

Giới thiệu Hồng Liên Bảo Giám

Một nhà khoa học chuyên về nghiên cứu vũ khí bùng xuyên đến thế giới kỳ lạ mang tên đại lục Thần Châu, chấp nhận số phận trở thành một chàng công tử sống trong thời cuộc hỗn loạn hắc ám. Khoa học không còn đất dụng võ, chỉ còn con đường tu luyện thành tiên.

Thế nhưng hắn phải giải quyết đám nha hoàn nhí nhảnh lại khả ái luôn kè kè bên mình thế nào? Lại tự dưng đâu ra một vị tiểu sư muội? Vị hôn thê còn đang đau đầu nghĩ cách xử lý?

Một người đắc đạo gả cho thẳng thiên. Cuộc sống sinh hoạt bình thường bị đảo lộn, nhân sinh quan thay đổi chỉ có hi vọng các vị giai nhân sống hòa thuận tạo thành một gia đình yên ổn.

Truyện có chút yy, có chút hài hước, pk rất ổn, bối cảnh rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Vào kinh (1)

Mưa to xối xả, mưa to như hạt đậu gĩa vào đường lát đá bắn tung tóe thành hơi nước cao nửa thước che lấp mặt đường.

Dưới chiếc dù giấy màu vàng sẫm là nam nhân trung niên cao lớn nắm tay cô bé bước đi vội.

Bạch Ngọc kinh, Kỳ Bàn nhai.

Đây là nơi người nghèo nhất sống trong tòa thành vĩ đại nhất thiên hạ. Ngày thường lửa ngra ồn ào náo động, chợ tràn ngập mùi hôi đã sớm đóng cửa vì cơn mưa to. Đường cái vắng tanh, hai bên cửa hàng sập cửa sổ ngừng kinh doanh.

Nam nhân trung niên cao to, ngực rộng lưng dày, mặc giáp da màu xám sẫm, ngực có dấu ấn màu đỏ biên quân Đông Tần đế quốc trông như vết thương, đó là màu sắc rực rỡ duy nhất trên người gã.

Nam nhân trung niên dắt cô bé khoảng bảy, tám tuổi cũng mặc giáp da tinh xảo nhưng không có huy chương quân đội. Cô bé một tay được nam nhân trung niên nắm, tay kia cầm một chong chóng tre. Mưa như trút nước, gió cuốn hạt mưa nhưng không thể đến gần không gian ba thước dưới dù giấy.

Quanh người nam nhân trung niên cao lớn có bình chương vô hình ngăn cách giọt mưa.

Tiên thiên vô giả! Quân đội cơ sở của Đông Tần đế quốc. Chân khí phát ra ngoài ba thước, dạo bước trong mưa to, dù ở trong quân đội Đông Tần đế quốc cũng không có nhiều cường giả như vậy. Nếu Đạo Môn không trong thời đại hưng thịnh thì nam nhân này sẽ là ra tướng vào quân.

Nam nhân khí vũ hiên ngang dắt một cô bé, tay kia vịn trường kiếm treo bên hông, dù giấy lơ lửng trên đỉnh đầu toát ra khí đạo bình.

Trường kiếm ba thước bảy tấc, Đông Tần đế quốc không cấm dùng binh khí nhưng không có chức vụ thì chỉ có thể đeo bội đao. Kiếm là lễ khí của Đạo Môn, là vật miếu đường, bình dân sử dụng sẽ bị giết cả nhà.

Trong Ngọc Kinh thành có công hầu khắp nơi, nam nhân trung niên chỉ là một quan quân bình thường không có bối cảnh Đạo Môn, ba thước thanh phong, có thể chém bao nhiêu đầu người?

Cô bé trốn sau lưng nam nhân cao lớn lộ đôi mắt tròn xoe đen láy nhìn phía cuối phố. Đầu kia phố dài có một chiếc xe ngựa màu đen lao nhanh đến trong màn mưa tầm tã, xe lăn bánh như tiếng sấm sét.

Xe ngựa đen rộng hai trượng bốn, tám con tuần mã màu đen kéo đằng trước. Khỏe mắt nam nhân trung niên co giật, loại tuần mã này có lẽ máu lai với yêu thú, ở biên quan bắc vực đưa một con ra khiến người giành giật đồ máu đầu, nhưng trong Ngọc Kinh thành loại ngựa này chỉ dùng để kéo xe?

Tám con tuần mã màu đen, móng mọc dùm lông trắng tinh có tên là Ô Vân Cái Tuyết. Kỳ lạ là giữa trán tuần mã có dùm lông xanh tự nhiên hình thành dấu ánh mây.

Đây là vật của Đạo Cung, trong thiên hạ không người nào dám đụng vào.

Nguyên xe ngựa to lớn không dính một giọt mưa, khi mưa to rơi xuống cách nóc xe ba thước đã bị chấn nát bắn tung thành cái dù xanh nhạt, hơi nước cuộn cuộn. Sáu bánh xe kích cỡ khác nhau lơ lửng cách mặt đất nửa tấc lần tới trước.

Điều này hoàn toàn là dư thừa, nam nhân trung niên cao lớn lòng chừng xuống.

Xe ngựa thuộc về Đạo Cung, người ở trên xe đang thị uy với nam nhân trung niên, cảm giác nguy hiểm của gã không sai, xe ngựa này nhắm vào gã!

Đông Tần đế quốc là đế quốc được sáng tạo từ Đạo Môn, cuộc chiến dựng nước được gọi là cuộc chiến bách gia. Đạo Môn dùng sức mạnh của mình đẩy ngã thế lực chư tử bách gia trong thiên hạ. Chư tử bách gia hoặc bị diệt môn hoặc là hàng phục. Cùng với Đông Tần đế quốc nổi lên trong Thần Châu đại lục, cảnh bách gia thịnh vượng không còn nữa.

Chỉ còn lại Đạo Môn ngao thị thiên hạ.

Mười hai lưu phái Đạo Môn từ lúc dựng nước sáng lập ra mười hai Đạo Cung, trở thành lực lượng mạnh nhất trên thế giới này phụ tá hoàng thất Đông Tần đế quốc thành tựu vĩ nghiệp xưa nay chưa từng có.

Người của Đạo Cung muốn làm khó gã sao?

Tuy dọc đường đi gặp nhiều rắc rối nhưng nam nhân trung niên chưa từng đụng độ đạo sĩ. Nam nhân cao lớn lòng lạnh băng, lần này gã vào kinh là Tiêu Dao Hầu nổi tiếng lừng lẫy trong đế quốc tự mình ra điều lệnh chiêu gã từ biên quan bắc vực vào Tiêu Dao Hầu phủ, làm chỉ điểm võ kỹ cho thế tử Tiêu Dao Hầu.

Tiêu Dao Hầu từ Nam Cương về kinh chưa đến một tháng đã lên chức Đại Tư Mã, tương đương với Binh Bộ Thượng Thư thêm Hữu thừa tướng nắm quyền Nho môn đương thời, quyền khuynh thiên hạ.

Người như vậy tất nhiên có kẻ thù chính trị, lúc nam nhân trung niên nhận được điều lệnh đã biết đây không phải chuyện tốt. Trong Ngọc Kinh thành thế lực nào ma sát với nhau cũng đủ khiến người kẹ ở giữa như gã tan xương nát thịt.

Trở thành người của Tiêu Dao Hầu tức là bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Nam nhân trung niên thà rằng chém giết cùng kẻ thù ở Hoang nguyên chứ không muốn qua thời gian trong Ngọc Kinh thành. Nhưng gã có thể không đến sao? Đại Tư Mã tự mình viết điều lệnh, nếu nam nhân trung niên không tuân theo tức là phản nước.

Tiêu Dao Hầu là nhất đẳng Hầu Tước, Đại Tư Mã, thống soái tam quân. Gã có thể bỏ qua những nhưng Tiêu Dao Hầu còn là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ, Kim Đan lục trọng.

Làm trái ý của Kim Đan kỳ luyện khí sĩ thì dù nam nhân trung niên chạy ra Đông Tần đế quốc cũng sẽ bị đối phương tìm đến. Nếu như gã chỉ có một mình cũng không sao, cổ tình còn mang theo nữ nhi chưa được mười tuổi.

Nam nhân trung niên cao lớn nhẹ siết chặt bàn tay nhỏ của nữ nhi.

Cô bé hỏi nhỏ:

- Phụ thân lại sắp giết người?

Nam nhân cao lớn nghiêm nghị nói:

- Không cần, nơi này là Ngọc Kinh thành, dưới chân thiên tử. Phụ thân của ngươi là giáo tập của Tiêu Dao Hầu phủ, sao có thể đánh sống đánh chết với người khác.

Nam nhân trung niên chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có lúc cáo mượn oai hùm, mượn tên Tiêu Dao Hầu hy vọng đối phương biết khó mà lui.

Cô bé xoe tròn mắt lùi lại nửa bước, rút tay ra khỏi lòng bàn tay phụ thân.

Nam nhân cao lớn dặn dò:

- Đừng rời khỏi phạm vi cây dù.

Nam nhân cao lớn không chỉ nói cho có, nếu đối phương thật sự không buông tha thì gã sẽ không ngồi chờ chết. Dù đối phương là người của Đạo Cung thì gã không tin Tiêu Dao Hầu mặc cho đối thủ ngang nhiên bỏ bỏ vây cánh của mình. Dù gã có muốn thừa nhận hay không thì từ giây phút nhận điều lệnh gã đã là người của Tiêu Dao Hầu.

Xe ngựa như mũi tên công thành mở ra con đường trong mưa to, thẳng gấp trước mặt nam nhân cao lớn phát ra tiếng nổ ầm vang như đánh vào ngọn núi vô hình. Tám con ngựa tuần khí huyết cuộn cuộn hí vang, bốn vó dòn dập giẫm xuống đất, bọt nước tung tóe.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vào kinh (2)

Trong thùng xe vọng ra giọng nói trẻ tuổi, cửa xe mở ra:

- Lâm Hoành Sơn?

- Là ta.

Mắt Lâm Hoành Sơn chợt đỏ ngầu, trong mắt như có lớp sương đỏ phủ lên. Từ cửa xe nhìn vào trong, không gian trong thùng xe rộng lớn đang tổ chức tiệc.

Phía cuối cái bàn dài có một đạo nhân trẻ tuổi ngồi, đạo bào màu trắng trắng tinh, vạt áo thêu viền đen tự nhiên hình thành phù văn Đạo Môn, cổ áo có hoa văn lá tre mờ.

Đạo nhân trẻ tuổi sạch sẽ, tuấn nhã, khoe môi vương nụ cười như có như không, như thể mọi thứ trên đời không đặt trong lòng.

Đây là thái độ của một luyện khí sĩ Đạo Môn đối với phàm nhân, Lâm Hoành Sơn mạnh mẽ ở trong mắt luyện khí sĩ chỉ là giới phàm phu tục tử.

Giữa cái bàn dài đặt một bàn ngọc, có bóng dáng yếu điệu múa trên bàn ngọc, đôi chân trắng nuột, ngón chân hồng nhỏ xinh. Quanh bàn dài có tiếng đàn nhạc, ca cơ ngồi quanh, tứ chi trắng nõn vắt vẻo hai bên, cảnh tượng đậm đặc.

Nụ cười sạch sẽ của đạo nhân trẻ tuổi trở nên ghê tởm trong mắt Lâm Hoành Sơn.

Nhưng xe ngựa của đối phương mở mang không gian thì biết lai lịch của đạo nhân trẻ chắc chắn không nhỏ.

Lâm Hoành Sơn cố kiềm chế mở miệng hỏi:

- Chân nhân chặn đường có gì chỉ giáo?

Tay Lâm Hoành Sơn âm thầm thả ra nắm lại chần chờ mở hỏi thành hơi nước, gãi lại cảm chuỗi kiếm. Thực lực của đối phương quá mạnh, gã không chắc sẽ bảo vệ được nữ nhi.

Đạo nhân trẻ hỏi:

- Ngươi biết ta không?

Hỏi xong đạo nhân trẻ cười khẽ tự lẩm bầm:

- Ta là Diệp Thiêm của Thanh Dương cung, nữ nhi của ngươi có thiên tư không tệ, ta thấy thuận mắt, tặng cho ta làm đồ đệ đi.

Kiểu nói chuyện của Diệp Thiêm hoàn toàn không suy xét Lâm Hoành Sơn có chịu đồng ý không.

Vũ cơ lượn vòng trên bàn ngọc, búi tóc đạo trên đầu bung ra, vẩy dài hất lên một mảnh trắng ngọc ngà không mảnh vụn.

Mắt Lâm Hoành Sơn từ đỏ ngầu đổi sang màu tím sậm như ác ma. Lâm Hoành Sơn ngửa đầu cười dài, một tay khép cây dù lại cắm vào túi da sau lưng.

Lâm Hoành Sơn thốt ra bốn chữ:

- Thứ lỗi khó nghe theo!

Đạo nhân trẻ Diệp Thiêm mặt lạnh băng, mưa roi xuống mũi xe bị đông lại. Vũ cơ trên bàn ngọc kinh kêu té xuống một bên.

- Không biết điều!

Diệp Thiêm dứt lời miệng bắn ra ánh sáng xanh như sấm sét bay thẳng tới cổ Lâm Hoành Sơn.

Nói chuyện không hợp liền muốn giết người, miệng phun phi kiếm là luyện khí sĩ đã Trúc Cơ. Lâm Hoành Sơn biết đối phương sẽ ra tay nhưng không ngờ mãnh liệt như vậy, gã là quan võ tứ phẩm của đế quốc, có quân công trăm trận, dù có phạm tội chết thì hoàng đế cũng sẽ xét tình hình đặc xá.

Đông Tần đế quốc chiếm cứ khu vực phi nhiều nhất Thần Châu, bát hoang tứ cực, đất đai mệnh mông. Vu Sư, Tế Tĩ, Tử Linh, Tà Thần, toàn là quân đội đế quốc đi chinh phạt chứ không phải dựa vào luyện khí sĩ xông pha chiến đấu.

Võ giả cũng là một trong ba nền tảng lớn của đế quốc, Lâm Hoành Sơn cho rằng Diệp Thiêm sẽ răn dạy hắn nhưng không ngờ đối phương muốn lấy mạng mình.

Kiểm quang bay đến góc độ quý dị, quỹ tích trên không trung là từ trên xuống dưới công kích ngay cổ họng.

Lâm Hoành Sơn không thể né thoát nhất kiếm từ trên đâm xuống, sau lưng gã có nữ nhi, vào phút nguy cấp gã giơ tay lên cứng rắn đỡ.

Diệp Thiêm cười nhạt, dùng giáp da ngăn cản phi kiếm? Lâm Hoành Sơn bị nhũn não sao?

Giây sau Diệp Thiêm thấy trước mắt tối sầm, nghe một tiếng giòn vang, kiếm quang mờ mịt bị Lâm Hoành Sơn hất bay về.

Diệp Thiêm miễn cưỡng giơ lên ngón tay, kiếm quang vòng quanh đầu ngón tay hóa thành tiểu kiếm dài ba tấc, kiếm quang mờ nhạt, dấu ấn thần thức trên thân kiếm đã vỡ nát, không thể sử dụng thần thức điều khiển được nữa.

Mặt Diệp Thiêm trắng bệch, gã không ngờ một võ giả mà có thể dùng dụng cụ phòng ngự chặn được phi kiếm của luyện khí sĩ. Không chỉ thế còn hủy dấu ấn thần thức của gã, làm gã bị thương.

Diệp Thiêm giật mình qua đi nỗi khủng khiếp, phi kiếm trên đầu ngón tay biến mất thay thế là một tấm phù giấy màu vàng nhạt. Dụng cụ phòng ngự của đối phương tốt vậy Diệp Thiêm không tin có thể chặn được lời pháp.

Diệp Thiêm đến đây đương nhiên không phải thu đồ đệ mà là giết người, còn nữ nhi của Lâm Hoành Sơn, sau khi giết gã rồi mang về Đạo Cung sẽ là đinh lô không tòi.

Đối phương dám chống cự thì cho hồn phi phách tán dưới thiên lôi!

Trông thấy tờ phù giấy màu vàng nhạt trong tay Diệp Thiêm thì Lâm Hoành Sơn chợt hiểu dù gã có đồng ý yêu cầu của đối phương, người ta đều sẽ giết người, ngay từ đầu Diệp Thiêm đã không cho gã sống sót.

Vậy chờ xem rốt cuộc ai sẽ chết!

Con người Lâm Hoành Sơn từ màu tím chuyển sang màu xám kim loại, trường kiếm bên hông leng keng tự động bắn ra như tiếng rỗng ngậm. Kiếm phong đỏ như máu, dưới từng lớp màu máu là các con mắt tối như vực sâu mở ra, tràn ngập cảm xúc độc ác.

Lâm Hoành Sơn đã đặt quyết tâm muốn chém đạo nhân dưới kiếm, dù từ nay có quan hệ căng thẳng với Đạo Cung, miễn không rời khỏi Tiêu Dao Hạo. Lâm Hoành Sơn không tin Tiêu Dao Hạo sẽ hai tay đẩy mình ra làm người toàn Ngọc Kinh thành cười vào mặt.

Kết quả tệ nhất là hai phụ thân, nữ nhi chết trong tòa thành này không ai giúp, nếu vậy thì để nhiều người hơn Đạo Cung chôn cùng đi.

Trong tiếng mưa sấm một thanh âm lười biếng cất lên:

- Có thể dừng tay!

Bàn tay Diệp Thiêm khựng lại giữa chừng, gã định tiếp tục ném ra lời phù đột nhiên thấy ngực đau nhói, cúi đầu nhìn thì trên đạo bào trắng tinh ngay vị trí trái tim có một đốm máu đỏ.

Lâm Hoành Sơn vận chuyển khí huyết định lao lên giết chợt nghe tiếng quát thì tay khựng lại, không tấn công tiếp. Trường kiếm bay ra khỏi vỏ keng một tiếng nhẹ nhàng quay vào vỏ, sát khí trên người Lâm Hoành Sơn cũng thu lại ngay.

Trong khoảnh khắc này thật là thiên đường địa ngục, dù có thể chém đầu luyện khí sĩ thì từ nay Lâm Hoành Sơn sẽ phải sống trong những ngày rày đây mai đó, mỗi ngày đề phòng người Đạo Cung trả thù.

Cạnh đường lớn có một cánh cửa nhỏ lặng lẽ mở ra, một người to lớn đi ra. Lâm Hoành Sơn khá vạm vỡ nhưng dáng người tỉ lệ vừa đúng. Người này đã không thể miêu tả bằng từ mập, nếu không phải đường Ngọc Kinh thành rất rộng, nếu ở thôn quê thì người này có thể chặn đường nguyên con phố.

Mập mập trông khoảng hơn sáu mươi tuổi, vì thịt mỡ quá nhiều làm căng nếp nhăn trên da mặt. May mà da người này không bóng lưỡng, trông không quá ghê.

Lão nhân mập mặc áo gấm màu xanh bó sát người, vừa khít thân thể vừa không có vẻ quá bắt mắt, tay nghề may vá khá là kinh thiên động địa khiến quý thần.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nhị Tiên Sinh, Đại tiên sinh

Diệp Thiêm thấy lão nhân mập thì một tay che ngực, ho khan, dòng máu chảy ra từ khóe môi gã.

Không đợi Diệp Thiêm nói gì lão nhân mập đã cười tùm tùm bảo:

- Diệp Thiêm, Lâm Hoành Sơn là gia sư lão gia nhà ta mời về cho thế tử, nên ta không xem như lắm chuyện. Nếu ngươi còn dám đánh nữa là ta làm thịt ngươi làm mồi nhấm rượu.

Diệp Thiêm vội nuốt một viên kiểng hoàn vào miệng, gã không dám làm lơ lời cảnh cáo của lão nhân mập, vì hung danh của lão không phải thổi phồng ra. Dù Thanh Dương Đạo Cung có thể báo thù rửa hận gã nhưng dùng mạng mình đổi mạng nô tài của Tiêu Dao Hầu thì không đáng.

Diệp Thiêm cười gượng gạo chấp tay với lão nhân mập:

- Cổ tiên sinh, xem ra là hiểu lầm, ta chỉ đi ngang qua thấy tiểu nữ hài này không tệ nên muốn mang về thu làm đệ tử.

Lão nhân mập được gọi là Cổ tiên sinh vẫn cười híp mắt, không có vẻ gì là sát khí:

- Ta tin, ngươi rút đi.

Lâm Hoành Sơn bất ngờ. Lão nhân mập mặc quần áo tài liệu hoa quý, xem kiểu dáng thì là người hầu. Diệp Thiêm bị nhục nhã thế mà chỉ ho một tiếng, cửa xe ngựa đóng lại, tám con tuần mã như hiểu ý gã không muốn ở lại một giây nào tránh cho bị nhục nhã nữa, chúng nó tung bốn vó chạy như bay.

Xe ngựa chạy ra hơn trăm trượng giọng Diệp Thiêm mới mơ hồ vọng lại.

- Lâm Hoành Sơn, ngươi không chịu tặng nữ nhi cho ta thì tự cầu nhiều phúc đi, học sinh giỏi của ngươi sớm muộn gì sẽ tai họa tiểu nữ hài, ta chờ xem khi đó ngươi giải quyết thế nào, ha ha ha ha ha ha!

Một câu làm Lâm Hoành Sơn bối rối.

Lâm Hoành Sơn có đặc biệt hỏi thăm danh tiếng của thế tử Tiêu Dao Hầu, trước khi Diệp Thiêm đi không quên châm ngòi nhưng gã nói thật. Tiêu Dao Hầu quanh năm đóng giữ ở Nam Cương, gần đây mới được điều về Ngọc Kinh thành, gia phong Đại Tư Mã. Nghe nói thế tử Tiêu Dao Hầu từ nhỏ thiếu dạy dỗ, kiêu căng ngang ngược, tồi tệ hạo sắc...

Lão nhân mập thấy Lâm Hoành Sơn trầm tư, cười tủm tỉm nhìn gã:

- Lâm tiên sinh, Hầu gia sáng sớm được thánh thượng chiêu vào trong cung, đặc biệt dặn dò ta đến đón tiên sinh. Ta là nhị quản gia của Hầu phủ, sau này Lâm tiên sinh có thể gọi ta là Cổ tiên sinh.

Lâm Hoành Sơn chấp tay bình tĩnh nói:

- Đa tạ Cổ tiên sinh giúp đỡ.

E rằng Cổ tiên sinh sớm thấy Lâm Hoành Sơn nhưng mãi khi Diệp Thiêm định giết người mới ra mặt, đây là muốn xem gã gan góc đến mức nào, có thực lực cỡ nào. Diệp Thiêm rất sợ Cổ tiên sinh nhưng Lâm Hoành Sơn không thêm ân cần với lão.

Cuộc chiến vừa rồi may mắn Lâm Hoành Sơn có kinh nghiệm đối phó luyện khí sĩ, không thì với khoảng cách gần như vậy hầu như không thể nào ngăn được nhát kiếm đó. Nếu gã bị gì chết đi thật không đáng giá, nữ nhi phải làm sao đây?

Cổ tiên sinh to mập dường như không nhận thấy Lâm Hoành Sơn lạnh nhạt, vẫn cười tươi nói:

- Lâm tiên sinh không cần khách sáo, về sau chúng ta cùng làm việc cho Hầu gia, xem như đồng liêu, gia gia còn cần Lâm tiên sinh giúp đỡ nhiều.

Tên mập có thái độ rất giả tạo, Lâm Hoành Sơn không thích cũng không làm gì được người ta. Lâm Hoành Sơn bụng dù kéo tay nữ nhi theo chân Cổ tiên sinh đi hướng Tiêu Dao Hầu phủ.

Con phố dài dường như không có cuối, các cổng vòm, cột trụ khắc hoa, cửa đá cao lớn như cự tú Hoang nguyên chực chờ ăn thịt người núp trên con phố dài trong Ngọc Kinh thành.

Vào hầu môn sâu như biển, Lâm Hoành Sơn không biết đời này còn hy vọng rời khỏi Ngọc Kinh thành không.

Ngọc Kinh thành rộng lớn cách hoàng cung năm dặm, chếch hướng bắc mới là Tiêu Dao Hầu phủ. Hầu phủ chiếm khu vực to lớn, lầu các ngàn tầng kéo dài không dứt.

Cửa chính Hầu phủ cao trăm trượng bình thường đóng kín, chỉ có ngày quan trọng mới mở ra. Thông thường chỉ có hai cửa hông đông, tây là xe ngựa ra vào.

Cửa đông là nơi người hầu của Hầu phủ ra vào, phía tây là lối vào dinh thự Tiêu Dao Hầu. Mặc dù Tiêu Dao Hầu lĩnh chức vị Đại Tư Mã nhưng tước vị vẫn không bị lấy mất, Hầu phủ vẫn thuộc hàng quan viên xử lý chính vụ. Nhất đẳng hầu có đất phong ngàn dặm, nhưng Tiêu Dao Hầu không thể trở về đất phong, ngay cả phụ tá cũng phải đi theo gã ở lại Ngọc Kinh thành.

Đằng sau biệt thự Tiêu Dao Hâu là chỗ ở của phụ tá, có vườn hoa tự do. Sau hoa viên nhỏ có lầu cao mười ba tầng, đó là khu vực trung tâm thật sự của Hâu phủ, Lăng Uyển Thư Hải. Công việc từ đất phong đều được giải quyết ở đây.

Trong cửa đông không có viện lạc lớn để đậu xe ngựa mà là một đình viên vuông vức, đằng sau núi giả mấy chục trượng có một phòng khách. Đó là một phòng khách nhỏ, Tiêu Dao Hâu vắng mặt thì khi tiếp đãi khách nhân sẽ ở đây chứ không đưa đi dinh thự, cũng không vào sâu trong phủ.

Trong phòng khách, một nam nhân khuôn mặt trắng trẻo đang nói chuyện với khách. Nam nhân mặc áo gấm màu tím nhạt, đội khăn trùm đầu màu đỏ thẫm, cầm đề râu, phong lưu nho nhã, trông khoảng ba mươi tuổi.

Vì khách thì mặc quan phục, eo mang đai lưng ngọc, áo hồng mắng màu tím, là quan viên lớn của triều đình, ít nhất quy cách chính tam phẩm. Nam nhân này khi nói chuyện với nam nhân nho nhã thì biểu lộ thái độ dè dặt.

Hai người đang trò chuyện câu được câu không bỗng một gia đình hốt hoảng chạy vào phòng khách, quỳ dưới đất dập đầu nói:

- Đại tiên sinh, nguy rồi! thế tử...thế tử bị sét đánh chết rồi!

Nam nhân nho nhã chậm rãi thở hắt ra, mặt lộ vẻ bức bối:

- Phù...

- Đại Tiên Sinh, thế tử...

Gia đình còn muốn nói gì nhưng nam nhân nho nhã bỗng quát to:

- Người đâu, kéo nô tài này ra ngoài đánh gậy đến chết, thuận tiện điều tra là ai giới thiệu hấn vào trong phủ làm việc!

Quan viên trò chuyện với nam nhân nho nhã thấy gã tức giận như thế, thời tiết mùa xuân se lạnh nhưng mặt quan viên chảy mồ hôi.

Quan viên vội đứng dậy nói:

- Đại Tiên Sinh, nếu Hâu gia không ở vậy ta xin cáo từ, hôm khác lại đến viếng.

Trong Tiêu Dao Hâu xảy ra chuyện lớn như vậy nếu gã còn ở lại đây thì có hiềm nghi thám thính tin tức. Quan hệ giữa gã và Hâu phủ chưa đến mức độ cùng nhau

tiến lùi, sợ sẩy một cái là sẽ tan xương nát thịt.

- Bạch đại nhân.

Quan viên vặc lại ngay, biểu tình gần như là nịnh nọt:

- Đại Tiên Sinh đừng khách sáo, gọi ta là lão Bạch được rồi, lão Bạch!

Nam nhân nho nhã qua loa nói:

- Ha ha, lão Bạch nghe cũng hay, thân thiết.

Quan viên lớn triều đình thì sao? Ở trong Hâu phủ không bằng quan gia như gã. Đại Tiên Sinh không thèm để bụng xưng hô lão Bạch, gã thấy rất nhiều người bên cạnh Tiêu Dao Hâu rồi, dù là thời đại nào luôn có nhiều kẻ nịnh nọt.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đoạt xá (1)

Đại Tiên Sinh vừa nói vừa đứng lên:

- Lão Bạch, ta còn bận việc nên không tiễn được. Người đâu, lấy xe ngựa cho đại nhân!

Bạch đại nhân nhanh nhẹn đứng lên trước, một đường ra khỏi phòng khách, có hai người hầu nhẵn đi qua núi đá bước qua đường mé bên, có xe ngựa đậu sẵn rồi.

Mới rồi Đại Tiên Sinh giận thật, luyện khí sĩ Kim Đan kỳ ít khi nổi giận. Người hầu vô lễ chỉ là thứ yếu, chủ yếu là tin thế tử gặp chuyện bị người hầu oang

oang nói không biết đã có bao nhiêu người nghe.

Trước khi gã gặp nô tài đó không biết đã nói bậy bạ gì với ai.

Nghĩ đến đây Đại Tiên Sinh hỏi người hầu khoanh tay đứng một bên:

- Nô tài mới rồi đã chết chưa?

Các gia phó nhìn nhau.

Tiểu tư trẻ tuổi trả lời:

- Bẩm Đại Tiên Sinh, đã cho chó ăn. Nếu Đại Tiên Sinh vẫn chưa nguôi giận thì chúng ta xé bụng chó ra nghiền xương thành tro.

Biểu tình Đại Tiên Sinh trầm trọng nói:

- Khỏi cần, coi như hấn hên. Nhị Tiên Sinh về chưa?

- Bẩm Đại Tiên Sinh, vẫn chưa.

- Người bên Trường Bình hầu phủ có lại đây không?

Đại Tiên Sinh hỏi như vậy vì có lý do. Thế tử Tiêu Dao Hầu vốn bị cấm túc trong phủ không cho đi ra nửa bước, đây là ý của Tiêu Dao Hầu. Nhưng hôm nay là sinh nhật của Trường Bình Hầu, trưởng huynh của Tiêu Dao Hầu, bá phụ của thế tử, nếu không đi thì không ổn. Lúc này chưa bắt đầu tổ chức sinh nhật mà thế tử đã gặp nạn, còn ở ngay trong Trường Bình hầu phủ.

- Vẫn chưa.

Lòng Đại Tiên Sinh chùng xuống. Đúng rồi, thế tử xảy ra chuyện liền có gia phó trong phủ phát tán tiếng gió, người hầu kia trông rất lạ mắt, chắc vào phủ không lâu, được người xếp vào phát tán lời đồn. Tuy gã chỉ làm việc ngoài phủ nhưng nhiệm vụ phát tán lời đồn chẳng cần phải là người nội phủ.

Đại Tiên Sinh đi theo Hầu gia trấn thủ Nam Cương, nhân sự trong phủ do Nhị Tiên Sinh quản lý, không biết quân thế nào mà ra sơ hở như vậy!

- Ta đi gặp phu nhân, phái người đứng canh hoàng cung, Hầu gia vừa ra liền mời về phủ. Máy người...

Đại Tiên Sinh đưa mắt nhìn quanh các phó tòng, thăm thò dài. Thôi, Hầu gia quanh năm ở bên ngoài, những người này không đáng dùng, chờ về sau đổi là được.

Thế tử Tiêu Dao Hầu thật sự bị sét đánh. Tin tức phát tán rất nhanh, trong Ngọc Kinh thành có biết bao người ồn ào náo nhiệt. Trong Hầu phủ thì một mảnh bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

Vị trí gần vườn hoa sau phủ có một trạch viện năm tiến, chỗ sâu nhất có một gian phòng ngủ đưa mặt hướng nam đưa lưng hướng bắc, mảnh che rủ xuống chặn kín ánh mặt trời.

Bốn góc giường lớn ba trượng có khói xanh nhạt từ từ phun ra từ lư hương lượn lờ bên giường hóa thành các hình dạng sống động như chim chóc, bướm bướm, hoa tươi, sau này chui vào người thiếu niên nằm trên giường.

Thiếu niên này là Tô Kính.

Tô Kính khá xui xẻo, vì Tô Kính không phải người của thế giới này. Tô Kính đến từ Trái Đất, một công trình sư thiết kế đứng đầu một sở nghiên cứu trong công sở quan trọng.

Nghề của Tô Kính là thiết kế vũ khí hàng đầu, nghe rất là khoa học viễn tưởng, rất tốt đẹp.

Nhưng Tô Kính đã ba mươi bốn tuổi chưa nói kết hôn, không có một cô bạn gái nào. Môi trường khép kín, khi công tác thì điên cuồng, Tô Kính thành đối tượng được các lãnh đạo quan tâm mai mối.

Với tính cách của Tô Kính lười tham gia xã giao, lần này đơn vị tổ chức tiệc mừng năm, cục trưởng bắt hấn phải có mặt vì muốn giới thiệu bạn gái cho. Tô Kính đã đồng ý, coi như cho lãnh đạo mặt mũi.

Cô gái rất đẹp, trông giống tình đầu của Tô Kính, kết quả hấn uống say leo cây.

Làm thiết kế sư hàng đầu của cục thiết kế thứ ba, Tô Kính uống nhiều muốn ói, cưỡi xe máy bay lên cây. Làm Tô Kính buồn bực nhất là tự tay hấn thiết kế xe máy, động cơ phản trọng lực, tăng tốc máy từ trường, hệ thống năng lượng phanh lại, không khí bọc thép...

Càng là công cụ khoa học viễn tưởng ở trong tay mà men càng nguy hiểm hơn. Tô Kính chết ngay tại chỗ, linh hồn bay bay đi đến thế giới này, lập tức nhập ngay vào người thế tử Tiêu Dao Hầu.

Tô Kính đã xui, thể tử Tiêu Dao Hầu càng xui hơn. Thể tử Tiêu Dao Hầu mới bị thiên lôi đánh trúng, linh hồn sắp tan biến. Tô Kính chết còn có thể xuyên qua, nếu thể tử Tiêu Dao Hầu chết thì không có cơ hội đầu thai chuyển kiếp nữa.

Hai người có cùng một điểm chung là tên Tô Kính.

Tô Kính giỏi võ nhưng đó là tính theo tiêu chuẩn Trái Đất, thể tử Tiêu Dao Hầu dù vô dụng nhưng gã là luyện khí sĩ thật sự, dù linh hồn sắp tan biến nhưng linh hồn Tô Kính không đánh lại nổi.

Tô Kính đang mơ màng thì một luồng sáng vàng mỏng manh bay vào thức hải của thể tử Tiêu Dao Hầu cho gã một kích trí mạng và kéo linh hồn Tô Kính cùng vào.

Linh hồn thể tử Tiêu Dao Hầu tan biến, linh hồn Tô Kính bản năng cắn nuốt mảnh nhỏ linh hồn.

Chuyện đó khá khủng bố, nếu nói linh hồn của Tô Kính giống con kiến thì mảnh nhỏ linh hồn thể tử Tiêu Dao Hầu tương đương với xác con cá voi.

Nếu không có vàng sáng nhân vật chính bám vào người thì Tô Kính cơ bản chết chắc. Nói theo góc độ thuyết tiến hóa, mang theo vàng sáng bị người khinh thường xuyên qua còn tốt hơn là xuyên qua chưa đến một phút đã chết.

Chuyện có không khoa học đến mấy nếu đã xảy ra, mặc kệ người khác thích đánh giá thể nào người cứ xem người đó bị thiếu năng đi.

Ánh sáng vàng không ngừng cắt xé mảnh nhỏ linh hồn thể tử Tiêu Dao Hầu, phát ra lực lượng kỳ dị ngăn cách lực lượng linh hồn thể tử, pha loãng, áp súc nó thành các phù lục màu xanh nhạt.

Lực lượng linh hồn trong các phù lục bị phong ấn kỹ, Tô Kính có thể nuốt toàn là ký ức khi thể tử Tiêu Dao Hầu còn sống, phù lục xanh nhạt thì bị bao kín trong linh hồn hấn chờ từ từ hấp thu sau. Tô Kính có kinh không hiểm nuốt linh hồn đối phương, thành công đoạt xá.

Cái gọi là đoạt xá đơn giản là mượn xác hoàn hồn.

Tô Kính nuốt ký ức của thể tử Tiêu Dao Hầu khi tỉnh táo lại thì lòng rất háir hùng, mục tiêu bị hấn đoạt xá thì ra là nhi tử của luyện khí sĩ Kim Đan kỳ.

Tô Kính xuyên đến thế giới này ở trong vương triều gọi là Đông Tần.

Đông Tần đế quốc là quốc gia luyện khí sĩ sáng tạo ra, Đạo Môn hoàn toàn đánh bại chư tử bách gia khác. Đa số trong chư tử bách gia bị Đạo Môn hấp thu, đồng hóa, giữ lại chút truyền thừa cố định. Một số chư tử bách gia khác bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn lại chút di tích cất giữ trong hoàng cung, bị cường giả Đạo Môn nghiên cứu, thay hình đổi dạng, biến thành kinh điển của Đạo Môn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đoạt xá (2)

Tô Kính sợ là vì trên thế giới này Tiêu Dao Hầu vẫn xứng với hai chữ cường đại, hấn chiếm thân thể nhi tử của người ta, tưởng tượng thủ đoạn trả thù của luyện khí sĩ chắc chắn không đơn giản là giết người.

Luyện khí sĩ có nhiều cách hành hạ linh hồn một người, cho người chết không bằng sống.

Đúng vậy, là chết không bằng sống.

Tô Kính cũng thấy nhiều trường hợp lớn, ít nhất tận mắt nhìn bảy, tám loại vũ khí có thể hủy diệt Trái Đất, có một loại do chính hấn thiết kế.

Điệp viên nước ngoài ám sát, người lãnh đạo quốc gia tổ chức tiệc mừng, những việc này quá bình thường với Tô Kính.

Vì thân phận đặc biệt nên Tô Kính có học một số kỹ năng đặc biệt, có một loại là tự thôi miên. Nghe nói thuật thôi miên này đến từ phù chú đạo môn cổ xưa trên Trái Đất, có thể hữu hiệu ngăn cản hấn nói bí mật gì cho nước địch biết. Dù Tô Kính bị người bắt cóc cũng không thể moi ra tư liệu gì từ miệng hấn.

Vì Tô Kính kinh hoàng nên bản năng vận dụng năng lực này, một chuỗi chú ngữ cổ xưa vang lên trong linh hồn hấn. Chú ngữ vận chuyển, trong linh hồn Tô Kính xuất hiện một đồng hồ kim loại nửa trong suốt.

Kim trên mặt đồng hồ kim loại từ từ xoay tròn, Tô Kính để mình rơi vào trạng thái thôi miên là đã mất quyền kiểm soát thân thể, nhưng linh hồn không ngủ say mà còn tỉnh táo. Dùng dụng cụ tiên tiến cỡ nào kiểm tra Tô Kính trong trạng thái này đều cho ra kết quả hấn bị hôn mê.

Trừ phi Tô Kính niệm chia khóa gỡ bỏ trạng thái thôi miên nếu không hấn sẽ luôn ngủ cho đến chết.

Đồng hồ mặt kim loại là để Tô Kính không sinh ra ảo giác với thời gian, trạng thái thôi miên kiểu này rất kỳ diệu, không chậm trễ suy nghĩ của hắn. Nếu chìm đắm vào trong đó rất có thể sẽ chết thật.

Từ lúc nằm trên cái giường này là đã có người trị thương, điều tra trạng thái linh hồn của Tô Kính.

Tô Kính không cảm giác thân thể đau đớn nhưng nghe được người bên giường nói chuyện.

Tô Kính nghe giọng một nam nhân nói với người khác:

- Bẩm báo phu nhân rằng linh hồn của thể tử quá yếu ớt, cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng, ta phỏng chừng phải nửa tháng mới tỉnh được.

Tô Kính mừng hú hồn, không ngờ chuyên gia trên thế giới này cũng chẳng tài giỏi gì, hắn vốn đang lo bị luyện khí sĩ phát hiện ra hắn đoạt xá, ai ngờ đối phương điều tra nhiều lần nhưng không nghiên cứu ra đầu cua tai nheo gì.

Tô Kính không hay biết lúc luyện khí sĩ điều tra linh hồn của hắn thì ánh sáng vàng trong thức hải đã biến ra gương đồng sáu mặt bao quanh linh hồn hắn. Từ góc độ sáu mặt gương phản chiếu nhau thì sự thăm dò linh hồn Tô Kính vừa đúng là mức độ linh hồn luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ bị thương.

Thể tử Tiêu Dao Hầu là luyện khí sĩ luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, chẳng qua già hơi bị vô dụng.

Tô Kính không quan tâm nhiều như thế, chuyên gia đã nói hắn sẽ hôn mê trên nửa tháng vậy lo ngủ cho qua thời gian đã. Đồng hồ mặt kim loại trong linh hồn Tô Kính có một con số đổi màu đỏ, khi cây kim xoay tròn đến con số đó hắn sẽ khởi động chìa khóa giải thôi miên, tự nhiên tỉnh lại.

Sâu trong linh hồn Tô Kính loáng thoáng nghe tiếng kêu kinh ngạc, hắn cho rằng đó là ảo giác nên không suy xét sâu xa, lo vui đầu vào học tập, sắp xếp lại ký ức khi thể tử Tiêu Dao Hầu còn sống.

Tuy Tô Kính là một nửa nhà khoa học, một nửa nhân viên nghiên cứu nhưng nghề nghiệp của hắn đặc biệt, cần suy nghĩ rộng mở, có thể nói là cần linh cảm kỳ diệu. Nên Tô Kính là người đọc sách rất nhiều, tiếp xúc một số sách mà nhà khoa học khác cảm thấy không tốt, ví dụ tiểu thuyết tự sướng trên internet.

Tô Kính không xem quá nhiều nhưng đủ để hắn biết cái gì là đoạt xá, muốn sống sót ít nhất phải có năng lực nguy trang mới được. Tên của thể tử Tiêu Dao Hầu giống hắn là chuyện tốt, ít ra khi người khác kêu tên Tô Kính sẽ bản năng phản ứng, loại chi tiết nhỏ này thường rất trí mạng.

Tô Kính không quên hiện thực và tiểu thuyết khác nhau, nếu sao chép tiểu thuyết làm chỉ nam cho tương lai thì sau khi hắn sống lại sẽ không kéo dài cuộc sống quá lâu được.

Hấp thu ký ức của thể tử Tiêu Dao Hầu, biến thành thể tử sau đó mới nói đến chuyện tương lai.

Còn về muốn nghịch thiên làm bản thân chứ không giả làm người khác, chuyện này khó khăn quá lớn, không có tương lai.

Thể tử Tiêu Dao Hầu mới mười bốn tuổi, họ Tô tên Kính, tên chữ là Văn Tâm.

Tên chữ mới được đặt, ở thế giới này người mười bốn tuổi mới có tên chữ. Từ tử trong bụng mẹ thể tử Tiêu Dao Hầu đã bắt đầu học đạo thuật, hoặc nên nói được rót vào đạo thuật cái tạo thân thể.

Tiêu Dao Hầu Tô Dương, xuất thân Tô gia Dục châu Đông Tần đế quốc. Tô gia là một gia tộc luyện khí sĩ hủy diệt, thâm căn cố đế trong Dục châu, bản thân Tiêu Dao Hầu Tô Dương đã là luyện khí sĩ Kim Đan lục chuyển, một nhân tài hiếm có trong nguyên đế quốc. Tất nhiên hoàng đế xem trọng Tô gia Dục châu nhiều hơn nữa, lưng lặc huynh đệ Tiêu Dao Hầu thì Dục châu sẽ không loạn.

Nguyên Lăng Hồng phu nhân của Tiêu Dao Hầu xuất thân từ Nguyên gia Tịnh châu phương nam, gia thế ngang ngửa Tiêu Dao Hầu Tô Dương. Hôn nhân của luyện khí sĩ cũng chú trọng môn đăng hộ đối, chẳng qua hai người trước khi thành thân đã quen nhau nhiều năm, không đến mức trước khi thành thân không ai quen ai.

Nguyên Lăng Hồng cũng là tu sĩ Kim Đan kỳ nhưng không ai biết là mấy trọng Kim Đan.

Dù là đẳng cấp gì, khi luyện khí sĩ kết thành Kim Đan muốn sinh hài tử là chuyện không thể, nên Tô Kính là nhi tử duy nhất của Tiêu Dao Hầu với phu nhân, vì tài bồi gã làm họ tốn bao nhiêu công sức.

Nhưng khi Tô Kính còn nhỏ khoảng ba tuổi là một tháng, có ngày gia đình Tiêu Dao Hầu dọn vào kinh giữa đường bị dư nghiệt Tây Tần đế quốc phục kích. Phu phụ Tiêu Dao Hầu bị thương nặng, hơn trăm thân binh chết trận mới giữ được mạng sống của Tô Kính, thế nhưng vào lúc đó khí hải đan điền đã bị thương nặng, phu phụ Tiêu Dao Hầu dùng hết cách vẫn không thể chữa lành cho gã.

Khi Tô Kính bắt đầu chủ động tu luyện thì tốc độ tu hành chỉ bằng một phần trăm của luyện khí sĩ bình thường, điều này làm phu phụ Tiêu Dao Hầu rất đau lòng mà không biết làm sao.

Xem vết thương thì cả đời Tô Kính không thể thành công Trúc Cơ,

Đạo Môn Đông Tần đế quốc diệt chư tử bách gia, sáng tạo mười hai Đạo Cung, Đạo Môn bị chia ra mười hai lưu phái phân tán lực lượng, nếu lấy là

một phái thì không thể đấu lại hoàng thất, hình thành cân bằng vi diệu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Muốn thành tiên (1)

Mười hai lưu phái đều xem như chính thống, có cạnh tranh với nhau chứ không lệ thuộc ai. Nhưng lưu phái luyện khí sĩ nào khí tiêu chuẩn phân chia cảnh giới đều giống nhau.

Dẫn khí Nhập Thể, Khí Phản Tiên Thiên, Trúc Cơ, Kim Đan.

Trên thế giới này Kim Đan chia ra cửu trọng, Kim Đan cửu chuyển là lực lượng đỉnh cao cõi đời, được gọi là Địa Tiên. Giai đoạn khác phân chia đẳng cấp không đồng đều trong mười hai Đạo Cung, nhưng khác biệt không quá lớn.

Những đẳng cấp này nếu không suy xét đến nhân tố trang bị thì đại khái chứng minh sức chiến đấu của một luyện khí sĩ, tuy nhiên với luyện khí sĩ thì đẳng cấp đại biểu tuổi thọ khác nhau.

Dẫn Khí Nhập Thể là giai đoạn phạm nhân, sống chết vô thường, có thể sử dụng một ít tiểu đạo thuật, thúc đẩy một số pháp bảo, phù lục cấp thấp. Khí Phản Tiên Thiên thì tuổi thọ cỡ một trăm hai mươi tuổi, ăn đan dược hoặc tu luyện đạo pháp đặc biệt cực hạn tuổi thọ đến một trăm tám mươi tuổi.

Một khi Trúc Cơ thì có ba trăm năm tuổi thọ, sau khi Trúc Cơ có thể dùng vật bên ngoài kéo dài tuổi thọ, cực hạn là ba trăm sáu mươi tuổi.

Tu luyện đến Kim Đan kỳ thì tám trăm năm tuổi thọ, mỗi khi thêm một trọng là tăng ba trăm năm tuổi. Tức là một luyện khí sĩ Kim Đan cửu chuyển ít nhất có thể sống ba ngàn hai trăm tuổi.

Cơ thể của Tô Kính đang ở giai đoạn Khí Phản Tiên Thiên, tức là tối đa sống khoảng một trăm tám mươi năm. Nếu đặt ở Trái Đất có thể trung trong phòng triển lãm cho người tham quan, nhưng Tô Kính không thỏa mãn, trong lòng hắn có một khát vọng.

Loại sinh mệnh nào đều hy vọng trường sinh bất tử.

Người ta có thể sống ba ngàn hai trăm tuổi vậy tại sao ta không thể sống hơn ba trăm tuổi? Phụ mẫu của Tô Kính đã hy sinh trong nhiệm vụ bí mật ở Trái Đất, nên hắn không có nhiều bận lòng. Nếu không có dục vọng đột nhiên nổi lên này có lẽ hắn khó mà nhanh chóng hòa nhập vào thân phận mới, ít ra trong hai năm khó thể thích ứng.

Tô Kính vốn làm nhà nghiên cứu, còn là hạng mục đặc biệt nên tư duy rất rộng thoáng, nếu đã nhận định mục tiêu thì sẽ quyết tâm vượt ải khó khăn.

Sau Kim Đan cửu trọng đột phá nữa là phá toái phi thăng, trở thành thần tiên.

Đột nhiên có mục tiêu thành tiên đặt ở trước mặt Tô Kính, làm hắn quên đi nhiều buồn phiền. Huống chi sau khi Tô Kính xuyên qua thì không định trở về Trái Đất nữa.

Những người xuyên qua có khác biệt rất lớn, có người khóc la đòi về nhà nhưng vất vả cực khổ kiếm tiền, kiếm địa bàn trong thế giới mới. Có người tè ngu hết nữ nhân xinh đẹp trên đời, thậm chí tuổi bóng xế cũng không tha. Có người điên cuồng hơn muốn trả thù xã hội, nhưng xã hội của thế giới mới không nợ kẻ đó cái gì.

Suy nghĩ của Tô Kính rất đơn giản, ta muốn thành tiên.

Khí hải đan điền nát là bệnh nan y, nhưng không sao, theo tri thức xuyên qua có hạn của Tô Kính miễn xuyên việt là có điều khác với mọi người, dù đây chỉ là cách nói an ủi bản thân nhưng hắn không định bỏ cuộc. Nghề của Tô Kính là gì? Thiết kế, thiết kế đoán trước tương lai, làm công tác thoát trông không thể xảy ra.

Một thanh âm kỳ lạ vang lên trong linh hồn của Tô Kính, giọng nói mơ hồ nhẹ hẫng khó thể bắt giữ:

- Tô Kính, ngươi nghĩ thông rồi?

Tô Kính giật mình kêu lên:

- Ai đó?

- Ài, linh hồn yếu ớt không biết cả nội thị, để ta giúp đỡ ngươi.

Giọng nói khá quen tai nhưng Tô Kính không nhớ ra là ai.

Ánh sáng màu vàng như đom đóm yếu ớt lập lờ, Tô Kính thấy choáng váng, khi luồng sáng dần tan biến hắn thấy mình đứng trong một không gian kỳ lạ. Không gian không lớn, hình dạng như tổ ong, có gương cổ thanh đồng sáu mặt dựng xung quanh, hắn đứng giữa sáu mặt gương đó.

Trong mỗi mặt gương cổ thanh đồng có một hình ảnh Tô Kính phản chiếu.

Tô Kính không biết đây là thức hải, hắn bình tĩnh đến gần, đi lên hai bước cẩn thận ngắm kỹ. Hắn ở trong gương không một mảnh vải, tuy mới mười bốn người nhưng vóc dáng cao lớn hơn kiếp trước, vạm vỡ không giống ma ốm chút nào.

Tô gia có bí pháp rèn luyện gân cốt, thân thể của Tô Kính dù tốc độ tu luyện siêu chậm nhưng cảnh giới đạo pháp từ nhỏ đến lớn dùng bí được cường hóa thân thể, độ cứng cơ thể từ Tiểu Dao Hầu đủ để chứa lực lượng luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ. Phu nhân Tiểu Dao Hầu chỉ có duy nhất một ruột thịt, tài nguyên quý giá trong Hầu phủ đều bị thế tử này làm hỏng rất nhiều.

Tô Kính nhìn bộ ngực nhọt nhọt của mình, muốn sờ vào cơ bắp nhô ra. Tô Kính giơ tay lên nhưng thấy mình trong gương không nhúc nhích.

Tô Kính cứng người, qua một lúc quát to:

- Ngươi là ai!?

Người trong gương cười kỳ dị:

- Ta là ai? Ta không phải là ngươi sao?

Tô Kính nghiến răng rít từng chữ:

- Ngươi...Không phải ta. Ngươi là Thiên Ma!

Lúc xuyên qua thế tử được cứu về phủ, Tô Kính có nghe lời mờ vài tin tức. Thế tử Tiểu Dao Hầu đi chúc thọ cho Trường Bình hầu phủ đã ăn cắp một mặt Thiên Ma Kính, muốn giao hợp ới Thiên Ma trong gương nhưng dẫn đến thiên lôi bị đánh chết tại chỗ.

Gương cổ thanh đồng sáu mặt là Thiên Ma Kính sao?

Nếu đúng thì người trong gương là Thiên Ma biến ra hình dạng của hắn.

Người trong gương lắc đầu, cười khinh thường nói:

- Thiên Ma? Thiên Ma có là gì? Không có cả lực lượng vượt qua thế giới. Đừng nói là ta, nó còn thua linh hồn quái dị của ngươi.

Tô Kính lặng im, hắn xem như là nhà khoa học nhưng chuyện trước mắt thật không khoa học, một chốc hắn không biết nên xử lý ra sao.

Vừa mới lập chí hướng muốn thành tiên, tiếp theo phát hiện phải thích ứng thế giới này, Tô Kính không quá chắc chắn.

Người trong gương thấy Tô Kính không nói gì thì lên tiếng:

- Tạm khoan nói ta là ai, thừa dịp Tiểu Dao Hầu chưa đích thân đến tra xét linh hồn của ngươi, để ta nguy trang giúp ngươi.

Người trong gương cổ thanh đồng há mồm phun ra một luồng sáng vàng, trong năm mặt gương cổ xung quanh, năm người trong gương cùng làm động tác giống nhau. Sáu ánh sáng màu vàng xanh cùng chui vào linh hồn Tô Kính.

Trong linh hồn Tô Kính bao lấy vô số phù văn màu lục nhạt, là linh hồn thế tử Tiểu Dao Hầu bị gương đánh nát tách rời, áp súc, cưỡng ép nhét vào linh hồn Tô Kính.

Hắn cảm giác linh hồn mềm yếu, có lẽ vì đã ăn rất no.

Hơn nữa những phù văn này khiến linh hồn của Tô Kính luôn trong trạng thái hấp thu, dù hắn không thôi miên mình cũng rất có thể sẽ rơi vào ngủ say khó mà tỉnh lại. Sáu luồng sáng xanh vàng tiến vào linh hồn Tô Kính, bỗng các phù văn màu xanh nhạt nổi tung.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Muốn thành tiên (2)

Đau đớn vô biên và cảm giác vui thích kỳ diệu đan xen vào nhau. Linh hồn của Tô Kính vừa đau đớn vừa thấy tê tê, giống như lúc lên đỉnh, không thể

kiểm soát.

Quá trình thật dài dòng, Tô Kính hơi hiểu tại sao có người bị hành riết ghiền luôn.

Vui sướng trong đau đớn tựa như khát đến tột độ thì một ngụm nước tới ướt cổ họng, linh hồn sắp thăng thiên.

Sáu mặt gương cổ thanh đồng có viền lồi lõm, chữ màu tím đen bỗng nổi lên trên viền kính bắn ra ánh sáng kỳ lạ chiếu vào linh hồn Tô Kính. Ánh sáng trắng nhạt bên ngoài linh hồn Tô Kính dần đổi thành màu xanh nhạt.

Đây mới là linh hồn luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ nên có. Luyện khí sĩ kiểm tra linh hồn Tô Kính sợ làm thế tử vốn đã bị thương nặng càng tổn thương hơn nên không dùng thủ đoạn quá kịch liệt. Tiêu Dao Hưu thì khác, Tiêu Dao Hưu là cường giả Kim Đan kỳ nên có cách xảo diệu hơn để tra xét linh hồn nhị tử, nếu điều tra phát hiện linh hồn nhị tử thay đổi thì Tô Kính thật sự là muốn sống không được, muốn chết không xong.

Linh hồn của Tô Kính còn giữ tinh táo nên hẳn nhớ kỹ các chữ nổi lên trên viền kính, khắc vào linh hồn, đó là bí pháp vận dụng sáu mặt gương cổ.

Tô Kính hấp thu nhiều tri thức đều có hữu ích của nó. Thế tử Tiêu Dao Hưu vô dụng nhưng Tiêu Dao Hưu Tô Dương là bác học đa tài mời lão sư đến dạy cho nhị tử theo hệ thống có trật tự mạnh.

Tô Kính biết nếu mình có đủ thực lực thì dùng lực lượng linh hồn ngâm tẩm những minh văn này sẽ sử dụng được gương cổ sáu mặt chiến đấu với luyện khí sĩ. Gương cổ sáu mặt vì nguy trạng linh hồn của Tô Kính không tiết lộ ra bí pháp khống chế chính nó, xem ra hình người trong gương không phải Thiên Ma như hắn đoán.

Nỗi lòng Tô Kính thấp thóm xua tan cảm giác trong linh hồn.

Không biết qua bao lâu, Tô Kính đã hiểu trạng thái hiện giờ của mình. Ở trong thức hải có qua ngàn năm rất có thể chỉ là một giây tại trần gian, nhưng mức độ linh hồn của Tô Kính không cao, chưa đến trình độ đó.

Trong tri thức Tô Kính hấp thu có một luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ đã gặp qua là không quên được, thật ra là dùng lực lượng linh hồn ghi nhớ thứ trông thấy. Giống như con khỉ long ăn một bữa mấy trăm ký thịt cũng không nứt bụng, luyện khí sĩ có linh hồn cường đại thì tốc độ vận chuyển thức hải trong linh hồn hơn xa phàm nhân.

Người trong gương cổ không biết dùng cách gì áp súc mảnh nhỏ linh hồn thế tử Tiêu Dao Hưu thành phù văn lần lượt hòa tan, Tô Kính nhanh chóng hấp thu hết tất cả. Linh hồn của Tô Kính nhờ thế thêm một vỏ ngoài cứng rắn, điều này khiến linh hồn hắn càng đau đớn hơn.

Bên trong bị lực lượng cưỡng ép dung hợp gần như phá tan nát rồi không ngừng chữa lành, có minh văn quý bí hình thành thứ như xương, mạch máu trong linh hồn khiến linh hồn của Tô Kính không đến mức tan vỡ, thậm chí không làm hư hỏng thứ gì liên quan kiếp trước.

Cách này huyền diệu dù là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ cũng không làm được.

Người trong gương chợt dừng tay:

- Tô Kính, Tiêu Dao Hưu sắp tự mình đến đây, ta không thể giúp ngươi thêm nữa. Muốn hỏi gì thì hỏi bây giờ đi, vì tu bổ linh hồn của ngươi làm ta hao hết lực lượng, phải ngủ trên ba năm.

Sáu luồng sáng xanh vàng rút ra khỏi linh hồn, minh văn bên rìa gương cổ thanh đồng trở về với gương, gương loang lổ rỉ sét mất đi ánh sáng.

- Ngươi là ai? Tại sao giúp ta?

- Tây Tàn đế quốc, khí linh Lục Đạo Thần Giám. Ngươi về sau... Có thể gọi ta là Tô Ảnh. Ta vốn dung hợp với thế tử Tiêu Dao Hưu nhưng không ngờ có thần lôi giáng thế làm hắn chết, đành cho ngươi được lợi. Lục Đạo Thần Giám tương đương với tiên khí bản mệnh của ngươi bây giờ.

Tô Kính bật cười:

- Tiên khí?

Tô Kính hấp thu nhiều ký ức của thế tử Tiêu Dao Hưu, có biết đôi chút về thế giới này. Trang bị luyện khí sĩ Đông Tàn đế quốc chia bốn đẳng cấp là: Pháp bảo, pháp khí, đạo khí, tiên khí.

Tiên khí nguyên vẹn tính trong toàn Đông Tàn đế quốc, bao gồm hoàng tộc có chưa đến hai mươi món. Trong đó mười hai món thuộc về mười hai Đạo Cung, là bảo bối trấn áp khí vận của Đạo Cung.

Đông Tàn được gọi là có mấy trăm vạn luyện khí sĩ nhưng chưa chắc có được một ngàn đạo khí. Đa số luyện khí sĩ chỉ sử dụng pháp khí làm báu vật bản mệnh.

Thực lực cấp thấp không thể vận dụng pháp khí thì dùng pháp bảo. Nếu Lục Đạo Thần Giám là tiên khí thì Bát Hoang đại trận trong Ngọc Kinh thành đã cảm ứng được, cường giả trong hoàng cung sẽ giáng lâm cướp nó ngay, sao cho nó thời gian ở đây nói khoác với hắn?

Thấy Tô Kính không tin, khí linh Lục Đạo Thần Giám không giải thích mà tiếp tục bảo:

- Việc Tây Tàn để quốc bị diệt nước giờ không rành nói rõ với ngươi. Lúc đó ta bị thương nặng nhưng căn nguyên vẫn còn, cho ta thời gian thì không cần ngươi tu sửa cũng có thể lấy lại uy năng tiên khí. Bây giờ ngươi có thể xem Lục Đạo Thần Giám như pháp khí tuyệt phẩm hay đạo khí bị hỏng cũng được.

Khí linh nói vậy thì Tô Kính còn thấy hơi đáng tin chút.

Nên biết trong tiên khí ẩn chứa lực lượng quy tắc hoàn cực kỳ mạnh mẽ, linh hồn của Tô Kính yếu ớt căn bản không chịu nổi, không thể nào thành lập quan hệ khế ước được.

Dù tiên khí là chủ, hần là phó thì linh hồn của hần sẽ bốc hơi trong tích tắc trước lực lượng của tiên khí. Nếu là tiên khí khiếm khuyết thì khác, phượng hoàng rút xuống nước không bằng con gà, Lục Đạo Thần Giám hiện giờ có năng lực pháp khí tuyệt phẩm, không biết phải chờ đợi bao nhiêu năm mới phục hồi lại.

- Được rồi, ta có ba câu hỏi.

Tô Kính biết dù khí linh Lục Đạo Thần Giám có lừa hần hay không thì mục đích sau cùng là nó cần một chủ nhân. Khí linh không cách nào tự tu luyện, nó ẩn núp trong Trường Bình hầu phủ chắc vì định lợi dụng ai đó trong Hầu phủ để phục hồi thực lực. Người kia có lẽ đã đi bán muối trong thiên lôi, Tô Kính là mục tiêu tiếp theo của Lục Đạo Thần Giám.

Không thể nói khí linh tàn nhẫn, nếu đủ may mắn có một món tiên khí tương đương có đường tắt tu luyện. Trong tiên khí ẩn chứa lực lượng quy tắc từng giây từng phút thấm vào chủ nhân, lúc chủ nhân tu luyện tốc độ cảm ngộ thiên đạo bỏ xa luyện khí sĩ khác.

Cho dù thứ này không thể dùng để chiến đấu cũng không gì thay thế được.

- Hỏi đi.

- Thứ nhất, ta có bị Tiêu Dao Hầu phát hiện thân phận đoạt xá của mình? Thứ hai, ngươi có ích gì với ta? Thứ ba, trong thời gian ngươi biến mất thì ta nên giải quyết thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tiêu Dao Hầu

Khí linh Lục Đạo Thần Giám trong gương cổ thanh đồng nhìn Tô Kính, ánh mắt toát ra sức hấp dẫn ma mị:

- Thế giới của ngươi chắc rất thú vị, lực lượng hơi yếu nhưng có trí tuệ.

Tô Kính cúi kính:

- Đừng nói nhảm nữa!

- Yên tâm, ngươi và ta trao đổi những ý niệm này bên ngoài chưa qua một giây. Tiêu Dao Hầu sắp đến nhưng chúng ta không cần quá kinh hoàng, chỉ là một Kim Đan nho nhỏ.

Tô Kính nhìn người phản chiếu trong gương cổ thanh đồng, tự xưng là khí linh Tô Ảnh, mặt hần lạnh lùng. Tô Kính càng sột ruốt đối phương càng nói nhảm nhí, hần rất rành loại tính cách này vì hần xem như một nửa nhà tâm lý học.

Khí linh Lục Đạo Thần Giám không thể đọc tư duy của Tô Kính nhưng nhìn thấu suy nghĩ trong hần, nó cười gượng không quanh co nữa:

- Tiêu Dao Hầu muốn phát hiện ngươi là người đoạt xá thì trừ phi không sợ linh hồn nhĩ tử bị hủy diệt, cần chút thủ đoạn kịch liệt mới bài trừ bố trí của ta được. Nhưng làm như vậy sẽ khiến linh hồn nhĩ tử của hần tiêu luôn. Tạm thời tác dụng duy nhất của ta là triệt tiêu lực lượng định tồn thương lực lượng linh hồn của ngươi, còn về những ngày ta không có mặt...

Tô Kính tập trung tinh thần chờ đợi.

Khí linh Lục Đạo Thần Giám cười nói:

- Hãy kính sợ phụ thân của ngươi chút, lạnh nhạt với mẫu thân chút, đừng quá tốt với người bên cạnh ngươi, vậy thôi. Nên học cách làm luyện khí sĩ cô độc, đừng lãng phí thời gian với người khác, vậy thì ngươi sẽ rất bình thường. Ngoài ra Tiêu Dao Hầu tìm một lão sư võ đạo cho ngươi, hãy tìm cách khiến hần thu ngươi làm đệ tử thân truyền, người đó...rất hữu dụng.

Tô Kính đặt câu hỏi:

- Tại sao?

- Vì nếu hần chịu truyền dạy bản lĩnh thật sự cho người, khí hải đan điền của người bị tổn thương mới có khả năng chữa lành.

Khí linh Lục Đạo Thần Giám nói xong thân hình mờ hồ trong gương cổ thanh đồng, bỗng chốc tan biến.

Tô Kính không quá tin lời của khí linh Lục Đạo Thần Giám, chắc chắn bên trong có cái bẫy gì, nhưng dường như cạm bẫy này không quá nguy hiểm. Có điều đối phương đặt mồi trong bẫy hơi lớn, có thể khiến khí hải đan điền bị tổn hại lành lại?

Vậy thì với tài nguyên Tiêu Dao Hầu của Tiêu Dao Hầu phủ, Tô Kính chỉ cần chưa đến mười năm là Trúc Cơ, thành tựu Kim Đan không còn là giấc mơ.

Tô Kính đang suy tư thì sáu mặt gương cổ thanh đồng hóa thành đốm sáng chui vào linh hồn của hần mất tẩm. Linh hồn Tô Kính lơ lửng mặt đồng hồ kim loại, cây kim đi tới vị trí chữ đồ cũng là lúc nên tỉnh dậy.

Tô Kính không ngờ nửa tháng qua mau như thế, hần luôn hấp thu ký ức thể từ Tiêu Dao Hầu chỉ cảm giác qua mười mấy phút hay ngắn hơn nữa. Nếu không có năng lực nhắc nhở này, hần chìm đắm trong trạng thái có thể sẽ ngủ đến chết.

- Thiếu gia tỉnh rồi!

- Bạch Anh, nhỏ giọng một chút, lão gia sắp đến! Người lớn tiếng như thế còn ra thể thống gì!

Một giọng nữ rần rạy một giọng nữ khác reo vui.

- Từ Đăng tỷ, muội không...

Tô Kính mở mắt ra thấy một khuôn mặt kiều diễm, một bàn tay búp măng, móng tay sạch sẽ không tô vẽ gì cầm cái khăn lông trắng đang lau người cho hần.

Cơ thể Tô Kính đầy vết thương, thần lôi thiên kiếp không đánh hần thành tro bụi toàn nhờ phụ phụ Tiêu Dao Hầu cho hần pháp khí hộ thân tự động phòng ngự. Một luyện khí sĩ thậm chí không đến Trúc Cơ nếu bị trúng thiên lôi thì sẽ hình thần đều diệt không còn một mẩu xương.

Không biết Tiêu Dao Hầu phủ dùng linh dược gì mà vết thương toàn thân Tô Kính đã lành hết, không quá đau nhưng rất ngứa, đây là bệnh trạng cơ bắp mọc mới lại.

Nha hoàn lau người cho Tô Kính cầm khăn ướt hình như tắm nước thuốc ngừng ngứa, không thì hần thật sự là sống không bằng chết.

Tô Kính suy yếu thều thào hai chữ:

- Từ Đăng...

Tô Kính quét mắt từ từ nhìn quanh, tám nha hoàn thiếp thân đều có mặt ở trong phòng không thiếu ai.

Tô Kính làm thế từ Tiêu Dao Hầu, tám nha hoàn đều tu luyện công phu luyện khí, tuy không phải bí truyền Tô gia nhưng tốt hơn cái gọi là bí tịch tu chân thể gia trên giang hồ nhiều.

Người lau mình cho Tô Kính là đứng đầu tám nha hoàn, Từ Đăng.

Tính theo thứ tự là Lam Mân, Thanh Liên, Lục Hà, Hoàng Sương, Chanh Tâm, Xích Diễm, Bạch Anh. Có bốn tiểu tư đứng ngoài cửa canh giữ, từ khi Tô Kính còn nhỏ vỡ lòng bọn họ đã cùng gã đọc sách, xem như tiểu phó thiếp thân. Hai hộ vệ quanh năm theo bên người nhưng giờ không thấy đâu, chắc đã bị Tiêu Dao Hầu điều đi vì bị phạt.

Không kiềm giữ được Tô Kính thì thôi còn hại gã suýt chết, hai người này dù không bị giết cũng sẽ bị đưa đi Nam Cương sống với đám người rừng trong bộ lạc rừng rú, tương đương với bị sung quân, không lập công lớn suốt đời không có cơ hội quay về nữa.

Muốn vớt đủ công lao ở Nam Cương thì phải đổi bằng mạng sống.

Còn một vú già lớn tuổi đã vắng mặt, bà vú và hai hộ vệ của Tô Kính là thân thích với nhau, hai tên này gặp họa thì vú già hầu hạ việc ăn uống cũng không thể giữ lại. Vú già phụ trách phòng bếp nhỏ, lỡ sinh lòng oán hận hạ độc Tô Kính thì Tiêu Dao Hầu thành trò cười.

Mới tỉnh dậy đã thấy nhiều biến cố xảy ra với người bên cạnh mình, may mắn Tô Kính không quen họ, bọn họ có bị gì cũng không khiến hần buồn thật. Nếu là thể từ ban đầu thì sao?

Tô Kính đang suy nghĩ nên xử lý những cảm xúc này thế nào thì ngoài cửa vọng lại giọng tiểu tư kính chào.

- Hầu gia!

Tô Kính không kiềm được đưa mắt nhìn hướng cửa, hẳn dù gì là người xã hội hiện đại, với hai chữ phụ thân chỉ khiến hắn thấy thân thiết chứ không phải kính sợ. Nhưng giây sau Tô Kính thu lại tầm mắt, hẳn nhớ lời Tô Ảnh khí linh Lục Đạo Thần Giám cảnh cáo mình.

Hãy kính sợ phụ thân của ngươi chút, lạnh nhạt với mẫu thân chút, đừng quá tốt với người bên cạnh ngươi.

Tô Kính công nhận Tô Ảnh nói cực kỳ then chốt, cũng là lựa chọn tốt nhất để hắn không bị người vạch mặt.

Tô Kính rũ mí mắt xuống, đuôi mắt liếc thấy một đôi giày màu đen. Tô Kính cảm giác cổ họng ngứa, bị tức ngực như có mùi máu vô biên chui vào buồng phổi làm hắn suýt hộc máu.

Đôi giày đen ngòm mờ mờ có ánh sáng màu tím như từ máu của trăm vạn người đông lại.

Đôi giày này không biết đã đạp qua bao nhiêu máu trên chiến trường. Tiêu Dao Hạo ở Nam Cương mười hai năm, tiêu diệt mấy ngàn bộ lạc lớn nhỏ, chém xuống đầu người đủ cho tu sĩ ma đạo luyện chế một món đạo khí tuyệt phẩm.

Tiêu Dao Hạo đến bên giường, hơi cúi người cho Tô Kính thấy rõ mặt gã:

- Kính nhi đã tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tâm sự bên gối (1)

Khuôn mặt hơi điển trai, khoảng ba mươi tuổi, da hồng hào trơn bóng, đôi mắt đen láy, lông mi dài như lông chim sáng bóng. Cảm có râu ngắn khiến bề ngoài của Tiêu Dao Hạo chính chắn, trầm ổn rất nhiều. Nếu không thì nhìn mặt Tiêu Dao Hạo như quý công tử, loại người phong lưu ở mãi trong thanh lâu.

Cả người Tô Kính khó chịu như bị kim đâm, khí lạnh sắc bén dấy lên bảo nguyên khí quanh thân hắn. Tay Tiêu Dao Hạo chạm nhẹ lên trán Tô Kính, linh hồn hắn run rẩy, người cứng ngắc.

Tiêu Dao Hạo không giống một con người mà tựa như thần linh.

Tiêu Dao Hạo đứng trước mặt Tô Kính mới biết có vài tình tiết trong tiểu thuyết rất buồn cười, đôi mắt cường giả như vậy dù ngươi có nhiều tín niệm hơn nữa cũng vô dụng, phản ứng cơ thể mới là chân thật nhất.

Đừng nói Tiêu Dao Hạo ra tay, giờ Tô Kính muốn nói cũng không ra một câu, nếu bị vạch trần thì chỉ có đường chết.

Tiêu Dao Hạo nhìn Tô Kính, khuôn mặt không biểu tình.

Tiêu Dao Hạo nhìn lâu đến một phút mới thở dài thườn thượt:

- Tại sao ta sinh ra nhi tử như ngươi?

Tô Kính thấy lạnh, lạnh nhói lòng.

Mày mấn Tiêu Dao Hạo không phải phụ thân của hắn, nếu là nhi tử ruột nghe lời như thế thì sẽ có cảm giác gì?

Tiêu Dao Hạo thẳng người dậy:

- Tô Kính, ta mời Lâm Hoành Sơn đệ nhất kiếm khách biên quan bắc vực đến chỉ đạo võ kỹ cho ngươi. Bên binh bộ ta có thể kéo dài hai năm cho ngươi, chờ lúc ngươi mười tám tuổi phải vào Vũ Lâm, ta sẽ không phải luyện khí sĩ cho ngươi. Ngươi chỉ có hai thân binh, đến lúc đó tự giải quyết cho tốt.

Biểu tình trên mặt Tiêu Dao Hạo hơi lạ, dường như chán ghét hoặc như là giải thoát. Nói xong câu đó Tiêu Dao Hạo xoay người đi, để lại người trong phòng quý dưới đất không dám ngược lên nhìn.

Tô Kính cảm giác vết thương toàn thân lại đau, đau làm hắn rơi lệ.

Từ Đẳng vội vàng bò dậy khễ quát:

- Mau bưng thanh ngọc cao đến!

Mấy tiểu nha hoàn trông thấy Tô Kính đau toàn thân run rẩy, cũng luống cuống tay chân lấy một bàn ngọc từ ngoài cửa vào, trong bàn đựng một thứ như thuốc cao màu xanh nhạt cỡ móng tay, hơi rung rung.

Tám nha hoàn cời giày leo lên giường, mỗi người cầm một chiếc khăn tay chấm chút thuốc cao trong bàn ngọc lau từ trán Tô Kính xuống dưới. Nơi thuốc cao xẹt qua liền không thấy đau nữa.

Tô Kính thăm thò phào, thứ này linh còn hơn thuốc phiện, không biết có tác dụng phụ gì không.

Từ Đăng vừa lau thuốc cao cho Tô Kính vừa nói:

- Thiếu gia đừng buồn, lão gia đang trong phút then chốt tu luyện, không kiềm chế được lực lượng trong người chứ không phải muốn bỏ mặc thiếu gia.

Khi Từ Đăng nói chuyện với Tô Kính thì hẳn cảm giác cả người nàng mềm mại làm tâm tình của hắn thư giãn hơn. Bề ngoài Từ Đăng khoảng mười sáu, bảy tuổi, trông không chính chắn bằng thân xác của Tô Kính. Khuôn mặt còn non nớt nhưng toát ra mẫu tính có chút hấp dẫn.

Máy mấn cơ thể hỗn hợp cảm giác tê dại và đau đớn, nếu không hẳn lửa thể bị một đám tiểu nha hoàn lau tới lau lui không chào cò mới lạ.

Trong đầu nghĩ lung tung, ngoài miệng Tô Kính nói:

- Ta biết rồi Từ Đăng. Ài, lát nữa Từ Đăng đi nói với mẫu thân là ta muốn đổi bốn tiểu tư, hãy tìm bốn người xuất thân tập võ cùng ta. Bốn người kia...

Tô Kính nói một tràng dài không chịu nổi thở hổn hển.

Từ Đăng lộ nét mặt vui mừng, bảy nha hoàn khác nghe Tô Kính nói muốn đuổi bốn tiểu tư đi thì càng hơn hởi.

Thiếu gia bị bốn người đó dạy hư, làm xằng làm bậy ở bên ngoài, hồi còn nhỏ thiếu gia không giống như vậy.

Tô Kính thăm thò dài, hẳn hấp thu nhiều ký ức nên biết thể từ Tiêu Dao Hầu đối xử rất tốt với người hầu cận mình. Bốn tiểu tư không phải thứ tốt, ngoài mặt trung thành nhưng bụng ý nghĩ xấu. Trong đó có một tên hình như muốn làm luyện đồng của thể từ.

Mấy năm Tiêu Dao Hầu không ở kinh thành phu nhân bề quan khổ tu, người hầu hơi phóng túng.

Tô Kính đuổi người chắc sẽ không khiến Tiêu Dao Hầu cảnh giác? Con người trải qua sống chết dù không thể nhìn thấu những thứ nhưng với tính cách của thể từ Tiêu Dao Hầu thì giận chó đánh mèo bốn người đó là bình thường.

Tô Kính thăm nghĩ đổi bốn người đi, hai người hầu cũ cũng đi, vú gia duy nhất không còn, nhưng tám nha hoàn này thì khó đuổi.

Hơn nữa theo tính cách của thể từ cũ hơi nuông chiều tám nha hoàn. Đã giận chó đánh mèo tiểu tư rồi thì đành giữ lại nha hoàn, hơn nữa Từ Đăng dẫn đầu là phu nhân Tiêu Dao Hầu tự mình chọn cho thể từ, dù tương lai hẳn thành gia lập nghiệp thì nàng vẫn sẽ đi theo hầu hạ.

Thiếp thân nha hoàn này có địa vị không thấp, nếu Tô Kính làm gì sai Từ Đăng có quyền lợi trực tiếp báo với phu nhân.

Sóng gió thể từ Tiêu Dao Hầu bị thương nhanh chóng chìm xuống, trong Ngọc Kinh thành không để lại lời đồn gì. Nên biết tin tức ban đầu là thể từ Tiêu Dao Hầu muốn hoan dâm với Thiên Ma nhưng bị thiên lôi đánh trúng, bị thiên đạo chán ghét vứt bỏ.

Đây là đá kích lớn với gia tộc luyện khí sĩ.

Nhưng Khổng Tước Đạo Cung trực tiếp phái người ra mặt đàn áp, lời đồn trên phố bị dập tắt, không ai muốn chống đối Đạo Cung. Hoàng đế cũng phái ngự y đến xem xét vết thương cho Tô Kính, không phát hiện dấu hiệu gì liên quan với Thiên Ma nên không hỏi nhiều nữa.

Hoàng đế không ngăn cản Khổng Tước Đạo Cung đàn áp thì những người khác ngầm hiểu còn đồn nhây nữa là không coi bệ hạ ra gì, vậy đừng mong kiểm ăn trong Ngọc Kinh thành.

Vết thương của Tô Kính dần chuyển biến tốt đẹp, đã hành động tự nhiên. Nhưng hắn bị cảm tức không được rời khỏi viện lạc mình cư ngụ, mỗi ngày Tô Kính có rất nhiều thời gian quen thuộc người bên cạnh, sửa sang lại ký ức của thể từ Tiêu Dao Hầu.

Thân thể của Tô Kính đã lành thì việc tu luyện võ kỹ không thể chậm trễ nữa, kể bên trạch viện của hắn đã sớm bắt đầu khởi công dựng lên một tòa mới cho hai phụ thân, nữ nhi Lâm Hoành Sơn vào ở, chờ xây nhà xong là có thể học võ.

Ba ngày Tô Kính đứng phía xa nhìn nóc nhà mới lấp, rút lại gỗ lốt cũ, tới đa ngày mai là có thể vào ở, chờ buổi tối thêm mấy đạo phù cho căn phòng là xong.

Tô Kính không nghĩ ra làm sao để trở thành đệ tử thân truyền của Lâm Hoành Sơn.

Lâm Hoành Sơn bị Tiêu Dao Hầu điều đến chỉ xem như lão sư trên danh nghĩa của Tô Kính, không có nghi thức bá sư chính thức. Năng lực của thể từ có kém mấy cũng là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ.

Rất nhiều luyện khí sĩ học võ nhưng người chính thức bá sư thì như lông phượng và sừng lân, thân phận như thế tử càng chưa từng có ai bá sư.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tâm sự bên gối

Chớp mắt vào đêm, Tô Kính mặc áo dài gấm xanh xuống giường, hần muốn tự mình đi gặp Lâm Hoành Sơn.

Viện lạc của Tô Kính là năm tiến, cách cục kiến trúc trong Đạo Môn khác biệt, nhân vật quan trọng trong Tiêu Dao Hầu phủ có viện lạc riêng của mình, xung quanh có trận pháp bảo vệ. Không biết sao Lâm Hoành Sơn và nữ nhi bị xếp vào ở chung với Tô Kính trong thư phòng viện lạc tiến thứ hai hai.

Trừ ba gian thư phòng hai bên còn có sương phòng, đủ cho cả gia đình ở.

Phòng ngủ của Tô Kính cũng là ba gian trong ngoài, hần ở tận cùng bên trong, chính giữa là phòng ngủ của nha hoàn gác đêm, mỗi tối có bốn người nghỉ ngơi tại đây tùy thời chờ hầu.

Đã là giữa khuya, Tô Kính cho rằng các nha hoàn đều ngủ nên rón rén đi tới trước cửa, vừa định đẩy cửa thì nghe thấy bên ngoài có người nói chuyện.

Sau khi xuyên việt lục giác của Tô Kính rất nhạy bén, trong phòng ngăn cách thanh âm nhưng giờ hần đứng đứng bên cửa, mọi thứ bên ngoài phòng vang rõ mồn một. Tô Kính thậm chí thống qua lưu động không khí yếu ớt mô phỏng ra cảnh tượng 3D, giống như con dơi.

Tuy Tô Kính chưa quen thuộc các nha hoàn, hần không cần thanh âm cũng phân biệt ra là ai nói chuyện, hần thậm chí ‘thấy’ chân gấm của các nha hoàn kê sát nhau, thân hình nho nhỏ dựa sát nhau.

Một giọng nói mềm mại cất lên:

- Lam Mân tỷ nói xem...thiếu gia sau này có thể không?
- Có thể cái gì?
- Ý ta là lúc Tử Đằng tỷ lau người cho thiếu gia, cái thứ kia đã khét đen, dường như chạm vào sẽ bị đứt.
- Nha đầu này, đang phát xuân sao?

Tô Kính nghe mấy nha hoàn cười ré lên, cười muốn đau bụng. Hần không tiện đẩy cửa đi ra ngoài, hần chọn ngày này vì Tử Đằng không trực ban, không ngờ đám nhóc Lam Mân chưa ngủ.

Lát sau tiếng cười ngừng, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng:

- Lục Hà, lão gia là ai? Có tiên dược Đạo Cung tặng thì mọc xương trên thịt. Cộng thêm người lo thiếu gia có thể được không làm gì? Lão gia không cho chúng ta đụng vào thiếu gia.

Tô Kính nhớ giọng nói này, nha đầu tên Hoàng Sương, không thích mặc váy, biểu tình hơi lạnh lùng nhưng tay chân mau lẹ, làm việc nhanh nhất.

- Đó là hiện tại, chờ khi thiếu gia tìm được thể tử, sinh hài tử thì chúng ta vẫn phải theo cùng. Theo ta thấy Lục Hà muốn sinh hài tử cho thiếu gia.

Là Thanh Liên đang giễu cợt Lục Hà.

Lục Hà tức giận, nhưng dù giận mấy giọng nàng nghe như làm nũng:

- Các người nói bậy bạ cái gì!

Tô Kính không kiềm được cúi đầu nhìn giữa hai chân của mình. May, may mắn Tiêu Dao Hầu có thuốc tốt, khi đó hần chỉ thấy tê tê chứ không biết nó đã bị khét.

Trên Trái Đất phụ mẫu của Tô Kính đã mất sớm, không ngờ sau khi xuyên việt gặp ngay phụ thân. Nếu không nhờ Tiêu Dao Hầu thì vết thương như thế hần có thể trực tiếp làm thái giám.

Nhóm Lam Mân không ngủ thì Tô Kính không ra được, hần đang định về phòng chọt nghe Lam Mân nói nhỏ:

- Lục Hà, người đừng có ý nghĩ gì sâu xa, bí truyền Tô gia không dễ có được.

Lục Hà thì thầm:

- Lam Mân tử...

Lục Hà không cam lòng cả đời làm nha hoàn, nếu Tô Kính chịu nhận nàng làm thiếp thân, cho một danh phận thì chắc sẽ truyền dạy khẩu quyết luyện khí quan trọng hơn cho nàng. Chuyện này là thông lệ, luyện khí sĩ làm tình cũng liên quan đến việc tu hành.

Cách song tu thì thực lực hai bên không thể cách biệt quá xa, nếu không tiến bộ rất nhỏ, chỉ lãng phí thời gian.

Lam Mân lạnh lùng nói:

- Người có nghĩ đến không? Người sau này thiếu gia cưới về sẽ có gia thế bình thường sao? Nếu người muốn có thân phận đó thì chết thế nào cũng không biết. Từ Đẳng có phu nhân chống lưng, chúng ta chỉ là tiểu nha hoàn, bình tâm lại đi, lo hầu hạ thiếu gia cho tốt. Ở bên ngoài thiếu gia có làm gì thì ít ra đối xử tốt với chúng ta.

Lục Hà vội la lên:

- Ta không hề muốn lừa thiếu gia!

Tô Kính thầm thờ dài, thì ra là vậy. Tám người này thật ra là Tiêu Dao Hầu sắp xếp thế tử cho hần nhưng bọn họ không có thân phận, nếu sinh ra huyết mạch thuần chính thì sẽ đưa cho chính thế, nếu bị chính thế ghen ghét thì ai sinh hài tử là người đó xui.

Nghĩ đến đây Tô Kính không hứng thú nghe lén nữa.

Đám nha hoàn coi như trung thành, nhưng phần nhiều là trung với gia tộc Tô gia. Tô Kính không có nhiều suy nghĩ vẩn vơ, hần đoạt xá đến thì đừng đòi hỏi quá nhiều.

Tô Kính về giường, mò ra cái túi giấu đặt trong ngăn kéo đầu giường, lấy một miếng kim tiền ra.

Đây là món pháp bảo không gian hiếm thấy, nói nó hiếm vì vật phẩm có thuộc tính không gian bình thường ít nhất là pháp khí tuyệt phẩm. Kim tiền này chỉ có đẳng cấp pháp bảo, không gian bên trong rất nhỏ, chấp là luyện khí sĩ mới tiếp xúc quy tắc không gian tùy tay luyện chế chứ không phải sử dụng, là sản phẩm phụ để luyện tập quen thuộc quy tắc.

Lúc trước thế tử không bị cảm tức có một số hồ bằng cầu hữu trong kinh thành, thân phận của gã cao nhất trong đám người. Có một người vì nịnh bợ thế tử nên tặng thứ này.

Trang bị không gian cực kỳ mắc tiền, không phải luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ thì không dùng nổi, khi mở ra sẽ tiêu hao pháp lực. Nếu luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ sử dụng thì tiêu hao cũng nhiều, huống chi chân nguyên trong người Tô Kính mỏng manh, nên Tiêu Dao Hầu không cho hần món trang bị không gian nào.

Mở ra một lần một ná thờ thì chẳng tha không dùng.

Không gian kim tiền tuy nhỏ nhưng dùng chất liệu rất tốt, không biết tồn tại đã bao nhiêu năm mà không bị hư hao gì, quy tắc không gian còn nguyên vẹn, rất ổn định.

Tô Kính lấy hai tấm phù giấy ra khỏi kim tiền chán vào chân, vận chuyển chân nguyên khiến người của hần nhẹ hẫng, thân thể mơ hồ.

Đây là chiêu rẻ mạt trong luyện khí sĩ, phù lục làm bằng giấy vàng, nếu không sử dụng sẽ khó giữ được lâu. Nhưng đặt ở trang bị không gian thì khác, chỉ cần không lấy ra, tốc độ thời gian chảy trong trang bị không gian cực chậm, có thể đặt loại vật phẩm này lâu dài.

Tô Kính cất đi kim tiền, đẩy mở cửa sổ trào ra ngoài.

Ích lợi việc hấp thu ký ức là đây, thế tử cũ dùng cách này lên chạy ra ngoài rất nhiều. Vì người thế tử có ngọc giác Hầu phủ, pháp trận ẩn trong phủ sẽ không cảnh báo, càng không công kích gã. Dùng trò vật giấy vàng giúp việc trào tường khá dễ dàng.

Sau khi Tô Kính chạy ra ngoài thì lướt qua bức tường thấp, quẹo một vòng xuyên qua rừng tre đi đến thư phòng của mình ở tiền viện. Lâm Hoành Sơn mạng theo nữ

nhi cư ngụ trong phòng nhỏ bên cạnh, Tiêu Dao Hầu không phải người hầu đến hầu hạ, mọi chi phí có vú già mỗi ngày đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cường ép bá sự

Tô Kính đến bên ngoài căn phòng nhỏ, đang định nhẹ gõ cửa thì cánh cửa tự động mở ra.

Lâm Hoành Sơn ngồi trên ghế gỗ cạnh bình phong, trường kiếm gác ngang chân, ánh trăng chiếu trên người gã lạnh băng.

Lâm Hoành Sơn nhìn Tô Kính, khuôn mặt tràn đầy tức giận. Đã nghe nói Tô Kính không ra gì nhưng Lâm Hoành Sơn không ngờ hán đêm hôm khuya khoắt lặng lẽ mò tới phòng gã.

Tô Kính tìm đến chắc chắn không phải vì nam nhân râu ria xồm xàm như gã mà là nữ nhi của gã.

Nghĩ đến đây trường kiếm gác trên chân Lâm Hoành Sơn rung nhẹ, nếu Tô Kính không cho gã lời giải thích cho tốt thì dù hôm nay hai phụ thân, nữ nhi có chết cũng liều một lần. Nếu không sẽ có ngày nữ nhi của gã bị Tô Kính hại. Diệp Thiêm của Thanh Dương cung nói đúng, gã đã vào ổ sói.

Không trách Lâm Hoành Sơn tức giận, Tô Kính có tiếng xấu, khuya khoắt mò tới cửa đòi lại là ai đều sẽ nghĩ vậy. Hơn nữa Lâm Hoành Sơn là tiên thiên võ giả cường đại, thấy ngay phù giấy vàng dán trên chân Tô Kính.

Nếu không đến làm chuyện xấu thì tại sao dán thứ này khi ở trong nhà mình?

Tô Kính cảm giác sát khí, cơ thể của hắn là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ thật sự, Lâm Hoành Sơn sinh ra sát tâm làm da hắn thít chặt, tim đập chậm lại, dựng đứng lông tơ, đã ở trạng thái đề phòng.

Tô Kính nhanh chóng vào cửa, xoay người đóng cửa lại.

Căn phòng bỗng tối sầm, Tô Kính nhẹ nhàng quỳ xuống đất lạy.

Lâm Hoành Sơn sững sốt chậm rãi thu về sát khí, gã đã không chế rất tốt nhưng một khu vực trong thời gian dài không nằm trong sự giám thị của trận pháp Hầu phủ thì sẽ có người đến kiểm tra. Nơi này là chỗ ở của thế tử, cho Lâm Hoành Sơn ngụ lại đây đã khiến gã thấy rất bất ngờ.

Chờ xem tiểu tử này nói gì đã.

Tô Kính vái xong nói:

- Lâm tiên sinh, xin hãy thu ta làm đồ đệ.

Lâm Hoành Sơn ngạc nhiên, vì gã nghe hiểu Tô Kính muốn làm đệ tử thân truyền của gã chứ không đơn giản là đệ tử ký danh.

Cái quái gì đây? Thế tử Tiêu Dao Hầu bị sét đánh ngu? Một luyện khí sĩ muốn làm đệ tử thân truyền của gã thì không đơn giản như đệ tử ký danh.

Sư đồ như phụ thân và nhi tử, cái này không phải độc quyền của nho môn, mỗi môn phái đều có quy định này. Nhưng Tiêu Dao Hầu có biết chuyện không?

Nghĩ đến đây Lâm Hoành Sơn lạnh nhạt nói:

- Thế tử hãy trở về đi, Hầu gia sẽ không đồng ý chuyện này.

Lâm Hoành Sơn định ném Tô Kính đi nhưng hắn đã lạy chín cái.

Lâm Hoành Sơn chợt nhớ một việc then chốt, thăm bực mình. Tô Kính là luyện khí sĩ, phụ thân là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ, còn là quý tộc triều đình, nhất phẩm hầu tước. Lâm Hoành Sơn không nhận nổi lễ tiết chín lạy, nếu Tô Kính nói ra có thể hoàng đế sẽ chém đầu gã, trừ phi gã đồng ý yêu cầu của hắn.

Kỹ xảo vật này nếu người khác làm thì Lâm Hoành Sơn có thể phớt lờ đi, nhưng với nhi tử của Tiêu Dao Hầu...

Lâm Hoành Sơn đầu đầu cắn răng hỏi:

- Tô Kính, tại sao?

Lâm Hoành Sơn đã chửi thề trong bụng: Ta không phải phụ thân của ngươi, rành qua đi lạy ta làm gì? Nếu bị phụ thân của ngươi biết sẽ lột da ta ra!

Lâm Hoành Sơn có thể phớt lờ một luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng Tiêu Dao Hầu thì khác. Tiêu Dao Hầu là cường giả Kim Đan lục chuyển, lúc gã tọa trấn Nam Cương sức một mình đè ép đám vu sư Vạn tộc không ngừng đầu lên được.

Lâm Hoành Sơn đơn độc một mình thì không có gì, nhưng gã mang theo nữ nhi, nếu Tiêu Dao Hầu chơi ác là hai cái mạng phụ thân, nữ nhi coi như tiêu, Lâm Hoành Sơn cảm thấy rất thê lương. Nếu gã chết thì nữ nhi không thể ở lại trên cõi đời chịu khổ.

Vì vậy Lâm Hoành Sơn kiềm nén sát khí nhìn Tô Kính, cắt về trường kiếm gác trên chân.

Tô Kính đứng thẳng dậy nhìn chăm chú vào mắt Lâm Hoành Sơn:

- Ta muốn tu luyện thành tiên nhưng khí hải đan điền bị tổn hại.

Lâm Hoành Sơn lạnh nhạt nói:

- Liên quan gì đến ta?

- Ta có thể tu hành được không cơ duyên nằm ở trên người Lâm tiên sinh.

Tô Kính kiên quyết nói:

- Lâm tiên sinh, ta ở trong luyện khí sĩ tương đương với phế vật, tốc độ tu hành bằng một phần trăm người khác, tu hành đến Tiên Thiên đã là cực độ, thọ nguyên một trăm tám mươi tuổi. Đổi lại là Lâm tiên sinh có gia thế như vậy mà chỉ có thể ăn nằm chờ chết thì cam lòng không?

Lâm Hoành Sơn bất ngờ, Tô Kính có thể nói ra những lời này thì không giống trong tin đồn chút nào.

Tô Kính vẫn cảm giác Lâm Hoành Sơn phát ra sát khí nên nói dứt khoát không quanh co:

- Tiên đạo mờ mịt nhưng trong vạn năm cũng có mười mấy người phi thăng, nếu ta có ngày đó thì bây giờ đập đầu vào cái gì có là gì?

Nói đến vậy rồi nếu Lâm Hoành Sơn vẫn không tin thì Tô Kính khó giữ được mạng nhỏ, chỉ đành trách Lục Đạo Thần Giám dễ tin. Tô Kính không rõ tại sao Lâm Hoành Sơn ôm sát khí lớn vậy với mình.

Mặt Lâm Hoành Sơn không biểu tình hồi ngược lại:

- Tô Kính, là ai nói với ngươi ta có thể cho ngươi tiếp tục tu hành?

Tìm Tô Kính rút cái bịch, sao hắn có thể sơ sẩy như vậy?

Câu này là Tô Ảnh khí linh Lục Đạo Thần Giám nói, nhưng Tô Kính không thể để người khác biết trong cơ thể hắn có khí linh như vậy. Muốn nói dối thì ngay từ đầu không thể dùng lý do này, bây giờ muốn sửa miệng đã không kịp.

Tô Kính không dời mắt sang chỗ khác mà vẫn nhìn thẳng vào mắt Lâm Hoành Sơn, kiên định nói:

- Ngươi ta tin tưởng.

Lâm Hoành Sơn nheo mắt hỏi:

- Không phải Hào gia?

Đôi con ngươi trong hốc mắt biến thành màu kim loại xám, ánh nhìn đó nắm bắt hết mọi sự thay đổi nhỏ trên người Tô Kính. Lâm Hoành Sơn không phải luyện khí sĩ nhưng không ai có thể nói dối trước mặt gã.

Tô Kính dứt khoát trả lời:

- Không phải.

Lâm Hoành Sơn bật cười nói:

- Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, nếu bái ta làm sư thì không thể đổi ý.

- Sư đồ như phụ tử, quyết không đổi ý!

- Được, ta thu ngươi, nhưng không thể để Hào gia biết chuyện này.

Tô Kính reo lên:

- Đương nhiên rồi!

Lâm Hoành Sơn lấy một thứ ra đứng lên đến gần Tô Kính:

- Ngươi đã đập đầu thì quà gặp mặt của vi sư không thể quá nhẹ. Vòng tay này cần ngươi dùng tâm huyết mới luyện hóa được, là đạo khí hạng nhất.

Tô Kính không nghĩ nhiều hai tay giơ lên nhận cái vòng kim loại màu đỏ thẫm đầy mình văn, phun ngum máu vào.

Vòng tay kim loại màu đỏ sẫm bỗng hút hết máu, cảnh tượng rất kỳ lạ. Tô Kính giật nảy mình, vòng tay bỗng trương to như sắp vỡ ra, nó bay lên vòng quanh hắn rồi chụp xuống đỉnh đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Tiểu sư muội (1)

Mợ nó, là vòng kim cô sao?

Bảo Tô Kính không sợ là giả, nếu thế giới này có thứ như vòng kim cô, hẳn bị tròng vào thì dù có bản lĩnh như Tề Thiên Đại Thánh cũng phải làm trâu làm ngựa cho Lâm Hoành Sơn suốt đời.

Tô Kính thăm rên rĩ, ta không muốn làm con khi.

Cái vòng kim loại phóng lớn thật sự rút vào trong da thịt Tô Kính, hẳn cảm giác đầu như bị xe tăng nghiền qua, lúc trước khi xuyên vết đục vào thân cây cũng không đau thế này.

Lâm Hoành Sơn hé môi niệm chú ngữ xa lạ như sấm nổ trong đầu Tô Kính, hẳn bản năng tung theo, mỗi khi niệm một đoạn là đau đầu sẽ giảm bớt một phần.

Trán Lâm Hoành Sơn ướt mồ hôi, thi triển loại năng lực này vừa không để Tiêu Dao Hầu phát hiện, chỉ mười mấy giây đã hao hết sạch lực lượng trong người gã.

Chú ngôn tự động nổ vang trong đầu Tô Kính, hẳn đọc đi đọc lại, mỗi khi đọc một lần là đầu óc của hắn tỉnh táo một chút. Sau khi tụng suốt một trăm lần, vòng kim loại trên đầu Tô Kính hoàn toàn biến mất, co rút vào trong người hắn, hòa tan mất.

Tô Kính xoa tròn mắt, vì đọc xong chú ngôn hắn đã biết Lâm Hoành Sơn tặng bảo bối gì cho mình.

Thần khí của Bình gia, Ngũ Luân Chân Bảo!

Thứ này được không?

Chắc chắn rất tốt, có thứ này thì Tô Kính thật sự có hy vọng tu luyện tiếp, thành công Trúc Cơ. Làm thế tử Tiêu Dao Hầu tất nhiên không thiếu tài nguyên tu luyện, có hy vọng thành tựu Kim Đan.

Nhưng Bình gia là môn phái nào? Năm xưa Đạo Môn tiêu diệt chư tử bách gia, Bình gia chống cự dữ dội nhất, gây ra tổn thất cho Đạo Môn còn lớn hơn Nho môn. Kim Tiên duy nhất giáng thế của Đạo Môn đã chết trong tay Bình gia. Điều này khiến Đạo Môn áp dụng cách đuổi tận giết tuyệt Bình gia, dù người là thái tử đương triều nhưng miễn là báii dư nghiệt Bình gia làm sư phụ cũng sẽ bị dùng hình phạt trăm tiền, thần hồn đều diệt.

Tô Kính mếu, cái này xem như báo ứng sao? Hẳn cưỡng ép báii sư, kết quả Lâm Hoành Sơn là nhân vật quan trọng sống sót của Bình gia. Một tiểu nhân vật bình thường không thể nào có thần khí của Ngũ Luân Chân Bảo, cũng không thể nào sử dụng năm đại pháp chú của Bình gia được.

Lâm Hoành Sơn ở thời đại bách gia đầy rẫy ít nhất cũng là gia chủ một chi nhánh Bình gia.

Quả nhiên ép mua ép bán là hành vi khiến nhân dân quần chúng ghét cay ghét đắng.

Lâm Hoành Sơn thờ đốc điều chỉnh lại trạng thái, khống chế mọi thứ trong căn phòng. Miễn không bị Tiêu Dao Hầu phát hiện chuyện xảy ra ở đây là mọi thứ đều ổn.

Lâm Hoành Sơn trên cao nhìn xuống Tô Kính, mỉm cười nói:

- Hiện tại chúng ta là người một nhà, có thể nói cho ta biết ai nói với ngươi là ta có thể giúp ngươi tu luyện rồi đi?

Tô Kính rất tức giận nhưng không lộ ra ngoài mặt, khóa môi cong lên cười hỏi Lâm Hoành Sơn:

- Sư phụ thật sự muốn biết?

Lòng Lâm Hoành Sơn lạnh ẻo, chợt nhận ra tâm tính của mình khác lạ. So đo với Tô Kính làm gì? Dù sao Tô Kính đã báii vào gã làm sư, lập ngũ đại pháp chú rồi, dù là Thần Châu cũng không thể xóa bỏ chú ngôn trong người hắn.

Nghĩ đến đây sắc mặt Lâm Hoành Sơn không thay đổi nói:

- Tô Kính, ngươi đừng lo, vì sư trông Ngũ Luân Chân Bảo cho ngươi thì sau này tu luyện bí pháp Bình gia sẽ không bị luyện khí sĩ khác phát hiện. Dù là đương kim đệ hạ cũng nhìn không ra khác lạ trong thân thể của ngươi. Năm xưa hoàng thượng tự mình tiếp kiến vì sư, bây giờ vì sư vẫn sống khỏe mạnh

thấy không?

Tô Kính nghe Lâm Hoành Sơn nói vậy hơi yên tâm chút:

- Sư phụ, về sau đệ tử ở trước mặt người khác chỉ có gọi sư phụ một tiếng tiên sinh, xin đừng trách đệ tử thất lễ.

Tô Kính dù gì sống ba mươi mấy năm, thuận miệng tiếp lời của Lâm Hoành Sơn khiến không khí hai người không đến nỗi giương cung bạt kiếm.

- Đương nhiên rồi. Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, ngươi lập ngũ đại pháp chú, rồi thì nữ nhi của ta, Lâm Tạ Hồng cũng là sư muội của ngươi. Đời này kiếp này ngươi không thể làm chuyện tổn thương đến nàng, không thì đại pháp chú phát động, ngươi sẽ lập tức hồn phi phách tán!

Tô Kính trầm nghĩ: Vậy lỡ như nàng muốn tổn thương ta thì sao?

Lâm Hoành Sơn không biết suy nghĩ trong đầu Tô Kính:

- Hồng nhi, ra đi, hãy chào sư huynh của ngươi.

Lâm Hoành Sơn cảm thấy nữ nhi của gã sẽ không làm chuyện đồng môn tương tàn, người nên đề phòng nhất là Tô Kính.

Một tiểu cô nương mặc giáp da nhảy xuống xà nhà, hai bím tóc bay lên sau đầu nhẹ nhàng như cánh én.

Tô Kính xấu hổ muốn chết, nói sao thì hắn cũng là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, dù chưa quen thuộc kiểm soát thân thể nhưng đối phương chỉ là một tiểu cô nương, trông chỉ khoảng mười tuổi trốn trên đầu hắn lâu như thế mà hắn không phát hiện ra.

Tiêu Dao Hâu bắt hắn học võ kỹ với võ giả quả nhiên có lý, năng lực như hắn trừ phi không ra chiến trường, không gặp chiến tranh nếu không dù là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ cũng sẽ bị kẻ địch nhẹ nhàng đập chết.

Lâm Tạ Hồng cười lộ hàm răng với Tô Kính, khẽ chào:

- Xin chào sư huynh.

Trong đầu Tô Kính còn đang suy nghĩ tại sao không phát hiện ra tiểu anh đầu:

- Chào sư muội.

Lâm Tạ Hồng hỏi:

- Sư huynh, nghe nói sư huynh là tên khốn nổi tiếng trong Ngọc Kinh thành.

Tô Kính cười cười:

- A...Ta cũng nghe nói.

Lâm Tạ Hồng nghe Tô Kính nói theo mình thì được dịp xông lên:

- Nhưng nhìn không giống.

Tô Kính vẫn nhẹ nhàng ứng đối:

- Dưới danh tiếng là nổi khổ, hổ thẹn, khiến sư muội chê cười.

Một tiểu nha đầu mười tuổi nếu có thể tổn thương được lòng tự trọng của hắn thì hắn sớm chết cho rồi.

Lâm Tạ Hồng cứng người, tên này da mặt dày hơn cái mo.

Lâm Tạ Hồng chu môi, tròn mắt xoe tròn hỏi:

- Sư huynh, lần đầu tiên gặp mặt sao không có quà gì hết? nghe nói Tiêu Dao Hâu rất giàu, chắc sư huynh cũng giỏi cướp...

Tô Kính cười nói:

- Trong đêm khuya thanh vắng này ta lén lút tới đây thật sự không có chuẩn bị.

Lâm Tạ Hồng nói:

- Không được, ta còn là hài tử, nếu không có quà là ta khóc bây giờ!

Tô Kính choáng, đứa nhóc thế này thì bảo hắn về sau hại nàng thế nào? Nếu Lâm Tạ Hồng khóc thật, hắn bị phát hiện có mặt ở đây sẽ ăn gia pháp của

Tiêu Dao Hầu.

- Vậy để huynh viết nhạc cho sư muội, phỏng chừng sư phụ cũng không cho sư muội nhận vật ngoài thân.

Lâm Tạ Hồng định cãi lại nhưng Tô Kính đã chậm rãi ngâm nga: Xuân hồng cánh hoa tàn trong vườn, quá vội vàng, bắt đắc dĩ hương đến gió lướt nhẹ con mưa lạnh. Giọt lệ qua khóe mắt, chìm trong cơn say, biết lúc nào đây, đời người hận dài, hận nước chảy về đông.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tiểu sư muội (2)

Tô Kính đọc xong bài thơ mặt Lâm Tạ Hồng đỏ hồng không lên tiếng. Lâm Hoành Sơn hơi cau mày rồi giãn ra tựa như sóng nước nhẹ.

Thế tử Tiêu Dao Hầu này khác hẳn với trong tin đồn.

Xuân hồng cánh hoa tàn trong vườn, Lâm Hoành Sơn chưa từng nghe qua câu này, chắc Tô Kính tự nghĩ ra. Tuổi còn nhỏ mà sao có thể nghĩ ra câu như vậy?

Đời người hận dài, hận nước chảy về đông. Đời người hận dài, hận nước chảy về đông...

Lâm Hoành Sơn hơi thần thờ rồi nhướng mày liếc ngoài cửa sổ:

- Tô Kính, người đi về trước, có gì chờ ngày mai nói sau.

Nói xong Lâm Hoành Sơn gợn tay lên, Tô Kính cảm giác giống như cười mây về gió bay ra khỏi cửa sổ lên nóc nhà. Tô Kính cảm giác người nhẹ hẫng, phù giấy vàng trên chân hắn đã mất tác dụng, cái này là lực lượng của Lâm Hoành Sơn. Tô Kính muốn đứng vững chút nhưng bị lôi chạy nhanh trên nóc nhà một hơi lao vào phòng ngủ mới dừng lại.

Trong bóng tối có tiếng quạ kêu trong rừng tre phía xa.

- Quác!

Tô Kính bỗng dưng bị đưa về, hắn không biết Lâm Hoành Sơn có ý gì. Có lẽ bên Tiêu Dao Hầu phát hiện chỗ ở của hắn kỳ kỳ nên phái người đến điều tra.

Chuyện nên làm Tô Kính đã làm, còn lại là bắt đầu học võ, tu luyện Tô Kính khoa học phân tích thể cực, cảm thấy không có gì phải lo lắng nữa Tô Kính từ cửa sổ mặt sau trò vào phòng ngủ, cởi áo khoác lẳng lẽ lên giường.

Nha hoàn ở bên ngoài phòng đã ngủ nhưng Tô Kính còn thao thức, hắn sưu tầm ký ức của thế tử Tiêu Dao Hầu tới lui tìm kiếm tin tức về Bình gia.

Thế tử đúng là phế vật, tri thức liên quan chư tử bách gia ít đến tội, Tô Kính dùng cách luyện khí sĩ lục tìm ký ức nửa canh giờ nhưng không tìm được thứ gì hữu dụng.

Tô Kính ngẫm nghĩ, tìm kiếm việc liên quan Vũ Lâm quân, tin tức về Vũ Lâm quân thì nhiều.

Tô Kính lần nữa thăm khinh thường, thế tử Tiêu Dao Hầu quan tâm tin tức về Vũ Lâm quân vì từ đệ quý tộc Đông Tần đế quốc đến mười sáu tuổi sẽ bị bắt tham gia vào Vũ Lâm quân phục dục.

Thế tử Tiêu Dao Hầu nghiên cứu rất nhiều pháp luật Đông Tần để tìm cách nào đó thoát khỏi binh dịch.

Trong mắt từ đệ quý tộc khác đây là chuyện vô cùng vinh diệu nhưng thế tử Tiêu Dao Hầu không dám làm. Nên biết làm thế tử, gã đã không có hy vọng kế thừa tước vị Tiêu Dao Hầu, vì Tiêu Dao Hầu Kim Đan lục trọng sẽ không chết trước thế tử. Vậy thế tử muốn trở nên nổi bật, kiếm công danh thì cách trực tiếp nhất là lập quân công trong Vũ Lâm quân.

Công danh, tước vị của Đông Tần đế quốc đều là lợi lộc thật sự.

Ví dụ Tiêu Dao Hầu Tô Dương, nhất đẳng hầu tước, thế tập võng thế, ban thưởng cho bốn tòa linh trì, trấn thủ Nam Cương mười năm lại được ban thưởng hai tòa linh trì. Gia phong Đại Tư Mã, thống lĩnh quân sự trong thiên hạ, lại ban thưởng hai tòa linh trì.

Tám tòa linh trì khiến biết bao luyện khí sĩ hâm mộ ghen tỵ.

Luyện khí sĩ tu hành không thể rời xa nguyên khí thiên địa, linh trí là thứ liên tục không ngừng cung cấp linh khí thiên địa. Không được hoàng đế cho phép mà kiến tạo linh trí là phi pháp.

Đông Tần đế quốc phạt rất nặng, tự tạo linh trí thì xét nhà tru diệt mười tộc.

Linh trí là tài nguyên quan trọng nhất của luyện khí sĩ, vì nguyên khí thiên địa toàn đế quốc số lượng có hạn, hoàng thất đế quốc không cho phép luyện khí sĩ rút quá nhiều để tu luyện, phải giữ cân bằng, nếu không quốc gia tiêu đời.

Phân phối cho ai hoặc không dù là hoàng đế cũng không thể tự quyết định, mọi chuyện đều xét theo pháp luật Đông Tần. Tiêu Dao Hầu có tám tòa linh trí, trong Ngọc Kinh thành trừ hoàng thất và mười hai Đạo Cung ra xem như hào môn số một.

Với tình hình thân thể Tô Kính nếu mỗi ngày tu luyện trong linh trí mà không đi đâu thì tốc độ sẽ tăng lên gấp chục lần.

Nếu không phải linh trí xem như tài nguyên toàn gia tộc, Tiêu Dao Hầu cũng không thể độc chiếm thì già sớm làm như vậy.

Công huân của Tiêu Dao Hầu là nhờ toàn gia tộc ủng hộ mới tạo ra, khi phân phối ích lợi già không thể chỉ ưu tiên một mình Tô Kính.

Hoàng thất Đông Tần đế quốc dựa vào cách phân phối linh trí cột chặt toàn gia tộc vào xe chiến đế quốc, khai cương khoách thổ, chinh chiến bát phương cho đế quốc.

Làm thế tử Tiêu Dao Hầu muốn lấy tài nguyên gia tộc như linh trí thì cách hữu hiệu nhất là vào Vũ Lâm quân kiến công lập nghiệp, nhưng thế tử Tiêu Dao Hầu chỉ muốn tránh né.

Loại người này nếu không bị sét đánh cũng chỉ là thứ lãng phí lương thực.

Từ khi đoạt xá đến nay Tô Kính vốn không có cảm giác áy náy, hiện tại càng sáng khoái.

Người không chịu tiến tới, lão tử muốn sống thật tốt. Thế giới tuyệt vời có thể tu luyện thành tiên này được xuyên vào tựa như trứng sỏ, đừng mơ sẽ có lần tiếp theo.

Tâm tình Tô Kính bình ổn lại, Lâm Hoành Sơn đưa vào lực lượng cũng biến mất khỏi người hắn. Cảm giác rã rời xâm nhập, Tô Kính gục đầu thiếp ngủ.

Sáng sớm hôm sau, nhị quân gia đến chờ ở trạch viện của Tô Kính. Phòng cách vách đã xây xong, phụ thân, nữ nhi Lâm Hoành Sơn dọn vào, tuy không cần nghi thức bái sư nhưng không thể bỏ qua lễ tiết cơ bản.

Tô Kính bị đám nha hoàn tẩy rửa từ trong ra ngoài, thay quần áo chỉnh tề rồi được mang vào trạch viện mới xây xong.

Lâm Hoành Sơn đã ngồi trên ghế, Từ Đằng mang theo nha hoàn cầm hộp thức ăn theo sau lưng Tô Kính. Theo nhị quân gia chỉ điểm, Tô Kính kính trà cho Lâm Hoành Sơn, đưa bốn phần thức ăn sáng, hai món trái cây.

Lâm Tạ Hồng ngoan ngoãn ở bên cạnh, chờ Tô Kính hết bận mới đưa lên ly trà đáp lễ.

Tô Kính cười nhận lấy, xúc cảm ấm tay, hắn không cảnh giác uống hết một hơi. Ai ngờ nước trà cực đắng, Tô Kính bình tĩnh nuốt xuống, nói cảm ơn sư muội.

Khóe môi Lâm Tạ Hồng co giật, thâm tin tưởng thế tử Tiêu Dao Hầu là kẻ mặt người dạ thú, nguy quân tử.

Biết làm thơ thì sao, cái gọi là nhã nhận bại hoại là người này đây, hừ hừ.

Tô Kính không biết thứ hạng của mình trong lòng tiểu sư muội lại rớt xuống, hắn cung kính đứng trước mặt Lâm Hoành Sơn.

Lâm Hoành Sơn kêu lên:

- Thế tử.

Nhị quân gia cười híp mắt ngồi ở bên cạnh, mở miệng nói:

- Lâm tiên sinh, người có thể gọi thẳng tên của thế tử, đây là Hầu gia dặn.

Lâm Hoành Sơn ra vẻ kinh ngạc hỏi:

- Vậy sao được?

- Không sao, Hầu gia còn muốn ta hỏi tiên sinh thế tử tập võ, tiên sinh có cần thứ gì đặc biệt phụ trợ không? Lâm tiên sinh cứ nói, Hầu gia sẽ tìm đến cho.

Chương 14: Ngũ Luân Bình gia

Tô Kính thầm nghĩ: Đều là cáo già ngàn năm còn chơi trò nhả nhện, có gì cứ nói, quanh co lòng vòng, tưởng đang đóng phim sao?

Lâm Hoành Sơn nhìn Tô Kính, ngoài miệng nói:

- Gọi thẳng tên của thế tử thì không ổn. Thế tử có tên chữ là Văn Tâm đúng không?
- Đúng vậy thưa tiên sinh.
- Văn Tâm theo ta học võ vì chuẩn bị cho việc vào Vũ Lâm quân, hãy nói cho ta biết người thích vũ khí gì?
- Đương nhiên là kiếm.

Tô Kính không phải thuận miệng nói, trong phòng của thế tử Tiêu Dao Hầu cất chứa nhiều kiếm khí, trong ký ức gã cũng thiên hướng kiếm thuật.

Đương nhiên quý tộc đế quốc đều giống vậy, dùng kiếm là tượng trưng cho thân phận. Dùng đao? Đó là vũ khí của kẻ lỗ mãng.

Lâm Hoành Sơn gật đầu nói:

- Trong quân trấn dùng thương tiện hơn. Cổ tiên sinh, nghe nói Hầu gia và Khổng Tước Đạo Cung có quan hệ không tệ?

Tô Kính bực mình: Người không định nghe ý kiến của ta còn hỏi làm gì?

Nhị quân gia gật mạnh đầu mập nói:

- Đúng vậy, gia gia của Hầu gia và Khổng Tước Đạo Cung là một.
- Trong người thế tử có thuật đạo, sử dụng binh khí bình thường không phát huy ra uy lực. Xin Hầu gia phái người đi Khổng Tước Đạo Cung cầu phôi thai Khổng Tước Mâu về, chuyện này có thể làm được không?

Mặt nhị quân gia ướm mồ hôi nhưng vẫn gật đầu nói:

- Ta sẽ đi nói với Hầu gia.

Lâm Hoành Sơn nói:

- Chờ đã, còn một số dược vật, khí giới nữa, ta đã viết danh sách rồi. Đưa đến càng sớm càng tốt, ta định chiều hôm nay bắt đầu chỉ đạo thế tử tu luyện võ kỹ.

Lâm Hoành Sơn lấy một tờ giấy gấp làm bốn, dày cỡ hai tấc, thứ viết trong đó chắc không ít hơn ngàn món.

Mới đầu nhị quân gia vỗ ngực bảo đảm, Lâm Hoành Sơn thì sớm chuẩn bị cái bẫy. Nhị quân gia cầm tờ giấy, vội cáo lui đi tìm Tiêu Dao Hầu báo cáo.

Lâm Hoành Sơn nhìn sắc trời, mây đen sắp đè ngọn cây, gió nổi lên, từng giọt mưa không biết rơi xuống từ khi nào.

Ngọc Kinh thành chết tiệt, mùa xuân chết tiệt!

Khóe mắt Lâm Hoành Sơn liếc tám nha hoàn:

- Văn Tâm, cùng ta vào phòng nói chuyện. Phải rồi, người học võ chắc sẽ không để các nàng đứng một bên hầu hạ phải không?

Tô Kính vùng tay lên:

- Từ Đằng mang tất cả về đi, cơm trưa trực tiếp đưa tới.

Từ Đằng không muốn đi nhưng không có cách nào, chuyện Tô Kính học võ là lão gia sắp đặt. Việc học võ theo ý Lâm Hoành Sơn quyết định, nếu các nàng thêm phiền phức trong chuyện này thì Tiêu Dao Hầu sẽ đuổi họ ra khỏi phủ.

Đuổi đi tám tiểu nha đầu, Lâm Hoành Sơn xoay người về phòng. Tô Kính thể mới chú ý đến trạch viện Lâm Hoành Sơn hơi khác với phòng mình ở, hoàn toàn là phong cách khác. Phòng chừng Lâm Hoành Sơn tự mình thiết kế, không có trận pháp giám thị nào.

Vào phòng, đóng cửa lại, Lâm Hoành Sơn tùy tay điểm vào cánh cửa, một phù chú Bình gia màu đỏ rực hiện ra phong kín cửa. Lâm Hoành Sơn thở phào ra hiệu Tô Kính ngồi xuống.

Lâm Hoành Sơn hỏi thẳng:

- Tô Kính, ngươi hiểu biết bao nhiêu về Bình gia?

Tô Kính thành thật đáp:

- Tru mười tập, chỉ có như vậy.

Đây là thái độ của Đạo Môn đối với dư nghiệt Bình gia, giết hoàn toàn.

- Vậy hôm nay trước tiên ngươi hãy cùng ta làm quen lịch sử Bình gia, tri thức chủ yếu. Chờ phôi thai Khổng Tước Mâu vào tay ta sẽ dạy ngươi cách thổ nạp hô hấp, luyện hóa Ngũ Luân Bình gia.

- Mọi viên công nghe theo lão sư!

Tô Kính không nóng nảy, còn hơn ba năm, với người bình thường quá ngắn nhưng với thể từ Tiêu Dao Hầu có thể được tài nguyên tốt nhất trên thế giới, khi học tập bớt đi đường vòng. Ba năm Tô Kính ít nhất có thể đến trình độ chiến đấu của luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ.

Trong đại quân có cường giả tọa trấn, người đến trình độ này đều là quan quân, không cần đi vị trí nguy hiểm.

Lâm Hoành Sơn cười nói:

- Ta bắt buộc ngươi luyện hóa Ngũ Luân Chân Bảo chắc trong lòng ngươi rất bất an.

Tô Kính khá thành thật, có sao nói vậy:

- Đúng vậy!

- Chỉ cần không phản bội sư môn thì thứ này không hại gì ngươi. Ngũ Luân Chân Bảo là thần khí Bình gia, tương đương với đạo khí tuyệt phẩm của Đạo Môn. Ta không biết nó có thể thăng cấp tiên khí không, ít nhất trước khi ngươi phi thăng thì thứ này không thể thay thế. Thần khí này đối ứng Ngũ Luân Bình gia, có thể khiến người làm ít công nhiều khi tu luyện.

- Ngũ Luân Bình gia?

- Ngũ Luân Bình gia ý chỉ Thần Bình Luân, Huyết Nhục Luân, Phong Hỏa Luân, Thiên Địa Luân, Bạch Hổ Luân. Thần Bình Luân là năng lực đệ tử Bình gia phải tu luyện, ta sợ bị người nhìn ra sơ hở nên kêu Hầu gia cầu phôi thai Khổng Tước Mâu cho ngươi, dung hợp vào Ngũ Luân Chân Bảo sẽ có pháp tướng đạo gia, không ai nhìn ra nó là thần binh. Thần Bình Luân là năng lực tất cả đệ tử Bình gia phải tu luyện, ngươi có được Ngũ Luân Chân Bảo không cần chuyên môn tế luyện, về sau chỉ cần công phu tới nơi thì mọi thứ sẽ tự nhiên có được. Năm xưa Ngũ Luân Chân Bảo cũng rất hiếm hoi, ta tế luyện máu thịt của ngươi rồi thì Đạo Môn chỉ xem nó như một món đạo khí.

Tô Kính hỏi:

- Huyết Nhục Luân có phải là thủ đoạn chịu đựng thân thể?

- Chịu đựng thân thể? Ha, sau khi ngươi tu luyện máu thịt đại thành tương đương với cả người khí hải đan điền, tốc độ hấp thu nguyên khí thiên địa tăng lên gấp trăm lần. Tuy cách Bình gia không tỉ mỉ như Đạo Môn, sẽ có lãng phí nhưng áp dụng vào ngươi thì vừa đúng. Đương nhiên nếu ngươi không có Ngũ Luân Chân Bảo thì cách này không hiệu quả.

Tô Kính thể mới biết tại sao khí linh Lục Đạo Thần Giám bắt hấn bá sư. Nếu không thành đệ tử thân truyền của Lâm Hoành Sơn thì tuyệt đối không học được bí pháp Ngũ Luân Bình gia. Có lẽ khí linh Lục Đạo Thần Giám biết Lâm Hoành Sơn muốn đổi phó hấn như thế nào.

Nếu khí linh Lục Đạo Thần Giám nói ngay từ đầu thì Tô Kính sẽ đoán, cảm xúc bồn chồn này không qua mắt Lâm Hoành Sơn được, vậy thì hấn sẽ không thể có Ngũ Luân Chân Bảo. Sợ là Tô Kính sẽ thành người xuyên qua có mạng sống ngắn ngủi nhất, bị Lâm Hoành Sơn làm thịt.

Sau khi máu thịt đại thành, tốc độ hấp thu nguyên khí thiên địa mau gấp trăm lần. Cách của Bình gia hung hãn bá đạo, hiệu quả thì giống Đạo Môn. Khuyết điểm là hiệu suất vận dụng nhiều nguyên khí rất thấp, ưu điểm là tu luyện Bình gia không yêu cầu quá cao về tư chất.

Đạo Môn thì sao? Muốn Dẫn Khí Nhập Thể đều là xác xuất thành công trăm dặm mới tìm được một, Khí Phán Tiên Thiên là ngàn dặm mới tìm được một. Muốn Trúc Cơ thành công, trong mấy chục vạn người mới ra một, còn Kim Đan?

Nguyên Đông Tàn đế quốc nghe nói có sáu mươi hai ức nhân khẩu, tính từ Kim Đan chỉ khoảng hơn hai trăm người.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ý của phu nhân (1)

Sau khi tu luyện Huyết Nhục Luân đại thành thì tu luyện giả trên cơ bản có thể địch lại vạn người. Bình sĩ bình thường không có bao nhiêu uy hiếp đối với đệ tử Bình gia, đã có thể đối kháng lại luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ.

Rồi đệ tử Bình gia tu luyện Phong Hòa Luân, tương đương với luyện khí sĩ Trúc Cơ, trừ dùng nguyên khí thiên địa rèn luyện thân thể ra có thể lợi dụng nó công kích kẻ thù.

Sau Phong Hòa Luân là Thiên Địa Luân, có thể tu luyện đến loại trình độ này sức chiến đấu đã tương đương với luyện khí sĩ Kim Đan kỳ.

Bước cuối cùng Bạch Hổ Luân là cách thành thần. Đạo Môn tu tiên, Bình gia tu thân, đường khác nhau mà chung lối, đều muốn thành tựu bất hủ, cùng thọ với trời đất.

Nghe nói bên ngoài Lục Long Tuyết sơn, phương tây có Tà Thần hoành hành. Bình gia thành thần không phải loại Tà Thần này mà là đường đường chính chính, không cần thành lập hệ thống tín ngưỡng.

Thiên địa không diệt thì Bạch Hổ Luân tồn tại mãi mãi, Tà Thần nếu mất tín đồ sẽ chết.

Sau khi Tô Kính hiểu biết Ngũ Luân Bình gia thì khá là kính nể người sáng tạo Bình gia, con đường này ai ai đều có đi, gian nguy trong đó cao sâu còn hơn Đạo Môn.

Nhưng nó cho tất cả phạm nhân một cơ hội, dù đa số đệ tử Bình gia suốt đời chỉ có thể tu luyện ra Thần Bình Luân, làm bình sĩ bình thường.

Ngắm kỹ lại bí pháp Bình gia như đo ni đóng giày cho Tô Kính.

Khí hải đan điền của Tô Kính bị tổn lại, vốn vận dụng nguyên khí thiên địa miễn bàn về hiệu suất, khi nào tu luyện Huyết Nhục Luân thành công thì hẳn ít nhất tương đương với cơ thể chưa bị phá hỏng, gián tiếp chữa lành vết thương.

Luyện khí sĩ khác trời sinh đã có tốc độ tu luyện như vậy nên không thể nào đi học bí pháp của Bình gia, hai bên không khác biệt bao nhiêu. Tô Kính đã xem như phế nhân, có bí pháp Bình gia nghĩa là có thể làm lại từ đầu.

Tô Kính ở trong phòng nghe Lâm Hoành Sơn kể về lai lịch Bình gia, bí pháp Ngũ Luân, ân oán với Đạo Môn.

Lăng Uyển Thư Hải. Tiêu Dao Hầu ngồi chính giữa thư phòng, trên cái bàn trước mặt bày đầy ngọc giản. Tiêu Dao Hầu đang cầm một tờ giấy, trên giấy có một nửa bản đồ mơ hồ.

Hai quản gia Hầu phủ khoanh tay đứng trước mặt, không nói tiếng nào.

Tiếng sấm dầm vang rõ bên ngoài. Mùa xuân Ngọc Kinh thành âm âm sấm dậy, dân chúng đã thói quen nhưng không biết đây là do có quá nhiều linh tri. Linh khí thiên địa tụ tập tại đây, từng giây từng phút có luyện khí sĩ cường đại tu luyện, nguyên tảo thành trần ngập sức sống. Từ trên trời nhìn xuống sẽ thấy linh khí hình thành các vòng xoáy, thành đại trận thiên nhân. Đại trận này sẽ dẫn lực lượng sấm sét rót vào trong linh khí, khiến linh tri giữ sức sống, tiết kiệm nhiều sức người, vật lực bảo vệ.

Trong tiếng sấm Tiêu Dao Hầu bỗng ngước lên nhìn nhị quản gia mập, hỏi:

- Người đi theo Lâm Hoành Sơn bắt đầu từ nơi nào?

Tiêu Dao Hầu lên tiếng hỏi, Nhị Quản Gia cười gượng chân thành nói:

- Thưa lão gia, ta từ biên giới Định Châu bắt đầu đi theo Lâm Hoành Sơn mãi đến khi vào kinh.

Tiêu Dao Hầu lạnh nhạt nói:

- Định Châu...nơi đó là địa bàn Lý Tồn Trung.

- Bẩm lão gia, dọc đường đi Lý Tồn Trung không có người nào quấy rầy Lâm Hoành Sơn, hẳn ra Định Châu, tiến vào Hồng Sa Hà cốc mới gặp nhóm kẻ thù đầu tiên.

- Hẳn ứng đối thế nào?

- Một kiếm một người, giết hết, hai bên không nói chuyện.

- Có luyện khí sĩ không?

- Không, tôi đã chỉ có mấy thiên thiên võ giả, đều đeo mặt nạ. Khi ta kiểm tra xác chết thì dưới mặt nạ máu thịt đều nát, trên người không có manh mối điều tra.

Nhị Quân Gia cười rất gượng gạo, lúc trong thư phòng Tiêu Dao Hầu không giấu đi sát khí, bình thường gã ức chế lực lượng đã vất vả, hai quân gia đều là cường giả Kim Đan dù bị hơi thở của gã đụng chạm thì chỉ hơi khó chịu chứ không thật sự bị thương.

- Nữ nhi của hãn thế nào?

- Rất tốt, nhưng không tu luyện theo Lâm Hoành Sơn, thoát trông học bí thuật Đạo Môn Đạo Cung lưu truyền ở tái ngoại. Tuổi của tiểu cô nương nhỏ như vậy không giấu được.

- Vậy thì tốt, ta chuẩn danh sách của Lâm Hoành Sơn, ta sẽ đi bên Khổng Tước Đạo Cung lấy phối thai Khổng Tước Mâu. Người đi chuẩn bị cái khác, trong vòng một ngày đưa đi.

- Tuân lệnh lão gia!

Nhị Quân Gia cất danh sách vào trong nhẫn, lui ra thư phòng.

Tiêu Dao Hầu thở hắt ra, hỏi Đại Quân Gia:

- Hôm qua Kính nhi đi tìm Lâm Hoành Sơn, người nói bọn họ trò chuyện về cái gì?

Đại Quân Gia bình tĩnh nói:

- Lâm Hoành Sơn che chắn mọi cảm giác bên ngoài, ta không nghe được, nhưng xem bộ dạng của thiếu gia hôm nay thì phỏng chừng bàn bạc rất tốt.

Đại Quân Gia đi theo bên Tiêu Dao Hầu lâu nhất, từ Tiêu Dao Hầu thăng cấp đến Kim Đan lục trọng là gã đã bắt đầu thích ứng lực lượng phát tán ra ngoài thể này.

Tiêu Dao Hầu nửa cười nửa không:

- Lá gan của Lâm Hoành Sơn không nhỏ, dám chế tạo kết giới trong Hầu phủ của ta.

Đại Quân Gia cười nói:

- Lão gia, Lâm Hoành Sơn đã vào Ngọc Kinh thành thì không ra được, có gì phải quan tâm? Nếu không được thì hãn cũng có ý nghĩ chết cùng nữ nhi của mình, người tu võ đạo rắc rối vậy đây.

Tiêu Dao Hầu gật gù đồng ý lời của Đại Quân Gia. Đừng thấy luyện khí sĩ cao cao tại thượng nhưng trong võ giả bình thường cũng có hàng đồng người không xem luyện khí sĩ ra gì, coi nhẹ sống chết, nặng lời hứa. Tuy Bình gia đã bị diệt nhưng nhiều lý niệm của Bình gia vẫn còn lưu truyền trong võ giả chưa từng đứt đoạn.

- Ta cũng biết Lâm Hoành Sơn không dễ kiểm soát, nhưng Kính nhi làm không tệ. Lần này ta được mười hai hồn phách đại vu trong Nam Cương đã tiến hiến cho bộ hạ, thêm một lời hứa nên được thứ này. Hiện giờ ta không khống chế lực lượng được, người luyện chế thành món đạo khí hộ thân giúp ta để Kính nhi dùng.

Tiêu Dao Hầu lấy một mảnh lá cây xanh biếc to hơn ngón tay cái một chút.

Lá cây rất tinh xảo, nhìn kỹ thấy mạch lạc rõ ràng là bện từ tơ vàng mỏng còn hơn sợi tóc gấp trăm ngàn lần, từng vòng nối nhau hình thành các phù văn. Bề mặt lá cây xanh biếc long to, ánh sáng mờ nhạt tựa như có giọt sương ngưng kết.

Đại Quân Gia giật mình kêu lên:

- Hoàng Đình Thần Ngọc!

- Đúng vậy, là Hoàng Đình Thần Ngọc. Nếu không vì thứ này thì mười hai hồn phách đại vu có thể đổi hai tòa linh trì rồi, ài...

Đại Quân Gia oán trách:

- Lão gia còn hứa một lời với bộ hạ, đổi lấy Hoàng Đình Thần Ngọc thật không đáng giá.

- Tại sao không đáng? Lần trước Đông hải phản loạn Tĩnh Hải Vương đi trấn áp tiêu hao hết hai mảnh Hoàng Đình Thần Ngọc, bây giờ nguyên Đông Tàn đế quốc chỉ còn lại chín mảnh.

Chương 16: Ý của phu nhân (2)

Đại Quân Gia không nói nữa, gã nói không đáng giá là vì Tiêu Dao Hầu trả giá quá lớn chỉ vì làm món đạo khí hộ thân cho nhi tử, nếu Tiêu Dao Hầu dùng cho mình là có thể nhanh chóng đột phá cảnh giới Kim Đan lục trọng.

Thấy Đại Quân Gia muốn nói lại thôi, Tiêu Dao Hầu mỉm cười nói:

- Dù thế nào thì Tô Kính là nhi tử của ta, chờ sau này người sẽ hiểu, giờ hãy đi làm việc.

Đại Quân Gia nhận lấy Hoàng Đình Thần Ngọc bỏ vào không gian giới chỉ, lui ra thư phòng:

- Vâng thưa lão gia.

Khi Đại Quân Gia đi ra ngoài luôn cúi đầu trầm nghĩ: Lão gia làm vậy là sao?

Sau khi Đại Quân Gia rời đi Tiêu Dao Hầu xem bản đồ một lúc, nhìn ngoài cửa ỏ mưa dần to. Tiêu Dao Hầu đứng dậy đến gần, đẩy mở cửa sổ, nước mưa như sợi sắt khít trên người gã, không có giọt nào thổi vào phòng.

Tiêu Dao Hầu nhẹ vỗ tay, một bóng đen từ trên trời giáng xuống bay vào thư phòng, đậu trên vai gã. Bóng đen khép cánh, bùm một tiếng lông chim nổ tung hóa thành đoàn sương khói, chớp mắt biến thành một mỹ nhân cao chưa đến một thước nhảy xuống vai Tiêu Dao Hầu, rơi vào lòng bàn tay gã.

Tùy ý biến hóa là đại yêu đã kết yêu đan, đệ nhất nhân tài dưới tay Tiêu Dao Hầu, Bích Nhân Thần Nha.

Tiêu Dao Hầu nâng Bích Nhân Thần Nha biến hình người trong lòng bàn tay của mình, cúi đầu hỏi:

- Nha đâu, phu nhân có ý gì?

Bích Nhân Thần Nha nhẹ nhàng xoay người, hé môi son:

- Phu nhân nói cứ làm theo ý của người.

Tiêu Dao Hầu sững sốt, gã không ngờ có thể thuyết phục phu nhân dễ vậy.

Nguyên Lăng Hồng giống như Tiêu Dao Hầu đều là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ. Nàng xuất thân Nguyên gia, địa vị ở Tịnh châu tương đương với địa vị của Tô gia trong Dực châu. Tình cảm phu thê không tệ nhưng có một số việc Tiêu Dao Hầu không thể tự tiện quyết định, phải bàn bạc với phu nhân.

Ví dụ về vấn đề Tô Kính, Tiêu Dao Hầu muốn làm thế nào phải được phu nhân đồng ý.

Tiêu Dao Hầu vốn tưởng chuyện này rất khó khăn chẳng ngờ Bích Nhân Thần Nha mang về trả lời như thế đây chỉ là việc nhỏ bé không đáng kể.

Tiêu Dao Hầu thuận miệng hỏi:

- Phu nhân còn nói cái gì?

- Phu nhân nói...

- Đừng úp mở nữa, nói nhanh!

Tiêu Dao Hầu không kiềm được sát khí, tay siết lại bóp ngang eo mỹ nhân linh lung nhỏ xinh, quần áo rách toạc.

Bích Nhân Thần Nha kinh kêu vội nói:

- Phu nhân muốn một huynh đệ nhà mẫu thân mình đến Ngọc Kinh thành, bên Trích Tinh môn thiếu một Đô Úy.

Tiêu Dao Hầu thả lỏng tay ra, cau mày nhìn Bích Nhân Thần Nha:

- Là Nguyên Bạch Vũ hay Nguyên Hồng Vũ?

- Là Nguyên Thùy Vũ.

- Nguyên Thủy Vũ?

Tiêu Dao Hầu kinh ngạc hỏi:

- Sao hán đến Ngọc Kinh thành?

Nguyên Thủy Vũ là đường đệ của phu nhân Tiêu Dao Hầu, từ nhỏ không thích ở trong nhà, tuổi còn trẻ chạy đến Mang Sơn bái sư học nghệ, tiêu dao tự tại, không hỏi chuyện trong gia tộc.

Nguyên gia không muốn trêu vào đám người điên Mang Sơn nhưng để mặc Nguyên Thủy Vũ đi, tuy Ngọc Kinh thành là nơi tu hành tốt cho luyện khí sĩ nhưng cũng là vòng thị phi, chốn danh lợi. Linh khí Đạo Cung nơi này có đậm mấy nếu luôn bị việc bên ngoài làm phân tâm sẽ không tốt cho chuyện tu hành.

Bích Nhân Thần Nha không thể trả lời, vì không biết chuyện về Nguyên gia cũng không dám đi thám thính.

Tiêu Dao Hầu chậm rãi gạt đầu ném Bích Nhân Thần Nha ra cửa sổ. Bích Nhân Thần Nha vung hai tay hóa thành cánh chim chớp mắt lao vào tầng mây mất hút.

Tiêu Dao Hầu nhìn tầng mây, chợt nói:

- Nha đầu hãy đi làm chuyện kia, Diệp Thiêm Thanh Dương cũng không biết tại sao khó xử với ta, ta muốn biết Diệp Thiêm tự ý làm hay có người ra lệnh. Chuyện này liên quan đến Đạo Cung, người đừng cứng rắn làm, hãy điều tra từ từ.

Mưa như trút nước, tầng mây truyền đến tiếng hót cao vút, vị trí của Bích Nhân Thần Nha đã cách hai dặm.

Trời mưa một ngày, sắp vào mùa hè, nguyên Ngọc Kinh thành không lạnh hơn vì cơn mưa ngược lại khiến người thấy sáng khoái nhiều.

Tô Kính xuyên qua đến thế giới này lần đầu tiên ngủ ngon, mơ giấc mơ đẹp. Tô Kính mơ thấy văn phòng của mình, vị tính của mình, và giấy nháp tỏa mùi hương tre gỗ, những mô hình chưa hoàn thành...

Tô Kính mở mắt ra, lòng hơi chua xót.

Lâu như vậy lần đầu Tô Kính hiểu rằng hán không thể quay về Trái Đất, đây đúng là điều khiến người cảm thương.

Lam Môn sai nha hoàn thay đồ cho Tô Kính:

- Thiếu gia dậy rồi, Đại Tiên Sinh ở bên ngoài đã chờ một khắc.

Mấy tiểu nha đầu luống cuống tay chân, không phải bởi vì Tô Kính mà sợ Đại Tiên Sinh chờ bên ngoài lâu sẽ giận.

Nhị Tiên Sinh rất thân thiện nhưng Đại Tiên Sinh thì không, mới trở về chưa vài tháng đã phạt nhiều gia phó. Người hầu trong Tiêu Dao Hầu phủ bị Nhị Tiên Sinh đối xử hơn một nửa. Người như vậy lại rất được phu nhân, lão gia nể trọng. Có một môn khách nói xấu Đại Tiên Sinh với phu nhân đã bị Tiêu Dao Hầu đánh chết ngay trong viện.

Hiện giờ toàn phủ đều hơi sợ Đại Tiên Sinh.

Lâm Hoành Sơn đã dọn vào viện lạc bên cạnh, Đại Tiên Sinh Tô Kính trong căn phòng là nơi Lâm Hoành Sơn từng ở. Vì Đại Tiên Sinh đã là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ, dù là người hầu cũng không thể coi nhẹ gã.

Tô Kính vội súc miệng, dặn đám nha hoàn đừng đi theo, một mình hán đến gặp Đại Tiên Sinh. Tiêu Dao Hầu chưa sắp xếp tiểu tư đi theo Tô Kính, dù sao không ra khỏi viện lạc, muốn ai hầu hạ kêu một tiếng là tám nha hoàn sẽ chạy đến ngay.

May mà lúc ở Trái Đất Tô Kính thói quen có người đi theo bên cạnh, nếu không thì được hầu hạ kiểu này còn phải thích ứng mấy tháng mới được.

Đại Tiên Sinh thấy Tô Kính đến vội vàng nhưng dáng vẻ ăn mặc chỉnh chu thì thầm vừa lòng. Đại Tiên Sinh không phải nô bộc bình thường, Tô Kính không thể nào chỉ huy gã được. Trong toàn Tiêu Dao Hầu phủ chỉ mình Tiêu Dao Hầu có thể ra lệnh cho gã, dù là phu nhân Tiêu Dao Hầu cũng không có quyền lực này.

Tô Kính không có khái niệm đó, hán chỉ biết rằng phải tôn trọng Đại Tiên Sinh, không thể xem gã như nô bộc.

Nên Tô Kính trước tiên chào Đại Quân Gia mới ngồi xuống hỏi:

- Đại Tiên Sinh lại đây sớm như vậy là phụ thân có lời gì muốn chuyển đến ta?

Đại Tiên Sinh nhìn Tô Kính, cảm thấy kỳ kỳ. Từ sau khi bị sét đánh thể tử thay đổi khá nhiều. Nhưng Đại Tiên Sinh không nghĩ đến khả năng đoạt xá, phu phụ Tiêu Dao Hầu đã tự mình kiểm tra cơ thể Tô Kính rồi, còn mời luyện khí sĩ Thanh Dương cùng đến kiểm tra, sẽ không có chuyện đó.

Vì vậy Đại Tiên Sinh chỉ nghĩ thoáng qua rồi tạm gác lại, gã nói với Tô Kính:

- Lão gia kêu ta đưa một thứ cho thể tử.

Tô Kính vội đứng lên sau đó mắt bị dây chuyền trong tay Đại Tiên Sinh hấp dẫn, hấn hoảng hốt.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Đạo khí

Đại Tiên Sinh mỉm cười, thể tử chỉ là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, trong người còn chút vết thương ngấm nên bị đạo khí dao động tâm chí cũng là phản ứng bình thường. Đại Tiên Sinh đặt dây chuyền vào tay Tô Kính, hấn cảm giác cả người ảm áp hấn ra.

Pháp bảo, pháp khí, đạo khí, tiên khí, nếu muốn phân chia kỹ cấp bậc bốn trang bị thì có thể chia làm mấy đẳng cấp nhỏ tạp phẩm, hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, tuyệt phẩm.

Dây chuyền làm bằng Hoàng Đình Thần Ngọc xem như đạo khí tạp phẩm.

Đừng thấy thứ này xếp chót trong đạo khí nhưng đó là vì đẳng cấp quy tắc đại đạo ẩn chứa bên trong không cao, tính thực dụng thì không thấp. Đại Tiên Sinh đặc biệt làm cho Tô Kính, ảo diệu trong đó cần hấn từ từ quen thuộc.

Đại Tiên Sinh hỏi dò:

- Thiếu gia có cần ta luyện hóa giúp không?

Đại Tiên Sinh phát hiện Tô Kính hơi lạ nên muốn tự mình kiểm tra thân thể của hấn, vừa lúc có lý do này. Tô Kính có thể không chế tiên thiên chân khí quá ít, luyện hóa một món đạo khí tạp phẩm sẽ phải mất ba đến năm tháng.

Tô Kính cười nói:

- Không vội vàng, ta còn có hơn ba năm, vừa lúc từ từ quen thuộc cái này.

Đại Tiên Sinh cười cười không nói gì nữa, đứng dậy từ biệt.

Tô Kính kêu Từ Đăng tiễn Đại Tiên Sinh đi, hấn nắm dây chuyền trở về phòng ngủ cẩn thận tra xét.

Dây chuyền làm bằng tơ kim loại màu đỏ và đen bện thành, vì màu tối, cảm giác kim loại không rõ ràng, trông giống dây da bình thường hơn. Bên dưới treo Hoàng Đình Thần Ngọc màu xanh biếc như ẩn như hiện.

Tô Kính dùng thần thức điều tra sơ kim loại đỏ và vàng, nhận ra nó là tinh thần kim. Thứ này quý giá còn hơn Hoàng Đình Thần Ngọc nhưng giờ nó làm sợi dây treo một khối ngọc thạch, làm nền, hạt ngọc mà bị phủ bụi.

Tô Kính tìm kiếm trong ký ức chợt mở miệng hỏi:

- Từ Đăng, còn bao nhiêu Xung Nguyên đan?

Về mặt Từ Đăng không muốn nói:

- Thiếu gia, dược đó ăn nhiều không tốt, hơn nữa...

Tô Kính nhú mày bực bội ngắt lời Từ Đăng:

- Là vì nhanh chóng luyện hóa thứ này.

Nếu mỗi ngày mỗi việc đều bị Từ Đăng khuyên nhủ thì cuộc sống mất vui.

Từ Đăng xụ mặt xuống, quay đầu nói với thiếu nữ mặc váy trắng:

- Bạch Anh, đi lấy hết Xung Nguyên đan lại đây, nếu ít hơn một trăm viên thì đi nói với Nhị Quân Gia một tiếng.

Bạch Anh vội vàng đi. Tô Kính cảm giác mình hấn học với Từ Đăng hơi kỳ, nhưng nghe nàng răn dạy thì càng tẻ, trong một chốc hấn không biết nên nói

cái gì.

Từ Đăng thấy Tô Kính bức bối thì đành cười nói:

- Là thiếu gia tự nói với ta thứ này không có tác dụng gì lớn với thiếu gia nên đều giữ ở chỗ ta.

Tô Kính trầm nghĩ: Ta còn chưa tiêu hóa đoạn ký ức này, thế từ nói quá nhiều lời với các người, ta xem như vô dụng nên bỏ qua hết. Xem ra phép quy nạp khoa học không hoàn toàn linh nghiệm, sau này có thời gian cần lợi dụng nhiều hơn.

- Từ Đăng, thứ này là vật giữ mạng phụ thân cho ta, tuy ở trong phủ không có nguy hiểm nhưng ta dù gì đi theo Lâm Hoành Sơn tập võ, đao thương không có mất.

Từ Đăng nghe Tô Kính nói vậy mới vui hơn chút, xem ra thiếu gia cũng rất cảnh giác với Lâm Hoành Sơn. Không hiểu tại sao Đại Tiên Sinh để một võ phủ vào ở, phu nhân cũng không hỏi tới.

Tô Kính giải thích thêm:

- Đây là đạo khí, nếu không dùng Xung Nguyên đan thì cho một trăm ngày ta cũng không luyện hóa được.

Từ Đăng thế mới hiểu thiếu gia không phải muốn Xung Nguyên đan tu luyện mà là luyện hóa dây chuyền này.

Không lâu sau Bạch Anh lấy một hộp gấm đến giao cho Từ Đăng. Từ Đăng mở nắp hộp ra nhìn, bên trong có hàng đồng viên thuốc, gồm chín mươi hai viên.

Tô Kính cầm lấy nhìn, nói:

- Vậy cũng đủ rồi, Bạch Anh từng tìm Nhị Quân Gia nữa.

Từ Đăng, Bạch Anh lộ nét mặt vui mừng. Đây là Xung Nguyên đan cuối cùng của họ, nghe ý thiếu gia thì ăn xong đồng này sẽ không đi khổ phòng lĩnh nữa.

Thứ này có hiệu quả giúp tạm tăng lực lượng luyện khí sĩ hoặc tăng tốc độ tu hành, nhưng trước kia Tô Kính ăn qua quá nhiều, hiệu quả đã không rõ ràng. Hơn nữa đan dược nào trừ tiên đan ra còn lại thứ khác ăn vào đều sẽ tích lũy độc tố trong thân thể.

Tích lũy độc tố nhiều sẽ giảm thấp thọ nguyên của luyện khí sĩ, thiếu gia vốn không thể Trúc Cơ, tối đa chỉ sống một trăm tám mươi tuổi, nếu bị đan độc xâm nhiễm thì sợ là không sống đến cuối đời được.

Tô Kính vốn không định lên mặt chủ tử với Từ Đăng, hẳn đến từ Trái Đất, khi còn sống là một đại nhân vật nên không thích có người quản thúc mình.

Thế giới này có chế độ triều đình, pháp tắc tiên đạo cần Tô Kính phải tuân theo, giống như trên Trái Đất có pháp luật, hình thái xã hội riêng. Nhưng người bên cạnh rảnh rỗi tự quyết định người làm cái gì thì Tô Kính rất khó chịu, nhưng nhìn vẻ mặt Từ Đăng buồn buồn nên hẳn giải thích mấy câu.

Xung Nguyên đan vào tay, Tô Kính kêu nhóm nha hoàn đi phòng bên ngoài nghỉ ngơi, khi nào cần sẽ kêu bọn họ vào. Tô Kính dọn cái giường gỗ lớn ra, dưới cửa sổ có một nền đất mài bằng ngọc xanh, hẳn ngồi xuống cảm một viên Xung Nguyên đan, vận chuyển chân khí, khoang miệng thơm ngát hòa tan theo nước bọt chảy xuống cổ họng.

Tất cả đều thật quen thuộc như Tô Kính đã làm trăm ngàn lần rồi. Dược tính Xung Nguyên đan bùng nổ lao thẳng vào khí hải đan điền, đổi lại người khác thì một viên đan dược đủ giữ được lực từ hai tháng trở lên. Khí hải đan điền của Tô Xung Kính như ổ gà đầy đường, viên Xung Nguyên đan này chỉ dùng nửa ngày đã mất dược hiệu.

Dây chuyền được luyện hóa xong còn chưa đặt tên, Tô Kính không rảnh đặt tên, hẳn thừa dịp dược tính của Xung Nguyên đan còn mãnh liệt tranh thủ vận chuyển chân khí điều tra kết cấu trong Hoàng Đình Thần Ngọc.

Bề ngoài Hoàng Đình Thần Ngọc là hình dạng lá cây, bên trong vuông vức, một phù lục màu vàng hình lập phương. Phù lục sáu mặt, mỗi mặt có ba mươi sáu phù văn hợp thành cấm chế thiên cương, có cơ sở này mới tính là đạo khí được.

Nếu chỉ có thể tổ thành phù văn địa sát thì đó là pháp khí, thiên cương địa sát giao hòa là tiên khí.

Không có thủ đoạn này thì thứ luyện chế ra chỉ tính là pháp bảo.

Lục Đạo Thần Giám tự xưng là tiên khí nhưng Tô Ảnh đưa những phù văn vào linh hồn Tô Kính, tuy hẳn có thể niệm ra nhưng không hiểu gì hết chứ đừng nói biết ý nghĩa của các phù văn.

Đạo khí này tuy là loại tạp phẩm nhưng Tô Kính hoàn toàn nắm giữ nó.

Luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ bình thường có một món pháp khí ra dáng đã không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Cẩm chế của Hoàng Đình Thần Ngọc (1)

Tô Kính bắt đầu kiên nhẫn luyện hóa cẩm chế thiên cương thứ nhất. Cẩm chế thiên cương là ba mươi sáu phù văn cơ sở tổ thành, hình thành quy tắc thiên đạo. Ba mươi sáu phù văn nếu bị Tô Kính luyện hóa hết thì hẳn sẽ nắm giữ một loại năng lực trong Hoàng Đình Thần Ngọc.

Cảnh giới của Tô Kính còn chưa đủ trình độ giải nghĩa ba mươi sáu phù văn, hẳn không biết sau khi ba mươi sáu phù văn tổ thành một cẩm chế thiên cương sẽ được đến lực lượng quy tắc gì. Tô Kính chỉ làm theo từng bước dùng chân khí của bản thân luyện hóa ba mươi sáu phù văn này.

Tô Kính cảm giác thú vị, giống như một sách, ghi nhớ nội dung trong sách nhưng muốn hoàn toàn hiểu ý nghĩa nội dung thì cần sau này từ từ cố gắng tiêu hóa hấp thu.

Xem ra tu tiên và học tri thức khoa học đều giống nhau, có thể từ từ tiến dần hoặc có thể nuốt cả quả táo.

Cái gọi là thiên đạo, quy tắc xét cho cùng là bản chất vũ trụ.

Nghĩ đến đây Tô Kính cảm giác nhẹ nhàng rất nhiều, gieo Ngũ Luân Chân Bảo trong người nhưng hẳn chưa học được cách luyện hóa, tạm thời không ứng dụng được, Hoàng Đình Thần Ngọc là thứ có thể trực tiếp chuyển hóa thành sức mạnh của bản thân.

Chân khí trong người Tô Kính cùng với được tính Xung Nguyên đan tiêu hao mà chảy ồ ạt trong kinh mạch, giải phóng những phù văn được hẳn bản năng luyện hóa đẩy vào thức hải.

Gương cổ thanh đồng sáu mặt lặng lẽ hiện ra hút các phù văn, mặt sau tấm gương hình thành các minh văn lờ lờ.

Điều này tăng tốc độ luyện hóa của Tô Kính, vốn cho rằng ba mươi sáu phù văn cần qua mười sáu, mười bảy ngày mới xong. Nhưng sau khi gương cổ thanh đồng hấp thu phù văn thì Tô Kính không cần tăng mạnh luyện hóa đã trực tiếp nắm giữ phù văn đó. Ba mươi sáu phù văn bị hút vào mặt sau một tấm gương cổ thanh đồng, gương phát ra tiếng va chạm vang dội.

Thanh âm này giống như Tô Kính từng chữ một niệm các phù văn, khi niệm xong ba mươi sáu phù văn thì bùm một tiếng tự thành một hóa thành một phù văn cẩm chế thiên cương.

Linh hồn Tô Kính lặng lẽ niệm ra âm tiết phù văn thiên cương, hẳn mở ra một không gian trong Hoàng Đình Thần Ngọc.

Trong Hoàng Đình Thần Ngọc có sáu cẩm chế thiên cương, cái thứ nhất là cẩm chế không gian, tức là từ nay Tô Kính có một trang bị không gian.

Tiêu Dao Hầu đưa trang bị không gian cho hẳn làm cái gì?

Vừa nghĩ sơ Tô Kính liền hiểu, quy tắc không gian hình thành cẩm chế thiên cương kích cỡ chưa đủ hai thước, so với trang bị không gian thật sự thì kích cỡ này quá nhỏ hẹp, nhưng Tô Kính mở ra không gian này hầu như không tốn chút công sức.

Bản thân Hoàng Đình Thần Ngọc có thuộc tính không gian nhưng muốn chế tạo ra không gian tiêu hao ít như vậy thì thủ đoạn vô cùng kỳ diệu. Trong không gian có ít nhất một nửa vị trí đã bị lấp đầy, toàn bộ là phù giấy màu vàng nhạt.

Tô Kính lấy một tờ giấy ra đặt trong tay, thấy không có phù văn nào trên giấy, nói đúng hơn là phù văn ban đầu đã biến mất, đây là phế phù. Trong không gian xếp mấy chục vạn tấm phế phù!

Dược tính của Xung Nguyên đan dần biến mất, Tô Kính cảm giác toàn thân rất mệt mỏi, cơ bắp bủn rủn, gối tay cũng khó khăn. Tô Kính từ từ ngã ngửa ra sau nằm dưới đất.

Lục Đạo Thần Giám tiết kiệm nhiều thời gian, chân khí cho Tô Kính, luyện hóa cẩm chế thiên cương đầu tiên của Hoàng Đình Thần Ngọc mất khoảng tám canh giờ. Nếu không có lực lượng của Lục Đạo Thần Giám thì Tô Kính phải mất mười lăm ngày trở lên mới có thể luyện hóa cẩm chế thiên cương đầu tiên xong.

Lục Đạo Thần Giám rút ngắn thời gian luyện hóa cẩm chế thiên cương gấp bốn mươi lăm lần.

Nếu trong thực nghiệm khoa học vượt qua một ải khó khăn mà rút ngắn thời gian nhiều như vậy chỉ có thể xem như ăn may, nhưng Tô Kính biết đây không phải là may mắn, nó là thuộc tính cơ bản của Lục Đạo Thần Giám. Dù Lục Đạo Thần Giám đã rút xuống còn đẳng cấp pháp bảo thì nó vẫn giữ thuộc tính như vậy.

Bây giờ Tô Kính đã hơi tin lời Tô Ảnh nói Lục Đạo Thần Giám vốn là tiên khí của Tây Tàn đế quốc.

Nếu Tô Kính hoàn toàn quen thuộc thân thể này, khống chế chân khí không tệ như vậy thì thời gian sẽ rút ngắn chỉ trong hai canh giờ, nên tính thực dụng

của Lục Đạo Thần Giám tốt không thể tả.

Tô Kính nằm dưới đất thều thào:

- Các người vào đi.

Lam Mân đứng bên ngoài dẫn ba nha hoàn vào, hôm nay đến lượt nàng trực.

Thấy Tô Kính nằm dưới đất, Lam Mân từ từ diu hán lên giường, hỏi:

- Thiếu gia có muốn tắm một cái không?

Tô Kính sùng sốt thảm nghĩ: Ta người hồi rình tại sao không tắm?

Chợt một ký ức nhắc nhở Tô Kính: Sau khi dùng Xung Nguyên đan tốt nhất là ngủ luôn, để lỗ chân lông từ từ tự động trừ độc, cách khác sẽ khiến độc đan đọng lại nhiều trong cơ thể.

Nếu chỉ ngẫu nhiên dùng Xung Nguyên đan thì không sao, nhưng Tô Kính có hơn chín mươi viên, nếu dùng nhiều, độc tính của trực tiếp bộc phát ra. lúc trước thế tử Tiêu Dao Hầu không chịu nổi mùi hôi, dù biết sẽ trúng độc càng sâu nhưng vẫn cứng cổ đòi tắm.

Nghĩ đến đây Tô Kính thở hắt hắt nói với Lam Mân:

- Không cần, ta sẽ đi ngủ như vậy. Đóng trần pháp trong phòng lại, chừa một người tùy thời lau mồ hôi cho ta được rồi.

Trong phòng ngủ của Tô Kính có trần pháp Đạo Môn điều tiết nguyên khí, nhiệt độ căn phòng. Sau khi đóng trần pháp di chứng Xung Nguyên đan càng rõ ràng, nhưng độc đan sót lại ít hơn.

Tô Kính không phải thế tử cũ, hán là nhà khoa học, sẽ làm ra lựa chọn lý trí nhất. Chịu khổ một chút không sao hết, cơ thể đã là của mình thì phải đối xử tốt với ta.

Lam Mân nghe Tô Kính nói mắt sáng rực lên, đặt Tô Kính nằm yên rồi nàng ở lại trong phòng, ba nha hoàn khác đi ra ngoài ngủ.

Lam Mân phát hiện từ sau khi bị thương nặng thiếu gia chính chán hơn nhiều, giải quyết vấn đề dần trở nên có lý, không còn nhâm tính nữa. Có lẽ lần này trọng thương là việc tốt cho thiếu gia.

Tô Kính nằm xuống nhưng không ngủ ngay, tay hán còn cầm tấm phế phù, lòng suy tư thứ này có ích gì? Nếu như không có tác dụng chắc chắn Tiêu Dao Hầu không chắc chắn cho hán, nhưng thứ này dù không làm phế phù thì phát ra từng công kích thuật đạo chỉ tương đương với một đòn công kích bình thường của luyện khí sĩ Khí Phán Tiên Thiên. Giờ nó chỉ là rác, có đưa chân khí vào cũng chỉ là khí không tiêu hao chân khí, cạn kiệt một phần lực lượng nguyên thần tức là lực lượng linh hồn.

Phải viết lại phù văn lên phế phù, độ khó gấp mười lần viết trên giấy vàng bình thường, sau khi viết ra hiệu quả suy yếu mười, hai mươi phần trăm.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Cấm chế của Hoàng Đình Thần Ngọc (2)

Tô Kính chợt hỏi Lam Mân:

- Lam Mân nói xem Đại Quân Gia đưa phế phù cho ta là có ý gì?

Lam Mân ngẫm nghĩ một lúc, hỏi:

- Đại Tiên Sinh đưa bao nhiêu phế phù cho thiếu gia?

Tô Kính trả lời:

- Cỡ mấy chục vạn.

Lam Mân xì cười:

- Sao thiếu gia quên rồi? Nhiều phế phù như vậy thiếu gia có thể dùng để luyện chế phù giáp cho mình.

Tô Kính cười xấu hổ, thế tử Tiêu Dao Hầu có nhiều kỷ ức như thế hẳn không thể nào cần cái gì liền nhớ cái đó. Dù sao những kỷ ức này không thuộc về linh hồn hắn.

Phù giáp không phải thứ hiếm hoi gì nhưng đa số người chơi không nổi. Đệ tử Đạo Cung đa phần có phù giáp, vì môn hạ Đạo Cung khổng lồ có hàng trăm vạn luyện khí sĩ tu hành. Học tập về bùa là môn học kiến thức cơ bản của Đạo Cung, mỗi năm Đạo Cung sinh ra phế phù có số lượng kinh người.

Những phế phù có thể dùng để luyện chế giáp trụ chuyên cho đạo sĩ dùng, lực phòng ngự mạnh hơn bất cứ loại chiến giáp nào trong quân đội. Phế phù của Tô Kính có chất liệu rất tốt, nghĩ lại quan hệ giữa Tiêu Dao Hầu và Không Tước Đạo Cung, hẳn hiểu ngay nguồn lấy đồng phế phù là từ đâu.

Tiêu Dao Hầu vì những phế phù này chắc cũng phải trả cái giá nhất định. Mấy chục vạn tấm phế phù, Không Tước Đạo Cung phải tích góp nửa năm mới được nhiều như vậy.

Tô gia Dực châu vốn giỏi về luyện chế phù giáp, Tiêu Dao Hầu đang cho Tô Kính tài nguyên, tiếc rằng hắn không phải nhi tử của gã.

Nghĩ đến đây Tô Kính đã hiểu ý đồ của Tiêu Dao Hầu.

Bởi vì phù giáp phải tự mình luyện chế mới đạt đến hiệu quả sử dụng, muốn luyện chế phù giáp cần có trình độ Trúc Cơ kỳ trở lên. Tiêu Dao Hầu đang nói với nhi tử rằng người có thể Trúc Cơ, ta vẫn luôn ủng hộ người.

Tô Kính thấy ngực nghẹn lại, đáng thương tấm lòng của phụ mẫu trong thiên hạ.

Thế tử Tiêu Dao Hầu vốn là phế vật tự mình bỏ rơi mình, nếu Tô Kính không xuyên đến thì cơ thể này bây giờ đã là tro bụi.

Lăng Uyển Thư Hải, bóng đêm nặng nề. Tiêu Dao Hầu đứng bên khung cửa sổ, Đại Tiên Sinh đứng gần cửa.

Tiêu Dao Hầu hỏi:

- Người đã đưa phế phù cho Kính nhi rồi?
- Vâng, ba mươi sáu vạn tấm phế phù của Không Tước Đạo Cung đều đặt trong Hoàng Đình Thần Ngọc.
- Vậy thì tốt, sau ba năm Kính nhi sẽ đi Vũ Lâm quân làm việc, khi đó chắc phù giáp cũng đã luyện thành, vậy thì ta yên lòng hơn.
- Nhưng thừa lão gia, thứ này ít nhất phải đến Trúc Cơ kỳ mới luyện chế được.

Tiêu Dao Hầu tự tin nói:

- Ha ha ha! Ta có cách, tối đa sang năm Kính nhi sẽ thành công Trúc Cơ.

Đại Tiên Sinh trầm nghĩ: Dù sang năm thiếu gia thành công Trúc Cơ thì chỉ còn hơn hai năm, làm sao có thể luyện chế ra phù giáp tổ hợp từ ba mươi sáu vạn phế phù?

Đệ tử trong Đạo Cung đi ra ngoài rèn luyện phù giáp chỉ luyện chế từ ba ngàn sáu trăm phế phù là cùng.

Nhiều lúc Đạo Cung bán phế phù cho dân chúng bình thường sử dụng, thứ này có thể tránh tà, đuổi bệnh tật, dưỡng nguyên thần. Ở trong nhà dán một tấm phế phù là cả nhà trong nửa năm sẽ không bị bệnh, không gặp tai nạn gì lớn.

Nhớ môn ngày xưa tuyên dương việc kia tuy thoạt nghe thì rất đẹp nhưng làm sao bằng Đạo Môn, một tấm phế phù đã khiến dân chúng trong thiên hạ hướng về. Ba mươi sáu vạn tấm phế phù tương đương với ba mươi sáu vạn lượng hoàng kim, chất liệu tốt hơn mấy thứ Đạo Cung bán ra gấp trăm lần.

Đại Tiên Sinh vốn không xem trọng Tô Kính nhưng Tiêu Dao Hầu nói hắn sẽ Trúc Cơ thì gã tin sái cổ, lời Tiêu Dao Hầu nói chưa từng không thành hiện thực.

Chớp mắt sáu ngày qua đi, Tô Kính nhờ vào lực lượng Lục Đạo Thần Giám luyện hóa hết nguyên khối Hoàng Đình Thần Ngọc thành đạo khí của mình.

Trong khối Hoàng Đình Thần Ngọc có sáu cấm chế thiên cương đại biểu cho sáu loại năng lực.

Cấm chế thứ nhất là mở một khối không gian trong Hoàng Đình Thần Ngọc, chiều dài và độ rộng khoảng một trượng. Không gian này khi mở ra tiêu hao rất nhỏ, thích hợp cho người chân khí ít ỏi như Tô Kính, không biết là công luyện chế của Đại Tiên Sinh hay nhờ Lục Đạo Thần Giám.

Cấm chế thứ hai hoàn toàn là năng lực của chính Hoàng Đình Thần Ngọc, cho chân khí của Tô Kính tăng tốc độ phục hồi lên gấp chục lần. Với Tô Kính đây không phải có chút ít còn hơn không mà là nâng cao thực lực của hắn.

Cấm chế thứ ba nâng cao uy lực công kích thuật đạo, tăng lên cỡ năm mươi phần trăm. Đương nhiên đây là vì cảnh giới của Tô Kính quá thấp, nếu hắn là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ thì tối đa lên hai mươi phần trăm, nếu là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ thì thứ này chỉ tăng uy lực thuật đạo mười phần trăm.

Cấm chế thứ bốn là xua tan độc tố, bao gồm độc đan, chuyện này cần làm lâu dài. Toàn thiên hạ chỉ có chín khối Hoàng Đình Thần Ngọc nên năng lực này càng vô cùng quý giá.

Cầm chế thứ năm mới là thuật đạo có tính công kích, khi kích phát ra có thể bắn ra thủy lôi hơi yếu, tương đương với một kích dốc hết sức của cảnh giới cỡ Tô Kinh. Nên tương đương Tô Kinh nâng cao cảnh giới thì uy lực thuật đạo cũng tăng lên theo.

Cầm chế thứ sáu là thuật đạo thuộc tính thổ, hoàn toàn để phòng ngự. Thủy lôi có thể thi triển nhiều lần, miễn lực lượng trong Hoàng Đình Thần Ngọc sung túc. Thuật đạo phòng ngự thuộc tính thổ sẽ chớp mắt ngưng kết ra thứ như mai rùa bảo vệ Tô Kinh, thời gian kéo dài khoảng mười lăm phút. Nếu bị công kích mạnh mẽ phòng ngự thuộc tính thổ sẽ tán loạn ngay. Tô Kinh phỏng chừng mai rùa này có thể chặn được luyện khí sĩ Kim Đan kỳ dốc hết sức đánh một kích.

Hoàng Đình Thần Ngọc được Đại Tiên Sinh luyện chế thành món đạo khí tạp phẩm, sáu loại năng lực đều thiết kế dành riêng cho Tô Kinh.

Trong đó hai thuộc tính phục hồi chân khí, xua tan độc tố là quý giá nhất trong tất cả năng lực, cũng đặc biệt nhất. Có Hoàng Đình Thần Ngọc thì tốc độ tu luyện của Tô Kinh có thể theo kịp một phần ba luyện khí sĩ bình thường, tuy vẫn rất phế nhưng có khả năng Trúc Cơ. Theo như Đại Tiên Sinh suy tính chỉ khoảng năm mươi năm là Tô Kinh sẽ Trúc Cơ được.

Khi Trúc Cơ rồi dù Tô Kinh không thể kế thừa tước vị cũng tự động có thân phận quý tộc Đồng Tàn đế quốc. Nếu Tô Kinh lập quân công, đạt được phần thưởng một tòa linh trì thì trước khi chết hẳn rất có thể sẽ thành tựu Kim Đan.

Giá trị một khối Hoàng Đình Thần Ngọc tương đương với có thể tạo nên một cường giả Kim Đan kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Không Tước Mâu (1)

Nhưng vì khối Hoàng Đình Thần Ngọc này mà Tiêu Dao Hầu thiếu phong thường hai tòa linh trì, hai linh trì đủ để nuôi hai cường giả Kim Đan kỳ tu hành, không cần điều phối đan dược nào khác, tụ tập nguyên khí thiên địa vừa bổ sung nguyên trận pháp Tiêu Dao Hầu phủ, cộng thêm cho vài luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ tu hành.

Nếu công hiến hai tòa linh trì cho gia tộc Tô gia thì Tiêu Dao Hầu sẽ được một mảnh võ tiên khí, cộng thêm tăng cao địa vị trong gia tộc đủ để trở thành trưởng lão.

Ngày thứ bảy Đại Tiên Sinh đưa phôi thai Không Tước Mâu cho Tô Kinh, là loại khí phôi.

Phôi thai Không Tước Mâu này thoát trông như một quả trứng màu đỏ máu, không nhìn ra nó giống trứng mấu ở chỗ nào. Tô Kinh cảm trứng đỏ thẫm đi tìm Lâm Hoành Sơn.

Trạch tử của Lâm Hoành Sơn nằm bên cạnh viện lạc Tô Kinh, cách hai bức tường, chính giữa là bụi gai.

Sáu ngày này mỗi ngày Tô Kinh đến tìm Lâm Hoành Sơn, nghe giảng dạy bí ẩn Bình gia, điểm then chốt tu luyện bí pháp Ngũ Luân Bình gia. Lâm Hoành Sơn không cho Tô Kinh thử, chờ hẳn lấy được phôi thai Không Tước Mâu mới tính.

Nên biết đây là cơ sở Thần Bình Luân của Tô Kinh, nếu tu luyện Thần Bình Luân trước rồi luyện hóa phôi thai sau thì thần bình và bản thân phối hợp sẽ bị chênh lệch một chút chút.

Đệ tử hạch tâm Bình gia toàn là lấy khí phôi thần bình trước sau đó mới tu luyện Thần Bình Luân. Bình thường là sư phụ chuẩn bị khí phôi cho đệ tử xong mới truyền dạy bí pháp.

Tuy Lâm Hoành Sơn hơi bất mãn Tô Kinh nhưng vì để hẳn lên thuyền giặc Bình gia mà gã phải hết sức tận tình dạy dỗ, tương lai lỡ hẳn bị phát hiện thì gã muốn cho hẳn không có đường chối cãi.

Nên Lâm Hoành Sơn bồi dưỡng Tô Kinh như đệ tử hạch tâm Bình gia, muốn hẳn hoàn toàn kế thừa y bát của gã.

Lâm Hoành Sơn cầm phôi thai Không Tước Mâu, tay vuốt ve một lúc rồi vừa lòng gật đầu nói:

- Mặt mũi của phụ thân ngươi thật cao, Trái Đất này hầu như có một phần huyết mạch tiên linh. Thứ này mà thành hình thì không cần tế luyện cũng là pháp khí tuyệt phẩm, cường giả Kim Đan luyện chế một phen sẽ là đạo khí.

Tô Kinh ở một bên lắng nghe, Lâm Hoành Sơn bỗng vỗ quả trứng đỏ rực vào ngực hẳn. Ngực áo Tô Kinh rách toạc, làn da nổi lên vết thương vằn vện như miệng ma vật trong thế giới địa ngục, còn có ánh sáng màu kim loại.

Lâm Hoành Sơn ấn quả trứng đỏ vào cái miệng ma vật, Tô Kinh thấy chóng mặt, bên tai như nghe tiếng sấm nổ cái bùm.

Biểu tình Lâm Hoành Sơn trầm trọng, tuy chỗ ở này không bị trận pháp thuật đạo theo dõi nhưng động tĩnh quá lớn. Lâm Hoành Sơn bắt đầu đi ném cái vòng từ cổ tay bay lơ lửng trên trần nhà, vòng tay chiếu xuống ánh sáng ngũ sắc bao bọc hai người trong phòng.

Bùm!

Tô Kính đã nghe rõ thanh âm này là tiếng tim đập của mình. Không biết Lâm Hoành Sơn dùng cách gì dung hợp trướng đỏ vào trái tim của hắn, mấy ngày nay tim hắn đã dung hợp hạt giống Ngũ Luân Chân Bảo.

Mặt ngoài Bình gia cũng dùng khí hải đan điền tu luyện, nhưng đệ tử hạch tâm tu luyện hai vị trí khác, một là nơi Đạo Môn cho rằng là trung đan điền, một vị trí khác là trong tim. Mỗi đệ tử Bình gia có trái tim mạnh mẽ, một số người sinh ra hai trái tim trở lên. Tim cung cấp lực lượng vô cùng vô tận cho đệ tử Bình gia, rất có thể tay không giết luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ.

Đông Tần đế quốc và Tây Tần đế quốc quyết chiến đã chết trận nhiều cường giả nên rất hận Bình gia, sau khi chiếm được thiên hạ thì dốc hết sức bắt giết dư孽 Bình gia.

Lâm Hoành Sơn không cho Tô Kính tu luyện mấy ngày nay vì chờ hạt giống Ngũ Luân Chân Bảo hợp nhất với trái tim của hắn, có như vậy mới nuôi dưỡng được tuyệt thể thần binh.

Bình khí Không Tước Mâu của Đạo Môn vốn có diệu dụng vô cùng, ánh sáng chói mắt, bên trong ẩn giấu một số thủ đoạn của Bình gia thì dù đối thủ là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ cũng không nhìn ra được.

Thình thịch!

Tim Tô Kính đập chậm dần nhưng phát ra thanh âm đéck tai, hắn cảm giác mạch máu toàn thân sắp nổ tung. Chút tổn thương trong khí hải đan điền không xem là gì.

Lâm Hoành Sơn nhắc nhở:

- Tô Kính, còn nhớ khẩu quyết không chế Ngũ Luân Chân Bảo không?

Tô Kính chợt nhớ ra lúc hắn có Ngũ Luân Chân Bảo thì được đến ngũ đại pháp chú, nó không chỉ là trói buộc hắn còn để thức tỉnh Ngũ Luân Chân Bảo.

Tô Kính cố nén cả người khó chịu bắt đầu niệm tụng ngũ đại pháp chú, miệng thốt ra âm tiết trúc trắc. Thốt ra một chú ngôn là Tô Kính cảm giác rõ ràng hơn một phần.

Cảm giác rất kinh khủng, vị trí chính giữa trái tim như có con rắn mập mạp ăn thịt của Tô Kính. Vết thương trước ngực đã khép kín chỉ để lại vết sẹo xéo vụn vụn, hắn còn nghe tiếng tim đập như vang sâu trong linh hồn, không thể trốn tránh.

Tô Kính từng chữ từng chữ tụng niệm chú ngôn ngũ đại pháp chú, vị trí trái tim nóng bỏng như lực lượng núi lửa phun trào, làm mất hắn đồ ngầu.

Lâm Hoành Sơn bình thần nhìn bộ dạng của Tô Kính, nếu không ức chế được sát ý này thì hắn chết chắc, nếu hắn tự vượt qua được ải khó này ít ra vài năm sắp tới tu luyện sẽ không bị nguy hiểm mạng sống nữa.

Bình gia khó nhất là cửa vào đạo, chỉ có đệ tử hạch tâm là có được Ngũ Luân Chân Bảo, đệ tử bình thường của Bình gia không gặp rắc rối thế này.

Lúc này lòng Tô Kính tràn ngập sát khí, hắn nhớ lúc ở Trái Đất thời trẻ. Tô Kính che ngực, niệm ngũ đại pháp chú càng lúc càng rõ ràng. Từ ngực có một cây mâu ngắn màu vàng xanh đâm máu bị Tô Kính kéo ra ngoài.

Biểu tình Lâm Hoành Sơn trầm trọng, tại sao tâm trí của thể tử Tiêu Dao Hâu này mạnh mẽ đến vậy?

Nên biết dù là đệ tử Bình gia kỳ tài ngút trời cũng không thể dùng ý chí của mình ảnh hưởng thần binh khi nó trong quá trình thành hình. Mỗi thần binh khi sinh ra sẽ có lực lượng quy tắc riêng biệt, phối thai Không Tước Mâu có chút năng lực tiên thiên ngũ sắc thần quang, khi dùng như bình khí không chỉ làm người hoa mắt, lực lượng nguyên thần của kẻ địch không thể tọa định quỹ tích công kích của Không Tước Mâu.

Tức là luyện khí sĩ quen thuộc dựa vào cảm giác tiên tri trước nhưng tác dụng rất nhỏ khi đụng độ Không Tước Mâu, đây là tại sao Lâm Hoành Sơn kêu Tiêu Dao Hâu kiếm một khí phối. Nếu Không Tước Mâu luyện thành thần binh, dù kẻ địch là tu sĩ Kim Đan kỳ cũng không nhận ra là thần binh và đạo khí.

Lúc bách gia đầy rẫy, thần binh Bình gia có đặc điểm rõ ràng không giấu diếm, sau khi Đạo Môn đại thắng, thống nhất thiên hạ thì đệ tử Bình gia sống sót cũng không muốn thay đổi đặc điểm thần binh, nhưng điều này khiến hương hỏa Bình gia gần như lụi tàn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 21: Không Tước Mâu (2)

Lâm Hoành Sơn không cố chấp, gã muốn Tô Kính trở thành đệ tử Bình gia thật sự thì sẽ không bán đứng hắn, gã tìm mọi cách che giấu thân phận cho hắn.

Nhưng việc Tô Kính đang làm quá mạo hiểm, tiên thiên ngũ sắc thần quang là năng lực bẩm sinh của tiên thú Không Tước Vương thời đại thượng cổ. Tâm chí của Tô Kính mà bị ngũ sắc thần quang mê hoặc một chút thì sẽ vạn kiếp bất phục, rơi vào ảo cảnh mãi mãi.

Tô Kính không cảm thấy vậy, linh hồn của hắn được Lục Đạo Thần Giám bao bọc vào trong, tiên thiên ngũ sắc thần quang của Không Tước Mâu không thể đụng đến suy nghĩ thật sự của hắn. Nên tiên thiên ngũ sắc thần quang tạo ra ảo cảnh không liên quan gì đến Trái Đất, Tô Kính không bị lạc trong ảo cảnh, hắn chỉ chậm rãi rút cây mâu ngắn ra khỏi trái tim.

Lâm Hoành Sơn cắn răng, một giọt máu màu vàng nhạt bay ra khỏi đầu ngón tay chui vào trái tim Tô Kính. Năng lượng tinh thuần nổ tung, tốc độ Không Tước Mâu hình thành tăng cao gấp trăm lần.

Lâm Hoành Sơn hao phí nhiều năm luyện chế một chút Bạch Hồ Huyết Sát bị Tô Kính hấp thu vào Ngũ Luân Chân Bảo, Ngũ Luân Chân Bảo nhanh chóng hình thành chớp mắt biến ra hình dạng vòng tay màu đỏ lấp lánh trong tim hắn tùy thời bay ra khỏi người.

Vào phút then chốt bên ngoài vọng vào giọng Lâm Tạ Hồng:

- Không được đi vào, sư huynh đang tĩnh tọa điều tức!

- Tránh ra!

- A!

Lâm Hoành Sơn nghe tiếng hét của Lâm Tạ Hồng bị đẩy ra, gã cau mày, trường kiếm treo bên hông bay ra xuyên qua khe cửa đóng đinh người ở bên ngoài.

Đường kiếm không chút nương tình, gia đình cứng rắn muốn xông vào bị kiếm đâm thủng bụng, kiếm khí nghiền nát khí hải đan điền, dù không chết cũng không thể tu hành được nữa.

Gia đình Tiêu Dao Hầu phủ tuy là người hầu nhưng mỗi người tu hành ít nhất trình độ tinh binh, Lâm Hoành Sơn một kiếm phế gia đình, kiếm khí chấn động, gia đình mở miệng muốn hét lên nhưng kiếm khí bay ra khỏi miệng gã mang theo máu đặc.

Sao Lâm Hoành Sơn có thể để người đi vào phòng, nếu thấy tình hình hiện tại của Tô Kính, hơi biết về lịch sử sẽ rõ ngay hắn đang tu luyện Thần Bình Luân của Bình gia.

Lâm Tạ Hồng bật người dậy, mặt mày tức giận kêu lên:

- Phụ thân!

Lâm Hoành Sơn ra khỏi phòng đè tay Lâm Tạ Hồng lại:

- Không thể giết người.

Tiểu cô nương đã rút kiếm ra tính đi lên cắt cổ gia đình kia.

Đường kiếm của Lâm Hoành Sơn đã kinh động người trong phủ, chớp mắt một hơi thở sắc bén lao tới bay qua đầu tường, đứng giữa sân.

Thân hình ấy mạnh mẽ, nhìn kỹ là một tên mập to cỡ hai người rưỡi, là Cố tiên sinh Nhị Quân Gia của Tiêu Dao Hầu phủ.

Trông thấy gia đình bị trường kiếm đóng đinh dưới đất, Nhị Tiên Sinh nhíu mày hỏi:

- Chuyện gì xảy ra?

Gia đình thấy Nhị Quân Gia thì hoảng hồn, dù Nhị Quân Gia báo thù cho gã thì sao? Mọi thứ của gã đã bị hủy, thậm chí không sống tiếp nổi. Cố hòng gia đình phát ra tiếng gầm gừ từ từ ngã ra sau, từ bỏ vùng vẫy.

Nhị Quân Gia quay đầu nhìn Lâm Hoành Sơn, Lâm Tạ Hồng.

Lâm Hoành Sơn nhún vai, xòe tay nói:

- Người này muốn cứng rắn xông vào phòng của ta, còn đánh bị thương nữ nhi của ta. Thế tử đang tu luyện nên rất giận kẻ ta giết hắn. Ta nghĩ đây dù sao là gia đình của Hầu phủ, không dám thật sự giết người, chỉ đành cố định hắn ở đây chờ các người đến xử lý.

Lâm Hoành Sơn nói chuyện khá trầm ổn, bình tĩnh. Dù Nhị Tiên Sinh đã thành tựu Kim Đan cũng không nhìn ra dấu hiệu nói dối của gã.

Tô Kính bị ngũ sắc thần quang che lấp cảm giác, tập trung hết sức vào việc chế tạo thần binh, hấp thu lực lượng quy tắc của ngũ sắc thần quang, không hay biết Lâm Hoành Sơn mượn tên hắn. Dù Tô Kính biết thì gia đình muốn cứng rắn xông vào chỗ hắn tu hành, Tô Kính sẽ không khách sáo. Nếu Tô Kính bị phát hiện việc tu luyện Ngũ Luân Bình gia, dù Tiêu Dao Hầu có là Kim Đan cửu trọng cũng khó bảo vệ mạng sống cho hắn.

Nhị Tiên Sinh cười tủm tỉm nói:

- Tuy có lý nhưng ta không thể nghe lời một bên của tiên sinh được, phải hỏi ý thể tử.

Nhị Tiên Sinh nói xong nhấc chân đi vào phòng.

Lâm Hoành Sơn trầm nghĩ không ổn, gã không ngờ mới sáng sớm Nhị Quân Gia đã đến thêm phiền, nếu sớm biết như vậy nên chờ đêm hôm khuya khoát cho Tô Kính luyện hóa thần binh. Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn, nếu Nhị Tiên Sinh thấy bộ dạng của Tô Kính thì Lâm Hoành Sơn sẽ giết gã.

Còn về sau đó có thể giết được bao nhiêu người đành nghe theo số trời, Tô Kính đã lập ngũ đại pháp chú, chỉ cần hắn không chết sẽ bảo vệ Lâm Tạ Hồng.

Lâm Hoành Sơn nói:

- Ha, nếu Nhị Tiên Sinh không tin thì mời vào.

Bàn tay to xòe ra, trường kiếm đóng đinh gã gia đình xé gió bay về trong tay gã. Lâm Hoành Sơn không nương tay nữa, khoảnh khắc trường kiếm bay về thì gia đình hơi co giật tứ chi rồi mất mạng.

Nhị Tiên Sinh quay đầu nhìn gia đình kia đã chết, biến sắc mặt.

Lâm Hoành Sơn cười nói:

- Mời Nhị Tiên Sinh, mời vào.

Lâm Hoành Sơn dứt khoát giết chết gia đình kia, trong lòng cực kỳ bình tĩnh. Nếu Nhị Quân Gia nhìn thấy việc Tô Kính đang làm thì cho gã chết tại đây luôn, ai đến gần chỗ này đều phải chết.

Lần đầu tiên mặt Nhị Tiên Sinh không còn nụ cười, gia đình bị Lâm Hoành Sơn xóa sổ ngay trước mặt gã, kiếm ý mạnh mẽ khiến Nhị Tiên Sinh thấy ớn lạnh. Có lẽ Diệp Thiêm Thanh Dương vốn không đánh lại Lâm Hoành Sơn, lúc đó dù Nhị Tiên Sinh không giúp đỡ thì Diệp Thiêm cũng chết uống.

Lâm Hoành Sơn với thân phận võ giả mà có thực lực giết luyện khí sĩ đình Trúc Cơ!

Hôm nay đắc tội Lâm Hoành Sơn không phải lựa chọn tốt, dù sao gã đến đây không được Tiêu Dao Hầu sai khiến, Lâm Hoành Sơn giết gia đình là nghe theo lệnh thể tử.

Nhị Tiên Sinh đang do dự thì trên bầu trời có tiếng hét khàn khàn.

- Kết!

Nhị Tiên Sinh ngước lên thấy một con quạ đen xoay quanh trên trời như đang chờ gã đi để nó ăn xác gia đình.

Thịt trên mặt Nhị Tiên Sinh co giật rồi giãn ra thành nụ cười, nói với Lâm Hoành Sơn:

- Nếu là ý của thể tử thì cứ giết đi, ai kêu hắn đi bậy, không biết quy định gì hết.

Lâm Hoành Sơn cười khẩy nói:

- Theo ta thấy hắn không có lá gan đó, không biết bị ai sai khiến. Ta vốn định chừa người sống nhưng thấy Nhị Tiên Sinh không cần nên thuận tay giết. Nếu như sau này Hầu gia hỏi...

Nhị Tiên Sinh ngừng cười, phất tay áo xoay người đi:

- Ta sẽ đi điều tra là ai sai nò tài này đến, bên Hầu gia thì ta sẽ tự bảo đảm!

Nhị Tiên Sinh bước ra cửa viện trong tích tắc, con quạ ở trên trời sà xuống xác gia đình mổ thủng sọ não, ăn óc gã. Con quạ có đôi mắt xanh, phớt lờ Lâm Hoành Sơn và Lâm Tạ Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thần binh mới thành

Lâm Hoành Sơn nhìn qua, hút ngụm khí lạnh. Gã kéo tay nữ nhân đi vào phòng, đóng cửa lại.

Lâm Tạ Hồng khó hiểu hỏi:

- Phụ thân?

Lâm Hoành Sơn không trả lời, gã cách cánh cửa nhìn con qua.

Bích Nhân Thần Nha? Đây là yêu thú cường đại, nó xuất hiện trong phủ chắc được Tiêu Dao Hầu nuôi, người khác dù nuôi yêu thú cũng hạn chế khu vực không dám đến gần viện lạc nơi thể tử ở.

Không biết Bích Nhân Thần Nha tu luyện thành hình người chưa? Nếu đã có thân người thì có lẽ sẽ nhìn thấu bài bố của Lâm Hoành Sơn. Cánh cửa này chỉ đề phòng lực lượng Thiên Địa Luân, hơi khó che mắt Bích Nhân Thần Nha.

Bích Nhân Thần Nha đập cánh phát ra tiếng rít sắc nhọn, đôi cánh sắt bắn ra mấy chục ngọn lửa màu da cam chớp mắt đốt sạch xác gia đình đã bị ăn sạch não.

Bích Nhân Thần Nha vừa lòng quay đầu nhìn cánh cửa đóng kín, thầm nghĩ: Tên này chắc không dám đi Tiêu Dao Hầu tố cáo nó, nó chỉ ăn não một người không tính là tội lớn gì. Nếu mỗi ngày đều có kẻ mất mủ lại đây quấy rầy thì tốt rồi, đi theo Tiêu Dao Hầu ở Nam Cương nó thường hay ăn riêng, Tiêu Dao Hầu sẽ không phạt nó vì đã ăn mấy vạn từ.

Mắt Lâm Hoành Sơn lóe tia kim loại màu gỉ sét thấy rõ ràng Bích Nhân Thần Nha không chỉ ăn não còn thuận tiện hấp thu hồn phách của gia đình.

Chắc chắn đây là đại yêu, Tiêu Dao Hầu nuôi dưỡng yêu vật làm sao có thể là thứ bình thường được.

Bích Nhân Thần Nha đốt sạch xác chết hủy tội chứng, sau đó đập cánh bay lên cao, chớp mắt biến mất trong tầng mây. Tốc độ bay này đã vượt qua luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ nhờ vào pháp khí bay lượn.

Tô Kính ở sau lưng Lâm Hoành Sơn phát ra tiếng rên khê, hắn đã rút Không Tước Mâu ra khỏi trái tim hoàn toàn. Không Tước Mâu có màu xanh vàng phù văn bám sinh từ đầu mâu kéo dài ra sau thành hoa văn màu đen sẫm tinh mỹ. Dưới những phù văn mơ hồ có ánh sáng ngũ sắc lấp lánh khiến người không thấy rõ kết cấu những phù văn.

Lâm Hoành Sơn quay đầu lại nhìn mâu ngắn, lòng thầm cảm khái.

Đây mới là thần binh, nếu như lúc trước Binh gia có tài nguyên như vậy thì đâu đến nỗi bị diệt đạo thống. Đạo Môn lặng im ngàn năm trời một hơi xông lên hủy thế giới mà chưa từng bị bách gia khống chế, không lẽ thật sự là thiên đạo thiên vị Đạo Môn, đại thế hướng về?

Tô Kính gần như kiệt sức, tuy Lâm Hoành Sơn cho hắn một giọt Bạch Hồ Huyết Sát cũng chỉ miễn cưỡng giúp Ngũ Luân Chân Bảo hình thành, không lấy ra khỏi trái tim được. Tác dụng thật sự của một giọt Bạch Hồ Huyết là khiến Không Tước Mâu và linh hồn Tô Kính hoàn toàn dung hợp.

Không Tước Mâu làm thần binh, dù bây giờ Tô Kính chỉ có trình độ luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ nhưng khi nào bắt đầu tu luyện mâu thuật của Binh gia thì mâu ngắn này trong vòng mười triệu công kích tùy ý.

Thần binh quý giá vì có thể giống như pháp khí của Đạo Môn cách không giết người, tiêu hao nhỏ hơn thuật đạo của Đạo Môn nhiều. Đệ tử Binh gia tu luyện võ kỹ đến trình độ như Lâm Hoành Sơn không cần dùng thần binh cũng có thể ngự kiếm ngàn trượng, nhưng điều khiển kiểu đó tiêu hao kinh người.

Tô Kính thành công luyện chế phối thai Không Tước Mâu thành thần binh, tu hành không có tiến bộ gì nhưng sức chiến đấu nâng cao. Hơn nữa thần binh luyện chế thành công, Ngũ Luân Chân Bảo định hình rồi tối đa trong nửa năm Tô Kính có thể bắt đầu tu luyện Huyết Nhục Luân. Luyện Huyết Nhục Luân xong quay lại tu luyện thuật đạo thì tốc độ ngang ngửa luyện khí sĩ bình thường.

Tu luyện bí pháp Đạo Môn và Ngũ Luân Binh gia cùng lúc không có xung đột, thật ra bí pháp chưa từng bách gia không có chuyện không thể tu luyện cùng lúc. Khi bách gia thịnh vượng thậm chí có người có thể cùng lúc tu hành mấy chục tài nghệ.

Nhưng thần binh Không Tước Mâu của Tô Kính hoàn mỹ, nếu luôn tu luyện bí pháp Binh gia thì chắc chắn thành tựu càng cao. Vấn đề nếu tu luyện Ngũ Luân Binh gia riêng lẻ sớm muộn gì Tô Kính sẽ bị phát hiện. Đạo Môn cũng có cách cận chiến, Võ gia không có năng lực trường sinh nên Võ gia không bị tiêu diệt mà hợp nhất vào Đạo Môn hình thành chi nhánh nhỏ.

Tô Kính phải tiếp tục tu hành thuật đạo, đối với Lâm Hoành Sơn đây là tiếc nuối lớn lao.

Tô Kính cắt Không Tước Mâu vào Hoàng Đình Thần Ngọc, hỏi Lâm Hoành Sơn:

- Mới rồi ai ở bên ngoài?

Lâm Hoành Sơn kể lại tỉ mỉ sự việc.

Tô Kính gật đầu nói:

- Ta sẽ nhận chuyện này, nhưng lần sau...

Tô Kính định nói lần sau đừng ngừng người, bỗng nhiên ngừng lại.

Có thể không giết sao? Nếu thật sự có người xông vào phòng thì phải giết.

Lần đầu tiên Tô Kính cảm thấy trong Tiểu Dao Hầu phủ không an toàn. Một gia đình dám xông vào chỗ huấn luyện thì thật là kỳ, sau đó Nhị Tiên Sinh tìm đến ngay như sớm biết chỗ này xảy ra chuyện. Tô Kính thăm nhủ về sau phải đề phòng tên mập đó, người càng hay cười thì càng khó đối phó.

Tô Kính nhớ một điệp viên từng đi theo hắn, đó là người chuyên bảo vệ nhân vật quan trọng, suốt ngày cười tủm tỉm nhưng đó là kẻ nguy hiểm nhất hắn gặp trên Trái Đất. Người đó dạy cho Tô Kính bí thuật thôi miên kỳ lạ, nghe nói là đạo môn cổ xưa lưu truyền trên Trái Đất.

Nhị Tiên Sinh là một con hổ mặt cười, Lâm Hoành Sơn chắc tội gã không biết sau này có gặp rắc rối gì không.

Lâm Hoành Sơn không để bụng:

- Tô Kính, hôm nay đừng tu luyện gì, người quen thuộc Không Tước Mâu trước, từ ngày mai ta sẽ truyền dạy tinh túy ngũ đại pháp cho người.

Sau đó Lâm Hoành Sơn dẫn nữ nhi đi vào viện dạy cho chiến kỹ.

Tô Kính thở phào, cảm giác cả người yếu ớt. Nói cho cùng Không Tước Mâu muốn thành hình phải hấp thu năng lượng trong người hắn, Tô Kính thăm nuốt mấy chục viên Xung Nguyên đan cộng một giọt Bạch Hồ Huyết Sát của Lâm Hoành Sơn, thêm năng lượng tích trữ trong Hoàng Đình Thần Ngọc mới khiến Không Tước Mâu hình thành.

Những năng lượng này là chết, năng lượng của Tô Kính mới là sống. Nhưng khí hải đan điền của Tô Kính bị tổn hại, khi hấp thu hắn không thể khống chế tốc độ hấp thu của Không Tước Mâu, kết quả là bị được lực của ba mươi mấy viên Xung Nguyên đan kéo đi, thuận tiện hút sạch nguyên khí trong người Tô Kính.

Nếu không có Lục Đạo Thần Giám bảo vệ thì hồn phách của hắn rất có thể bị xé rách.

Nhưng không biết mạo hiểm lấy được thần binh sẽ mang lại niềm vui bất ngờ gì cho hắn. Tô Kính thấy Lâm Hoành Sơn ra ngoài mới lấy Không Tước Mâu ra.

Không Tước Mâu dài cỡ một trượng gần hai thước rưỡi. Võ giả Đông Tần đế quốc sử dụng mâu, tiêu chuẩn là một trượng tám thước. Tô Kính cầm cán mâu, mâu ngắn rất nhẹ, như lông chim không chút sức nặng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bắt đầu hòa nhập vào thế giới (2)

Chân khí trong người phục hồi một chút rồi Tô Kính động ý niệm thúc đẩy phù văn trên Không Tước Mâu, mũi mâu lóe ánh sáng ngũ sắc thành lưỡi hẹp dài bắn ra cỡ một thước.

Lưỡi mâu do tiên thiên ngũ sắc thần quang tổ thành, cho dù không đủ thuần túy cũng rất đáng sợ. Tức là Tô Kính đâm một nhát mâu thì bất cứ thuật đạo phòng ngự nào dưới Trúc Cơ sẽ như cửa sổ giấy bị đâm nát.

Muốn phòng ngự Không Tước Mâu thì cách tốt nhất là kiểu phòng ngự nguyên thủy, ví dụ tám thuấn, áo giáp của binh sĩ. Nhưng Không Tước Mâu trừ lưỡi mâu ngũ sắc thần quang ra bản thể cực kỳ sắc bén, ngũ sắc thần quang chuyên phá các loại pháp thuật. Phòng ngự nguyên thủy không quá đáng tin, đây là điểm mạnh của Không Tước Mâu.

Đệ tử Binh gia có Không Tước Mâu chỉ cần sơ kỹ xảo chiến đấu với kẻ địch, vì mâu của người bén mấy nếu không thể đâm trúng kẻ địch cũng chỉ uống công.

Tài nghệ chiến đấu của Tô Kính là rom rác, ở trên Trái Đất thì hắn khá mạnh, một mình đấu mấy chục quân nhân không là gì. Nhưng sức mạnh đó có hạn, ở thế giới này có thần tiên, luyện khí sĩ có thể phi thiên độn địa, năng lực chiến đấu lúc trước của Tô Kính chỉ xem như trẻ sơ sinh hoa tay múa chân.

Cái kiểu xuyên đến thế giới dựa vào Thái Cực quyền cần quét hết tất cả không thích hợp áp dụng vào chuyện Tô Kính. Trên đời này từng có vô số đại

thánh đại hiền, trình bày đạo lý không thua gì người trên Trái Đất. Nhưng khoa học chưa phát triển trong này, càng đừng nói đến công nghiệp.

Văn minh của Đạo Môn không cần mấy thứ đó, một luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ đủ để cho trăm dặm mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa.

Để quốc có ba vạn ngự sử tuần tra toàn quốc làm công việc này. Trong Đông Tần đế quốc có người nghèo nhưng sẽ không nghèo đến nỗi đói lạnh chết.

Cái gọi là nghèo tức là làm việc quần quật không biết hưởng thụ, đế quốc không nuôi người làm biếng vì sợ đánh mất ý chí cầu tiến. Nhân khẩu đông hơn Trái Đất, đế quốc có hơn bảy mươi ức người. Nếu không có văn minh tiên đạo phụ trợ thì đừng nói bảy mươi ức, nuôi sống bảy ức người cũng sẽ có chuyện người chết đói khắp nơi.

Tô Kính không hấp thu ký ức chiến đấu của thế tử Tiêu Dao Hầu, vì vô dụng với hắn. Tô Kính như một tờ giấy trắng, hết thấy bắt đầu lại từ đầu.

Khiến Tô Kính bất ngờ là khi kích phát lõi mâu này chân khí yếu đến tội của hắn vậy mà chống đỡ thật lâu. Tức là chỉ cần linh hồn chịu đựng được sự khổng chế vì diệu này thì tiêu hao chân khí hầu như có thể bỏ qua. Bản thân Không Tước Mâu là một thứ gần bằng đạo khí, lưu trữ lực lượng cho đẳng cấp cơ như Tô Kính có thể thoải mái sử dụng.

Lâm Hoành Sơn không nói dối, Không Tước Mâu này thật sự là thần binh thích hợp cho Tô Kính. Hắn không ngừng chân vận chuyển chân khí yếu ớt kích phát phù văn trên Không Tước Mâu, tiếc rằng trừ ngũ sắc thần quang hình thành lõi mâu ra Không Tước Mâu không phát ra thuộc tính nào khác.

Tô Kính không biết là do cảnh giới của mình thấp hay tại thuộc tính của Không Tước Mâu đơn nhất. Nhưng Tô Kính không nản lòng, thứ này vốn là để phòng thân cho sau này hắn vào Vũ Lâm quân phục dịch.

Đi vào Vũ Lâm quân rồi Tô Kính có mục tiêu riêng, đó là kiến công lập nghiệp, tranh thủ kiếm phong thưởng một tòa linh trì.

Tuy Tiêu Dao Hầu phủ có tám tòa linh trì nhưng không đến lượt Tô Kính độc chiếm một tòa. Tiêu Dao Hầu đã là Kim Đan lục trọng, một mình chiếm bốn tòa. Phu nhân Tiêu Dao Hầu chiếm hai linh trì, còn lại hai tòa chỉ tu sĩ Kim Đan kỳ trong Hầu phủ mới có tư cách luân lưu sử dụng. Tu sĩ Trúc Cơ kỳ muốn sử dụng linh trì phải có công huân rất lớn mới được.

Tô Kính mặc dù là nhi tử của Tiêu Dao Hầu nhưng khi hắn chưa là Trúc Cơ thì những linh trì vô dụng với hắn, vào Trúc Cơ rồi phải giống như mọi người dựa vào mức độ cống hiến bao nhiêu cho gia tộc phân phối thời gian sử dụng.

Về phân phối tài nguyên loại linh trì luyện khí sĩ luôn cực kỳ nghiêm khắc, không thì sao có nhiều luyện khí sĩ hiệu lực cho Tiêu Dao Hầu? Hai quân gia đều là tu sĩ Kim Đan kỳ, càng đừng nói đến Tiêu Dao Hầu nuôi dưỡng đại yêu như Bích Nhân Thần Nha cũng cần nguyên khí trong linh trì nuôi.

Cái gọi là linh trì không phải đào một cái hố dưới đất. Bày ra trận pháp, áp súc linh khí thành chất lỏng hóa thành ao tắm bổ luyện khí sĩ.

Linh trì Đông Tần đế quốc đều nằm trong quyền khổng chế của hoàng đế, tất cả kiến tạo linh trì phải được ngọc tỉ gia phong, không thì chẳng những không thể hấp thu linh khí còn mang đến tai họa. Sau khi Đông Tần đế quốc thành lập vì vụ tự tạo linh trì đã xóa sổ hàng trăm gia tộc.

Khí vận của đế quốc không cho phép người khác chiếm làm của riêng.

Tô Kính không muốn lên làm một tòa linh trì, vì Tiêu Dao Hầu cũng không thể bao che cứu mạng cho hắn, hành vi này là tội lớn còn hơn dư nghiệt Bình gia.

Kiếp trước Tô Kính sống trong thế chế, biết rõ sự đáng sợ của cơ quan quốc gia. Nếu quốc gia muốn hết sức nhắm vào một người thì người đó cơ bản không có đường sống, dù chạy ra nước ngoài cũng có cách khiến người chết. Ở thế giới này nếu Tô Kính bị lộ thân phận chạy ra Đông Tần đế quốc thì còn đường sống.

Ích kỷ tự tạo linh trì nếu bị phát hiện thì có trốn đi Dã Man đại lục của Tây Phương Tà Thần cũng sẽ bị hoàng thất truy sát.

Linh trì là mấu chốt Tô Kính có thể thành tựu Kim Đan được không.

Tiêu Dao Hầu phong thưởng đã đến cực hạn, đế quốc không thể thưởng cho gã thêm linh trì nữa. Làm nhất đẳng hầu được mười tòa linh trì rồi nếu còn lấy thêm nữa sẽ gây họa. Tiêu Dao Hầu tự mình từ bỏ phong thưởng hai tòa linh trì kiếm một khối Hoàng Đình Thần Ngọc cho Tô Kính là hắn không còn dám mơ xa hơn thế nữa.

Nghĩ thông những điều này rồi khi Tô Kính cất Không Tước Mâu vào, phát hiện Lục Đạo Thần Giám bao vây khiến linh hồn của hắn lấp lánh, chút phù lục sót lại trong linh hồn dần bị tan rã, bị linh hồn từ từ hấp thu mất.

Đây là ích lợi sau khi Tô Kính công nhận thiên đạo của thế giới này, muốn lợi dụng thế chế thì cách tốt nhất là lẩn vào thế chế đó.

Vấn đề lớn nhất của người xuyên qua là không thể dung nhập vào thế giới mới, bị thiên đạo của thế giới bài xích. Lý do bị bài xích hoàn toàn do kẻ xuyên việt gây ra.

Giống như vi khuẩn ký sinh vào cơ thể người, có một số cộng sinh với thân thể, giúp người tăng thêm các loại năng lực. Có một ít mặc kệ ký chủ chết sống, thân thể sẽ tự sinh ra cơ chế miễn dịch tiêu diệt vi khuẩn. Người xuyên việt là vi khuẩn ký sinh ở thế giới mới.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Bắt đầu hòa nhập vào thế giới (2)

Tô Kính có cảm ngộ, chịu dung nhập vào thế giới này, tuân theo quy tắc của nó thế là linh hồn hấp thu mảnh nhỏ linh hồn thể từ Tiêu Dao Hưu tăng tốc mau hơn, không có cảm giác trì trệ nữa.

Lâm Hoành Sơn giết một gia đình, mãi đến màn đêm buông xuống mới có người đưa tờ giấy ngấn Tiêu Dao Hưu viết, vài dòng chữ trên giấy biểu thị gã biết có người tự tiện xông vào, dặn Lâm Hoành Sơn đừng quan tâm.

Tờ giấy đọc xong hóa thành tro tàn, Lâm Hoành Sơn giật nảy mình, tay gã cầm mà không thể giữ được một tờ giấy! Thoạt trông như Tiêu Dao Hưu an ủi Lâm Hoành Sơn, không so đo với gã nhưng thật ra là cảnh cáo, thực lực hai bên cách biệt quá xa.

Tô Kính tiến bộ ngày càng mau hơn, tu luyện Thần Binh Luân như mây bay nước chảy xuôi sông. Lâm Hoành Sơn thậm chí nghi ngờ lúc trước Tô Kính từng tu luyện thứ tương tự, không thì khó giải thích một luyện khí sĩ tại sao học bí pháp Binh gia dễ như vậy.

Bắt giác bốn mươi hai ngày trôi qua, Thần Binh Luân của Tô Kính đã hoàn chỉnh hình thức ban đầu, có thể bắt đầu chính thức tu luyện võ kỹ liên quan với Thần Binh Luân. Lâm Hoành Sơn đòi các loại vật tư cho Tô Kính đã rèn luyện thành hai mươi khối lõi kim loại đặt trong viện tử của gã.

Đã là đầu hè, thời tiết dần oi bức. Tô Kính lỏa nửa người trên, tay cầm cây mâu ngắn đứng cạnh Lâm Hoành Sơn, đối diện hai mươi khối lõi kim loại trong sân, nghe gã giảng dạy đạo sát phạt quân trận.

Mâu ngắn trong tay Tô Kính hình dạng giống hệt Khổng Tước Mâu nhưng nặng hơn hai trăm cân, trọng tâm đặt ở một phần tám đầu mâu ngắn. Tô Kính sử dụng loại binh khí này rất vất vả.

Lâm Hoành Sơn không cần biết Tô Kính có khó khăn gì, mấy chục ngày đầu gã đã truyền dạy thuật ám sát mâu ngắn cơ bản cho hắn rồi, còn có bộ pháp tiến lùi trong quân trận, giờ bắt đầu thực chiến diễn luyện.

- Tô Kính, binh pháp của đế quốc khá là hoàn thiện, mười người một đội, trong đó bao gồm đội trưởng, đội phó, phong tốt, thuẫn giáp, phi thi, lão tốt, nghĩa binh. Trong trận trường thương, mỗi binh sĩ cầm trường thương đều theo phân loại trong biên chế, buông trường thương xuống tự động tản ra toàn bộ có thể hình thành tiểu đội tác chiến.

Tô Kính đặt câu hỏi:

- Lão sư, kẻ thù của ta sau này sẽ là Man tộc.

Lâm Hoành Sơn cười nói:

- Chiến trận của Man tộc kém hơn Đông Tần đế quốc gấp trăm lần. Cho ta mười binh sĩ tinh nhuệ ta có thể đánh chết hai trăm kẻ địch, cho ta mười lính thường ta có thể đấu với kẻ địch gấp năm lần. Nhiều lúc nếu không có vụ sự, tể ti thì quân đội đế quốc đấu với Man tộc hay Hoang nhân đều khó thua. Đối phương chỉ ý vào võ dũng, nếu ngươi có thể phá được trận pháp mười người thì dư sức tự bảo vệ mình trong mấy trăm Man tộc.

Khi Lâm Hoành Sơn cười nói Tô Kính không thấy gã có thù hận gì với Đông Tần đế quốc, ngược lại tôn sùng đế quốc.

- Tiểu đội của đế quốc ít khi hành động đơn lẻ, một lần ít nhất hai đội, nếu là ba tiểu đội thì biến đổi càng phức tạp hơn, trên trăm người mới có chiến pháp khác nhau, cần ít nhất một quan chỉ huy Cửu Phẩm Úy. Ngươi tạm thời không cần suy nghĩ làm sao ứng đối loại trận pháp này, bây giờ ta dạy cho ngươi đạo phá quân.

Lâm Hoành Sơn kêu nữ nhi xếp cho đứng song song với Tô Kính sau lưng gã, gã cầm một cây thương sắt đứng ngay đằng trước trận hình tam giác, mũi thương hơi rũ xuống.

Lâm Hoành Sơn chỉ xuống đất nói:

- Trước tiên theo ta xung phong!

Lâm Hoành Sơn mới nói xong đã hoàn toàn giấu đi sát khí, trông gã rất bình thường, nhưng thương sắt đang đưa có quy luật như cầm không vững.

Trong thiên quân vạn mã tuyệt đối đừng để người cảm thấy ngươi cực mạnh hoặc rất quan trọng, nếu không ngươi sẽ chết rất mau.

Đây là Lâm Hoành Sơn dạy cho Tô Kính, trông gã bây giờ như một lính già có can đảm, đặt trong ngàn vạn người chỉ như một đọt sóng trong đại dương.

Tô Kính cũng giấu đi hơi thở của mình đi theo Lâm Hoành Sơn xông lên trước, tay trái là Lâm Tạ Hồng mới đứng tới ngực mình. Lâm Tạ Hồng mặc giáp

da mỏng manh, tay trái cầm loan đao sắc bén.

Viện tử khá lớn, hướng đông, có phạm vi hơn tám mươi trượng, gần bức tường đặt hai mươi khối lõi kim loại.

Lâm Hoành Sơn nhắc chân, khối lõi đối diện chuyển động chia ra hai đội. Bề mặt khối lõi kim loại vẽ phù văn đỏ rực, tay cầm binh khí là trang bị binh sĩ tiêu chuẩn của đế quốc.

Hai mươi khối lõi kim loại hợp thành hai trận hình tam giác, khối lõi đứng đằng trước nhất cảm thương sắt giống như Lâm Hoành Sơn tiến lên.

Khối lõi này là phong tốt, hai khối lõi đằng sau phong tốt một con cảm chùy xích sắt ngắn là nghĩa binh, một con cảm trường kiếm vừa dày vừa nặng, cánh tay trái cột một cây nõ nhỏ là phi thi.

Hai bên vừa khởi động thì phi thi đã nâng lên cánh tay bắn ra ba mũi tên, ba tên có thứ tự trước sau mục tiêu đều nhắm vào Tô Kính.

Tô Kính không né, vì nếu hấn tránh đi sẽ tách rời khỏi Lâm Hoành Sơn, nữ nhi Lâm Hoành Sơn, trận hình sẽ bị loạn.

Tô Kính không biết trận hình có ích lợi gì, nhưng giết được kẻ địch thì là cách tốt nhất, hấn cảm thấy trận hình hơi cứng nhắc.

Trận hình cứng nhắc như vậy ở trên chiến trường một giây có nhiều biến đổi đa đoan thì có khi nào liên lụy chết người không?

Tô Kính không nghĩ nhiều, Lâm Hoành Sơn bảo hấn làm gì thì hấn học cái đó dù hấn không cho rằng mình sai. Bởi vì là đúng hay sai sẽ được xác định trong thực tiễn.

Những kẻ tự cho mình là thiên tài, kêu gào phá rồi lập khi không biết gì về một thứ thì có thể dựa vào trực giác tổng kết ra quy tắc cao nhất. Loại người này quá tự tin, không còn gì để dạy nữa, làm lão sư chỉ có thể để người đó tự sinh tự diệt.

Thái độ của Tô Kính rất tốt, nên mâu ngắn của hấn hơi nâng lên liên tục đâm ba cái vào phía trước.

Ba mũi tên sắt bắn vào Tô Kính bị đánh bay, tay hấn tê rần suốt không cầm được mâu ngắn.

Trong tiểu đội mười người Đông Tần đế quốc thì phi thi dùng nõ tay nhỏ là pháp bảo, pháp bảo là thứ rất thường thấy trong đế quốc, chủ yếu sử dụng rộng rãi trong quân đội. Hào môn quý tộc cất chứa nhiều pháp bảo đưa cho tư binh, trông nhà trông cửa, tiêu hành võ sư thường đều có pháp bảo cất chứa để làm thủ đoạn đặc biệt.

Pháp bảo phi thi là tam tinh phá giáp nõ, thậm chí có thể bắn thủng phòng hộ mặt bên của chiến xa. Tô Kính một tay dùng mâu ngắn hất bay tam tinh phá giáp nõ, cho dù hấn là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ cũng bị chấn lão đảo.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Phế vật?

Lâm Tạ Hồng ở bên trái bỗng giờ tay phải rút thanh kiếm ngắn treo bên hông ném ra ngoài.

Khối lõi lao tới trước mặt huơ thương sắt hất bay kiếm ngắn của Lâm Tạ Hồng, nhưng chiến đội mười người của khối lõi bị kiềm chế khoảng cách. Phong tốt dẫn đầu chậm nửa nhịp, phi thi và nghĩa binh cảm chùy xích sắt theo sau hơi đi lên trước.

Tô Kính đã nhìn ra đây là cơ hội xung phong nhanh nhưng bước chân của Lâm Hoành Sơn không thay đổi, vì vậy hấn điều chỉnh lại bước chân, dẫn xuống lòng nóng nảy. Mới rồi hất bay ba mũi tên khiến Tô Kính hơi đặc ý, hấn mới xuyên đến thế giới này không lâu, nếu quay về Trái Đất thì khỏi cần dùng vũ khí hiện đại cũng có thể đánh lại vạn người.

Tô Kính mới nghĩ vậy trận pháp mười khối lõi đột nhiên thay đổi. Phong tốt đi đầu vẫn giữ vị trí cũ, phi thi bỗng nhiên dừng lại, thuẫn giáp ở phía sau chợt xông lên thay đổi cho phi thi.

Thuần giáp tay trái cầm tám thuẫn dày nặng, tay phải cầm lang anh bổng ngắn nhỏ, trang bị dùng cho cận chiến, dựa vào sức mạnh để thắng, mặt phải tám thuẫn dày nặng có mười tám mũi nhọn dài một thước xếp thành hình thoi.

Nếu vừa rồi Lâm Hoành Sơn tăng tốc xung phong thì trận hình sẽ bị lệch, thuẫn giáp tiến lên chặn được ngay đợt ám sát này.

Chỉ một giây ngắn ngủi Tô Kính như người được mùi thiết huyết.

Những khối lõi kim loại biến đổi không phức tạp, theo Tô Kính hiểu biết đó là người máy, bên trong lưu trữ hệ thống chiến đấu, đều là sách giáo khoa.

Một tiểu đội khôỉ lổ khác từ mặt bên đến gần, giữ khoảng cách chứ không xung phong. Nếu đội Lâm Hoành Sơn dẫn dắt có sơ hở gì thì bọn chúng mới phát động đả kích trí mạng.

Tô Kính hiểu nếu mới rồi tăng tốc đánh vào thuận giáp thì trận hình bị phá đi, một tiểu đội mười người khác từ mé bên xông lên, ba người sẽ bị tách ra, bị đối phương hình thành bao vây.

Mặc kệ đối phương là mười người hay hai mươi người, nếu tiểu đội của Tô Kính ở cùng nhau, cùng lúc đụng độ đối thủ thì áp lực cũng bình quân. Nếu tản ra bị chia cắt thì hai đám khó địch lại bốn tay.

Tô Kính hơi bối rối, Lâm Tạ Hồng ở bên cạnh cười phá lên. Tiểu cô nương không thêm che giấu lòng khinh thường của mình, như thể biết hết suy nghĩ trong lòng Tô Kính.

Thế này có là gì, lúc ở biên quan bắc vực Lâm Tạ Hồng đi theo phụ thân qua bao nhiêu nơi hiểm ác. Tên của Lâm Tạ Hồng có trong hồ sơ quân đội, nàng là thám báo nhỏ tuổi nhất. Những Hoang nhân tuy lạc hậu nhưng vạm vỡ đáng sợ, đám khôỉ lổ này nếu đặt trước đội trăm người Hoang nhân chỉ ba hiệp là tan tác.

Tô Kính nghe tiếng cười của Lâm Tạ Hồng thì hần phòng thủ càng vững hơn. Lúc Tô Kính làm thí nghiệm xuất hiện sai lầm, tuyệt đối sẽ không vì vậy mà ủ rũ, hần sẽ tổng kết bài học kinh nghiệm rồi làm lại tự đầu. Khả năng dẻo dai này là phẩm chất quý giá nhất trên người Tô Kính, hồi hận rất vô nghĩa, khi hần chưa trưởng thành thì đã hiểu được đạo lý này.

Lâm Hoành Sơn rống to:

- Phá!

Lâm Hoành Sơn gió thương sắt đập vào tấm thuẫn dày nặng của thuẫn giáp, Tô Kính thấy rõ gã khổng chế lực lượng rất tốt, cơ bản ngang ngửa lực lượng với khôỉ lổ kim loại phía đối diện, chỉ khác nhau là gã phát ra kỹ xảo lực lượng.

Núi cao.

Đây là cơ sở Thần Binh Luân trong Ngũ Luân Binh gia, một thương đâm trúng tấm thuẫn rồi mới phát ra trọng lực như núi cao, chỉ một thương thuẫn giáp đã bị đánh bay xa.

Lâm Hoành Sơn không phá hỏng khôỉ lổ vì đối phương vẫn sẽ chớp mắt chỉnh sửa lại trận hình. Thuần giáp bị đánh bay đụng trúng phi thi sau lưng, trận hình tam giác bị xé mở một lỗ hổng.

Thương sắt của phong tốt đâm hướng Lâm Tạ Hồng, khôỉ lổ kim loại cao gần một trượng, sức mạnh trên ngàn cân. Lâm Tạ Hồng hất loan đao lên phát ra tiếng kim loại ma sát chói tai, một chuỗi hỏa hoa tung tóe. Lâm Tạ Hồng chùng người xuống chui qua tương sắt.

Tô Kính lại giật nảy mình, vì khôỉ lổ kim loại không hề nương tay, nếu Lâm Tạ Hồng sơ sẩy một cái sẽ bị thương đâm thủng người. Thương sắt kia vùng nhẹ đâm trúng chỗ hiểm hoặc không thì chắc chắn nội tạng sẽ bị xé vụn, không có thuốc nào cứu được.

Lâm Hoành Sơn muốn cho hần kiến thức chiến trường không ngừng dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy.

Trong khoảnh khắc Tô Kính mất tập trung thì đụng phải lão tốt sau lưng thuẫn giáp.

Lão tốt khá phổ biến trong quân Đông Tần đế quốc, nhưng không phải vì số lượng khổng lồ mà trở nên không chút quan trọng. Mỗi lão tốt đều có thể thay thế phong tốt trở thành lực lượng nòng cốt trùng kích trận hình của đối phương.

Khôỉ lổ kim loại địa biểu lão tốt cầm vũ khí là một cây trường kiếm, ba mũi nhọn hai lưỡi dao.

Đao quang ập vào mặt, phù văn đỏ thẫm trên người lão tốt lấp lóe. Đường đao quang phát ra tiếng rít sắc bén, Tô Kính biết điều này có ý nghĩa gì, nếu hần dùng mâu ngăn chặn đao thì người và mâu sẽ bị chém thành hai khúc ngay.

Không đúng, có Hoàng Đình Thần Ngọc nên đao kia sẽ không giết được hần, nhưng trong đường đao đó chứa thuật đao rất ít. Những phù văn vận chuyển, trường can thiết đao đơn thuần công kích bằng lực lượng, nếu thả mai rùa Hoàng Đình Thần Ngọc ra sẽ bị đao đánh nát ngay, phòng ngự của Hoàng Đình Thần Ngọc chủ yếu nhằm vào thuật đao.

Đờ hay né?

Theo Lâm Hoành Sơn chỉ huy thì Tô Kính phải ngăn cản đao kia sáng tạo cơ hội cho Lâm Hoành Sơn, một tiểu đội khôỉ lổ khác ở phía bên kia Lâm Tạ Hồng, sẽ không lao vào vị trí của hần.

Tô Kính phát hiện dù có Hoàng Đình Thần Ngọc bảo vệ khi đối mặt đường đao nguy hiểm thì hần sinh ra do dự. Lúc Tô Kính đi học không phải bé ngoan, từng đánh lộn nhưng dù là dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra cũng không thấm liệt bằng một nhát đao chém người thành hai khúc.

Lâm Hoành Sơn rống to:

- A!

Thương sắt quét qua đầy ba khôi lỗi kim loại ở một bên ra, Tô Kính chảy mồ hôi lạnh.

Tâm chí của hắn bị đường đao của khôi lỗi cướp mất.

Linh hồn của Tô Kính được Lục Đạo Thần Giám bảo vệ, thuật đạo trực tiếp công kích linh hồn hắn sẽ không có hiệu quả gì, nhưng nhát đao vừa rồi chỉ uy hiếp cơ thể hắn.

Thân thể Tô Kính bị đao ý xâm nhiễm gián tiếp ảnh hưởng linh hồn.

Răng rắc!

Mâu ngăn của Tô Kính bị khôi lỗi một đao chém đứt, người hắn nổi lên mai rùa ảo. Thiết can trường đao của khôi lỗi chém mạnh vào mai rùa to lớn, mai rùa vỡ ra, khoe môi Tô Kính chảy máu.

Lâm Hoành Sơn lắc đầu, mười khôi lỗi ở bên kia đã xông lên. Lâm Hoành Sơn vùng thương sắt, đầu thương đâm lung tung, mỗi khôi lỗi bị đóng đinh tại chỗ, đôi mắt trong suốt lấp lóe tia sáng đỏ, cánh tay phát ra tiếng răng rắc nhưng không thể hươ vũ khí.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Hố (1)

Mặt Lâm Tạ Hồng đỏ rực trừng sư huynh:

- Thật là phế vật!

Bị một khôi lỗi hù sợ, đệ tử Bình gia mà mặt mặt vậy sao? Lâm Tạ Hồng không tu luyện Ngũ Luân Bình gia, năng cùng phụ thân tôi luyện hai năm đã không sợ hãi xung phong chiến trận.

Tô Kính đã có Thần Bình Luân thành hình rồi mà yếu đuối như thế, năm xưa Đạo Môn hận Bình gia nhất là cái gì? Đó là lòng can đảm, phẩm chất này mới là hung thủ hại đệ tử Đạo Môn bị tử thương.

Lần đầu tiên Tô Kính bị một đứa con nít coi thường nhưng không thể phản bác.

Lâm Tạ Hồng đối mặt một thương khủng bố thì xông lên, hắn dụng phải nhát đao chém tới trong do dự thậm chí không phát ra hết chân khí của mình, kết quả bị đao chém đứt mâu ngăn, suýt bị chém vào người.

Nếu không có Hoàng Đình Thần Ngọc trừ phi Lâm Hoành Sơn cứu hắn, không thì Tô Kính chết chắc.

Tô Kính lặng lẽ xem xét Hoàng Đình Thần Ngọc, phù văn cấm chế thiên cương địa biểu Tàhàn Quy Khái đã tới đi, không biết phải qua bao lâu mới sử dụng lại được. Nếu đang trên chiến trường thì chiến đấu tiếp theo sẽ cực kỳ nguy hiểm.

- Hồng nhi.

Lâm Hoành Sơn nhẹ nhàng ngăn nữ nhi lại:

- Sư huynh của ngươi trước kia không lên chiến trường nên...

Chợt ngoài cửa có người hét to:

- Lâm sư phụ có đây không?

Lâm Hoành Sơn lấy một ngọc bội ra, ngón tay quét qua ngọc bội, mắt hai mươi khôi lỗi vụt tắt ánh sáng.

Lâm Hoành Sơn nói với Tô Kính:

- Ngươi đã làm rất tốt, ít nhất không né.

Người ở ngoài viện cao giọng quát:

- Lâm sư phụ?

Lâm Hoành Sơn không kiên nhẫn nói:

- Ta ở, vào đi.

Một đốm đen vụt qua bầu trời, ít nhất cao cỡ mấy trăm trượng, hình như là con Bích Nhãn Thần Nha đáng ghét.

Cửa viện mở ra, một thiếu niên sạch sẽ bước tới, mặc y phục gia phó, đôi mắt đảo tròn nhưng không cảm giác gian xảo mà khiến người thấy đáng yêu.

Thiếu niên bước qua ngưỡng cửa, sải bước đến gần, chấp tay với Lâm Hoành Sơn:

- Lâm sư phụ, Hầu gia nhà ta mời sư phụ đi một chuyến.

Lâm Hoành Sơn kinh ngạc hỏi:

- Kêu ta đi?

Tiêu Dao Hầu điều Lâm Hoành Sơn từ vạn dặm xa xôi đến nhưng chưa từng gặp mặt nói chuyện, có lời gì toàn do hai quân gia tuyền lời. Lâm Hoành Sơn muốn gì thì Tiêu Dao Hầu đưa cho cái đó, gã thăm dò đòi phôi thai Không Tước Mâu của Không Tước Đạo Cung kết quả thật sự có.

Có vẻ như Tiêu Dao Hầu rất ủng hộ Lâm Hoành Sơn dạy học, nhưng Bích Nhãn Thần Nha rảnh rồi bay trên trời làm gì? Nếu gã muốn tổn thương Tô Kính thì trừ phi Tiêu Dao Hầu đứng trước mặt gã, không thì người trong Hầu phủ làm gì có ai ngăn được gã?

Lâm Hoành Sơn thậm chí tu luyện ra Bạch Hồ Huyết Sát, khoảng cách mười trượng trước mặt gã là vô địch.

Thiếu niên cười tủm tỉm nói:

- Hầu gia nói vậy.

Lâm Hoành Sơn ném ngọc bội cho Tô Kính, nắm tay nữ nhi:

- Ừm, vậy ta đi! Tô Kính, ngươi ở đây tu luyện, chọn một khối lõi.

Lâm Tạ Hồng đi theo chân phụ thân. Thiếu niên nhìn một cái nhưng không nói gì, mang theo hai phụ thân, nữ nhi Lâm Hoành Sơn đi ra viện từ dưới bóng cây che lấp.

Tô Kính không suy nghĩ Tiêu Dao Hầu tìm Lâm Hoành Sơn có chuyện gì, phụ thân muốn làm gì trong phủ thì hẳn không có quyền lực hươ tay múa chân. Thần Binh Luân đã thành tựu hình thức ban đầu, hiện tại nói không muốn chơi với Lâm Hoành Sơn cũng quá muộn. Tô Kính thử đưa thần niệm vào ngọc bội, phát hiện có hai mươi phù văn địa sát, mỗi phù văn có thể đơn độc khống chế một khối lõi kim loại.

Tuy thứ này quý giá nhưng chỉ dùng cho việc luyện binh, nếu ra chiến trường thì không cách nào thay thế binh sĩ. Khối lõi kim loại được luyện chế từ thuật đạo, năng lực chiến đấu thua xa tinh nhuệ trong quân thật sự, chẳng qua chúng nó không sợ chết.

Tô Kính chọn đại một phù văn cắm chế địa sát, đưa chân khí vào khởi động nó. Phương xa một thuẫn giáp tay cầm trọng thuẫn, chùy xích sắt trong mắt lấp lóe tia sáng đỏ nhìn hướng Tô Kính.

Thật thú vị, nếu hẳn có thể luyện chế một phù văn cắm chế thiên cương thì có lẽ sức chiến đấu của thứ này sẽ tăng cao nhiều. Tô Kính thầm nghĩ, đây là công tác hẳn sở trường nhất, chế tạo binh khí.

Còn có hơn ba năm, hẳn có thể làm đến trình độ gì?

Trong khi Tô Kính suy nghĩ vẩn vơ thì Lâm Hoành Sơn mang theo nữ nhi đi cùng thiếu niên đến Lăng Uyển Thư Hải. Mỗi đi qua con đường mòn là Lâm Hoành Sơn cảm giác áp lực trên người nặng một phần, chờ hẳn từ chỗ mình ở đến dưới mười ba tầng lầu Lăng Uyển Thư Hải thì buộc phải dốc hết sức ra ứng đối, tránh cho lực lượng trong người mất kiểm soát bị kích phát ra.

Trước cửa lớn dưới lầu có một nữ nhân mặc váy dài màu đen đứng chờ, nàng mặt mày sáng sủa yêu kiều vô song, da trắng gần như trong suốt, dưới ống tay áo hẹp là đôi tay đeo cái vòng màu vàng nhạt tỏa ánh sáng kỳ lạ.

Lòng Lâm Hoành Sơn thắt chặt, đây cũng là một đại yêu. Lâm Hoành Sơn chưa mở ra Huyết Nhục Luân nên không nhìn ra là yêu vật gì biến hình người, dù là yêu vật gì thì thứ này có trình độ tương đương với luyện khí sĩ Kim Đan kỳ nhân loại. Tại sao Tiêu Dao Hầu có nhiều yêu vật mạnh như vậy làm phó tông?

Luyện khí sĩ Đông Tần đế quốc nuôi yêu vật không có gì lạ, đối với luyện khí sĩ thì yêu vật chỉ chia ra hai loại là hoang dã và nuôi trong nhà. Yêu vật hoang dã sau khi tu luyện thành hình người sẽ có địa vị ngang ngửa luyện khí sĩ, miễn không đụng vào gốc rễ của đế quốc thì không ai đi trảm yêu trừ ma.

Bởi vì tu luyện thành hình người rồi yêu vật mở ra trí tuệ, sẽ không làm chuyện nào tàn đó.

Yêu vật được nuôi trong nhà đều bị thủ đoạn khống chế mạnh mẽ, ví dụ vòng tay màu vàng sậm trên đôi tay nữ nhân mặc váy đen là một đôi đạo khí. Loại đạo khí này không phải dùng trong chiến đấu mà để khống chế tự do của nàng.

Thiếu niên đưa phụ thân, nữ nhi Lâm Hoành Sơn đến nơi này, cười nói:

- Lâm sư phụ, ta đưa đến đây thôi, ta không có tư cách vào cửa tòa lâu này.

Lâm Hoành Sơn gật đầu.

Nữ nhân mặc váy đen nói:

- Lâm tiên sinh, Hầu gia đã chờ ở bên trên, mời đi theo ta.

Giọng nữ nhân trong trẻo động lòng người, Lâm Hoành Sơn tu luyện ý chí như sắt thép vậy mà có dấu hiệu bị hòa tan. Lâm Hoành Sơn cau mày, gã không tu luyện thuật đạo chính quy dẫn đến tệ đoan, nếu không đã chẳng vất vả che giấu thực lực thế này.

Đi vào cánh cửa, nữ nhân váy đen nghiêng người leo lên thang lầu hẹp. Lâm Hoành Sơn theo sau, Lâm Tạ Hồng đặt bàn tay nhỏ trong tay phụ thân, lòng hơi hồi hộp.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hố (2)

Ở biên quan bắc vực Lâm Tạ Hồng và phụ thân từng gặp đại nhân vật, nhưng lần đầu tiên đối mặt người như Tiêu Dao Hầu. Phụ thân có mạnh đến mấy cũng chỉ lẻ loi một mình, khó sử dụng được chiến trận phối hợp hùng mãnh nhất của Bình gia.

Toàn thiên hạ đối địch với mình khiến Lâm Hoành Sơn sống hết sức thận trọng, tất cả cũng chỉ vì nữ nhi. Phụ thân sống vất vả vì mình khiến Lâm Tạ Hồng nhỏ tuổi mà tâm trí đã rất chín chắn, nàng không dám can quấy tại đây nếu không những gì phụ thân đã cố nhẫn nhịn đều vô nghĩa.

Lầu cao mười ba tầng ở dưới chân cường giả dù không sử dụng công pháp gì thì chỉ vài giây là lên đến đỉnh. Rất nhanh Lâm Hoành Sơn được đưa đến trước cửa thư phòng, có mấy khách khanh ừ rừ đứng ngoài cửa.

Cửa thư phòng mở ra, một khách khanh mặc áo trắng bước ra, mặt ủ mày chau. Khách khanh áo trắng nhìn Lâm Hoành Sơn một cái rồi lờ đi, kêu đồng bạn sau đó nhường đường cho nữ nhân mặc váy đen.

Từ bên trong vọng ra giọng nói lạnh lùng cứng nhắc:

- Kêu Lâm tiên sinh tiến vào.

Là Tiêu Dao Hầu, có vẻ tâm tình của gã rất tệ, không biết xảy ra chuyện gì.

Lâm Hoành Sơn nắm chặt tay nữ nhi bước vào trong, nữ nhân mặc váy đen khép cửa lại sau lưng gã, nàng cũng lách người vào trong.

Trên khuôn mặt điển trai của Tiêu Dao Hầu lấp lóe ánh sáng xanh liên hồi, làn da thấm thấu ra từng giọt chân khí đã không thể ức chế.

Kim Đan lục trọng viên mãn, lực lượng của Tiêu Dao Hầu đang ở thời kỳ khó kiểm soát. Lâm Tạ Hồng trốn sau lưng phụ thân, Tiêu Dao Hầu rò rỉ lực lượng khiến nàng thấy khó chịu.

Tiêu Dao Hầu cười cười, hít sâu, chân khí trên mặt bị hút vào da.

Tiêu Dao Hầu chỉ cái ghế trước mặt, gã đứng sau bàn học:

- Lâm tiên sinh, kêu tiên sinh đến vì có việc muốn bàn.

Lâm Hoành Sơn lắc đầu nói:

- Tạ ơn Hầu gia nhưng tiểu nữ không chịu nổi chân khí mà Hầu gia tiết ra ngoài, ta đứng được rồi.

- Nữ nhi của tiên sinh...

Mặt Tiêu Dao Hầu lại thoáng hiện ánh sáng xanh trông hơi dữ tợn, trái tim Lâm Hoành Sơn treo cao.

Tiêu Dao Hầu cười nói:

- Lúc tiên sinh vào kinh trên đường gặp một người tên Diệp Thiêm?

- Đúng vậy!

Tiêu Dao Hâu nhìn Lâm Hoành Sơn, đầy ẩn ý nói:

- Người này là đệ tử của Thanh Dương cung, rất được sư phụ của hắn yêu thương.

Lâm Hoành Sơn bình tĩnh nói:

- Có Hâu gia ở tị ta sợ gì.

- Nhưng ta không phải hoàng đế của đế quốc, khi đối diện Đạo Cung chưa chắc bảo vệ tiên sinh được. Tiên sinh không ở kinh sư nên không biết mỗi năm vào ngày năm tháng năm mười hai Đạo Cung trong kinh thành sẽ toàn thiên hạ lựa chọn nhân tài sử dụng, để được mười hai Đạo Cung vừa mắt thì hai trăm không môn không phải đều bị đưa vào Đạo Cung, trở thành đệ tử của Đạo Cung. Diệp Thiêm đó lòng dạ hẹp hòi điểm danh muốn nữ nhi của tiên sinh vào Thanh Dương cung thì...Lâm tiên sinh, ta không có quyền lực ngăn cản, tiên sinh định làm thế nào?

Lâm Hoành Sơn cau mày, gã thật sự bối rối. Lâm Hoành Sơn có nghe về việc Đạo Cung tuyển chọn thiếu niên, bên ngoài gọi đó là Đăng Thiên Thang, có nhiều thử thách. Nếu đệ tử hạch tâm nêu tên đòi người thì sẽ bỏ qua quá trình thử thách, tức là nếu Diệp Thiêm mở miệng vậy nữ nhi của gã chắc chắn sẽ bị đưa vào Thanh Dương cung.

Diệp Thiêm là đạo sĩ theo kiểu thái độ, đưa nữ nhi cho gã sẽ bị hủy hoàn toàn. Hiện tại dù Tiêu Dao Hâu nêu yêu cầu gì thì Lâm Hoành Sơn không cách nào từ chối.

Tiêu Dao Hâu cười hỏi:

- Hay là để nữ nhi của Lâm tiên sinh bái ta làm sư phụ đi?

Lâm Hoành Sơn kinh ngạc hỏi:

- Hâu gia?

Lâm Hoành Sơn chưa từng nghĩ đến yêu cầu này.

Tiêu Dao Hâu kiên nhẫn giải thích rằng:

- Nếu là đồ đệ của ta thì đương nhiên Thanh Dương cung không dám cứng rắn cướp. Thế lực của Tô gia ở Dục châu không nhỏ hơn Thanh Dương cung, ta để Lâm Tà Hồng chính thức bái sư, xem như là bề hạ muốn nâng vào cung cũng phải được ta đồng ý.

Lâm Hoành Sơn giữ im lặng, nữ nhi của gã cho đến nay không tu luyện Ngũ Luân Bình gia vì chưa trưởng thành, chỉ có thể đặt nền móng. Đối với Bình gia cách tu luyện của nam nữ có sự khác nhau.

Bắt đầu thì nam có thể tu luyện Thần Bình Luân ngay, nữ cần chờ mười bốn tuổi mới được. Nếu tu luyện Thần Bình Luân sớm thì khi nữ nhân lớn đến hai mươi tuổi không thể phát dục, sẽ không ra nam chẳng ra nữ. Tuy có cách giải quyết vấn đề này nhưng chờ nữ nhân tu luyện ra Thiên Địa Luân mới phát dục đặc điểm của nữ giới.

Lâm Tà Hồng tu luyện ngũ đại pháp chú sớm thì theo tuổi lớn dần sẽ bị người phát hiện không ổn. Cho nên Lâm Hoành Sơn luôn không truyền dạy bí pháp Bình gia cho Lâm Tà Hồng.

Bái Tiêu Dao Hâu làm sư phụ?

Lâm Hoành Sơn bỗng muốn cười lớn. Tiêu Dao Hâu định lôi kéo gã? Lâm Hoành Sơn là một nhân vật khá quan trọng ở biên quan bắc vực, không thiếu đệ tử thân tín, có nhiều bằng hữu trong tướng lĩnh. Nhưng nếu Lâm Hoành Sơn bị lộ thân phận thì cả nhà Tiêu Dao Hâu sẽ bị gã hớ chết.

- Lâm tiên sinh, việc nữ nhi của tiên sinh tính ra thì cũng tại bản hầu mà ra. Bản hầu sẽ tổ chức nghi thức chính thức để tiểu cô nương bái sư, Tô gia Dục châu sẽ phái người đến, trong cung cũng sẽ có chỉ. Hai phụ phụ ta sẽ hết sức dạy dỗ nâng.

Lâm Hoành Sơn lùi ra sau một bước chấp tay thi lễ:

- Nguyên hiệu mệnh vì Hâu gia!

Nghe câu đó đuôi mày Tiêu Dao Hâu lộ nét vui mừng, gã ở Nam Cương quá lâu, muốn thò tay vào biên quan bắc vực nhưng phải tìm cơ hội. Lý gia Định châu chắn ngang chính giữa, Đại Tư Mã như Tiêu Dao Hâu đành bắt đầu đi không làm gì được.

Tranh đoạt quyền thế là vấn đề rất buồn cười với luyện khí sĩ, nhưng trong Đông

Tần đế quốc người có quyền thế càng lớn thì được tài nguyên tu luyện càng nhiều hơn. Sau khi Tiêu Dao Hâu đột phá Kim Đan lục trọng đang rất cần tài nguyên, huống chi dưới tay gã có nhiều cường giả, họ bán mạng cho gã thì gã phải phụ trách mấy thứ cần thiết việc tu luyện của họ.

Tiêu Dao Hầu tọa trấn kinh thành làm Đại Tư Mã, nhất đẳng hầu, thống lĩnh lực quân, nếu có xung đột với ai bị đánh mặt mũi bầm dập thì chỉ cần nói câu xin lỗi với hoàng đế, gói ghém đồ đạc biến về Dục châu.

Ngọc Kinh thành không cho giết người nhưng không cấm luyện khí sĩ luận bàn với nhau.

Luận bàn nói thì dễ nghe nhưng thật ra rất có thể là đánh hội đồng. Trong tay quý tộc nào chẳng có một đám tay chân? Nghề tay chân rất được ưa chuộng trong Ngọc Kinh thành, là đường ra tốt nhất cho luyện khí sĩ trừ mười hai Đạo Cung.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thu đồ đệ

Dựa vào đại quý tộc được càng nhiều tài nguyên tu luyện.

Hoàng đế bệ hạ sẽ không ngăn cản kiểu đấu đá lẫn nhau này sao? Đương nhiên không rồi, nếu quý tộc, luyện khí sĩ, mười hai Đạo Cung trong Ngọc Kinh thành sống chung hòa bình thì bệ hạ mới là người không đồng ý.

Lâm Tạ Hồng đứng sau lưng phụ thân, cúi đầu nhỏ. Nếu không tại nàng thì phụ thân không cần hiệu trung với Tiêu Dao Hầu, hiệu trung một quý tộc và hiệu trung cả nước là hai việc khác nhau. Từ nay trên người Lâm Hoành Sơn sẽ dán nhãn Tiêu Dao Hầu, tất cả kẻ thù của Tiêu Dao Hầu sẽ là kẻ thù của Lâm Hoành Sơn.

Lâm Tạ Hồng quyết tâm đi về phía tu luyện ngũ đại pháp chú của Bình gia, khi đó Tiêu Dao Hầu muốn khóc cũng không kịp. Đồ đệ của gã là đệ tử Bình gia?

Tâm tình của Lâm Tạ Hồng trở nên tốt hơn, khoe môi cong lên, mặt mày vui vẻ.

Phụ thân của Tô Kính sắp xui xẻo.

Tuy Lâm Tạ Hồng còn nhỏ nhưng nhìn thấu sống chết, nàng là nữ nhi của Lâm Hoành Sơn, số phận này không thể thay đổi. Lâm Tạ Hồng nghĩ thông rồi thì bước ra từ sau lưng Lâm Hoành Sơn, lạy hướng Tiêu Dao Hầu.

Tiêu Dao Hầu cố gắng thu giấu lực lượng của mình, nói với Lâm Hoành Sơn:

- Hiện giờ ta không thể tự mình chỉ đạo tiểu cô nương. Vậy đi, mỗi ngày giờ dần kêu nàng đi tìm phu nhân tu hành hai canh giờ, Đại Quân Gia sẽ cho nàng lệnh bài thông hành. Nghi thức bá sự thì chọn ngày hai mươi tám tháng bốn đi.

Phụ thân, nữ nhi Lâm Hoành Sơn không thể ở lâu trong thư phòng của Tiêu Dao Hầu, hai người được tiễn ra ngoài. Nữ nhân mặc váy đen quay người đi đến trước mặt Tiêu Dao Hầu, phun ra một hạt châu đặt vào tay gã.

Hạt châu màu mờ nhạt chỉ to cỡ móng cái, hơi xám. Tiêu Dao Hầu nhận lấy siết chặt hạt châu, vẻ mặt vui mừng.

- Quả nhiên là giao long ngàn năm, giao việc này cho nàng làm là đúng, không cần trả thù đó lại, thưởng cho nàng.

Nữ nhân váy đen mừng rỡ.

Tiêu Dao Hầu nói tiếp:

- Nàng tạm thời đừng đi đâu, sau này ở trong phủ bảo vệ an toàn cho Kính nhi. Nhưng nàng không được vào viện tử của Lâm Hoành Sơn, nghe rõ chưa?

Nữ nhân váy đen kéo váy dài khụy gối hướng Tiêu Dao Hầu:

- Rõ thưa lão gia.

Nữ nhân mặc váy đen rời đi, Bích Nhân Thần Nha lập tức từ ngoài khung cửa sổ bay vào đáp xuống lòng bàn tay Tiêu Dao Hầu. Thực lực của Bích Nhân Thần Nha mạnh hơn nên không quá e ngại uy áp từ khí thế trên người Tiêu Dao Hầu, nên mới dám gần gũi như vậy.

- Nha đầu, lần trước phu nhân nói muốn Nguyên Thùy Vũ vào kinh ta đã lo xong rồi, kêu Nguyên Thùy Vũ đến gặp ta đi.

- Ta đi ngay thưa lão gia, nhưng ta ở Lôi Sơn nuôi hai bầy yêu vật đã thành hình, lão gia có muốn đi xem không? Nên đặt luật trước không thì mấy này yêu vật kiệt ngạo bất thuần, tương lai không dễ dàng chỉ huy.

Bích Nhân Thần Nha vốn là yêu vật, nó nuôi hai bảy yêu quái thay Tiêu Dao Hầu mà không có chút suy tính cho đồng loại của mình.

Dưới gấu vảy của Bích Nhân Thần Nha là mắt cá chân trắng nõn đeo sợi xích màu đen có tám thẻ vàng vuông vức, đó là đạo khí Tiêu Dao Hầu dùng để khống chế nó.

- Đưa sách tranh cho ta.

Bích Nhân Thần Nha lấy một ngọc phù màu đỏ ra giao cho Tiêu Dao Hầu:

- Vâng thưa lão gia!

Tiêu Dao Hầu quét thần niệm qua, chọn dấu ấn nguyên thần của hai yêu vật, rút ra đưa vào trong hai viên trân châu màu đen.

Tiêu Dao Hầu nói với Bích Nhân Thần Nha:

- Nha đầu, ta chọn hai yêu vật này cho Kính nhi, nội đan giao long mà Cầm Thường tìm được hãy đưa cho con khuyến yêu, ưng yêu thì người đi Huyền Không Tự một chuyến, cầm theo thư của ta xin một viên Hắc Âm Xá Lợi. Hai vật nhỏ này coi như có tư cách chạy chân cho Kính nhi.

Bích Nhân Thần Nha nhún vai, đôi tay biến thành cánh chim nhanh như tia chớp bay ra ngoài khung cửa. Huyền Không Tự xa ở đông bắc, bên ngoài Dục châu.

Trong Đông Tần đế quốc cảnh không có hòa thượng, phật môn không nằm trong bách gia, không bị Đạo Môn diệt tuyệt, nhưng cũng bị trục xuất khỏi Thần Châu. Nên đại quý tộc Đông Tần đế quốc có nhu cầu gì đến cửa xin thì phật môn không dám từ chối.

Tiêu Dao Hầu tượng trưng cho chút quả làm trao đổi là được, Hắc Âm Xá Lợi là thứ vô cùng quý giá đối với phật môn, nó không chỉ là tượng trưng. Hắc Âm Xá Lợi càng là bảo bối đối với yêu tộc bay, đặc biệt là yêu quái như Xích Vĩ Thần Ưng, bẩm sinh thân thể yếu ớt ảnh hưởng tốc độ của nó. Nếu có Hắc Âm Xá Lợi thì Xích Vĩ Thần Ưng sẽ hình thành yêu thân kim cương, tốc độ gần bằng Bích Nhân Thần Nha.

Nghĩ đến đây Bích Nhân Thần Nha hơi ghen tỵ, nó đi theo Tiêu Dao Hầu nhiều năm nhưng không được một viên xá lợi, tiểu yêu kia có tài đức gì mà chưa thấy lập công đã được ban thưởng Xích Vĩ Thần Ưng.

Bích Nhân Thần Nha phát ra tiếng rít giận dữ trên chín tầng trời:

- Kết!

Bích Nhân Thần Nha phun ra ngọn lửa xanh biếc, nó hóa thành vệt lửa đen trên bầu trời.

Tiêu Dao Hầu nhìn cửa sổ, Bích Nhân Thần Nha đã bay ra mấy chục dặm nhưng gã còn cảm giác được ghen ghét trong lòng yêu vật này.

Tiêu Dao Hầu bật cười, biết ghen tỵ là tốt, đạo này Bích Nhân Thần Nha bắt đầu hơi càn rỡ. Yêu vật có trung thành đến mấy nếu người gần gũi với nó nhiều sẽ sinh ra vấn đề, nếu không giữ tròn thì chúng nó không phải là yêu nữa.

Luyện khí sĩ nuôi dưỡng yêu vật thường là để làm từ sĩ, chỉ có cường giả Kim Đan giống Tiêu Dao Hầu mới sử dụng yêu vật như luyện khí sĩ. Trừ trên người mang mình bài thân phận đẳng cấp đạo khí ra những yêu vật có địa vị không thấp trong Hầu phủ. Minh bài thân phận là để bảo đảm yêu vật chấp hành nhiệm vụ không bị người Đạo Cung theo dõi bắt lấy.

Trên thế giới này trăm yêu trừ ma chỉ nhằm vào yêu quái hoang dã.

Phụ thân, nữ nhi Lâm Hoành Sơn quay về chỗ ở của mình. Tô Kính đã nằm trong viện ngược nhìn trời, người kiệt sức. Mới chưa đến nửa canh giờ Tô Kính đấu với đám khôi lỗi tới mức mệt rũ rời. Tô Kính cứ nghĩ những khôi lỗi chỉ phối hợp sắc bén, giờ xem ra là do kỹ năng chiến đấu của hắn quá tệ, đấu đơn mà không đánh lại khôi lỗi.

Lâm Tạ Hồng nói hắn là phế vật không xem như nhục mạ, cay đắng thừa nhận nàng nói là thật.

Ngoài viện, Từ Đăng mang theo Bạch Anh từ xa nhìn Tô Kính, hắn không cho nàng vào viện. Tô Kính đánh nhau với khôi lỗi cực kỳ nguy hiểm, làm trái tim Từ Đăng treo cao.

Từ Đăng biết loại khôi lỗi trong đế quốc có thuộc tính gì, nếu dùng ngọc bội không chế thì kéo dài khoảng hai giây. Có mấy lần Tô Kính mạo hiểm suýt bị đâm thủng người, Từ Đăng nhìn mà đỏ mặt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Kỳ thi (1)

Thấy Tô Kính nằm dưới đất thở hồng hộc, trong lòng Từ Đẳng tràn ngập tình cảm kỳ lạ. Thiếu gia rốt cuộc trưởng thành, chịu khổ được, cũng biết suy nghĩ về tương lai.

Từ Đẳng đã định trước sẽ theo Tô Kính cả đời, hẳn không ra gì thì nàng cũng chẳng có sự lựa chọn khác. Bây giờ Tô Kính cố gắng tiến tới, mặc kệ hẳn có tiến bộ hay không Từ Đẳng đều thấy hạnh phúc muốn khóc. Nàng là người phụ nhân chọn, phải hầu hạ thiếu gia cả đời.

Bạch Anh cười gian hời:

- Từ Đẳng tỷ mất bị hạt cát chui vào à?

Bạch Anh nhỏ tuổi nhất trong tám nha hoàn, giờ mới mười hai tuổi, lớn hơn Lâm Tạ Hồng một năm rưỡi. Nên nghe Bạch Anh trêu chọc không khiến Từ Đẳng xấu hổ, cũng không tức giận.

Từ Đẳng nhẹ nhàng nói với Bạch Anh:

- Muội nhìn thiếu gia xem, sau khi lành vết thương thì đã ra dáng hơn rồi.

Bạch Anh cười càng ranh mãnh:

- Từ Đẳng tỷ muốn nói là thiếu gia ra dáng nam nhân đúng không?

Từ Đẳng đỏ mặt nhưng không phản bác, khẽ thở dài.

Bạch Anh bối rối hỏi dồn:

- Từ Đẳng tỷ, ta nói sai cái gì sao?

- Muội nói đúng, thiếu gia bình thường thì chúng ta đi theo bình thường cả đời, nếu thiếu gia xuất sắc thì sao?

Bạch Anh đương nhiên trả lời:

- Thì chúng ta cũng bắt phàm theo.

Bạch Anh đơn thuần làm Từ Đẳng tức giận bật cười:

- Tuy chúng ta cũng đang tu hành nhưng không được truyền dạy thật sự, không thể Trúc Cơ. Muội hãy nhìn người bên cạnh lão gia, kém nhất đều là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ. Nếu có ngày thiếu gia thành tựu Kim Đan thì còn cho người như chúng ta đi theo sau?

Bạch Anh ngây người, đôi mắt ngây thơ lóe tia mờ mịt. Trong tám người thì Từ Đẳng, Lam Mân lớn tuổi nhất, đã là Khí Phán Tiên Thiên, dù mới nhập môn nhưng cũng là luyện khí sĩ thật sự. Sáu nha hoàn khác ở giai đoạn Dẫn Khí Nhập Thể.

Thiếu gia trước kia là phế vật không có ý chí cầu tiến, mọi người cũng được chẳng hay chớ, chưa từng nghĩ có ngày thiếu gia sẽ đuổi họ đi.

Bạch Anh càng nghĩ càng buồn, bỗng khóc toáng lên.

Tô Kính ngạc nhiên, hẳn chậm rãi ngồi dậy ngoắc Bạch Anh lại gần. Từ Đẳng nhấc chân nhưng vẫn đứng yên tại chỗ.

Tô Kính nói:

- Nàng cũng vào đi.

Từ Đẳng nhanh chóng nhấc gấu váy lên chạy vào viện, ngồi bên cạnh Tô Kính, mở hà bao lấy ra viên đan dược muốn nhét vào miệng Tô Kính.

Lâm Hoàn Sơn đứng lúc đi vào viện tử, cao giọng quát:

- Không được ăn!

Tô Kính nghe vậy quay đầu phun đan dược xuống đất. Vành mắt Từ Đẳng đỏ ửng cầm đan dược dính nước miếng lên cẩn thận cất vào hà bao.

Bạch Anh tức giận quát vào mặt Lâm Hoàn Sơn:

- Ngươi có tư cách gì...!

Bạch Anh chưa nói hết câu Lâm Tạ Hồng đã dí kiếm ngắn vào cổ Bạch Anh, cười tùm tùm hỏi:

- Có phải người muốn nói phụ thân của ta chỉ là võ phu, có tư cách gì mệnh lệnh một luyện khí sĩ, ra lệnh cho thế tử?

Bạch Anh cứng rắn tiến lên một bước thay câu trả lời, Lâm Tạ Hồng lùi một bước nhưng kiếm ngắn vẫn dúi vào cổ Bạch Anh. Lâm Tạ Hồng không phải Lâm Hoành Sơn nên lùi hơi chậm, mũi kiếm bén đã dính máu.

Mặt Tử Đằng trắng bệch kéo Bạch Anh, nhưng Bạch Anh cứng đầu đứng yên tại chỗ không lùi nửa bước.

Lâm Tạ Hồng bật cười nói:

- Phụ thân của ta đúng là thân phận thấp nhưng vừa rồi Hầu gia đã thu ta làm đệ tử. Người nói xem nếu vừa rồi kiếm của ta đâm xuyên qua cổ người, người chết rồi sẽ ra sao?

Tử Đằng giật mình kêu lên:

- Cái gì?!

Tiêu Dao Hầu chưa bao giờ nhận ai làm đồ đệ. Công pháp của Tô gia ít khi truyền ra ngoài, dù Tô Dương là quyền quý trong triều thì cả đời chỉ có một danh ngạch thu đồ đệ không họ Tô. Nếu Tô Dương thu người thứ hai sẽ bị Tô gia Dực châu chất vấn, thậm chí trực tiếp diệt đệ tử ngoài biên chế.

Danh ngạch này rất quý giá, bao nhiêu người trong phủ muốn thế mà tiểu nha đầu này được hưởng!

Tử Đằng cũng từng mơ tưởng về danh ngạch này, nếu Tô Kính nạp nàng làm thiếp thì nàng sẽ có cơ hội được truyền dạy, bây giờ mọi thứ đã tan biến.

Người Bạch Anh cứng ngắc, nàng không sợ nhưng không muốn chết mà không ai giải oan cho mình. Mới rồi Bạch Anh chỉ vì muốn bảo vệ tôn nghiêm của thiếu gia. Lâm Hoành Sơn quát mắng thiếu gia, nàng không chịu nổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cười càngh kinh khinh, Lâm Tạ Hồng rút kiếm ngắn về:

- Sau này trừ sư huynh của ta ra nếu ai còn bước vào viện tử này là ta làm thịt người đó!

Tô Kính cũng bị tin tức này hù hết hồn. Tiêu Dao Hầu thu Lâm Tạ Hồng làm đồ đệ? Cái này xem như hoàn toàn lọt hố.

Tiêu Dao Hầu tặng Hoàng Đình Thần Ngọc cho Tô Kính, mấy ngày nay hắn đã biết giá trị của nó. Dù biết Tiêu Dao Hầu tặng cho nhi tử trong lòng già, nhưng Tô Kính bất giác tăng hảo cảm với già, ít ra thế này mới giống phụ thân. Huống chi sau này Tô Kính tạm thời còn cần Tiêu Dao Hầu che chở. Nếu chuyện này bị lộ không biết Tô gia Dực châu có thể bảo vệ mạng sống Tiêu Dao Hầu không.

Tô Kính không biết nên nói cái gì:

- Tử Đằng mang Bạch Anh về trước đi, về sau dừng lại đây hầu. Ta học tập võ đạo thì phải có ý chí chịu đựng, nếu không qua được cửa này...

Tử Đằng kéo tay áo Bạch Anh hành lễ hướng Lâm Tạ Hồng rồi vội vàng bỏ đi, không nhìn Lâm Hoành Sơn cái nào.

Lâm Hoành Sơn cau mày, Lâm Tạ Hồng đánh đá như vậy là vì tránh cho rắc rối. Đã có thân phận đồ đệ của Tiêu Dao Hầu thì Lâm Tạ Hồng nói như vậy cũng không có gì không ổn, không ai vào viện tử này thì khi Lâm Hoành Sơn thi triển lực lượng Thiên Địa Luân có thể che chắn mọi chuyện ngoài ý muốn khi tu luyện, làm vậy truyền dạy bí pháp Bình gia cho Tô Kính an toàn hơn nhiều.

- Tô Kính...

Tô Kính thuận miệng nói:

- Lão sư đừng để bụng, những nha hoàn đã thói quen bảo vệ ta.

Tô Kính nhớ lại Bạch Anh cứng rắn tiến lên một bước, hắn biết Lâm Tạ Hồng sư muội nghĩ gì nên không trách móc gì. Nhưng lúc Bạch Anh đi mặt đầy nước mắt.

Tô Kính không biết tại sao Bạch Anh khóc, ài, cứ tưởng có người hầu hạ thì thoải mái lắm ai ngờ thật rắc rối.

Lâm Tạ Hồng nhẹ nhàng bước lại gần Tô Kính, cười teo nhìn khuôn mặt âm trầm của hắn:

- Sư huynh đau lòng tiểu nha hoàn của mình?

Tô Kính cầm nín, theo quan điểm của hắn thì Bạch Anh là người hầu của hắn mà đi kỳ thị thân phận không phải luyện khí sĩ của Lâm Hoành Sơn thì chẳng tốt đẹp gì. Nhưng Bạch Anh là người sống trong thế giới này, thừa nhận quy tắc như vậy nên không thể trách móc nàng.

- Sư huynh thôi đi.

Lâm Tạ Hồng cau kinh nói:

- Ta không cho các nàng đến vì tránh cho về sau ta thật sự phải giết người diệt khẩu, chính sư huynh hãy suy nghĩ rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Kỳ thị (2)

Tô Kính buồn cười xạo đầu Lâm Tạ Hồng, nàng như con mèo bị giật mình cong lưng xù lông, tay ấn kiếm ngăn trọn to mắt trừng hấn.

Tô Kính rút tay về, nói:

- Sư muội đã được phụ thân của ta thu làm đệ tử, về sau ta sẽ kéo những nha hoàn này xuống nước, dù sao người trong phủ sớm muộn gì cũng sẽ bị kéo vào. Khi đó tất cả là người một nhà, giờ sư muội khi dễ nàng ta không cảm thấy chán sao?

Lâm Tạ Hồng chỉ vào mũi Tô Kính hỏi:

- Sư huynh! Thật muốn kéo các nàng vào?

- Đúng rồi.

Mặt Lâm Tạ Hồng tràn đầy tức giận:

- Không sợ hại chết bọn sao?

- Sống chết có số, giàu sang nhờ trời. Hôm nay Bạch Anh bảo vệ ta thì sau này ta sẽ bảo vệ nàng bình an, cùng lắm đối địch toàn đế quốc, chết thôi.

Lâm Tạ Hồng không để ý hình tượng tức giận quát:

- Bà mợ nó! Nói chuyện văn thơ không chút khí khái nam nhân!

Tâm trí của Tô Kính chín chắn hơn nàng nhiều, hấn không phản bác mà cười hỏi:

- Vậy ta nên nói sao?

Lâm Tạ Hồng sùng sốt sau đó bảo:

- Đương nhiên...nhảm nhí, ta là nữ làm sao biết!

Lâm Hoành Sơn nhìn nữ nhi và Tô Kính đấu võ mồm, tâm tình tốt lên rất nhiều. Thế tử Tiểu Dao Hâu này tốt hơn trong tin đồn gấp trăm lần, hướng chỉ có ngũ đại pháp chú, hấn không thể hại Hồng nhi.

- Nếu sư muội biết mình là nữ thì sau này hãy đọc sách nhiều chút đi, bồi dưỡng khí chất.

Lâm Tạ Hồng thuận miệng hỏi:

- Cái gì là khí chất?

Lâm Tạ Hồng lại hỏi:

- Đọc sách gì?

- Hoàng Đình Kinh, Từ Phủ Thức Vi.

Lâm Tạ Hồng ừ ừ:

- Ta đã đọc rồi.

- Hoàng Đình Kinh có ba ngàn sáu trăm quyển, người ngoài Đạo Cung tối đa chỉ gom góp được một trăm tám mươi quyển. Từ Phủ Thức Vi có một ngàn hai trăm quyển, tương tự người ngoài Đạo Cung tối đa chỉ kiếm được ba mươi sáu quyển. Như Tô gia chúng ta thì hai loại sách này khá đầy đủ, sư muội nên nhìn xem. Đã bái sư thì nên suy nghĩ về trường sinh.

Lâm Tạ Hồng hoàn toàn bị đánh xẹp khí thế, nàng sợ nhất đọc sách. Hoàng Đình Kinh có ba ngàn sáu trăm quyển, Từ Phủ Thức Vi thì một ngàn hai trăm quyển.

Nhưng hai loại sách này phải học tập.

Hoàng Đình Kinh là quy tắc chung tu luyện Đạo Môn trong thiên hạ, bên trong bao gồm hết cơ sở liên quan cấm chế phù văn. Từ Phù Thức Vi là cơ sở tu luyện nguyên thần. Không có hai thi thức cơ bản này thì không thể nào tu thành Kim Đan.

Tô Kinh vốn lời Hoàng Đình Kinh, Từ Phù Thức Vi ra giáo dục Lâm Tà Hồng, nhưng hần đột nhiên hiểu đạo lý.

Tại sao hần vừa có được Hoàng Đình Thần Ngọc liền trực tiếp luyện chế được? Vì hần từ nhỏ học hết tri thức phù văn cơ bản, đọc hiểu thứ cấm chế thiên cương biểu đạt. Nếu luyện khí sĩ không có những tri thức này thì dù được đến Hoàng Đình Thần Ngọc cũng không thể luyện hóa.

Đạo Cung cường đại, tán tu nhỏ yếu cũng vì vậy. Tri thức của Đạo Môn tập trung vào mười hai Đạo Cung, tài nguyên trong các gia tộc luyện khí sĩ cũng không phong phú bằng.

Tô Kinh xuyên việt vào ngay Tô gia đúng là may mắn, phân tích từ bí mật Tô Kinh biết thì nguyên Đông Tàn để quốc trừ Đạo Cung, hoàng tộc ra thế lực khác có thể nắm giữ tri thức cơ bản chưa đủ mười gia tộc, Tô gia Dực châu là thế lực lớn nhất.

Nên những gia tộc này hạn chế nhận đồ đệ rất nghiêm khắc, Đạo Cung và hoàng tộc buộc các gia tộc nghiêm khắc không chế truyền dạy tri thức.

Hèn gì ngàn năm nay không có tán tu thành tiên.

Giống như năm lưu manh liên hiệp quốc ở Trái Đất, dù đấu đá nhau nhưng đều hiểu một quan điểm, trừ năm nước chúng ta ra những quốc gia có được vũ khí hạt nhân là phá hoại hòa bình thế giới.

Hoàng tộc, mười hai Đạo Cung cho rằng gia tộc luyện khí sĩ lấy Tô gia làm đại biểu là lưu manh trong liên hiệp quốc.

Tô Kinh xuyên việt xem như đầu thai đúng chỗ, chiếm vận may lớn như vậy, không biết về sau có phải chịu nhân quả gì không.

Thuyết nhân quả không phải Phật môn nêu ra, Đạo Môn trong thế giới này cũng là môn phái rất xem trọng nhân quả. Bây giờ Tô Kinh dần dung hợp thân phận thế tử, linh hồn của hần đồng ý thừa nhận pháp tắc của thiên đạo thế giới này nên tư duy tự nhiên nhìn thấu then chốt của vấn đề.

Người xuyên việt chiếm cứ vận khí của người thế giới này làm sao có thể không chịu nhân quả? Đặc biệt Tô Kinh được lợi lớn như vậy, có hệ thống tri thức hoàn chỉnh nhất, trực tiếp có trang bị đẳng cấp đạo khí, tu luyện trong phủ được nhiều cường giả Kim Đan che chở.

Vậy hần sẽ phải chịu nhân quả gì đây? Không lẽ khi hần vào Vũ Lâm quân sẽ gặp nguy hiểm trí mạng gì?

Tô Kinh nghĩ tới nghĩ lui không cảm thấy mình sẽ gặp nguy hiểm trong Ngọc Kinh thành, khi nào hần rời khỏi Tiêu Dao Hầu phủ mới có rắc rối thật sự.

Thôi, còn hơn ba năm, hần tranh thủ đến Trúc Cơ vậy, có Không Tước Mâu trong tay đã không ai dưới Trúc Cơ uy hiếp được Tô Kinh.

Nếu sớm đến Trúc Cơ là có thể bắt đầu luyện chế phù giáp. Ba mươi sáu vạn tám phệ phù trong Hoàng Đình Thần Ngọc khi nào luyện chế thành phù giáp mới thật sự là thủ đoạn giữ mạng.

Một khối Hoàng Đình Thần Ngọc trong một ngày chỉ có thể đỡ được một lần công kích của cường giả Kim Đan kỳ, phù giáp thì miễn là còn sót ba mươi sáu phù lực là có thể tiếp tục phát huy tác dụng.

Tiêu Dao Hầu cho Tô Kinh những phệ phù là đang nói rõ nếu ngươi có thể Trúc Cơ thì ta hết sức ủng hộ ngươi, nếu không làm được thì sẽ rất thất vọng.

Nếu không có Ngũ Luân Chân Bảo của Lâm Hoành Sơn thì dù Tô Kinh cầm Hoàng Đình Thần Ngọc rất khó khăn để đến Trúc Cơ trong ba năm, thử thách này khá hơn.

Tô Kinh suy nghĩ nghĩ đầu đuôi sự việc, lòng vui bớt tâm sự. Lâm Tà Hồng vì việc đọc sách nên không tâm tình đấu võ mồm với Tô Kinh, nài đi về phòng.

Sau ngày này cuộc sống của Tô Kinh và Lâm Tà Hồng trở nên có quy luật. Mỗi ngày trời chưa sáng Lâm Tà Hồng đã đi, có người đón nàng tới chỗ phu nhân Tiêu Dao Hầu truyền dạy thuật đạo cơ bản, tri thức cơ bản.

Tô Kinh dậy muộn hơn, chờ Lâm Tà Hồng tu luyện hai canh giờ trở về rồi cùng nhau tu luyện chiến kỹ Binh gia.

Lâm Hoành Sơn không cho Tô Kinh sử dụng Không Tước Mâu, hần thu mâu vào người, chỉ không ngừng sử dụng bí pháp Thần Binh Luân luyện tập. Ngày thường huấn luyện Tô Kinh toàn dùng mâu sắt nặng nề, và một thanh trường kiếm.

Chớp mắt đã là giữa tháng bốn, Tiêu Dao Hầu chuẩn bị thiệp mời phát khắp Ngọc Kinh thành.

Tiêu Dao Hầu sắp thu đồ đệ, tiệc bá sự vào ngày hai mươi tám tháng tư. Mười hai cung Đạo Môn vào ngày năm tháng năm tổ chức Đăng Thiên Thang, Tiêu Dao Hầu làm như vậy nhằm vào ai thì người biết tin tức bên trong đều hiểu rõ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Tham lam (1)

Không ai nói Tiêu Dao Hầu ngược đãi địch với Thanh Dương cung, ít nhất hoàng đế bệ hạ và người Không Tước Đạo Cung rất vui vẻ.

Phía đông nam Ngọc Kinh thành, trên một ngọn núi nhỏ xinh mây mù lượn lờ, phía cuối con đường lên núi duy nhất, trên cổng bạch ngọc viết ba chữ to Thanh Dương cung.

Đỉnh núi có một cục đá bay lơ lửng, diện tích chỉ khoảng trăm trượng, dây leo rậm rạp rũ xuống, có nước chảy qua. Trên tảng đá trăm trượng xây một tòa đạo quan.

Trong đại điện đạo quan thờ phụng pho tượng tiên nhân.

Pho tượng làm bằng bạch ngọc thuần khiết, kích cỡ người thật, thân khoác thiên y, lưng treo trường kiếm, dưới thân cười một con dê xanh. Đây là tổ sư sáng phái của Thanh Dương cung, Ngự Dương Chân Nhân ba vạn năm trước phi thăng.

Lịch sử trước kia của chư tử bách gia không thể khảo cứu, Đạo Môn có vô số truyền thuyết, nhưng chắc chắn một điều rằng Đạo Môn chỉ cỡ ba vạn năm. Thanh Dương cung cung phụng tổ sư của mình không có gì lạ, mười một Đạo Cung khác đại khái cũng làm vậy.

Chính giữa đại điện có một đạo nhân râu tóc bạc phơ đang ngồi, sắc mặt hồng hào, lông mày dài đậm thái dương. Một đạo nhân trẻ quỳ trước mặt Bạch Mi Đạo Nhân, biểu tình âm trầm, đó là Diệp Thiêm.

Bạch Mi Đạo Nhân cảm thiệp mời Tiêu Dao Hầu phát ra, trên thiệp mời màu vàng nhạt có khí xanh đậm ngưng tụ không tán.

Diệp Thiêm sốt ruột nói:

- Sư phụ, Tô Dương đang thị uy với sư phụ! Hắn cho rằng dựa vào Không Tước cung là có thể không thêm đề Thanh Dương cung chúng ta vào mắt sao?

- Ha.

Bạch Mi Đạo Nhân không nói gì nhưng thăm nghĩ Tô gia Dực châu thực lực không yếu, dù là lão nếu không tập hợp sức mạnh nguyên Đạo Cung thì không thể hạ gục được. Núi dựa thật sự của Tiêu Dao Hầu Tô Dương là Tô gia chứ không phải Không Tước Đạo Cung gì đó.

Nhưng người thu đồ đệ thì thôi đi, còn đưa thiệp mời đến cho Diệp Thiêm là đập thẳng vào mặt người ta. Tiêu Dao Hầu làm như thế khiến Bạch Mi Đạo Nhân khó xử.

Đúng vậy, việc Diệp Thiêm đi ngăn cản Lâm Hoành Sơn là Bạch Mi Đạo Nhân đồng ý cho làm. Tiêu Dao Hầu đã là Đại Tư Mã, có quyền kiểm soát tuyệt đối với những tinh binh mãnh tướng Nam Cương, nếu gã còn không chế luôn biên quan bắc vực, cộng với thế lực huynh trưởng của gã là Bình An Hầu Tô Việt thì sẽ là thế lực trong Ngọc Kinh thành có thể đối kháng lại Đạo Cung. Đương nhiên quan trọng nhất là Bạch Mi Đạo Nhân nhận được người khác hồi lộ rồi lại không hoàn thành được.

Diệp Thiêm đã là luyện khí sĩ đỉnh Trúc Cơ, nhưng ai ngờ Nhị Quân Gia của Tiêu Dao Hầu phủ đột nhiên xuất hiện đón Lâm Hoành Sơn đi. Diệp Thiêm không thể đánh với Nhị Quân Gia, nếu đối phương giết gã cùng lắm là một mạng đền một mạng.

Nhị Quân Gia tuy là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ nhưng thiên phú đã đến tận cùng, không thể tiến bộ thêm được. Diệp Thiêm mới hai mươi mấy tuổi, là một trong các đệ tử xuất sắc nhất của Bạch Mi Đạo Nhân, tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện một mạng đổi một mạng.

Nghĩ đến đây Bạch Mi Đạo Nhân không nói gì.

Diệp Thiêm nóng nảy thò người đến gần hỏi:

- Sư phụ, hay làm mời sư thúc ra tay?

Bạch Mi Đạo Nhân nhẹ nhàng hỏi lại:

- Sư thúc?

Chợt một giọng nói vọng vào:

- Sư huynh, Diệp Thiêm nói đúng, Tiêu Dao Hầu quá là trong mắt không người. Sư huynh là mặt mũi của Thanh Dương cung nên không tiện ra tay, nhưng ta thì khác.

Bạch Mi Đạo Nhân cười nói:

- Thì ra là Sa sư đệ.

Một thân hình vạm vỡ xuất hiện ngoài đại điện, đạo nhân này đầu đội một tự đỉnh lương quan, thân khoác đạo bào màu đỏ, chân đạp ủng vân cầm màu đen. Da mặt đạo nhân khá xấu, đầy mỡ, lông mày mọc lộn xộn, môi dày như bị đàn ong mật chích, mũi vừa thấp vừa xệch như bị đập vào khung cửa.

Sửu Đạo Nhân này lao vào đại điện như con gió, ngón tay bắn ra luồng kiếm khí thẳng đến giữa trán Bạch Mi Đạo Nhân. Kiếm khí vượt qua không gian, không dẫn phát dao động nguyên khí nào, vô hình vô ảnh.

Bạch Mi Đạo Nhân lắc đầu, gió nổi lên trước mặt lão thổi tán đi kiếm khí.

Bạch Mi Đạo Nhân khen:

- Kiếm thuật của sư đệ lại tiến bộ.

Sửu Đạo Nhân nói chuyện như đang chửi người:

- Da mặt của sư huynh dày hơn, lắc đầu một cái đã ma sát ra con gió. Sư đệ có luyện thêm một trăm năm cũng không bằng sư huynh.

Bạch Mi Đạo Nhân bình tĩnh hỏi:

- Sa sư đệ, là Diệp Thiêm kêu sư đệ đến?

Sửu Đạo Nhân bỗng thấy tức ngực, Bạch Mi Đạo Nhân liếc một cái lướt qua mặt gã, không biết có thứ gì chui vào người đè ép từng tắc huyết mạch.

Sửu Đạo Nhân hự một tiếng lùi ra sau đứng ngoài ngưỡng cửa.

Bạch Mi Đạo Nhân nhìn sư đệ của mình, khẽ thở dài:

- Không được lặp lại nữa, đạo quan này chỉ có ta và Diệp Thiêm vào.

Diệp Thiêm lộ vẻ mặt vui mừng, gã cúi đầu xuống thăm cảnh giác, có vẻ như sư phụ không vui vì biết gã quen thân với sư thúc.

Sửu Đạo Nhân định chửi tiếp nhưng thấy tượng tiên nhân sau lưng Bạch Mi Đạo Nhân tỏa ánh sáng như có như không bao phủ người lão thì gã xệch hơi. Sửu Đạo Nhân thầm hận Diệp Thiêm.

Nếu đầu óc gã thông minh thì lúc trước đã không bị sư huynh cướp lấy vị trí này, chiếm được đạo quan, bù qua sót lại bây giờ gã và Bạch Mi Đạo Nhân cách biệt càng lúc càng lớn, đời này kiếp này khó thể trở mình.

Bạch Mi Đạo Nhân chợt cười lấy một thứ ra khỏi ống tay áo giao cho Diệp Thiêm:

- Đồ nhi cảm thiệp mời cùng Sa sư thúc của ngươi đi Tiêu Dao Hạo phủ. Sư thúc của ngươi biết cách dùng thứ này thế nào.

Diệp Thiêm nhận lấy thứ Bạch Mi Đạo Nhân đưa cho gã, cầm trong tay thấy rõ đó là một khúc xương ngón tay. Máu xương ngón tay trắng bệch có vài vết rạn màu vàng nhạt, nếu không có phủ lục xanh rậm rạp quấn quanh thì xương ngón tay đã nát.

Sửu Đạo Nhân đứng xa trông thấy xương ngón tay đó thì da mặt co giật.

Nắm giữ Thanh Dương cung không ngờ được lợi lớn như vậy, thân vật ngoại môn như thế có thể tùy tay lấy ra. Sửu Đạo Nhân không chút che giấu vẻ mặt tham lam của mình, Bạch Mi Đạo Nhân làm bộ như không nhìn thấy.

Bạch Mi Đạo Nhân nói với Diệp Thiêm:

- Nên làm thế nào ngươi hãy nghe theo sư thúc của mình là được, đi đi.

Nói xong Bạch Mi Đạo Nhân phát tay áo, Diệp Thiêm bị kéo bay lên, Sửu Đạo Nhân đứng ngoài đại điện cũng bị ống tay áo thổi rớt xuống đá bay trăm trượng.

Đuổi đồ đệ và sư đệ của mình đi rồi Bạch Mi Đạo Nhân mới chậm rãi đứng dậy, nhếch mép cười khẩy thầm nghĩ: Sa sư đệ ời là Sa sư đệ, ta không tin ngươi không động lòng với Pháp gia Thần Ngục Chỉ. Ngươi cảm Thần Ngục Chỉ thì việc đắc tội Tiêu Dao Hạo tính lên đầu ngươi, ta không muốn chịu đoạn nhân quả này.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tham lam (2)

Bạch Mi Đạo Nhân vung tay áo khiến Diệp Thiêm, Bạch Mi Đạo Nhân bay xuống núi, rời khỏi Thanh Dương cung. Hai người chưa xuống đất Sứ Đạo Nhân đã ôm eo Diệp Thiêm mang theo bay ra sau núi.

Nổi lòng Diệp Thiêm khủng hoảng, nụ cười cứng ngắc. Gã cảm thấy thần khí ngoại đạo tương đương với một món đạo khí, sư phụ đưa ra nhưng không nói khi nào lấy lại.

Sư thúc nhìn trộm thần khí ngoại đạo này, gã nên đưa hay không?

Sứ Đạo Nhân mang Diệp Thiêm chớp mắt đến dưới một vách vực sau núi. Nơi này gió âm u, trời đất tối tăm, bóng ma bao trùm cây cối xanh ngắt. Hai người đến làm đám chim giật mình đập cánh bay lên, khi đụng vào cương khí hộ thân của Sứ Đạo Nhân thì bị chấn tan xương nát thịt.

Sứ Đạo Nhân cười gằn ngoắc ngón tay, Ngục Thần Chi giấu trong dây lưng của Diệp Thiêm rơi ra. Dây lưng của gã chỉ là một món pháp khí tạp phẩm tự thành không gian, không chịu nổi luyện khí sĩ Kim Đan kỳ ngoắc một cái.

- Diệp sư đệ nói xem nên đổi phó Tiêu Dao Hồn kia thế nào?

Diệp Thiêm lặng im một lúc, gã biết sư thúc tuyệt đối không trả lại thần khí ngoại đạo đó cho mình, lòng rất tức tối.

Sau cùng Diệp Thiêm lên tiếng:

- Người mà ta muốn nhưng Tiêu Dao Hồn thu làm đệ tử là làm Thanh Dương cung mất mặt, ta tìm lý do giết nữ nhi của Lâm Hoành Sơn tại chỗ, Tiêu Dao Hồn không thể nào vì một đứa nhóc chưa bái sư mà trở mặt với Thanh Dương cung.

Sứ Đạo Nhân cười to bảo:

- Có gì không được! Nếu ngươi giết người, Tiêu Dao Hồn liền tổn thất vài thuộc hạ giết người tại chỗ rồi lấy mạng đổi mạng là được. Tại sao ngươi bị Nhị Quân Gia nhục nhã? Cũng vì tài nghệ không bằng người mà không chịu liều mạng.

Mặt Diệp Thiêm đỏ rần thắm hận sư thúc.

Mặt Sứ Đạo Nhân bóng nhẫy, da mặt dày không thua gì Bạch Mi Đạo Nhân.

Sứ Đạo Nhân cứng rắn cướp thần khí ngoại đạo của sư đệ, lòng thầm tính toán, mở miệng hỏi:

- Diệp sư đệ có biết khúc xương trắng này là cái gì không?

Diệp Thiêm lắc đầu, tuy gã là luyện khí sĩ của danh môn đại phái nhưng không xem nhiều mấy thứ đạo ngoại lệ. Trong Thanh Dương cung có đầy đủ tư liệu, Diệp Thiêm không có thời gian xem.

Sứ Đạo Nhân cười nói:

- Đây là thần khí nổi tiếng của Pháp gia ngày xưa, Thần Ngục Chi.

Diệp Thiêm hoang mang.

Sứ Đạo Nhân tiếp tục bảo:

- Pháp gia và Nho gia nương tựa nhau, thù đoạn trị lý quốc gia rất hung ác. Pháp gia chấp chương pháp luật, khi bắt một ít tòn tại cường đại thì cường giả Kim Đan đệ tử của Pháp gia sẽ mang thần khí này đưa phạm nhân vào Thần Ngục Chi.

Tìm Diệp Thiêm rút cái bịch, vì trong Đạo Môn dù là tiên khí cũng không thể lưu trữ sinh vật sống. Thần khí của Pháp gia này bằng vào đẳng cấp sánh bằng đạo khí của Đạo Môn, có thể chứa người sống.

- Thần Ngục Chi, Trấn Ngục Chi, Luyện Ngục Chi là thần khí nổi tiếng của Pháp gia. Năm xưa vô số người Đạo Môn bị thứ này ám hại, ta luyện hóa Thần Ngục Chi sau đó vào Tiêu Dao Hồn phủ, thần không biết quý không hay đến gần tiểu nha đầu kia bắt giữ nó đưa vào Thần Ngục Chi, khi đó Tiêu Dao Hồn sẽ không biết là ai làm.

Biểu tình của Diệp Thiêm thay đổi liên tục.

Sứ Đạo Nhân thấp giọng nói:

- Ta lấy Thần Ngục Chi, nha đầu bắt được đương nhiên tặng cho Diệp sư đệ làm đỉnh lò. Ngươi giam nha đầu trong nhà riêng ở Ngọc Kinh thành,

trong môn sẽ không người biết, người muốn làm gì thì làm.

Diệp Thiêm nghe vậy nở nụ cười dâm tà.

Thanh Dương cũng có thuật thái bỗ nhưng bị hạn chế nghiêm khắc, cơ bản là cách song tu. Nếu thần không biết quỷ không hay bắt bẻ gái vào nhà mình, muốn chơi kiểu gì tùy thích, dù có hút sạch bẻ gái cũng không ai bắt tội.

Nghĩ đến đây Diệp Thiêm mỉm cười nói:

- Mọi việc xin nghe theo sư thúc, sư phụ cũng đã dặn vậy.

Sửu Đạo Nhân thâm cười nhạt, sư đồ các người đều muốn đùn đẩy trách nhiệm, nhưng khi xảy ra việc thì...ha ha, không theo ý người được. Tiêu Dao Hầu dễ đắc tội sao?

Gã vì Thần Ngục Chi nên mạo hiểm thử một chút, Diệp Thiêm vì một cô bé thì thật không đáng. Sư huynh từ nhỏ đã mạnh hơn gã, không ngờ thu đồ đệ phé vạt như vậy.

Sửu Đạo Nhân nghĩ đến đây tâm tình siêu tốt đẹp, ngửa đầu cười dài.

Ngày hai mươi tám tháng bốn, Dược Vương tế.

Mấy vạn năm trước người sáng tạo tiền thân Thần Mộc Đạo Cung vũ hóa phi thăng thành ngày lễ trong Đạo Môn. Đạo Môn có rất nhiều ngày lễ, vì ai đó phi thăng mà lưu giữ lại đến thời đại Đông Tân đế quốc chỉ còn lại Dược Vương tế.

Thần Mộc Đạo Cung và mười một Đạo Cung khác có mối quan hệ rất hòa hợp, Dược Vương tế kéo dài ba ngày, qua hai ngày nữa là đến ngày năm tháng năm Đẳng Thiên Thang.

Vì vậy hôm hai mươi tám tháng bốn, nghi thức thu đồ đệ của Tiêu Dao Hầu Tô Dương không được chuông giáo mười hai Đạo Cung đến dự. Ngay cả Không Tước Đạo Cung có quan hệ thân thiết nhất cũng chỉ phái đại tế tửu dưới tay chuông giáo đến.

Người có đến hay không chẳng quan trọng, quà tặng là không thể thiếu. Tiêu Dao Hầu phái người đưa quà hướng Thần Mộc Đạo Cung, món quà khá quý trọng nên thứ Thần Mộc Đạo Cung đưa tặng cũng làm Tiêu Dao Hầu vừa lòng.

Đó là một cây Lôi Đình Thần Mộc, tuy chỉ ba thước nhưng bầm sinh là phối thai đạo khí. Tài liệu mộc hệ khi luyện chế thường sẽ có hao tổn nhưng Lôi Đình Thần Mộc thì không.

Nhiều năm qua Tiêu Dao Hầu Tô Dương luôn muốn có một khối Lôi Đình Thần Mộc nhưng xin mãi mà Thần Mộc Đạo Cung phớt lờ, hôm nay gã thu đồ đệ rốt cuộc Thần Mộc Đạo Cung cũng nể mặt.

Tiêu Dao Hầu thở phào, Lôi Đình Thần Mộc có quý giá đến đâu cũng không quan trọng bằng Thần Mộc Đạo Cung đã biểu thị hảo cảm với gã. Không uổng công Tiêu Dao Hầu đưa trước quà tặng là một khúc quý cốt, thứ này chỉ có Nam Cương sản xuất, gã trấn thủ Nam Cương nhiều năm mới được ba khúc.

Quà tặng của Thần Mộc Đạo Cung là Lôi Đình Thần Mộc, Không Tước Đạo Cung Ngũ Hành Tinh Hồn thuần khiết hiếm có. Tiêu Dao Hầu tự mình cũng có thể kiếm được, nhưng sẽ tốn nhân lực, vật lực mới được đến Ngũ Hành Tinh Hồn, mất thời gian cỡ trăm năm.

Đạo Cung thường không chảy ra ngoài tài liệu như vậy để kiểm soát tài nguyên, chỉ có quan hệ thân thiết như với Không Tước Đạo Cung mới tặng quà kiểu đó cho Tiêu Dao Hầu.

Tàng Kiếm Đạo Cung tặng một kiếm phối đạo kiếm, vừa đúng khuôn phép, luyện khí sĩ nào cũng có thể tự luyện chế. Nhưng trong kiếm phối này có thiên hạ kiếm văn quy tắc chung, Tiêu Dao Hầu dùng để luyện chế ra đạo kiếm thuộc tính gì cũng nước chảy thành sông, cường giả Kim Đan lục chuyển như Tiêu Dao Hầu không tìm được chỗ chê phẩm chất của nó.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Phía sau quà tặng

Tàng Kiếm Đạo Cung luôn trung lập, không làm thân với ai, Tiêu Dao Hầu khá vừa lòng món quà này.

U Minh Đạo Cung đưa đồ cũng thú vị, là một đoàn Xích Dương Chân Hỏa, dùng vỏ trứng phượng hoàng phá vỏ để luyện chế một bình nhỏ. Bình thường quả của u Minh Đạo Cung đa số liên quan đến quỷ hồn, Xích Dương Chân Hỏa thì khắc ghế quỷ hồn. Tiêu Dao Hầu càng vừa lòng hơn, đây là một loại thái độ, U Minh Đạo Cung sẽ không đối địch với gã.

Xích Tiêu Đạo Cung tặng một bộ phù giáp tổ hợp từ ba vạn sáu ngàn tám trăm sáu mươi lăm, tốt hơn của đệ tử hạch tâm Xích Tiêu Đạo Cung dùng. Một món quà theo khuôn phép, chắc chắn phù giáp dành cho Lâm Tà Hồng.

Kỳ Lân Đạo Cung tặng đôi đũa vân ưng, giày này có thể luyện chế lần hai, chỗ miệng giày chân trái giấu vỏ vũ khí, chân phải là không gian một thước vuông, trong không gian có đôi vòng tay xanh biếc. Giày này là pháp khí tuyệt phẩm, đôi vòng tay là phối thai pháp khí có thể luyện chế riêng tùy theo mình cần.

Thế giới này không có nhiều đạo khí nên pháp khí tuyệt phẩm của Kỳ Lân Đạo Cung không keo kiệt chút nào. Vì tính đến Kỳ Lân Đạo Cung và Tiêu Dao Hạo không chơi thân nên gã vừa lòng món quà này.

Không có quà tặng làm Tiêu Dao Hạo mất mặt, tức là trong Ngọc Kinh thành tạm thời giữ cân bằng, chờ gã đến Kim Đan thất chuyển thì không sợ bọn họ gây sóng gió gì. Người Đạo Cung không biết chuyện này, ngay cả phu nhân của gã cũng không hay biết.

Chu Tước Đạo Cung tặng bộ đạo bào cho nữ mặc, ba mươi sáu sợi chỉ vàng xuyên suốt từ trên xuống dưới. Đạo bào là pháp khí tuyệt phẩm, ba mươi sáu sợi chỉ vàng luyện chế bằng lông chim tiên linh. Thứ này giống đồ đệ tử Chu Tước Đạo Cung mặc, chỉ khác là ngực áo không có phù lục Đạo Cung.

Vân Mộng Đạo Cung tặng ngọc bội nhỏ xinh nhưng chỉ là pháp khí bình thường. Mắt Tiêu Dao Hạo đỏ ngầu nhìn chăm chăm, nhìn xuyên thấu mới phát hiện chính giữa ngọc bội xanh biếc có một viên kim loại nhỏ xíu, viên kim loại điêu khắc một thiên khẩu quyết.

Tật Lôi Thiểm, đây là thuật đạo mà Đạo Cung có thể truyền dạy cho đệ tử ngoại môn. Khẩu quyết này hơi khác, có thể ngưng kết thành cảm chế thiên cương phát ra, tức là dù Lâm Tà Hồng tu luyện đến trình độ Kim Đan thì thuật đạo này vẫn hữu dụng. Tật Lôi Thiểm này là bản hoàn chỉnh, Tiêu Dao Hạo chưa từng thấy.

Tật Lôi Thiểm là thuật đạo thuộc tính kim, sức sát thương lớn nhưng công kích đơn thể, dùng để phòng thân không tệ. Khi gặp nguy hiểm bóp nát ngọc bội này có thể phát ra một Tật Lôi Thiểm mạnh nhất, tương đương với chương giáo Vân Mộng Đạo Cung phát ra.

Chúc Long Đạo Cung đưa tặng một đóa sen yêu chín cánh. Có thứ này thì Tiêu Dao Hạo có thể đặc biệt không chế chín đại yêu mà không tăng thêm gánh nặng cho nguyên thần. Nó quý giá hơn đạo khí bình thường, nhưng mấy hôm trước Tiêu Dao Hạo đưa đồ cho Chúc Long Đạo Cung vì xin sen yêu này.

Chúc Long Đạo Cung am hiểu không chế yêu vật, thậm chí dám trực tiếp thu yêu vật làm đệ tử vì dựa vào sen yêu này.

Bồng Lai Đạo Cung đưa tặng năm trăm cân Phù Trảm ngọc cao. Tiêu Dao Hạo thấy quà này thì cười vui vẻ. Đạo Cung khác chỉ tỏ rõ thái độ không đối địch với gã, Bồng Lai Đạo Cung thì tặng thứ gã tìm kiếm nhiều năm không cách nào lấy được. Phù Trảm ngọc cao, là thứ không gì thay thế được, ăn quanh năm nếu luyện hóa chân khí thì có thể tu sửa tổn thương kinh mạch. Khí hải đan điền của Tô Kính bị tổn hại đang cần Phù Trảm ngọc cao để tu sửa, mặc dù không thể hoàn toàn chữa lành vết thương nhưng có thể giúp hắn tăng tốc độ tu luyện lên nhiều.

Tiêu Dao Hạo hét lên:

- Người đâu!

Một người mặc giáp trụ đồ rực bao toàn thân bước vào cửa.

Tiêu Dao Hạo chỉ vào hộp ngọc nhỏ bé nói:

- Đưa cái này cho Kính nhi.

Người đó kêu lên:

- Tuân lệnh!

Người đó cầm hộp ngọc đặt sau hộ tâm kính rồi lui ra ngoài.

Những Đạo Cung tặng cái gì đại biểu cho thái độ của họ. Bồng Lai Đạo Cung gốc ở Đông hải, xem như yếu kém trong mười hai Đạo Cung, không có mình hữu. Tặng quà cho Tiêu Dao Hạo nhưng rõ ràng là chuẩn bị vì Tô Kính, Bồng Lai Đạo Cung thu gom nhiều Trảm Phù ngọc cao cũng khá khó khăn, nhìn hộp ngọc là biết đã chuẩn bị một thời gian và đang tìm cơ hội đưa tặng cho Tiêu Dao Hạo.

Nghĩa là trước khi Tiêu Dao Hạo quay về Ngọc Kinh thành thì Bồng Lai Đạo Cung đã tính toán hết rồi.

Xem ra Bồng Lai Đạo Cung có tia mắt trong hoàng cung.

Hồng Liên Đạo Cung tặng một khối hương liệu, bất ngờ là Tiêu Dao Hạo không biết gì. Dưới hương liệu dè một phù văn màu hoàng kim, cảm chế thiên cương. Tiêu Dao Hạo cảm hương liệu đồ đậm quết mắt phù văn liền hiểu nguồn gốc hương liệu.

Hồng Liên Đạo Cung và U Minh Đạo Cung có chút sâu xa. Lúc trước Phật môn định xây địa ngục nhưng bị hai lưu phái Đạo Môn này phá hoại. Hai môn phái nghiên cứu rất giỏi về quỷ hồn, cũng muốn xây dựng mình phủ, tiếc rằng Đạo Cung kiềm chế lẫn nhau nên bọn họ không dám bắt tay làm.

Hương liệu đồ sộ này là Quý Long Hương đến từ Âm giới, dù đẳng cấp nó rất thấp nhưng giá trị thì không nhỏ. Chủ yếu là trừ đạo nhân của hai môn phái ra ít luyện khí sĩ nào chịu đi Âm giới, sợ bị ô nhiễm nguyên thần, từ nay không hy vọng trường sinh.

Cuối cùng là quà của Đạo Cung, Tiêu Dao Hầu cảm món quà biểu tình cực kỳ khó xem.

Bởi vì là một khối hoàng kim nặng ngàn cân, nếu ở thế tục tặng quà như vậy thì thật khó tin. Nhưng Tiêu Dao Hầu là cường giả Kim Đan lục trọng, gã muốn bao nhiêu hoàng kim chẳng được?

Thần niệm của Tiêu Dao Hầu quét tới quét lui không thấy hoàng kim có gì khác lạ.

Tiêu Dao Hầu bỗng cười phá lên vung tay áo, hoàng kim nháy mắt bị vô số luồng gió cắt thành từng mảnh vàng lá.

Thanh Dương Đạo Cung quyết tâm đối địch với gã, Tiêu Dao Hầu còn chưa tính sổ vụ Diệp Thiêm giờ Thanh Dương Đạo Cung tặng quà như vậy, muốn chọc giận gã sao? Thật ngu ngốc.

Tô Kính sắp tham gia Vũ Lâm quân, hoàng kim vừa lúc là thứ tốt để chấp nối trong quân.

Với người thế tục thì hoàng kim có hiệu quả tốt hơn Lôi Đình Thần Mộc gì đó nhiều, hoàng kim ngàn cân giúp Tiêu Dao Hầu bớt chi tiêu.

Tiêu Dao Hầu cứ thấy là lạ nên hỏi Đại Quân Gia theo cạnh mình:

- Người của Thanh Dương Đạo Cung có ai đến?

- Tam sư đệ của Chử Bách Mai chương giáo Thanh Dương cung, Sa Tĩnh Nhân.

Tiêu Dao Hầu lại cau mày, người này hầu như không nổi tiếng gì ở bên ngoài nhưng gã biết có thực lực không yếu, là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ nhưng bụng dạ hẹp hòi, có quan hệ gay gắt với chương giáo đương nhiệm Thanh Dương cung.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Kẻ yếu phản kích (1)

Tiêu Dao Hầu phát tay kêu Đại Quân Gia nhanh đi làm việc:

- Người đi xem thử, dù không có vấn đề cũng phải theo dõi hẩn.

Nhị Quân Gia đến trước cửa phòng, vẻ mặt căng thẳng.

Tiêu Dao Hầu ít khi thấy bộ dạng không cười của Nhị Quân Gia:

- Có chuyện gì?

Nhị Quân Gia trả lời đơn giản

- Một con thanh khuyển chết, ngay trong hoa viên.

Tiêu Dao Hầu cau mày. Hầu phủ rất lớn, trong viện nuôi một số yêu thú để canh cửa. Hầu phủ có tư binh nhưng không thể quá đông được, đa số quý tộc chỉ nuôi một số yêu thú tăng phòng ngự.

Thanh khuyển, mỗi con có trình độ luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, sức sống rất dẻo dai, cảm giác cực nhạy bén. Một con thanh khuyển lạng lẽ chết đi thì chắc chắn có chuyện lạ.

Không nói đến Tiêu Dao Hầu thâm thắc mắc, hôm nay tâm tình của Lâm Hoành Sơn rất tốt.

Lâm Hoành Sơn nằm mơ cũng không ngờ nữ nhi bái Tiêu Dao Hầu làm sư phụ, gã luôn hy vọng nữ nhi tu đạo để che giấu thân phận truyền nhân của Bình gia. Làm đệ tử của Tiêu Dao Hầu là cách giấu điểm tốt nhất.

Mọi thứ như trong mơ, nguyên Bình gia chỉ còn ba chi nhánh, hai nhánh khác giống như bên Lâm Hoành Sơn đều là nhân tài điều linh, nhân vật trung tâm còn sót lại chưa đủ mười người, sống được đã là may, không ai mơ phục hồi lại Bình gia hưng thịnh.

Bây giờ thì Lâm Hoành Sơn hơi mơ về điều này.

Nếu để Tô Kính tiến giai Kim Đan thì ít nhất sống ngàn năm, hần âm thầm gieo rắc hạt giống Bình gia sẽ dễ dàng hơn. Lúc Lâm Hoành Sơn ở biên quan bắc vực không dám làm điều đó, nếu để Tô Kính ở trong quan hoạt động sẽ dễ dàng nhiều. Ai cũng sẽ không ngờ thể tử Tiêu Dao Hầu là truyền nhân của Bình gia.

Lâm Tạ Hồng ở riêng một viện lạc, quanh viện có mười mấy thân binh của Tiêu Dao Hầu canh gác.

Trong Hầu phủ tất nhiên sẽ không có người ngoài tiến vào, nhưng hôm nay đông người, các thân binh để phòng ngừa chuyện chẳng may. Nếu đánh nhau thì mười mấy thân binh tối đa chỉ xử lý được một luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, khách khứa đến chỉ tính cường giả Kim Đan đã có hơn mười người, hơn trăm Trúc Cơ kỳ, đám thân binh không dám lơ là.

Lâm Tạ Hồng thì không có cảm giác nguy cơ, mấy ngày qua mỗi ngày nàng theo phu nhân Tiêu Dao Hầu tu luyện thuật đạo, trên người không còn mặc giáp da cũ nát mà thay đạo y muôn hoa.

Đệ tử Đạo Môn có xuất gia có người thì không. Người xuất gia mới mặc đạo bào, hình thức đơn giản, mộc mạc. Đệ tử Đạo Môn không xuất gia mặc đạo y hoa lệ hơn nhiều. Đạo y trăm hoa này khá hiếm thấy, lúc luyện chế cần dùng tinh hồn yêu vật loài hoa mộc.

Lâm Tạ Hồng đổi quần áo, tóc đen bện hai búi tóc thiếu nữ, bộ dạng khác hẳn lúc mới đến Hầu phủ.

Lâm Tạ Hồng đang ngồi trước gương to chấm đất, vúi già đứng sau lưng chải tóc cho nàng. Ngón tay mềm mại loay hoay một kim tiền, đó là quà Tô Kính tặng cho nàng.

Lâm Tạ Hồng đang ở giai đoạn Dẫn Khí Nhập Thể, luyện hóa kim tiền chỉ mất ba ngày. Không gian trong kim tiền không lớn, chưa đến ba thước, Lâm Hoành Sơn có trang bị không gian cường đại hơn nhưng nàng không mở ra được.

Món quà này thật thú vị nhưng Tô Kính thật sự là người tốt sao?

Trong kim tiền có quà khác nữa. Tô Kính không có nhiều tích góp, vật phẩm tư nhân toàn là trước khi hần xuyên việt, thể tử Tiêu Dao Hầu cũ cướp về. Thân phận của thể tử dù cao quý nhưng không có bằng hữu mạnh thật sự, đồ vật sở hữu ít đến tội so với luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ.

Nên Tô Kính chỉ tặng một món pháp bảo cho Lâm Tạ Hồng.

Pháp bảo có hình chữ nhật, dài một thước hai tấc, rộng bốn tấc, lõi văn dày đặc, đỏ thẫm như máu, thoát trông khá đẹp. Nhưng người có chút thường thức sẽ biết pháp bảo này chỉ là một món phù pháp, luyện chế lớn như vậy vì chất liệu không tốt, không thể áp súc không thì sẽ không chịu nổi cấm chế phù lục đẳng cấp pháp bảo, sẽ tự động tan vỡ.

Hơn nữa pháp bảo này tràn ngập yêu khí, hiển nhiên là luyện khí sĩ yêu tộc luyện chế ra. Bình thường nếu là tán tu yêu tộc có thể Khí Phán Tiên Thiên đã là trời thương, yêu tộc Trúc Cơ kỳ càng hiếm thấy. Luyện khí sĩ yêu tộc luyện chế pháp bảo thô sơ hơn nhân loại luyện chế nhiều.

Pháp bảo này có cái tên gọi là Hắc Thủy Hồng Lôi, do một con lý yêu luyện, dùng vảy của nó làm chất liệu có thể bắn ra một thủy lôi. Yêu tộc rất ít có thể tu luyện lôi pháp, lý yêu có chút huyết mạch giao long, bẩm sinh cảm ngộ lôi pháp nhưng chỉ có thể dùng vảy rụng ra của mình luyện chế pháp bảo.

Thứ này uy lực lớn nhưng đó là đối với phạm nhân, còn với luyện khí sĩ thì công kích của pháp bảo này rất rời rạc, dễ chặn lại.

Nhưng Lâm Tạ Hồng rất thích pháp bảo này, nếu ở biên quan bắc vực thì nó rất đáng giá. Bắn ra một lôi pháp nếu đối phương không có tể ti thì quân đội Hoang nhân gì cũng không ngăn được.

Lâm Tạ Hồng thường cùng phụ thân làm thám báo đi khắp nơi điều tra bộ lạc Hoang nhân gần đế quốc. Trong Hoang nguyên sinh tồn khó khăn, dù chỉ có một chút hy vọng thì thi Hoang nhân vẫn liều lĩnh muốn thử đi vào biên cảnh đế quốc cướp bóc.

Bọn họ không thể dùng thuật đạo trồng trọt, không có quốc gia cường đại ủng hộ họ làm. Tể ti hay trưởng lão bộ lạc đều không cho phép Đạo Môn vào Hoang nguyên, càng không cho Hoang nhân học thuật đạo.

Nên biên giới đế quốc thường là lần ranh giữa thiên đường và địa ngục.

Đế quốc có nhiều người nghèo hơn nữa cũng không ai chết đói, càng không một chết. Mỗi năm có hơn mười vạn Hoang nhân chết vì đói lạnh, nhiều đứa trẻ Hoang nhân vừa sinh ra đã phải gánh lấy vận mệnh này.

Nên Hoang nhân muốn chiến đấu với đế quốc và bộ lạc khác, không có sự lựa chọn khác.

Lâm Tạ Hồng phân biệt về lực lượng qua quân đội, bộ lạc Hoang nhân. Hắc Thủy Hồng Lôi này có thể sử dụng lặp lại, ít nhất có thể kích phát mấy trăm lần.

Trong cát chứa của thể tử Tiêu Dao Hầu thứ này đứng sau không gian kim tiền.

Lâm Tạ Hồng nhìn mình trong gương, thờ dài như người lớn.

Vúi già đứng sau lưng nàng cười nịnh:

- Tiểu thư...Không không không không, người là đệ tử của Hầu gia, sau này mọi người phải gọi người là công tử. Công tử, hôm nay là ngày tốt có sao thờ dài? Có chuyện gì mà đại diện không thể giải quyết thay công tử được?

Lâm Tạ Hồng ủ rũ nói:

- Người rất khéo nói, ở biên quan bắc vực mọi người thường nói thẳng ruột ngựa.

Đến Hầu phủ này Lâm Tạ Hồng cảm giác như cá mất nước, không vui chút nào.

Vú già thật sự rất khéo nói:

- Trong phủ này chúng ta là người hầu nào dám nói thẳng ra.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Kể yếu phản kích

Lâm Tạ Hồng bật cười, nàng nghiêng đầu, bên tóc mai đã chải vuốt thẳng thớm.

Lâm Tạ Hồng lấy một nén bạc ra khỏi không gian kim tiền nhét cho vú già:

- Đi đi, ta tự mang giày được rồi, cái này thưởng cho người.

Một nén bạc này đáng giá hai, ba trăm đồng tiền. Vật giá Đông Tần đế quốc rất ổn định, Lâm Tạ Hồng còn chưa có thu nhập, chờ sau khi bá sứ mỗi tháng mới được lĩnh đồ. Bao gồm ngân lượng, vật tư để tu luyện và một số thứ tiêu hao.

Vú già nhận nén bạc, tuy ít nhưng cũng thấy vui rồi. Người hầu trong Hầu phủ không ngốc, biết Lâm Tạ Hồng hiện giờ không có tiền, đưa nhiều như vậy đã là tốt lắm rồi.

Vú già rồi rít cảm ơn rồi ra ngoài. Lâm Tạ Hồng co chân lên mặc vớ vào sau đó kiểm tra ủng da của mình. Bách hoa đạo y nàng mặc trên người là Tiêu Dao Hầu đưa đến, làm đệ tử của Tiêu Dao Hầu thì Lâm Tạ Hồng không thể ăn mặc quá nghèo nàn. Nhưng giày này là phụ thân tự tay luyện chế, nàng kiên quyết không đổi đi.

Khi Lâm Tạ Hồng khom người xuống trông thấy có cái đầu phản chiếu trong gương làm nàng hết hồn.

Lâm Tạ Hồng đã quen thuộc quy định của Hầu phủ, đang trong phòng của nàng, dù Tiêu Dao Hầu có đến cũng sẽ để gia phó thông báo trước chứ không lạng lẽ xâm nhập. Sau khi vú già đi ra thì trong phòng lẽ ra chỉ còn lại một mình Lâm Tạ Hồng mới đúng, tất cả người hầu đều ở gian phòng bên ngoài.

Bề ngoài Lâm Tạ Hồng chỉ có bảy, tám tuổi, nhìn kỹ thì thấy cỡ mười tuổi, nếu nhìn vào mắt nàng sẽ tưởng đã mười sáu, bảy tuổi. Đó là vì từ khi Lâm Tạ Hồng lên sáu, bảy tuổi đã theo phụ thân đi chấp hành nhiệm vụ trong quân trên Hoang nguyên, nàng trưởng thành quá sớm.

Đổi lại đứa con nít khác dù thiên tư hơn người, tài trí vô song, lúc này phản ứng cũng sẽ không giống như Lâm Tạ Hồng. Với Lâm Tạ Hồng có một số việc là bản năng, khi nguy hiểm đến nàng dứt khoát lấy pháp bảo trong kim tiền ra bắn ra Hắc Thủy Hồng Lôi.

Sửu Đạo Nhân kỳ dị xuất hiện sau lưng Lâm Tạ Hồng, vuron tay đang định phát ra thuật đạo khổng lồ chế nàng thì nguyên khí dao động kịch liệt trước mặt gã.

Sửu Đạo Nhân giật nảy mình, nơi này là Tiêu Dao Hầu phủ, gây tiếng động lớn thì gã muốn đi cũng khó khăn.

Lâm Tạ Hồng phát ra Hắc Thủy Hồng Lôi ngay trước mặt mình, nàng không có cơ hội quay người lại. Nếu Lâm Tạ Hồng xoay người hay làm động tác công kích hoặc phòng ngự, dẫn đạo lỗi pháp công kích thì đã bị Sửu Đạo Nhân kiềm chế, tùy tay diệt pháp bảo phát ra thuật đạo.

Lâm Tạ Hồng không chút do dự làm hành động không thể tổn thương kẻ địch vì để Hắc Thủy Hồng Lôi phát ra hoàn toàn.

Nếu tiếng sấm vang lên thì nguyên Tiêu Dao Hầu phủ đều nghe thấy.

Lâm Tạ Hồng quyết đoán trong chớp mắt khiến cường giả Kim Đan biến sắc, Sửu Đạo Nhân không sợ nàng, gã sợ Tiêu Dao Hầu thì đúng hơn. Vì Tiêu Dao Hầu dám trực tiếp giết Sửu Đạo Nhân, hay thậm chí gã chỉ hơi có rục rịch, nếu bị Tiêu Dao Hầu nhìn thấy thì sẽ không nể nang tình cảm với Đạo Cung. Vì sau khi xảy ra chuyện có hoàng đế ra mặt dùng thuật đạo kiểm tra xem Tiêu Dao Hầu có nói dối không, nếu gã không nói dối tức là Sửu Đạo Nhân định cướp đệ tử của Tiêu Dao Hầu ngay trong Hầu phủ, Sửu Đạo Nhân chết không oan.

Sửu Đạo Nhân cũng là Kim Đan nhưng không mạnh bằng Tiêu Dao Hầu, huống chi hai quân gia của Tiêu Dao Hầu đều là cường giả Kim Đan, ba đánh một không chột cũng què.

Nên tay Sửu Đạo Nhân không đụng vào người Lâm Tạ Hồng, bàn tay vốn màu xám đen đổi sang màu vàng kim đập, thể tích bàn tay tăng lớn mấy lần cách không bắt lấy pháp bảo trong tay Lâm Tạ Hồng.

Sửu Đạo Nhân cảm giác như bắt lấy một đoàn lửa, từ khi gã tu thành Kim Đan đến nay ít khi có cảm giác nóng cháy phỏng lớn gấp trăm ngàn lần. Sửu Đạo Nhân thầm la hồng rồi, pháp bảo này có điều lạ!

Sửu Đạo Nhân mà thả tay ra là loi pháp kia sẽ kích phát ra, điều này không hợp với lẽ thường. Thông thường pháp bảo nào bị Sửu Đạo Nhân bóp một cái thì chắc chắn bị hủy, nhưng pháp bảo này chẳng những không bị hủy diệt còn định kích phát loi pháp đánh chết gã.

Sửu Đạo Nhân chưa biết rằng cũng vì gã đã thành Kim Đan, thực lực cường đại, nếu là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường thì không thể nào bắt lấy pháp bảo này.

Lâm Tạ Hồng trơ mắt nhìn pháp bảo trong tay mình bị đối phương cách không cướp đi, trong lòng hơi sợ. Tay nàng bắn ra mấy chục kim bạc, Lâm Tạ Hồng biết kim bạc không thể nào tổn thương đối thủ được, người này dám tấn công nàng trong Tiêu Dao Hầu phủ thì ít nhất là cường giả Kim Đan.

Mấy chục kim bạc lấp lóe ánh sáng màu lam, đều là kịch độc. Sửu Đạo Nhân cười nhạt đứng yên tại chỗ, tất cả kim bạc bay lướt qua người Sửu Đạo Nhân, không cái nào trúng gã. Sửu Đạo Nhân mà nhúc nhích thì rất có thể bị bắn trúng, vì âm thầm bắt Lâm Tạ Hồng nên gã sử dụng thuật đạo không bảo vệ hết chỗ hiểm toàn thân. Sửu Đạo Nhân thấy kim bạc có độc, dù sao đối phương đã nằm trong lòng bàn tay gã rồi. Mặt Sửu Đạo Nhân hiện nét dữ tợn.

Bất cóc cô bé này rồi rắc rối đẩy hết cho sư huynh!

Lâm Tạ Hồng xoay người cười với Sửu Đạo Nhân.

Sửu Đạo Nhân thầm hoảng hốt, gã đọc hiểu ý của Lâm Tạ Hồng. Kim bạc vốn không định bắn trúng gã, cũng vì vậy nếu Sửu Đạo Nhân mạo hiểm đỡ thì tất cả kim bạc sẽ bị gã cản lại. Lâm Tạ Hồng không theo Tiêu Dao Hầu học thuật đạo, kim bạc này chỉ là ám khí giang hồ bình thường, chất liệu tốt mấy cũng không cách nào giết một cường giả Kim Đan được.

Nhưng vì Sửu Đạo Nhân quá cẩn thận, nhìn ra kim bạc không có gì khác lạ nên không đi đỡ. Mấy chục cây kim bạc lặng lẽ đâm vào cửa gỗ thành hình người.

Người thường trông thấy hình người này không thấy gì lạ, nhưng Tiêu Dao Hầu có thể theo hình người tính ra là ai bắt Lâm Tạ Hồng.

Sửu Đạo Nhân nghĩ đến đây bàn tay đã chậm một nhịp, Lâm Tạ Hồng lùi nhanh ra sau đụng mạnh vào tấm gương.

Gương vỡ nát, lòng Sửu Đạo Nhân dấy lên lửa giận. Gã đường đường là cường giả Kim Đan, đối phó một đứa con nít Dẫn Khí Nhập Thể mà nhiều lần bị hựt.

Tấm gương là một món pháp bảo, gương bị Lâm Tạ Hồng đụng nát, trong mỗi mảnh nhỏ chứa tin tức mới rồi Sửu Đạo Nhân tấn công. Tiêu Dao Hầu tùy tiện lấy một mảnh nhỏ là sẽ tái hiện lại hết cảnh tượng.

Tức giận qua đi Sửu Đạo Nhân rất là giận mình, bây giờ dù gã có làm hay không thì mảnh nhỏ gương vỡ và cây kim bạc còn đó thì sớm muộn gì gã sẽ bị Tiêu Dao Hầu giết.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Làm thay đổi chí hướng

Xảy ra chuyện như vậy đừng mơ sư huynh sẽ cứu gã, không bỏ đá xuống giếng đã là tốt bụng. Nếu Sửu Đạo Nhân trốn về Đạo Cung thì Tiêu Dao Hầu thậm chí dám phát binh tấn công, hoàng đế bệ hạ rất vui nếu chuyện đó xảy ra.

Giao phong ngăn ngừa cả người Lâm Tạ Hồng đầm máu, bách hoa đạo y bị cú va chạm cắt mấy chục vết rách. Lâm Tạ Hồng đã dùng hết sức mạnh vào đọt va chạm lần này, dù là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ như Tô Kính nếu bị nàng đụng phải cũng sẽ gãy xương đứt gân.

Lâm Tạ Hồng không tu luyện bí pháp Bình gia nhưng nàng học được cách rèn luyện gân cốt của Bình gia. Lâm Tạ Hồng vừa đụng người vào món pháp bảo cỡ lớn đã đụng nát pháp bảo, gân cốt của nàng không chịu nổi bị thương nặng.

Nhưng Sửu Đạo Nhân cũng rơi vào cảnh khó, bắt Lâm Tạ Hồng thì không có thời gian góp nhặt những mảnh vỡ và kim bạc trên cửa gỗ, có hơi thở cường đại đã nhanh chóng đến gần, tính tốc độ thì ít nhất là cường giả Kim Đan kỳ thực lực ngang ngửa gã. Nếu bị người này bám giữ Sửu Đạo Nhân sẽ

chết không chỗ chôn.

Sửu Đạo Nhân rất tức giận, gã xúc động muốn giết Lâm Tạ Hồng trút giận.

Nhưng Sửu Đạo Nhân không dám, giết Lâm Tạ Hồng thì không thể hủy diệt chứng cứ, Tiêu Dao Hầu sẽ giết gã trút giận. Bắt cóc Lâm Tạ Hồng vì để quan hệ giữa Lâm Hoành Sơn và Tiêu Dao Hầu có vết rách, tránh cho thế lực Tiêu Dao Hầu nhanh chóng tiến vào biên quan bắc vực, nhưng kế hoạch này là của Thanh Dương Đạo Cung chứ không phải Sửu Đạo Nhân.

Nếu không vì thần khí ngoại đạo Thần Ngục Chỉ còn lâu Sửu Đạo Nhân mới đến Tiêu Dao Hầu phủ mạo hiểm, gã không ngờ sẽ gục trong tay luyện khí sĩ Dẫn Khí Nhập Thể nhỏ bé này.

Lâm Tạ Hồng đi theo phu nhân Tiêu Dao Hầu tu luyện thời gian ngắn ngủi đã tẩy đi khí chất võ giả, trông như luyện khí sĩ mới bước vào con đường.

Sửu Đạo Nhân lấy một xương ngón tay trắng bệch ra, phủ lục màu xanh rậm rạp tỏa ánh sáng ba trượng bao trùm Lâm Tạ Hồng và mảnh vỡ chiếc gương.

Ngoài cửa chợt có tiếng rống to:

- Bút Long, bạo cho ta!

Không biết Tô Kính đến trước cửa từ bao giờ, ngón tay điểm nhẹ kích phát pháp bảo bị Sửu Đạo Nhân chộp trong tay.

Sửu Đạo Nhân bất ngờ không kịp đề phòng, lời quang lấp lóe làm tay gã máu me be bét. Pháp bảo nỗ không đùa được, dù là cường giả Kim Đan cũng không ai chơi đại lâm thử. Ngón tay Sửu Đạo Nhân bị nó đứt một cây chỉ còn da thịt dính liền.

Đổi lại luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ thì nguyên cánh tay đã nát bấy rồi.

Sửu Đạo Nhân ngoái đầu lại, chẳng những không sợ hãi còn hơn hờ. Sửu Đạo Nhân biết mặt mũi thế tử Tiêu Dao Hầu, lần này coi như thất bại, gã muốn trốn toàn trông nhờ vào thế tử Tiêu Dao Hầu. Chỉ cần bắt thế tử Tiêu Dao Hầu làm con tin thì chắc chắn Tiêu Dao Hầu sẽ không nỡ bỏ bảo bối này.

Sửu Đạo Nhân nhe răng cười, một đoàn khói đen đột nhiên dâng lên sau lưng gã lao vào Tô Kính.

Sửu Đạo Nhân từ bỏ dùng Thần Ngục Chỉ bắt Lâm Tạ Hồng, có bắt nằng thì gã cũng không trốn thoát được. Đồ đệ và nhi tử có khác biệt, có lẽ gã không thể vớt được ích lợi lớn hơn từ người thế tử Tiêu Dao Hầu.

Chính Sửu Đạo Nhân không nhận ra từ sau khi gã vào căn phòng này thì tâm trí hơi bất bình thường. Trận pháp trong căn phòng nhằm vào người bên ngoài Tiêu Dao Hầu phủ, nguyên Tiêu Dao Hầu phủ đều như vậy, người trong nhà sẽ không nhận ra bọn họ từng giây từng phút sống trong trận pháp.

Thân binh từ bên ngoài đã xông vào, tổng cộng mười hai người. Trong đó có mười người lao lên trước nhất, hai người khác mặc áo giáp màu đen kéo Tô Kính ra sau.

Nếu thế tử bị gì thì bọn họ đừng hòng sống.

Tô Kính rất bình tĩnh, tay hấn đã cầm Không Tước Mâu, hai thân binh giáp đen kéo hấn ra khỏi phòng. Tô Kính biết mười binh sĩ chắn trước mặt không có tác dụng gì.

Trong lúc Tô Kính nghĩ vậy thì một bóng đen đã đến trước mặt hấn, tựa như kỹ năng đặc hiệu trong điện não, bóng đen toàn thân tổ hợp từ các sợi tơ đen dao động không ngừng, thân hình mờ hồ, móng tay dài một thước chụp xuống người Tô Kính.

Thân binh giáp đen đứng hai bên rống to lao lên, trường đao bên hông tỏa ánh sáng chói lòa. Phù lục trận pháp chỉ dùng một lần được kích phát, tay cầm đao bắn ra vòi máu, da thịt rách toạc.

Tô Kính cảm nhận quyết tâm liều chết của hai thân binh, hấn không ngăn cản vì đã trông thấy mười thân binh lao vào phòng bị đánh bay ra, trên người máu tuôn như suối không sống nổi.

Tô Kính không tức giận, hấn đã thấy cảnh này rồi. Lúc trên Trái Đất Tô Kính gặp nhiều đợt ám sát, luôn có vài người vì an nguy của hấn mà dùng thân thể chắn viên đạn bắn vào hấn.

Tô Kính không tức giận nhưng thấy thật bất lực. Khi trên Trái Đất Tô Kính không là kẻ yếu, hấn thiết kế và điều khiển vũ khí rất giỏi, hướng chỉ có kỹ năng cách đầu, thích khách phát hiện không làm gì hấn được.

Trên thế giới này thì Tô Kính chỉ là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, với đa số người bình thường đã là tồn tại cao không thể với tới nhưng trong Ngọc Kinh thành chắc chắn có hơn vạn người có thể bóp chết hấn.

Sợi tơ đen ghép thành hình người bị hai thân binh ngăn cản, móng vuốt bén chụp mạnh xuống bóp nát bách luyện trường đao của hai thân binh, giáp đen vỡ ra, nửa mình bị xé đứt. Máu ứa ra từ miệng vết thương bị người sợi tơ đen hút hết, trong sợi tơ đen toát ra một chuỗi tiếng bong bóng nước.

Sửu Đạo Nhân đánh bay mười thân binh, môi mấp máy:

- Thế từ đừng chống cự...

Sử Đạo Nhân phát ra công kích thuật đạo muốn trực tiếp đánh vào linh hồn của Tô Kính.

Giương cổ thanh đồng sáu mặt dựng thẳng trong thức hải của Tô Kính, thuật đạo hình thành tiếng động bị chặn lại. Tô Kính lao lên trước, Sử Đạo Nhân mới mừng rỡ thì trước mắt lóe ngũ quang thập sắc làm mắt gã chảy nước.

Sử Đạo Nhân điều khiển âm binh chộp người Tô Kính nhưng không có hiệu quả, ngược lại ngón tay toát ra khói màu cam hồng. Hoàng Đình Thần Ngọc trên người Tô Kính phát huy tác dụng, âm binh này chỉ có sức mạnh Trúc Cơ kỳ, Hoàng Đình Thần Ngọc không cần tỏa ánh sáng rực rỡ đã đánh bật âm binh.

Tô Kính siết chặt Không Tước Mâu, hẳn biết đạo nhân này muốn bắt cóc hắn để kiểm chế Tiêu Dao Hầu.

Nếu đổi lại là thế từ cũ chắc chắn lo trốn trước, nhưng Tô Kính biết tốc độ trốn của hắn không mau bằng đối phương, hẳn hiểu rất rõ khái niệm về cường giả Kim Đan kỳ.

Cơ hội duy nhất của Tô Kính là Không Tước Mâu nằm trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Đánh chết (1)

Thần Binh Luân của Bình gia uy lực công kích nằm ở kiếm tiên, miễn phẩm chất thần binh tốt thì có thể giết luôn tiên nhân.

Quan trọng là hiện giờ Tô Kính tập trung hết sức tu hành Thần Binh Luân, nếu nhuệ khí sụt giảm thì không tốt cho việc tu hành sau này. Tô Kính cần có ý chí rất kiên cường mới tu hành Huyết Nhục Luân được, rèn giữa Thần Binh Luân trừ khiến thần binh mạnh thêm cũng tu luyện ý chí của hắn.

Đệ tử Bình gia tu hành binh thường chạy vào chiến trường để rèn luyện ý chí, dù cho đối phương là đại quân tổ hợp từ Tà Thần thì mình vẫn không kiêng dè xung phong.

Tô Kính không có cảm giác nhạy bén như Sử Đạo Nhân, không biết có luyện khí sĩ cường đại sắp đến nơi, đường mâu này hắn đã chuẩn bị tinh thần sẽ chết, chỉ vì đột phá một phen.

Tô Kính thậm chí không suy xét Hoàng Đình Thần Ngọc có thể ngăn cản một kích từ đối phương được không, đường mâu hoàn toàn tập trung đâm ra. Sử Đạo Nhân cảm giác hô hấp nghẹn lại, loáng thoáng như thấy thiên quân vạn mã xung phong, thiết kỵ dẫn đầu lao nhanh, người bốc cháy lửa thảm liệt, giải phóng hoàn toàn sinh mệnh, mặt đất rung rinh theo thiết kỵ chạy rầm rập.

Trong phút chốc hoa mắt thần mê.

Uy lực Không Tước Mâu chưa kích phát hết nhưng Sử Đạo Nhân vào Tiêu Dao Hầu phủ khá lâu, đại trận Hầu phủ xâm thực cơ thể gã một thời gian dài khiến ý chí chống cự giảm thấp nhiều mà gã không nhận ra.

Đường mâu của Tô Kính cướp mất tinh thần Sử Đạo Nhân.

Ba quân có thể đoạt soái, thất phu không thể làm thay đổi chí hướng.

Sử Đạo Nhân là cường giả Kim Đan không phải thất phu, gã hơi mất tập trung một giây đã thấy mũi mâu sắc bén đến gần bụng mình.

Mâu của Tô Kính đâm rất sắc sảo, phần bụng là chỗ cực hiểm cho luyện khí sĩ, nếu bị Không Tước Mâu đâm trúng thì Sử Đạo Nhân không chết cũng bị tổn hại đan điền. Có lẽ sẽ giống như Tô Kính từ nay ảnh hưởng rất lớn khi tu luyện, Sử Đạo Nhân xem như bị phế.

Dù Sử Đạo Nhân mới bị Lâm Tạc Hồng lừa một lần nhưng không dám thật sự dùng bụng thử Không Tước Mâu của Tô Kính. Vì Sử Đạo Nhân nhận ra thứ đó, lợi khí của Không Tước Đạo Cung, nguyên Không Tước Đạo Cung không có nhiều hơn chín cái.

Tiêu Dao Hầu và Không Tước Đạo Cung đã thân thiết vậy sao?

Sử Đạo Nhân thảm hoảng hốt, một vòng tròn màu vàng bay ra khỏi đạo bào chặn lại mũi mâu của Tô Kính.

Trong tiếng va chạm chói tai Sử Đạo Nhân cảm giác trời đất quay cuồng, ngũ sắc thần quang của Không Tước Mâu đã bao phủ gã lại. Tô Kính lao vào trong phòng.

Tô Kính không thể giết Sứ Đạo Nhân nổi, vừa rồi thử nghiệm làm hấn tiêu hao gần hết chân khí. Tô Kính xông lên toàn nhờ vào sức mạnh cơ bắp, chân đạp nát bốn miếng đá lót dày nặng.

Nếu là luyện khí sĩ dù tốc độ mau mấy cũng sẽ không gây ảnh hưởng như thế cho mặt đất, địa hình cũng khó hạn chế tốc độ di chuyển của luyện khí sĩ.

Không Tước Mâu của Tô Kính không quên đâm sau lưng.

Sứ Đạo Nhân mới lao ra khỏi ngũ sắc thần quang, một chút thần quang không thể nhốt giữ quá lâu. Sứ Đạo Nhân đã hiểu rõ đường mâu thứ hai của Tô Kính, tiểu tử này không thể phát huy ra uy lực của Không Tước Mâu, gã suýt bị lừa.

Sứ Đạo Nhân chớp một khúc sau mũi mâu kéo sát ngực. Trong thuật đạo có chiêu vật lộn, Sứ Đạo Nhân không muốn giết Tô Kính nên không phát ra công kích mạnh. Trước uy áp của Kim Đan, đối phương mắt Không Tước Mâu chắc không có can đảm giờ tay lên.

Một thanh âm không thể hình dung vang lên sau lưng Sứ Đạo Nhân:

- Nghiệt chương!

Sứ Đạo Nhân sợ đến hồn vía lên mây, người Tiêu Dao Hầu phủ đã đến!

Trong thanh âm ẩn chứa lực lượng quy tắc thiên địa, tuy không phải thuật đạo công kích nhưng vẫn phô bày ra thực lực của người đó ít nhất là cường giả Kim Đan nhị chuyển.

Sứ Đạo Nhân thăm liêu, tay gồng sức mạnh hơn hòng nhanh chóng kiềm chế thể tử Tiêu Dao Hầu, vậy là gã sẽ có vốn đàm phán. Chợt một luồng lôi quang vụt qua trước mắt Sứ Đạo Nhân.

Hoàng Đình Thần Ngọc trước ngực Tô Kính bắn ra một tia chớp màu lam bắn thẳng vào mặt Sứ Đạo Nhân, lực công kích của viên thủy lôi này là cực hạn luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ có thể đạt tới nhưng đánh thẳng vào mặt làm Sứ Đạo Nhân mù lòa, đau muốn chết.

Tô Kính chớp mắt lật ngược bàn cờ, nếu hấn quyết đấu với Sứ Đạo Nhân thì sẽ chết ngay tại chỗ, nhưng ngay lúc này một cái chân to từ trên trời đập mạnh xuống, viện tử nằm trọn trong phạm vi công kích của cái chân to.

Lòng Sứ Đạo Nhân nặng trĩu, há mồm phun ra một miếng lá màu đen bắn hướng cái chân to trên trời. Phụp một tiếng miếng lá và Sứ Đạo Nhân bị đập lún xuống đất.

Một luồng sáng đỏ chợt lóe bao bọc Tô Kính hút ra khỏi viện.

Đại Quân Gia hiện hình, biểu tình tức giận. Đại Quân Gia ném miếng lá đen sang một bên, nhỏ Sứ Đạo Nhân lên khỏi lòng đất.

Đại Quân Gia tức giận quát:

- Nói, ai sai người đến!

Khúc xương ngón tay trắng nhích nhẹ trong tay Sứ Đạo Nhân, Đại Quân Gia lập tức chớp hai vai gã xé mạnh. Sứ Đạo Nhân gào thảm, giây sau tiếng hét khàn khàn. Đại Quân Gia xé lớp da Sứ Đạo Nhân xuống, khúc xương ngón tay cũng lún xuống đất.

Mặt Đại Quân Gia liên tục hiện lên khói xanh, hai tay bốc cháy lửa đốt da người sạch sẽ, rống to:

- Nói, ai kêu người đến!

Sứ Đạo Nhân mới thờ dốc được một chút, da cả người bị xé xuống đau đớn dù là cường giả Kim Đan cũng không chịu nổi.

Sứ Đạo Nhân khàn giọng rống to:

- Thả ta ra, ta là...!

Bốp!

Đầu gối Đại Quân Gia đánh mạnh vào bụng Sứ Đạo Nhân. Sứ Đạo Nhân cảm giác chút chân khí miễn cưỡng vận chuyển bỗng chốc tan biến, viên kim đan mất cảm ứng.

- Ngươi...!

- Ta tiến ngươi lên đường!

Khói xanh chuyển ba vòng trên mặt Đại Quân Gia rồi đổi thành màu đỏ rực, hai tay vỗ mạnh vào trong đập nát đầu Sứ Đạo Nhân.

Sứ Đạo Nhân bị Đại Quân Gia đánh chết, trong bàn tay đầm máu có một ngọc bài vuông vức rớt xuống đất. Đại Quân Gia nhấc chân nghiền nát ngọc bài.

Đây là ngọc phù cầu cứu của Thanh Dương Đạo Cung, nếu bóp nát ngọc phù thì dù Sứ Đạo Nhân phạm sai lầm lớn cũng phải nể mặt Đạo Cung, chờ gã về Đạo Cung rồi mới xử lý.

Nếu Sứ Đạo Nhân được thả về rồi bị Thanh Dương cung giết cũng đành thôi, chuyện này sẽ không điều tra nữa. Hơn nữa linh hồn của Sứ Đạo Nhân sẽ đầu thai chuyển kiếp lại làm đệ tử Thanh Dương cung. Đại Quân Gia đi theo Tiêu Dao Hầu ở Nam Cương mười năm, hai tay dính máu còn nhiều hơn Tiêu Dao Hầu.

Người này dám tổn thương người ngay trong Hầu phủ, suýt giết thể tử, có chết cũng chưa hết tội. Nên Đại Quân Gia dứt khoát tiêu diệt linh hồn Sứ Đạo Nhân, trong thiên địa này như chưa từng có người đó, hoàn toàn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đánh chết (2)

Lửa cháy hùng hực phun ra từ trường bào của Đại Quân Gia, chớp mắt nguyên viện lạc một mảnh biển lửa. Bích Nhân Thần Nha xoay quanh trên bầu trời nhưng không lao xuống ăn xác cường giả Kim Đan.

Bích Nhân Thần Nha đến rất sớm nhưng không cứu Tô Kính.

Tô Kính bị ném ra khỏi viện tử, mấy chục thân binh giáp đồ bao quanh hắn, những thân binh này thực lực cao hơn xa mấy thân binh đã chết.

Một nữ nhân váy đen đến gần ôm Tô Kính vào ngực, lúc này hắn mới xỉu. Phát ra công kích hai lần liên tiếp khiến Tô Kính tiêu hao vượt sức chịu đựng của thân thể, đặc biệt mâu thuẫn vào Sứ Đạo Nhân gần như vắt cạn hết lực lượng của hắn.

Một vòng tròn màu vàng trong người Tô Kính đang sinh trường quanh khí hải đan điền, sau đợt chiến đấu này Thân Binh Luân bắt đầu xoay tròn chứ không lơ lửng nữa. Mỗi lần quay Thân Binh Luân sẽ rút nguyên khí xung quanh tẩm bổ bản thân.

Nữ nhân váy đen ôm Tô Kính, cúi đầu nhìn mặt hắn cười nói:

- Thế tử đã lớn rồi.

Nữ nhân váy đen vừa nói xong Tô Kính đã tỉnh táo, nhảy cẫng lên muốn vùng ra nhưng nàng bóp nhẹ khuỷu tay hắn, thế là hắn lại mềm người xuống.

- Tiểu sư muội của thế tử không sao, có Đại Tiên Sinh ở trong phủ này không ai đánh lại hắn.

Tô Kính không lo sự sống chết của Lâm Tạ Hồng, vì hắn hoàn toàn hấp dẫn Sứ Đạo Nhân chú ý, nàng ở trong phòng chắc chắn tránh được. Tô Kính tu luyện bí pháp Bình gia rất ngắn ngủi, nhưng hắn hiểu thấu tinh thần Bình gia. Sống chết có số, không vì sự đau buồn của người mà thay đổi.

Nếu Lâm Tạ Hồng chết Tô Kính sẽ báo thù cho nàng, dù Sứ Đạo Nhân đã chết nhưng người đứng sau lưng gã còn sống. Tô Kính không quen Sa Tĩnh Nhân nhưng hắn tin Đại Tiên Sinh chắc chắn biết gã.

Người tu đạo không tranh một lúc, dù trả thù sau ngàn năm cũng không có gì, hoặc cái này không gọi trả thù mà là nhân quả.

Về mặt Tô Kính không hề tức giận, hắn lạnh lùng nhìn nữ nhân váy đen:

- Thả ta ra, nếu không ta sẽ đi tìm phụ thân giải bày.

Nữ nhân váy đen bấu môi thả Tô Kính ra.

Đây chỉ là trò đùa, tiểu tử này lớn rồi còn sợ người lạ. Lúc người còn nhỏ vì cứu người mà huynh đệ tỷ muội chúng ta đã chết hơn phân nửa. Nhưng không thể nào trách tiểu tử này, năm đó nàng còn chưa biến hình người, các huynh đệ tỷ muội đa số là thân yêu.

Nữ nhân váy đen không dám có chút ý nghĩ tổn thương Tô Kính.

Tô Kính đứng dưới đất, thân binh cực kỳ cảnh giác bảo vệ quanh hắn, bọn họ bao vây thành hình nửa vòng tròn để hắn vào giữa.

Trong viện lạc lửa cháy hùng hực, nguyên Tiêu Dao Hầu phủ đều cảm giác được cơn giận toát ra từ ngọn lửa. Tiêu Dao Hầu ở trong thư phòng biến sắc mặt, gã không để lại thứ gì giám thị trên người Tô Kính nhưng cảm giác Hoàng Đình Thần Ngọc kích phát ra lực lượng phòng hộ. Loại lực lượng này quá đặc biệt, mạnh như Tiêu Dao Hầu cách vài dặm mà như thấy gần ngay trước mắt.

Tiêu Dao Hầu lập tức ra lệnh:

- Nhị Tiên Sinh, đi bắt Diệp Thiêm về, miễn hấn còn chưa trở lại Thanh Dương cung thì ta không cần biết người dùng cách gì.

Nhị Tiên Sinh di chuyển thân hình to bự cười toe toét rồi đi.

Sửu Đạo Nhân thả ra âm binh công kích Tô Kính liền bị Tiêu Dao Hầu đoán được lai lịch, Sa Tĩnh Nhân đã ra tay thì Diệp Thiêm không thoát khỏi mối liên quan.

Bên ngoài xảy ra loại chuyện này cũng đành thôi, Thanh Dương cung khinh người quá đáng dám hành hung ngay trong phủ của gã!

Lúc này Diệp Thiêm đang hưởng dụng hoa quả trà bánh trong Hầu phủ, những thức ăn chiêu đãi khách đều là thứ ăn chứa linh khí. Nếu như không phải sợ mất mặt thì Diệp Thiêm rất muốn đóng gói một ít mang về.

Diệp Thiêm vừa uống nước trà vừa trầm nghĩ bất tiểu nha đầu kia trở lại rồi làm cách nào hưởng. Thần Ngục Chi là thứ tốt nhưng gã không giành lại sự thức thì thôi bỏ. Xem ý của sư phụ hình như hơi bất mãn gã quá thân thiết với sư thúc nên mới dùng thủ đoạn này, đây là đang cảnh cáo gã trước ích lợi thật sự thì sư thúc không đáng tin cậy. Chỉ cần gã hầu hạ sư phụ thật tốt thì sau này thứ như Thần Ngục Chi sớm muộn gì cũng có phần của gã.

Một khuôn mặt mập mà không mỡ đập vào mắt Diệp Thiêm, Nhị Tiên Sinh cười tùm tùm vẩy tay với đạo nhân Thanh Dương cung.

Diệp Thiêm biểu tình cực kỳ khó xem, nhớ lúc gã muốn cướp cũng là tên mập này phá hỏng chuyện.

Nhị Tiên Sinh vươn tay ra, đôi vòng tay đeo trên cổ tay gã tỏa ánh sáng rực rỡ mê người. Diệp Thiêm bị ánh sáng phát ra từ vòng tay hấp dẫn ánh mắt.

Nhị Tiên Sinh khẽ phun ra một chữ:

- Tỏa!

Đôi vòng tay không phải kim không là gỗ bỗng chốc gắn vào hai tay Diệp Thiêm.

Diệp Thiêm giật mình kêu lên:

- Người làm gì!

Nhị Tiên Sinh nói:

- Làm gì? Diệp Thiêm, chuyện người làm là ý định ám sát thế tử nhà ta, tổn thương đồ đệ của Hầu gia. Đừng nói nhiều nữa, theo ta đi một chuyến!

Nhị Tiên Sinh xách cổ Diệp Thiêm cách cái bàn nâng gã lên, cánh tay mập cực mạnh, Diệp Thiêm như con gà bị xách bóng lên.

Khách khứa của Đạo Cung khác hết hồn, vốn định ngăn Nhị Tiên Sinh lại nhưng câu trên quá kinh người.

Ý định ám sát thế tử?

Một câu khiến bọn họ không định xen vào nữa. Nếu Tiêu Dao Hầu không có chứng cứ rõ ràng thì đã không bắt người ngay trước mặt mọi người.

Nhị Tiên Sinh xách Diệp Thiêm, đôi vòng tay trên hai tay Diệp Thiêm thành xiềng xích trời chặt gã. Nhị Tiên Sinh không rời đi ngay mà quét mắt từng vị khách có mặt, nhìn một vòng rồi mới ung dung rời đi.

Đây không phải thị uy mà là biểu hiện quang minh lỗi lạc.

Trước khi Tô Kính xuyên việt thế tử Tiêu Dao Hầu chưa từng đến thư phòng của Tiêu Dao Hầu, lần này gã thu đồ đệ nên tạm tha lòng hạn chế, cho phép hấn rời khỏi viện tử. Không ngờ xảy ra chuyện, nên Tô Kính bị kêu đi Lăng Uyển Thư Hải.

Bị mang đến đây còn có Lâm Tạ Hồng, Lâm Hoành Sơn, Diệp Thiêm.

Trong thư phòng, Tiêu Dao Hầu ngồi chễm chệ sau cái bàn rộng lớn, những người khác đứng. Trong gian phòng này chỉ có một chỗ ngồi.

Diệp Thiêm bị khóa lại hai tay, gã phát hiện chân khí trong người ngày càng mỏng manh, không cách nào điều động bất cứ thuật đạo nào công kích. Tiêu Dao Hầu không nhìn Diệp Thiêm mà xem hướng nữ đồ đệ Lâm Tạ Hồng của mình.

Bách hoa đạo y rách rưới, máu nhuộm đỏ nửa người của Lâm Tạ Hồng, nhưng khuôn mặt thiếu nữ tràn đầy kiên cường không chút đau đớn.

Lâm Tạ Hồng rất đắc ý vì nàng liên tục hai lần lừa cường giả Kim Đan. Đúng, là lừa chứ không phải đánh bại.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Khuyên can (1)

Với sức mạnh của Lâm Tạ Hồng tuyệt đối không thể nào đánh bại một cường giả Kim Đan, dù nàng từng đánh lén luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, dù nàng đã giết tế ti của Hoang nhân, những kẻ đó cách biệt một trời một vực với cường giả Kim Đan kỳ.

Tiêu Dao Hầu gạt gù, Lâm Tạ Hồng bị gã nhìn chăm chăm mà cảm xúc không dao động. Nàng là hạt giống tu đạo bẩm sinh, ý chí kiên định như bách luyện tinh cương.

Lại nhìn sang Tô Kính, nhĩ tử của gã đôi mắt vô hồn, hai chân đứng hơi nhũn như sắp bị đẩy ngã.

Tiêu Dao Hầu lắc đầu nói:

- Kính nhi, ngươi...

Hiếm khi Tiêu Dao Hầu ngập ngừng, qua một lúc mới nói tiếp:

- Thật là hoang đường, thân thể thiên kim mà liều mạng với đạo nhân đó?

Tô Kính rung mình, cái này không phải giả bộ, hẳn chợt nhận ra tại sao không còn cảm nhận áp lực khủng bố đến từ Tiêu Dao Hầu như lúc này?

Tô Kính biết rõ lực lượng của Lục Đạo Thần Giám, tạm thời không cách nào đối kháng lại Tiêu Dao Hầu, hẳn cũng không dám sử dụng. Giải thích duy nhất là vì Tô Kính tu luyện Thần Bình Luân đã tiểu thành.

Nên Tô Kính giật nảy mình, không kiềm được run run, có khi nào bị Tiêu Dao Hầu phát hiện ra không?

Tiêu Dao Hầu lại bảo:

- Trước lễ thành niên ngươi đừng ra khỏi phủ, bình thường đi đâu nhớ đừng rời khỏi Lâm tiên sinh.

Tô Kính nhún vai, gạt đầu đồng ý, cố gắng nhớ lại thế từ cũ hành xử như thế nào. May mắn Tiêu Dao Hầu không nhìn Tô Kính nữa, gã quay đầu nhìn hướng Lâm Hoành Sơn.

Lâm Hoành Sơn hơi bất an:

- Hầu gia.

Nữ nhi của gã quá xuất sắc nhiều khi làm người ta nghi ngờ.

- Không ngờ xảy ra chuyện thế này, về sau ta sẽ cho Hồng nhi hai hộ vệ, ít nhất có cơ hội ngăn cản một kích của cường giả Kim Đan. Ta cũng không cho phép Hồng nhi tùy ý ra khỏi phủ, Hầu phủ này đủ lớn, chắc Hồng nhi sẽ không thấy bức bối. Chờ khi nào Hồng nhi Trúc Cơ rồi sẽ truyền dạy thủ đoạn giữ mạng cho.

Thấy Tiêu Dao Hầu lo cho an nguy của nữ nhi, Lâm Hoành Sơn đành giả ngu:

- Đa tạ Hầu gia.

Diệp Thiêm bị trói hai tay bỗng la lên:

- Tô Dương, ta là đệ tử của Đạo Cung, ngươi không thể giết ta!

Diệp Thiêm mở miệng mới nhận ra cổ họng của mình khàn khàn.

Tiêu Dao Hầu hờ hững liếc qua Diệp Thiêm làm gã lạnh lòng, đôi mắt Tiêu Dao Hầu không chút tình cảm, chỉ có một vệt vàng vọt qua.

Tiêu Dao Hầu là cường giả Kim Đan, cái gì là cường giả Kim Đan? Một viên kim đan nuốt vào bụng, số phận của ta không do trời. Diệp Thiêm uy hiếp Tiêu Dao Hầu như cầu được chết, vì vậy gã không nói nổi nữa. Nếu còn hó hê thêm tiếng nào thì Diệp Thiêm tin Tiêu Dao Hầu sẽ bóp nát đầu gã ngay, thường linh hồn cho yêu vật đứng sau lưng Tiêu Dao Hầu.

Sự thúc nỏi khủng cái gì mà đi mưu sát thế tử Tiêu Dao Hầu, đừng nói Diệp Thiêm là đệ tử Thanh Dương cung, xem như là hoàng thái tử thì Tiêu Dao Hầu sẽ không chấp nhận bị uy hiếp. Gã rơi vào tử cục!

Diệp Thiêm đỏ mặt hôi lạnh. Gã còn cuộc sống rất tốt đẹp, tuổi trẻ đã là Trúc Cơ, đệ tử đích truyền của Đạo Cung, là người có hy vọng thành tựu Kim Đan trong trăm năm. Nếu gã bị Tiêu Dao Hầu giết chưa chắc có người báo thù cho gã.

Tiêu Dao Hầu hỏi:

- Hồng nhi nói xem nên xử trí người này thế nào?

Diệp Thiêm nghe vậy càng sợ hơn. Tiêu Dao Hầu hỏi ý kiến Lâm Tạ Hồng, cô bé này e rằng ước gì ăn sống gã!

Lâm Tạ Hồng không nói tiếp mà đẩy lại cho Tiêu Dao Hầu:

- Mọi việc xin nghe sư phụ quyết định.

Tiêu Dao Hầu thăm vừa lòng, vậy mới đứng:

- Diệp Thiêm, ta nói, ngươi nghe.

Diệp Thiêm gật đầu ngay, gã nghe ra Tiêu Dao Hầu không định giết mình.

Tiêu Dao Hầu nhìn ký hiệu Đạo Cung trước ngực Diệp Thiêm, từ tốn nói:

- Sa Tĩnh Nhân mưu hại nhi tử của ta, chứng cứ rõ ràng vô cùng. Ta có tờ danh sách, ngươi cầm về giao cho sư phụ của ngươi thì sẽ biết nên làm gì.

Tô Kính thăm nghĩ lão già này thật lợi hại. Giết Diệp Thiêm đối với Thanh Dương cung chẳng qua là chết một đệ tử thiên tài, không tổn thất gì lớn. Tiêu Dao Hầu không giết người mà sửa thành bắt chẹt cang đồng đỉnh sai lầm của Thanh Dương cung. Sau này nếu Thanh Dương cung muốn nhắm vào Tiêu Dao Hầu thì bên hoàng đế sẽ có khuynh hướng. Tiêu Dao Hầu dễ phản kích sắc bén hơn.

Nhưng Tô Kính không muốn tha cho Diệp Thiêm dễ vậy.

Tô Kính khế hừ, Tiêu Dao Hầu nhìn sang nhi tử.

Tô Kính thăm do dự, nhưng không đòi yêu cầu quá lớn:

- Phụ thân, ta muốn một phần.

Cửu Âm Bảo Lục là một loại bí bảo của Thanh Dương cung, mỗi đệ tử Thanh Dương cung cả đời chỉ được một phần. Cửu Âm Bảo Lục có thể dùng để cô đọng một con âm binh, tác dụng khá lớn.

Diệp Thiêm vẫn chưa có âm binh, không chừng sau này gã sẽ tìm được mục tiêu. Chuyện này là Diệp Thiêm gây ra, nếu Tô Kính đòi một phần Cửu Âm Bảo Lục thì sau này gã mất phần.

Đạo Cung trừng phạt đến trình độ này là cùng.

Tiêu Dao Hầu gạt đầu giờ tay chop, một phù gỗ màu xanh biếc bay ra khỏi đạo bào của Diệp Thiêm, rơi vào tay gã. Tiêu Dao Hầu tùy tay vuốt xóa bỏ dấu ấn nguyên thần trên nó, Diệp Thiêm phun búng máu, trong lòng vừa hận vừa sợ.

Lực lượng của Tiêu Dao Hầu là gì mà có thể nhìn thấu pháp khí không gian? Trong đạo bào của Diệp Thiêm giấu Cửu Âm Bảo Lục thế nhưng bị lấy ra mà thứ khác không bị sút mẻ!

Tiêu Dao Hầu ném Cửu Âm Bảo Lục cho Tô Kính:

- Ngươi và Lâm tiên sinh đi về trước.

Tô Kính siết chặt phù gỗ lạnh lẽo, lòng thăm thấy lạ. Tiêu Dao Hầu đối xử rất tốt với hắn, nhưng tại sao mỗi lần gặp mặt đều có thái độ lạnh băng như tuyết?

Đi ra cửa viện ngoài cùng Lăng Uyển Thư Hải Tô Kính mới thấy Lam Mân nghênh đón, vẻ mặt lo lắng.

Tô Kính lấy làm lạ hỏi:

- Từ Đẳng đâu?

Từ Đẳng cũng là nha hoàn nhưng nàng dù gì đứng đầu tám người, Tô Kính xảy ra chuyện lớn như vậy lẽ ra nàng nên đứng chờ.

Về mặt Lam Mân bình tĩnh trở lại khoác áo dài cho Tô Kính:

- Tỷ tỷ không khỏe, đã mời y sư, giờ còn nằm trên giường.

Lâm Hoành Sơn đi theo sau Tô Kính bước ra, không nói chuyện.

Gia thế như Tô Kính tu luyện bí pháp Bình gia khó bồi dưỡng nhất là ý chí quyết thắng.

Tô Kính cau mày, Từ Đăng là Khí Phản Tiên Thiên, một luyện khí sĩ mà bị bệnh?

À, có lẽ vì hấn chạy tới chỗ Lâm Tạ Hồng gặp nguy hiểm, Từ Đăng thăm bắt mẫn nên đổi đây. Sao chiều này thấy quen quen.

Tô Kính thật sự không thích loại nha hoàn này, nhưng Từ Đăng là người hầu, lời nói và việc làm của hấn có thể quyết định sự sống chết của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Khuyên can (2)

Vì vậy Tô Kính cười cười:

- Thế thì mấy ngày nay không cần nàng ấy hầu hạ.

Lục Hà ở bên cạnh cười tỉnh nghịch hỏi:

- Thiếu gia, lão gia lần này phạt thiếu gia cái gì?

Tô Kính cắt Cừu Âm Bảo Lục vào Hoàng Đình Thần Ngọc:

- Vẫn là cảm tức, về sau mỗi lần ra viện từ không thể rời xa Lâm sư phụ.

Lâm Hoành Sơn nhẹ gật đầu, bây giờ đang là phút then chốt việc tu luyện của Tô Kính, thần binh đã thành hình, phải không ngừng rèn luyện mới thành lợi khí thật sự. Lâm Hoành Sơn cần giúp đỡ Tô Kính mỗi ngày trong quá trình rèn giữa này, người thiên tài đến mấy trong thần binh xuất hiện cấm chế pháp tắc thiên địa cũng cần một năm trở lên, đó là tính theo tốc độ trong truyền thuyết. Thoạt trông tốc độ tu luyện Thần Binh Luân của Tô Kính siêu mau, phỏng chừng cần một năm rưỡi.

Trong Hầu phủ đương nhiên không cần Lâm Hoành Sơn bảo vệ Tô Kính, nhưng với gã thế này là đủ.

Từ khi nào bầu trời đầy mây đen, một con quạ bay tầm thấp vụt qua. Lâm Hoành Sơn ngược lên nhìn, là yêu vật ăn não người trong viện của gã hôm trước. Nếu sau này nó luôn bay theo thì Tô Kính an toàn, nhưng không biết chuyện của gã và hấn có bị xem thấu không. Lâm Hoành Sơn mới nghĩ vậy Bích Nhân Thần Nha đã vỗ cánh bay vào tầng mây dày.

Dù là luyện khí sĩ nhân loại hay yêu tộc thì sức đề kháng với lôi điện khá thấp, không nhiều người có thể tu luyện lôi pháp, nên kỹ năng thủy lôi trong Hoàng Đình Thần Ngọc của Tô Kính càng quý giá. Bích Nhân Thần Nha dám bay vào trong mây, mưa sắp đổ xuống, loáng thoáng nghe tiếng sấm sét vang vọng nặng nề dưới đất, kinh tâm động phách.

Lâm Hoành Sơn thăm kinh, không phải sợ lực lượng của Hầu phủ. Nguyên Ngọc Kinh thành đều là đầm rồng hang hổ, Lâm Hoành Sơn chột nhận ra sức mạnh của mình không đủ. Nếu như có thể tu thành Bạch Hồ Luân thì gã đã không chịu uất ức đầu vào Tiêu Dao Hầu, có lẽ sau này cho Hồng nhi tập trung tu luyện đạo pháp, đừng theo gã học bí pháp Bình gia nữa, mãi mãi không có đường ra.

Bất giác trái tim kiên cường của Lâm Hoành Sơn nứt ra cái khe, có lẽ khe hở sớm có nhưng hôm nay gã mới thật sự đối mặt với nó. Lâm Hoành Sơn biết gã mà nghĩ như thế thì không còn hy vọng gì vào việc tu luyện Bạch Hồ Luân nữa, nhưng bí pháp Bình gia không thể khiến gã cắt đứt tình người, thân tình phụ thân và nữ nhi.

Sóng gió lớn tạm bình ổn, Tô Kính quay về viện của mình. Quả nhiên Từ Đăng nằm trong phòng không đi ra nghênh tiếp hấn, Tô Kính không thèm tới thăm, hấn không biết nên bình luận gì về hành động này của nàng.

Nói lý tưởng cuộc đời? Mọi người sinh ra đều bình đẳng? Ở thế giới này đây là lời lẽ sai trái.

Tô Kính đi dạo một vòng rồi nói với Lam Mân:

- Nàng cũng đừng chờ hầu, ta đi chỗ Lâm sư phụ.

Lam Mân nhìn ra Tô Kính bắt mẫn, ngập ngừng muốn nói:

- Thiếu gia, Từ Đăng..

Tô Kính phát tay ngắt lời:

- Lam Mân, ta là luyện khí sĩ, là người tu hành. Đôi lúc Từ Đăng...suy nghĩ hơi nhiều.

Tô Kính xoay người đi, trong viện trống rỗng chỉ còn Lam Mân đứng sững sờ dưới bóng cây.

Bầu trời đổ mưa tí tách đánh vào lá cây phát ra tiếng lào xào như tầm xuân ăn lá dâu, khiến người bối rối.

Tô Kính đến viện của Lâm Hoành Sơn.

Lâm Hoành Sơn thấy mặt mày Tô Kính mang ưu sầu, cười khuyên:

- Tô Kính, nếu ngươi không thích Từ Đẳng thì kêu Hầu gia đổi nàng đi là được.

Tô Kính ngáp ngừng:

- Sư phụ...

Tô Kính vốn muốn nói ta là tương lai của tám nhà hoàn, là tất cả của họ, nhưng lời này không giống tính cách như thế tử sẽ nói, vì vậy hắn đành nuốt xuống.

Lâm Hoành Sơn hỏi:

- Ngươi biết Binh gia chúng ta giải quyết chuyện này thế nào không?

Tô Kính lắc đầu, hắn học bí pháp, Lâm Hoành Sơn chưa chỉ dạy gì về sinh hoạt.

- Không nói đến tôn ti khác nhau, chỉ nói luật pháp trong quân, nếu như một sĩ binh dạy tướng quân đánh nhau thế nào thì đó là tội chết.

Lâm Hoành Sơn hỏi:

- Ngươi biết tại sao có luật này không?

Tô Kính chậm rãi gật đầu, một quân đội nếu có hai tiếng nói thì sắp thất bại rồi.

- Tướng ở bên ngoài không nghe quân lệnh chứ nói gì là một thất phu.

- Đúng rồi, năm đó Đạo Môn và chư tử bách gia tranh giành thiên hạ, Nho môn trị triều chính nhiều nhất, vì sợ sức mạnh của Binh gia nên quyết thiết lập giám quân cứng rắn can thiệp. Ngươi biết kết quả thế nào không? Vô số đệ tử Binh gia chết vô ích trong tay những giám quân này, lực lượng Đạo Môn tuy không bằng chư tử bách gia nhưng chư tử bách gia kiềm chế nhau, mỗi phe một ý xấu, không thua tan tác mới lạ.

Tô Kính thở hắt ra, trên Trái Đất cũng có chuyện như vậy.

Lâm Hoành Sơn nói:

- Thôi, hôm nay ta không có hứng thú nói về bí pháp, để ta dạy cho ngươi một chiêu. Đây là kỹ năng gia truyền của Lâm gia ta, không có chi nhánh Binh gia nào biết.

Lâm Hoành Sơn lấy hai cây mâu sắt ra, quy cách giống với Không Tước Mâu của Tô Kính. Khác biệt là Không Tước Mâu của Tô Kính như lông chim, hai cây mâu sắt thì nặng cỡ một trăm cân. Đối với một luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ thì vũ khí nặng như vậy không quá thích hợp chiến đấu lâu dài.

- Ta truyền cho ngươi một chiêu không phải bắt nguồn từ Binh gia mà đến từ Đạo Môn viễn cổ. Thật ra trước thời đại chư tử bách gia có nhiều lưu phái đến không đếm xuể, sau này Thánh Nhân ra hình thành bách gia. Bộ mâu pháp này nghe nói là Đạo Môn thượng cổ tổng kết ra bức tranh chiến trường cổ thời đại sáng thế, gồm chín thức. Chín thức chia ra luyện pháp và chiến pháp, cộng lại là mười tám loại. Lâm tộc có được bộ mâu pháp này rồi không nhiều người tu luyện, ta chỉ tu luyện ba thức trong đó.

Thấy Tô Kính tỏ vẻ thất vọng, Lâm Hoành Sơn cười nói:

- Long Xà Đồ nằm trong tay ta, sáu thức sau ngươi có thể tự tu luyện. Nhưng phải chờ khi ngươi tu luyện thành Thiên Địa Luân mới học được, ba thức đầu đủ cho ngươi tung hoành sa trường.

Còn một điều Lâm Hoành Sơn chưa nói là Long Xà Đồ cần song tu binh đạo mới luyện tập sáu thức sau được. Lâm Hoành Sơn chỉ biết sơ đạo pháp, không thể tiếp tục tu hành, không đủ trình độ chỉ điểm cho Tô Kính. Nhưng ba thức đầu thì như Lâm Hoành Sơn nói, nếu Tô Kính tu luyện thành công thì sẽ làm lãnh tướng trên chiến trường.

Tô Kính học mâu thuật với Lâm Hoành Sơn, nhà hoàn của hắn không dám vào viện từ đành đứng bên ngoài chờ. Trong Hầu phủ quy định càng lúc càng nghiêm khắc, sau khi Đại Tiên Sinh về mới thay đổi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Thiếu niên

Bên Tô Kính không bị chinh đồn, người hầu cũ của hắn hầu như bị đổi đi hết chỉ chừa tám nha hoàn đi theo. Tô Kính muốn hai tiểu tư mới nhưng mãi Tiêu Dao Hầu không sắp xếp cho. Bên phòng bếp nhỏ, vú già nấu cơm bị đổi thành yêu quái chuyên nấu cho hai nơi Lâm Hoành Sơn và Tô Kính.

Trong thế giới thuật đạo việc giặt quần áo dọn dẹp nhà cửa trở nên đơn giản, Tô Kính có tám nha hoàn hầu hầu không cần thêm người.

Từ Đẳng giả bệnh, Lam Mân lĩnh ba nha hoàn canh giữ ngoài viện tử. Trước cửa viện của Lâm Hoành Sơn có mảnh đất đá phẳng, chính giữa mọc một cây to. Bốn nha hoàn rảnh rỗi vác bàn cờ lại ngồi đánh cờ vây dưới cây.

Hoàng Suồng và Lục Hà đánh cờ, Cam Tâm và Lam Mân xem cờ. Bốn thiếu nữ không đặt cược, Lam Mân và Lâm Tạ Hồng ở bên ngoài thỉnh thoảng chỉ chiêu. Mưa dần lớn, bóng cây rậm rạp, mưa lớn như hạt đậu đập vào tán lá rồi bắn ra hết, không cái nào rơi trúng rễ cây, tựa như cây dù to thiên nhiên.

Bốn thiếu nữ mặc váy dài màu sắc khác nhau, nhìn từ xa tựa như đóa hoa nở trong cơn mưa.

Phường xa hơn có con đường nhỏ dưới rừng tre, hai thiếu niên đang bước đi. Hai thiếu niên ăn mặc hơi lạ, bọn họ mặc áo ngắn rõ ràng không phải khách, trên áo ngắn hoa văn tinh xảo, ống tay áo hẹp cũng đầy hoa văn. Những hoa văn sáng tối đan chéo nhau, không nhìn ra là phù lục thuật đạo gì tổ họ, thậm chí không cách nào lắp ráp thành một cảm chế địa sát.

Thiếu niên đi đầu vóc dáng cao ráo, khi đi đường trông hơi chậm chạp nhưng rất ngạo nghễ. Thiếu niên đi phía sau lưng hơi khom, biểu tình hơi nịnh nọt.

Hai thiếu niên mặt mày tuấn tú, da trắng trẻo trông hơi giống nhau nhưng biểu tình khác biệt lớn, nên không ai lẫn lộn hai người này được.

Lam Mân ngược đầu lên, ngón tay nhẹ nhàng kẹp hai quân cờ một đen một trắng. Hoàng Suồng, Lục Hà đẩy bàn cờ ra đứng dậy.

Hai thiếu niên lạ mặt hiển nhiên không phải người trong Hầu phủ, tuy chỉ là cảm giác của Tiên Thiên kỳ nhưng các nàng không dám khinh thường. Thiếu gia mới gặp chút rắc rối, nếu trong phủ còn có cuồng đồ như Sư Dao Nhân thì khó nói sẽ xảy ra chuyện gì.

Hai thiếu niên đi trong mưa đến ngày càng gần. Thiếu niên kiêu ngạo liếc mắt qua bốn nha hoàn. Lam Mân tu vi cao nhất bỗng tim đập nhanh, thiếu niên này mạnh hơn nàng nghĩ. Thiếu niên đi đằng sau chột thẳng sống lưng, mắt háo sắc nhìn bốn nha hoàn.

Lam Mân tức giận quát:

- Là ai mà dám tự tiện xông vào trọng địa Hầu phủ?

Hai thiếu niên không dừng bước.

Thiếu niên đi đằng trước vừa đi vừa nói:

- Là Hầu gia sai chúng ta đến.

- Nói bậy bạ! Người mới vào phủ ít nhất được Nhị Tiên Sinh sắp xếp phân phối!

Khi nói chuyện Lam Mân đã bắn ra hai quân cờ, đuôi hai quân cờ hình thành bóng đen chớp mắt đã đến trước mắt hai thiếu niên.

Ba nha hoàn không tỏ ý vui mừng. Thiếu niên kiêu ngạo cắn quân cờ đen, quân cờ màu đen bằng kim cương bị gã cắn nát. Thiếu niên háo sắc cũng làm động tác tương tự, nhưng gã cắn quân cờ trắng xong vội vàng phun ra.

- Phi phi! Ta cứ nghĩ tay mỹ nhân thơm lắm thì ra cũng thú!

Thiếu niên kiêu ngạo lạnh nhạt nói:

- Chỉ có phân người mới cảm thấy thơm, lo mà học cách làm người đi.

Thiếu niên háo sắc bị mắng nhưng không tức giận, ngược lại cúi đầu khom lưng nói:

- Đại ca nói đúng, sau này ta sẽ học cách làm người.

Bốn nha hoàn hơi căng thẳng, Lam Mân mạnh nhất trong nhóm, công kích bằng hai quân cơ một số thân binh trong phủ không đỡ được, hai thiếu niên đỡ bằng mệnh mà không bị trầy da.

Không khí đang căng thẳng bỗng nhiên cửa viện mở, một nữ nhân váy đen đi ra. Lam Mân thầm thờ phào, nàng biết nữ nhân váy đen là tay sai bên cạnh

lão gia.

Sắc mặt nữ nhân vậy đen khó xem, nàng lén lén vào viện nhưng bị thiếu gia phát hiện ngay và đuổi đi, nàng cũng cảm giác được sát ý từ Lâm Hoành Sơn. Mọi người đều như nhau làm việc cho Hầu gia, nhưng Lâm Hoành Sơn quá cô độc. Nhưng nữ nhi của gã thành đồ đệ duy nhất của lão gia, thân phận không giống nhau, tốt nhất là nàng đừng gây sự.

Nữ nhân vậy đen mới nghĩ vậy đã thấy hai thiếu niên từ trong mưa đi đến, nàng ngoác tay gọi:

- Hai người lại đây.

Hai thiếu niên đi đến trước cửa, nữ nhân vậy đen đánh giá từ trên xuống dưới:

- Đến từ Lôi sơn?

Thiếu niên kiều ngạo cổ nén sợ hãi ngang nhiên nói:

- Đúng vậy!

Thiếu niên háo sắc chân run cầm cập, cúi đầu núp sau lưng thiếu niên kiều ngạo không dám hó hé một tiếng. Gã cảm giác nữ nhân vậy đen mạnh hơn hai người họ. Bọn họ dựa vào người khác trợ giúp mới có thể ổn định biến hình người, đối phương là đại yêu tùy ý biến hóa. Thân phận của hai người chưa ổn định, giờ mà bị đánh chết là oan. Tại Ung Dương hét đi kêu gã tìm gặp thiếu gia.

Nữ nhân vậy đen cười khẩy nói:

- Chủ nhân nhà người là tỷ muội tốt của ta, không cần sợ, nếu ta muốn ăn các người phải hỏi ý chủ nhân nhà người trước mới được.

Thiếu niên kiều ngạo răng va lạch cạch, nhưng biểu tình rất hung dữ.

Nữ nhân vậy đen xi cười:

- Đừng hóa cường, nếu tổn thương mình thì không có lợi.

Nữ nhân vậy đen bỏ lại hai thiếu niên, hóa thành bóng đen chớp mắt biến mất.

Hai thiếu niên cảm giác áp lực tán đi, cùng ngồi bệch xuống đất, chân mềm như bún. Đối kháng ngắn ngủi khiến hai người kiệt sức suýt xỉu.

Tô Kính cau mày ra khỏi viện nhìn hai thiếu niên uể oải ngồi dưới đất, mắt đầy mắt kiên nhẫn.

Thiếu niên kiều ngạo cúi đầu, gã vốn muốn gây ấn tượng tốt cho Tô Kính không ngờ lần đầu gặp mặt đã ra thế này. Tuy dưới đất không có nước bùn, rất là sạch sẽ nhưng hai người mất đi yếu lực hộ thể đã bị ướt mưa, chặt vật như gà nhúng nước.

Thiếu niên háo sắc miễn cưỡng chống người dậy bò tới gần Tô Kính, biểu tình nịnh nọt cười nói:

- Chắc đây là Vãn Tâm thiếu niên, hai chúng ta là tùy tùng lão gia phái đến cho thiếu gia, bắt đầu từ bây giờ đi theo thiếu gia lẫn lộn. Nếu thiếu gia muốn đánh ai thì kêu

Ung Dương lên, nếu thiếu gia muốn cướp dân nữ, bá chiếm đất ruộng gì thì ta đứng ra, bảo đảm sẽ không liên lụy đến thiếu gia.

Đám người Lam Mân nghe mà biến sắc mặt, lão gia tìm đến hai người sao mà...kỳ cục.

Thiếu niên kiều ngạo vốn kiệt sức nhưng bị huynh đệ chọc tức ngồi bật dậy:

- Cảm ơn!

Thiếu niên kiều ngạo điều chỉnh tư thế vái hướng Tô Kính.

Tô Kính khề à. Tiêu Dao Hầu tìm tùy tùng cho hần? Không phải tiểu tử?

Hai người này chắc chắn không bình thường.

Thiếu niên kiều ngạo vái ba cái rồi néo thiếu niên nịnh nọt cũng đập đầu ba lạy. Đây là mặt đất có đá vụn, trán thiếu niên nịnh nọt bầm xanh.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Hy vọng của Lâm Hoành Sơn (1)

Thiếu niên kiêu ngạo ngược đầu lên, hai tay dâng hai phù văn màu đỏ.

- Thiếu gia, ta là Ứng Dương, Xích Vĩ Thần Ứng biến thành. Đây là Khuyển Thập Lang, chỉ là một con chó hoang. Hai phù văn này không chế nguyên thần bản mệnh của chúng ta, xin thiếu gia luyện hóa.

Tô Kính động ý niệm, Tiêu Dao Hầu tìm hai yêu quái làm tùy tùng cho hần chứ không phải nhân loại, giao cách khống chế họ cho hần, chỉ cần hần luyện hóa hai phù văn này thì về sau có sai họ đi ám sát Tiêu Dao Hầu thì họ cũng không do dự.

Hai người này về sau là thành viên trong tổ chức của hần sao? Nếu là người mình thì nom bộ dạng không quá lợi hại. Ừm, cũng đúng, hai người chắc chắn sẽ theo hần đi tông quân, thân phận của hần chỉ có thể mang hai người tham gia vào Vũ Lâm quân. Một ưng yêu, một khuyển yêu, Tiêu Dao Hầu đưa đến hai tay sai này cũng thú vị.

Tay sai là trung thành nhất, dù không luyện hóa phù văn khống chế nguyên thần thì hai tên này sẽ không làm phản, chỉ hơi khác mức độ răm rắp nghe lời.

Tô Kính ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn nhận lấy phù văn nguyên thần của Ứng Dương, Khuyển Thập Lang, chuẩn bị luyện hóa chúng. Với thực lực của Tô Kính không thể làm xong hết một lần, hai phù văn này sẽ làm hần mất ba, năm ngày.

Nhìn Tô Kính nhận phù văn Ứng Dương, Khuyển Thập Lang mới lộ biểu tình vui mừng. Khuyển Thập Lang bò dậy cười toe lấy cây dù ra che cho Tô Kính, bộ dạng rất chân chó.

Tô Kính thăm ón lạnh, có vẻ Khuyển Thập Lang không nói chơi, hần mà sai gã đi cướp dân nữ, bá chiếm ruộng đất chắc chắn gã sẽ vui vẻ đi, rất là vui lòng làm.

Tô Kính chỉ có thể giữ cho nước mưa không làm ướt quần áo, giọt nước vẫn đánh vào người hần hóa thành hơi nước, quần áo thậm chí hơi bị ẩm. Tô Kính khác với luyện khí sĩ khác, hần không nỡ dùng chân khí làm hơi nước bốc hơi đi, quá lãng phí.

Ứng Dương cầm nín trước hành động nịnh nọt của Khuyển Thập Lang, chỉ có thể cúi đầu chửi rủa một câu, đứng dậy đi đến bên tay kia của Tô Kính, bộ dạng tùy thời nghe sai.

Tô Kính dờ khóc dờ cười, có vẻ Ứng Dương là mẫu hũ nút.

Nhưng hai người chưa biết bí mật của hần và Lâm Hoành Sơn.

Tô Kính nói:

- Lam Mân, mang hai người đó về, sắp xếp chỗ ở cho họ, chọn chỗ Lâm sư phụ lúc trước ở đi.

- Tuân lệnh thiếu gia!

Lam Mân thăm thắp thỏm, nàng không biết Tô Kính mới nhận được Đại Tiên Sinh truyền âm, hai thiếu niên này đúng là phụ thân sắp xếp cho. Nếu không thì nói suông không bằng chứng, sao Tô Kính có thể tin lời hai yêu vật nói.

Tâm tình Lam Mân thấp thỏm sửa sang lại vật vấy mang theo nhóm Hoàng Sương trở về viện tử của mình, không thêm kêu hai tay sai một tiếng. Tâm tình của Lam Mân khá tệ, có vẻ hai tên yêu quái này không giống người tốt, không đúng, là không phải yêu tốt.

Ứng Dương, Khuyển Thập Lang không phật lòng, dù sao hai người đi theo Tô Kính, họ không cần dè chừng người hầu khác ngoài hần.

Tô Kính vào phòng Lâm Hoành Sơn, Ứng Dương cười khế theo sau lưng Lam Mân:

- Đám nha hoàn các người tốt nhất đừng đắc tội với ta và Khuyển Thập Lang, không thì...

Lam Mân bỗng vụt xoay người, trong tay cầm cây trâm cài tóc màu vàng từ bao giờ đâm mạnh vào bụng Khuyển Thập Lang.

Khuyển Thập Lang giật nảy mình, nếu đấu cự ly xa thì gã mạnh hơn Lam Mân rất nhiều, nhưng khoảng cách gần thế này, đối phương cũng là cấp bậc Tiên Thiên kỳ. Áo ngực trên người Khuyển Thập Lang bị xuyên thủng, trâm vàng dính máu.

Rõ ràng là Ứng Dương uy hiếp, người tìm ta làm gì?

Khuyển Thập Lang rất bức mình, gã miễn cưỡng cong người lùi ra. Ứng Dương tát vào mặt Lam Mân. Hoàng Sương ném mạnh bay ra sáu quân cờ, nàng không mạnh bằng Lam Mân nhưng đã luyện hóa mớ quân cờ này nên tốc độ siêu mau.

Sáu quân cờ bắn vào mặt Ứng Dương, làm gã lộn mào ra sau. Một mảnh lá trong vũng nước dưới đất bay lên rạch một đường trên lưng Ứng Dương.

Ứng Dương, Khuyển Thập Lang nổi giận đang định lấy pháp bảo.

Trên bầu trời chột vang tiếng quạ kêu thê lương lẫn át tiếng sấm. Ứng Dương, Khuyển Thập Lang cùng biến sắc mặt. Một bóng đen từ trong mây cuộn cuộn vọt xuống đất biến hình nữ nhân.

Nữ nhân da trắng hơn tuyết, đôi mắt xanh biếc hấp háy như ánh nến leo lét trong gió. Nữ nhân đáp xuống đất, tát Ứng Dương, Khuyển Thập Lang rằng văng ra ngoài.

- Khốn nạn, ai kêu các nguoi ra tay với nha hoàn của thiếu gia?

Ứng Dương, Khuyển Thập Lang sợ cứng người, quên cả quỷ xuống. Nha đầu này là chủ nhân đầu của hai người, bấy yêu nuôi trong Lôi sơn sợ nhất là Bích Nhân Thần Nha.

Bích Nhân Thần Nha lạnh lùng liếc qua nhóm Lam Mân, nói với Ứng Dương và Khuyển Thập Lang:

- Hai tên khốn nghe rõ cho ta, thiếu gia không kêu nguoi đụng vào ai thì không được tự tiện quyết định. Nếu thiếu gia kêu các nguoi đánh thì dù hai người và những nha hoàn này quen thân cũng không thể nương tay!

Ứng Dương, Khuyển Thập Lang run rẩy chỉ có thể đáp một chữ:

- Vâng.

- Hai nguoi sau khi đi theo thiếu gia thì không còn là thuộc hạ của ta, đây là lần cuối cùng ta nhắc nhở các nguoi, đừng làm trái ý thiếu gia. Răng của hai nguoi không được thúc đẩy mọc ra, phải để nó mọc từ từ biết chưa?

Ứng Dương, Khuyển Thập Lang quỷ xuống đất, dập mạnh đầu.

Bích Nhân Thần Nha cúi đầu nhìn hai tiểu yêu, lòng thầm thở dài. Mặt nha đầu không biểu tình phát ổng tay áo bay lên trời, trong tia chớp đan xen người đã biến mất.

Lam Mân chậm rãi siết chặt trân vàng nhìn hai người dưới đất, run giọng nói:

- Đừng uy hiếp chúng ta, nếu không mọi người cùng nhau chết.

Ứng Dương lạnh lùng quay đầu nhìn Lam Mân:

- Nguoi nghĩ ta sợ chết sao?

Lam Mân tiến lên trước một bước, trân vàng lóe sắc xanh:

- Vậy thì thử đi!

Khuyển Thập Lang kéo Ứng Dương, tay chỉ lên trời.

Ứng Dương buồn bực đứng lên, hừ một tiếng, nói:

- Đừng lấy thiếu gia ra chèn ép chúng ta!

Lam Mân sùng sốt, nhớ đến thiếu gia vắng vẻ Từ Đẳng, nàng cảm thấy dờ khóc dờ cười.

Thì ra hai người này sợ thiếu gia thân thiết với nha hoàn, xa lánh tiểu tư?

Lam Mân có ấn tượng rất xấu với hai người này, nàng kéo tay áo Lục Hà, không nói gì nữa tiếp tục đi tới. Ứng Dương cũng hết hứng cãi.

Trong phòng Lâm Hoành Sơn. Trước mặt gã có một vàng trắng tỏa ánh sáng dịu dàng, đây là Thiên Địa Luân đã đại thành, nhưng vì tài nguyên có hạn nên thiếu gia của gã không bằng Tiêu Dao Hầu. Khi Lâm Hoành Sơn thành tựu Phong Hỏa Luân thì Bình gia cơ bản đã diệt vong, tài nguyên tu luyện cạn kiệt. Lâm Hoành Sơn có thể tu luyện thành Thiên Địa Luân đã là kỳ tài ngút trời, huống chi Bạch Hồ Luân của gã đã có hình thức ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Hy vọng của Lâm Hoành Sơn (2)

Nếu là ngày xưa thì cường giả đẳng cấp Kim Đan như Tiêu Dao Hầu tuyệt đối không đánh lại Lâm Hoành Sơn. Đáng tiếc thiên đạo nghiêng hướng Đạo Môn, Bình gia bị hủy diệt, Lâm Hoành Sơn tu luyện khó khăn, dù ẩn núp trong quân cũng không có nhiều cơ hội tung hoành như cường giả Bình gia

trước kia.

Thiên Địa Luân phát ra, nguyên vẹn nằm trong sự bảo vệ của Lâm Hoành Sơn, người ngoài không thể rình ngó. Dù là đại yêu có thiên phú kỳ dị như Bích Nhân Thần Nha cũng không thể.

Tô Kính ở trong sự bảo vệ hần dùng bí pháp Bình gia luyện chế hai nguyên thần phù, hần có thể nhờ cậy lực lượng của Lâm Hoành Sơn thúc đẩy hiệu quả mau hơn.

Bình gia trước kia cũng giỏi về khống chế yêu vật, Tô Kính hút hai phù văn đỏ vào thức hải. Hai phù văn đã vỡ nát thành mấy vụn phù văn sơ cấp, Tô Kính theo tiết tấu Thiên Địa Luân, từng thanh âm huyền ảo khó tả lặp đi lặp lại chấn động trong thức hải.

Xung quanh thức hải là Lục Đạo Thần Giám, nhờ Lục Đạo Thần Giám phóng lớn thanh âm gấp vô số lần. Những phù văn đỏ rục chấn động bay lượn theo thanh âm, xếp hàng tổ hợp lại thành hai thần văn Bình gia màu hoàng kim rơi xuống Lục Đạo Thần Giám.

Ứng Dương, Khuyển Thập Lang đang đi, hai phù văn đỏ gieo trong nguyên thần đã vỡ rồi tổ hợp lại. Khi tổ hợp lại chúng nát thành mấy vụn phù văn sơ cấp hoàn toàn dung hợp vào nguyên thần của hai tiểu yêu, khi lại ngưng kết thì hai thần văn màu hoàng kim ở trạng thái gần như hư vô.

Ứng Dương, Khuyển Thập Lang không quá rõ ràng về việc tu luyện, không phân biệt được đây là thần văn Bình gia hay cấm chế Đạo Môn. Hai tiểu yêu mắt lóe tia giết mình, thiếu gia lợi hại hơn trong lời đồn nhiều, mới chia tay bao lâu chớp mắt đã hoàn toàn luyện hóa hai nguyên thần phù rồi.

Bị việc này phân tâm, Ứng Dương, Khuyển Thập Lang không hứng thú cãi cọ với đám nha hoàn nữa, hai người im lặng.

Bên Lâm Hoành Sơn, gã nhanh chóng thu về Thiên Địa Luân để Tô Kính chậm rãi quen thuộc cách khống chế hai tiểu yêu. Kiểu khống chế của Đạo Môn là khống chế nguyên thần của đôi phương, khiến đôi phương chủ động đi làm việc. Bí pháp của pháp bảo thì quán thân thể yêu vật, dù Tô Kính không khống chế thì miễn hần muốn có thể tùy thời cảm giác ý niệm của hai tiểu yêu. Vậy thì sau này Tô Kính và hai tiểu yêu có gặp rắc rối, trong trạng thái chiến đấu có thể phối hợp ăn ý nhất.

Bình gia nuôi dưỡng yêu vật vốn là để chiến đấu. Cường giả Bình gia đẳng cấp như Lâm Hoành Sơn đã có thể khống chế đại yêu Kim Đan, nhưng gã không dám làm vậy sẽ bị lộ thân phận.

Tiêu Dao Hầu tặng hai tiểu yêu cho Tô Kính có tư chất không tệ, nếu bồi dưỡng thì sau trăm năm tuyệt đối là trợ lực mạnh.

Lâm Hoành Sơn càng lúc càng tin vào Tô Kính, gã tin tư chất, nghị lực, sự thông minh của hần chắc chắn có thể lên Trúc Cơ.

Có Tiêu Dao Hầu hỗ trợ Tô Kính cũng có thể thành tựu Kim Đan, nếu hần song tu đạo bình thì càng có hy vọng tu luyện Bạch Hổ Luân.

Đạo Môn phi thăng khó khăn, Bình gia thành tựu thần vị cũng khó. Bình gia khó khăn ở chỗ thọ nguyên không dài bằng đệ tử Đạo Môn, dù Lâm Hoành Sơn luyện thành Thiên Địa Luân thì tuổi thọ chỉ cỡ một nửa cường giả Kim Đan.

Tô Kính lại khác, nếu hần thành tựu Kim Đan thì có càng nhiều thời gian tu luyện thành công Bạch Hổ Luân, hần rất có thể là người duy nhất có thể thành tựu thần vị từ sau khi Đông Tần đế quốc diệt nước.

Bình gia thành tựu thần vị giống như bên Đạo Môn phi thăng, có hai lựa chọn, ở lại trần gian ức chế thực lực một thời gian hay trực tiếp đi thế giới khác.

Không ai trong Thần Châu biết về thế giới khác, dù là thời đại thần thoại thì thế giới sau khi phi thăng vẫn vô cùng bí ẩn. Nhiều người phi thăng kiềm chế thực lực ở lại trần gian, trước khi đi để lại chút cảm giác, phán đoán về thế giới khác viết thành sách giữ trong tông môn cho hậu nhân xem.

Lâm Hoành Sơn không quan tâm thế giới khác, chỉ cần Tô Kính tu luyện thành Bạch Hổ Luân ở lại thế giới này trăm năm là tốt rồi, đủ để dao động căn cơ Đạo Môn hồi sinh Bình gia.

Lâm Hoành Sơn biết rất nhiều bí mật của Bình gia nhưng không dám chạm vào, trừ phi gã hoặc Tô Kính có lực lượng không còn sợ Đạo Môn ức chế nữa, khi đó gã mới lấy thứ tích trữ của Bình gia ra trùng kiến lưu phái.

Cuộc chiến giữa Bình gia và Đạo Môn xét cho cùng do tài nguyên tu luyện, ai nắm tay lớn thì kẻ đó có lý. Khi chưa có thực lực tuyệt đối Lâm Hoành Sơn chỉ có thể để những di bảo của Bình gia vùi mình trong thời gian, thành bụi bặm.

Lâm Hoành Sơn vốn đã hơi thất vọng, thậm chí tuyệt vọng, Tô Kính xuất hiện thấp lên chút hy vọng cho gã.

Nên Lâm Hoành Sơn đưa Ngũ Luân Chân Bảo tốt nhất cho Tô Kính chứ không phải nữ nhi Lâm Tạ Hồng.

Tô Kính lẳng lặng cảm nhận hai thần văn trong Lục Đạo Thần Giám, khác với cấm chế phù lục của Đạo Môn, hai thần văn này chứa nhiều lực lượng trời buộc. Tô Kính đã nắm quyền khống chế hai thần văn này nhưng hần chưa đào móc được bí mật trong đó, không biết phải mất bao lâu.

Nếu Tô Kính tập trung tu luyện đạo pháp, Ngũ Luân Bình gia thì không có dư nhiều thời gian cho chuyện khác, hần thì chạy với thời gian, nhanh chóng Trúc Cơ, kết thành Kim Đan. Trông như Tô Kính có Tiêu Dao Hầu làm hậu thuẫn, không lo tài nguyên nhưng thật ra cửa ải tu luyện không chỉ nhờ vào tài nguyên là có thể phá tan.

Cơ thể Tô Kính bị kẹt ở Tiên Thiên kỳ khá lâu nên chưa khó để thăng cấp lên Trúc Cơ kỳ, đạo pháp luận thuật này là nhiều nhất trong Đạo Môn.

Nhưng Trúc Cơ kỳ và Kim Đan thì tăng độ khó lên gấp trăm lần.

Đạo nhân thành tựu Kim Đan mỗi người đều có luận thuật của mình, ít có cái nào giống nhau. Kết thành Kim Đan tương đương với hình thành quy tắc trong cơ thể, linh hồn mỗi người đều khác nhau, tức là trên đời sẽ không xuất hiện hai cường giả Kim Đan giống y như đúc.

Vì vậy kinh nghiệm của người đi trước chỉ có thể tham khảo, không cách nào rập khuôn.

Trúc Cơ còn đỡ, muốn kết thành Kim Đan phải đối mặt kiếp số. Kiếp số có đủ loại, mỗi lần độ kiếp đạo nhân phải dốc hết sức ứng đối, rất là thận trọng.

Đây là năng lượng thiên phú của yêu tộc, là trời ban, nếu nghiên cứu thấu đáo xác minh với đạo pháp của Đạo Môn chắc sẽ trợ giúp cho việc tăng cao cảnh giới.

Tiếc rằng dù là cường giả Kim Đan một chớp mắt ngàn vạn ý nghĩ cũng không đủ sức phân tích quy tắc thiên địa.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thiên thời địa lợi nhân hòa

Bình gia và đạo gia không chú trọng chấp nhất, thường sẽ kiềm dung mức độ vừa phải. Nhưng Tô Kính đã có chân truyền của hai nhà, nếu hắn nghiên cứu thêm yêu pháp của yêu tộc thì hơi tham lam.

Về mặt Tô Kính bình thân, nhưng Lâm Hoành Sơn thấy đằng sau đó là sự dẫn dắt ẩn giấu. Mỗi khi Tô Kính bỏ việc nghiên cứu bí mật của yêu tộc thì Lâm Hoành Sơn yên lòng.

Lòng người không biết đủ là điều không ai có thể tránh khỏi, Tô Kính có thể kiềm chế dục vọng nhanh chóng tăng tiến thực lực, biết nhìn xa, tâm chí kiên định có thể nói là hiếm thấy trong tu luyện giả.

- Sư phụ, đệ tử đã không chế hai yêu tộc rồi nhưng...

Tô Kính nhớ đến Từ Đẳng khuyên can mình làm lòng hắn luôn thấy bất an. Nếu hắn bị lộ, người như Từ Đẳng có đi tố cáo với Tiêu Dao Hài không? Nếu thật sự bị nàng phát hiện cái gì thì hắn có thể nào giết người diệt khẩu?

Lâm Hoành Sơn cười nói:

- Trạng thái hiện giờ của ngươi thì không ai phát hiện ra bí mật được, đương nhiên người gần gũi bên cạnh có thể nhìn ra dấu vết, đặc biệt là người hầu theo sát bên mình. Ta có một cách làm từ từ, ngươi có đồng ý không?

Tô Kính hỏi dồn:

- Làm cách nào?

- Trong tám nha hoàn của ngươi chắc chắn có người chịu trả giá tất cả vì ngươi, hãy lôi kéo người này vào, tuyền dạy cho bí pháp Bình gia để nàng cũng trở thành đệ tử Bình gia. Nếu vậy thì trong tám người sẽ có một cái đinh, thông qua người này ngươi có thể phán đoán ra còn ai có thể lôi kéo. Việc tiếp theo chắc không cần ta dạy ngươi?

Nhìn khuôn mặt chính khí của Lâm Hoành Sơn làm Tô Kính rung mình, vì sinh tồn con người không chuyện gì không làm được.

Đúng vậy, nếu sợ bị lộ thân phận thì cách tốt nhất là mọi người cùng nhau xuống nước.

Lần lượt giải quyết tám nha hoàn, dù cuối cùng Từ Đẳng không chịu thì cũng rắn đánh hạt giống tu luyện Bình gia vào thức hải của nàng, vậy thì nàng cũng đành chịu.

Dù sao hắn không định mưu phản...

Nghĩ đến đây Tô Kính rung mình, hắn không muốn nhưng chẳng lẽ Lâm Hoành Sơn yên phận sao? Nếu có cơ hội thì Lâm Hoành Sơn sẽ không tìm cách phục hồi lại địa vị cho Bình gia sao?

Nhưng để làm được điều đó không biết xảy ra bao nhiêu chiến tranh, chết bao nhiêu người.

May mắn Thần Châu bị Đạo Môn khống chế nên ngày này còn rất xa xôi. Hoang dã bên ngoài Thần Châu không cung cấp quá nhiều tài nguyên cho

Bình gia, thứ quan trọng nhất trong tài nguyên Bình gia là người. Năm xưa Bình gia ủng hộ Tây Tần đế quốc vì hoàng tộc cho phép Bình gia tùy ý tuyển nhận đệ tử, tổ kiến quân đội hoàng triều. Ở Đông Tần đế quốc thì không thể làm vậy được.

Mười hai Đạo Cung, hoàng tộc, gia tộc luyện khí sĩ đều theo dõi gắt gao nhân tài ưu tú. Lâm Hoành Sơn muốn thành lập quân đội thuộc về Bình gia quá khó khăn, gã ở trong biên quan bắc vực nhiều năm nhưng không thành công.

Lâm Hoành Sơn nhìn Tô Kính, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi sợ?

Tô Kính nhú mày, ngang nhiên nói:

- Không phải sợ, đúng hơn là không có thời gian

Lâm Hoành Sơn nói:

- Nếu không sợ thì ta nói thật với ngươi, khi nào ngươi chưa thành tựu Kim Đan ta sẽ không có ý tưởng khác. Nhưng có một số việc ta sẽ chuẩn bị trước tiên. Tham gia vào Vũ Lâm quân rồi chắc chắn phụ thân của ngươi sẽ kêu ngươi đi biên quan bắc vực, dựa vào quan hệ của ta lôi kéo tướng lĩnh trong quân. Ngươi cứ đi làm việc của mình, coi như giúp đỡ phụ thân. Nếu có ngày ngươi thành tựu Kim Đan thì ta sẽ nói chuyện khác với ngươi.

Tô Kính sẽ không để người ta dắt mũi mình đi, hần hỏi thẳng then chốt vấn đề:

- Việc này có ích gì cho trường sinh?

Lâm Hoành Sơn cười nói:

- Tuy ngươi có hy vọng kết thành Kim Đan nhưng ngươi cảm thấy mình có thể phi thăng không?

Tô Kính ngậy ra, mặc dù tâm khí của hần cao nhưng võ ngực bảo đảm có thể tu luyện đến trình độ vũ hóa phi thăng thì vớ vẩn.

Tô Kính vẫn bướng bỉnh nói:

- Nhưng nên thử một lần.

- Ừm! Nếu ngươi có một quân đội mạnh trăm trận trăm thắng thì hy vọng kết thành Đông Tần đế quốc của ngươi cao gấp mấy vạn lần. Khi ngươi kết thành Bạch Hồ Luân dù chưa đột phá đến Thần Đạo cũng có giúp ích lớn cho việc phi thăng đạo môn. Khi đó đi con đường nào tùy ý ngươi.

Thấy Tô Kính không nói, Lâm Hoành Sơn tiếp tục bảo:

- Ta ba mươi tuổi kết thành Thiên Địa Luân, xem như thiên tư cao trong số đệ tử Bình gia. Tiếc rằng người Bình gia không còn bao nhiêu, đại thế thiên hạ là Đạo Môn độc tôn. Ta vốn không mong mọi gì phục hồi Bình gia mãi đến khi gặp được ngươi.

Tô Kính rửa thẳm: Liên quan gì ta?

- Bình gia làm việc chú trọng thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Tiêu Dao Hầu được on bệ hạ ban cho chức Đại Tư Mã, hần muốn khống chế quân đội biên quan bắc vực nên mới tuyển ta đến đây làm lão sư cho ngươi, đây là thiên thời, vừa lúc tình cờ. Ta tu hành bí pháp Bình gia ở biên quan bắc vực, năm năm đã ngưng kết ra Bạch Hồ Huyết Sát, đây là địa lợi. Gặp ngươi, khí hải đan điền của ngươi bị tổn hại, dù có Hoàng Đình Thần Ngọc cũng không thể nào thành tựu Kim Đan, chỉ có tu luyện bí pháp Bình gia mới được cơ hội này. Là tự ngươi tìm ta chứ không phải ta bắt buộc ngươi, đây là nhân hòa.

Tô Kính bật cười, không phải cười khổ mà là cười lớn.

Đúng, Lâm Hoành Sơn không bắt buộc hần, là Tô Kính ép gã thu hần làm đệ tử. Việc mua bán tốt tự đưa lên cửa thế này đổi lại là Tô Kính cũng sẽ chọn giống Lâm Hoành Sơn.

Còn về Tiêu Dao Hầu chọn Lâm Tạ Hồng làm đồ đệ thì càng là cái hố to ùng.

Hoàng Đình Thần Ngọc từng giây từng phút cung cấp lực lượng tu luyện cho Tô Kính, vì thế hần thuận miệng hỏi:

- Sư phụ, vậy còn sư muội? Sư phụ có định để sư muội tu luyện Ngũ Luân Bình gia không?

Lâm Hoành Sơn trả lời:

- Ta chưa suy nghĩ kỹ. Ta rất muốn để nàng đi theo phụ thân của ngươi làm Đạo Môn chân nhân cho rồi. Ngũ Luân Chân Bảo tốt nhất của ta đã đưa cho ngươi, luyện hóa vào trong thân thể, dùng Bạch Hồ Huyết Sát điều hòa thì không thể lấy ra được nữa. Cho dù nàng tu luyện Ngũ Luân Bình gia thì thành tựu sẽ không cao hơn ngươi, nhưng nếu ta lại được một Ngũ Luân Chân Bảo đẳng cấp giống vậy thì vẫn hy vọng nàng sẽ kế thừa bí pháp. Dù gì còn mấy năm để suy nghĩ, chờ đến lúc đó rồi tính.

Tô Kính chỉ biết im lặng, hần nhớ câu chuyện về ma quỷ.

Lâm Hoành Sơn không phải ma quỷ, gã là người có máu thịt giống như những người Tô Kính đã gặp, nhưng việc này y như ký khế ước với ma quỷ, đi từng bước tới trước không thể quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Bồi dưỡng tay sai (1)

Phi!

Quay đầu làm gì, hấn không phải người của thế giới này.

Nghĩ đến đây Tô Kính cười nham nhở:

- Sư phụ nói đúng, chờ đến khi đó rồi tính.

Lâm Hoành Sơn không bức ép Tô Kính trong chuyện này, như hấn nghĩ, gã không lo hấn bỏ phé bí pháp Bình gia. Đã luyện hóa Ngũ Luân Chân Bảo rồi, dù Tô Kính có đi hoàng cung tự thú cũng vô dụng.

- Hôm nay tu hành đến đây thôi, sau khi ngươi trở về hãy nhanh chóng giải quyết việc nha hoàn đi.

Tô Kính gật đầu đồng ý, lòng thầm nghĩ nên bắt đầu từ ai đây?

Tám khuôn mặt nha hoàn lần lượt nổi lên trong đầu Tô Kính. Từ Đăng, Lam Mân, Thanh Liên, Lục Hà, Hoàng Sương, Cam Tâm, Xích Diên, Bạch Anh.

Hình như Lục Hà là lựa chọn tốt nhất?

Tô Kính nghĩ đến đầu tiên là Lục Hà. Hấn nghe trộm nha hoàn lên trò chuyện, biết Lục Hà có chút ý tưởng hy vọng thành thiếp thân của hấn.

Giây sau Tô Kính phủ quyết suy nghĩ này.

Điều này chỉ nói lên Lục Hà muốn leo lên trên, chưa chắc hết lòng hết dạ với Tô Kính. Giống như một số người một lòng muốn thăng quan nhưng không phải phục vụ vì nhân dân.

Lục Hà muốn làm thiếp thân của Tô Kính vì hấn là thế tử Tiêu Dao Hầu, trở thành thiếp thân của hấn ít ra sẽ được khẩu quyết tu luyện càng tốt. Nếu Tô Kính trở thành phản nghịch của đế quốc, dư nghiệt Bình gia thì sao?

Tô Kính lắc đầu, suy nghĩ đến Bạch Anh.

Bạch Anh chắc chắn hết lòng hết dạ với Tô Kính, nàng xung đột cùng Lâm Tạ Hồng là vì hấn. Tuy việc này có dính dáng đến thân phận nhưng xét cho cùng vì Bạch Anh là loại cứng đầu thẳng thắn.

Sau đó Tô Kính tiếp tục phủ quyết. Bạch Anh nhỏ tuổi nhất trong tám nha hoàn, nàng không giấu diếm được suy nghĩ trong lòng, trước tiên nhằm vào nàng không chừng sẽ làm lộ bí mật của hấn.

Phải tìm một người vừa có chủ kiến vừa giữ được bí mật.

Tô Kính vừa suy nghĩ vừa ra khỏi viện tử của Lâm Hoành Sơn, ngược đầu lên thấy một mình Lam Mân đứng chờ ở cửa.

Mắt Tô Kính sáng rực. Phải rồi, trông Lam Mân rất lạnh lùng nhưng sự lạnh lùng này hoàn toàn khác với Hoàng Sương, Hoàng Sương là do tính cách, nàng đối xử với ai đều như vậy.

Lam Mân có vẻ rất biết cách ứng xử, mẫu thân và phụ thân đều có ấn tượng tốt với nàng nên nàng mới làm đại nha hoàn bên cạnh hấn. Trong Hầu phủ đẳng cấp địa vị rất nghiêm ngặt, nếu phân loại người hầu thì có ít nhất hơn mười đẳng cấp. Đẳng cấp của Lam Mân xếp hạng ba, bốn.

Tô Kính nói:

- Lam Mân, qua đây chút.

Tô Kính đi ra cửa viện đến dưới cây to mảnh đất lát đá. Lúc này mưa đã nhỏ dần, dưới cây hơi ẩm ướt, lá cây dính hạt nước thỉnh thoảng nhỏ giọt xuống vài hạt rơi trên bả vai, có thể nghe tiếng bọt nước vỡ tan.

Cảm giác này khiến Tô Kính thấy thoải mái vui vẻ, trên Trái Đất không có nơi tốt như vậy. Trong sở nghiên cứu ở rừng sâu không khí chẳng mới mẻ như ở đây, càng không nói đến mức độ xanh hóa. Trong môi trường thế này yên ổn làm công tử nhà giàu cũng không tồi.

Tô Kính đến dưới tán cây, xoay người lại. Lam Mân đứng lại yên lặng nhìn hắn.

Dưới bóng cây vấy dài của Lam Mân tỏa vàng sáng như hơi nước, mưa phùn lất rắt sau lưng tôn lên nàng phiêu dật, xuất trần. Tô Kính nhìn mặt mày đường nét sạch sẽ của nàng, hẳn hơi đổi ý. Chuyện này không thể qua loa nói ở đây, không bàn tới trong Hầu phủ có trận pháp đầy rẫy có cái nào mang hiệu quả theo dõi không, nếu lỡ Lam Mân không chịu thì chẳng lẽ Tô Kính giết nàng tại chỗ sao?

Bởi vậy Tô Kính mở miệng nói:

- Sẽ có ngày ta đi trong quân phục dịch.

Về mặt Lam Mân kỳ dị đáp:

- Thiếu gia, chúng ta đều biết.

- Quân đội không thể mang theo người hầu nữ quyền.

Lam Mân vẫn không hiểu Tô Kính muốn nói gì:

- Chúng ta ở nhà chờ thiếu gia.

Nếu tông quân lâu thì mười năm, ngắn thì ba, năm năm là có thể trở lại. Thiếu gia không thể nào làm tướng quân, đi Vũ Lâm quân chỉ vì tăng chút kinh nghiệm. Đế quốc không cho phép lười biếng, bắt tử đệ quý tộc trẻ đi trong quân đã thành thông lệ.

Tô Kính châm chước nói:

- Trước khi tông quân tất nhiên ta sẽ Trúc Cơ, từ Trúc Cơ đến Kim Đan hay được gọi là chín kim tinh lan, ba ngưỡng cửa sắt. Đi vào Vũ Lâm quân ba, năm năm hay hơn mười năm thì ta ít ra sẽ vượt qua một ngưỡng cửa, còn các người thì sao?

Lòng Lam Mân như có tiếng sấm nổ.

Các người thì sao?

Thiếu gia hỏi vậy là sao? Lam Mân ngỡ mình nghe lầm, nói thật là nàng chưa từng cho rằng Tô Kính sẽ để các nha hoàn trong lòng, tám người dù sao là người hầu. Bọn họ sợ khổ vào Tô phủ, nếu ở trong một số tiểu môn tiểu phái thì đã là đệ tử hạch tâm. Ít nhất với thiên phú tu hành của Lam Mân miễn cưỡng có thể lọt vào mười hai Đạo Cung.

Trong Tiêu Dao Hầu thì Lam Mân nhận được khẩu quyết tu luyện tuy bằng các môn phái nhỏ nhưng thân phận cách biệt một trời một vực. Đệ tử hạch tâm trong môn phái nhỏ tương đương với nửa quý tộc, còn bây giờ Lam Mân chỉ là nô bộc.

Tô Kính hỏi câu đó là có ý muốn nâng đỡ các nàng.

Nếu Tô Kính là Trúc Cơ thì bây giờ Lam Mân còn miễn cưỡng đi theo bên hắn được. Sau Trúc Cơ là chín kim tinh lan, ba ngưỡng cửa sắt, ý chỉ mười hai cảnh giới trong đó, mỗi lần đột phá một tầng cảnh giới sẽ đến gần Kim Đan hơn một bước.

Thiếu gia đang bày tỏ quyết tâm tập trung tu hành, thành tựu Kim Đan?

Nếu thiếu gia thành tựu Kim Đan thì luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ như Lam Mân không xứng làm nô bộc cho hắn. Cường giả Kim Đan không cần nô bộc, muốn tiếp tục đi theo thiếu gia thì phải là Trúc Cơ mới có cơ may.

Lam Mân thông minh nghe hiểu ý, vì thế Tô Kính cười nói:

- Nhưng ta không thể truyền dạy thuật đạo gia truyền cho nàng.

Tô Kính nhấn mạnh chữ nàng.

Lam Mân nhảy bèn cúi đầu hỏi:

- Thiếu gia muốn như thế nào?

- Thiên hạ có mười hai lưu phái Đạo Môn cộng thêm tám, chín gia tộc, một đồng thể lực gộp lại không hơn một trăm môn có thể tu thành đạo pháp Kim Đan. Bản thân ta có một môn có thể truyền dạy cho nàng nhưng...

- Nhưng sao?

Dù Lam Mân nhìn thấu thế giới này nhưng bỗng nhiên đối mặt cơ hội có thể Trúc Cơ, thành tựu đại đạo Kim Đan thì không cam lòng tầm thường. Nếu

Lam Mân chưa từng tu luyện cũng đành thôi, mới có khẩu quyết luyện khí bình thường mà nàng đã đến trình độ Khí Phán Tiên Thiên thì càng khó dứt bỏ đạo tu luyện. Hiện tại cơ hội tốt đặt ngay trước mặt nàng, Tô Kính có nêu yêu cầu gì Lam Mân cũng khó từ chối được. Hơn nữa con người nàng đều là của Tô Kính thì có gì để từ chối?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Bồi dưỡng tay sai (2)

Tô Kính khẽ thở dài:

- Ài, thế giới tốt đẹp này...

Tô Kính bỗng nhiên đi vào trong mưa thẳng hướng viện lạc của mình. Lam Mân hoang mang theo sau, nàng không biết Tô Kính rất là bản khoản giày vò, tự hỏi có nên kéo tám nha hoàn xuống nước không? Có nên lạnh nhạt cách xa? Chờ hần tử Vũ Lâm quân trở về thì các nàng cũng trở thành người lạ.

Tô Kính khát vọng thành tiên đắc đạo đó là dục vọng nghiên cứu gần như thiên chấp, hần muốn biết tiên nhân là cái gì, đối với hần trường sinh bất quá chỉ là đính kèm khi thành tiên.

Vì mục tiêu này Tô Kính chấp nhận mạo hiểm lớn, nhưng nhóm Từ Đằng có chịu trả giá đắt thế không?

Lam Mân thấp thòm theo sau Tô Kính. Thiếu gia đối ý rồi? Trông không giống. Lam Mân muốn truy hỏi nhưng không biết nên nói thế nào, thế là hai người một trước một sau về viện. Tô Kính tự mở cửa viện, nổi lòng Lam Mân rất rối loạn nên không làm việc này.

Lúc này Tô Kính thâm hiểu rõ một điều, xem thái độ của Lam Mân thì được khẩu quyết tu luyện tốt hơn là điều quan trọng hơn bất cứ cái gì. Ít ra sức hấp dẫn thành tiên đối với người ở thế giới này là dục vọng càng thuần túy, ai quan tâm quy luật khoa học thành tiên gì đó? Chỉ cần có thể thành tiên, xem như là mèo mù vớ cá rán cũng không sao. Biết rõ sẽ thất bại vẫn có vô số người trẻ già nằng mọc, chết trong kiếp số, hồn phi phách tán.

Lục Hà từ sương phòng chạy ra, thấy Lam Mân thần thờ theo sau Tô Kính thì ngạc nhiên kêu lên:

- Lam Mân tỷ!

Lần đầu tiên Lục Hà thấy bộ dạng của Lam Mân như vậy, không lẽ sắp độ kiếp?

Không đúng không đúng, luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ đâu có kiếp số gì lớn, nguyên thần thật sự còn chưa kết thành, linh hồn như ngọn nến trước gió, chịu không nổi kiếp số tàn phá.

Chắc không phải thiếu gia đã làm gì Lam Mân rồi đi? Từ chỗ Lâm Hoành Sơn trở về đi qua mảnh rừng tre, nhưng trời mưa lớn như thế...

Lục Hà đang suy nghĩ lung tung Tô Kính bỗng hỏi:

- Từ Đằng sao rồi?

- Đã dậy được, Từ Đằng tỷ sắp xé cho Ứng Dương, Khuyển Thập Lang rồi.

- Để nàng ta nghỉ thêm một ngày đi. Phải rồi, kêu Ứng Dương, Khuyển Thập Lang tới gặp ta.

Tô Kính không nói gì với Lam Mân nữa, hần cần suy nghĩ nên bắt tay từ chỗ nào, truyền dạy cái gì cho nàng.

Tô Kính về khu vực tiến cuối cùng trong viện lạc, đi sương phòng bên tay phải. Không lâu sau Ứng Dương, Khuyển Thập Lang được gọi đến, vào cửa liền hành lễ với Tô Kính rồi mới đứng dậy chờ nghe hần sai khiến.

Tô Kính mở miệng hỏi:

- Hai người đều có năng lực gì hay nói cho ta biết.

Hai người này sẽ đi theo hần vào Vũ Lâm quân, là trợ thủ trên chiến trường. Ứng Dương, Khuyển Thập Lang được đưa tới sớm vì để quen thuộc nhau, tiện phối hợp hơn.

Khuyển Thập Lang giơ tay ra ý Ứng Dương nói trước.

- Thừa thiếu gia, ta có thể biến thân thần ưng ẩn cao ngàn dặm, xem xét trận hình kẻ địch. Nếu đánh nhau trên chiến trường thì ta không dám nói, nếu là đấu riêng thì ba, năm luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ cũng không đánh lại ta.

Tô Kính hỏi:

- Vậy tại sao bị Lam Mân làm bị thương?

Ứng Dương đỏ mặt nói:

- Ta sao dám xuống tay ác với nha hoàn của thiếu gia.

- Ừm, yêu tộc các người có biết dùng binh khí không?

Ứng Dương do dự nói:

- Thiếu gia, yêu tộc chúng ta rèn luyện yêu khí tương đương khó khăn, dù còn hơn hai năm nhưng ta và Khuyển Thập Lang không có năng lực này, vũ khí bình thường thì không dùng được. Nếu có thể...

Tô Kính cau mày bất mãn nói:

- Có gì người cứ nói thẳng.

- Vâng thưa thiếu gia.

Ứng Dương ngẫm nghĩ, nói:

- Lúc ta và Khuyển Thập Lang ở Lôi sơn, tại Bì lâm được một bộ võ kỹ, cần có loại binh khí đặc biệt nhưng ta chỉ có hình, không cách nào làm được bản vẽ thật sự.

Tô Kính cảm thấy chuyện này không khó khăn gì:

- Vậy người hãy vẽ ra, ta tìm người thiết kế cho.

Tô Kính quay sang hỏi Khuyển Thập Lang:

- Người cũng giống vậy?

Khuyển Thập Lang cười nhỉnh:

- Thiếu gia, bản lĩnh của ta không lớn nhưng cái mũi rất nhạy. Đánh nhau thật thì không bằng Ứng Dương, đưa ta binh khí chẳng bằng cho thứ gì giữ mạng được.

Tô Kính lạnh nhạt nói:

- Hừ! Trên chiến trường nếu không thể giết địch thì muốn người có ích gì?

Khuyển Thập Lang vội quỳ xuống:

- Thiếu gia kêu ta đi trực tiếp giết địch thì rất lãng phí, đương nhiên gặp người như Lam Mân một chọi một thì ta có thể đánh lại.

- Cỡ như Lam Mân lên chiến trường có bao nhiêu chết bấy nhiêu!

Khuyển Thập Lang nhăn mặt nói:

- Ta cũng được một bộ kỹ pháp trong Bì lâm ở Lôi sơn, giỏi dùng chùy xích sắt. Nhưng cần đặc biệt chế tạo, ít ra phải là binh khí đẳng cấp pháp bảo mới được không thì ta đi lên cũng sẽ chịu chết giống như Lam Mân.

Ứng Dương lên tiếng:

- Thiếu gia, Khuyển Thập Lang có thiên phú yêu tộc giỏi về chạy trốn bằng đường nước, còn có thể chui lỗ.

- Ồ?

Thần văn thuộc về Khuyển Thập Lang chợt lóe sáng trong thức hải của Tô Kính, hần dưng thần thức quét qua.

Người Khuyển Thập Lang run rẩy quỳ dưới đất liên tục dập đầu:

- Thiếu gia, ta không cố ý che giấu thiếu gia, năng lực này có thể chạy trốn nhưng...

Tô Kính chợt hỏi:

- Hai người có biết yêu thuật gì không?

Khuyển Thập Lang ngược đầu lên liếc Ứng Dương một cái.

Ứng Dương nói:

- Thừa thiếu gia, yêu thật của yêu tộc đều là thần thông thiên phú, đẳng cấp của ta rất cao còn chưa thức tỉnh, thiếu gia hãy hỏi Khuyển Thập Lang đi.

Khuyển Thập Lang miễn cưỡng nói:

- Thừa thiếu gia, tuy ta là khuyến yêu nhưng có huyết thống hồ yêu, nên thần thông thiên phú tạp nham..

- Cứ kể hết.

- Thuật mị hoặc, trong khoảng cách ba trượng khiến đối thủ thực lực thấp hơn ta ba đẳng cấp bị mê hoặc, ta có thể khống chế đại khái một khắc thời gian. Khoảng cách xa thì người thực lực thấp mấy miễn ý chí kiên định thì yêu thuật này sẽ mất hiệu quả.

- Còn gì nữa?

- Nếu ta biến thân làm chó, người bị ta cắn sẽ trúng độc, độc hơn nọc rắn nhiều và sẽ truyền nhiễm. Ta không biết năng lực này nên gọi là gì, trong Bi lâm Lôi sơn

không có ghi chép.

Tô Kính buồn cười, đây là độc bệnh chó dại sao?

Những năng lực của Ứng Dương, Khuyển Thập Lang không tính kinh thể hải tục nhưng Tô Kính khá vừa lòng. Ứng Dương biết bay tương đương với máy bay trinh sát, Khuyển Thập Lang là lính trinh sát dưới đất. Tiêu Dao Hạo tìm hai yêu quái này cho hắn đều có ý đồ, dựa vào thân binh chiến đấu không bằng thực lực của mình tăng cao.

Nếu muốn làm người chỉ huy thì tìm tòi tình báo là ưu tiên hàng đầu, thực lực chiến đấu tổng thể của Vũ Lâm quân khá mạnh, chờ thân binh của mình đi lên đánh thì đại thế đã mất, lo chạy nhanh còn đáng tin hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thịt Đường Tăng, mầm tai họa (1)

Thấy Ứng Dương, Khuyển Thập Lang tạm thời không có kỹ năng sát thương mạnh là Tô Kính đã hiểu ý của Tiêu Dao Hạo. Tìm hai yêu quái làm chân chạy vật cho hắn, bản lĩnh đánh nhau ngang ngửa Tô Kính là được. Nếu chú trọng sức sát thương thì Tiêu Dao Hạo dư sức tìm yêu quái mạnh hơn nữa làm thuộc về cho Tô Kính.

Ít ra Tiêu Dao Hạo không thiếu yêu quái Trúc Cơ trạng thái cao nhất, hai đại yêu tùy thân của gã đã là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ.

Tô Kính phỏng chừng Tiêu Dao Hạo lo hắn không chăm chỉ tu luyện lâu, nếu cho hắn hai yêu quái thực lực mạnh chỉ e hắn sẽ bỏ tu hành.

Tô Kính trò chuyện với hai tay sai nửa canh giờ, hắn đã hiểu rõ năng lực của Ứng Dương và Khuyển Thập Lang, Nghi thức bá sư bên Tiêu Dao Hạo vẫn diễn ra theo như kế hoạch, Lâm Tà Hồng bị thương do tự nàng làm ra, Sứ Đạo Nhân chỉ muốn bắt sống nếu không thì Bích Nhân Thần Nha ở trên trời không ra tay là Lâm Tà Hồng chết chắc.

Bích Nhân Thần Nha trung thành với Tiêu Dao Hạo nhưng không rảnh lo cả việc Lâm Tà Hồng. Những yêu vật khó hòa đồng với nhân loại cũng vì vậy. Tiêu Dao Hạo không trực tiếp ra lệnh Bích Nhân Thần Nha bảo vệ Lâm Tà Hồng thì khi có nguy hiểm có hỗ trợ hay không tùy vào tâm tình của nàng.

Tiêu Dao Hạo không trừng phạt Bích Nhân Thần Nha vì điều này, sau khi chính thức bá sư rồi nếu Lâm Tà Hồng lại gặp nguy hiểm chắc chắn Bích Nhân Thần Nha sẽ xen vào. Tiêu Dao Hạo không rảnh vì chuyện đã xảy ra mà trừng phạt thuộc hạ.

Bữa tiệc kéo dài đến trời hừng sáng khách khứa mới lục tục từ biệt, Tiêu Dao Hạo và phu nhân của mình chỉ dự tiệc nửa canh giờ rồi đi.

Trừ hai quản gia ở lại bữa tiệc còn có hai nhi tử do thiếp thất Tiêu Dao Hạo sinh ra. Hai nhi tử này thân phận không thấp nhang huyết mạch không tinh khiết bằng Tô Kính, không thể nào kế thừa vị trí Tiêu Dao Hạo.

Đại diện chiêu đãi khách đèn đuốc sáng trưng, chỉ còn mười mấy đạo nhân vẫn đang uống rượu. Hai công tử không tiện bỏ đi, hai quản gia thì bận việc

đã cáo lui.

Tô Kính có hai ca ca, đại ca Tô Linh đã ba mươi mấy tuổi, bộ dáng tuấn tú mày rậm mắt to, trông hơi chân chất. Tô Linh tu luyện bí truyền Tô môn, lúc trước được tài nguyên cũng phong phú nhưng huyết mạch bình thường, sau khi Trúc Cơ thì không thấy hy vọng thăng cấp Kim Đan.

Chuyện này không lạ, đa số tử đệ trong gia tộc đều như thế, trên đời này không có nhiều luyện khí sĩ Kim Đan kỳ, có thể Trúc Cơ vượt qua một ngưỡng cửa sắt đã xem như cao thủ.

Nhị ca Tô Kiến mới mười bảy tuổi, vì xuất thân của mẫu thân nên gã phải chờ mười tám tuổi mới vào trong Vũ Lâm quân phục dịch được. Bề ngoài Tô Kiến rất giống Tiêu Dao Hầu, mặt mày thanh tú, nói năng khéo léo, cảnh giới tu luyện thì giống Tô Linh nhưng thiên phú tốt hơn đại ca nhiều.

Vì huyết mạch tinh thuần thua xa Tô Kính nên hai người này có quan hệ khá tốt với gã, dù gã chết rồi bọn họ cũng không có hy vọng kế thừa tước vị Tiêu Dao Hầu.

Muốn kế thừa tước vị nhất đẳng hầu ít nhất phải là cảnh giới Kim Đan nhất trọng, Tô Linh, Tô Kiến không được gia tộc xem trọng. Bởi vì không có hy vọng nên ngược lại được chút tình thân, không biết nên vui hay buồn.

Hai người dù sao là nhi tử của Tiêu Dao Hầu, luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ cũng là nhân tài hiếm có trong đế quốc, Tô Linh đã có viên chức. Tô Kiến thì chỉ cần vào Vũ Lâm quân trải đời thì không khó kiếm quan tước.

Khách khứa mười hai Đạo Cung đã sớm rời đi, ở lại toàn là tử đệ thế gia trong Ngọc Kinh thành. Bọn họ đưa quà không quý giá bằng Đạo Cung và hoàng tộc, mục đích đến đây vì muốn liên lạc tình cảm, giống mấy bữa tiệc trên Trái Đất.

Người có quan hệ không tốt với Tiêu Dao Hầu đến đây chỉ vì lễ phép, ở lại tới lúc tàn tiệc xem như chơi thân với Tiêu Dao Hầu phủ. Uống rượu đến lúc này thì mọi người vứt bỏ mọi lễ độ.

Một công tử mặc áo dài màu bạc đỏ lấy dao bạc nhỏ xinh ra, thuận tay cầm vỏ dừa trên bàn, dao bay múa, chỉ mười giây đã điều ra một mỹ nhân mỏng manh. Vỏ dừa bị ném ra, mỹ nhân sống lại.

Mỹ nhân mặc váy dài màu vỏ dừa quỳ trên bàn lạy hướng công tử, nhưng đựng ngã một cái khay làm nước vắng khắp nơi. Mọi người cười nghiêng ngả.

Tô Linh cũng cười đau bụng, đừng thấy gã đã ba mươi mấy tuổi nhưng toàn lo tu hành, tính cách chỉ như thanh niên. Trong Hầu phủ không nuôi dưỡng ca kỹ, dùng thuật đạo làm ra vài người hát hò đã tốt rồi.

Đám thanh niên đều tìm tài liệu trên bàn làm ra các vũ cơ, nhạc sư rồi dọn dẹp cái bàn trống, bày ra sân khấu đặt những khối lồi vào diễn kịch.

Không khí thả lỏng, thiếu niên công tử quen biết nhau khi vắng mặt người lớn thì choàng vai bá cổ, không nghiêm trang nữa.

- Tô thiếu gia, nghe nói đạo sĩ Thanh Dương cũng muốn hại thể tử, chuyện này có thật không vậy?

Hỏi chuyện là một người trẻ tuổi mặc đạo bào thanh vân, bộ dạng hơi xấu xí nhưng có phụ thân là tu sĩ Kim Đan kỳ hiếm có, hơn nữa không phải xuất thân gia tộc lớn, là nhị phẩm đương triều Phong Vân Đình Đô Ủy kiêm Linh Tuấn Thành Ngự Sử Đài, thượng tướng quân trấn thủ Trích Tinh môn Ngọc Kinh thành, Trường Lạc Hầu Cơ Nguyên.

Họ Cơ vốn là đại tộc nhưng Cơ Nguyên này không dính dáng chút gì đến Cơ gia ở Dự châu.

Cơ Nguyên xuất thân lùm cỏ, toàn nhờ vào quân công gây dựng gia nghiệp này, có thể vào Ngọc Kinh thành là tự dựa vào thực lực Kim Đan kỳ của mình. Công tử khuôn mặt xấu xí là tiểu nhi tử của Cơ Nguyên, Cơ Phát. Cơ Nguyên và Tiêu Dao Hầu quan hệ thân thiết nên Cơ Phát hỏi câu đó không chút kiêng dè.

Tô Linh thuận miệng nói:

- Đại Quân Gia tự mình đến bắt Diệp Thiêm, chuyện này không sai được. Phụ thân tuy rằng thể lớn nhưng nếu không có chứng cứ rõ ràng thì không dám tùy ý bắt người của Thanh Dương cung.

- Tô thiếu gia, nghe nói thể tử bị thương, hai người nên đi thăm chừng, cứ luôn ở đây sợ là...

Nói chuyện là con cái nhà quyền quý, đại công tử của Võ Lương Hầu, Tào Thần.

Tô Kiến bĩu môi:

- Người nói bậy bạ cái gì, coi chừng phụ thân của ta nghe được.

Tào Thần cười nói:

- Nói chuyện ở đây tất nhiên Hầu gia nghe được, ta chỉ sợ bên thể tử không vui. Huynh đệ hai người cùng chúng ta vui vẻ dù gì không phải việc chính đáng.

Những người này nói chuyện không kiêng dè chủ yếu vì mẫu thân của Tô Linh chết sớm, không có nhà ngoại. Nhà mẫu thân Tô Kiến là dân chúng bình dân không chút bối cảnh. Ai đều biết ba huynh đệ Tô gia sẽ không xảy ra xung đột, nếu không thì câu nói này tình nghi là cố ý đâm bị thóc chọc bị gạo, Tiêu Dao Hầu khó chịu một cái là tiền cả đám đi gặp quý.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Thịt Đường Tăng, mầm tai họa (2)

Tô Linh trả lời:

- Là phụ thân không cho chúng ta đi làm phiền thế tử.

Tô Linh tuy là đại ca nhưng vì thân phận nên ở trước mặt người ngoài phải gọi tiếng thế tử.

Những người này nghe Tô Linh nói thế thì không nhắc nữa.

Tô Kiến nói:

- Mà sao các người tự nhiên nói chuyện này?

Cơ Phát khẽ răng cười:

- Đương nhiên là vì nghe nói từ khi thế tử bị kiếp lỗi thì tình tâm tu hành đạo pháp, nên chúng ta đều muốn trông thấy.

Trước khi Tô Kính chưa xuyên qua thì thân phận thế tử Tiêu Dao Hầu dù cao nhưng đầy tiếng xấu, không ai chịu chơi với gã, cho rằng Tiêu Dao Hầu đã từ bỏ nhi tử này.

Bây giờ Tiêu Dao Hầu về kinh, từ trong hoàng cung đổi một khối Hoàng Đình Thần Ngọc, Tô Kính thì chăm chỉ tu hành, đám công tử ngừi được mùi khác lạ. Bọn họ không chịu đi hơn phân nửa vì muốn gặp Tô Kính. Những người này tư chất không tệ nhưng không phải người thừa kế trong gia tộc, muốn phát đạt cần dựa vào một gốc cây lớn.

Không ngờ Tô Kính là Kim Đan, hắc Trúc Cơ là có thể dễ dàng kiếm một tước vị, thái độ của Tiêu Dao Hầu làm mọi người khát vọng.

Bọn họ không xứng bám chân Tiêu Dao Hầu nhưng có thể phụ thuộc vào thế tử Tiêu Dao Hầu.

Tô Linh từ chối thẳng:

- Các người muốn gặp thế tử chỉ e không được, phụ thân đang cấm túc thế tử. Ta đây còn không thể đi chỗ ở của thế tử, các người muốn đi càng không có cửa.

Tào Thần không nản lòng:

- Tô thiếu gia, chúng ta chờ được, cấm túc cũng nên có thời hạn đúng không?

Tô Kiến nói:

- Vậy các người phải chờ mấy tháng, đợi thế tử qua lễ trưởng thành phụ thân sẽ không cấm túc nữa. Khi đó chỉ cần thế tử muốn có thể tùy thời gặp.

Nam nhân Đông Tần để quốc mười bốn tuổi lấy tên, mười lăm tuổi làm lễ trưởng thành, mười sáu tuổi tòng quân.

Tô Kính sắp tròn mười lăm tuổi, qua lễ trưởng thành dù hắc phạm sai lầm lớn mấy Tiêu Dao Hầu cũng sẽ không cấm túc, cùng lắm dùng gia pháp.

Không khí chợt lắng xuống, chỉ có đội nhạc sư trên bàn rượu còn đang đàn hát, vô đưa điệu ra vũ cơ múa vạt váy tung bay.

Lễ trưởng thành, rất nhanh thế tử Tiêu Dao Hầu sẽ làm lễ trưởng thành.

Sau lễ trưởng thành là có thể thành thân, đến nay chưa nghe nói thế tử của Tiêu Dao Hầu đính hôn với nhà nào. Muốn đầu vào thế tử thì trực tiếp làm sủng gia là tốt nhất!

Người gã cho thế tử Tiêu Dao Hầu rồi chỉ cần sinh ra một hậu đại có huyết mạch tinh thuần, có thể tu luyện Thanh Minh Chân Giải của Tô gia thì tất nhiên có thể kế thừa tước vị Tiêu Dao Hầu.

Nghĩ đến đây đám công tử hết hứng uống rượu, ước gì lập tức bay về nhà bàn bạc xem làm cách nào lôi kéo được việc hôn nhân này.

Tô Kính không biết trong phủ có một đám người bỗng nhiên theo dõi hắn, nếu hắn biết suy tính của đám người này chắc sẽ dở khóc dở cười. Gả cho hắn không phải việc tốt, nếu thân phận Tô Kính bị lộ sẽ liên lụy rất nhiều người.

Tô Kính đang chơi cờ, hắn lấy cớ là không ngủ được kêu nhóm Lam Mân cùng mình chơi cờ vây trong phòng. Trời sắp sáng, chỉ có Lục Hà là còn tỉnh thần phần khởi đầu cờ cân sức ngang tài với Tô Kính, mấy nha hoàn khác đều đã đi ngủ.

Phòng ngủ của Tô Kính rất lớn, bàn cờ bày dưới đất. Tô Kính dựa vào cạnh giường, Lục Hà ngồi quỳ trước mặt hắn cực kỳ chăm chú nhìn thế cục trên bàn cờ.

Tô Kính một lần nữa phải xem xét lại Lục Hà. Người thiếu nữ này một lòng muốn bò lên trên, nhưng bây giờ đang có cơ hội tốt mà nàng chỉ tập trung vào bàn cờ, lòng tranh thắng thua quá nặng.

Trên bàn cờ, thoát trông hai bên lực lượng ngang nhau nhưng Tô Kính có ưu thế đi trước. Cờ đen của Lục Hà có hai điểm không ổn, dù trám bên nào thì bên kia sẽ bị cờ trắng công kích.

Lục Hà cúi thấp đầu, cong đầu gối, ngón tay giấu trong tay áo, răng cắn nhẹ tay áo tập trung tinh thần. Đột nhiên Lục Hà đặt một quân cờ xuống, trong mắt có chút sắc bén.

Tô Kính bất ngờ, nước cờ này là tấn công một quân cờ đơn của hắn, Lục Hà từ bỏ lấp lỗ hổng bên mình. Nếu Tô Kính phản công vào hai chỗ kia thì khu vực cờ đơn này sẽ bị triệt.

Luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ có tốc độ và năng lực tính toán hơn xa kỳ thánh trên Trái Đất, nhưng hiểu biết về cờ có lẽ cách biệt lớn, chỉ có khả năng tính toán là không thua.

Tô Kính tính sơ liền ra nếu hắn bỏ quân cờ đơn này phản công cờ đen của Lục Hà thì hai bên bị mất quân như nhau, hắn mất ưu thế đi nước trước. Thế cục đã vào giữa bàn, mất ưu thế dẫn đầu là siêu bất lợi.

Lục Hà chơi chiêu này có khí khái ngọc đá đều nát, không phải muốn diệt quân cờ đơn của Tô Kính mà muốn phá hỏng cả bàn cờ. Vị trí Lục Hà đặt cờ cực kỳ chính xác, linh hồn luyện khí sĩ của Tô Kính tính toán muốn chóng mặt.

Cách tốt nhất là giữ khu vực cờ đơn rồi công kích lại hai chỗ cờ khác của Lục Hà, chỉ cần khu vực cờ này sống sót là Tô Kính có phần thắng.

Thế tử Tiêu Dao Hầu cũ thích cờ vây, nha hoàn đi theo gã đều học cờ, không như nha hoàn nữ quyền của người khác chơi cờ bạc vờ vờ gì. Chỗ tốt của việc chơi cờ vây là từ đó thấy tính cách của một người. Nhìn nước cờ của Lục Hà làm Tô Kính yên tâm, bên Lam Mân có thể xuống tay lần thứ hai, còn Lục Hà là người thứ nhất hắn ưu tiên giải quyết.

Chỉ cần có cơ hội thành tiên thì Lục Hà chấp nhận trả bất cứ cái gì nào.

Tô Kính nói:

- Chơi cờ với nàng thú vị hơn Lam Mân, chơi với Lam Mân luôn là phân thắng thua trong ba nước.

Tô Kính đặt cờ trắng ở nơi khác, bỏ qua khu vực cờ đơn này.

Lục Hà thấy Tô Kính ứng chiêu thì hớn hờ nói:

- Lam Mân tỷ quá bình tĩnh.

Ứng đối thế này thì về sau sẽ là chém giết gắt gao, không có đường quay đầu.

Một ván cờ thảm liệt.

Bình tĩnh?

Tô Kính nhớ đối thoại với Lam Mân, nhớ phản ứng của nàng, hắn thầm buồn cười. Hắn đánh giá thấp dự vọng thành tiên của người nơi đây.

Loại người như Lam Mân khi nghe thấy hy vọng cũng sẽ mất đúng mực.

Tô Kính tính tới tính lui, quên tính phong tục tập quán. Nhập cảnh tùy tục, hắn và thế giới này còn một chút xa cách, muốn thật sự hòa nhập vào không bị thế giới này bài xích thì hắn nên bắt đầu một cuộc sống thật sự. Nếu chỉ tu hành sớm muộn gì sẽ tự hại mình.

Lúc này tâm linh Tô Kính thông thấu, cảm ngộ sâu sắc hơn về quy tắc.

Theo ý của Tô Kính thì bây giờ là thời cơ tốt nhất để Lục Hà dụ dỗ hắn, không ngờ hai người chém giết quyết liệt trên bàn cờ. Lục Hà hết sức chăm chú, Tô Kính thì hơi mất tập trung.

Chương 49: Cờ vây, lời đình

Đừng!

Không biết ở phương xa nào vang tiếng sấm.

Không phải sấm trên trời mà ở trần gian, đạo sĩ phát ra lời pháp ngay trong Ngọc Kinh thành. Nghe tiếng lớn thì Tô Kính đoán được kẻ ra tay ít nhất là luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan.

Trong Ngọc Kinh thành có nhiều luyện khí sĩ Kim Đan, đều tập trung ở hoàng cung, Đạo Cung. Vị trí phát ra lời pháp là ở vùng ngoài thành thị, nơi quan to quyền quý quan trọng không đi, càng không liên quan đến Đạo Cung.

Một tiếng sấm đánh thức Lục Hà khỏi suy tư, nàng nhìn ngoài cửa sổ, phương đông đã nổi vệt trắng.

Lục Hà kinh ngạc hỏi:

- Chúng ta chơi cờ suốt đêm?

- Ừm!

Lục Hà tiếc nuối miễn cưỡng đẩy bàn cờ ra:

- Vây mau dẹp đi, nếu bị Từ Đăng tỷ biết ta sẽ bị mắng.

Lục Hà phát tay áo, quân cờ đen trắng trên bàn cờ hỗn loạn. Lục Hà phát tay áo phát ra khí chất thiếu nữ, không còn sát khí sắc bén tập trung tinh thần vừa rồi, giọng nói mềm mại ngọt ngào.

Tô Kính đứng dậy:

- Vậy nàng dọn dẹp đi, ta không buồn ngủ, nàng ở lại nói chuyện chút.

Lục Hà tiến lên cởi áo khoác cho Tô Kính.

Các luyện khí sĩ Đông Tần đế quốc ít ai tu hành trong rừng sâu núi thẳm, cơ bản đều nhập thế, thói quen sinh hoạt giống phàm nhân. Thấy trời sáng, Tô Kính còn phải đi chỗ Lâm Hoành Sơn tu luyện võ kỹ lúc sáng sớm, không lâu sau Từ Đăng sẽ đến hầu.

Lục Hà nhanh chóng nâng Tô Kính lên giường, hấn vỗ chân mình, nàng ngoan ngoãn mặc nguyên bộ đồ nằm bên chân hắn, hai người trò chuyện đơn giản.

Tô Kính xác định Lục Hà có thể xuống tay trước, tán gẫu toàn nghiêng hướng việc tu hành của nàng. Tuy Lục Hà thấy lạ nhưng không tiện hỏi, nói cho Tô Kính biết rất nhiều việc vật tâm người tu hành.

Luyện khí sĩ tu hành đến Kim Đan mới xem như bắt đầu viên mãn.

Luyện khí sĩ Khí Phán Tiên Thiên mỗi ngày có thể tiêu hóa hấp thu thiên địa có hạn, đến Trúc Cơ rồi mười hai tầng trong người bị lần lượt phá từng cửa, tức là chín kim tinh lan, ba ngưỡng cửa sắt.

Mỗi khi đột phá một cửa ải thì trong một ngày sẽ có tương ứng một canh giờ tu luyện siêu mau. Đến cảnh giới Kim Đan tốc độ tu luyện của luyện khí sĩ sẽ có sự thay đổi thực chất tăng vọt. Luyện khí sĩ cảnh giới đình Trúc Cơ trong một năm sẽ bị luyện khí sĩ mới vào cảnh giới Kim Đan bỏ lại sau lưng, không có khả năng so sánh. Nếu không nhờ vào vật ngoài thân thì luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ mãi mãi không đánh lại luyện khí sĩ Kim Đan kỳ.

Lục Hà là cảnh giới Dẫn Khí Nhập Thể, mỗi ngày tu luyện nửa canh giờ là năng lực chịu đựng của thân thể sẽ đến cực hạn. Huống chi Lục Hà được khẩu quyết chỉ cỡ khẩu quyết luyện khí của một số môn phái nhỏ hoặc tán tu, mỗi ngày đa số thời gian không cần điều tức tĩnh tọa.

Nên Huyết Nhục Luân trong Ngũ Luân Bình gia quý giá ở chỗ Lục Đạo Thần Giám khiến người cảnh giới thấp hấp thu nhiều nguyên khí thiên địa, nâng cao năng lực chịu đựng cơ thể.

Đạo Môn diệt Bình gia nhưng không lấy được bí mật Huyết Nhục Luân. Đế quốc thành lập thời gian lâu, đệ tử Bình gia ngày càng thưa thớt, luyện khí sĩ Đạo Môn đã không còn ý định đi tìm.

Nếu Lục Hà tu luyện Huyết Nhục Luân thì rất nhanh sẽ vào cảnh giới Khí Phản Tiên Thiên, xem tư chất của nàng không khó Trúc Cơ.

Tô Kính không mơ các nha hoàn thiếp thân đều tu luyện thành Kim Đan, rất ảo. Có thể Trúc Cơ là được rồi, ít nhất sống hơn ba trăm năm. Mỗi luyện khí sĩ luyện thành Kim Đan tiêu hao tài nguyên khá nhiều. Nên luyện khí sĩ thu đồ đệ sẽ suy xét đến thiên phú trước, nếu không thì dồn tài nguyên mười Trúc Cơ cho một kẻ ngu ngốc rất có thể chỉ giúp người đó tu luyện đến Khí Phản Tiên Thiên.

Cần phải kiếm một mớ hạt giống thần binh, Ngũ Luân Chân Bảo trong người Tô Kính rất hiếm có, nếu kiếm được một cái phải ưu tiên cho Lâm Tạ Hồng. Nếu tản ra tìm hạt giống Ngũ Luân Chân Bảo vậy bồi dưỡng Thần Binh Luân trước sẽ đơn giản hơn nhiều.

Kiểu bồi dưỡng này có một rắc rối là tu luyện giả vĩnh viễn không có khả năng kết ra Bạch Hổ Luân, tức là không có hy vọng thành thần.

Tô Kính không quan tâm điều đó, nếu hắn có thể kết thành Bạch Hổ Luân thì có quyền lợi phong thần, đệ tử Bình gia tu luyện đến Thiên Địa Luân đi theo hắn chắc chắn sẽ cho thành thần hết. Nhưng làm thần linh như vậy thì việc sống chết gắn liền với Tô Kính, nếu hắn chết, thần linh được hắn sắc phong cũng chết theo.

Thần linh đó cũng có thể trường sinh, có điều sức chiến đấu không bằng thần linh thật sự, không bằng Chân Tiên của Đạo Môn. Sức chiến đấu cỡ địa tiên hoặc quý tiên của Đạo Môn, nếu như thần binh không tốt thì sức chiến đấu càng thấp nữa.

Tô Kính chưa từng nghĩ để các nàng đi chiến đấu, hắn chỉ muốn có người cùng mình.

Đừng!

Lại một tiếng sấm vang lên từ phương xa.

Tô Kính lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao có luyện khí sĩ Kim Đan kỳ phát ra lời pháp trong thành?
- Chắc là luyện khí sĩ hoàng tộc, luyện khí sĩ khác không được phát lời pháp từ Trúc Cơ kỳ trở lên.

Lục Hà nói không được phát lời pháp chỉ giới hạn trong Ngọc Kinh thành. Tài phú đế quốc hơn phân nửa ở trong Ngọc Kinh thành, nếu luyện khí sĩ Kim Đan kỳ thường giáng một thiên lôi thì tổn thất rất lớn.

- Ngọc Kinh thành phòng ngự nghiêm ngặt, yêu ma quỷ quái muốn trà trộn vào không dễ.

Tô Kính biết trừ luyện khí sĩ hoàng gia không ai có gan thường xuyên phát lời pháp, nhưng không nghe nói đại thần nào có dấu hiệu mưu phản, luyện khí sĩ hoàng gia ra tay thì mục tiêu chỉ có thể là yêu ma quỷ quái.

Lục Hà hồ hững nói:

- Thiếu gia, sắp đến ngày Đăng Thiên Thang rồi, mười hai Đạo Cung bắt nhiều yêu ma ở ngoài biển, có khi giết xem như phần thưởng, có khi bỏ vào tuyệt cảnh để trải nghiệm, chắc con nào đó trốn ra.

Loại chuyện này cũng từng xảy ra.

Tuy mười hai Đạo Cung mạnh nhưng cũng có lúc sai sót, không chừng sai lầm này là để thăm dò thực lực của hoàng gia. Lục Hà không phải cô nương ngốc nghếch, dù nàng nôn nóng muốn bỏ lên trên nhưng đầu óc thì rất tỉnh táo.

Lục Hà nói tuyệt cảnh là Đạo Cung luyện chế ra không gian đấu trường để trải nghiệm năng lực đệ tử tuyển nhận. Mười hai Đạo Cung mỗi lần trước khi Đăng Thiên Thang bắt đầu sẽ bắt nhiều yêu thú ở ngoài biển, chúng nó da dày thịt béo, sức sát thương không lớn nhưng rất khó chế ngự.

Có thể buộc luyện khí sĩ Kim Đan kỳ dùng lời pháp công kích thì chắc là đại yêu thực lực cỡ Kim Đan kỳ. Hơn nữa hai lời pháp liên tục nói lên thiên lôi thứ nhất không giết được đại yêu này.

Yêu quái hoang dã luôn có sức chịu đòn lớn.

Tô Kính nhớ hai tiểu yêu dưới tay mình, lòng thâm cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Hầu phủ bá đạo (1)

Đừng!

Lại một tiếng sấm, lần này thì Tô Kính không nằm yên được nữa, vì thanh âm này cách Hầu phủ không xa. Cường giả Kim Đan kỳ công kích chẳng những không giết được mục tiêu càng dễ nó chạy trốn, tốc độ di chuyển khá kinh khủng, chớp mắt đã đến xa vài dặm.

Đám nha hoàn ở phòng ngoài đều bò dậy mặc đồ.

Lam Mân mở cửa phòng ngủ Tô Kính ra, thò đầu vào hỏi:

- Thiếu gia, có muốn khởi động trận pháp không?

Nguyên Tiêu Dao Hầu phủ có trận pháp bảo vệ, mỗi nơi quan trọng có trận pháp riêng để tự do kích hoạt. Theo lý thuyết Hầu phủ có nguyên đại trận bảo vệ thì không cần cần thận như vậy.

Nhưng Tô Kính nói:

- Mở ra.

Từ Đẳng cũng đến, nàng và Lam Mân lấy cái chìa khóa ra cắm vào mặt đất hai bên giường Tô Kính, các vầng sáng xanh đan chéo nhau dâng lên bao phủ viện lạc hình thành tấm lưới rậm rạp.

Đùng ầm ầm!

Tô Kính đã nghe ra không phải một người ra tay mà có ít nhất ba luyện khí sĩ cùng công kích, tiếng động đã đến bên trên Tiêu Dao Hầu phủ.

Tô Kính rửa thềm:

- Thế này hơi quá đáng!

Yêu quái gì mà to gan không dọc theo Ngọc Kinh thành chạy ra ngoài ngược lại vượt qua nửa thành thị đến Tiêu Dao Hầu phủ? Đi con đường này không lẽ muốn tấn công hoàng cung? Đúng là tự tìm chết, trong hoàng cung không nói đến hoàng đế, còn có hai luyện khí sĩ Kim Đan bát trọng đã là lực lượng mạnh nhất thiên hạ này

Trong Tiêu Dao Hầu phủ có một tiếng gầm, Tô Kính nghe ra là giọng của Đại Quân Gia.

Tô Kính mang theo nhóm nha hoàn bước nhanh ra phòng ngoài, đẩy mở cửa ngược nhìn trời. Bầu trời hừng sáng bị một bóng ma siêu khổng lồ che khuất, trên bóng ma lấp ló tia điện màu vàng, không biết là yêu vật gì.

Sau tiếng rống của Đại Quân Gia, hai lỗ tai Tô Kính nghe thanh âm quái dị như mấy chục vạn bánh răng kim loại ken kết xoay. Dù ở Trái Đất Tô Kính nghiên cứu chế tạo một số máy móc đặc biệt cũng chưa từng nghe tiếng động máy móc khổng lồ chuyển động thế này.

Tô Kính thấy chính giữa Hầu phủ bắn lên mấy ngàn vạn ánh sáng vàng đập mạnh vào bụng bóng ma. Ánh sáng vàng và bóng ma ảnh hưởng tầm nhìn của Tô Kính, may mà trong ký ức hấp thu có nội dung lực lượng phòng ngự của Tiêu Dao Hầu phủ.

Chính giữa Hầu phủ gần Lăng Uyên Thụ Hải có Tiêu Dao Hầu bài bố Tinh La Vãn Tiên Nỗ, một lần bắn ra ba ngàn sáu trăm phủ tiền. Tô Kính không rõ sức sát thương thế nào nhưng bóng ma bị ba ngàn sáu trăm phủ tiền bắn trúng thì rơi xuống, khói đen bao trùm người nó nhanh chóng tan biến.

Tô Kính thấy đó là một con yêu vật dài hơn bốn trăm trượng, tính theo phép tính của Trái Đất thì hình thể hơn một công lý. Yêu vật có đôi cánh thịt dày vậy, miệng bẹp rậm rạp răng nhọn hoắc, trên cái đầu cỡ hơn trăm con mắt.

Tinh La Vãn Tiên Nỗ bị thương nặng yêu vật, nó há mồm phun ra khói đen xuống đất, khói đen ngưng tụ dính đặc như dầu lửa phát ra tiếng quỷ khóc thần gào.

Trong Lăng Uyên Thụ Hải, khuôn mặt Tiêu Dao Hầu tức giận tay liên tục điểm, mỗi lần ngón tay điểm sẽ có một cấm chế thiên cương hình thành trước mặt gã, cuối cùng nối liền thành một phủ lục đường mây. Rắc một tiếng hình thành một băng tinh sáu mặt màu xanh biếc nháy mắt biến mất.

Khi băng tinh lại xuất hiện vừa lúc ngay trên đầu yêu vật đánh phá luồng khí của nó. Khói đen rơi xuống vầng sáng đại trận bên ngoài Hầu phủ phát ra tiếng kết kết chớp mắt xuyên thủng đại trận.

Đại trận Hầu phủ không dành cho phòng ngự cường giả siêu đẳng công kích, Tiêu Dao Hầu không có tài nguyên cỡ đó để lãng phí. Nhưng cường giả Kim Đan bình thường muốn chớp mắt xuyên thủng đại trận là điều không thể, yêu vật này đơn thuần dựa vào thần thông thiên phú làm được.

Khói đen có thuộc tính đốt cháy kỳ lạ, yêu vật kia rõ ràng là sinh vật biển, khói đen đó có thể nhanh chóng đốt hết tất cả trong nước.

Một cái bóng mờ bay lên trời, là Đại Quân Gia, gã không nhằm hướng yêu thú mà mục tiêu là ba luyện khí sĩ lao tới.

Đại Quân Gia cực kỳ nghiêm khắc quát:

- Dừng lại, nơi này là Tiêu Dao Hầu phủ!

Đại Quân Gia không chỉ nói miệng, có hai luồng sáng vàng xoay tròn sau đầu gã tùy thời phát động một kích trí mệnh. Trên mặt đất Hầu phủ dưới chân Đại Quân Gia lại vang tiếng bánh răng xoay nhanh ken kết, chực chờ phát ra Tinh La Vãn Tiên Nỗ lần hai.

Luyện khí sĩ rượt bắt yêu vật kia sững sốt, gã vốn định giả vờ tức giận nhưng không muốn ném thử Tinh La Vãn Tiên Nỗ chút nào.

Tiêu Dao Hầu hiện là cảnh giới Kim Đan lục trọng, đang trong giai đoạn không kiểm chế cảm xúc được. Lỡ Tiêu Dao Hầu kích động phát ra công kích thì bọn họ chết uống, dùng mạng sống của mình kéo dài thời gian Tiêu Dao Hầu thăng cấp sao? Bị nhữn nào mới làm chuyện đó. Bọn họ cũng là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ, làm sao nỡ bỏ mạng sống của mình được.

Vì vậy Đại Quân Gia quát nạt, ba luyện khí sĩ liền ngừng, chỉ kém một bước là họ bay vào khu vực trên bầu trời Tiêu Dao Hầu phủ.

Ba người mặc kiểu quý tộc, đầu đội kim quan, người mặc áo lụa đỏ, eo đeo đai ngọc, tử mềng quần người. Bề ngoài bốn mươi mấy tuổi, chắc là Kim Đan khá yếu trong hoàng tộc.

Yêu vật kia trúng Tinh La Vãn Tiên Nỗ màn không chết vì sức sống vốn mạnh hơn nhân loại gấp trăm ngàn lần. Bọn họ không có lá gan đó, bị ba, năm mươi phủ tiền bản trúng đủ đi bán muối.

Luyện khí sĩ thủ lĩnh chấp tay hướng Đại Quân Gia:

- Xin hỏi..

Gã đã thấy hai luồng sáng vàng sau đầu Đại Quân Gia là thứ chỉ kiếm tu thật sự mới có, phi kiếm bản mệnh.

Trong ánh sáng vàng nhấp nháy mơ hồ thấy phủ văn phức tạp chuyển động, ít nhất có hơn ba mươi cảm chế thiên cương đan chéo bên trong. Sức sát thương của thứ này khá khủng bố, pháp bảo hộ thân của bọn họ chỉ như cửa sổ giấy.

- Đừng nói nhiều, các ngươi cố ý xua yêu vật đến đây, Hầu gia sẽ bẩm báo chuyện này với bề hạ. Nếu các ngươi không muốn chết ngay bây giờ thì ngoan ngoãn trở lại suy nghĩ làm sao giải thích với bề hạ đi.

Ba luyện khí sĩ biến sắc mặt nhưng không dám đánh cược một keo. Họ không ngờ Tiêu Dao Hầu phản ứng kịch liệt như vậy, họ nhận được ít lợi từ Thanh Dương cung mới làm việc chẳng ngờ gặp kết cục này.

Băng tinh màu lam đóng băng cái đầu to của yêu vật rồi đập mạnh xuống, băng tinh xuyên thủng đầu yêu vật. Người yêu vật cứng ngắc, một phủ văn trắng tinh bay lên khỏi mặt đất đánh vào người yêu vật. Yêu vật nhanh chóng rút nhỏ, giấy lát nó bị thu vào một bình bát màu tím vàng. Đây là vật thu yêu của phạt môn, xuất hiện trong Hầu phủ cũng không lạ vì Tô gia Dực châu bỏ công rất nhiều trong việc xua đuổi phạt môn, cướp được nhiều bảo bối phạt môn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Hầu phủ bá đạo (2)

Nếu không nhờ phạt khí chuyên môn thu yêu vật thì yêu vật dài một công ly rớt xuống, Hầu phủ dù có đại trận bảo vệ cũng sẽ bị phá hỏng nhiều kiến trúc, Tiêu Dao Hầu mất hết mặt mũi.

Dưới đất, Nhị Quân Gia điều khiển bình bát tím vàng đã một ngời bệch dưới đất. Bình bát tím vàng đập trúng chân Nhị Quân Gia, gã đau đớn mặt thịt mờ chảy mồ hôi bóng lưng, bộ dạng rất chật vật.

Nghe nói bình bát này nặng ngàn cân, hơi bị khuếch đại nhưng cũng cỡ bảy, tám trăm cân, không thì thân thể Kim Đan kỳ của Nhị Quân Gia xem như khá mạnh vậy mà cảm giác xương chân sắp bị đập nát.

Luyện khí sĩ hoàng tộc thủ lĩnh thấy người Tiêu Dao Hầu phủ chớp mắt trấn áp bắt giữ yêu vật thì rất giật mình. Lần này họ đập trúng đỉnh sắt rồi, chỉ nghe nói bên cạnh Tiêu Dao Hầu có vô số mãnh tướng, bây giờ nhìn quả nhiên không phải thổi phồng.

Một luyện khí sĩ khác nói với Đại Quân Gia:

- Nếu Hầu phủ đã thu phục yêu vật thì xin giao cho ta để mang về xử lý.

Đại Quân Gia gật đầu, hỏi:

- Nói xong?

- A, xong rồi.

Hai ánh sáng vàng sau đầu Đại Quân Gia va chạm phát ra tiếng rỗng ngậm:

- Vậy ngươi mau biến đi, càng xa càng tốt!

Luyện khí sĩ tức giận người run bần bật, muốn đánh nhưng không dám:

- Ngươi...!

Chợt mấy chục người bay ra từ Hậu phủ.

- Đại Tiên Sinh, Hậu gia mời tiên sinh đi qua.

Người dẫn đầu bay lên trời cao đến gần Đại Quân Gia nói:

- Giao nơi này cho ta.

Người này bề ngoài cỡ năm, sáu mươi tuổi, hơi già, mặc kiểu văn sinh, eo giắt trường kiếm, phù văn hình mây lấp lánh dưới chân, hiển nhiên nhờ đôi giày mới bay dễ vậy. Lão không phải luyện khí sĩ Kim Đan kỳ nhưng có thể điều khiển pháp khí tuyệt phẩm tùy ý như vậy thì cũng cỡ đỉnh Trúc Cơ. Người này đề chòm râu ngắn, trên mặt có nếp nhăn, sợ rằng cả đời không hy vọng Kim Đan, thọ nguyên sắp đến cuối.

Đại Quân Gia nhìn người này, nhẹ gật đầu, mắt quét qua ba luyện khí sĩ hoàng tộc rồi lao xuống Hậu phủ.

Ba luyện khí sĩ hoàng gia cảm giác rất mặt như dao cắt. Một luyện khí sĩ yếu không kiềm được sờ mặt thử xem tay có máu không.

Trước khi Đại Quân Gia đi thị uy bằng kiếm mắt làm ba luyện khí sĩ Kim Đan kỳ khi đối mặt tu sĩ Trúc Cơ Hậu phủ ngoan ngoãn chò, không dám coi thường lỗ mũi.

- Ba vị chân nhân, ta chỉ là một môn khách dưới tay Hậu gia, Hậu gia kêu ta nói mấy câu với các vị. Thứ nhất, bệ hạ không thích người như các vị dính líu nhiều với Đạo Cung, việc này các người làm sai rồi. Thứ hai, về yêu vật kia, nếu Thanh Dương cung có gan thì kêu đạo chủ của họ tự mình đến đòi, không liên quan gì các vị. Thứ ba, ói ra ích lợi Thanh Dương cung đã cho, Hậu gia sẽ cầu tình giúp cho ba tên ngu các vị trước mặt bệ hạ.

Môn khách nói xong lao xuống, mấy chục cận vệ Hậu phủ ở bên dưới tiếp ứng, ánh sáng đại trận Hậu phủ đã biến mất.

Tiêu Dao Hạo không nở mở đại trận đó quá lâu, có tiền cũng không thể tiêu phí như vậy. Mở ra đại trận một là phòng ngự yêu vật kia có pháp thuật công kích quy mô lớn, hai là phòng ngừa có người âm thầm lên vào. Giờ giải quyết xong vụ việc, lật ngựa bài với ba luyện khí sĩ rồi thì không cần kéo dài đại trận lãng phí tài nguyên nữa.

Ba luyện khí sĩ Kim Đan kỳ bị một luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ dưới tay Tiêu Dao Hạo nhục nhã, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cảm giác mình Kim Đan lục trọng rồi vẫn khó kiềm nén tức giận.

Chỗ ở của Tô Kính cách Lăng Uyển Thư Hải rất xa, nhưng vẫn có thể nghe rõ đối thoại trên bầu trời. Thấy ba luyện khí sĩ đến gây sự bị bỏ lơ giữa không trung, Tô Kính bỗng thấy rất sung sướng.

Khi yêu vật khổng lồ đó té xuống làm trái tim Tô Kính treo cao, căng thẳng thần kinh. Sinh vật dài một công lý đề Hậu phủ, trường hợp như vậy chỉ có trong phim khoa học viễn tưởng đồ sộ kiếp trước hắn mới được thấy. Tự mình trải qua mới hiểu chuyện này khủng bố cỡ nào.

Đối phương dựa vào tu vi Kim Đan kỳ, thân phận hoàng tộc muốn cho Tiêu Dao Hạo mất mặt.

Nhưng Tiêu Dao Hạo không thêm ra mặt đã tát cho đối phương một cú quá đau, còn tuyên bố sẽ tiếp tục truy cứu việc này. Hèn gì luyện khí sĩ không chỉ theo đuổi trường sinh bất tử còn khát vọng sức mạnh.

Nếu như không có lực lượng thì ngươi lấy đâu ra khả năng bảo vệ tài nguyên tu luyện của mình?

Tô Kính đã nghe nói Thanh Dương cung chịu thiệt về việc Sứ Đạo Nhân, Tiêu Dao Hạo thả Diệp Thiêm đi. Tô Kính vốn cảm thấy Tiêu Dao Hạo không dám giết người, hiện tại hắn mới biết đó là gã chò đối phương tiếp tục gây rối.

Nếu đối phương không gây rối Tiêu Dao Hạo thì không có cơ hội tát mặt thật đau.

Nếu Tô Kính không có sức mạnh, can đảm như Tiêu Dao Hạo thì sẽ có ngày mất hết tất cả. Tô Kính cắn chặt răng, hai hàm răng ma sát kết kết.

Từ Đẳng thấy Tô Kính khác lạ vội sờ trán hắn:

- Thiếu gia!

Tô Kính hất tay Từ Đẳng ra, hắn bước ra khỏi viện ngược lên trời. Ba luyện khí sĩ Kim Đan kỳ do dự không biết có nên liều mạng vào Hậu phủ lý luận,

hoặc nhanh chóng trở về xin tội với hoàng đế?

Nếu trở về xin tội thì ba người bọn họ không có đường trở mình trong hoàng tộc nữa.

Thủ đoạn của Tiêu Dao Hầu kiên quyết hơn xa tưởng tượng của họ, bây giờ có hối hận cũng muộn.

Tô Kính từ xa nhìn ba luyện khí sĩ, nỗi lòng dần bình ổn, ánh mắt càng kiên quyết hơn. Cầu người chẳng bằng cầu mình, muốn thành tiên không chỉ tu luyện cảnh giới, cũng phải theo đuổi sức mạnh. Tô Kính có Lục Đạo Thần Giám, Ngũ Luân Chân Bảo, và cả Hoàng Đình Thần Ngọc, dù là người trong hoàng tộc chưa chắc được đến ba thứ này. E rằng chỉ có hoàng tử được hoàng đế yêu thích nhất mới có đãi ngộ như thế.

Giống như trên Trái Đất quốc gia sắp xếp mấy trăm nhà khoa học làm trợ thủ cho người, đưa đến vật tư không giới hạn. Nếu như vậy mà người không nghiên cứu ra hạng mục thì nên mua đậu hủ đặt trong tủ lạnh, chờ đậu hủ cứng rồi đập đầu chết đi.

Lam Mân đi lấy áo dài khoác lên người Tử Đằng:

- Thiếu gia...

Sắc mặt Tử Đằng hơi khó xem đứng phía sau. Mới rồi Tô Kính hất tay nàng ra làm lòng Tử Đằng lạnh lẽo, tiếp theo nàng thấy hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn trời, biết mới rồi hắn chỉ vô tình làm vậy. Nhưng ngay trước mặt mấy tiểu nha hoàn khác, khiến Tử Đằng hơi khó chịu.

Tô Kính cột dây lưng rồi nói với Lam Mân:

- Hơi đói, lấy ít đồ ăn tới đây, ăn xong rồi ta đi chỗ Lâm sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Thói quen không giống người

Tử Đằng cố nén nước mắt lao đi:

- Ta đi làm.

Bạch Anh hơi do dự rồi cũng đi theo. Phòng bếp nhỏ hiện không có ai, dạo này ăn uống toàn là nhà bếp lớn phái người đưa hộp đồ ăn đến. Tử Đằng không giỏi nấu ăn, phần lớn thời gian nàng chỉ lo tu luyện.

Đừng thấy Bạch Anh nhỏ tuổi nhưng nàng thích nhất là lén làm đồ ăn. Hành động này ở trong Hầu phủ không xem như làm sai, không ai la rầy nàng. Qua vài năm tài nấu ăn của Bạch Anh giỏi nhất trong tám nha hoàn.

Những người khác vì ban đầu có nữ phó chuyên môn nấu ăn cho Tô Kính nên không giỏi mảng này.

Viện lạc năm tiến, Tô Kính đi qua từng tiến. Ba luyện khí sĩ ở trên trời vẫn không có can đảm khiêu chiến Tiêu Dao Hầu đã bản thân rời đi.

Có hai tiểu yêu mới đến theo sau Tô Kính, đó là Ứng Dương và Khuyển Thập Lang. Hai tiểu yêu thực lực kém không dám ra ngoài, đứng bên cửa sổ xem cuộc chiến. Yêu vật to lớn dài một công lý khiến cả hai không có can đảm đứng trong viện, lộ rõ đặc điểm yêu vật khắc chế nhau. Chủ yếu vì Tô Kính chưa tăng thêm trang bị cho Ứng Dương, Khuyển Thập Lang, ví dụ phù lục chống cự yêu lực.

Đạo Môn chuyên môn có loại phù lục này, hữu hiệu xóa bỏ nỗi sợ bẩm sinh nếu không Đạo Môn nuôi dưỡng yêu quái có điểm yếu rất rõ ràng.

Đạo nhân đi ra ngoài trừ mang theo đệ tử đa số là yêu quái được nuôi. Yêu quái đánh nhau nếu không có loại phù lục này thì không còn ý nghĩa gì, yêu vật mạnh ức chế yêu vật cấp thấp triệt để. Trừ phi yêu quái tu luyện thành hình người thật sự, biến mất hoàng cốt mới không bị đẳng cấp ức chế.

Về mặt Ứng Dương ngại ngủ, Khuyển Thập Lang thì hoàn toàn không chú ý, cười nham nhở theo sau lưng Tô Kính. Tô Kính mặc kệ, hắn chỉ cần một ý niệm là có thể quyết định sống chết của hai tiểu yêu. Thân Cầm của Bình gia rất ác, bỏ xa Đạo Môn về khoản không chế yêu vật.

Tử Đằng nhanh chóng bung đồ ăn lên, một chén cháo đặc xanh biếc, mùi thơm nức mũi, rồi một đĩa bần đào đã cắt, một chén trái cây, nửa miếng bánh trắng.

Mỗi món ăn tài liệu đều là Đạo Môn đặc biệt gieo trồng cho luyện khí sĩ ăn. Tô Kính sống quen cơm đến há mồm, trong ký ức của thế tử Tiêu Dao Hầu không biết nhiều về máy thứ này.

Tô Kính ăn nhanh xong thấy thời gian còn sớm, hắn kêu Tử Đằng chuẩn bị nước nóng, hắn muốn tắm rửa thay đồ.

Tô Kính sai khiến nàng làm việc, Từ Đăng mới nở nụ cười. Tô Kính thâm lắc đầu, nha đầu này là khó giải quyết nhất.

Chờ Tô Kính ăn xong rồi Ứng Dương không kiềm được hỏi:

- Thiếu gia, chúng ta ăn cái gì?

- Chịu đói đi, hôm nay hai người theo ta đi luyện võ, chờ ta lên kế hoạch thực đơn cho các người đã.

Ứng Dương không ý kiến.

Khuyển Thập Lang nhẫn nhịn nói:

- Thiếu gia, chúng ta còn nhỏ, nếu không ăn gì thì...

Ứng Dương vỗ sau gáy Khuyển Thập Lang, mắng:

- Cái tên khốn này, sẽ để người chết đói sao? Nếu muốn ăn thì trong nhà có bồn cầu!

Ứng Dương thấy Khuyển Thập Lang rất mất mặt nên răn dạy gã.

Khuyển Thập Lang đưa mắt nhìn Tô Kính, xem bộ dạng nếu hắn không phản đối thì gã thật sự sẽ lao vào nhà.

Tô Kính ngạc nhiên, chớ thật sự thích ăn phân? Nghĩ đến đây hắn thấy quợn ói.

Tô Kính sắc mặt âm trầm nói:

- Nếu người đi thì tối nay ta sẽ nấu người cho Ứng Dương ăn!

Khuyển Thập Lang nghiêm nghị đứng thẳng sống lưng, khí chất anh tuấn thè thốt:

- Thiếu gia, ta sớm ăn kiềng rồi!

Bốp!

Ứng Dương lại vỗ đầu Khuyển Thập Lang.

Khuyển Thập Lang tức giận quát:

- Người lại đánh ta! Tại sao!

Ứng Dương âm trầm nói:

- Lau sạch nước miếng đi!

Cái tên này hôm nay hoàn toàn mất mặt, Ứng Dương cảm thấy sau này không ngần ngại cao đầu trước mặt đám nha hoàn được. Ứng Dương thâm quyết định phải phân rõ giới hạn, cái tên khốn này không biết giấu bản tính một chút!

Nước miếng? Khuyển Thập Lang bản năng hút mạnh phát ra tiếng chộp chộp.

Đám nha hoàn bên cạnh Tô Kính cau mày thụt lùi.

Về mặt Khuyển Thập Lang ngại ngùng nói với Hoàng Sương đứng gần mình nhất:

- Ta chỉ đùa chút...

Hoàng Sương kéo tay áo Tô Kính:

- Thiếu gia, chúng ta trở lại tắm rửa.

Hoàng Sương không thèm nhìn thẳng Khuyển Thập Lang, gả ừ ừ. Tô Kính không tâm tình nói nhiều, Khuyển Thập Lang làm hắn thấy tò mò.

Nhưng cũng bình thường, Khuyển Thập Lang mới học làm người bao lâu? Lúc Khuyển Thập Lang ở Lôi sơn xung quanh toàn là yêu quái, vì giữ dã tính của đám yêu quái nên Bích Nhân Thần Nha không xếp mục dạy bọn chúng học xã hội nhân loại. Khuyển Thập Lang có học quy tắc lớn, nhiều cấm kỵ của các tông môn, lịch sử địa lý, nhưng là một tên ngốc trong chi tiết sinh hoạt.

Trong Lăng Uyển Thư Hải có nhiều môn khách, gia thần đi theo Tiêu Dao Hầu đều ở thư phòng, đứng trước mặt Tiêu Dao Hầu.

Trước mặt Tiêu Dao Hầu có thêm một bình phong thủy tinh ngăn cách khí thế cường đại mất kiểm soát của gã. Trong môn khách, gia thần của Tiêu Dao

Hầu có một số chưa Trúc Cơ, không chịu nổi áp lực đối diện gã thời gian dài.

Nhân tài Hầu phủ không chỉ về tu luyện còn có người am hiểu chính trị, am hiểu văn hóa. Những người này bày mưu tính kế chưa chắc kém hơn luyện khí sĩ Kim Đan kỳ.

Đại Quân Gia đứng trước nhất nghe Tiêu Dao Hầu phân tích chuyện này cho mọi người.

Tiêu Dao Hầu nói:

- Phản ứng của Thanh Dương cung vượt sức tưởng tượng của ta. Vận dụng quan hệ trong hoàng tộc làm ta mất mặt, một bọn họ nghĩ ra được loại chuyện này. Bệ hạ không thích luyện khí sĩ hoàng tộc quá thân với người trong mười hai Đạo Cung. Bình thường giao lưu thì không sao nhưng hành động nhắm vào đại thần kiểu này sẽ chọc giận bệ hạ.

- Hầu gia.

Một môn khách trẻ tuổi chấp tay nói:

- Phản ứng của Hầu gia hơi kịch liệt, e rằng điều này nằm trong tính toán của Thanh Dương cung.

- Ừm, ta đã quá cứng rắn, bệ hạ cũng sẽ không vui. Nhưng dùng một đại yêu Kim Đan kỳ, còn là Minh Ngự hiếm thấy trong biển để đánh đổi, làm ta rất khó hiểu.

Tiêu Dao Hầu gõ ngón tay xuống mặt bàn kiểm chế lòng bức bối, gã cứng rắn ra tay trấn áp đại yêu khiến chân khí trong người rất là táo bạo, đây cũng là một trong các mục đích của đôi phương.

Lý do Tiêu Dao Hầu về kinh là vì Kim Đan lục trọng, gã không ức chế được lực lượng, sát khí quá nặng trong quân. Nên hoàng đế kêu Tiêu Dao Hầu từ Nam Cương trở về, chỉ cần là người có thường thức luyện khí đều biết kết quả này.

Con Minh Ngự đó dài hơn bốn trăm trọng, bảy mươi hai con mắt, trong người kết thành yêu đan siêu phức tạp, có giá trị to lớn. Thứ này đối với Thanh Dương cung cũng khá quan trọng, tại sao lấy ra chỉ vì làm Tiêu Dao Hầu bức bối?

- Hầu gia.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tiêu Dao Tam Sơn (1)

Môn khách bề ngoài già nua chấp tay bình tĩnh nói:

- Thanh Dương cung không nắm rõ lực lượng Kim Đan lục trọng của Hầu gia. Người cho Nhị Tiên Sinh tạm thời dùng bình bát từ kim, thứ đó chưa bao giờ xuất hiện trước mặt người ngoài. Đạo khí có thể thu lấy yêu vật không lộ như vậy ở trong mắt người khác cảm thấy Hầu gia không thể nào có được.

Môn khách nhắc nhở Tiêu Dao Hầu, đầu óc gã sáng lên.

Người Kim Đan lục trọng bình thường chưa chắc đánh lại con Minh Ngự. Ba luyện khí sĩ hoàng tộc dám truy sát Minh Ngự tất nhiên có thứ gì khác chế được Minh Ngự. Mấy loại lời pháp liên tục mà Minh Ngự không dám đánh trả đã chứng minh điều này, không thì ba luyện khí sĩ Hầu phủ nhị trọng không đủ Minh Ngự một hơi Thâm Uyên Chi Hỏa đốt.

Nên tình nghi ba người này là Thanh Dương cung xua đến để khiến Tiêu Dao Hầu bức bối là đúng, đôi phương không ngờ gã có thể nhanh chóng đánh bại Minh Ngự còn thu vào phạt khí hàng yêu đặc biệt.

Mọi người chờ Tiêu Dao Hầu ra lệnh, nếu gã quyết định trả thù Thanh Dương cung thì chắc chắn không ở Ngọc Kinh thành mà đánh vòng ngoài, ví dụ một số chi nhánh Minh Ngự ở phía nam xa xôi.

Tất cả thế lực không được phép đánh nhau trong Ngọc Kinh thành, không thì hoàng thất sẽ tiếp phái quân đội trấn áp.

Móng tay Tiêu Dao Hầu gõ nhẹ mặt bàn gỗ tím, thanh âm như thủy tinh va chạm, cách bình phong vẫn cảm giác được sát ý sắc bén tàn phá trong căn phòng.

Tiêu Dao Hầu rất muốn xuống tay diệt Thanh Dương cung, ra tay trong phủ của gã là điều không thể tha thứ được. Nhưng Kim Đan lục trọng đang phút then chốt, nếu Tiêu Dao Hầu hành động sẽ ảnh hưởng đến tu hành.

Nếu bây giờ không ra tay, về sau tính sổ chắc sẽ khiến bệ hạ tức giận.

Thân phận của Tiêu Dao Hâu không thích hợp nhần nhện, giờ mà gã khùng lên ngược lại bệ hạ rất vui lòng, ít nhất gã không là kẻ giả tạo. Đại thần tốt nhất đừng chơi trò giả lá, không thì hoàng đế sẽ có cái nhìn không tốt với người.

- Nguyệt Sơn, người đi tìm Ung Dương, Khuyển Thập Lang huấn luyện bọn họ một tháng thời gian. Một tháng này ta muốn người dạy hai tiểu yêu học quy định trong Ngọc Kinh thành.

Lời nói của Tiêu Dao Hâu khiến mọi người thất vọng, hình như trong một chốc gã không muốn nhắc đến chuyện này.

Nguyệt Sơn là tên của Đại Tiên Sinh, gã họ Cúc, tên Thanh, tên chữ là Nguyệt Sơn. Nhị Quân Gia họ Cố, tên Lệnh, tên chữ là Quân Sơn. Hai người là phụ tá đắc lực của Tiêu Dao Hâu, được gọi là hai ngọn núi của Tô phủ. Chuyện bên ngoài thường do Cúc Nguyệt Sơn giải quyết, nếu Tiêu Dao Hâu muốn hành động thì người gã tin cậy nhất bây giờ là Đại Quân Gia.

Tiêu Dao Hâu xua tay:

- Các người hãy xuống đi.

Mọi người bắt đầu đi đành ra khỏi thư phòng.

Có chuyện làm mới có thưởng, nếu Tiêu Dao Hâu muốn phô bày tay chân thì sẽ không tiếc ban thưởng. Bọn họ không chỉ vì muốn thiên hạ loạn, còn ôm bất bình thay Tiêu Dao Hâu khi bị Thanh Dương cung khiêu khích như vậy. Nhưng Tiêu Dao Hâu địa vị cao quyền trọng, gã không phải người của Đạo Cung, trong triều không ai nhằm vào gã ngay mặt như thế.

Mọi người đều đi ra, chỉ để lại nữ nhân váy đen yên lặng đứng trong góc phòng.

Tiêu Dao Hâu liếc đại yêu dưới tay, nói:

- Người đi kêu Lâm Hoành Sơn tới.

Nữ nhân váy đen gật đầu biến thành luồng sáng đen chui qua khe cửa.

Tiêu Dao Hâu phát tay rút đi bình phong, bước tới trước cửa sổ. Tay Tiêu Dao Hâu cầm bình bát tím vàng, đại yêu Minh Ngư trong biển bị nhốt trong bình bát, đầu bị đông cứng, thần hồn hấp hối.

Dù nó không chết cũng bị phế, không thể tu hành được nữa. Tiêu Dao Hâu xuống tay rất tàn nhẫn, khi đó gã không ngờ bình bát tím vàng có thể thu vào yêu vật lớn như vậy, gã chỉ kêu Nhị Quân Gia thử xem sao. Tiêu Dao Hâu vốn định hoàn toàn phá hủy tương lai của con yêu vật để chọc tức Thanh Dương cung. Thứ này tuyệt đối không phải là tấm bia Thanh Dương cung dùng để huấn luyện đệ tử, sau khi bắt về họ sẽ thuyết phục giáo dục nó thành tay đắc lực.

Cái gọi là thuyết phục giáo dục thường là lấy mạng sống ra ép buộc, nếu không được thì dùng thuật đạo hành hạ linh hồn đến khi nào đồng ý thì thôi. Nếu đeo vào mình bài Đạo Cung luyện chế thì đời này kiếp này không có tự do nữa.

Thanh Dương cung tuyệt đối không dám đến Hâu phủ đòi Minh Ngư, vì chẳng khác nào đưa mặt lên cho gã tát. Minh Ngư đã không còn giá trị bồi dưỡng, so với luyện chế thành khôi lỗi chẳng bằng tách lìa ra có lợi hơn.

Tiêu Dao Hâu tuy là Đại Tư Mã, thống soái quân đội cả nước nhưng lúc ra chiến trường không cần gã ra trang bị. Nếu luyện chế Minh Ngư thành chiến hạm cũng được, vấn đề là nếu hoàng thất bỏ vốn ra chẳng khác nào sung công. Nếu Tiêu Dao Hâu tư mình luyện chế thì tiêu hao quá lớn, không có ý nghĩa gì.

Một ý nghĩ của Tiêu Dao Hâu khiến đại yêu sống ở sâu trong đông hải đối mặt vận mệnh bị phân thân. Đây chính là nỗi đau của yêu tộc, khi Đạo Môn hưng thịnh thì yêu tộc hoàn toàn thành phụ thuộc của nhân loại.

Trong Hâu phủ có một đại điện không tên có thể đặt thứ này, nghĩ đến đây Tiêu Dao Hâu phát một thần niệm cho nữ nhân váy đen kêu nàng mang Lâm Hoành Sơn tới. Tiêu Dao Hâu hóa thành hơi nước mờ hồ chợt biến mất.

Thanh Minh Chân Giải, cảnh giới Kim Đan lục trọng, Tiêu Dao Hâu có lẽ là cường giả số một Tô gia trong ba trăm năm qua.

Những cảnh giới tông tộc Tô gia có lẽ có người cảnh giới càng cao nhưng bàn về sức chiến đấu thì không bằng Tiêu Dao Hâu Tô Dương tu luyện

Tiêu Dao Hâu tùy ý đọc một chuỗi chú ngữ, không gian giữa đại điện chợt trường lớn mở ra một khu vực ngang dọc năm dặm, nền đất ngọc thạch trắng tinh được ánh sáng xanh bao trùm, sạch sẽ khiến người tìm đập nhanh.

Minh Ngư trong bình bát tím vàng được Tiêu Dao Hâu thả ra, cơ thể cứng ngắc nằm dưới đất bạch ngọc, bảy mươi hai con mắt đều đổi màu đen thẫm như trân châu lớn phản chiếu ánh sáng màu xanh.

Cửa đại điện phát ra tiếng kết, nữ nhân váy đen dẫn Lâm Hoành Sơn bước vào, một tia nắng chiếu vào trong có chút chói mắt.

Tiêu Dao Hầu ngoắc tay, Lâm Hoành Sơn đến giữa đại điện bước qua chướng ngại ánh sáng xanh đi vào không gian Tiêu Dao Hầu mở ra.

Trong không gian này Lâm Hoành Sơn không đánh lại Tiêu Dao Hầu, thứ duy nhất có thể liều mạng là tiêu hao Bạch Hổ Huyết Sát. Dù làm vậy, dù thoát khỏi không gian dung hợp lĩnh vực Kim Đan thì từ nay Lâm Hoành Sơn không thể tiến bộ nữa, bí pháp Bình gia xem như đi đến cuối.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tiêu Dao Tam Sơn (2)

Lâm Hoành Sơn đi lại rất ung dung, Tiêu Dao Hầu muốn giết gã thì không cần thu Lâm Tạ Hồng làm đồ đệ. Cả đời Tiêu Dao Hầu chỉ có một cơ hội thu đồ đệ.

Không đợi Tiêu Dao Hầu mào đầu Lâm Hoành Sơn đã mở miệng hỏi:

- Hầu gia có gì sai bảo?

- Ha ha ha!

Tiêu Dao Hầu cười nói:

- Muốn ngươi giết vài người giúp ta.

- Được.

- Không, không phải hiện tại. Ta muốn ngươi giết người trong Đạo Cung, cần phải quang minh chính đại, không công tội danh. Ta không thể ra tay. Đối phương là luyện khí sĩ mới thăng cấp cảnh giới Kim Đan, ngươi có nắm chắc không?

Lâm Hoành Sơn cau mày, nếu chỉ là Kim Đan nhất trọng trong tình huống không ai biết thì gã tự tin, nhưng trước mắt công chúng ngang nhiên ra tay, sợ là sẽ bị người nhìn thấu gã sở hữu thần binh.

Nếu luyện khí sĩ Kim Đan kỳ liều mạng thì Lâm Hoành Sơn có nhiều điều e dè.

Tiêu Dao Hầu chỉ Minh Ngự to nằm dưới đất:

- Đây là Minh Ngự yêu thú đồng hành, có thể ra vào đáy biển sâu vạn trượng, không sợ công kích hỏa, lôi. Ngươi có thể chọn chút vảy của nó chế tạo áo giáp.

Lâm Hoành Sơn lộ vẻ mừng rỡ, Tiêu Dao Hầu không lừa gã, yêu vật cảnh giới Kim Đan đặc biệt ở trong nước có lực phòng ngự cực mạnh. Lôi pháp của thể từ Tiêu Dao Hầu Kim Đan kỳ bình thường khó giết nó, dùng tài liệu trên người nó chế tạo áo giáp thì gã đánh nhau với luyện khí sĩ có thể che giấu đặc điểm bí pháp Bình gia, trông như chỉ mặc một pháp khí.

Lâm Hoành Sơn rất vui, có thứ này thì gã có thể sử dụng lực lượng trên chín mươi phần trăm trước mặt bao người, dù có hoàng đế bệ hạ ngay bên cạnh cũng sẽ không bị nhìn thấu.

- Ngươi có thể lấy nhiều một chút, ta biết ngươi có một đám thuộc hạ trong biên quan bắc vực trung thành tuyệt đối.

Lâm Hoành Sơn hiểu ra, gã hứa hiệu trung với Tiêu Dao Hầu, Tiêu Dao Hầu không chỉ cần một mình gã mà hy vọng qua gã cắm cây đinh trong biên quan bắc vực, từ từ dung nhập vào thể lực quân đội tại chỗ.

Đừng nhìn Tiêu Dao Hầu là Đại Tư Mã nhưng khó chỉ huy quân đội biên quan bắc vực, sức ảnh hưởng của gã còn ở phía nam.

Lâm Hoành Sơn trả lời theo khuôn phép:

- Nguyện quên mình phục vụ vì Hầu gia.

Tiêu Dao Hầu cười nói:

- Ngươi làm việc cho ta không cần chết. Ta biết thực lực của ngươi siêu đẳng nhưng không dám tranh công với luyện khí sĩ biên quan bắc vực, không thì ngươi ít nhất có chức Xa Kỵ tướng quân, ta nói đúng không?

Lâm Hoành Sơn bình tĩnh nói:

- Đúng.

Dù sao Lâm Hoành Sơn ở biên quan bắc vực không lộ ra bản lĩnh thật sự trước mặt đồng僚, gã tông quân là đề tu luyện bí pháp Binh gia chứ không phải giành quyền lực rồi làm việc tạo phản.

- Giữa võ giả và luyện khí sĩ cách biệt lớn nhất là thần niệm. Lâm Hoành Sơn, ta có một môn bí pháp cho lực lượng linh hồn của ngươi đủ để đối kháng luyện khí sĩ Kim Đan kỳ, ngươi có chịu học không?

Lâm Hoành Sơn động ý niệm, bí pháp phạt môn? Tu luyện sẽ không bị định tội, gã tùy ý luyện có thể che giấu nguyên nhân lực lượng linh hồn cường đại.

Kỳ lạ, tại sao Tiêu Dao Hạo biết Lâm Hoành Sơn cần những điều này?

Không thể nào, nếu Tiêu Dao Hạo biết Lâm Hoành Sơn là mạch Binh gia mà còn mời gã tới cửa, cho gã dạy Tô Kính, lại thu Lâm Tà Hồng làm đồ đệ sao? Khác nào tự tìm chết.

Lâm Hoành Sơn nói:

- Vậy chờ ta làm việc trước.

Lâm Hoành Sơn nhảy lên lưng Minh Ngự bắt đầu tìm tài liệu mình thích ngay trước mặt Tiêu Dao Hạo.

Tiêu Dao Hạo khoanh tay đứng, không nhìn Lâm Hoành Sơn làm gì, gã thần thờ ngó ra ngoài cửa không biết nghĩ đến cái gì.

Lâm Hoành Sơn không tham lam, gã cần một bộ áo giáp có nguồn gốc chính đáng, bản thân có chút tài liệu nhưng không dám luyện chế, hiện tại Tiêu Dao Hạo cho gã tài liệu thì gã sẽ cắt các phần mình cần trên người Minh Ngự.

Trường kiếm của Lâm Hoành Sơn không phải thần binh nhưng rất bén, lĩnh vực Kim Đan trên người Minh Ngự đã bị Tiêu Dao Hạo ức chế hoàn toàn, nó hôn mê nửa chết nửa sống. Trường kiếm của Lâm Hoành Sơn không ngừng lòn qua khe hở vảy giáp cắt rồi từng miếng vảy giáp, rút ra.

Trừ vảy giáp Lâm Hoành Sơn còn lấy ít máu Minh Ngự để luyện khí. Bảy mươi hai con mắt của Minh Ngự bị Lâm Hoành Sơn đào hết sáu con, trong miệng nó có mấy trăm tuyến thể tương đương dung dịch, có thể tạo ra Thâm Uyên Chi Hỏa. Dung dịch này luyện chế Binh gia thần phù, năng lực lửa phòng ngự của trọn bộ áo giáp sẽ tăng cao gấp mấy chục lần.

Chiến đấu với luyện khí sĩ Đạo Môn sợ nhất là tổn thương thuật đạo, lỗi pháp và hoả pháp là thứ có sức sát thương khủng bố. Minh Ngự bẩm sinh có sức đề kháng cao đối với hai loại đạo pháp này.

Đối với Lâm Hoành Sơn sợ bị lộ thân phận thì đây như miếng bánh nhân thịt từ trên trời rớt xuống.

Trừ phần cho mình dùng ra Lâm Hoành Sơn giấu lại cất chút tài liệu, cái này dành cho thuộc hạ ở biên quan bắc vực. Tiêu Dao Hạo muốn thu phục những người này, Lâm Hoành Sơn tiện tay lấy chút lợi xem như quà gặp mặt.

Ngoài ra trong người Minh Ngự có các loại tài liệu quý giá thì Lâm Hoành Sơn không đụng vào, những tài liệu đó đối với Tiêu Dao Hạo không phải vật bình thường. Trừ thứ Tiêu Dao Hạo cần ra đa số thu vào kho phòng để phát triển lực lượng chi nhánh gia tộc của gã.

Chờ Lâm Hoành Sơn cắt xong cắt trường kiếm, hai tay đã dính đầy máu màu lam của Minh Ngự.

Tiêu Dao Hạo lại tia mắt nhìn nơi xa, quay sang hỏi Lâm Hoành Sơn:

- Đã đủ chưa?

Lâm Hoành Sơn gật đầu nói:

- Ta có một bộ áo giáp, một vỏ kiếm, một tấm thuẫn. Ta có hai mươi tám thuộc hạ, Hạo gia có thể yên tâm sử dụng, ta chuẩn bị thứ cần thiết để làm áo giáp cho mỗi người, và tài liệu một món binh khí. Những người này đều là tiên thiên võ giả, cực kỳ đáng tin.

Sức chiến đấu của võ giả kém hơn luyện khí sĩ Đạo Môn một chút nhưng có tác dụng lớn hơn khi trên chiến trường.

Tiêu Dao Hạo hỏi:

- Tiên thiên võ giả có thể mở ra không gian không?

Lâm Hoành Sơn ngẫm nghĩ, trả lời:

- Chỉ hai người không có năng lực này. Đế quốc phát bao nải hành quân đều là không thể mở rộng không gian, chỉ có kích cỡ vốn có nhưng có thể giảm bớt cân nặng.

- Tốt, lát nữa ta luyện chế một khúc xương cá cho ngươi, bên trong có thể đựng nước sạch.

Lâm Hoành Sơn do dự một lúc, hỏi:

- Hầu gia định dùng binh với Hoang nhân sao?

Trên Hoang nguyên ít có nguồn nước sạch, mỗi lần quân đội biên quan bắc vực ra khỏi thành tìm kiếm bộ lạc Hoang nhân thì nước uống là vấn đề lớn. Mới rời khỏi thành muốn uống nước toàn dựa vào tịnh thủy phủ Đạo Môn phát cho, không thì uống nước đọng trong đất trũng Hoang nguyên sẽ bị ôn dịch, chết người.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Kế hoạch của hoàng đế (1)

Minh Ngự là đại yêu Kim Đan kỳ, trong xương cá có phần rồng luyện chế thành trang bị không gian đựng nước có thể chứa nhiều lượng nước, thứ này cần thiết khi hành quân. Luyện khí sĩ Đạo Môn sẽ không mang theo đồ dùng sinh hoạt cao cấp như vậy.

Có thứ này thì Lâm Hoành Sơn phóng chừng gã dẫn theo một đội quân vạn người không cần mang theo xe nước. Tịnh thủy phủ dù tốt nhưng khó cất chứa, chỉ kéo dài được chiến sự trong một tháng.

- Không phải ta muốn dùng binh, lần trước bệ hạ triệu ta vào cung nói đến một chuyện. Trên Hoang nguyên phương bắc càng lúc càng nhiều tín đồ Tà Thần, người có biết không?

- Đúng vậy, nhiều hơn năm trước hai phần. Ta mang binh ra ngoài diệt mười mấy bộ lạc nhỏ có khoảng một nửa bộ lạc tín ngưỡng Tà Thần.

- Bệ hạ muốn biết bên ngoài Lục Long tuyết sơn xảy ra chuyện gì, có phải Tà Thần định xâm nhập Thần Châu không? Dù không phải thì không thể để bọn họ truyền giáo lung tung được, khi cần thiết sẽ phái một hạm đội bay thanh lý.

Hạm đội bay là thành quả đặc biệt của Đông Tàn đế quốc, trong Vũ Lâm quân, Vô Dương quân, Long Kỳ quân, Hiến Viên quân đều có hai chiếc. Thứ này sẽ không bay lên chín tầng trời được nhưng không thể bay cách mặt đất mấy trăm trượng, vượt qua núi đèo, qua hồ nước. Mỗi chiến hạm bay có thể chứa hơn hai vạn binh sĩ, mang theo quân lương cho mười vạn người.

Hoàng đế nói muốn xuất động chiến hạm bay tức là sẽ điều động tinh nhuệ thật sự ra đánh trận.

Lâm Hoành Sơn tò mò hỏi:

- Hầu gia muốn thế tử đi biên quan bắc vực?

- Đúng, ta ở Nam Cương mười năm, nguyên Nam Cương trong vòng năm mươi năm sẽ không có chiến sự nữa. Muốn kiến công lập nghiệp hoặc đi khai thác đảo đông hải hoặc đi biên quan bắc vực. Người đưa cho ta một danh sách quân nhân mà người thấy khá, ta sẽ đặc biệt bồi dưỡng.

Lâm Hoành Sơn dờ khóc dờ cười, Tiêu Dao Hầu đang bồi dưỡng thế lực cho gã.

Tiêu Dao Hầu hiện đã được gia phong Đại Tư Mã, không thể tự mình đi đóng giữ biên quan bắc vực. Muốn hoàn toàn nắm giữ quân đội phương bắc thì cách tốt nhất là bồi dưỡng một đại tướng quân ở biên quan bắc vực.

Tiêu Dao Hầu chọn Lâm Hoành Sơn.

Theo lý thuyết Lâm Hoành Sơn nên vô cùng cảm kích, nhưng việc này quá suôn sẻ, tình hình gã muốn đang dần thực hiện.

Tiêu Dao Hầu mỉm cười cổ vũ Lâm Hoành Sơn:

- Lâm Hoành Sơn, cố gắng làm đi. Có lẽ có ngày bệ hạ sẽ chinh chiến quốc gia Tà Thần, giết sạch những tín đồ ngu xuẩn, có lẽ khi đó người sẽ phong vương.

Tim Lâm Hoành Sơn đập nhanh.

Phong vương?

Lâm Hoành Sơn không có dã tâm gì với việc phong vương, nếu có thể diệt hết quốc gia Tà Thần thì Bạch Hổ Luân sẽ tu thành, thậm chí đại viên mãn, trực tiếp thành tựu thần vị. Thành thần rồi Đạo Môn không làm gì được Lâm Hoành Sơn nữa, gã sẽ kéo dài thời gian phi thăng lâu chút sáng tạo quốc gia Bình gia ngay vị trí quốc gia Tà Thần, bồi dưỡng nữ nhi hoặc đồ đệ là có thể ngang ngửa địa vị với Đạo Môn.

Năm xưa Bình gia diệt vong vì thần tướng Bạch Hổ đời trước đại viên mãn không ức chế được thực lực đã phi thăng. Sau khi thần tướng Bạch Hổ đi ba

ngàn năm vẫn không ai có thể tu luyện ra Bạch Hồ Luân.

- Được rồi, người đi đi, ta sẽ dặn người ở Đạo Binh Ti dùng những tài liệu này tạo ra kiểu dáng áo giáp, người muốn quy cách gì?

- Liên hoa giáp là được thưa Hầu gia.

Áo giáp cao cấp nhất để quốc không có nhiều kiểu dáng, chỉ có năm loại long lân giáp, phi diên giáp, minh quang giáp, liên hoa giáp, hắc sơn giáp. Liên hoa giáp là bộ giáp có thuật đạo gia cổ, hình dạng tinh xảo nhiều công hiệu.

Tiêu Dao Hầu muốn bồi dưỡng gã thì sau này Lâm Hoành Sơn sẽ có nhiều lúc lộ mặt, nên chú trọng nhiều vào kiểu dáng chiến giáp.

Hoàng tộc đa số dùng long lân giáp, tán tu song tu đạo võ thích phi diên giáp. Minh quang giáp phòng ngự mạnh mẽ, trang bị dành cho mãnh tướng trong quân. Liên hoa giáp thường để người chỉ huy mặc. Hắc sơn giáp là dấu hiệu tinh nhuệ trong tinh nhuệ, không chỉ yêu cầu thực lực cao hơn người một bậc còn phải được bề hạ khâm tử tước vị mới được quyền mặc vào.

Tiêu Dao Hầu phát tay, Lâm Hoành Sơn cáo lui, tài liệu gã chọn đã bị Tiêu Dao Hầu thu giữ rồi đưa cho công tượng Đạo Binh Ti sẽ chế tạo thành kiểu dáng liên hoa giáp sau đó giao lại cho Lâm Hoành Sơn. Trong Đạo Binh Ti có nhiều cường giả, rèn tạo áo giáp có thể gia công lần thứ hai, nếu không có địa vị như Tiêu Dao Hầu thì không thể kêu người trong Đạo Binh Ti chế tạo áo giáp tư nhân được.

Bên này Tô Kính chạy đến định mang Ứng Dương, Khuyển Thập Lang đi gặp Lâm Hoành Sơn, nhưng Đại Quân Gia tới mang hai tiểu yêu đi dạy tri thức nhân gian.

Tất nhiên trong hai tháng không thể nào cho hai tiểu yêu năng lực mạnh gì được.

Lâm Tạ Hồng đi bên Tiêu Dao Hầu tu hành không thể cùng Tô Kính luyện võ nữa. Lâm Hoành Sơn bị Tiêu Dao Hầu kêu đi, một mình Tô Kính ở trong viện tử của Lâm Hoành Sơn nhìn hai mươi khối lõi kim loại đứng dựa vào tường, bỗng thấy mệt mỏi.

Từ lúc xuyên đến thế giới này Tô Kính điều chỉnh tốt tâm tính, trạng thái luôn hào hứng, tuy luôn lo lắng sẽ bị vạch mặt nhưng hắn không ngừng tiến lên trước.

Vì sao đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá? Là do tâm tính có vấn đề hay hắn thật sự mệt mỏi? Lúc ở Trái Đất Tô Kính liên tục một năm công tác cường độ cao, áp lực lớn hơn nhiều, thứ hắn nghiên cứu đủ ảnh hưởng cách cục toàn thế giới.

Tô Kính đến chân tường vuốt hoa văn trên người khối lõi kim loại, hoa văn khảm sâu trong kim loại, khi vuốt ve xúc cảm trơn bóng lạnh lẽo.

Tô Kính dùng thần thức tìm kiếm bên trong, như thủy ngân chiếu xuống đất không chỗ không ở, bí mật trong khối lõi bày ra rõ ràng trong cảm giác linh hồn của Tô Kính.

Đây không phải lần đầu tiên Tô Kính tra xét khối lõi, mỗi lần điều tra đều khiến tâm tính của hắn vui vẻ. Kết cấu trong khối lõi nếu dùng binh khí tách lia thì chỉ là một

người máy rất thô sơ, nhưng tra xét bằng thần thức sẽ phát hiện mức độ tỉ mỉ còn hơn bất cứ loại máy móc nào trên Trái Đất nhiều. Mỗi linh kiện kim loại dày nặng do tế bào kim loại số lượng khổng lồ tổ hợp lại, tế bào kim loại là các phù văn.

Đây là khoa học của thế giới này, nơi đây cũng có khoa học, đó là các loại bí thuật.

Đáng tiếc khoa học khó mở rộng trong thế giới này.

Tô Kính chợt hiểu tại sao hắn thấy mệt mỏi. Làm một nhà khoa học, tiếp xúc quy tắc cơ bản của thế giới này khiến Tô Kính phát hiện khoa học chỉ lưu truyền trong số ít người, làm hắn không biết làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Kế hoạch của hoàng đế (2)

Nếu như không thỏa hiệp, Tô Kính bỏ công sức nghiên cứu cách mở rộng thuật đạo thì đừng nói thành tiên, thậm chí không có hy vọng Kim Đan. Không thể kết thành kim đan thì cuộc sống quá ngắn ngủi, sự cố gắng cũng chết trong bước đầu thai nghén.

Đây là vấn đề khó khăn không gỡ được, Tô Kính thờ dài thườn thọt.

Vốn kế hoạch của Tô Kính là lợi dụng cách khoa học tổng kết ra quy luật thuật đạo, sửa chữa một số tệ đoạn trong khí hải đan điền khiến mọi người dù tư chất gì cũng có thể học tập thuật đạo. Sau đó hắn sẽ thành lập một phòng thử nghiệm thuật đạo to lớn, nghiên cứu nhiều thuật đạo hơn. Tuy chưa chắc

sẽ thay đổi thế giới này nhưng đó là sự khởi đầu, thôi thúc nhiều người tham gia vào. Rồi sẽ có ngày hành động của Tô Kính khiến thế giới này thay đổi trời long đất lở.

Nhưng không được, tu luyện thuật đạo phải dùng nguyên khí thiên địa, thứ này giống tài nguyên trên Trái Đất. Tài nguyên này không đến mức không thể tái chế nhưng để phục hồi một khu vực cần lượng nguyên khí thiên địa ít nhất là qua hai đời người.

Đông Tần để quốc kiểm soát tài nguyên nghiêm ngặt biến tướng giảm bớt số lượng luyện khí sĩ, chỉ tuyển chọn người tư chất tốt tham gia Đạo Môn, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ. Nếu mọi người đều tu đạo thì tương đương với lợi dụng tài nguyên quá mức, đế quốc sẽ nhanh chóng tan vỡ.

Hiện giờ thực lực của Tô Kính còn rất thấp, không thể chạm tay đến quy tắc trung tâm của thế giới này. Tiêu Dao Hầu bồi dưỡng nhi tử từ nhỏ khiến Tô Kính có khả năng hiểu biết quy tắc của thế giới, tức là Hoàng Đình Kinh, Tử Phủ Thức Vi. Nhưng đây chỉ là nhập môn, thật sự muốn sửa chữa quy tắc thì phải học được quy tắc đẳng cấp cao hơn.

Chỉ có đọc hiểu, không thể sáng tạo thì như một người có thể viết phần mềm nhưng không có nghĩa là hiểu rõ về vi tính.

Tô Kính đọc rành rọt ba nghìn sáu trăm quyển Hoàng Đình Kinh, một ngàn hai trăm quyển Tử Phủ Thức Vi đã đến trình độ có thể viết phần mềm, nhưng chỉ đến thế. Tô Kính viết ra chương trình chỉ có hiệu quả thấp hơn cảnh giới của hắn.

Tức là hiện tại Tô Kính luyện khí, dù có tài liệu ghê gớm cỡ nào thì tối đa chỉ luyện chế ra pháp bảo. Ưu thế của Tô Kính là có thể luyện chế trang bị cao cấp hơn được người khác luyện chế thành công, tương đương với hắn có quyền sử dụng điều khiển hệ thống.

Tô Kính buông tiếng thở dài, có con quạ từ trên trời lao xuống, chợt biến ra mỹ nhân che miệng cười với hắn.

Tô Kính rút tay về, cau mày mím môi.

Mỹ nhân này là Bích Nhân Thần Nha, nàng cách không chỉ hướng Tô Kính. Hắn cảm giác như bị chọc trán, hơi choáng.

Nha Đầu mở miệng nói:

- Thiếu gia không thể như vậy.

- Ta thế nào?

- Năm xưa yêu quái chúng ta liều mạng cứu thiếu gia, ta nghe Tiểu Hạc nói thiếu gia giả bộ không biết nàng?

Trong đầu Tô Kính chợt hiện lên khuôn mặt nữ nhân vấy đen, các bức hình như in dấu thời gian lướt qua trong óc hắn.

Một buổi chạng vạng mười mấy năm trước, đội xe của Tiêu Dao Hầu Tô Dương bị biển lửa từ thuật đạo bao phủ. Một mũi tên ánh sáng bắn tới, mấy chục yêu quái xông lên che trước xe ngựa. Mỗi yêu quái bị mũi tên lấp lánh ánh sáng vàng xuyên thủng, liên tục giết ba mươi hai con tiểu yêu rồi tên xuyên thủng thủng xe cấm pháp bên cạnh thế tử Tiêu Dao Hầu, chỉ cách có nửa tấc.

Ngực Tô Kính nghẹn lại, hốc mắt ướt át, cảm giác chua xót.

Kỳ lạ, đây vốn là chuyện của người khác!

Bích Nhân Thần Nha thấy đôi mắt Tô Kính ước nước, biểu tình là lạ, nhưng nàng không chú ý tìm tòi.

Bích Nhân Thần Nha dùng ngữ điệu rắn dạy nói:

- Ta nghe nói viện này trừ thiếu gia ra người khác không được đến. Ta là yêu vậy có thể vào được không?

Khi Bích Nhân Thần Nha nói chuyện cười tươi như hoa, bộ dáng như đại tỷ tỷ.

Tô Kính hiên ngang nói:

- Không được! Ta tu hành liên quan Lâm sư phụ, hiện Lâm sư phụ là trợ...Trợ lực quan trọng của phụ thân. Dù người thân thiết với phụ thân cũng đừng vì được sủng mà sinh kiêu.

Trong lòng Tô Kính thì thầm nghĩ: Thực lực như người nếu mỗi ngày tới đây đi đạo thì sớm muộn gì sẽ nhìn thấu bí mật của ta.

Bích Nhân Thần Nha híp mắt cười nói:

- Đi theo Lâm Hoành Sơn thì học được cái gì, để tỷ tỷ dạy thiếu gia. Mới rồi ta chọc thiếu gia một cái nhưng Hoàng Đình Thần Ngọc không hề có phản ứng.

Tô Kính đỏ mặt hời hợt. Đúng rồi, mới nãy hắn bị cách không chỉ một cái nhưng Hoàng Đình Thần Ngọc không có phản ứng phòng ngự, tức là Hoàng Đình Thần Ngọc không quá đáng tin. Nếu kẻ địch thực lực đủ mạnh thì giết Tô Kính là chuyện rất đơn giản.

Tô Kính cảm giác cổ họng khô khốc, hần liềm môi nói:

- Đó là thiên phú yêu tộc của ngươi, ta không học được.

Bích Nhân Thần Nha ngạc nhiên nhìn kỹ Tô Kính, muốn thấy điều gì trên nét mặt hắn:

- A? Vậy mà thiếu gia cũng đoán được?

Tô Kính bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, ngươi có thể vào, ta cũng không ngăn cản được nhưng chắc chắn Lâm sư phụ không vui. Chuyện biên quan bắc vực phụ thân còn cần Lâm sư phụ trợ lực nhiều, ngươi đừng thêm phiền.

Bích Nhân Thần Nha vỗ tay há mồm phun ra một phù văn hình bát giác bay hướng Tô Kính:

- Hi, thật biết nói chuyện.

Tô Kính đón lấy, cảm thấy chóng mặt. Phù văn phức tạp khủng khiếp hơn sáu cấm chế thiên cương mà Tô Kính luyện chế trong Hoàng Đình Thần Ngọc, thần thức chưa quét qua hần cảm giác mình sắp mất tri giác.

Cảm giác tựa như một con kiến đối diện núi lớn sắp đổ xuống.

- Ta nghe nói thiếu gia xin Hầu gia cho một cây Không Tước Mâu. Thứ đó làm hoa mắt người thì được, sức sát thương thật sự thì phải dựa vào thứ của tỷ tỷ. Thiếu gia nếu Trúc Cơ thì hãy tìm cách dung hợp phù văn này vào Không Tước Mâu, tránh cho về sau gặp người có đạo khí giống thiếu gia thì không mở được mai rùa của đối phương.

Tô Kính thế mới biết trong phù văn này ẩn chứa quy tắc lực lượng một chỉ của Bích Nhân Thần Nha. Tô Kính không học được thiên phú thần thông của yêu tộc nhưng có thể luyện hóa phù văn này vào Không Tước Mâu.

Bích Nhân Thần Nha thấy Tô Kính lúng túng nâng phù văn không biết đáp lại làm sao, Nha Đầu xì cười vỗ cánh bay lên cao.

Giọng Bích Nhân Thần Nha từ trên cao vọng xuống:

- Thiếu gia, ta sẽ thường đến thăm thiếu gia, nhớ nói với sư phụ của thiếu gia khi nào chiến đấu cần giết người gì thì ta sẽ theo sát sao!

Cảm giác Bích Nhân Thần Nha bay càng lúc càng cao, chớp mắt đã thành đốm đen nhỏ.

Tô Kính thở phào nhẹ nhõm, tay nâng phù văn không biết nên làm sao. Tô Kính không nhìn thấu được thứ này, không cách nào phán đoán có vấn đề gì không.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Thần thông phù văn

Lâm Hoành Sơn đột nhiên xuất hiện ngoài cửa viện kêu tên Tô Kính:

- Tô Kính!

Lâm Hoành Sơn ngược nhìn trời, Bích Nhân Thần Nha luôn quanh quần chỗ ở của gã khiến gã hơi thấy khó chịu nhưng không biết làm sao.

Tô Kính gật đầu theo Lâm Hoành Sơn vào phòng. Chờ Lâm Hoành Sơn dùng Thiên Địa Luân che chắn hết mọi hơi thở Tô Kính mới giao phù văn Bích Nhân Thần Nha nặng ra.

Mắt Lâm Hoành Sơn lóe màu xám gi như kim loại quét sơ phù văn, nói:

- Là yêu tộc đại thần thông ngưng tụ ra, cảnh giới không thấp, nếu là luyện khí sĩ nhân loại thì thứ này tương đương với Kim Đan tứ trọng trở lên.

Tô Kính kinh thán:

- Mạnh quá!

Trong Ngọc Kinh thành tuy có nhiều Kim Đan nhưng khá rời rạc, số lượng luyện khí sĩ Kim Đan trong Tiêu Dao Hầu phủ đủ để đối kháng với một Đạo

Cung, Trừ Đại Quân Gia, Nhị Quân Gia ra còn có hai đại yêu, cộng thêm phu nhân Tiêu Dao Hầu vốn cũng là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ, tổng cộng sáu Kim Đan.

Hơn nữa sáu Kim Đan chất lượng cao không tạp chất. Khi Tiêu Dao Hầu ở Nam Cương dinh thự trong Ngọc Kinh thành toàn do Nhị Quân Gia quản lý, một mình gã kiểm chế quan viên không đi theo đến Nam Cương. Trong những người này cũng có kha khá cường giả, nếu Nhị Quân Gia không có thực lực tuyệt đối thì ai thêm nghe lời người hầu như gã?

Đại Quân Gia và hai đại yêu đi theo Tiêu Dao Hầu giết địch trong Nam Cương, người Ngọc Kinh thành không quen thuộc bọn họ, Tô Kính cũng không có ấn tượng gì. Hôm nay nghe Lâm Hoành Sơn nói Tô Kính mới biết đại yêu tên Nha Đầu Bích Nhân Thần Nha mạnh cỡ nào.

Bên cạnh Tiêu Dao Hầu chắc chắn còn lá chủ bài khác, ngay cả Tô Kính cũng không biết. Bên cạnh phu nhân Tiêu Dao Hầu chắc chắn có luyện khí sĩ xuất thân Nguyên gia, ít nhất có một Kim Đan kỳ.

- Đương nhiên cường đại, con Bích Nhân Thần Nha này thiên phú siêu đẳng, nếu liều mạng thì ta không đánh lại được, dù giết nàng thì ta cũng sẽ chết.

- Phù văn này thì sao?

- Không thành vấn đề, đúng là có thể luyện hóa vào trong Không Tước Mâu, nhưng ta không đề nghị ngươi làm vậy. Thần binh Bình gia chú trọng sự thuần túy, quá nhiều thuộc tính chỉ tổ vướng víu.

Tô Kính không nỡ bỏ, hỏi:

- Vậy thứ này tính sao đây?

Nha Đầu chỉ một cái vào trán khiến Tô Kính hiểu ý nghĩa phù văn này, có thể xuyên thấu phòng ngự đạo khí tự động hộ chủ, khiến đạo khí của đối phương không có phản ứng gì.

- Nếu ngươi chịu bỏ thứ yêu thích thì hãy tặng cho sư muội của ngươi.

Lâm Hoành Sơn lạnh nhạt nói:

- Ngũ Luân Chân Bảo của Hồng nhi đã cho ngươi, ta muốn chế tạo một thứ khác cho nàng, đang cần tài liệu rất đặc biệt mới xứng với thiên phú của nàng.

Tô Kính hỏi ngược lại:

- Vậy ta thì làm sao đây?

Thứ này là Nha Đầu tặng cho hắn, không phải Tô Kính nhỏ mọn nhưng nếu sau này hắn không có phù văn thì khó ăn nói với Bích Nhân Thần Nha.

- Cái này dễ làm, đồ vật đặt ở chỗ ta, trong hai năm chắc cũng có thể mô phỏng ra bí kỹ Bình gia cùng loại, khi đó ta chế tạo thần văn Bình gia tương tự rồi ngươi dung hợp vào binh khí kiểu dáng Vũ Lâm quân, dùng vào cận chiến. Sau khi Trúc Cơ Không Tước Mâu của ngươi có thể tấn công cự ly xa.

- Binh khí kiểu quân dụng?

Trong ký ức Tô Kính hấp thu không có nhiều tư liệu về Vũ Lâm quân, thế từ Tiêu Dao Hầu cũ vốn không định làm ra công lao gì trong Vũ Lâm quân mà chỉ muốn sống thoải mái qua ngày, sống đến ngày cuối sinh mệnh.

- Thân phận của ngươi khi vào trong quân sẽ là cửu phẩm, nếu có Hầu gia vận động thì sẽ là Bát Phẩm Hiệu Úy, cờ Đốc Kỳ Hiệu Úy. Bộ hạ sẽ sai Đạo Binh Ti trực tiếp phát phóng nguyên bộ vũ khí áo giáp tiêu chuẩn hợp với thân phận của ngươi, cờ pháp khí trung phẩm. Nếu ngươi Trúc Cơ thì có thể mặc pháp khí thượng phẩm.

- Đệ tử Đạo Môn ở trong quân cũng mặc áo giáp?

- Xem thân phận của ngươi thì chắc không làm phụ tá, có quân hàm chính thức sẽ được mặc giáp. Bộ trang bị này có bộ giáp kim loại, có giáp da bên trong, công cụ cưỡi, hai thân binh. Về vũ khí trừ phi ngươi nêu yêu cầu, bình thường sẽ là thanh trường đao, một nỏ tiễn ngắn, một đoản kiếm phá giáp. Khi đó ta sẽ tự tay luyện chế trường đao, đoản kiếm phá giáp cho ngươi, cũng có công hiệu giống phù văn này.

- Vậy tốt rồi.

Tô Kính nói:

- Nhưng sau khi ta Trúc Cơ muốn giữ phù lục này một thời gian để nghiên cứu.

Lâm Hoành Sơn ngầm nghĩ rồi đồng ý. Lâm Tạ Hồng dung hợp Ngũ Luân Chân Bảo có thể lâu hơn chút, để cảnh giới của nàng ổn định đã. Trong một chốc Lâm Hoành Sơn cũng không gom đủ tài liệu chế tạo Ngũ Luân Chân Bảo được.

Bích Nhân Thần Nha dùng thiên phú thần thông ngưng kết phù văn là thứ cực kỳ quý giá, ít đại yêu nào chịu làm như vậy, nếu bị người nghiên cứu rõ

ràng thì sẽ có phòng ngự chuyên môn ứng đối.

Bích Nhân Thần Nha là dị chủng, chắc có nhiều loại thiên phú thần thông nên không thèm để ý điều này. Bình thường yêu quái mạnh mấy cũng chỉ có một loại thần thông mà thôi.

Cuộc sống của Tô Kính dần đi vào quỹ đạo, Lâm Tạ Hồng không ở đây, không ai cười nhạo hắn, có thể yên tĩnh đi theo Lâm Hoành Sơn tu hành. Hai tiểu yêu bị Đại Quân Gia mang đi dạy thường thức nhân gian, một số kỹ năng chiến đấu, sách vở binh pháp.

Hai tiểu yêu sau này là thân binh của Tô Kính, nếu tương lai hắn có công huân kinh người, có thể một mình khai phủ không ở dưới sự che chở của Tiêu Dao Hầu thì hai tiểu yêu sẽ có địa vị như Nha Đầu và nữ nhân váy đen. Trừ Tô Kính ra người đi theo hắn không có quyền chỉ huy Ứng Dương, Khuyển Thập Lang.

Lục Hà đúng là dễ bị nắm bắt. Tô Kính xin Lâm Hoành Sơn hạt giống thần binh sau đó chưa đến mười ngày hắn tìm cơ hội một mình ở chung với nàng, gieo hạt giống thần binh cho Lục Hà.

Có được hạt giống thần binh rồi Lục Hà lặng im nửa ngày trốn trong phòng, sau đó trở lại bình thường, hoặc nên nói là nàng hơi hưng phấn.

Sau khi Lục Hà có hạt giống thần binh, người thứ hai Tô Kính giải quyết là Lam Mân. Lam Mân phản ứng khá bình thản làm Tô Kính bất ngờ, khi hắn hỏi, nàng trả lời cũng bình thường.

- Ta là người của thiếu gia, nếu thiếu gia xuống địa ngục thì ta cũng phải theo cùng chứ nói gì chỉ là học bí pháp Bình gia, chưa chắc phải chết. Trên thế giới này vì tu đạo rất nhiều người lên học bí pháp bách gia.

- Lục Hà, vậy tại sao nàng..

Lục Hà đỏ mặt nói:

- Thiếu gia, lúc đó ta nghĩ có nên tố cáo với lão gia không.

Tô Kính sụ mặt:

- Khốn kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Huynh đệ (thượng) (1)

Nhưng sau đó Tô Kính bật cười, bây giờ Lục Hà hết lòng hết dạ là được, nàng không nói dối giấu hắn chuyện lúc trước.

Lục Hà là mẫu người được đăng chân lên đài đầu, thấy Tô Kính cười thì nói tiếp:

- Lục Hà đúng là khốn kiếp, xin thiếu gia trách phạt.

Lam Mân quát mắng nói:

- Không muốn sống nữa sao, thiếu gia còn chưa làm lễ trưởng thành!

Trước khi Tô Kính chưa làm lễ trưởng thành nếu đám nha hoàn bọn họ dám đụng vào hắn làm hỏng người hắn thì Tiêu Dao Hầu sẽ dùng thủ đoạn khiến các nàng sống không bằng chết.

- Lễ trưởng thành..

Tô Kính trầm ngâm giây lát, nói:

- Mười sáu tuổi làm lễ trưởng thành có phải là sẽ có nhiều người tới cửa cầu hôn?

Lục Hà buồn bực đáp:

- Đúng rồi thiếu gia, khi thiếu gia trưởng thành thì chuyện này là tất nhiên, e rằng ngay ngày đó liền có người tới cửa cầu hôn.

Tô Kính hỏi:

- Ta có bao nhiêu quyền tự chủ?

- Thừa thiếu gia, người mười hai Đạo Cung sẽ không tham gia vào, việc liên nhân chủ yếu là các gia tộc luyện khí sĩ với nhau, một số quý tộc mới lên cũng muốn có cơ hội như vậy. Gần như tiểu thư quý tộc toàn Ngọc Kinh thành đều nằm trong phạm vi tuyển chọn của thiếu gia.

Tô Kính nghe Lam Mân nói, lòng thầm lúng túng.

Hắn thành cực đường, đáng tiếc đó là vì Tiêu Dao Hầu. Trong Ngọc Kinh thành quý tộc nào có danh tiếng đều muốn làm sui gia với Tiêu Dao Hầu.

Trừ mười hai Đạo Cung, mười hai nữ quan Đạo Cung là không thể kết hợp với người thân phận như Tô Kính.

Đạo Môn thành lập chính quyền có vài thứ giống như trước kia, hoàng đế sẽ không nghi kỵ Tiêu Dao Hầu. Nhưng nếu Đạo Cung nào thân tới mức liên nhân với Tiêu Dao Hầu thì không tốt. Sau khi liên nhân có thể giao lưu nhiều bí mật tu hành, đây là mối uy hiếp đối với hoàng tộc.

Đừng thấy Khổng Tước Đạo Cung mặt ngoài đứng ra ủng hộ Tiêu Dao Hầu nhưng chỉ là vật chất, lực lượng, bí truyền của Khổng Tước Đạo Cung tuyệt đối không có chút gì rơi vào tay gã.

Liên nhân không chỉ có bấy nhiêu, sẽ dung hợp thuật đạo với nhau thậm chí hình thành gia tộc mới, Đạo Cung mới, sinh ra ảnh hưởng không thể thay đổi cho hoàng tộc.

Tô Kính đang tắm rửa thay đồ thì giọng Khuyển Thập Lang từ bên ngoài vọng vào:

- Thiếu gia, chúng ta trở lại rồi đây!

Hai tiểu yêu giương nanh múa vuốt nhưng bị Đại Tiên Sinh dạy dỗ rồi nên không dám lao thẳng vào phòng của Tô Kính mà đứng yên trong viện. Tô Kính đổi áo gấm mới tinh đi vào viện từ thấy hai tiểu yêu đã thay đồ mới, tinh thần sáng lạn gấp trăm lần đứng giữa sân, mặt cười toe toét như hoa cúc nở.

Ứng Dương, Khuyển Thập Lang không mặc đồ quái dị nữa. Khuyển Thập Lang mặc áo gấm màu vàng hạnh ngắn gọn, đai lưng bạc, treo ngọc bội, đi giày xanh nước biển, đầu đội ngấn quan điều khắc tinh xảo khảm một hạt trân châu màu hồng ướt nước.

Cách ăn mặc hơi lờ lợt chút, trang phục này không phải gia phó mà của môn khách, tướng công mới mặc, tức là ăn nhờ ở đậu, ăn không ngồi rồi chơi bời. Quan trọng nhất là vẻ mặt Khuyển Thập Lang đặc ý không hề nhận ra cách ăn mặc thể này gớm cỡ nào.

Ứng Dương mặc trường bào màu xanh, tóc ngắn cổ định bằng vòng đầu màu tím, đi chân trần trông như tán tu.

Cổ Khuyển Thập Lang đeo sợi dây chuyền vàng, cuối dây chuyền đeo miếng thẻ vàng, đó là minh bài thân phận yêu tộc của gã, có thứ này đi trong Ngọc Kinh thành mới không bị luyện khí sĩ giết.

Minh bài nói lên Khuyển Thập Lang là yêu quái nuôi trong nhà.

Minh bài của Ứng Dương rũ sau gáy phía cuối vòng đầu, một minh bài hình vuông.

Tô Kính mỉm cười hỏi:

- Ôn ào cái gì hả Thập Lang?

Tô Kính hiện giờ một thế tử, không cần bày ra dáng vẻ bề trên với hai tiểu yêu đã bị khống chế linh hồn. Sự thật thì luyện khí sĩ yên tâm với yêu vật nhất, vì đối phương và luyện khí sĩ là loại quan hệ sống cùng sống, chết cùng chết.

Ứng Dương lấy một tờ giấy ngắn ghi vài chữ ra:

- Thiếu gia, cái này đưa cho thiếu gia.

[Kính nhi có thể ra ngoài, phủ đệ đủ lớn, tạm thời đừng ra. Thanh Dương cung, có người muốn hại ngươi.] Chỗ ký tên có một cái ấn riêng phù văn quay quanh.

Tô Kính cất tờ giấy ngắn đi, hỏi:

- Ứng Dương, vũ khí của các người...?

Ứng Dương nhắc một chân lên:

- Hầu gia đã cho chúng ta rồi, thiếu gia nhìn này.

Tô Kính thế mới thấy trên chân Ứng Dương mang đôi vớ trong suốt, gả vận chuyển yêu lực, móng chân bắn thủng vớ, móng đen sặc bết lấp lóe phù văn màu vàng sậm. Tiếp theo Ứng Dương vung hai tay, đôi cánh đen ngòm giương ra dưới cánh tay, rộng cỡ một trượng.

Khuyển Thập Lang đặc ý lấy đôi búa nhỏ màu hoàng kim từ túi gấm trên lưng ra, búa nhỏ hoàng kim kiểu dáng nụ hoa sen, dài ngắn cỡ cây bút vẽ kích

cờ chữ bính.

Tô Kính cười lớn ba tiếng, phun ra đê nén trong lòng:

- Ha ha ha!

Tô Kính bị cảm tức, tuy hấn vốn không có chỗ nào khác để đi nhưng vẫn thấy ức chế. Giờ Tiêu Dao Hầu dẫn hấn không ra khỏi phủ là được, Tô Kính thấy người phần chán hơn nhiều.

Tiêu Dao Hầu phủ chiếm diện tích rất lớn, hơn phân nửa là vườn hoa, đi dạo trong vườn hoa tự do còn hơn lúc Tô Kính ở sở nghiên cứu.

Từ Đẳng hé môi muốn nói gì nhưng nuốt ngược lại. Bây giờ thiếu gia rất có chủ kiến, nâng lên tiếng chỉ khiến thiếu gia ghét. Cũng đúng, qua cuối năm là ngày ba đầu tháng thiếu gia sẽ làm lễ trưởng thành. Lúc không có Ung Dương, Khuyển Thập Lang thì không sao, nhưng có mặt hai tiểu yêu mà nâng bắt ép thiếu gia làm này làm kia ngay trước mặt thuộc hạ có lẽ thiếu gia sẽ rất giận.

- Từ Đẳng, Từ Đẳng!

- Có chuyện gì vậy thiếu gia?

- Bày rượu đi, không bị cảm tức nữa thì nên chúc mừng một phen. Trời đã tối không thể đi dạo lung tung. Bạch Anh đi xem hai ca ca của ta ngủ chưa, nếu chưa thì kêu đến cùng nhau uống rượu.

Tô Kính khá thích uống rượu, đến thế giới này độ mạnh cơ thể đối với người Trái Đất là không thể tưởng tượng. Rượu bình thường chỉ có tác dụng duy nhất là khiến Tô Kính hưng phấn hơn, tinh thần phấn khởi hơn, tác dụng phụ sẽ bị tiên thiên chân khí trong người triệt tiêu hết.

Lam Mân đã được gieo hạt giống thần binh nên răm rắp nghe lời Tô Kính, biết hấn sẽ không đi con đường ngày xưa, ngẫu nhiên phóng túng một chút cũng thư giãn thể xác và tinh thần nên nàng không ngăn cản.

Từ Đẳng thì gần đây bị Tô Kính vắng vẻ nên không dám giống trước kia. Bạch Anh liếc qua Từ Đẳng một cái rồi kéo tay áo Xích Diên, hai tiểu nha hoàn đi nhanh.

Viện lạc năm tiến của Tô Kính không có phòng ăn lớn, không có phòng khách rộng rãi. Lục Hà chỉ huy Ung Dương, Khuyển Thập Lang dọn bàn ghế ra bày tiệc rượu trong viện lạc ở tiền thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Huynh đệ (thượng) (2)

Đã khuya thế này không làm món gì cầu kỳ, chỉ bày các trái cây, ly chén.

Không lâu sau Tô Linh, Tô Kiến được hai nha hoàn mời đến. Hai người chào Tô Kính rồi hấn kéo hai ca ca ngồi xuống ghế.

- Phụ thân rót cuộc cho ta rời khỏi viện này nhưng ta không vội đi. Nào nào, đêm nay chúng ta không say không về.

Cảm tức không chỉ nhằm vào Tô Kính, trong thời gian thế tử bị cảm tức không được rời khỏi chỗ ở, người khác không được lại đây thăm.

Lúc này trăng sáng nhô lên hướng đông, sao giăng đầy trời. Cây sum xuê trong đình viện, đã là giữa hè, gió mát hiu hiu, hương hoa từ ngoài viện bay vào. Ba huynh đệ cụng ly vừa uống vừa trò chuyện mấy tháng gần đây trong phủ.

Nói một lúc thì Tô Kính hỏi Tô Linh:

- Đại ca, xin hỏi một việc.

- Có chuyện gì?

- Hiện giờ đại ca là Ngự Sử đúng không?

Tô Linh trả lời:

- Chỉ treo cái danh Ngự Sử nhưng thật ra vẫn lệ thuộc Đông quân, tra xét quan viên, không có gì hay.

Nhiều người hâm mộ chức vị của Tô Linh, nhưng tính gã không thích hoạt động âm u âm thầm.

- Chắc đại ca hiểu khá nhiều về quan viên trong kinh?

- Sao tam đệ hỏi cái này? Nếu là việc bình thường thì tam đệ cứ hỏi, nếu liên quan cơ mật Đông quân ta mà nói sẽ bị phụ thân triệt quân hàm tước vị, không làm Ngự Sử nữa.

- Ha ha ha!

Tô Kính uống hớp rượu lớn để men rượu lan tỏa giữa bụng ngực:

- Là vì lễ thành niên mấy tháng nữa, ta nghe nói sẽ có nhiều đại thần đến cầu hôn, không biết nên chọn ai.

Tô Kiến ở một bên nói:

- Cái này có gì khó xử, cứ từ chối hết là xong. Lấy có là sắp vào Vũ Lâm quân, cảnh giới chưa đủ phải lo tu hành. Nếu có người buộc đệ xem thì cứ đi xem, coi như đi dạo. Nếu đệ không đồng ý thì hoàng đế cũng không thể buộc hứa hôn.

- Có khi nào phụ thân...

- Tam đệ, phụ thân mà quyết định hôn sự cho đệ thì chỉ có hai khả năng, một là lúc trước phụ thân nợ nhân tình nên hứa hẹn, hai là có một nữ nhân cực kỳ thích hợp với đệ, nếu bỏ lỡ thì không có nữa. Bình thường phụ thân sẽ chỉ kiểm soát chuyện này, nếu người đệ thích huyết mạch quá kém thì phụ thân tuyệt đối không đồng ý.

Tô Kính chậm rãi gật đầu, buông xuống nỗi lòng lo âu. Trên thế giới này hắn muốn tìm tình yêu giống ở Trái Đất là không thể nào, đầu tiên Tô Kính không phải người của thế giới này. Nếu Tô Kính yêu ai đó chưa chắc muốn cùng người đó bên nhau, vì thân phận của hắn đủ liên lụy người ta lên Trảm Tiên Đài. Bị giết trên Trảm Tiên Đài thì linh hồn mãi mãi không siêu sinh, muốn tan biến trong thiên địa cũng không được, sẽ bị thuật đạo xé ra, đau đớn như luân hồi vào địa ngục.

Tô Linh, Tô Kiến thăm thấy lạ, gặp lại đệ đệ này đã thay đổi rất nhiều. Tuy vẫn thấy hắn tùy tính, có lẽ chỉ là ảo giác, ít ra uống đến lúc này Tô Kính toàn nhìn hai người chứ không thèm liếc qua các nha hoàn xinh đẹp.

Bọn họ trò chuyện toàn thứ vụn vặt, tam đệ vốn không kiên nhẫn nghe chuyện như vậy.

Quan trọng nhất là tam đệ bắt đầu quan tâm hôn sự. Nghe hắn nói dường như muốn tự quyết định, không thích bị người khác sắp đặt. Đối với luyện khí sĩ thì đây không tính là yêu cầu quá mức, nhưng Tô Kính lúc trước lười suy nghĩ những chuyện này, cưới ai đều như nhau, nếu không thích thì nạp thêm tiếp.

Tô Linh lớn tuổi, ở trong Đông quân lâu nên khá quen thuộc giai tầng quan liêu Ngọc Kinh thành. Tô Linh làm công tác giống mật thám, già nắm rõ tình hình gia đình các vị quan.

Nên Tô Linh hỏi:

- Tam đệ muốn nữ nhân như thế nào có thể nói với ta, ta sẽ vòng phạm vi cho đệ, để đệ tự chọn chịu không?

Nữ nhân vừa độ tuổi thành hôn miễn Tô Kính nói ra mẫu người mình thích là Tô Linh sẽ cho ra mười mấy đáp án.

- Không cần, đại ca liệt kê danh sách cho ta là được. Nhà ai có xung đột ích lợi với Tô gia chúng ta thì khi họ cầu hôn cứ lơ đi là được.

Tô Kính thuận miệng nói, vì trên Trái Đất thân phận của hắn nếu muốn kết hôn đầu tiên đối tượng phải vượt qua ải kiểm tra này. Thân phận hiện giờ của Tô Kính cũng xem như quan trọng trong thế giới này, nên hắn thói quen loại bỏ rắc rối ẩn giấu trước.

Tô Linh, Tô Kiến cảm thấy tam đệ chính chắn hơn nhiều. Nếu Tô Kính không hấp thu linh hồn thể tử, nhiều ngày ma hợp, điều bộ làm giống như đúc thì hai người thậm chí nghi ngờ đệ đệ bị thiên ma nhập xác.

Huynh đệ Tô Kính uống rượu, hai tiểu yêu rảnh rồi chán. Thân phận của Ứng Dương, Khuyển Thập Lang không thể nào cùng ngồi chung mâm ăn uống. Hơn nữa hai tiểu yêu còn chưa bỏ ăn máu, thích thịt, trái cây và rượu gạo đối với bọn họ là nhạt thếch.

Tô Kính dò hỏi Tô Kiến:

- Nhị ca cũng sắp đến lúc vào Vũ Lâm quân rồi, là kéo thêm một năm hay chờ cuối năm đi?

Tô Kiến hơi bất mãn nói:

- Phụ thân kêu ta chờ thêm một năm, sắp xếp ta đi biên quan bắc vực, vào bộ hạ cũ của Lâm Hoành Sơn.

Tô Kính cười nói:

- Nhị ca, lão sư của ta là tiên thiên võ giả hiếm thấy, có thể ngự kiếm ngàn trượng. Luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường không đủ để lão sư giết. Nhị ca

đừng tưởng rằng trong quân không ai lợi hại, nếu không có lực lượng Kim Đan kỳ thì không nghĩa lý gì trong quân. Phụ thân kêu nhị ca đi biên quan bắc vực vì hy vọng nhị ca sẽ kiến công lập nghiệp chứ không sống cho qua ngày. Có bộ hạ cũ của lão sư hỗ trợ tốt hơn nhị ca tự mình xông xáo.

- Người thấy chưa, tam đệ cũng nói vậy.

Tô Linh lo lắng nhìn Tô Kiến:

- Lợi dụng quyền thế của phụ thân không có gì là không tốt, trừ phi năng lực của chính người không thể làm điều người muốn làm, đó là hại người.

- Đại ca sao bỗng răn dạy người rồi.

Tô Kính thấy sắc mặt Tô Linh nghiêm khắc, vội nâng ly uống cạn rượu:

- Huynh đệ chúng ta chỉ nói việc nhà, nào nào, để ta hát một bài cho hai vị huynh trưởng nghe.

Ba huynh đệ Tô Kính vốn có tình cảm khăng khít, vì không có gút mắt ích lợi, nhà mẹ đẻ hai huynh trưởng không có ai, muốn làm ra mâu thuẫn cũng khó khăn. Tính cách thế tử Tiêu Dao Hầu thật sự không xấu, gã chỉ phá làng phá xóm bên ngoài chứ chưa làm gì hại mạng người.

Tô Kính là thế tử, hấn đã lên tiếng thì Tô Linh dù là đại ca cũng không thể răn dạy Tô Kiến nữa.

Tô Kính nghiêng người tùy tay rút cây kim vàng trên đầu Hoàng Sương xuống. Ly rượu ngọc xanh đặt trước mặt Tô Kính, hấn cầm trâm vàng gõ nhẹ, mở miệng hát.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Huynh đệ (Hạ)

Trước rượu nên hát

Đời người bao lâu?

Giống như sương sớm

Ngày qua khổ đau

Nghĩ tới ngậm ngùi

Buồn lo suốt đời

Lấy gì quên được

Chỉ có rượu

Xanh xanh áo ai

Lòng ta bồi hồi

Chỉ vì ai đó

Trầm ngâm đến nay

Hươu kêu rao rao

Cùng ăn quả bình

Ta có khách quý

Gảy đàn thổi sênh

Trăng sáng sao thưa

Ô thước bay về phía nam

Ba vòng cây lượn

Đậu cành nào đây...

Tô Kính hát đây đây thì không nhớ lời nữa, hần giả bộ say ném cây trâm vàng đi, cầm bầu rượu lên nửa đầu uống cái ực.

Hoàng Sương oán trách liếc qua, nhặt lại cây trâm vàng bị Tô Kính ném trên bàn, giấu trâm vào ống tay áo chứ không chịu cài lên tóc nữa. Bài Đoán Ca Hành của Tô Kính cất bớt câu chuyện mà người nơi này không hiểu, đoạn kết dùng điển cố càng không liên quan tới lịch sử của thế giới này.

Tô Kính dù sao không phải thi nhân, càng không có tài của Ngụy Võ nên bỏ dở giữa chừng.

Bích Nhân Thần Nha xoay quanh trên bầu trời nghe trường ca của Tô Kính, nó kêu một tiếng bay xa.

Tô Kiến cười to bảo:

- Đại ca, văn tài của tam đệ rõ là không phải do đọc thư bậy bạ. Giống như sương sớm, ngày qua khổ đau. Giống như sương sớm, ngày qua khổ đau!

Nói đến đây Tô Kiến bỗng thấy đại ca Tô Linh khóc.

Tô Kiến biết đại ca đang nhớ mẫu thân. Mẫu thân của Tô Linh mất sớm, bên nhà mẹ đẻ không ai còn sống. Tư chất của Tô Linh bình thường, giờ nghe bài thơ khiến tìm người đập nhanh nên mới cảm khái.

Tô Kiến hơi hối hận, mắc gì ngâm nga lại hai câu này làm gì.

Tô Linh nói:

- Tam đệ làm thơ hay lắm, ài, chỉ trách đạo tâm của ta không vững, không liên quan gì đến đệ.

Tô Kính hơi lúng túng, lòng thầm cảnh giác. Lúc uống rượu rõ ràng trên bầu trời không có cái gì nhưng tại sao Bích Nhân Thần Nha bỗng xuất hiện?

Tô Kiến xen lời hỏi Tô Kính:

- Đại ca, không nói cái này nữa, tam đệ, Lâm Hoành Sơn thật sự mạnh vậy sao?

- Sao lại không mạnh? Phụ thân triệu Lâm lão sư lại đây, từ biên quan bắc vực đến Ngọc Kinh thành lão sư chỉ mang theo nữ nhi, trên đường gặp rắc rối không nhỏ. Những người không muốn để phụ thân nhúng tay vào quân vụ phương bắc sẽ xuống tay với Lâm Hoành Sơn, nhưng lão sư bình an đến Ngọc Kinh thành. Đổi lại là các ca ca thì có cho thêm năm trăm tinh binh thử hỏi có làm được không?

Tô Linh, Tô Kiến nghe vậy thấy cũng đúng. Hai người đều là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, cho họ năm trăm tinh binh cũng không thể xuyên qua mấy vạn dặm bình yên tới Ngọc Kinh thành.

Tuy thế lực đối địch với Tiêu Dao Hủ không thể nào sử dụng quân chính quy Đông Tần để quốc chặn đường nhưng quý tộc địa phương nào chẳng có tư binh mạnh mẽ? Châu mục một địa phương có số lượng tư binh nhiều đến sáu vạn. Quý tộc quản lý một phủ có thể sở hữu hàng vạn tư binh. Ở thời đại Đạo Môn chưa nổi lên thì điều này thật khó tin.

Còn về một thành, huyện quý tộc có ngàn tư binh không lạ. Thế giới có yêu quái, mười hai Đạo Cung không thể quản lý hết các nơi, thường có chỗ nào đó sinh ra yêu quái quấy nhiễu dân gian.

Trách nhiệm của các quý tộc có một mục rất quan trọng là thanh lý những yêu quái hoang dã.

Lâm Hoành Sơn từ biên quan bắc vực bình an đến Ngọc Kinh thành, đây là lực lượng thật sự, có hiệu quả hơn Tô Kính thổi phồng thứ gì.

Tô Kiến khiêm tốn hỏi:

- Tam đệ, có bao nhiêu cường giả như Lâm Hoành Sơn ở biên quan bắc vực?

- Ta nghe lão sư nói cường giả võ đạo như lão sư ở Thiết Bích thành không dưới mười người.

Biên quan bắc vực là một cách gọi, do bốn đại thành, hai mươi bốn tiểu thành ghép thành phòng tuyến ngăn cách những bộ lạc Hoang nguyên phương bắc ở vùng đất hoang vắng, không thể đi vào Thần Châu.

Thiết Bích thành là một trong hai mươi bốn tiểu thành, nhưng nó nằm đơn độc bên ngoài phòng tuyến mấy thành thị khác. Tòa thành nhỏ này cho ra nhiều cường giả, binh sĩ trong Thiết Bích thành tinh nhuệ không thua gì bốn đội tinh nhuệ của Đông Tần đế quốc.

Vũ Lâm quân, Vô Dương, Long Kỳ, Hiên Viên, bốn quân đội này có thể nói là gia sản của đế quốc. Số lượng luyện khí sĩ trong đó nhiều cỡ năm mươi phần trăm, tức là trong hai mươi người thì có một luyện khí sĩ.

Luyện khí sĩ ở biên quan bắc vực không nhiều như thế, sức chiến đấu mạnh mẽ hoàn toàn dựa vào võ giả chống đỡ.

Tô Kiến nghe vậy lặng im.

Tô Kính cười nói:

- Nhị ca đừng nghỉ nhiều, nhị ca tham gia vào Vũ Lâm quân với thân phận luyện khí sĩ. Vũ Lâm quân trú đóng rất ít ở biên quan bắc vực, không đến lượt nhị ca xông pha chiến đấu.

Tô Kiến lẩm bẩm:

- Vậy thì tông quân còn có ý nghĩa gì?

Tô Kiến trẻ tuổi bông bột, mới mấy năm đã Trúc Cơ, đặt trong Đạo Cung xem như nhân tài siêu đẳng. Tiếc rằng Thanh Minh Chân Giải của Tô gia tu luyện đến giai đoạn sau cần lực lượng huyết mạch mới thành tựu Kim Đan được. Nên Tô Kiến ở trong Tô gia dù tương lai có khả năng thành tựu Kim Đan cũng tuyệt đối không phải do tu luyện Thanh Minh Chân Giải.

Tô Kính huyết mạch tinh khiết thì khí hải đan điền bị tổn hại. Tô Linh, Tô Kiến thâm bực bối, không lẽ truyền thừa của phụ thân sẽ cắt đứt vậy sao?

Tuy Lâm Tà Hồng được nhận làm đệ tử nhưng Thanh Minh Chân Giải cần dựa vào lực lượng huyết mạch tu luyện, cuối cùng nàng sẽ không được Thanh Minh Chân Giải. Khả năng hậu đại của Tô Linh, Tô Kiến xuất hiện nam giới có huyết mạch tinh khiết là rất nhỏ.

Không khí trở nên nặng nề.

Khuyển Thập Lang lại gần cười nham nhở hỏi:

- Thiếu gia có muốn ta biểu diễn huyền thuật giải buồn cho hai vị công tử không?

Tô Kiến bĩu môi nói:

- Huyền thuật? Tiểu yêu nhà ngươi biết huyền thuật gì?

Tô Kiến và Tô Linh là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, hai tiểu yêu chỉ là Tiên Thiên kỳ, tất cả huyền thuật rất dễ bị hai huynh đệ nhìn thấu. Sau khi nhìn thấu thì thứ đập vào mắt chỉ là phù vân, không thú vị chút nào.

Tô Kính vỗ tay ra hiệu:

- Khuyển Thập Lang làm đi.

Tâm tình đại ca kém, nhị ca lo lắng tiền đồ về sau, lúc này không nên nói đề tài quá nghiêm túc, để Khuyển Thập Lang quậy cũng tốt.

Khuyển Thập Lang lên tiếng, gãi nhỏ nhúm lông sau gáy thổi hướng mặt bàn biến ra hơn một trăm người đầu chó mặc giáp da rách nát la hét ầm ĩ lao hướng Tô Kiến, Tô Linh.

Những người đầu chó chỉ cõ ngón tay, cầm binh khí sứt mẻ.

Vào!

Một cây búa nhỏ bay hướng trấn Tô Linh, mục tiêu ngay giữa trán. Tô Linh định nổi giận thì cây búa nhỏ giữa đường rút xuống đất tan nát, nhìn kỹ thì đó là một cái muỗng biến ra.

Người đầu chó ở phía sau bắn cung tên, đa số bắn hụt, dù có nhắm chính xác cũng rút giữa đường thành tấm tre, vốn dùng để ghim trái cây hoặc xia răng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Truyền thuyết quốc gia Tà Thần (1)

Người đầu chó hùng hổ xung phong trên mặt bàn, sau đó bị ly mâm sẩy chân lăn lông lốc.

Tô Kiến nhìn đám người đầu chó chập vật thì bật cười, Tô Linh cũng cười theo. Tô Linh khép hai tay lại bóp nát ly, ánh sáng xanh ngưng tụ biến ra một võ sĩ giáp vàng tay gươm đại đao nhảy lên mặt bàn, hai bên đánh nhau. Võ sĩ giáp vàng đao phong sắc bén một đao gục một tên, chém người đầu chó đến

gắn đứt hai khúc.

Những người đầu chó còn lại vứt bỏ binh khí quỳ cầu xin tha, đáng vẻ hơi giống Khuyển Thập Lang.

Tô Linh thuận miệng hỏi:

- Người tên là Khuyển Thập Lang đúng không?

- Đúng vậy, đại thiếu gia.

- Người biến ra người đầu chó có phải là thuộc hạ của Tà Thần phương tây?

- Đúng vậy! Đại Tiên Sinh cho ta xem hình Tà Thần, cho ta biết nhiều hình dạng sinh linh tà ác dưới tay Tà Thần trông như thế nào, có năng lực gì. Đại Tiên Sinh nói sau này ta sẽ đi theo thiếu gia chinh chiến quốc gia Tà Thần, bắt ta phải học hết mọi thứ.

Tô Kiến kinh ngạc hỏi:

- Quốc gia Tà Thần?

Tô Kính xua tay:

- Phụ thân không nói gì với ta.

Tô Kiến lặng im, mắt lấp lóe tia sáng hưng phấn. Sau khi Đông Tần đế quốc lập nước có trăm năm náo động, dư nghiệt bách gia nổi loạn khá lâu. Rồi khi kim thánh thượng kế vị, dùng thủ đoạn sấm sét quét sạch một số hang ổ của dư nghiệt bách gia, hậu đại Thánh Nhân bách gia không còn sót lại bao nhiêu, Đông Tần đế quốc chính thức bình lặng.

Tham gia vào quân thường không có việc gì để làm, lên bắc hay xuống nam đều không có kẻ địch lực lượng ngang hàng.

Quốc gia Tà Thần nằm ở phía tây Lục Long Tuyết sơn cách xa hơn vạn dặm, giữa đường toàn là rừng rậm nguyên thủy, dãy núi, sa mạc, môi trường khắc nghiệt.

Đông Tần đế quốc không muốn lãng phí quốc lực viễn chinh, cho nên thái bình trăm năm, chỉ có thể dựa vào những bộ lạc thực lực không đủ mạnh để mài dao. Cứ tiếp tục thế này thì nguyên quân đội Đông Tần đế quốc sẽ mất đi nhuệ khí.

- Bệ hạ muốn viễn chinh là thời cơ siêu tốt cho chúng ta!

Tô Kiến không kiềm được hào hứng nói với Tô Kính:

- Người là thế tử cũng là huynh đệ của ta, không có gì hay phải tranh giành với người. Nếu như tương lai người thành đại tướng quân thì đừng quên nhị ca!

- Nhị ca nói đùa, ta muốn làm đại tướng quân cũng phải từng bước một leo lên. Phụ thân trợ lực cùng lắm cho ta có người để dùng, nếu thật sự tác chiến với Tà Thần thì chúng ta đều không chút kinh nghiệm. Trước đó đế quốc ít nhất mất khoảng mười năm phải gián điệp đi quốc gia Tà Thần sưu tập tình báo, việc này còn sớm.

- Thiếu gia, đã có nhiều tình báo về quốc gia Tà Thần rồi.

Khuyển Thập Lang xen lời:

- Đại Tiên Sinh cho ta xem những thứ chưa tính là cơ mật trung tâm mà tin tức đã siêu khổng lồ. Trăm năm qua hoàng thất đế quốc chưa bao giờ ngừng nghe ngóng quốc gia Tà Thần.

Khi Khuyển Thập Lang nói chuyện khuôn mặt không còn vẻ xấu xa, như thay đổi thành người khác. Bộ dạng của Khuyển Thập Lang làm Tô Kính nghĩ đến chữ quân sư quạt mo, không lẽ tên này có thiên phú làm quân sư?

Tô Kính chỉ phía đối diện:

- Khuyển Thập Lang, thu lại huyền thuật đi. Người hãy ngồi xuống kể cho chúng ta biết về quốc gia Tà Thần.

Khuyển Thập Lang ngồi bệch xuống đất, không cần ghế. Khuyển Thập Lang liếm môi, Hoàng Sương đứng sau lưng Tô Kính hừ mũi, ném một bình rượu, gắp đống lấy uống ừng ực rồi dùng tay áo lau miệng, bắt đầu kể cho ba huynh đệ Tô gia về quốc gia Tà Thần.

Quốc gia Tà Thần khác với Đông Tần đế quốc, quốc gia nằm ở bên ngoài Lục Long Tuyết sơn cách hai vạn tám ngàn dặm xa, diện tích cỡ hai phần ba Đông Tần đế quốc.

Khu vực lớn như thế có hơn sáu trăm quốc gia.

Những quốc gia nghèo nàn, lạc hậu, cuộc sống của quý tộc không được tốt. Bọn họ có cùng một đặc điểm là tín phụng Tà Thần. Nguyên quốc gia Tà Thần có trên trăm vị thần linh, ba Tà Thần mạnh nhất không chế hơn hai trăm quốc gia, chinh chiến không dứt.

Những Tà Thần còn sáng tạo một số sinh vật quái dị như thần lùn không lồ biết bay, người khổng lồ cao hơn ba trượng, người lùn cao chưa đến ba tấc và còn nhiều sinh vật tà ác khác, tất cả tập trung ở quốc gia Tà Thần.

Hỗn chiến quanh năm khiến số lượng dân chúng trong quốc gia Tà Thần không nhiều, nhưng tiểu quốc thì hầu như tất cả đều là tín đồ, lực lượng của Tà Thần rất mạnh.

Người phát ngôn của Tà Thần ở trần gian thường được gọi là Mục Thủ truyền đạo. Những Mục Thủ thực lực cao hơn Kim Đan kỳ, tức là hơn một trăm Mục Thủ tương đương với có hơn một trăm tạng lữ Kim Đan kỳ.

Không biết tại sao lực lượng Tà Thần có thể giáng lâm thế giới này, tuy bản thể không xuất hiện nhưng có thể truyền đi lực lượng. Theo tổ chức tình báo Đông Tàn để quốc phân tích nếu nguyên Đông Tàn để quốc tín ngưỡng một Tà Thần cường đại thì có thể cung cấp đủ lực lượng cho Tà Thần xuyên qua thế giới, chân thân giáng lâm.

Nên để quốc mới đặt việc tiêu diệt quốc gia Tà Thần vào kế hoạch sắp tới, vì dù Đông Tàn để quốc không hứng thú với nơi rách nát như quốc gia Tà Thần nhưng sớm muộn gì người bên kia sẽ đánh tới.

Tin tức này chỉ nói trong Hầu phủ, nếu lộ ra ngoài sẽ là tội lớn tiết lộ cơ mật.

Ba huynh đệ Tô Linh, Tô Kiến, Tô Kính nghe xong không chút căng thẳng, ngược lại họ thấy hưng phấn. Tà Thần không thể giáng lâm, chỉ trông nhờ vào người phát ngôn ở nhân gian mà muốn tấn công Đông Tàn để quốc là mơ tưởng viễn vông.

Nếu Tà Thần có thể vượt qua lĩnh vực tìm đến thì các đời tiên nhân Đông Tàn để quốc phi thăng cũng có năng lực trở về bảo vệ Thần Châu.

Số lượng Tà Thần khổng lồ, có hơn một trăm, nhưng các đời tiên nhân Đông Tàn để quốc phi thăng cũng cỡ trên vạn, xa hơn nữa thì không thể khảo chứng.

Ưu thế của Đông Tàn để quốc là người đông thế mạnh, nhân khẩu toàn để quốc nhiều hơn tất cả quốc gia của đối phương gộp lại gấp năm mươi lần.

Nội tình của Đạo Môn cũng rất thâm sâu, huyết chiến với chư tử bách gia trăm năm tuy bị tổn thất lớn nhưng sau khi Đông Tàn để quốc thành lập thì nghi ngại bổ sung đã mạnh lại, thực lực còn cao hơn lúc trước ở thời kỳ đỉnh.

Đạo Cung, hoàng tộc, thế gia luyện khí sĩ có thể tập trung nắm giữ tài nguyên tu luyện, đa số người thích hợp tu luyện sẽ không bị mai một. Khí vận để quốc lâu dài, hoàng tộc kiểm soát gắt gao, trong trạng thái tuần hoàn sinh sôi không dứt khí vận càng lớn mạnh.

Tô gia hiểu biết thực lực để quốc sâu sắc nên không quá để bụng quốc gia Tà Thần, không để đối phương một mình thâm tóm là được.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Truyền thuyết quốc gia Tà Thần (2)

Nghe Khuyển Thập Lang nói Tà Thần mâu thuẫn xích mích với nhau, năm nào cũng bùng nổ chiến tranh khiến nhân khẩu không cách nào tăng cao. Không có nhân khẩu thì khó tụ lại lực lượng tín ngưỡng, nên ít nhất trong vòng mấy trăm năm Đông Tàn để quốc có thể kê cao gối ngủ.

Nếu đối phương đến tấn công thì tới bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Quốc gia Tà Thần vì có nhiều chủng tộc nên cực kỳ khó khăn để thống nhất, khả năng duy nhất là Tà Thần nào đó phát động thần chiến, tiêu diệt Tà Thần khác và tín đồ của họ. Những Tà Thần tuyệt đối sẽ không hợp tác.

Khuyển Thập Lang tiếp tục báo:

- Ba vị công tử đứng lơ là, người quốc gia Tà Thần ngày ngày chinh chiến nên sức chiến đấu không thấp. để quốc phải mật thám điệp báo đi tỷ lệ chết rất cao.

Đạo Môn nói:

- Tiểu yêu quái không hiểu, để quốc phái thám tử không thể có Trúc Cơ kỳ, toàn bộ là trình độ Tiên Thiên kỳ không thì sẽ bị Tà Thần của đối phương phát hiện. Ta có biết chút ít bên Tây quân, bọn họ phái người xuất thân không được tốt, nếu lòng tham quá mạnh thấy đồ tốt sẽ muốn ra tay cướp, đây không phải chuyện thám tử nên làm vì vậy tỷ lệ chết mới cao.

Khuyển Thập Lang cười cười không phản bác.

Những thiếu gia quý tộc nhân loại có lòng kiêu hãnh rất cao, nếu người cãi lại thì họ sẽ trở mặt ngay. Khuyển Thập Lang tuy là người của thế tử nhưng khó tránh khỏi ăn đòn, khi gã cười cũng tràn đầy nịnh nọt, không lộ ra chút gì châm chọc.

Ứng Dương chủ yếu học kỹ xảo chiến đấu từ Đại Tiên Sinh, biết thực lực cụ thể của các chiến sĩ quốc gia Tà Thần phương tây. Quân chính quy quốc gia Tà Thần cỡ quân chính quy đế quốc, nhưng vì thế lực rải rác nên không có ngành tinh nhuệ như Vũ Lâm quân. Cho dù có quốc vương tìm cách sáng tạo loại quân đoàn này thì vì quốc lực có hạn, tối đa chỉ cỡ mấy trăm người.

Không giống Vũ Lâm quân quy mô chưa bao giờ thấp hơn hai mươi vạn người. Bốn đội tinh nhuệ loại bỏ hậu cần ra thì số người hơn trăm vạn. Hiến Viên quân trực tiếp có sáu mươi vạn chủ lực, bởi vì có đầy đủ quân chủng, từ lúc đế quốc thành lập đến nay chưa từng bị xóa bỏ.

Tính cách Ứng Dương ngạo mạn cũng sẽ không tranh chấp việc này với Tô Linh, đối phương có được hay không thì lên chiến trường rồi biết, có múa mép khua môi tại đây chỉ vô nghĩa.

Tô gia rất đông người, có thế lực lớn trong Vũ Lâm quân. Quân đoàn biên quan bắc vực không thuộc tinh nhuệ đế quốc, Tiêu Dao Hầu muốn nhúng chàm vì quân đội bên đó sức chiến đấu không thua gì lính bốn đội tinh nhuệ, chẳng qua trang bị vũ khí không cao bằng.

Nếu như tương lai có thể viễn chinh quốc gia Tà Thần thì biên quan bắc vực sẽ mở rộng quân đoàn, hiện tại quân đội đang mở rộng hạch tâm, sẽ hình thành quân đoàn tinh nhuệ thứ năm của đế quốc.

Tiêu Dao Hầu tìm Lâm Hoành Sơn đến không phải ý tưởng bất chợt, gã tính toán sâu xa khiến kẻ địch cũng phải khâm phục gã.

Luyện khí sĩ Đông Tần đế quốc khá ham thích công danh, có công danh thì sẽ được càng nhiều tài nguyên tu luyện. Tô Kính khá tốt, dù hắn không làm gì cũng có nhiều tài nguyên cho hắn dùng. Vì huyết mạch của Tô Kính thuần khiết, có thể sinh ra một tử tôn tốt cho Tiêu Dao Hầu.

Tô Linh, Tô Kiến phải lo suy xét tự mình kiếm cơm ăn, sau khi Trúc Cơ vì huyết mạch nên Tiêu Dao Hầu không lãng phí nhiều tài nguyên vào hai người nữa.

Muốn tranh thủ cơ hội tuyệt vời đó, họ muốn thành tựu Kim Đan thì phải tự dựa vào mình.

Từ mặt nào đó Tô Linh, Tô Kiến khá may mắn. Tiêu Dao Hầu sẽ không dốc hết sức giúp đỡ hai người nhưng cung cấp cơ hội tốt nhất thế giới cho họ. Đi vào quân đội tinh nhuệ nhất để kiếm chiến công.

Từ lúc Đông Tần đế quốc lập nước tới nay đây là cơ hội tốt nhất.

Vừa rồi Tô Kính đọc thơ khiến không khí nặng nề giờ bất giác bị xua tan. Tô Kính và hai ca ca vui vẻ tán dóc chuyện quân đội. Tô Linh, Tô Kiến không nhắc đến lễ trưởng thành, có quý tộc sẽ đến cầu hôn nữa.

Tô Kiến, Tô Linh nhìn ra được Tô Kính hơi buồn phiền vì điều này, hai người không thể giúp đỡ gì cho hắn. Tiêu Dao Hầu Tô Dương là dòng chính của Tô gia Dực châu nhưng không phải tôn chính tông nên không thể kế thừa toàn bộ Tô gia. Khả năng lớn nhất là nếu có ngày Tiêu Dao Hầu bị chứng thực không cách nào phi thăng thì sẽ quay về Dực châu làm trưởng lão tông tộc.

Tô Dương muốn truyền xuống gia nghiệp mình gầy dựng, không để nó bị đưa về Dực châu, Tô Kính phải liều mạng sinh con, sinh đến khi nào ra huyết mạch hợp cách thì thôi.

Với kẻ háo sắc thì việc này là phúc lớn, nhưng Tô Kính muốn thành tiên, chuyện này lãng phí thời gian của hắn.

Quan trọng là Tô Kính không thể từ chối, hắn chỉ có quyền lựa chọn một cái vòng tròn phạm vi lớn. Uống đến cuối cùng nhóm nhả hoàn đi ngủ, chỉ để lại Từ Đăng, Bạch Anh nghỉ ngơi trong phòng bên cạnh.

Khuyển Thập Lang là nô tài tốt, thường làm ra chút huyền thuật, đều là biểu diễn không thể tưởng tượng. Khuyển Thập Lang ở trình độ Tiên Thiên mà khiến hai luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ không thể nhìn thấu bản chất huyền thuật.

Tô Kính thẩm tính toán Khuyển Thập Lang hữu dụng hơn vẻ ngoài của gã. Huyền thuật của Khuyển Thập Lang có thể qua mắt luyện khí sĩ Trúc Cơ, đây là thiên phú rất mạnh. Hơn nữa Khuyển Thập Lang khá thông minh, thông minh hơn đa số nhân loại Tô Kính biết, yêu quái như vậy thật hiếm thấy. Sau này có thể sử dụng Khuyển Thập Lang như phụ tá, Ứng Dương thì kiêu hãnh không được tự nhiên, cho gã làm tay đấm.

Ba huynh đệ vẫn rất nhiệt tình muốn tìm hiểu quốc gia Tà Thần. Tô Kính rất xem trọng quốc gia Tà Thần. Nguyên khí thiên địa ở quốc gia Tà Thần rất mỏng manh,

theo thường thức của Tô Kính thì đó là do Tà Thần quá nhiều, không biết chừng mực hấp thu nguyên khí thiên địa.

Tuy luyện khí sĩ ở bên kia khó tu luyện nhưng sức chiến đấu không bị ảnh hưởng, tức là bên quốc gia Tà Thần nếu Tà Thần bị diệt sạch thì có thể phục hồi lại trạng thái bình thường.

Điều này rất quan trọng, phòng chừng hoàng đế bệ hạ cũng đã suy xét rồi. Vô số mật thám điệp báo, muốn phân tích ra điểm này không khó khăn. Nếu chỉ vì mối đe dọa thì chắc chắn hoàng đế sẽ không phát động cuộc chiến cả nước, chỉ cần quấy rối quốc gia Tà Thần không định kỳ rồi khiến tu sĩ Kim

Đan cường đại cắt đứt đường đất liền của hai bên là quốc gia Tà Thần sẽ từ từ bị diệt.

Xem ra bộ hạ nhìn trúng đại lục đó, mấy ngàn năm gần đây ngày càng ít người Thần Châu phi thăng, đếm trên đầu ngón tay. Nếu như có thể tiêu diệt quốc gia Tà Thần rồi hồi sức ngàn năm thì Đông Tần đế quốc được đến khí vận sẽ tăng gấp đôi, số lượng tạo ra linh tri sẽ tăng gấp mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Long Xà Đồ Lục (Thượng) (1)

Nếu vậy thì phi thăng dễ dàng hơn nhiều.

Nói cho cùng Đạo Môn tiêu diệt chư tử bách gia cũng vì nguyên nhân này. Quá nhiều lưu phái, nhiều Thánh Nhân khiến thế giới này không chịu nổi gánh nặng. Từ điều này tính ra Đạo Môn tiêu diệt bách gia không có gì sai.

Nghĩ thông điều này Tô Kinh dần không bài xích Đạo Môn nữa. Tuy Thanh Dương cung năm lần bảy lượt hại Tiêu Dao Hầu phủ nhưng cũng có Không Tước Đạo Cung công khai đứng về phe Tô Dương.

Tâm tình của Tô Kinh càng nhẹ nhàng hơn. Tiêu Dao Hầu không giống Lâm Hoành Sơn, kẻ thù của gã chỉ là người tranh giành tài nguyên, quyền lực với gã. Hắn gặp rắc rối không lớn như đã tưởng, trừ phi Lâm Hoành Sơn bị lộ thân phận.

Tô Kinh biết sau khi hắn xuyên đến thế giới này luôn căng thẳng thần kinh thì sẽ xảy ra chuyện. May mắn Tiêu Dao Hầu cho hắn hai tiểu yêu làm thuộc hạ, hai tiểu yêu tuyệt đối trung thành, dù hắn âm thầm lên kế hoạch tạo phản thì bọn họ sẽ không nói ra.

Lam Mân, Lục Hà đã bị gieo hạt giống thần binh, sau này cũng thành người mình.

Chờ giải quyết hết tám nha hoàn thì sinh hoạt của Tô Kinh càng nhẹ nhàng hơn, không cần lo lắng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Vốn tám nha hoàn thuật đạo không được tốt, nhiều cách chiến đấu theo kiểu đạo binh trong Đạo Môn, hơi giống võ giả, dù tu luyện Thần Binh Luân cũng không có gì khác biệt nên không nhìn ra sơ hở.

Trong viện tử của Tô Kinh không đốt đèn, ba huynh đệ uống rượu đến trời sáng, sau đó Tô Linh, Tô Kiến đi về. Từ Đăng, Bạch Anh ngáp dài ra khỏi sương phòng dọn dẹp ly chén.

Tô Kinh thấy Từ Đăng không lái nhái nữa thì khá vừa lòng. Dù ở xã hội mọi người bình đẳng Tô Kinh không thích có người nhắc nhở bên tai suốt, càng không nói đến ở thế giới này hắn là thế tử, đối phương là nha hoàn.

Tô Kinh đắc ý nhưng cũng không cần làm Từ Đăng bị tổn thương, vì một chút sung sướng của mình mà không ngừng tổn thương người khác phải là điều hắn muốn làm.

Miền Từ Đăng không niệm chú kim cô là được rồi, chỉ cần năng tu luyện Thần Binh Luân thì Tô Kinh không sợ năng cãi lời.

Từ Đăng không có gì để nói, nàng biết Tô Kinh sẽ không nghe. Từ Đăng đã hỏi phu nhân, nghe phu nhân Tiêu Dao Hầu dặn dò thiếu gia đã lớn, miễn việc hắn làm không mang đến rắc rối cho Hầu phủ thì Từ Đăng đừng gò bó hắn quá.

Trong Hầu phủ người có viện lạc riêng đều là nhân vật cực kỳ quan trọng. Hiện giờ Lâm Hoành Sơn đầu vào Tiêu Dao Hầu, nữ nhi đưa cho Tiêu Dao Hầu làm đồ đệ, xung quanh viện lạc của gã bắt đầu có người được Đại Tiên Sinh phái đến bày trận pháp. Trận pháp này là để phòng ngự công kích và che chắn cảm giác.

Về sau Lâm Hoành Sơn tu hành ở đây không cần căng thẳng nữa, gã có Thiên Địa Luân trong người, có thể nhìn thấu ảo diệu trận pháp này nên biết nó không có tác dụng giám thị gã.

Tô Kinh thay giáp da đi tới viện tử của Lâm Hoành Sơn, gã đang luyện tập nguyên bộ trong sân. Chân tường có cây hoa quế cao to được thuật đạo thúc đẩy lớn lên cao to, hương hoa nồng.

Chờ Tô Kinh đi vào cửa viện Lâm Hoành Sơn buông xuống mâu sắt cười ngoác hắn vào nhà.

Ngày thường đến chỗ Lâm Hoành Sơn thì Tô Kinh sẽ cùng gã tu tập nguyên bộ, sau đó giải thích cận kề rồi đối chiến với đám khôi lỗi kim loại. Tô Kinh không hiểu Lâm Hoành Sơn có ý gì, hắn đi theo gã vào nhà thấy năm bộ áo giáp đặt dưới đất trống giữa phòng.

Long lân, phi diên, minh quang, liên hoa, hắc sơn, áo giáp năm loại kiểu đế quốc đặt ở đó, cảm giác trang nghiêm túc mục.

Long lân có màu tím vàng, mặt sau giáp trụ nửa người trên có năm miếng hộ lưng. Mũ giáp hoa mỹ, vị trí sau gáy kéo dài xuống dưới xương khu là trang bị như xương sống.

Phi diên giáp trông như bố giáp, dây da ghép thành đồ án rậm rạp, mũ giáp nhẹ nhất, đơn giản nhất, chỉ có một phù văn trên trán.

Mình quang giáp màu xanh sẫm, giáp hình chữ nhật rậm rạp chồng lên nhau, từ vai ra sau lưng là nguyên miếng giáp kim loại.

Liên hoa giáp giống phù giáp mà đạo sĩ mặc, có màu xanh đen, hoa văn phù văn kết nối hình thành đồ án hoa sen. Chiến váy tám miếng tạo thành kiểu dáng hoa sen, đôi chiến ủng không biết chế bằng da của yêu vật gì, nhẹ hơn long lân giáp rất nhiều.

Hắc sơn giáp như trát giáp thời cổ, giáp hình chữ nhật càng lớn, tầng lớp nhiều hơn quang minh giáp, đây là trọng giáp. Mấy loại trước không phải người thường có thể mặc, cần có thân phận. Hắc sơn giáp dành cho người thực lực mạnh nhưng xuất thân thấp kém, hiệu quả phòng ngự không tệ hơn mấy cái khác chút nào.

- Cái này là sao đây sư phụ?

- Tô Kinh, ngươi là luyện khí sĩ, thuật đạo am hiểu công kích cự ly xa. Nhưng sau này đối mặt quốc gia Tà Thần những cường giả đó đều có tà thuật trong người, thuật đạo cự ly quá xa dễ bị phòng ngự. Ngươi không phải kiếm tu, chiến đấu sẽ chịu thiệt, lãng phí nhiều chân khí. Đối với ngươi nếu không thành tựu Kim Đan thì cận chiến vĩnh viễn là lựa chọn tốt nhất.

- Bệ hạ thật sự sẽ tây chinh?

- Nhanh còn hơn ngươi dự đoán, trong vòng năm năm chắc sẽ có hành động. Bên Đạo Bình Ti đã khuếch trương mấy chục đại trường, một ngày mười hai canh giờ không ngừng nghỉ chế tạo vũ khí. Đế quốc vốn chuẩn bị vũ trang sung túc giờ mở rộng quy mô chế tạo, không phải dành cho dùng binh mới lạ.

Hoàng thất Đông Tần đế quốc khá tiết kiệm, ít khi dùng thuật đạo để làm chuyện hường thụ, bỏ vốn vào quân sự cũng tính toán tỉ mỉ. Đa số lực lượng phòng vệ của đế quốc toàn dựa vào hào cường địa phương, hoàng thất nắm giữ bốn đội tinh nhuệ mới hơn một trăm vạn người. Toàn đế quốc có mấy chục ức nhân khẩu, tính luôn quân trấn hai nơi nam, bắc thì quân chính quy Đông Tần đế quốc chỉ hơn bốn trăm vạn.

Sau khi đế quốc thành lập trừ bốn đội tinh nhuệ ra các loại quân đoàn dần bị xóa bỏ.

Theo lý thuyết đế quốc lớn như vậy dù không có kẻ thù thì số lượng quân chính quy nên từ ngàn vạn trở lên mới hợp lý.

- Lúc trước ta dạy cho ngươi cách đánh nhau trong quân chỉ để ngươi quen thuộc kiểu chiến tranh quân đội, bắt đầu từ hôm nay ngươi phải thích ứng năm loại áo giáp này.

- Long lân giáp thì chắc không cần, đó là người Khương thị mới mặc được, nếu ta quen với nó là vượt quá giới hạn.

- Ha, sang năm sau khi ngươi làm lễ thành niên có lẽ sẽ đính hôn với một nữ nhân hoàng thất, khi đó cũng sẽ mặc vào long lân giáp. Bắt đầu từ giờ ngươi tu luyện Long Xà Đồ Lục, gồm Cổ Xà Lục Thức, Hóa Long Tam Thức. Ta sẽ dạy cho ngươi ba thức đầu trong Cổ Xà Lục Thức, ba thức sau thì ngươi tự lần mò. Hóa Long Tam Thức thì chờ khi nào ngươi thành tựu Kim Đan rồi tính.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Long Xà Đồ Lục (Thượng) (2)

- Thần binh của sư phụ là cái gì?

Tô Kinh bỗng rất muốn biết vũ khí của Lâm Hoành Sơn là gì, hắn chưa từng thấy Lâm Hoành Sơn phát ra thần binh. Trường kiếm của Lâm Hoành Sơn chắc chắn không phải là thần binh gì, đó là trang bị của đế quốc, vũ khí được hoàng đế bệ hạ ban thưởng.

- Ta tu luyện chuy pháp, thuật thương mâu, không bỏ công nhiều vào nó. Nhưng trong quân người giỏi dùng binh khí thương mâu hơn ta không vượt quá ba người. Tính trong bốn đội tinh binh đế quốc ta cũng xếp mười hạng đầu. Ngươi yên tâm học tập đi, Long Xà Đồ Lục cũng là chiến pháp thành danh của ta.

Tô Kinh phục, Lâm Hoành Sơn chỉ tu luyện ba thức Long Xà Đồ Lục mà đã thành danh.

- Tô Kinh, nếu ta sử dụng thần binh thì tất cả người thấy nó đều sẽ bị diệt khẩu.

- Tính cả ta?

Lâm Hoành Sơn cười vỗ đầu Tô Kinh:

- Dĩ nhiên không, nếu người tu luyện Long Xà Đồ Lục có thể che giấu khi sử dụng thần binh, luyện khí sĩ Kim Đan kỳ sẽ không nhìn ra vấn đề gì. Nên ta kêu người tìm Không Tước Mâu, an toàn là số một.

Lâm Hoành Sơn nói rồi lấy một tấm da dê màu xanh, mở ra.

Tinh thần Tô Kính hoảng hốt, Hoàng Đình Thần Ngọc trên người không có phản ứng gì nhưng hần đã rơi vào dây núi.

Tô Kính, đây chỉ là ảo cảnh, người phải nhìn kỹ biến hóa ba thức đầu của Long Xà Đồ Lục!

Tô Kính gạt đầu, hần không thấy Lâm Hoành Sơn mà chỉ nghe được giọng nói. Lục Đạo Thần Giám cũng không thể ngăn cản Long Xà Đồ Lục ảnh hưởng linh hồn hần, có thể thấy nó quý giá biết bao.

Trong ảo cảnh dây núi khoắc văng sáng mông lung, thần thức của Tô Kính vươn dài ra cảm giác giữa dây núi có một người khổng lồ ngồi xếp bằng.

Không, một người siêu khổng lồ là một ngọn núi, những người khổng lồ hóa thân ngọn núi nguy nga phun ra nuốt vào nguyên khí thiên địa nhiều như biển.

Tô Kính không kiềm được ngược nhìn trời, bầu trời xanh biếc, hơi nước ẩm ướt. Trên cao không biết mấy ngàn dặm có một ánh sao chợt lóe rồi vụt tắt.

Tô Kính thán kích động, hần cảm giác được đó không phải ánh sao mà là mắt của một con cổ xà.

Cổ xà ẩn thân trong cương khí chín tầng trời, khoanh thành vòng tròn tranh giành nguyên khí thiên địa với người khổng lồ. Trong đó không có thuật thương mâu gì, Tô Kính cảm giác rõ ràng cách cổ xà phun ra nuốt vào nguyên khí thiên địa.

Vô cùng bá đạo, vô cùng ngông nghênh, nguyên khí thiên địa trong ngàn dặm dâng lên như thủy triều bị cổ xà hút hết vào người.

Cổ xà hình thành vòng tròn lớn, chính giữa có một phù lục huyền ảo khó tả. Phù lục đó nếu là Bình gia nhìn sẽ lĩnh ngộ ra ảo diệu Thiên Địa Luân, nếu đạo gia nhìn sẽ lĩnh ngộ đại đạo Kim Đan. Chư tử bách gia dù là nhà nào nếu quan sát phù lục này lâu dài có thể thành tựu Thánh Nhân!

Giá trị của Long Xà Đồ Lục lớn hơn Tô Kính tưởng tượng.

Đây là một lão sư tồn tại mãi mãi, miễn người quan sát cảnh này là có thể tu hành theo đó. Nhân tộc lấy được nó cũng không ích gì, nếu không có lão sư chỉ dạy nhân tộc có xem cũng uống công, thọ mệnh chưa đến trăm năm, lĩnh ngộ được rất ít. Thứ này càng giống như dành cho yêu tộc, nếu là yêu tộc sống lâu như linh quy trông thấy cảnh này, chỉ cần có đầy đủ thời gian là có thể tu luyện thành đại yêu, thậm chí yêu tiên!

Giọng Lâm Hoành Sơn lại vang lên:

- Tô Kính, đừng vội học Long Xà Đan, hãy xem kỹ!

Người khổng lồ biến ra các ngọn núi dường như mất kiên nhẫn. Cổ xà ở trên trời hút quá nhiều nguyên khí thiên địa khiến bọn họ cảm thấy uy hiếp lớn.

Người khổng lồ ở chính giữa chột đứng dậy, mặt đất phát ra tiếng ầm vang như có vô số lôi pháp sinh ra dưới đất bay lên cao.

Cổ xà ở trên trời lại mở ra một trăm lẻ tám con mắt trên đỉnh đầu, cơ thể duỗi thẳng băng lao xuống.

Vừa lúc người khổng lồ đứng lên, sức bật hai chân đã dùng hết, biến hóa chưa sinh ra. Cổ xà công kích bắt ngay khoảnh khắc động tác của người khổng lồ chậm chạp nhất.

Không, là cổ xà công kích trước tiên.

Tô Kính mơ hồ nhìn ra điều này. Khi người khổng lồ bắt đầu khụy gối, chuẩn bị đứng lên thì cổ xà sẵn sàng tấn công. Đến lúc người khổng lồ hoàn toàn đứng thẳng, thoát khỏi thế cao nhất thì công kích của cổ xà đã đến.

Thứ thứ nhất Long Xà Đồ Lục: Xà Vắn.

Cổ xà dài cỡ vạn trượng, một kích kia như tia chớp vụt qua bầu trời, khiến người không thể né tránh. Tô Kính nhìn hoa cả mắt, nếu Không Tước Mâu của hần có tốc độ và tiết tấu công kích như cổ xà thì mấu đâm ra ít ai né thoát được.

Đây còn là vì thần thức tiên thiên luyện khí sĩ của Tô Kính không đủ mạnh, chỉ xem hiểu được bấy nhiêu. Nếu Tô Kính Trúc Cơ thì sẽ thấy nhiều biến hóa, nhiều chiến pháp hơn nữa.

Không đợi Tô Kính suy nghĩ nhiều, người khổng lồ đã bị cổ xà nuốt trọn.

Dây núi xung quanh, các người khổng lồ lần lượt đứng dậy. Cổ xà đã xuống mặt đất thuận thế cong người lại quán một người khổng lồ.

Bực!

Tô Kính nghe tiếng dây cung đứt đoạn, người khổng lồ bị cổ xà quán cơ thể, không thấy cổ xà dùng sức nhưng người khổng lồ đã bị siết nát người. Máu thịt tung tóe, trong trăm dặm đổ mưa máu.

Thứ thứ hai của Long Xà Đồ Lục: Băng Sơn.

Chiêu này uy mãnh hơn chiêu thứ nhất, Tô Kính lĩnh ngộ được nhiều thứ. Ví dụ chiêu thứ nhất Xà Vĩ nếu không trúng mục tiêu thì động tác cổ xà khoanh người không cho kẻ địch trốn thoát. Chiêu này phạm vi rất lớn, hề ở trong phạm vi công kích của cổ xà thì không có đường trốn.

Sức mạnh siết của cổ xà biến hóa quá cao sâu, Tô Kính không lĩnh ngộ được nhiều nhưng vẫn hơn võ kỹ lúc trước hẳn học gấp vạn lần.

Hai người không lồ tức giận lao lên. Cổ xà quát mạnh đuôi dài, hai bóng rắn bay lên quát chân hai người không lồ.

Tiếng động như núi sập, đuôi hai người không lồ bị quát nát. Đáng sợ nhất là miệng vết thương phẳng như gương, tựa như bị lưỡi dao cắt.

Thứ thứ ba của Long Xà Đồ Lục: Đoạn Ngọc.

Đuôi rắn quát ẩn chứa lực lượng và tốc độ, kết hợp hoàn mỹ hai thức đầu. Nếu hóa thành thuật thương mâu, Tô Kính dùng sức quán siết chết kẻ địch mà bị kẻ thù vây công xung quanh thì thuận thế phát ra Đoạn Ngọc, hẳn có thể biến ra nhiều cái bóng đuôi rắn công kích nhiều kẻ địch hơn.

Tô Kính muốn xem kỹ hai bên chiến đấu nhưng cảnh tượng bỗng mơ hồ.

Lục Đạo Thần Giám tỏa sáng, trong linh hồn Tô Kính phát ra ánh chiếu là lúc cổ xà khoanh thành vòng tròn, phù lục nằm ở giữa vòng tròn.

Phù lục này đơn giản hơn nhiều, cảnh giới Tô Kính miễn cưỡng hiểu biết, dù vậy vẫn làm hắn mừng hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Long Xà Đồ Lục (Hạ)

Vì Tô Kính thấy mặt Lâm Hoành Sơn tái nhợt nâng Long Xà Đồ Lục đứng trước mặt hắn, bàn tay hơi run. Tức là lực lượng cường đại như luyện khí sĩ Kim Đan kỳ vận chuyển Long Xà Đồ Lục này cũng khó khăn bất lực.

Nếu như mỗi lần quan sát đều phải như vậy thì Tô Kính không cách nào học tập, chỉ có thể chờ Lâm Hoành Sơn khỏe lại. Theo thường thức của Tô Kính nếu cưỡng ép vận dụng trạng bị cao hơn cảnh giới của mình sẽ gây ra tổn thương cho thân thể, tức là Lâm Hoành Sơn không thể thường xuyên cho hắn quan sát thứ trong Long Xà Đồ Lục.

Có phù lục đó thì Tô Kính có thể theo nội dung mình hiểu tu hành từ từ. Lục Đạo Thần Giám đúng là vô cùng thần kỳ, có thể sao chép cả phù lục như vậy.

Nên biết Tô Kính chỉ trông thấy ảo cảnh chứ không phải thật sự vào Long Xà Đồ Lục quan sát. Thông qua ảo cảnh ảnh hưởng linh hồn phản chiếu ra thứ gì cơ bản sẽ biến dạng, khác biệt rất lớn với nội dung gốc. Cái gọi là sai một ly đi một dặm, nếu không có Lục Đạo Thần Giám thì Tô Kính chỉ có thể cách một đoạn thời gian quan sát Long Xà Đồ Lục, lặp đi lặp lại ghi nhớ, tìm hiểu, muốn tu luyện ba thức đầu thành công không biết mất bao nhiêu năm.

Lâm Hoành Sơn thở hổn hển hỏi:

- Tô Kính, linh hồn của ngươi quá yếu, ta khó khống chế ảo cảnh, phần lớn sức mạnh dùng để bảo vệ linh hồn của ngươi. Chờ khi ngươi Trúc Cơ rồi có thể tu luyện nội dung đoạn sau, ngươi đã nhớ rõ phù văn đó chưa?

Tô Kính khó che giấu nỗi lòng vui vẻ:

- Ta nhớ rồi sư phụ, trước khi Trúc Cơ ta có thể dựa vào phù lục này tu hành.

Tô Kính có thể tu luyện Thanh Minh Chân Giải nhưng nó rất khó vận dụng thần binh, nội dung trong Long Xà Đồ Lục rất hợp với thần binh của hắn. Hơn nữa Thanh Minh Chân Giải chú trọng tu hành cảnh giới, Long Xà Đồ Lục thì bày ra sự kết hợp hoàn mỹ giữa cảnh giới và lực lượng.

Lâm Hoành Sơn nhìn Tô Kính nóng lòng muốn thử, gãi hỏi:

- Như thế nào? Muốn so chiêu với vi sư không?

Tô Kính gật đầu, Bình gia luận bàn là chuyện thường, sư phụ và đồ đệ là đánh nhau nhiều nhất.

- Vậy dùng Khổng Tước Mâu của ngươi đi.

Lâm Hoành Sơn mỉm cười nói:

- Ta sẽ cho người thi triển hết ba thức người muốn lĩnh ngộ.

Tô Kính lập tức lùi lại rút Không Tước Mâu ra khỏi cơ thể, mâu đâm hướng ngực Lâm Hoành Sơn. Động tác của Tô Kính nhìn như tùy ý nhưng về ngoài rất gần với một kích Xà Vĩ của cổ xà.

Khi Tô Kính thụt lùi chỉ giây lát đã bắt chước cổ xà thổ nạp. Tô Kính cảm giác tất cả lực lượng trong thân thể tụ tập lại, tùy thời bộc phát ra. Một mâu vượt kiểm soát của Tô Kính, nó bùng nổ nhanh đến mức làm hấn khó tin.

Lâm Hoành Sơn tạt ngang một bước, trông rất đơn giản, khi Tô Kính chưa đâm ra Xà Vĩ thì gã đã bước ngang một nửa. Lâm Hoành Sơn không dùng cánh giới ăn hiếp Tô Kính, Không Tước Mâu đã tóa định gã nhưng đâm vào không khí.

Không Tước Mâu phát ra tiếng rung rung cuốn lấy người Lâm Hoành Sơn.

Tô Kính có ảo giác Không Tước Mâu như biến thành con rắn dài gấp khúc, nhưng sự thật thì Không Tước Mâu vẫn thẳng băng, cái quán là lực lượng Xà Vĩ biến hóa. Bị thân Không Tước Mâu lướt qua là kẻ địch sẽ gãy xương đứt gân ngay.

Lâm Hoành Sơn tiến lên trước một bước, đã đến sau lưng Tô Kính:

- Người muốn xem thần binh của vi sư phải không?

Động tác của Lâm Hoành Sơn bình thường không có gì lạ, bộ pháp mấy ngày nay gã truyền dạy cho Tô Kính, nhưng gã nắm giữ thời cơ quá tốt. Tiếc cho Tô Kính có tốc độ mau nhưng không thể theo kịp bước chân Lâm Hoành Sơn.

Lâm Hoành Sơn đến sau lưng Tô Kính, Không Tước Mâu đã quất ra sau hóa thành cái bóng, tốc độ và lực lượng mãnh liệt hơn hai chiêu trước cộng lại.

Đoạn Ngọc là kiểu tuyệt sát, nếu Tô Kính đủ mạnh, cánh giới bằng Lâm Hoành Sơn thì dù gã thoát một thức Băng Sơn, trong không gian này sẽ tràn ngập lực lượng quán quýt khiến Lâm Hoành Sơn chậm chạp hơn, động tác vụn vẹo.

Nếu vậy thì thức thứ ba càng kinh khủng nữa.

Nhưng Lâm Hoành Sơn không bị Băng Sơn ảnh hưởng, một kích Đoạn Ngọc bị thanh chùy vàng trong tay gã chặn lại.

Đó là cây chùy nhỏ dài ba thước, màu hoàng kim, đầu chùy như nụ hoa, cán chùy không thẳng mà như cành sinh trưởng tự nhiên có đường cong kỳ diệu.

Chùy dè lên Không Tước Mâu của Tô Kính.

Tô Kính bị đóng đinh tại chỗ, hấn cảm giác lực lượng không thể tả chớp mắt bộc phát trong người hấn trùng kích huyết khiếu toàn thân. Chùy đập một cái làm tiền thiên chân khí trong người Tô Kính bị kích thích lao ra khỏi huyết khiếu, tán loạn không quay về chỗ cũ.

Chân Tô Kính mềm nhũn, lực lượng trong Hoàng Đình Thần Ngọc tỏa ra muốn bổ sung chân khí bị xói mòn. Nhưng tất cả huyết khiếu đã mở, bị cưỡng ép chấn động, trong người Tô Kính không thể chứa chân khí.

Hoàng Đình Thần Ngọc liên tục lấp lóe, Tô Kính không được lực lượng bổ sung cuối cùng ngồi bệch xuống đất.

Tô Kính không biết linh hồn mình choáng váng, nếu không có Lục Đạo Thần Giám bảo vệ thì hấn đã ngủ rồi. Nhờ có Lục Đạo Thần Giám nên cả người Tô Kính mềm nhũn từ từ ngã xuống đất.

Tô Kính kinh hoàng hét lên:

- Sư phụ!

Lâm Hoành Sơn thu về kim chùy thần binh, nhẹ vỗ trán Tô Kính. Hấn hơi tỉnh táo lại nhưng lực lượng chưa lấy lại, tất cả huyết khiếu ở trạng thái bị cưỡng ép xé mở.

Lâm Hoành Sơn ngồi xuống cạnh Tô Kính, khẽ nói:

- Đây là thần binh Hỗn Động Chùy của vi sư, dưới Kim Đan bị trúng một chùy là sẽ thành phân. Ngay cả đạo khí của kẻ địch nếu bị ta đánh trúng thì hiệu quả cũng giống nhau.

Lâm Hoành Sơn nói hờ hững nhưng nếu Đạo Môn nghe được sẽ dốc hết sức vây giết gã.

Dưới Kim Đan trúng một chùy liền chết, thậm chí không cần đập trúng người, đụng vào pháp khí kẻ địch cũng có hiệu quả giống nhau. Đạo Môn có nhiều nhất là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, Tiên Thiên kỳ, đó mới là gốc của Đạo Môn. Nếu những người này gặp Lâm Hoành Sơn thì không có khả năng chống cự.

Tô Kính cười khổ nói:

- Lão sư xuống tay ác quá.

Tô Kính đã tính sơ, ít nhất trong mười hai canh giờ hắn không cách nào hoạt động

bình thường. Hoàng Đình Thần Ngọc không có hiệu quả, chỉ đành chờ lực lượng thần thức trong người tan biến thì hắn mới có thể đi đứng bình thường.

Lâm Hoành Sơn trả lời khiến Tô Kính càng ức chế hơn:

- Ta hầu như dốc hết sức mạnh ức chế quy tắc trong thần binh, nếu không ngươi đã chết.

Hắn tựa như tờ giấy trước mặt lão sư.

Nhưng cũng không lạ, Tô Kính mới chỉ là Tiên Thiên kỳ, lão sư thì có lực lượng đối kháng với luyện khí sĩ Kim Đan. Nhưng lão sư mạnh như vậy toàn tập trung ức chế quy tắc trong thần binh cũng tại vì hắn quá yếu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Long xà chân khí (1)

- Vậy nên Tô Kính, hãy chăm chỉ tu hành vào, trông chờ vào đạo khí trên người mình không thể đối kháng lại kẻ địch đẳng cấp cỡ vi sư.

Tô Kính xấu hổ. Lâm Hoành Sơn đòi phù lục Nha Đầu đưa tặng cho hắn, lúc ấy Tô Kính hơi do dự, hắn không ngờ lão sư cũng có năng lực tránh khỏi đạo pháp phòng ngự của Hoàng Đình Thần Ngọc. Phù lục kia ở trong mắt lão sư chỉ là thứ bình thường.

Hắn đi theo lão sư tu hành rồi sẽ có ngày cũng được sức mạnh như vậy, nương nhờ vào vật ngoài thân dù sao không phải thứ thuộc về chính mình, gặp cường giả thật sự sẽ bị lộ nguyên hình.

Lâm Hoành Sơn thấy nỗi sợ trong mắt Tô Kính thì thâm vừa lòng, sự sợ hãi này không phải với gã mà là kính sợ lực lượng chung cực của thế giới.

Tô Kính mới xem Long Xà Đồ Lục dĩ nhiên phải có lòng kiêu ngạo, lúc trước Lâm Hoành Sơn trông thấy Long Xà Đồ Lục hầu như đánh mất bản thân.

Lâm Hoành Sơn dạy cho Tô Kính bài học nhỏ để hắn đừng thôi phòng lòng tự tin lên. Hỗn Độn Kim Chuy mà phát ra lực lượng thật sự thì Tô Kính đã ra bã.

- Tô Kính, Long Xà Đồ Lục quá quan trọng, chờ khi ngươi là đỉnh Trúc Cơ ta mới đưa cho. Hiện giờ Hoàng Đình Thần Ngọc không cách nào che giấu ánh sáng của Long Xà Đồ Lục.

Tô Kính gật đầu tỏ vẻ hiểu, lúc trước Lâm Hoành Sơn truyền mâu pháp Long Xà Đồ Lục cho hắn chỉ có bộ sáu thức. Nhìn ảo giác trong Long Xà Đồ Lục thì Tô Kính mới nắm giữ tinh túy được.

Bộ thứ lúc trước nếu không phối hợp nội dung trong Long Xà Đồ Lục thì chỉ vô nghĩa.

Tô Kính nằm yên tại chỗ, không thể nhúc nhích một chút, đầu óc thì tỉnh như sáo. Bộ thức Long Xà Đồ Lục mà Lâm Hoành Sơn đã truyền dạy bỗng chốc thoáng hiện trong Lục Đạo Thần Giám, xác minh với cảm ngộ vừa rồi của Tô Kính. Xà Vằn, Băng Sơn, Đoạn Ngọc, ba thức có thêm rất nhiều biến hóa.

Kỹ năng chiến đấu không phải càng phức tạp tốt, phải biến phức tạp thành đơn giản, đại đạo như nhất cũng cần học từ phức tạp trước. Cái gì gọi là vô chiêu thắng có chiêu, một kiếm phá vạn pháp, tất cả đều thành lập trên cơ sở hùng hậu mới làm được.

Giống như một người muốn viết văn hoa mỹ thì trước tiên phải biết chữ, biết chữ rồi chuyển sang đọc sáng tác của các bậc tiền bối, không ngừng tham ngộ nghiền ngẫm. Khi đã tích lũy đến trình độ nhất định mới có văn phong của riêng mình mà không chỉ toàn là bắt chước.

Đọc sách hơn vạn cuốn, múa bút như có thần, đây là đạo lý mãi mãi không thay đổi.

Trong Lục Đạo Thần Giám, cảm ngộ phù văn của Long Xà Đồ Lục dần rõ ràng hơn. Tổ hợp phù văn khá đơn giản, Tô Kính hít thở, từ trong thức hải sinh ra một lũ chân khí lao ra khỏi Lục Đạo Thần Giám bao vây chậm rãi thẩm thấu vào người hắn.

Bị Lâm Hoành Sơn chấn mở huyết khiếu không phong kín được, chân khí phát tán toàn thân, giờ thì lũ chân khí này dọc theo kinh mạch lao hướng khí hải đan điền. Dọc đường đi huyết khiếu sinh ra vòng xoáy mãnh liệt muốn bài trừ lũ chân khí ra khỏi cơ thể. Chân khí như con rắn nhanh nhẹn chui đi, chóp mắt đã vào trong khí hải đan điền.

Xung quanh khí hải đan điền bị tổn hại nhưng không khiến chân khí tiết ra ngoài, dần dần chân khí trắng xóa xoay quanh khí hải đan điền thành từng cái

bóng vòng tròn.

Trong Lục Đạo Thần Giám, cảm ngộ phù văn từ Long Xà Đồ Lục đang mờ dần.

Tô Kính thầm mừng, chờ phù văn này rõ trở lại thì hẳn có thể tinh luyện tiếp một tia chân khí. long xà chân khí này sẽ không bị khí hải đan điền tổn hại ảnh hưởng, có thể tích trữ trong khí hải đan điền. Nhưng không biết sau khi huyết khiếu của hắn lành lặn trở lại thì ban đầu tu luyện Thanh Minh Chân Giải được đến chân khí có bài xích với long xà chân khí không.

Lâm Hoành Sơn khá bất ngờ, lúc trước gã tu hành Long Xà Đồ Lục, trong tình huống Thiên Địa Luân đã thành hình ngưng kết ra lũ long xà chân khí thứ nhất là sau nửa năm.

Dù Tô Kính được gã bảo vệ thì tu luyện ra long xà chân khí ngay lập tức cũng hơi mau rồi.

Nhưng trong người Tô Kính có Ngũ Luân Chân Bảo, không sợ hắn tiến bộ quá nhanh bị tẩu hỏa nhập ma. Khi Tô Kính tiến bộ vượt mức giới hạn của linh hồn thì Ngũ Luân Chân Bảo sẽ đặc biệt sinh ra lực lượng thu giữ khiến chân khí dư thừa dồn hết vào việc thăng cấp Ngũ Luân Chân Bảo.

Long xà chân khí vô cùng kỳ diệu, lẽ ra Tô Kính không thể nhúc nhích cả ngày thể nhưng sau ba canh giờ hắn đã có thể tự ngồi dậy.

Huyết khiếu của Tô Kính dần khép kín, tu luyện Thanh Minh Chân Giải được đến chân khí lại tích tụ. Trong khí hải đan điền, chân khí xanh mông lung vận chuyển quanh long xà chân khí thành một đoàn chân khí hình tròn.

Long xà chân khí xoay tít không ngớt, tuy nhỏ yếu đến cùng hình thành một vòng xoáy nhỏ bé, sinh ra một loại lực hút hướng vào trong. Làm như vậy thanh minh chân khí của Tô Kính tuy còn hiện tượng tiết ra từ kẽ hở khí hải đan điền bị tổn hại nhưng tốc độ xói mòn chậm hơn bình thường nhiều.

Tô Kính hết sức mừng vui, nếu long xà chân khí có thành tựu thì khí hải đan điền bị tổn hại cũng chẳng sao, miễn thành tựu Kim Đan là có thể tạo lại thân thể, dù vết thương gì cũng sẽ hoàn toàn lành lặn.

Nhưng chỉ có một cơ hội duy nhất, khi luyện khí sĩ từ đỉnh Trúc Cơ đột phá cảnh giới kết thành Kim Đan, khoảnh khắc đó nguyên khí toàn thiên địa cực kỳ phù hợp với luyện khí sĩ, có thể trong tích tắc tùy ý cải tạo thân thể. Miễn có linh hồn đủ mạnh thì sẽ tạo ra cơ thể rất cường đại. Sau Kim Đan kỳ ưu thế của yêu tộc so với nhân loại cũng mất, đó là ưu thế về độ mạnh thân thể.

Giống như Phật môn tu thành la hán quả vị, tuy không thật sự là kim cương bất hoại nhưng có thể khiến độ cứng cơ thể nhân loại vượt qua yêu tộc trời sinh hùng mãnh.

- Tô Kính, long xà chân khí và chân khí của ngươi không thể dung hợp, nhưng ngươi đừng lo, chỉ cần tu luyện hết sáu thức đầu Long Xà Đồ Lục thì khi bắt đầu tu luyện Hóa Long Tam Thức, long xà chân khí có thể tùy ý biến hóa, bất cứ chân khí nào trong thiên hạ đều có thể giao hòa với nó.

Tô Kính lo lắng hỏi:

- Nếu đệ tử không thể hóa long thì sao?

- Nếu không thể hóa long tức là ngươi tối đa đến Kim Đan nhất chuyển, không cách nào tiến bộ được nữa. Nếu vậy thọ nguyên có hạn, sẽ chết già, có khác gì chết vì chân khí xung đột?

Lòng Tô Kính lạnh lẽo.

Không thành công thì thành nhân!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Long xà chân khí (2)

Đạo lý thì không sai, nếu không thể hóa long tức là hẳn tối đa chỉ đến cảnh giới Kim Đan nhất trọng, thọ thọ có hạn. Nhưng Kim Đan nhất trọng ít ra cỡ tám trăm năm thọ. Nếu long xà chân khí và thanh minh chân khí xung đột thì không đến năm trăm năm Tô Kính không thể ức chế chúng nó, sẽ nổ banh xác, thế là thiếu sống ba trăm năm. Tu luyện long xà chân khí như đi lên con đường không cách nào ngoai đầu lại, chỉ có thể dũng mãnh xông pha.

Người thiên tư không tốt tu luyện long xà chân khí không chỉ vô ích, còn có tai hại rất lớn. Nhưng có luyện khí sĩ nào cưỡng lại được sức hấp dẫn này?

đại đạo dẫn lên trời trải ngay trước mắt, dù trên đường có đao binh nước lửa, hàng ngàn kiếp số cũng quyết lao qua.

Thân thể yếu ớt, linh hồn ử rữ, Tô Kính không kiềm chế được cảm xúc lộ ra nét mặt kiên cường. Lâm Hoành Sơn nhìn thấy biểu tình đó của hắn, động ý niệm.

Con người vào lúc yếu ớt nhất không thể đánh lừa suy nghĩ trong lòng, sẽ bộc lộ ra bản chất của mình. Tô Kính đúng là tài liệu tuyệt vời để tu luyện bí pháp Bình gia. Tiếc rằng Tô Kính tu luyện Thanh Minh Chân Giải cùng lúc, về sau không cách nào đại biểu Bình gia.

Dù Lâm Hoành Sơn trùng kiến lại đạo Bình gia thì Tô Kính không thể làm thần tướng hay gia chủ của Bình gia. Gã cần tìm một truyền nhân khác, hoặc kêu Tô Kính thay gã truyền bá bí pháp Bình gia. Đáng tiếc, đáng tiếc, hạt giống tốt như vậy nếu trở thành thần tướng Bình gia thì tiền đồ không thể đo lường.

Tô Kính lấy lại sức liền xin được đấu với Lâm Hoành Sơn nữa:

- Sư phụ, lại cho ta một chùy đi!

Lâm Hoành Sơn lắc đầu nói:

- Dù vì sư có cân trọng mấy thì ngươi và vi sư chênh lệch quá lớn. Kiểu hao hết lực lượng tu hành tuy nhanh chóng nhưng ảnh hưởng linh hồn của ngươi, một tháng chỉ có thể làm một lần, không thì sẽ có ngày linh hồn của ngươi bị thần binh của vi sư tổn thương không có hy vọng trường sinh.

Lâm Hoành Sơn không sử dụng thần binh Kim Chùy nữa, gã để Tô Kính sử dụng mâu sắt đấu luyện với gã trong căn phòng nhỏ hẹp hai canh giờ. Hai bên không dùng chân khí, đơn thuần vận dụng kỹ xảo nhưng Tô Kính vẫn không đánh lại.

Tô Kính lần lượt mặc các kiểu áo giáp để quốc, dần quen thuộc các thuộc tính áo giáp. Trong phòng, bóng người đan chéo nhau, hai người tăng tốc độ lên đến cực độ. Tô Kính mới hiểu ra võ giả khi tu luyện cơ thể đến trình độ nhất định thì bộc phát ra lực lượng khiến luyện khí sĩ cũng phải né tránh mũi nhọn.

Keng một tiếng mâu sắt của Tô Kính bị Lâm Hoành Sơn tùy tay hất bay lên trên đâm vào xà ngang. Mâu sắt xuyên thủng qua chỉ để lại cán mâu dài một tấc.

Lâm Hoành Sơn dùng Đoạn Ngọc thức, đơn thuần dựa vào sức mạnh cơ bắp là có thể thi triển ra. Xà nhà được thuật đạo gia cố, trong hoa văn có đồ án giống phù lục. Trong vòng trăm năm những hoa văn này sẽ không tan biến, xà nhà như vậy có bị đao kiếm sắc bén đâm chém cũng sẽ không xuất hiện dấu hằn quá sâu.

Năm bộ áo giáp mỗi khi đổi một bộ là đấu luyện một canh giờ, chờ huấn luyện xong trăng sáng đã treo cao, đêm lạnh như nước.

Tô Kính cảm giác hôm nay trải qua rất là sung túc, đầu tiên là cảm ngộ tinh túy ba thức cổ xà trong Long Xà Đồ Lục, ngưng kết ra phù văn long xà, học cách thổ nạp của cổ xà. Sau đó bị một chùy của Lâm Hoành Sơn đập mở hết huyết khiếu, ngưng kết ra một lũ long xà chân khí.

Năm đợt huấn luyện tiếp theo khiến Tô Kính hiểu biết sâu hơn áp dụng ba thức cổ xà thực chiến. Trong ngày hôm nay Tô Kính thu hoạch được bằng người ta tu luyện mấy tháng mới có hiệu quả.

- Tô Kính, ngươi ngày mai đừng lại đây, ta cần đi làm việc cho Hầu gia, đại khái mất hai, ba ngày. Mấy ngày nay ngươi hãy chăm chỉ tu luyện long xà chân khí, sẽ có lợi lớn cho ngươi rèn luyện thần binh. Cũng đừng bỏ quên Thanh Minh Chân Giải của Tô gia các ngươi, cố gắng lợi dụng Hoàng Đình Thần Ngọc nhiều vào.

Tô Kính cung kính thi lễ với Lâm Hoành Sơn, không hỏi gã đi làm cái gì:

- Vâng thưa sư phụ.

Lâm Hoành Sơn nhìn theo Tô Kính ra khỏi viện tử của mình, thâm thở phào. Tiêu Dao Hầu kêu gã đi giết người, thoát trông người này không liên quan gì đến Thanh Dương Đạo Cung nhưng Bích Nhân Thần Nha đã tìm hiểu rõ ràng người ngày mai vào Ngọc Kinh thành là quân cờ âm thầm liên lạc giữa Lý gia Định châu và Thanh Dương cung.

Giờ Lâm Hoành Sơn phải lên đường, nếu đối phương đến gần phạm vi trăm dặm quanh Ngọc Kinh thành thì gã không có cơ hội ra tay nữa.

Giết người thì dễ, đối phương chỉ là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng khó nhất là né qua tai mắt Đạo Cung. Thanh Dương cung sẽ có người đi tiếp ứng mục tiêu, nếu đụng phải thì Lâm Hoành Sơn buộc lòng giết người diệt khẩu xử luôn người Thanh Dương cung.

Lâm Hoành Sơn mạnh đến mấy cũng không đấu lại mười hai Đạo Cung.

Tô Kính ra khỏi cửa viện thấy Tử Đằng nằm chán nằm dưới tán cây phía xa, ngược nhìn trời sao qua bóng cây rậm rạp.

Tô Kính bật cười, nếu là trước kia chắc chắn Tử Đằng sẽ không lười thôi như vậy, gấu vấy rồi rạc, hai tay gối sau gáy, không ai ở bên cạnh nâng, các nha hoàn khác đều đi nghỉ ngơi.

Tô Kính trực tiếp đến gần, thân thể mệt mỏi làm bước chân hần nặng nề.

Tử Đằng không nhúc nhích, nàng thần thờ nhìn ánh sao xuyên qua khe hở tán cây.

Tô Kính đến gần, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ trắng nõn, cười hỏi:

- Sao chỉ còn một mình nàng?

Từ Đẳng bỗng nhiên ngồi dậy, hai chân cong ra sau đổi thành tư thế quỳ ngồi, nàng ngược đầu nhìn thẳng Tô Kính:

- Thiếu gia, ta muốn học thuật đạo!

Tô Kính kinh ngạc nói:

- Không được phụ thân cho phép thì ta không dám!

Từ Đẳng cắn môi, giọng nói nhỏ dần:

- Lam Mân...Ta cảm giác cảnh giới của Lam Mân đã vượt qua ta. Thiếu gia, nếu không có thiếu gia truyền dạy đạo pháp thì nàng ấy tuyệt đối không được như vậy.

Từ Đẳng cảm thấy mình rất đại nghịch bất đạo, giống như là đang bắt buộc thiếu gia. Nhưng nhìn cảnh giới của Lam Mân càng lúc càng cao, như thể nàng cướp đi thiếu gia khỏi Từ Đẳng. Giữa Lam Mân và thiếu gia có bí mật, điều này làm Từ Đẳng rất buồn, nên hôm nay nàng chờ ở đây vì muốn biết lý do.

Tô Kính ngược nhìn bầu trời xa, hôm nay không có mây, trời xanh thẳm, thẳm sâu đến gần như là đen.

Con Bích Nhân Thần Nha không đến lượn vòng trên trời.

Tô Kính hít sâu, nói:

- Nếu bị phụ thân nghe thấy lời này thì nàng và Lam Mân đều không có kết cục tốt.

Từ Đẳng chợt rơi nước mắt, Tô Kính chợt nhận ra gò má hơi phúng phính của nàng đã hao gầy rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Tử Đẳng

Từ Đẳng cúi đầu xuống, không dám nhìn vào mắt Tô Kính:

- Thiếu gia, ta phải làm thế nào?

Tô Kính không phải hoa hoa công tử, hẳn không là thanh niên nào tàn chỉ biết động dục, Từ Đẳng khóc làm hắn hơi bức bối, hơi tội nghiệp nàng.

Làm thế nào? Cứ làm chính bản thân là được, ta không muốn thay đổi cuộc sống nơi này.

Nhưng nhìn thiếu nữ rơi lệ, Tô Kính không là mẫu nhân vật chính tâm ngoan thủ lạt, hẳn đành hỏi:

- Nàng thật sự muốn biết phải làm sao?

Từ Đẳng dùng tay áo lau nước mắt, ngược đầu lên bướng bỉnh nói:

- Phải, ta muốn biết!

Tô Kính kéo Từ Đẳng đứng dậy:

- Vậy được rồi, Lâm sư phụ sắp ra khỏi nhà ba, năm ngày, trong thời gian này chỉ một mình nàng hầu hạ ta.

Khuôn mặt tái nhợt của Từ Đẳng đỏ rực.

Nàng nhỏ giọng hỏi:

- Ta nên nói sao với nhóm Bạch Anh?

Tô Kính không hề phân ưu cho Từ Đẳng ngược lại lửa cháy đổ thêm dầu:

- Cứ nói là ý của nàng.

Mặt Từ Đẳng đỏ rực như vỏ cua.

Tô Kính nói:

- Nếu nàng không có ý kiến thì tối nay bắt đầu đi.

Tô Kính thả tay áo Từ Đẳng ra đi hướng viện tử của mình.

Từ Đẳng chân thấp chân cao đi theo sau Tô Kính, trái tim đập nhanh, đầu óc suy nghĩ lung tung. Cảnh giới đạo hạnh của Lâm Mân tăng cao từng ngày, Từ Đẳng cảm giác trong lòng mình có thứ đang héo rữa từng ngày, nếu không giải quyết thì nàng cảm giác mình sắp chết. Nên hôm nay Từ Đẳng mới nói như vậy với Tô Kính, nàng cảm thấy nói ra câu đó là đã biểu lộ thái độ bất chấp rồi.

Tô Kính nghe tiếng bước chân hỗn loạn sau lưng, không dám tin tưởng này đây là tiết tấu một người đi đường. Tô Kính có kéo lê bước chân cũng đi thật vững, hần theo Lâm Hoành Sơn tu hành không lâu mà đã tập thành vài thói quen của Binh gia. Lúc Tô Kính ra khỏi cửa viện Lâm Hoành Sơn dù cực kỳ mệt mỏi nhưng có thể tùy thời bộc phát ra sức chiến đấu mạnh nhất.

Dù chỉ một chớp mắt cũng đủ chứng minh năng lực kiểm soát bản thân của Tô Kính bây giờ đã là đệ tử Binh gia hợp cách.

Từ Đẳng theo sau lưng Tô Kính, nàng cảm giác con đường này thật ngắn, nàng còn chưa sửa sang lại tâm tình thì hần đã vào viện tử. Từ Đẳng xách váy theo vào, thậm chí quên tùy tay đóng cửa viện.

Sương phòng bên cạnh còn sáng đèn, Ung Dương, Khuyển Thập Lang chưa ngủ. Nghe tiếng Tô Kính trở về Khuyển Thập Lang thò đầu ra khỏi khe cửa rồi rút về.

Nếu là trước kia Từ Đẳng sẽ răn dạy Khuyển Thập Lang vô lễ, không hiểu biết đạo tôn ti.

Đạo Môn không chú trọng thứ tự lớn nhỏ nhưng ở đạo đức con người vẫn xem trọng điều này, càng đừng nói khác biệt tôn ti, Đạo Môn nghiêm khắc hơn thời đại bách gia.

Hiện giờ nỗi lòng Từ Đẳng rối loạn, ánh mắt Khuyển Thập Lang lén lút càng khiến nàng hoảng loạn hơn, như thể gã nhìn thấu hết suy nghĩ trong lòng nàng.

Từ Đẳng ước gì có thể co chân chạy nhanh nhưng làm vậy rất thất lễ, nàng đành theo sát sau lưng Tô Kính, nhìn gót chân hần đến viện lạc tiến thứ hai.

Vòng qua tường xây ngăn không gian, cách trở ánh mắt của Khuyển Thập Lang, lúc này Từ Đẳng mới cảm giác mình đỡ mờ hôi. Mờ hôi thấm ướt áo bó sát, dính vào da làm nàng khó chịu vô cùng.

Từ Đẳng là Khí Phấn Tiên Thiên, chỉ cần vận chuyển chân khí là có thể bốc hơi mờ hôi ngay. Nhưng Từ Đẳng đã quên, nàng quên mình cũng biết đạo pháp.

Tô Kính nhún mũi, ngũ giác của hần rất nhạy, Từ Đẳng đỡ mờ hôi làm nàng buồn cười nhưng sợ cười sẽ làm nàng bị tổn thương tâm linh.

Người như Từ Đẳng hầu như đã tuyệt chủng trên Trái Đất, Tô Kính đành chịu, người ta lớn lên ở thế giới này đâu hiểu đạo lý Trái Đất. Không khuyên bảo được thì thôi gieo hạt giống thần binh cho Từ Đẳng, vậy là mọi việc giải quyết.

Từ Đẳng có hạt giống thần binh, Tô Kính chỉ cần đối xử với nàng như với quân nhân là xong.

Tô Kính mở cửa phòng ngủ, trên giường lớn phòng ngoài không có ai. Tô Kính ngẫm nghĩ, đi theo Tô Kính vào phòng trong. Từ Đẳng giúp Tô Kính cởi áo khoác, trải giường chiếu.

Tô Kính nói:

- Tu luyện cả ngày, phải tắm cái đã.

Tô Kính tu luyện võ đạo, trong người bài trừ tạp chất không ít hơn thổ nạp tu luyện thuật đạo.

Tiêu Dao Hầu có giàu mấy cũng không phá sản luyện chế bộ đồ có thể tự động tẩy trừ vật bẩn cho Tô Kính, hơn nữa loại áo đó chỉ thanh trừ vết bẩn bình thường. Sau khi tu luyện bài trừ tạp chất thì tốt nhất là dùng cách tắm nguyên thủy.

Từ Đẳng nghe Tô Kính muốn tắm rửa đành buông chân xuống, xoay người kéo bình phong. Sau bình phong là thùng gỗ lớn, Từ Đẳng đẩy xe con từ sau thùng gỗ ra, trên xe chất một cái thùng đen thui đựng một cái vôi nước. Từ Đẳng kéo vôi lại, thả nước nóng.

Đổ đầy nước nóng vào thùng rồi Từ Đẳng mở cửa tủ bên tường, nhón mũi chân lấy các thuốc bột từ các học vương bỏ vào thùng gỗ, thuận tay lấy bàn chải lông mềm khuấy thuốc bột.

Những thuốc bột này dùng để thanh trừ vết bẩn, phục hồi tinh lực.

Tô Kính ngửi thân thể mình, nói:

- Bỏ chút bột khí thạch vào đi.

- Vâng.

Từ Đẳng khom lưng kéo cái rương ở đáy tủ ra, bỏ hòn đá tròn như quả trứng vào thùng gỗ. Những hòn đá hình trứng có lỗ nhỏ thiên nhiên xếp thành phù văn, thứ này có đặc điểm hút vết bẩn khiến luyện khí sĩ rất thích, là thứ được chuẩn bị sẵn trong

nhà quý tộc trong kinh.

Rất nhanh thả xong nước nóng, đây không phải nước trên Trái Đất, trong thùng sắt đen bom nước đẩy mạnh khiến nước thả ra trầm thấp như tiếng gầm gừ của thú hoang.

Không lâu sau nước đổ đầy, Từ Đẳng đẩy xe con đi rồi chạy lại còi đồ giúp Tô Kính. Hắn bước vào thùng gỗ, ngồi xuống điều tức bằng Thanh Minh Chân Giải.

Hiện tại nếu Tô Kính không chủ động điều tức thì vận chuyển chân khí trong người sẽ bị một lũ long xà chân khí ảnh hưởng. Hiện nay long xà chân khí rất yếu, không thể chiếm quyền chủ động tuyệt đối, loại ảnh hưởng này khiến Tô Kính lúc không thổ nạp thì chân khí hầu như không tăng lên.

Nếu không phải khí hải đan điền của Tô Kính bị tổn hại thì một lũ long xà chân khí có thể giảm thấp mức độ mất mát thanh minh chân khí, trạng thái hiện giờ của hắn tương đương với lãng phí sinh mệnh.

Từ Đẳng đỏ mặt, nàng đã nhìn thân thể Tô Kính vô số lần nên không đỏ mặt vì điều này, thấy hắn thổ nạp làm lòng nàng càng bối rối hơn. Thiếu gia định làm gì?

Trong quá trình Tô Kính thổ nạp độc tố lắng đọng trong người cả ngày tu luyện, đan độc bị Hoàng Đình Thần Ngọc bài trừ ra đều từ từ chảy từ lỗ chân lông, bị thuốc bột trong nước nóng trung hòa tan ra, bột khí thạch dưới thân hắn hấp thu những tạp chất vào.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Thần binh người thực vật (1)

Nước trong thùng gỗ vẫn trong suốt, Tô Kính rũ mí mắt xuống, hít thở dài lâu, hình như hắn không định giao lưu với Từ Đẳng. Nàng cảm giác đứng yên bên cạnh thì hơi ngốc, Tô Kính dùng cách thổ nạp bài trừ chất bẩn đương nhiên không cần nàng chà lưng. Từ Đẳng kéo cái ghế dài vào ngồi đối diện Tô Kính, một cái túi vải đặt trên đầu gối, nàng nhàm chán lấy cánh hoa từ trong túi vải ra ném từng mảnh vào trong nước.

Tô Kính không kêu Từ Đẳng đốt nến, nguồn sáng chỉ có đèn lồng huỳnh quang ngọc rũ xuống ngay bên cạnh. Phòng hơi tối, Tô Kính thổ nạp làm hơi nước từ từ bốc hơi, mũi Từ Đẳng ngửi mùi mồ hôi trên người hắn, tay nàng run run, cánh hoa lơ lửng vào mặt hắn.

Mí mắt Tô Kính run run nhưng không mở ra. Từ Đẳng suýt té khỏi ghế dài rơi vào thùng gỗ, người nàng hơi nghiêng tới trước, hai tay bấu chặt mép thùng. Trùng hợp Tô Kính mở mắt ra thấy biểu tình hoảng loạn của Từ Đẳng.

Tô Kính nói như tiếng thờ dài:

- Từ Đẳng, nàng không có bản tâm.

Người tu đạo không có bản tâm là chuyện rất đáng sợ. Không có bản tâm tức là tùy thời sẽ bị lạc, một kiếp số giáng xuống đủ chết người.

Từ Đẳng cắn chặt môi, lần này nàng thật sự không ngồi vững, hai tay bị trượt nhào vào Tô Kính, rớt vô thùng gỗ lớn.

Tiên Thiên kỳ, luyện khí sĩ mà bị mất thăng bằng thể này thì thật khó tin.

Cánh giới của Từ Đẳng còn lâu mới đến ngưỡng độ kiếp. Tô Kính muốn cầm tay Từ Đẳng nhưng nàng huơ tay lung tung, người đã ngã xuống bên cạnh, hắn đánh thuận thế ôm nàng vào ngực.

Tô Kính bất đắc dĩ hỏi:

- Nàng như thế này xem như tự dâng hiến sao?

Từ Đẳng bị Tô Kính hỏi không còn mặt mũi nào, nàng cũng không dám giả vờ, vì cựa quậy gây ra tiếng nước lớn đánh thức mấy nha hoàn khác thì

nàng thật sự mất hết mặt.

May mà Tô Kính không để Từ Đẳng tiếp tục xấu hổ, hấn thì thẳm vào tai nàng:

- Nàng tu luyện thuật đạo gì?

Từ Đẳng đáp nhanh:

- Ất Mộc quyết!

- Ừm, vậy ta sẽ giải quyết buồn phiền cho nàng.

Tay Tô Kính coi đồ Từ Đẳng, nâng người nàng dậy đưa lưng hướng hấn.

Lưng Từ Đẳng trắng nõn nà, cổ có chút lông tơ, tay Tô Kính dè nhẹ xuống.

Từ Đẳng cảm giác sau lưng hơi nóng, đó là tay Tô Kính, một chút sức nóng toát ra từ bàn tay hấn, tay từ từ di chuyển lên trên đẩy dọc theo xương sống.

Từ Đẳng cảm giác các lỗ chân lông dựng đứng, da đỏ hồng, hai chân căng cứng đau mỗi muốn chết.

Tô Kính kiên nhẫn tìm huyết khiếu thích hợp với Từ Đẳng nhất, hấn không phải Lâm Hoàn Sơn có thể tùy ý gieo Ngũ Luân Chân Bảo vào người. Nếu là ngày hôm qua thì Tô Kính không tự tin.

Lam Mân, Lục Hà là cam lòng gieo hạt giống thần binh, Từ Đẳng thì không như vậy. Tô Kính không biết nếu cô nương này nghe về hạt giống thần binh sẽ có phản ứng gì, muốn cứng rắn làm thì hấn không đủ cảnh giới.

Hiện giờ Tô Kính có long xà chân khí, cảm giác với huyết khiếu rất nhạy bén. Tay Tô Kính dọc theo xương sống Từ Đẳng lên xuống mấy lần đã tìm ra vị trí thích hợp.

Nó ở xương khu của Từ Đẳng, tay Tô Kính ngừng tại đây làm người nàng mềm nhũn không có chút sức chống cự. lúc này luyện khí, đạo tâm gì đó chỉ như mây bay với nàng.

Tô Kính thâm thì thảo: Ất Mộc quyết...

Đây là môn đạo pháp không tệ, nếu không suy xét chênh lệch với mười hai Đạo Cung thì Ất Mộc quyết khá quý giá trong tán tu. Nhưng môn đạo pháp này đến Kim Đan nhất chuyển thì ngừng.

Mỗi loại đạo pháp có cơ bản đều liên quan tới Hoàng Đình Kinh, Từ Phủ Thức Vi. Tô Kính tìm thấy huyết khiếu thích hợp gieo hạt giống thần binh vào Từ Đẳng, biết nàng tu luyện đạo pháp gì nên bước tiếp theo khá đơn giản. Trong tay Tô Kính xuất hiện một quả trứng màu xanh biếc.

Quả trứng to cỡ ngón cái, sáng bóng, vỏ trứng có hoa văn đỏ, là thần văn Bình gia.

Trứng màu xanh bị ấn vào huyết khiếu ở xương khu Từ Đẳng, rắc một tiếng vỡ ra.

- Thiếu gia, đó là cái gì?

Từ Đẳng đã ý loạn tình mê, hướng chỉ nàng không có cảnh giác gì với Tô Kính. Hạt giống thần binh vào trong người mà Từ Đẳng không chút chống cự.

- Dùng Ất Mộc quyết luyện hóa nó nàng liền biết là cái gì.

Từ Đẳng lên tiếng:

- Ừm!

Từ Đẳng không hay biết Tô Kính đưa vào một lũ chân khí trắng quẩn quanh quả trứng, sau khi vỏ trứng nứt thì chân khí trắng tách ra một tia nhỏ cỡ lỗ kim dung nhập vào quả trứng xanh. Số chân khí còn lại lặng lẽ rút ra khỏi huyết khiếu của Từ Đẳng trở lại lại thân thể Tô Kính.

Cảm giác này rất kỳ diệu, lũ long xà chân khí đó tương đương với một phần thân thể Tô Kính, khi vào ra huyết khiếu của Từ Đẳng thì hấn cảm giác đã chạm đến linh hồn nàng.

Một khoảnh khắc tia chớp lóe qua, chỉ một giây ngắn ngủi, Tô Kính cho rằng mình nhầm lẫn.

Linh hồn của Từ Đẳng là một đoàn chơi mát, vì không Trúc Cơ nên chưa hình thành trạng thái âm thần nhưng đã khá đặc. Điều này nghĩa là khi Từ Đẳng Trúc Cơ sẽ không bị thất bại vì độ mạnh linh hồn bị không đủ.

Tiếp theo loại cảm giác này biến mất, Ất Mộc chân khí bao lấy hạt giống thần binh, cắt đứt chút long xà chân khí của Tô Kính, bắt đầu luyện hóa.

Hạt giống thần binh bị Ất Mộc chân khí đẩy kêu đi đùng, mấy trăm vật chất như sợi tơ sinh ra từ hạt giống xuyên vào kinh mạch Từ Đẳng, lão hấp thu Ất

Mộc chân khí, điên cuồng sinh trưởng.

Từ Đẳng giết nãy mình. Tô Kính nhanh chóng quyết định vận dụng Hoàng Đình Thần Ngọc đưa chân khí của mình lan tràn trong người Từ Đẳng. Hai người đều không Trúc Cơ, đặc biệt Tô Kính trong khí hải đan điền lưu trữ chân khí không nhiều, nếu không nhờ Hoàng Đình Thần Ngọc thì chỉ mười mấy giây là hẳn không còn chân khí.

Từ Đẳng cảm nhận chân khí nóng bỏng của Tô Kính chui vào người, lòng bỗng bình tĩnh lại, nàng kiên nhẫn tiếp tục vận chuyển Át Mộc chân khí thúc đẩy hạt giống thần

bình lớn mạnh.

Hạt giống thần bình từ xanh chuyển thành màu lục, từ lục thành lục sẫm rồi thành tím. Những vật chất như sợi tơ mảnh cũng thô hơn, chúng nó mở rộng kinh mạch của Từ Đẳng.

Từ Đẳng cảm giác cơ thể mình trương căng, nàng đau đớn khế rên.

Tô Kính thấm lau mồ hôi lạnh, may mắn linh hồn Từ Đẳng kiên định, bị đau đớn như thế mà nàng còn vận dụng chân khí tiếp tục luyện hóa hạt giống thần bình.

Nếu Từ Đẳng yếu đuối thì đau đớn này đủ làm nàng ngừng luyện hóa thần bình giữa chừng.

Những nha hoàn của hắc đường như tư chất không bình thường.

Lúc này Tô Kính chưa biết thế lực như Tiêu Dao Hầu dù tìm nha hoàn cũng sản lộc tí mị, phải có tư chất tu luyện mạnh. Loại người này Tiêu Dao Hầu muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, dù mình không dùng cũng không thể để người khác lấy mất.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Thần bình người thực vật (2)

Xét cho cùng giữa Đạo Cung và gia tộc luyện khí sĩ cũng tranh giành tài nguyên. Đứa bé tư chất tốt là tài nguyên, thủ đoạn như Tiêu Dao Hầu không phải giả tư nghĩ ra, nó bộc trong gia tộc luyện khí sĩ Đông Tàn để quốc đều là người có tư chất tu luyện, ít ra người hầu gần gũi với chủ nhân đều như vậy.

Người hầu của Tiêu Dao Hầu như Đại Quân Gia Cúc Nguyệt Sơn, Nhị Quân Gia Cổ Quân Sơn năm xưa chỉ là tiểu tư, bây giờ hai người đã là cường giả Kim Đan, trở thành cánh tay đắc lực nhất của Tiêu Dao Hầu.

Tô Kính bắt đầu suy xét lại có nên bỏ công bồi dưỡng tám nha hoàn không, hẳn vốn sợ thời gian lâu bị các nàng phát hiện bí mật nên dùng cách này dấn mệnh họ. Giờ thì suy nghĩ của Tô Kính bị Lâm Hoành Sơn ảnh hưởng.

Những người này sẽ là giúp đỡ rất tốt cho hắn.

Hạt giống thần bình trong Từ Đẳng dường như rất khao khát, Tô Kính bắt đắc dĩ lấy Xung Nguyên đan ra khỏi Hoàng Đình Thần Ngọc nhét vào miệng nàng.

Từ Đẳng bản năng nuốt Xung Nguyên đan xuống, miễn cưỡng giữ cho chân khí vận chuyển, lúc này nàng không rảnh lo nghĩ đan độc.

Có luyện khí sĩ nào chưa từng dùng đan dược? Đan độc ứ đọng là rắc rối lớn khi trùng kích Kim Đan, sau khi vào Kim Đan kỳ luyện khí sĩ không cần nhờ vật ngoài thân cũng có thể từ từ bài trừ sạch đan độc.

Đan dược đối với luyện khí sĩ là thanh kiếm hai lưỡi, nhưng vào phút then chốt thứ này là vật cứu mạng.

Từ Đẳng hít sâu, nàng không tâm tình chú ý tư thế của mình, cưỡng ép thúc giục được lực Xung Nguyên đan, chân khí liên tục rót vào hạt giống thần bình. Tô Kính không ngờ long xà chân khí của mình dẫn đến hạt giống thần bình biến dị, vậy thì chất lượng đã gần đến Ngũ Luân Chân Bảo.

Đương nhiên vẫn còn cách biệt với Ngũ Luân Chân Bảo, trong trạng thái bình thường Ngũ Luân Chân Bảo tột nhất vẫn mạnh hơn hạt giống thần bình nhiều.

Hình như hạt giống thần bình của Lam Mân, Lục Hà không thúc đẩy đến trình độ này, thần bình chưa ngưng kết. Hắn nên tìm cơ hội nào rót chút long xà chân khí vào hạt giống thần bình của hai người.

Vậy thì ra sau này Lam Mân, Lục Hà có chút hy vọng trùng kích cảnh giới Kim Đan, tốt hơn bây giờ hy vọng xa vời.

Từ Đẳng nuốt vào Xung Nguyên đan không cần Tô Kính trợ giúp nữa. Tô Kính ngồi trong thùng gỗ ôm Từ Đẳng lửa thể, kỳ lạ phát hiện mình không có xúc động gì.

Điều này không bình thường, kiếp trước hẳn không có sự bình thản như vậy, giờ hẳn nhập vào xác thể từ Tiêu Dao Hầu cũng nên có xúc động của nam nhân đi?

Tô Kính thăm lo mình bị gì, chuyện này không tốt chút nào, nếu hẳn bị ‘bất lực’ thì chẳng phải là Tiêu Dao Hầu sẽ tuyệt hậu?

Không, không phải tuyệt hậu, nên nói là huyết mạch đứt đoạn. Tô Linh, Tô Kiến còn có thể sinh con cho Tiêu Dao Hầu, vấn đề là đứa con của họ khả năng huyết mạch hợp cách không đến phần trăm một vạn.

Nếu có đủ thời gian sinh sôi từng đời, trong hậu đại của Tô Linh, Tô Kiến có lẽ sẽ đột nhiên xuất hiện một bé trai huyết mạch thuần khiết, nhưng không biết phải cố gắng bao nhiêu đời mới được. Tuổi thọ luyện khí sĩ Kim Đan kỳ có hạn, dù là Kim Đan cửu trọng cũng không sống lâu hơn bốn ngàn năm.

Vật chất màu tím xuyên suốt kinh mạch trong người Từ Đẳng, mọc ra hoa văn gỗ, hoa văn hỗn loạn mơ hồ có chút dấu vết thần văn Bình gia nhưng nhìn kỹ thì có đặc điểm của phù văn Đạo Môn.

Không biết qua bao lâu ngón tay Từ Đẳng mềm xuống, ngón tay trắng như ngọn nến bị lửa nóng bỏng nướng qua bị chuyển đổi thành màu tím, vật chất trong kinh mạch đột phá thân thể mọc ra ngoài người nằng.

Tô Kính thăm kinh dị, Từ Đẳng bây giờ trông như người thực vật.

Không phải loại người thực vật chết não mà là thực vật biến ra người.

Những vật chất mọc trên lớp da Từ Đẳng biến ra các sợi dây leo tự động đan chéo bên lại. Từ Đẳng tập trung tinh thần thúc đẩy hạt giống thần binh, không biết cơ thể xảy ra biến đổi gì. Nếu Từ Đẳng trông thấy bộ dạng hiện giờ của mình e rằng tâm tình sẽ hoàn toàn rối loạn.

Có thiếu nữ nào thích cái đẹp chấp nhận việc mình biến thành quái vật? Từ Đẳng không chấp nhận, Tô Kính cũng hơi khó nhận. Việc Tô Kính có thể làm là chờ biến đổi sau đó.

Hạt giống thần binh dù biến dị sau cùng hình thành thần binh có thể thu vào trong người, Tô Kính tin tưởng biến đổi này chỉ là tạm thời.

Niềm tin này càng như là Tô Kính tự an ủi mình, nếu ai phát hiện bộ dạng của Từ Đẳng sẽ bắt nằng đưa đi hoàng tộc nghiên cứu. Từ Đẳng trong trạng thái này không thể che giấu thần binh, vậy thì tất cả bí mật của Tô Kính rất có thể sẽ bị lộ.

Những sợi dây leo màu tím đan chéo nhau khiến Từ Đẳng trông như quái vật xúc tu, còn là hệ thực vật.

Từ khi nào nước trong thùng gỗ bốc hơi hết, dây leo tím trên người Từ Đẳng dần bện thành hình, biến ra giáp dây leo co rút vào trong, dán chặt lên da nằng.

Tay Tô Kính đã rời khỏi từ lâu, lúc này Từ Đẳng mở mắt ra. Giáp dây leo phủ lên hai gò má Từ Đẳng chỉ lộ ra mũi, miệng chính giữa, đôi mắt cũng bị hai mảnh giáp rậm rạp lỗ nhỏ che mắt.

Hạt giống thần binh trong người Từ Đẳng ngừng hấp thu chân khí, yên tĩnh lại.

Từ Đẳng thấy thân thể của mình biến đổi, hoảng hốt bật thốt:

- Thiếu gia, đây...đây là cái gì?

Giọng Tô Kính bình tĩnh nói:

- Để ta nhìn xem

Tô Kính dùng cách thôi miên khiến Từ Đẳng bất giác bình tĩnh lại. Tô Kính lần nữa đặt tay lên người Từ Đẳng, cảm giác tay đau như bị ong mật chích trăm ngàn cái.

Tô Kính không rút tay về mà đưa chút long xà chân khí dọc theo bàn tay rót vào, khi long xà chân khí chảy qua bàn tay thì giáp dây leo trên người Từ Đẳng không công kích hẳn nữa.

Mặt Tô Kính ướt đầm mồ hôi, lần này hẳn đau thật, may mà long xà chân khí chặn lại giáp dây leo phản kích.

Long xà chân khí tiến vào huyết khiếu chứa hạt giống thần binh, chỉ chuyển động một vòng trong Lục Đạo Thần Giám đã chiếu ra hình dạng hạt giống thần binh.

A?

Tô Kính thấy một cục đất như củ từ, có hoa văn màu tím vàng, thần văn Bình gia hơi đơn giản. Xem ra hạt giống thần binh đã phát dục một nửa, bồi dưỡng thêm nửa năm, một năm là thần binh của Từ Đẳng sẽ hoàn toàn thành hình, khi đó thần văn Bình gia hoàn chỉnh, ít ra phức tạp hơn gấp trăm lần.

Mỗi ngày thần văn sẽ biến đổi khác nhau, đến khi đó cảnh giới của Từ Đẳng rất dễ đột phá Trúc Cơ kỳ.

Trong lòng Tô Kính đã có phán đoán chính xác về thiên phú của tám nha hoàn. Tư

chất luyện khí thể này ném ra ngoài khỏi cần chọn, Đạo Cung sẽ trực tiếp thu vào môn làm đệ tử.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Thuyết phục

Từ Đẳng thâm thấp thỏm, hơi thở nóng rực của thiếu gia chuyển một vòng trong người nàng rồi rút lui.

Ngón tay mềm mại của Từ Đẳng dần cứng ngắt, lớp giáp dây leo trên người chậm rãi rút vào cơ thể. Tô Kính phát hiện thần văn kia phản chiếu trong Lục Đạo Thần Giám, hẳn có thể ảnh hưởng đến nó. Tức là dù tương lai Từ Đẳng mạnh đến mức nào thì thần binh của nàng sẽ bị Tô Kính khống chế.

Đây là ích lợi khi long xà chân khí làm hạt giống thần binh biến dị, dù Tô Kính không muốn khống chế ai thì các tiểu nha hoàn không thể bay khỏi lòng bàn tay hắn. Dù sao bọn họ có hạt giống thần binh, có thể tiếp xúc chút bí mật của Tô Kính, nếu không kiểm soát bọn họ thì tất cả đều là bom hẹn giờ.

Tô Kính từ từ niệm một đoạn chú ngôn, chỉ có trăm chữ nhưng Tô Kính đọc rất chậm, sợ Từ Đẳng không nghe rõ.

Tô Kính chưa có năng lực trực tiếp đưa chú ngôn vào linh hồn Từ Đẳng, hắn chỉ mới là cảnh giới Khí Phản Tiên Thiên, phải chờ Kim Đan nhất trọng mới làm được điều đó.

Miệng tụng chú văn, người dùng tai nghe rất khó nhớ, bình thường nghe qua sẽ quên bống đi. Dù là Đạo Môn hay chư tử bách gia trước kia niệm tụng chú ngôn công kích kẻ địch là chiến thuật thông thường, loại chú ngôn nào đều có hiệu quả giống nhau.

Từ Đẳng đọc theo Tô Kính, từng câu từng chữ rất chậm. Từ Đẳng biết đoạn chú ngôn này là dành cho khống chế giáp dây leo quái dị rút vào thân thể. Từ Đẳng học thường thức luyện khí khá giỏi, không cần Tô Kính nhắc nhở nàng đã sử dụng lực lượng thần thức bắt đầu học tập đoạn chú ngôn.

Hai người cách Trúc Cơ rất xa, tốc độ học tập chậm rãi. Tô Kính rất có kiên nhẫn, lặp đi lặp lại niệm tụng chú ngôn. Bản thân Tô Kính từ trong Lục Đạo Thần Giám cảm giác chú ngôn thần văn nên đọc thế nào.

Chú ngôn đơn giản dưới Trúc Cơ thì Lục Đạo Thần Giám có thể phân tích rất mau, phù lục, thần văn đẳng cấp thấp cũng trong phạm vi phân tích.

Thế này Tô Kính mới tin Lục Đạo Thần Giám thật sự từng là tiên khí cường đại, vì dù là đạo khí tuyệt phẩm cũng chưa từng nghe nói có năng lực này.

Tô Kính niệm tụng phát âm không dùng lực lượng thần thức của mình hoàn toàn giải độc thần văn, điều này khiến tốc độ học tập của Từ Đẳng càng chậm hơn. Tô Kính không để ý, đêm dài đằng đẵng, có mỹ nhân trong ngực, dù hắn không có xúc động gì nhưng tâm tình khá tốt.

Từ Đẳng hoàn toàn tập trung vào việc học chú ngôn, nếu không nàng đã sớm phát hiện tình hình của Tô Kính, nếu biết hẳn không có phản ứng gì chắc nàng càng bàng hoàng hơn.

Vì Tô Kính không sử dụng lực lượng thần thức nên hắn vừa niệm tụng chú ngôn vừa phân tích phù văn long xà.

Tuy phù văn long xà cao cấp nhưng do nội dung cơ bản Đạo Môn tổ hợp. Tô Kính đọc lâu lâu Hoàng Đình Kinh, cho hắn đủ thời gian là có thể phiên dịch ý nghĩa đại khái của phù văn long xà, hiện giờ hắn chỉ có thể vận dụng chứ không hoàn toàn hiểu thấu.

Trong cơ thể Tô Kính chợt trở nên tĩnh lặng thiếu sự sống có lẽ vì học tập Long Xà Đồ Lục, hắn tổng kết khẩu quyết luyện khí đoạn thứ nhất, tinh hoa trong đó là trong hít thở lưu giữ sự sống tựa như rắn ngủ đông.

Tô Kính cúi đầu nhìn giữa hai chân mình, thầm nghĩ rắn sẽ không ngủ say mãi, tối đa hai, ba tháng là cùng, khẩu quyết đoạn liên khí sẽ có nội dung mới. Vừa lúc đó là trước lễ trưởng thành, không biết có dẫn đến rắc rối gì không? Nếu truyền ra lời đồn linh tính gì thì không hay, ví dụ như thể từ Tiêu Dao Hầu bị héo.

Dù hắn là thái giám thì người muốn liên nhân với Tiêu Dao Hầu vẫn không giảm bớt, nhưng Tiêu Dao Hầu sẽ đối xử với Tô Kính thế nào đây? Giá trị lớn nhất của hắn là thứ giữa hai chân!

Liên tục niệm tụng chú ngôn ba trăm lần cuối cùng Từ Đẳng ghi nhớ không sai một chữ, còn về làm sao kích phát lực lượng thần thức để chú ngôn có hiệu quả thật sự thì tùy vào nàng không ngừng nghiền ngẫm luyện tập.

Nếu như Tô Kính sử dụng lực lượng thần thức niệm tụng đoạn chú ngôn này thì người thực vật Từ Đẳng sẽ thân bất do kỷ bị hắn hoàn toàn khống chế,

dùng như bình khí.

Lúc này Tô Kính rút khỏi suy tư về khí quan thân thể, hần nghĩ tới một vấn đề. Không lẽ Bình gia khống chế quân đội ngàn vạn bằng cách này? Nếu mỗi cường giả Bình gia đều có năng lực như vậy, cường ép khống chế binh sĩ dưới tay thì sức chiến đấu của Bình gia khủng bố hơn hần tưởng. Máy vạn người chỉ huy như một, trừ phi cảnh giới cách biệt quá xa không thì luyện khí sĩ bị Bình gia vây khốn không có năng lực chống cự.

Hèn gì lúc trước luyện khí sĩ của Đạo Môn bị chết trong tay Bình gia nhiều nhất, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy dù là kẻ hung tàn nhất trong Đạo Môn cũng không thể làm được.

Đạo Môn tự xưng là tuân theo thiên đạo, Bình gia thì thuộc phe chỉ cần thắng, không chừa thủ đoạn. Phiên dịch lại là: Đạo Môn muốn mặt, Bình gia thì không cần mặt.

Đạo Môn khống chế nguyên Thần Châu tốt hơn thời đại chư tử bách gia, ít ra với dân chúng bình thường thì không còn chiến loạn quanh năm, có thể ăn no bụng, có chút tiền dư, mặc hai bộ đồ ra đường. Trong mỗi thành thị còn có viện kịch lớn.

Viện kịch lớn toàn cho dân chúng bình thường đi xem, các quý tộc đa số là luyện khí sĩ, thời gian quý giá, bọn họ xem kịch toàn ở nơi như sa long. Luyện khí, giao thiệp, thư giãn, ba trong một.

Thời đại chư tử bách gia thì bất cứ thành phố nào cũng thấy người chết đói. Cho dù là Nho môn hưng thịnh cũng không tránh khỏi điều đó. Tô Kính nhớ một câu cũ trên Trái Đất: Thánh nhân không chết, đại đạo không ngừng.

Thời đại chư tử bách gia là thời Thánh Nhân lớp lớp.

Càng nhiều Thánh Nhân thì dân chúng càng không sống yên, vì mỗi Thánh Nhân có lý niệm của mình, đều muốn thực hiện nó. Nếu lý niệm của các Thánh Nhân xung đột, kẻ xui xẻo không phải Thánh Nhân mà là người thường bị bọn họ khống chế.

Ài, có phải ta hơi ác?

Tô Kính trầm nghĩ, năm xưa Bình gia diệt vong, bao nhiêu đệ tử đã mất người lãnh đạo vẫn điên cuồng công kích Đạo Môn không lùi, hần ở trên Trái Đất cũng vậy. Quan to lộc hậu, mỹ nữ tiền tài, nhiều quốc gia muốn lôi kéo Tô Kính nhưng hần chỉ lấy tiền lương một tháng mấy vạn khối, chưa từng nghĩ rời khỏi tổ quốc.

Mấy vạn khối chỉ đủ mua nhà một mét vuông.

Ài, hần đúng là ác. Từ Đằng còn chưa trưởng thành, hần khống chế nàng chẳng khác nào thích bé gái.

Từ Đằng vùng vẫy ra khỏi vòng tay Tô Kính, muốn leo ra thùng gỗ:

- Thiếu gia, thứ này rốt cuộc là cái gì?

Tô Kính ôm Từ Đằng, thì thầm bên tai nàng:

- Đây là hạt giống thần binh, nàng đã hoàn toàn dung hợp nó vào người.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Độc nhất vô nhị (Thượng) (1)

Từ Đằng lẩm bẩm:

- A, là hạt giống thần binh.

Từ Đằng chợt phản ứng lại, cơ thể mềm mại cứng ngắc.

Từ Đằng mếu:

- Thiếu gia, thiếu gia...

Trong tám nha hoàn thì Từ Đằng kiên cường nhất, nhưng nàng không cứng rắn nổi trước mặt Tô Kính.

Từ Đằng muốn nói: Thiếu gia, tại sao nỡ hại ta?

Nhưng Tử Đằng không nói nên lời, thiếu gia sẽ không hại nàng, tuyệt đối sẽ không!

Tô Kính vẫn dùng chiêu thôi miên:

- Ta học bí pháp Bình gia có thể tu sửa vết thương trong người, tối đa hai năm là ta có thể Trúc Cơ. Các người là người thân nhất bên cạnh ta, nhưng theo ý của phụ thân thì tương lai các người khó được bí truyền tu luyện thật sự của Tô gia. Át Mộc quyết có thể cho nàng thành tựu Kim Đan không?

Tử Đằng không kiềm được lắc đầu. Át Mộc quyết chỉ cho người sống lâu một chút, muốn dựa vào đạo pháp này thành tựu Kim Đan thì rất khó khăn, phải gom nhiều đan dược mới được.

Dù Tử Đằng có tài lực đó, sau khi thành tựu Kim Đan vì thiếu khẩu quyết tiếp theo mà vĩnh viễn không thể đến Kim Đan nhị trọng, những ngày sau sau chỉ có thể bài trừ đan độc trong người, mỗi ngày lập lại như vậy, không chút hy vọng.

Nghĩ đến đây Tử Đằng rùng mình, đó là điều nàng muốn sao?

Thiếu gia có thể chữa lành vết thương trong người? Tức là thiếu gia có hy vọng thành tựu Kim Đan. Với luyện khí sĩ bình thường thì thành tựu Kim Đan là điều chỉ có thể nhìn, không với tới được. Với gia thế như Tô Kính thì độ khó thành tựu Kim Đan giảm đến mức thấp nhất.

Tô Kính tu luyện cần vật ngoài thân gì không cần hấn tự kiếm, tất nhiên có Tô gia giải quyết.

Nàng thì có gì? Nàng chỉ là nha hoàn, có thể Trúc Cơ đã là cực hạn, tối đa thoát khỏi thân phận nô bộc nhưng vẫn giống gia thần.

Gia thần và nô bộc khác nhau lớn không? Ở trước mặt người ngoài thì khác biệt lớn nhưng ở chỗ thiếu gia thì như nhau.

Giọng Tô Kính hơi lạnh:

- Nàng muốn đi theo ta lâu dài thì ta đành truyền dạy bí pháp Bình gia cho nàng. Nếu nàng tiếp tục tu hành cùng ta, chỉ cần ta có hy vọng trường sinh thì có thể mang theo nàng thành thần.

Tô Kính cảm giác mình đang dụ dỗ, xét cho cùng hắn đang kéo người xuống nước.

Nếu Tử Đằng không tu luyện bí pháp Bình gia ít ra có ba trăm năm sống yên, giờ thì bị lộ thân phận một cái là nàng sẽ xuống địa ngục cùng Tô Kính.

Mắt Tử Đằng lóe tia kỳ dị, một chút hung ác, có chút quyết tuyệt:

- Thiếu gia!

Tô Kính không thấy mắt Tử Đằng nhưng cảm giác linh hồn của nàng toát ra khí hung ác, điều này không được tốt.

- Gì?

Tô Kính nâng Tử Đằng dậy hỏi:

- Nàng đã có quyết định?

Hai tay Tử Đằng siết chặt, khớp xương đã xanh tím:

- Thiếu gia hãy mau xuống tay đi.

Nói xong Tử Đằng bỗng ôm chặt Tô Kính.

- Xuống tay?

- Thiếu gia đã đưa hạt giống thần binh cho Lam Mân, Lục Hà, cộng với ta là ba người, còn năm người khác thì sao? Lục Hà còn đỡ, vốn chỉ là giai đoạn Dẫn Khí Nhập Thể. Lam Mân thoát trông sắp Trúc Cơ, nếu không nhanh tay gieo hạt giống thần binh vào những người khác chắc chắn sẽ bị họ phát hiện Lam Mân khác lạ. Nếu có ai đi nói với lão gia thì mọi người đều tiêu đời.

Tô Kính thót tim, hắn không sử dụng lực lượng trong hạt giống thần binh nhưng Tử Đằng đã hoàn toàn thành người của hắn. Nếu không có hạt giống thần binh, để Tử Đằng chọn giữa hắn và Tiêu Dao Hầu chắc nàng sẽ chọn Tiêu Dao Hầu. Giờ thì sao? Tự Tử Đằng nhảy hố, nàng chỉ bị thương một chóc lát rồi bắt đầu trợ giúp hắn lên kế hoạch kéo nhiều người xuống hố hơn.

Tô Kính xoay Tử Đằng lại nhìn thẳng vào mặt nàng hỏi:

- Vậy Tử Đằng nói xem người tiếp theo là ai thì tốt hơn?

- Hoàng Sương, nàng ấy sắp đến Tiên Thiên kỳ.

Tử Đằng nói xong bản năng cắn môi.

- À, Hoàng Surong tu luyện đạo pháp gì?

Tô Kính biết Từ Đăng xúi hấn chọn Hoàng Surong đơn thuần vì cô nương này lạnh băng, nhiều lúc mặt lạnh với cả hấn.

Tô Kính thầm thất vọng, nhưng giây sau hấn loại bỏ cảm xúc này.

Hiện giờ Từ Đăng đã rất trung thành với hấn, nàng ghen tỵ người khác cũng là lẽ đương nhiên, người như Hoàng Surong đi đâu cũng sẽ nhận đãi ngộ giống vậy.

Như hồi Tô Kính học trung học, thành tích cá khoa đều cực kỳ ưu tú. Người ta cấm đầu học hành chuẩn bị thi đại học, nghỉ đông và nghỉ hè đều dồn vào lớp học bổ túc, trong khi hấn nhàn nhã chơi thứ mình thích, đi thăm thiếu nữ mình thích.

Tính cách của Tô Kính sẽ không phí sức cố gắng ở chung hòa hợp với bạn học.

Thích làm gì thì làm vậy, giống như Hoàng Surong.

- Thừa thiếu gia, Hoàng Surong tu luyện Nhị Thập Tứ Lệnh.

Tô Kính nghe Từ Đăng tiết lộ đã nắm rõ ràng. Nhị Thập Tứ Lệnh có thể nói là một loại đạo pháp mạnh nhất lưu truyền trong tán tu.

Một vạn bốn ngàn năm trước từng có tán tu dựa vào đạo pháp này phi thăng. Tuy về sau không có tán tu nào nhờ Nhị Thập Tứ Lệnh đi vào Kim Đan, nhưng mức độ hoàn chỉnh của đạo pháp này khiến nó trở thành báu vật vô giá trong tán tu.

Về sau Nhị Thập Tứ Lệnh bị Đạo Cung thu gom nghiên cứu tỉ mỉ, phát hiện tu luyện Nhị Thập Tứ Lệnh yêu cầu luyện khí sĩ rất cao. Luyện khí sĩ phải có đủ thiên phú, còn phải có huyết mạch đối ứng nhau, có linh hồn đặc biệt.

Mặc dù Nhị Thập Tứ Lệnh chỉ thăng đến đại đạo nhưng thứ này chuyên môn dành cho số ít người.

Hoàng Surong có thể tu luyện Nhị Thập Tứ Lệnh chắc là Tiêu Dao Hầu đã xem xét tư chất, huyết mạch, thiên phú linh hồn của nàng. Tức là Hoàng Surong rất có thể là người duy nhất có hy vọng thành tựu Kim Đan trong tám nha hoàn. Ít ra trong tình huống không được đạo pháp chính thống thành tựu sau này của Hoàng Surong là cao nhất trong số họ.

Người quá giỏi sẽ bị ghen, quá thanh liêm sẽ bị ghét. Đạo lý này đặt ở thế giới này cũng giống nhau. Hoàng Surong vì có hy vọng thành tựu Kim Đan, quan hệ xa cách với Từ Đăng. Tô Kính muốn gieo hạt giống thần binh thì người đầu tiên Từ Đăng nghĩ đến là Hoàng Surong.

Nhưng Tô Kính đồng ý với Từ Đăng, phải nhanh chóng giải quyết hết tám nha hoàn.

Cho đến nay Tô Kính cảm thấy trạng thái của mình kỳ kỳ nhưng không nghĩ ra vấn đề ở đâu, Từ Đăng nhắc hấn nhớ lại thời trung học ở Trái Đất, hấn chợt hiểu ra.

Sau khi đến thế giới này Tô Kính không có mục tiêu chính xác.

Đúng vậy, hấn muốn thành tiên, muốn trường sinh, nhưng đây không phải mục tiêu thật sự của hấn. Vì mấy chục ức người Đông Tàn đế quốc ít ai thực hiện được mục tiêu này, Tô Kính không cảm thấy mình là đặc biệt chắc chắn sẽ thành tiên. Vì vậy hấn tối đa chỉ có thể nghiêm túc theo đuổi quá trình, không bảo đảm sẽ được kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Độc nhất vô nhị (Thượng) (2)

Trên Trái Đất Tô Kính đặt ra mục tiêu là chắc chắn sẽ thực hiện được. Ví dụ thiết kế pháo hạm phản trọng lực, Tô Kính chưa từng nghĩ sẽ thất bại.

Từ khi Tô Kính hiểu chuyện đã luôn như vậy, đặt ra mục tiêu, hoàn thành, đặt mục tiêu mới, cứ tiến thẳng tới trước chưa từng lùi lại. Mục tiêu thành tiên thì Tô Kính không quá tự tin sẽ làm được. Nếu vậy thì nên cho đời mình quy hoạch mới.

Tô Kính nghĩ đến lễ trưởng thành mấy tháng nữa, đối diện quý tộc Đông Tàn đế quốc liên nhân, tiến vào Vũ Lâm quân. Hình như đi đến bước đó rồi Tô Kính không có mục tiêu tiếp theo.

Tô Kính không thích cuộc sống không có mục tiêu, hấn nhớ lời thiếu nữ kia nói với hấn.

Tô Kính, hãy làm người độc nhất vô nhị.

Trên Trái Đất Tô Kính làm được điều này, nhưng ông trời vẫn làm hấn mất đi thiếu nữ đó. Cuộc sống cũ trông như Tô Kính sống rất vui vẻ, nỗi đau trong lòng không cần nói ra với ai, chỉ có thể gặm nhấm một mình.

Tùng có một tác giả viết truyện nói: Từ xưa đến nay phần tử trí thức chưa từng được chú trọng, mãi khi bọn họ nghiên cứu bom nguyên tử làm toàn thế giới hoảng sợ không yên ổn.

Trên Trái Đất, Tô Kính trở thành người khiến tất cả hoảng sợ không yên ổn, hấn thiết kế ra pháo hạm phản trọng lực.

Câu nói của Từ Đẳng khiến Tô Kính chợt hiểu hấn không có mục tiêu thật sự trong thế giới này, hơi bàng hoàng. Đã nghĩ thông rồi thì lòng Tô Kính nhẹ nhàng hấn ra.

Khí hải đan điền bị tổn hại, Lục Đạo Thần Giám bị phát hiện, thân phận bị vạch trần, những chuyện này bỗng trở nên không còn quan trọng nữa. Trên Trái Đất khi hấn khai phá ra pháo hạm phản trọng lực đối mặt rắc rối không ít hơn bây giờ.

Những rắc rối này có gì đáng sợ? Không lẽ sợ thì phiền phức không tồn tại?

Ừm, hấn chỉ là một kẻ xuyên qua, sẽ bị người xem là vực ngoại thiên ma, sau đó được tiên khí Tây Tàn để quốc, sẽ bị hoàng thất Đông Tàn để quốc xem là kẻ thù. Cuối cùng hấn là đệ tử Bình gia, người người trong Đạo Môn đều muốn tru hấn.

Miền hấn khiến toàn thế giới hoảng sợ không ngày nào yên ổn thì tất cả điều này không còn là rắc rối, ngược lại bọn họ mới thấy phiền phức.

Tô Kính vui vẻ bật cười. Từ Đẳng nhìn nụ cười của Tô Kính, lòng nổi lên cảm xúc khó tả. Nụ cười của Tô Kính rất sáng sủa, sạch sẽ, như thiếu niên mười lăm, sáu tuổi chứ không phải nam nhân trung niên trải qua bao sóng gió bi thương.

Tô Kính không nhắc đến chuyện Hoàng Surong nữa, hấn muốn đi ngủ:

- Được rồi Từ Đẳng, đổ thêm ít nước vào đi, ta hơi mệt.

Mặt Từ Đẳng đỏ hồng vùng ra khỏi vòng tay Tô Kính, leo ra thùng gỗ, sửa sang lại áo rồi đẩy xe con lại, đổ nước nóng vào thùng gỗ.

Tô Kính nhắm mắt lại, dựa lưng vào vách thùng, tinh thần và thân thể thả lỏng, rất nhanh hấn thiếp ngủ.

Tô Kính tự thôi miên mình, vì không cần đi chỗ Lâm Hoành Sơn tu hành nên hấn ngủ đến lúc mặt trời lên cao ba sào. Khi tỉnh dậy Tô Kính thấy mình nằm trên giường.

Từ khi đến thế giới này Tô Kính chưa từng thả lỏng thế này, trước kia khi đang ngủ có ai đến gần là hấn biết ngay. Lần này Tô Kính ngủ như heo, hơi không vẩn nghệ nhưng câu này tả thực.

Lâm Hoành Sơn không ở Tô Kính mới cảm thấy mình quá rảnh, may mà đêm qua hấn đã suy nghĩ rõ ràng, việc cần làm hôm nay là gieo hạt giống thần binh vào Hoàng Surong. Còn năm nha hoàn chưa giải quyết, với cảnh giới của Tô Kính gieo một hạt giống thần binh phải nghỉ ngơi một ngày. Nếu như là Lâm Hoành Sơn thì mấy phút giải quyết xong.

Tô Kính chưa có người hầu hạ, Tiêu Dao Hầu muốn đổi người hầu mới cho hấn cũng phải chờ tìm được người thích hợp. Người hầu bên cạnh thế tử phải có gia thế sạch sẽ, không có dính líu đến thế lực nào, tra rõ tình huống trước ba, năm trăm năm, không phải ai cũng có thể được đưa đến hầu Tô Kính.

Nên chỗ Tô Kính luôn chỉ có tám nha hoàn, hiện tượng khá lạ. Luyện khí sĩ hào môn quý tộc toàn dồn sức vào tu hành và giao thiệp, ai rảnh lo việc vật bên người, họ có hàng tá người hầu.

Tô Kính tìm vài lý do nhỏ nhặt sai khiến các nha hoàn ra ngoài, trong viện của hấn chỉ để lại hai nha hoàn Lam Mân và Hoàng Surong. Khuyển Thập Lang, Ưng Dương cũng bị Tô Kính đuổi đi.

Lúc tỉnh tọa điều tức Tô Kính đã suy nghĩ tốt lời sẽ nói, sau khi mọi người đi hấn kêu Hoàng Surong, Lam Mân đến trước mặt, bày bàn cờ. Tô Kính và Lam Mân đánh cờ, Hoàng Surong ở bên cạnh nhìn.

Hoàng Surong cảm thấy lạ, hôm nay thiếu gia sai khiến người đi hết, hình như có lời gì muốn nói.

Tính cách của Hoàng Surong sẽ không chủ động hỏi chuyện, Tô Kính kêu nàng làm gì thì nàng làm cái đó, nếu không được căn dặn thì nàng yên lặng ở một bên.

Tô Kính và Lam Mân chơi cờ nhanh, kiểu chơi cổ đại. Hai người đặt cờ như bay, chớp mắt đã đến giữa bàn. Lam Mân đánh cờ giỏi hơn, hai bên ở trên bàn cờ hoàn toàn là cứng đối cứng diệt nhau, tình hình của Tô Kính đã rất tệ.

Hoàng Surong ôm đầu gối, càng xem càng thấy chán.

Tô Kính mở miệng hỏi:

- Hoàng Surong tu luyện pháp quyết gì?

- Là Nhị Thập Tứ Lệnh thừa thiếu gia.
- Là phụ thân truyền cho nàng?
- Hầu gia ban cho, Nhị Tiên Sinh truyền dạy một thời gian, còn lại ta tự tu luyện.
- Nàng cảm thấy mình có hy vọng thành tựu Kim Đan không?

Hoàng Surong mỉm cười nói:

- Không thể nào!

Nụ cười hơi lạnh, nhìn như tự giễu, Hoàng Surong nói:

- Thiếu gia, chúng ta là nô tỳ, muốn tu luyện thành Kim Đan phải có thiên phú tốt, lão gia có đủ tài nguyên mới được. Hiện giờ trong phủ có nhiều Kim Đan, dù ta thành tựu Trúc Cơ thì mỗi tháng chỉ có hai, ba lần cơ hội sử dụng linh tri, muốn thành Kim Đan là nằm mơ.

Tô Kính kẹp một quân cờ trắng chơi vui giữa không trung, nghiêng đầu nhìn Hoàng Surong:

- Nàng thật tự tin.

Hoàng Surong lạnh nhạt gật đầu, không đáp lời.

Hoàng Surong nói rất khiêm tốn, biểu thị thân phận của nàng thấp. Nhưng nghe kỹ thì như đang nói nếu Hoàng Surong có địa vị giống Tô Kính thì thành tựu Kim Đan không khó khăn gì.

Nên Tô Kính nói Hoàng Surong rất tự tin, vì nguyên đế quốc có hơn một ngàn cường giả Kim Đan kỳ nổi tiếng, mấy năm nay khí vận đế quốc không ngừng tăng mạnh, có thể nuôi nhiều luyện khí sĩ Kim Đan kỳ hơn. Nhưng hoàng thất tính toán kỹ thì cường giả Kim Đan kỳ trong đế quốc cảnh không hơn bốn ngàn người.

Nghe con số rất khủng nhưng hộ tịch nhân khẩu toàn đế quốc là hơn sáu mươi ức, chưa tính nô bộc, man nhân quy phục được giáo hóa, yêu quái nuôi dưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Độc nhất vô nhị (Hạ)

Có thể thấy thành tựu Kim Đan là việc rất khó khăn, Hoàng Surong dám nói như vậy, nếu nàng không phải loại người vô tri không biết sợ thì chắc là thiên tư của nàng rất xuất sắc.

Người như vậy bị Tiêu Dao Hầu mua về từ lúc còn nhỏ xíu, nếu người mười hai Đạo Cung biết sẽ tức hộc máu.

Rất có tố chất đệ tử chân truyền vậy mà bị dạy làm nha hoàn.

- Nàng biết không? Đại Quân Gia, Nhị Quân Gia lúc trước là tiểu tư thiếp thân của phụ thân, tuy hai người không thể vào Tô gia nhưng phụ thân tìm khẩu quyết tu luyện tốt nhất cho họ, để trở thành cánh tay của phụ thân. Năm đó...tiểu tư như họ có hơn mười người hầu phụ thân.

Hoàng Surong trầm thờ dài, ngoài mặt không biểu tình.

Được đến là may mắn của ta, nếu không có thì là số phận. Hoàng Surong không quá để ý chuyện tương lai, đi theo Tô Kính, dù đến chết cũng theo hần. Trở thành người như Đại Tiên Sinh Nhị Tiên Sinh? Thiếu gia còn không có cách thành tựu Kim Đan thì sao có thể bỏ ra nhiều tài nguyên cung cấp cho nàng?

Tô Kính đổi đề tài hỏi:

- Hoàng Surong định theo ta cả đời sao?

Hoàng Surong trả lời sáng khoái:

- Đương nhiên, ta không có nơi nào khác để đi.

Bất giác Hoàng Sương ngồi thẳng dậy. Thiếu gia thật lạ, áp a áp úng làm gì?

Tô Kính lại hỏi:

- Nếu ta nói ta có cách có thể trường sinh thì nàng chịu học không?

Hoàng Sương sùng sốt. Thiếu gia có cách gì khiến người trường sinh?

Hoàng Sương không nghi ngờ lời của Tô Kính, vì từ khi hắn bị sét đánh cả người phản chấn lên, giống hồi hắn năm, sáu tuổi luôn nghĩ chuyện tu hành.

Nếu không có cách đặc biệt thì khí hải đan điền của thiếu gia đã bị hỏng, còn cố gắng làm gì?

Cách này e rằng khó lộ ra với người.

Hoàng Sương nhìn hướng Lam Mân. Lam Mân ôm hộp cò, ngón tay thon dài chộp quân cò đen phát ra tiếng rào rào. Chắc chắn người này biết chuyện xảy ra trên người thiếu gia!

Tô Kính nhìn vào mắt Hoàng Sương, lòng thầm vui mừng.

Quả nhiên người bên cạnh là khó lừa nhất, các nha hoàn đều thấy sự thay đổi của hắn. Thời gian ngắn có thể tìm lý do thuyết phục được họ, nhưng thời gian lâu sẽ có các loại suy đoán, rồi sẽ có giả thiết rất gần với sự thật.

Một khi bắt đầu hoài nghi thì sẽ không ngừng xác thực nó.

- Thiếu gia, ta học.

Tô Kính nhắc nhở Hoàng Sương:

- Nàng suy nghĩ kỹ chưa?

Hoàng Sương nói đến giữa câu hỏi do dự, cuối cùng là kiên quyết:

- Kỹ rồi, lão gia mua ta hầu hạ thiếu gia, cả đời ta khó có được kỳ ngộ khác. Thiếu gia muốn ta trở thành người như Đại Tiên Sinh hoặc Nhị Tiên Sinh là phúc của ta, dù...phải đối địch với toàn Đạo Môn cũng không sao hết.

Tô Kính ngậy người:

- Ta tu luyện bí pháp Bình gia, có Ngũ Luân Chân Bảo trong người, khí hải đan điền bị tổn hại đã được Ngũ Luân Chân Bảo bảo vệ. Miễn ta tu luyện Huyết Nhục Luân và đại thành thì chắc chắn thành tựu Kim Đan, nếu nàng cũng tu luyện bí pháp Bình gia ta sẽ gieo hạt giống thần binh cho nàng. Khi nào ta thành tựu Bạch Hổ Luân là có năng lực phong thần, lúc đó nàng tất nhiên được trường sinh.

Tô Kính nói thẳng ra hết, dù Hoàng Sương chuẩn bị tâm lý rồi nhưng khuôn mặt nhỏ vẫn tái mét.

Hoàng Sương quỳ ngồi, nhìn thẳng vào Tô Kính:

- Thiếu gia đuổi người khác đi chỉ để lại ta và Lam Mân, nếu ta không đồng ý thì các người sẽ giết ta diệt khẩu phải không?

Tô Kính gật đầu nói:

- Đúng. Với Lam Mân thì ta lừa trước, gieo hạt giống thần binh rồi mới nói cho nàng ấy biết sắp tu luyện cái gì. Với nàng thì ta nói cho biết trước, nếu nàng không đồng ý, ta không biết nàng có đi báo cho phụ thân không. Giết người diệt khẩu...là đương nhiên.

Hoàng Sương cười:

- Thiếu gia thật ác.

Nụ cười làm mặt mày lạnh lùng trở nên lộng lẫy, khí thế tăng vọt, cảnh giới từ Dẫn Khí Nhập Thể lên đến trình độ Khí Phản Tiên Thiên.

- Ta tu luyện Nhị Thập Tứ Lệnh thiên biến vạn hóa, nhưng ta tu hành một môn Sương Giáng, thiếu gia biết tại sao không?

Tô Kính lắc đầu.

Hoàng Sương nói:

- Môn Sương Giáng trong Nhị Thập Tứ Lệnh tức sát nghiêm khắc, chuyên để chiến đấu. Khí hải đan điền của thiếu gia bị tổn hại, ta sợ tương lai bị người ăn hiếp.

Một câu thăm dò tình cảm, Hoàng Sương chỉ là thiếu nữ mười ba, bốn tuổi mà tình cảm đó làm tim Tô Kính đập nhanh.

Hoàng Sương nói:

- Muốn ta tu luyện bí pháp Bình gia cũng được, nhưng thừa thiếu gia, là lão gia mua ta về, một nửa tự do thuộc về lão gia. Thiếu gia muốn ta hết lòng hết dạ thì hãy cho ta xem thần binh của thiếu gia trước đi.

Hoàng Sương đứng thẳng dậy, vẩy dài màu vàng nhạt bay bay, hơi thở lạnh lùng phát ra, khí thế đã cao hơn Lam Mân.

Tô Kính đẩy bàn cờ, tùy tay ném con cờ trong tay, hần đứng lên ra hiệu Lam Mân đừng nhúc nhích.

Tiểu anh đầu này rất có cá tính, thú vị hơn Từ Đăng nhiều. Nếu đấu một chọi một thắng Hoàng Sương thì sau này dù Tiểu Dao Hầu ra lệnh nàng cũng sẽ không tuân theo, sẽ chỉ một lòng theo Tô Kính.

Lam Mân lùi ra sau chừa không gian, nàng quỳ ngồi ở cửa.

Nếu Tô Kính không đánh lại Hoàng Sương thì Lam Mân sẽ ra tay ngay, khi đó đành giết Hoàng Sương tại chỗ.

Hoàng Sương mỉm cười chỉ hướng Tô Kính, tia lạnh sắc bén ngưng kết trên đầu ngón tay nàng, chớp mắt biến thành dòng khí màu trắng bắn hướng hần. Tô Kính đã rút Không Tước Mâu ra khỏi cơ thể, mâu đâm tới.

Rõ ràng là Hoàng Sương tấn công trước nhưng mâu đánh tan dòng khí trắng, mũi mâu sắp đâm vào ngón tay nàng.

Hoàng Sương rút tay về, người bay lên như cánh hoa trong gió, vung hai ống tay áo quấn lấy Không Tước Mâu.

Tô Kính không kích ngũ sắc thần quang của Không Tước Mâu, thắng kiểu đó không đẹp. Hai ống tay áo của Hoàng Sương không dài, nhưng khi vung lên hầu như cuốn lấy cả người Tô Kính.

Không Tước Mâu của Tô Kính chợt mềm xuống quấn ngược lại.

Hai ống tay áo của Hoàng Sương bao lấy Không Tước Mâu, từ Không Tước Mâu truyền đến sức mạnh chấn rách tay áo nàng. Lực lượng xé áo Hoàng Sương rách rưới như lưới đánh cá.

Không Tước Mâu điểm tới trước thẳng hướng cổ họng Hoàng Sương.

Hoàng Sương hé môi phun ra ngưng chân khí lấp lánh ánh sáng màu vàng nhạt, là mấy chục cánh hoa dài xoay tít chặn lại Không Tước Mâu.

Nếu Không Tước Mâu không có chất liệu tốt, cương thiết bình thường đã bị nghiền nát.

Chiều này chuyên phá hoại binh khí của kẻ địch, Tô Kính bắt đầu dĩ kích phát ra ngũ sắc thần quang nháy mắt đánh tan chân khí vàng nhạt. Sau lưng Tô Kính chợt nổi lên hai luồng gió, Không Tước Mâu ném hai chuỗi tàn ảnh. Hai cánh hoa như thực chất vỡ nát sau lưng Tô Kính biến thành từng đốm sáng vàng tan biến trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Hao tổn long xà chân khí (1)

Tô Kính cảm giác tay chân hơi tê, nếu không có Hoàng Đình Thần Ngọc bảo vệ thì nhiệt độ quanh người hần đủ đông chết một luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ.

Sức chiến đấu của Tô Kính mạnh hơn xa hần nghĩ. Tô Kính hít sâu, lũ long xà chân khí vận chuyển trong khí hải đan điền, Không Tước Mâu đâm ra nhanh như tia chớp một mâu xuyên qua thuật đạo mới hình thành của Hoàng Sương. Đó là các băng tinh hình sáu cạnh, chúng nó sắp ghép thành vòng tròn, khuyết điểm của thuật đạo này là cảnh giới không đủ thì khí thi triển rất chậm.

Một khi hình thành nó có năng lực bắn ngược lại thuật đạo của đối phương, rất khó chơi.

Ngũ sắc thần quang trên Không Tước Mâu vụt tắt, hoàn toàn dựa vào long xà chân khí một mâu đâm nát hết băng tinh, phản chiếu đốm sáng lấp lánh trong mắt Hoàng Sương.

Hoàng Sương không tôn sùng gì Tô Kính mà do thuật đạo liên tục bị phá, khó kiểm soát được chân khí trong người.

Hoàng Sương nhanh chóng thụt lùi, vung cổ tay, một cái bóng đen trắng bắn hướng căng chân Tô Kính. Trong chớp mắt nhanh kinh người. Không Tước Mâu điểm xuống đâm thủng cái bóng, phát hiện chỉ là hai quân cờ dính vào nhau.

Hoàng Surong thừa dịp Tô Kính tạm dừng đã thu lại chân khí, vãi hướng hắt:

- Thiếu gia.

Giọng Lam Mân vang lên sau lưng:

- Thiếu gia...

Tô Kính vụt ngoái đầu, thấy mặt Lam Mân lạnh băng, run cầm cập đông lạnh trước cửa.

Tô Kính trách mắng:

- Hoàng Surong, sao không biết nặng nhẹ gì vậy!

Hai người luận bàn, Hoàng Surong hầu như dốc hết sức đánh, không giữ lại chút sức mạnh, Lam Mân đứng quá gần nên bị chân khí của Hoàng Surong đông lạnh.

- Không sao, thiếu gia, ta...

Tay Lam Mân nhẹ nhúc nhích, quần áo rách toạc, váy bằng gấm không chịu nổi chân khí của Hoàng Surong đông thành từng mảnh. Tay chân Lam Mân có thể hoạt động, nàng vội lấy một viên đan dược ra nuốt vào, tỉnh tọa điều tức tại chỗ.

Hoàng Surong xoay người cúi đầu hướng Lam Mân:

- Vô cùng xin lỗi Lam Mân tỷ, ta không khống chế được...

- Thôi.

Lam Mân chỉ thấy hơi bức mình, nàng sớm là Tiên Thiên, giờ tu luyện thần binh vậy mà bị dư ba đòn công kích của Hoàng Surong tổn thương.

Lam Mân không có lòng ghen ghét như Từ Đằng nhưng nàng có tính hiếu thắng.

Tô Kính thấy Lam Mân rộng lượng thì yên lòng. Không tức giận nghĩa là không bị tổn thương thật sự, nếu luyện khí sĩ bị người phá hỏng căn cơ thì là thù không đội trời chung.

Hoàng Surong chỉ là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, đối diện Lam Mân cùng đẳng cấp tổn thương da thịt của nàng đã là rất khó. Thật ra hai người chênh lệch không lớn như vậy, nhưng như Hoàng Surong nói nàng tu hành đạo pháp giết chóc, kiểu tu luyện không thông thường này không có lợi cho trường sinh.

Tô Kính ngẫm nghĩ, từ bỏ hạt giống thần binh vốn đã chuẩn bị sẵn, hắt lấy một hạt giống tám góc màu vàng nhạt ra cầm trong tay, dùng long xà chân khí bao bọc, thần niệm quét tới quét lui quan sát trước thần văn bẩm sinh của hạt giống.

Đây không phải hạt giống thần binh, cũng không là Ngũ Luân Chân Bảo, đó là thần vật trời sinh hiếm có trong Binh gia. Tô Kính không biết lai lịch cụ thể của thứ này, chỉ biết đó là một loại thực vật thành yêu dựng dục ra nội hạch trái cây. Năm xưa thứ này có đầy khắp nơi, về sau bách gia nổi lên trăm yêu trừ ma, Thần Châu dấy lên phong trào tiêu diệt, hễ yêu ma xuất hiện không cần biết tốt xấu đều bị diệt ngay.

Vốn số lượng yêu vật trong Thần Châu rất khủng, Thánh Nhân kéo theo bách gia thanh trừ mấy chục năm giết yêu quái tan tác, có thể sống sót hoặc là rất đặc biệt hoặc giá trị lợi dụng rất nhỏ, hoặc đứt khoát đầu phục nhân loại.

Về sau Đạo Môn diệt bách gia, số lượng yêu tộc không tăng lên nên bây giờ muốn có được thứ này phải đi xa ngoài biển, trên Thần Châu cơ bản không thấy được.

Hạt yêu quái loài thực vật để lại được tiền bối Binh gia dùng vũ khí phong thần cất chứa ba trăm, năm trăm năm tự động diễn sinh ra thần văn Binh gia, dùng cách luyện chế thần binh dựng dục nó sẽ ngưng kết ra hạt giống tốt hơn thần binh. Nếu không dùng hết hạt giống này thì nó còn có thể trợ giúp đệ tử Binh gia hình thành Huyết Nhục Luân.

Nếu Huyết Nhục Luân đại thành mà hạt giống còn dư lại thì rất quý giá, có thể tiếp tục trợ giúp đệ tử Binh gia hình thành Phong Hóa Luân.

Nhưng mặc cho hạt giống mạnh đến đâu cũng chỉ tới đó là cùng, muốn ngưng kết Thiên Địa Luân trừ phi có Ngũ Luân Chân Bảo, không thì đành để đệ tử Binh gia phải tự cảm ngộ ngưng kết.

Tô Kính trước tiên nghiên cứu hạt này, thần thức quét qua thấy ba thần văn phức tạp, thứ này dù không bằng Ngũ Luân Chân Bảo cũng có giá trị ngang ngửa đạo khí.

Vì trên hạt đã ngưng kết đủ pháp tắc thiên địa cao cấp. Lâm Hoành Sơn có nhiều thứ tốt nhưng đều là tiền bối Binh gia luyện chế, không thể lấy ra dùng. Nếu là lúc Đạo Môn chưa đánh với bách gia thì mấy món đồ của Lâm Hoành Sơn có thể đổi tài nguyên tu luyện dư dả. Hiện giờ những thứ này không giúp gì được cho Lâm Hoành Sơn, không thể giao dịch. Cái gọi là bỏ thì tiếc mà vương thì tội, đành đóng gói tặng cho Tô Kính.

Sau này Tô Kính cũng sẽ bỏ công vào việc khuếch trương Bình gia, hơn nữa hạt giống thần binh và Ngũ Luân Chân Bảo khác nhau. Lâm Hoành Sơn dùng Bạch Hồ Huyết Sát trợ giúp Tô Kính luyện chế Ngũ Luân Chân Bảo, tuy nhiên giả không thể không chế Ngũ Luân Chân Bảo.

Hạt giống thần binh thì khác, Tô Kính trợ giúp Từ Đẳng luyện hóa hạt giống thần binh, dùng chút long xà chân khí là kiếm chế nằng chặt chẽ trong tay. Nhìn chung là vì cấp bậc vật phẩm khác nhau. Ngũ Luân Chân Bảo là thứ có thể trợ giúp Bình gia thành tựu thần đạo, hạt giống thần binh thì chỉ mở ra cánh cửa.

Hạt giống thần binh tốt mấy cũng không bằng Ngũ Luân Chân Bảo loại kém nhất.

Tô Kính thấy thiên tư của Hoàng Sương ưu tú nên không lấy hạt giống thần binh ra mà dùng hạt của yêu quái. Tô Kính không biết mình có thể qua thứ này không chế Hoàng Sương không, cũng không sao, nếu hắn có Lục Đạo Thần Giám, Ngũ Luân Chân Bảo cộng Long Xà Đồ Lục mà vẫn bị Hoàng Sương vượt mặt thì đúng là vô dụng.

Kẻ vô dụng muốn không chế người ưu tú thường có kết cục rất bi thảm.

Tô Kính vốn định kêu Hoàng Sương đi thay đồ, nhưng ngẫm lại thực lực của mình không thể cách vài áo vận chuyển chân khí mà vẫn không chế chính xác.

Đám nha hoàn Hầu phù mặc quần áo có công năng phòng ngự đơn giản, tuy không tính là pháp bảo nhưng có thể triệt tiêu nhiều lực lượng công kích của thuật đạo. Tô Kính chưa Trúc Cơ, hẳn không giết người.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hao tổn long xà chân khí (2)

Tô Kính nói:

- Lam Mân đi lấy hai bộ đồ lại đây, y phục của các người bị hỏng rồi đúng không?

Tô Kính ra hiệu Hoàng Sương theo hắn vòng qua sau giường. Dưới đất sau giường lót thiết ngọc thạch, hẳn ngẫu nhiên sẽ tính tọa điều tức ở đây, cũng có trận pháp bảo vệ, lúc gặp nguy hiểm có thể dùng thần thức trực tiếp khởi động.

Hoàng Sương đi lấy quần áo, tự mặc vào sau đó đặt đồ của Hoàng Sương bên giường. Tô Kính ra hiệu Hoàng Sương ngồi xuống, cởi áo rách rưới như lưới đánh cá, tìm kiếm huyết khiếu thích hợp để gieo hạt này.

Tô Kính lòng không tạp niệm, long xà chân khí chỉ mới bắt đầu có chút căn cơ, ảnh hưởng thân thể khá lớn, vừa lúc thích hợp cho hắn làm chuyện này. Hai tay Tô Kính vuốt thân thể trần trụi của Hoàng Sương, chân khí số lượng có hạn từng chút một bị đưa vào người nàng, tìm kiếm các huyết khiếu.

Tô Kính phải nghỉ ngơi giữa chừng phục hồi một chút chân khí rồi tìm kiếm, khoảng nửa canh giờ sau hắn mới tìm được huyết khiếu thích hợp cho việc gieo hạt sau khi tu luyện Nhị Thập Tứ Lệnh, đó là ở ngực Hoàng Sương, hơi chếch trái tim một chút, không ngay giữa thân thể.

Huyết khiếu trong người Hoàng Sương nhiều hơn luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ bình thường gấp đôi, nhiều huyết khiếu không phải hình thành tự nhiên mà mở ra sau khi tu luyện Nhị Thập Tứ Lệnh.

Đưa hạt vào huyết khiếu của Hoàng Sương. Tô Kính cẩn rằng trực tiếp chuyển long xà chân khí mình vất vả tu luyện vào trong hạt, chỉ chứa gần một phần mười long xà chân khí trong người. Từ khi tu luyện ra một lũ long xà chân khí mỗi ngày Tô Kính thổ nạp hầu như không tăng nhiều thêm, có vẻ như dung một chút là thiếu một ít.

Nhưng Tô Kính đang cần có người như Hoàng Sương, một người giống Đại Quân Gia.

Từ Đẳng không được, đạo tâm của nàng không kiên định bằng Hoàng Sương. Dưới vẻ ngoài lạnh lùng của Hoàng Sương là trái tim nóng bỏng, nàng còn sót lại kiêu ngạo, khi chiến đấu nàng có lòng can đảm Tô Kính từng thấy trên người Lâm Tạ Hồng.

Đưa long xà chân khí vào rồi tầm mắt Tô Kính mơ hồ. Trong khí hải đan điền, lực hút long xà chân khí giữ lại thanh minh chân khí giờ dọc theo kẽ hở phát tán ra ngoài.

Lần này Tô Kính bị hao tổn lớn, nếu không có long xà chân khí thì tốc độ tu luyện của hắn sẽ tụt dốc, Hoàng Đình Thần Ngọc không thể giúp hắn tu luyện với tốc độ của luyện khí sĩ bình thường. Chưa tu luyện Huyết Nhục Luân thành công, long xà chân khí là thứ quan trọng nhất với Tô Kính hiện giờ.

Tô Kính không hối hận, hắn dứt khoát lấy ra Xung Nguyên đan nuốt vào một viên, thổ nạp tại chỗ. Lần này thổ nạp linh hồn Tô Kính ở trong thức hải quan sát phù văn long xà trên Lục Đạo Thần Giám.

Phù văn long xà bắt đầu thay đổi, khuếch trương biến ra các ảo giác Tô Kính từng thấy trong Long Xà Đồ Lục. Thần thức của Tô Kính tiêu hao mạnh, Xung Nguyên đan không thể bù đắp lại. Nhưng Lục Đạo Thần Giám đã giảm mức độ tiêu hao xuống thấp nhất, hiện Tô Kính không có cách nào tốt hơn. Thanh minh chân khí vận chuyển nhanh trong cơ thể, trôi đi mau. Trong thức hải, phù văn long xà biến đổi trên Lục Đạo Thần Giám bắt đầu ngưng tụ long xà chân khí mới.

Không biết qua bao lâu, Tô Kính thổ nạp điều tức, thanh minh chân khí trong thân thể tiêu hao còn chưa đến mười phần trăm thì long xà chân khí hoàn toàn phục hồi, còn hơi tăng trưởng.

Tô Kính thầm tiếc nuối, vì long xà chân khí trong khí hải đan điền tăng lên, phù văn long xà trên Lục Đạo Thần Giám cũng mờ dần, hầu như không thấy hình dạng ban đầu. Lục Đạo Thần Giám là thứ thần kỳ như vậy mà không thể lưu giữ phù văn long xà vĩnh cửu.

Khi Tô Kính quan sát phù văn, nổ nạp thì phù văn long xà khắc ấn vào Lục Đạo Thần Giám sẽ bị tiêu hao.

Xem ra muốn tiếp tục tu luyện long xà chân khí phải lấy Long Xà Đồ Lục vào tay, vấn đề là hần không Trúc Cơ thì dù có Long Xà Đồ Lục cũng không thể áp dụng tu luyện. Tô Kính tạm thời chỉ có thể dựa vào Lâm Hoành Sơn, may mắn lần này thí nghiệm, không thì hần sẽ luôn tin rằng phù văn trên Lục Đạo Thần Giám vĩnh viễn ở đó.

Khí linh Tô Ảnh không giúp gì được cho Tô Kính, nó đã ngủ say, ngắn thì ba, năm năm, lâu thì vài chục năm cũng chưa tỉnh dậy.

Tô Kính lo thổ nạp, không trợ giúp Hoàng Surong luyện hóa hạt. Tô Kính mới quan sát xong Hoàng Surong đã mờ mắt ra trước, một vấy dài màu vàng rực khoác lên thân thể trần trụi.

Hoàng Surong hơi thất vọng nói:

- Đúng là rất thần kỳ, nhưng thực lực của ta không đủ, chưa thể ngưng tụ ra thần binh, thần lực phát ra ngoài chỉ có thể biến ảo một bộ đồ.

Hoàng Surong vốn tương với cơ sở của nàng tốt hơn Lam Mân, Từ Đằng thì dễ dàng một hơi luyện hóa hạt giống thần binh mới đúng. Không ngờ thứ như cái hột chỉ phân giải một thần văn, còn hai thần văn trên hột không dao động. Trong hột lưu trữ một chân khí thiếu gia đưa vào, đã tiêu hao gần một nửa.

Hoàng Surong giơ tay lên hươ trước mặt, tay áo hẹp mang theo chuỗi tàn ảnh, cánh tay mơ hồ. Hoàng Surong thầm vui vẻ, ít ra tốc độ cận chiến của nàng tăng lên, đây vốn là điểm yếu của nàng.

Hoàng Surong mới hơi vui chút thì vấy dài màu vàng được biến ra nhanh chóng tan biến. Vừa rồi tăng tốc lực lượng vận dụng vấy dài, Hoàng Surong chỉ vung cánh tay một cái đã hao nhiều chân khí.

Lúc này cửa phòng ngủ bên ngoài mở ra, giọng một thiếu nữ vang lên:

- Thiếu gia, ta đã trở về ta tìm được thứ thiếu gia muốn rồi!

Bạch Anh hưng phấn chạy vào phòng ngủ, không có Từ Đằng ở bên cạnh thì nàng rất hoạt bát. Bạch Anh vào phòng ngủ thấy Hoàng Surong trần truồng, nàng hét chói tai nhảy lên giường chỉ vào Hoàng Surong.

Bạch Anh kinh kêu:

- Ngươi...! Ngươi...!

Hoàng Surong tùy tay chộp lấy quần áo đặt bên giường, nhướng mi mắt nói với Bạch Anh:

- Đang tu luyện, con nít đừng la lớn gọi nhỏ.

Hoàng Surong quen tính lạnh lùng, Bạch Anh bị khí thế của nàng lấn át, trong một chốc không nói nên lời.

Tô Kính đứng dậy ngoắc Bạch Anh:

- Ta kêu nàng đi khó phòng tìm đồ đã tìm được?

Bạch Anh thần thờ nói:

- Vâng thưa thiếu gia, tìm được rồi.

- Đưa ta nhìn xem.

Bạch Anh dù sao là con nít, bị Tô Kính và Hoàng Surong hù một cái tư duy đổi hướng ngay, nàng hào hứng cởi bao vải trên lưng, đổ hết xuống giường.

Tô Kính nhìn Bạch Anh, thầm nghĩ: May mắn ta không gieo Ngũ Luân Chân Bảo cho các nha hoàn mà chỉ là hạt giống thần binh, không thì bên cạnh sẽ có một đám nhân yêu.

Gieo Ngũ Luân Chân Bảo vào nữ nhân không thể quá sớm, sớm nhất là mười bốn tuổi, nếu không phát dục nữ giới sẽ ngừng lại. Trừ phi thành tựu Kim

Đan, không thì sẽ càng lúc càng giống nam

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Nghề cũ

Nghĩ đến đây Tô Kính rét run. Hắn không sợ nước địch ám sát, không sợ bị nghiêm hình tra tấn, nhưng làm ra một đồng nhân yêu bên cạnh mình mới thật sự đáng sợ.

Sau khi đến thế giới này, bên cạnh có một đồng thiếu nữ mười mấy tuổi hầu hạ, nói Tô Kính không vui là nói dối, trên Trái Đất làm gì có phúc h hưởng thế này. Nếu thiếu nữ biến thành nhân yêu thì Tô Kính thà xuyên qua thế giới vong linh cho rồi.

Bạch Anh đổ mấy chục tấm bản vẽ màu vàng nhạt xuống giường. Chất liệu bản vẽ rất dày, rất cứng, có hoa văn thiên nhiên, giống phù văn Đạo Môn, phù hợp pháp tắc đại đạo của thế giới này.

Tô Kính nhìn những bản vẽ, hơi bất mãn hỏi:

- Chỉ có bấy nhiêu?

Bạch Anh chu môi cãi lại:

- Ta nói với Đại Tiên Sinh thật lâu, liên tục tìm mười mấy khối phong mới gom được nhiều vậy. Đại Tiên Sinh nói trừ hoàng thất ra dù là mười hai Đạo Cung chưa chắc có nhiều bản vẽ Mặc môn như thế.

Tô Kính cũng biết chữ từ bách gia lưu truyền lại đa số nằm trong tay hoàng thất. Những bản vẽ này quý giá ở chỗ giá trị nghiên cứu, vì là bản gốc nên theo thời gian trôi qua sẽ thừa dần.

Đạo Cung hiện giờ sao chép sửa chữa hết tư liệu chữ từ bách gia trong học quán cả nước, thứ gì không có lợi cho Đạo Môn đã bị cắt bỏ.

Kỹ năng của chữ từ bách gia trong kịch chiến gay cấn nhất sinh ra nhiều nội dung chuyên nhằm vào Đạo Môn, hiệu quả rất rõ ràng. Sau khi Đạo Môn chiến thắng thì những kỹ năng này hơn một nửa bị hoàng thất hốt đi, mười hai Đạo Cung và gia tộc luyện khí sĩ kiểm được một nửa khác. Trong trăm năm dài họ nghiên cứu quy mô lớn, dung hợp học thức những chữ từ bách gia vào điển tịch Đạo Môn.

Tiêu Dao Hầu không thể có quá nhiều tư liệu, nếu Tô Kính muốn tư liệu Mặc môn thì nên về Tô gia Dục châu mà tìm.

Tô Kính cảm quyền sách nhỏ mỏng duy nhất trong đồng bản vẽ, hỏi Bạch Anh:

- Sách thì sao?

- Chỉ có một cái này. Thiếu gia muốn thứ của Mặc môn làm gì? Không lẽ muốn tự mình chế tạo quân giới? Lão gia có thể ra lệnh cho bên Đạo Bình Ti, thiếu gia muốn cái gì thì kêu Đạo Bình Ti rên ra.

- Nghiên cứu thuật cơ quan của Mặc môn mà thôi, ta nghe nói bệ hạ sắp viễn chinh quốc gia Tà Thần, qua Lục Long Tuyết Sơn có rất nhiều nguy hiểm linh tinh. Điều động quân đội là việc cực kỳ rắc rối, không bao nhiêu người lên được chút cự hạm bay Đạo Môn số lượng có hạn của đế quốc.

Tô Kính thầm nghĩ cách tốt nhất là tạo ra tuyến đường sắt mới tiện vận binh quy mô lớn, trên Trái Đất không vận binh sĩ chỉ xem như thủ đoạn phụ trợ. Đối mặt kẻ địch mạnh nên đi bộ dưới đất, từng tắc một tiến lên.

Lúc này Hoàng Sương đã mặc đồ đàng hoàng, xoay người đi ra ngoài. Nàng muốn trở về từ từ điều tức, tiêu hóa hạt.

Bạch Anh hào hứng lắc cánh tay Tô Kính hỏi:

- Thiếu gia, bệ hạ sẽ tây chinh? Vậy chắc thiếu gia sẽ đi đúng không?

Tô Kính đập nát ảo tưởng của Bạch Anh:

- Không mang các người theo được, trong bốn đội tinh nhuệ đế quốc không cho có nữ binh. Biên quan bắc vực có nữ binh nhưng xuất thân quân hộ, còn lại là phương quân đoàn, dù triệu tập đi viễn chinh cũng sẽ không sắp xếp nữ binh đi theo.

Bạch Anh nghe nói Lâm Tạ Hồng có thân phận trong quân nên muốn theo Tô Kính viễn chinh.

Bạch Anh giận dữ sụ mặt ngồi trên giường.

Tô Kính cười hỏi:

- Bạch Anh thật sự muốn xuất chinh với ta?

Bạch Anh gật mạnh đầu, bím tóc nhỏ bay lên.

- Hiện giờ không được, Lâm sư muội là được phụ thân mình mang theo, làm thám báo, giúp nhẹ một mình. Bạch Anh học thuật đạo, có đi cũng ở hậu phương. Trận tiền tuyến giết địch đầu tiên là thiết kỵ đầy ngựa, luyện khí sĩ đẳng cấp như nàng chờ đến cuối cùng mới dùng thuật đạo thanh lý.

Bạch Anh tiếp tục lắc tay Tô Kính:

- Thiếu gia nghĩ cách đi.

Với Bạch Anh thì Tô Kính luôn có cách giải quyết vấn đề nhỏ này.

Lam Mân nhìn buồn cười, nhưng Bạch Anh còn nhỏ, nếu bị Lam Mân cười nhạo chắc sẽ rất tủi thân.

Lam Mân lấy cớ đi ra ngoài:

- Thiếu gia, ta đi lấy đồ ăn.

Tô Kính ở sau lưng kêu lên:

- Có ai trở về thì kêu các nàng ấy cùng làm, dạo gần đây món ạn không ra gì.

Lam Mân lớn tiếng trả lời, đi nhanh ra khỏi viện:

- Biết!

Tô Kính nhảy lên giường ngồi xếp bằng, giờ bản vẽ Mặc môn để lại. Những bản vẽ này có lịch sử ít nhất mấy ngàn năm, được Tiêu Dao Hầu cất chứa thì ít nhiều gì có chút giá trị.

Bạch Anh thấy Tô Kính lo mình thì càng buồn bức hơn, nàng giận dỗi quỳ trên giường không biết nên nói gì.

Nha hoàn khác dù bị Tô Kính giờ tính thiếu gia ra cũng ráng giữ lễ độ, chỉ có Bạch Anh vì còn nhỏ nên còn tính tình con nít.

Lúc này Tô Kính bất lực, mặc dù long xà chân khí phục hồi nhưng không còn bao nhiêu thanh minh chân khí, không đủ để trợ giúp Bạch Anh gieo hạt giống thần binh.

Tô Kính thầm nghĩ nếu gieo hạt giống thần binh vào Bạch Anh chắc nhóc sẽ rất vui vẻ, tuyệt đối không rồi rắm như Từ Đằng, cũng không cần tốn nước miếng thuyết phục như Hoàng Sương.

Có tổng cộng bốn mươi bốn tấm bản vẽ mặc môn, phần lớn đều là chế tạo dân dụng tiện lợi, có một số đánh dấu thuyết minh, có thể đổi thành bản vẽ kiến tạo binh doanh.

Chỉ có sáu tấm bản vẽ dùng để thiết kế vũ khí. Mặc môn thiết kế vũ khí có một đặc điểm là đa số vũ khí hạng nặng, cho người có chút khí cảm sử dụng. Tức là người miễn cưỡng đến giai đoạn Dẫn Khí Nhập Thể có thể dùng đa số khí giới của Mặc môn.

Tô Kính xem nội dung sáu bản vẽ, trực tiếp sử dụng lực lượng Lục Đạo Thần Giám sao chép hình ảnh vào gương cổ thanh đồng.

Khiến Tô Kính bất ngờ là thế giới này có thuốc nổ, đại pháo.

Trong bản đồ thiết kế sáu loại vũ khí tầm thứ nhất là pháo hạm bay làm người chói mắt. Tô Kính đã tạo ra thứ này trên Trái Đất, dùng lò phản ứng nhiệt hạch làm động lực.

Pháo hạm bay này dài khoảng ba mươi trượng, chưa đến một trăm thước, lớn hơn cái Tô Kính thiết kế gấp đôi. Pháo hạm to có thể chứa từ hai đến ba mươi người, từ phần đầu đến phần đuôi có tổng cộng ba pháo lớn, có thể bắn đạn pháp Mặc môn thiết kế xuống dưới.

Bản vẽ không tên đạn pháo mà gọi là Huyền Vũ Bạo Viêm, loại đạn pháo lớn bắn ra ngoài đánh trúng mục tiêu có thể tạo thành vụ nổ lớn. Mặt sau bản vẽ liệt kê trăm loại điều chế thuốc nổ. Tô Kính tổng kết sơ toàn là thuốc nổ uy lực lớn, cực kỳ không an toàn. Nếu là luyện khí sĩ như hắn phát hiện kho đạn, một thuật đạo ngũ hành nho nhỏ ném vào có thể gây ra vụ nổ tan nát.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở WwW.EbookFull.Net.

Chương 78: Lý tưởng và lý tưởng (1)

Thuốc nổ an toàn thì uy lực nhỏ, không giết được bao nhiêu người mà còn tốn tiền. Thứ này có uy lực lớn trong không gian nhỏ hẹp, tức là khi dễ không có quân đội luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ. Đạn pháo sức sát thương lớn, tầm bắn xa, chỉ cần bay ở độ cao trăm trượng chưa đến hai trăm năm mươi thước thì tầm bắn cỡ năm dặm.

Có điều vì ổn định trang bị thuốc nổ trên hạm nên tốc độ bay rất tệ, một canh giờ bay khoảng hai mươi dặm.

Tóm lại Tô Kính như đầu xem các loại số liệu, đây không phải vũ khí, nó càng giống quả cầu khí nóng được cài trang mang theo ba máy ném đá. Nếu gặp kiếm tu biết bay, một kiếm chọt một cái có thể dễ dàng đánh rớt.

Đặc biệt nhấn mạnh nếu pháo hạm bay thấp thì tầm bắn cũng tụt dốc không phanh, bay lơ lửng mười trượng chỉ có tầm bắn gần hai trăm thước.

Hèn gì Tiêu Dao Hầu lấy được thứ này, không có giá trị chiến lược gì cả. Nhưng về ý tưởng thì rất mới mẻ độc đáo, nếu có thể nâng cao các số liệu cơ bản cũng xem như sát khí trên chiến trường, ít ra là thứ tốt để công thành, tốt hơn dùng chùy đưng cửa thành nhiều. Thứ này tốt hơn máy ném đá ở chỗ cực kỳ chính xác, điểm rơi đạn pháp chuẩn từng trượng.

Tô Kính rất thích bản vẽ này. Hoàng Đình Kinh của Đạo Môn tuy vĩ đại nhưng Tô Kính muốn tự mình khai thác suy nghĩ. Khả năng dựa theo quy tắc Hoàng Đình Kinh nghiên cứu vũ khí khoa học kỹ thuật là rất nhỏ, dù Tô Kính có thể sống ngàn tuổi cũng không có hy vọng đạt tới mục đích.

Hiện tại Tô Kính có suy nghĩ là nếu như hoàng đế muốn viễn chinh quốc gia Tà Thần thì những thiết kế vũ khí sẽ được chú trọng, hẳn đi biên quan bắc vực trước kiếm chút tiếng tăm, nếu hoàng đế xem trọng sáng tạo phát minh của hắn thì khi trở về có thể hắn sẽ được trực tiếp đưa vào Đạo Binh Ti nghiên cứu vũ khí mới. Nếu làm vậy Tô Kính hầu như được đọc hết tư liệu hoàng thất Đông Tần để quốc cất chứa.

Rốt cuộc Tô Kính tìm thấy con đường mình thích, có mục tiêu làm tâm tình của hắn siêu tốt. Cơ sở đạo pháp của Tô Kính không xếp nổi một vạn người dẫn đầu trong toàn Ngọc Kinh thành, còn về ý tưởng thiết kế vũ khí thì hắn tự tin có thể lọt vào top ba. Đặc biệt vũ khí cho binh đoàn quy mô lớn tác chiến thì Tô Kính tràn đầy kinh nghiệm.

Nghiên cứu những bản vẽ Mặc môn, chuyên môn thiết kế ra hai món dùng trên chiến trường giành được chiến thắng, với Tô Kính thì chuyện này đã quá quen thuộc.

Đi trong quân lập công không bắt buộc phải xông pha chiến đấu mới được. Tám nha hoàn tu luyện bí pháp Bình gia, Tô Kính không định kêu họ đi chiến đấu. Những thiếu nữ này giữ lại bên cạnh làm nhân viên kỹ thuật của hắn là tốt nhất.

Bạch Anh thấy Tô Kính cúi đầu chăm chú xem bản vẽ và sách vở, nàng không biết nên nói gì.

Tô Kính đọc hết tài liệu mới ngước đầu lên nói:

- Ta không định kế thừa tước vị của phụ thân, ta muốn khai phủ. Đến lúc đó Bạch Anh muốn lĩnh binh thì có thể làm nha tướng. Nhưng phải chờ Bạch Anh Trúc Cơ, ít nhất hai mươi tuổi, có kinh nghiệm đánh nhau ba năm mới được.

Bạch Anh vỗ tay nhảy cẫng lên, sút nhào vào ngực Tô Kính:

- Tốt tốt!

Bạch Anh hưng phấn nói:

- Ta còn chưa đủ mười hai tuổi, có tám năm, thiếu gia phải nghĩ cách giúp ta Trúc Cơ!

Tô Kính bật cười, nếu như không có hạt giống thần binh trong tay thì hắn không dám hứa. Bạch Anh là Dẫn Khí Nhập Thể yếu nhất, bị hạn chế tuổi tác rất lớn. Nhỏ như Bạch Anh không khó Khí Phấn Tiên Thiên, khó là Trúc Cơ, nàng đọc sách quá ít, tuổi nhỏ nhất, vào phủ trễ nhất, căn cơ kém nhất.

Bảy nha hoàn khác hầu như từ lúc tập nói đã nhận huấn luyện.

Tô Kính cười nói:

- Bạch Anh muốn tám năm Trúc Cơ thì phải hứa với ta một điều.

Bạch Anh hoàn toàn không cảnh giác:

- Thiếu gia nói gì ta làm cái đó.

Tô Kính hỏi:

- Ừm, Bạch Anh tu luyện pháp quyết gì?

Bạch Anh ủ rũ nói:

- Thần Tang Bảo Lục.

Thần Tang Bảo Lục là pháp quyết luyện khí tán tu hải ngoại tu luyện nhiều nhất. Nghe tên thì rất oách nhưng chủ yếu là kéo dài tuổi thọ, sức chiến đấu kém rất nhiều. Tô Kính có ý định khai phủ thì sau này chiến đấu bằng dao kiếm thật sẽ rất nhiều, đạo pháp của nàng làm hậu cần còn không đủ chuẩn.

Bí pháp của Tô gia không thể nào truyền dạy cho tám người nhóm Bạch Anh được. Đại Quân Gia, Nhị Quân Gia là cánh tay của lão gia mà chỉ tu luyện khẩu quyết đạo pháp Tiêu Dao Hạo tìm cách kiếm cho chứ không phải thứ thuộc về Tô gia.

Hai Kim Đan này vào Trúc Cơ kỳ không thể đọc hết Hoàng Đình Kinh và Tử Phủ Thức Vi, loại bí truyền này Tiêu Dao Hạo không có quyền lực dạy cho thuộc hạ của mình.

Tô Kính xuyên vào người một tên phế vật, khí hải đan điền bị tổn hại, nhưng chủ nhân thân thể này có tài nguyên khiến vô số người hâm mộ. Ít ra Tô Kính được đọc điển tịch Đạo Môn, những điển tịch này lưu truyền ở tán tu không bằng một phần trăm tổng thể.

Nếu Tô Kính xuyên vào người một tán tu thì càng không có hy vọng thành tựu Kim Đan, đường ra của tán tu là đi theo người như Tiêu Dao Hạo. Vấn đề là thân phận giống Tiêu Dao Hạo muốn tùy tùng toàn bồi dưỡng từ nhỏ, trung thành tuyệt đối, thiên phú là thứ yếu.

Tô Kính trầm ngâm nói:

- Vậy à...

Thần Tang Bảo Lục vang lên khẩu quyết luyện khí đến Trúc Cơ kỳ, ưu điểm của môn đạo pháp này là vạn kim du đạo pháp. Sau Trúc Cơ chuyển tu đạo pháp của lưu phái khác không có vấn đề gì. Hơn nữa khi Trúc Cơ thì thọ nguyên của người tu luyện Thần Tang Bảo Lục được gần năm trăm tuổi, hơn luyện khí sĩ Trúc Cơ bình

thường khác hai trăm năm sống.

Mặc dù đạo pháp này bị khiếm khuyết nhưng vẫn được nhiều tán tu ưa thích giành giật.

Bạch Anh còn nhỏ, thiên tư trung đẳng, Tiêu Dao Hạo tạm thời không thấy nàng có tiềm lực theo hướng gì nên đưa cho pháp quyết như vậy. Nếu Bạch Anh có thể Trúc Cơ thì sẽ nhìn ra được tương lai nàng đi con đường nào.

Tiêu Dao Hạo còn không nhìn ra tiềm chất của Bạch Anh là cái gì, chỉ cảm thấy không tệ. Tô Kính đương nhiên không có năng lực vượt qua Tiêu Dao Hạo, nên hắn rất khó chọn sử dụng hạt giống thần binh.

Lâm Hoành Sơn cho Tô Kính hơn sáu mươi hạt giống thần binh, mấy thứ này không có ý nghĩa gì với gã. Tô Kính cố gắng chọn lựa trong số sáu mươi hạt giống thần binh ra cái hợp với Bạch Anh nhất, vấn đề là dù biết nàng tu luyện đạo pháp thì hắn vẫn hoang mang.

Tô Kính biết nếu muốn có ánh mắt hơn hẳn Tiêu Dao Hạo thì hắn phải tu luyện đến trình độ như gã mới được.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Lý tưởng và lý tưởng (2)

Nhưng luyện hóa hạt giống thần binh là vì bước tiếp theo mở ra Huyết Nhục Luân, nâng cao tốc độ tăng Đạo Môn luyện khí. Dù luyện hóa hạt giống thần binh mà Bạch Anh không thích cũng không ảnh hưởng nàng tu hành đạo pháp. Song tu có khuyết điểm cũng có ưu điểm, khuyết điểm là lãng phí nhiều thời gian vào hai pháp môn khác nhau, ưu điểm là người có nhiều sự lựa chọn hơn mà không xung đột nhau.

Tô Kính lấy sáu mươi hai hạt giống thần binh ra khỏi Hoàng Đình Thần Ngọc, hắn đồ chúng nó lên giường rồi nói:

- Thứ này vào huyết khiếu luyện hóa, Bạch Anh chỉ có thể chọn một viên. Luyện hóa cái này rồi ta bảo đảm trong tám năm Bạch Anh có thể Trúc Cơ.

Bạch Anh không hỏi những thứ rườm rà như đá quý là cái gì, nàng cúi đầu chọn lựa đồng hạt giống thần binh.

Bàn tay nhỏ lật tới lật lui, Bạch Anh cầm lên một hạt giống thần binh màu hồng, bỗng lấy một hạt giống thần binh màu hồng đậm khác nắm trong tay.

Hạt giống thần binh to cỡ hạch đào, hai tay nhỏ cầm hai cái chiếm nguyên lòng bàn tay không khép lại được. Tô Kính thấy Bạch Anh lại bắt lấy một hạt giống thần binh có hoa văn xanh đen và xanh nhạt đan xen, không nở bung.

Bạch Anh toàn tìm hạt giống khá đẹp, cầm lấy rồi kiên quyết không chịu buông.

- Bạch Anh, một cái là đủ rồi.

Tô Kính muốn cất hạt giống thần binh còn lại, Bạch Anh nhanh chóng nhét hạt giống trong tay phải vào miệng ngậm, lại bắt lấy hai cái khác giấu sau lưng.

Tô Kính bật cười nói:

- Bạch Anh mới chỉ là cảnh giới Dẫn Khí Nhập Thể, một huyết khiếu chưa chắc chịu được thứ này, phải luyện hóa từ từ.

Bạch Anh rút người ra sau, khuôn mặt nhỏ non nớt tràn đầy mong đợi nhìn Tô Kính:

- Thiếu gia, ta tu luyện Thần Tang Bảo Lục, lão gia từng cho ta dùng linh trì một lần mở ra thiên đình ngũ khiếu, vừa lúc một cái một huyết khí. Ta có thời gian, có thể luyện từ từ.

Tô Kính không biết đặc điểm của Thần Tang Bảo Lục nhưng nghe Bạch Anh nói thì Tiêu Dao Hầu tự mình hỗ trợ cho nàng dùng linh trì tu luyện một lần.

Tô Kính vươn tay:

- Vậy chuyện này Bạch Anh không được nói cho ai, mấy người kia ta chỉ cho một viên.

Bạch Anh nhét hạt giống thần binh vào ngực, vỗ tay hứa với Tô Kính:

- Ta tuyệt đối sẽ không nói, ai hỏi thì ta sẽ bảo là ta tuổi còn quá nhỏ, thiếu gia chưa nói gì về chuyện này!

- Nói dối không tốt.

Bạch Anh hùng hồn đáp trả:

- Đây không phải nói dối, cái này gọi là phân ưu thay thiếu gia!

- Được rồi, vậy Bạch Anh tìm thời gian lặng lẽ luyện hóa đi. Thanh Liên trở lại rồi, Bạch Anh đi ra ngoài đi.

Tô Kính thầm nghĩ nếu đối với từng người đều phải dùng long xà chân khí trợ giúp các nàng luyện hóa, tuy làm vậy có thể khống chế thần binh của các nha hoàn nhưng tốc độ tu hành phần hẳn sẽ bị chậm lại.

Nghe ý Lâm Hoành Sơn thì gã giúp Tô Kính mở Long Xà Đồ Lục rất mất sức, nếu một, hai tháng hẳn mới có thể xem thử trong Long Xà Đồ Lục một lần, long xà chân khí bị hao tổn rồi thì hẳn phải chờ lần sau mới có thể bổ sung lại.

Dù sao đám nha hoàn có nuốt hạt giống thần binh vào huyết khiếu thì trong thời gian ngắn không thể hoàn toàn luyện hóa, hình thành thần binh, Tô Kính có cơ hội từ từ khống chế họ. Hơn nữa nếu không phải Hoàng Suong khá xuất sắc Tô Kính không cần tiêu hao nhiều long xà chân khí hỗ trợ nàng. Như Từ Đăng, Tô Kính chỉ tiêu hao một phần ngàn long xà chân khí là đã có thể khống chế.

Bạch Anh ra ngoài, Thanh Liên trở về. Tô Kính kêu Thanh Liên đi tìm Nhị Quân Gia đòi một đồng đan dược, thân phận như hắn mỗi tháng có thể lĩnh số lượng đan dược nhất định trong kho phòng Hầu phủ. Từ khi xuyên việt Tô Kính mãi không đi lĩnh, giờ vì sai nha hoàn này đi mới nhớ có thứ không lấy.

Đan dược trợ giúp tu hành bình thường độc tính rất lớn, đan dược loại trị thương thì tốt hơn nhiều, cơ bản không có bao nhiêu đan độc đọng lại, luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ cũng có thể nhẹ nhàng bài trừ đan độc.

Trừ đan dược phần mình ra Tô Kính đặc biệt yêu cầu một đám dược vật Lâm Hoành Sơn liệt kê. Nhị Quân Gia không làm khó Thanh Liên, đều cho hết, tổng cộng hơn hai trăm chai lọ bị nàng bao trong túi vải cống sau lưng đưa cho Tô Kính.

Tô Kính thuận tiện hỏi Thanh Liên tu hành đạo pháp gì, lấy một viên hạt giống thần binh giao cho nàng.

Thanh Liên không đề phòng hắn, nàng cầm hạt giống thần binh trực tiếp hấp thu vào huyết khiếu luyện hóa ngay. Tô Kính chợt nhận ra muốn đám nha hoàn tu luyện thần binh không hề khó khăn, chỉ cần đưa ra hạt giống thần binh thì các nàng đều không hỏi nhiều.

Tô Kính hơi ngại, bọn họ hoàn toàn tin tưởng hắn.

Các nha hoàn trở về, với mỗi người Tô Kính đều hỏi tu luyện đạo pháp gì, phát cho hạt giống thần binh. Quả nhiên các nha hoàn đều giống Thanh Liên trực tiếp luyện hóa hạt giống thần binh.

Giải quyết hết tám nha hoàn thì Khuyển Thập Lang lén lút chui vào.

- Có chuyện gì không Khuyển Thập Lang?

Khuyển Thập Lang cười nịnh hỏi:

- Thiếu gia đưa cho bọn họ là hạt giống thần binh đúng không?

- A? Sao ngươi biết?

Về mặt Khuyển Thập Lang rất ngạc nhiên, như đang thắc mắc tại sao thiếu gia hỏi vậy, chuyện quá rõ ràng.

- Thiếu gia và Lâm Hoàn Sơn sư phụ tu luyện bí pháp Binh gia, cách tốt nhất khiến các nàng giữ bí mật là cùng nhau xuống hố.

Thấy Tô Kính không lên tiếng, Khuyển Thập Lang yêu cầu:

- Thiếu gia, ta cũng muốn một viên.

Tô Kính lấy làm lạ hỏi:

- Ngươi không lo tu luyện thiên phú thần thông yêu tộc mà muốn hạt giống thần binh làm gì?

Khuyển Thập Lang mặt như đưa đám nói:

- Ta đánh không lại Ứng Dương, huyết mạch của hắn cao quý hơn ta gấp trăm lần. Ta trừ có chút thông minh ra toàn bị Ứng Dương ăn hiếp, mỗi ngày đều bị! Ta rất muốn thừa dịp Ứng Dương ngủ dùng búa đập bẻ sọ hắn cho rồi!

Nói đến đây mặt Khuyển Thập Lang hơi dữ tợn.

- Vậy sao ngươi không đập đi? Hiện tại ngươi và hắn ở chung đúng không?

Khuyển Thập Lang lại thấy kỳ:

- Nếu ta đập chết hắn thì ai giúp thiếu gia khi nam bá nữ?

Đương nhiên Khuyển Thập Lang không thể giết Ứng Dương, vì Ứng Dương là tay đắc của thiếu gia, nếu chết thì khi gặp rắc rối xung đột với người khác chẳng lẽ để thiếu gia tự mình ra trận sao?

Tô Kính bực bội cao giọng quát:

- Tại...tại sao ta phải khi nam bá nữ?

Không lẽ bộ dạng của hắn giống ác thiếu gia lắm sao?

Khuyển Thập Lang hỏi ngược lại:

- Thiếu gia, trong Ngọc Kinh thành không có nhiều công tử địa vị cao hơn công tử, nếu thiếu gia không khi nam bá nữ thì uống mình có núi dựa như Hầu gia đúng không?

Tô Kính hóa đá.

Tiêu Dao Hầu tìm yêu quái cho hắn hình như không đáng tin!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Thiết huyết vô tình (1)

Lý tưởng cuộc đời Khuyển Thập Lang là được làm chó săn hợp cách bên cạnh Tô Kính. Nói đến thì lý tưởng của Khuyển Thập Lang không cao thượng bằng Bạch Anh, hơn nữa gã hiểu nghĩa chó săn hơi sai lệch. Đại Tiên Sinh huấn luyện khiến Khuyển Thập Lang mở ra lĩnh trí, tuy trí lực tăng vọt nhưng tính bẩm sinh không thay đổi gì.

Tô Kính biết muốn thay đổi tính cách của một yêu quái là rất khó khăn, may mà hắn có kinh nghiệm lãnh đạo đoàn đội nên biết giải quyết vấn đề này thế nào.

Vì lời hắn nói là mệnh lệnh tuyệt đối, Khuyển Thập Lang có tính cách như thế sẽ không trở thành vết thương trí mạng.

Tô Kính không dây dưa đề tài này với Khuyển Thập Lang:

- Nói việc chính đi.

Khuyển Thập Lang cười toe lấy một khối ngọc giã ra, nói:

- Tô Linh thiếu gia đưa cho thiếu gia, bên trong có hồ sơ tiểu thư khuê các toàn Ngọc Kinh thành. Thiếu gia, hay chúng ta bắt cóc vài người về thử trước?

- Thử cái gì?

- Thiếu gia, lần trước các người uống rượu chẳng phải thiếu gia nói giầy có vừa chân hay không phải mang rồi mới biết? Ta bắt từng tiểu thư vào Hầu phủ, thiếu gia thử một lần là biết tốt hay xấu!

Khuyển Thập Lang nói đến đây hung phấn chảy nước miếng.

Tô Kính không ngờ đề tài vòng trở lại, hần nhắc chân đá Khuyển Thập Lang ra ngoài cửa.

Tô Kính quát:

- Ở trong viện tử này không được nói bậy bạ!

Khuyển Thập Lang lăn lông lốc dưới đất rồi đứng dậy, với năng lực của gã nếu Tô Kính không dùng chân khí đánh thì gã làm sao thảm như vậy. Vừa thấy Tô Kính nhắc chân Khuyển Thập Lang biết phải khiến thiếu gia vừa lòng nên gã tự mình lăn hai vòng, đơn giản là muốn làm hần vui.

Tô Kính rất muốn cời giầy đập vào mặt Khuyển Thập Lang, hàng này quá bê bối, nguoi là chó săn nhưng ta không phải ác thiếu gia!

Tô Kính cầm ngọc giã, lòng thầm cảm khái. Năm xưa đại ca Tô Linh trưởng thành không bao nhiêu người tới cửa cầu hôn. Ai đều biết Tô Linh xuất thân bình thường, huyết mạch không khiết, đã định trước không thể được tước vị Tiêu Dao Hầu.

Sau đó Tô Linh Trúc Cơ, nhậm chức Ngự Sử mới có quý tộc địa vị tương đương tìm đến cửa. Nhị ca Tô Kiến nhận được cầu hôn cũng đều là chi nhánh trong gia tộc lớn.

Thế giới này giữ đẳng cấp nghiêm ngặt, nếu Tô Kính xui xuyên qua thành nô bộc, dù có Lục Đạo Thần Giám cũng không thể trở mình. Phải rồi, nếu hần xuyên vào nô bộc thì không lọt vào mắt Lục Đạo Thần Giám. Vì thân phận của Tô Kính là thể tử Tiêu Dao Hầu nên khí linh Lục Đạo Thần Giám mới chủ động đầu vào.

Nếu Tô Kính giả mồm cho rằng loại đẳng cấp này là bất công, không có tính người, muốn lật đổ nó thì kết cục sẽ rất thảm. Giữ được nguyên xác xem như ông trời thương tình.

Không nói đến bên Tô Kính cảm thán vận mệnh, Lăng Uyển Thư Hải, trong thư phòng Tiêu Dao Hầu. Nửa bên áo giáp của Lâm Hoành Sơn ướt đầm máu, nửa người bên kia khét đen, chỉ có khuôn mặt và cánh tay phải là lạnh lặn. Lâm Hoành Sơn đứng thẳng như cây thương, máu nhỏ giọt xuống đất nghe rõ ràng.

Trên bàn học trước mặt Tiêu Dao Hầu có cái túi da đã mở, hai đầu người đầm máu đựng trong đó.

Trong phòng trừ Tiêu Dao Hầu, Lâm Hoành Sơn còn có nữ nhân váy đen. Nàng dựa vào bức tường gần cửa, mắt nhìn ra cửa sổ. Bầu trời bên ngoài âm u, không thấy bóng dáng Bích Nhân Thần Nha đâu, lẽ ra Nha Đầu nên ở đây.

Tiêu Dao Hầu chỉ vào đầu người hơi nhỏ nói:

- Ta kêu nguoi giết Kinh Phù Phong, vậy mà nguoi dám giết cả Bạch Đạo Liên của Thanh Dương cung, thật là...can đảm đáng khen.

- Ta lên đường rất sớm, không ngờ Bạch Đạo Liên và Kinh Phù Phong đã hội hợp, một sáng một tối rõ ràng là cạm bẫy nhằm vào Hầu gia. Bọn họ thả tiếng gió dụ Hầu gia phái người ra tay.

Tiêu Dao Hầu nhìn Lâm Hoành Sơn, lạnh nhạt nói:

- Kim Đan Thanh Dương cung bị giết rồi thì thôi, chết không có đối chứng. Ta chỉ thấy lạ là một tiên thiên võ giả như nguoi làm sao giết được luyện khí sĩ Kim Đan kỳ?

Lâm Hoành Sơn lấy làm lạ hỏi:

- Trước khi Hầu gia triệu hoán ta không điều tra qua sao?

Tiêu Dao Hầu không đáp, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn từng chút một.

Một lúc sau Tiêu Dao Hầu nói:

- Cũng đúng. Tắt Mãn trên Hoang nguyên chết vào tay ngươi cũng hơn trăm, giết một Kim Đan chỉ hơi rắc rối chút. Thuật đạo của ngươi còn quá yếu, song tu võ đạo vốn nên giữ cân bằng. Ta có một môn đạo pháp, tuổi như ngươi còn kịp tu luyện, với tư chất của ngươi đến Trúc Cơ chỉ chừng trăm ngày.

Lâm Hoành Sơn chấp tay thi lễ:

- Đa tạ Hầu gia.

- Ta không thể truyền dạy đạo pháp Tô gia cho ngươi. Ngươi cũng không được hỏi Hồng nhi. Ta cho ngươi đạo pháp là đổi từ chỗ Bệ hạ. Năm xưa Khương thị tụ tập Đạo Môn tru diệt bách gia, góp nhặt nhiều pháp quyết tu luyện, sau cùng có mấy trăm bộ bị sửa chữa thành đạo pháp Đạo Môn. Nguyên Từ Cửu Long Chuy là pháp quyết tu luyện trong chi nhánh Ngũ Hành môn, sửa chữa rất ít, vốn là phái chủ khí lưu, dùng để chiến đấu cũng không tệ.

Nói xong Tiêu Dao Hầu lấy một khối ngọc giản ra đặt trên bàn.

Lâm Hoành Sơn cầm lấy ngọc giản:

- Hầu gia, việc ta giết Bạch Đạo Liên...

Tiêu Dao Hầu mỉm cười nói:

- Bệ hạ sẽ không xen vào.

Lâm Hoành Sơn thăm hiểu, gỡ cất ngọc giản. Tiêu Dao Hầu thật rộng rãi, giết một Kim Đan Thanh Dương cung mà đưa tặng một pháp quyết tu đạo cho Lâm Hoành Sơn.

Nếu là bí truyền Đạo Môn thì không có tác dụng lớn cho Lâm Hoành Sơn, pháp quyết tu luyện sửa từ bách gia càng thích hợp với gã hơn. Đặc biệt Nguyên Từ Cửu Long Chuy vốn là tông sư trong đoàn tạo sư sáng chế, xếp ba hạng đầu trong chuy pháp của mỗi lưu phái. Nguyên Từ Cửu Long Chuy không giúp nhiều cho việc tu luyện trường sinh, đơn thuần là tài nghệ.

Lâm Hoành Sơn tu luyện Thiên Địa Luân thành công, đã bắt đầu ngưng kết Bạch Hổ Huyết Sát, tuổi thọ khá dài. khuyết điểm của Nguyên Từ Cửu Long Chuy không là gì. Có môn pháp quyết này Hồn Độn Kim Chuy của Lâm Hoành Sơn có thể nguy trang giống Không Tước Mâu của Tô Kính, về sau gã dễ bày ra thực lực thật sự, bảo đảm an toàn bản thân tốt hơn.

- Hoành Sơn, đã có quyết nghị Bệ hạ viễn chinh. Ngần thì ba năm, lâu thì mười năm sẽ tây chinh. Ta đề nghị với Bệ hạ sẽ tổ kiến quân đoàn mới, thực lực của ngươi đã đủ, chẳng qua kinh nghiệm chưa đủ.

Lâm Hoành Sơn hít sâu, máu ngừng chảy ra. Cường giả Kim Đan hấp hối đánh trả khiến Lâm Hoành Sơn mãi đến lúc này mới miễn cưỡng chặn lực lượng linh vực Kim Đan trên vết thương. Muốn chữa lành chỉ dựa vào dược vật không có hiệu quả.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Thiết huyết vô tình (2)

Lâm Hoành Sơn thiết huyết vô tình nói:

- Hầu gia muốn kinh nghiệm thì dễ, theo ta thấy Kinh gia sắp phản loạn, ta mang binh đi tiêu diệt, kinh nghiệm đủ thống lĩnh một quân đoàn mười vạn người.

Kinh gia đương nhiên sẽ không phản loạn, nhưng có Tiêu Dao Hầu nói đó là phản đảng thì đủ rồi. Ai kêu Kinh gia thực lực không mạnh mà gần gũi với Đạo Cung quá làm gì. Bệ hạ cũng ghét chuyện này. Thế gia và Đạo Cung qua lại, ngươi phải có đủ thực lực thì Bệ hạ ngầm chấp nhận.

Gia tộc luyện khí sĩ quy mô nhỏ giống Kinh gia tốt nhất là ngoan ngoãn đi theo hoàng tộc, nếu không sẽ bị xem là có lòng xấu xa.

Lâm Hoành Sơn nhìn thấu chuyện như vậy nên gã mới lớn gan giết Kinh Phù Phong, thuận tay làm thịt luôn Bạch Đạo Liên của Thanh Dương cung. Tiêu Dao Hầu có thể qua lại với Không Tước Đạo Cung vì gã vốn là lực lượng trung tâm ở Tô gia, có thân với Không Tước Đạo Cung thế nào thì hai bên sẽ không hợp thành một thể.

Gia tộc luyện khí sĩ nhỏ thì khác. Kinh gia mà gần chặt với Thanh Dương Đạo Cung thì kết quả cuối cùng là bị Thanh Dương Đạo Cung khống chế, nguyên Kinh gia trở thành phụ thuộc của Thanh Dương Đạo Cung. Vậy thì lực lượng của Đạo Cung sẽ tăng lớn. Một Kinh gia không là gì, nhưng trăm ngàn gia tộc nhỏ Đồng Tàn để quốc đều đầu vào Đạo Cung sẽ là lực lượng khổng lồ.

Đề phòng cẩn thận, một chút hành động nhỏ khác người cũng sẽ gây ra cơn giận sấm sét từ hoàng tộc. Tiêu Dao Hầu dám phái Lâm Hoành Sơn xuống tay cũng có ý của bề hạ.

Bạch Đạo Liên chỉ là ngoài ý muốn, chết rồi thì thôi. Nếu Thanh Dương cung đi tố cáo với hoàng đế bề hạ, cùng lắm hoàng đế bề hạ cười trừ, chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không.

Thanh Dương cung mất cường giả Kim Đan ở Ngọc Kinh thành, dù không cam lòng thì sao? Dù sao người không chết trong thành, hoàng đế bề hạ cũng không nghĩa vụ giúp người điều tra đầu đuôi sự việc.

Tiêu Dao Hầu càng không sợ Thanh Dương cung trả thù. Gã bày tiệc thu đồ đệ mà Thanh Dương cung dám gây sự trong phủ, tuy điều tra ra kết quả Đạo Cung mâu thuẫn nội bộ nhưng Tiêu Dao Hầu vẫn không tha thứ.

Nếu nhà ai hơi mâu thuẫn nội bộ đều tới gây sự với gã thì Đại Tư Mã đúng là trò cười.

Tiêu Dao Hầu chỉ không ngờ Lâm Hoành Sơn ác vậy, thuận tiện muốn diệt Kinh gia thành tựu công danh của mình.

Tiêu Dao Hầu cười nói:

- Kinh gia đầu vào Thanh Dương Đạo Cung đương nhiên là liều chết, nhưng nếu ta làm vậy thì bề hạ sẽ không vui. Giết chóc quá nhiều ảnh hưởng khí vận đế quốc. Vậy đi, ta điều một đội binh mã cho người, hãy đi thu phục Kinh gia, khiến Kinh gia đầu vào ta. Dùng lực lượng Kinh gia tổ kiến quân đoàn quy mô hai vạn người làm tiền tiêu tây chinh, nếu Kinh gia đồng ý thì vui vẻ cả làng, nếu không chịu thì sau đó có giết họ bề hạ cũng sẽ không ý kiến gì.

Chiêu này của Tiêu Dao Hầu cao minh hơn nhiều. Bề hạ tây chinh cần chút vật hy sinh dò đường, không thể để tình nhuệ đế quốc làm. Bốn đội tình nhuệ đế quốc cộng lại chưa được hai trăm vạn, muốn mở rộng phải mất ba, năm mươi năm mới chiêu mộ được nhiều binh sĩ hợp cách.

Kinh gia cũng xui, việc âm thầm móc nối với Thanh Dương cung bị Tiêu Dao Hầu biết thì đã định trước sẽ sụp đổ. Ngoài Lục Long Tuyết Sơn tuy không phải quốc gia Tà Thần nhưng cũng là nơi yêu ma hoành hành, quân đội đi dò được sẽ tử thương trầm trọng. Dù mở thông đường thì người Kinh gia sẽ bị hao tổn hết chín phần.

Nhân danh đại nghĩa làm việc máu lạnh, đây là mưu tính của triều đình. Nếu không có đầu óc thâm như thế dù Tiêu Dao Hầu có thực lực cường đại cũng không bỏ lên vị trí Đại Tư Mã được.

Tiêu Dao Hầu vẫy tay cho Lâm Hoành Sơn lui:

- Được rồi Hoành Sơn hãy tìm Nguyệt Sơn, ta cho người tu dưỡng trong lĩnh trị mười ngày chữa vết thương. Không được dùng bất cứ dược vật, nếu không sẽ có tai họa ngầm. Việc Kinh gia đề ta đi nói với bề hạ, chắc không có trục trặc gì, khi đó người sẽ phải đi xa, trong thời gian này ta sẽ cho Hồng Nhi về chơi với người nhiều chút.

Lâm Hoành Sơn không biết nên nói cái gì, chỉ đành chấp tay cáo lui.

Tiêu Dao Hầu đối xử khá tốt với Lâm Hoành Sơn, vết thương của gã tuy hơi nặng nhưng dùng lĩnh trị trị thương thì một, hai ngày là khỏe. Dư ra thời gian là để Lâm Hoành Sơn lợi dụng lĩnh trị tu luyện Nguyên Từ Cửu Long Chùy.

Thưởng phạt rõ ràng, Tiêu Dao Hầu làm được điều này. Lâm Hoành Sơn đặc biệt làm thịt một Kim Đan Thanh Dương cung thì sẽ có phúc lợi cho gã, có thể tương trợ trong quân đội ở Nam Cương biết bao người chấp nhận quên mình phục vụ vì Tiêu Dao Hầu.

Còn bảo bối Bạch Đạo Liên mang trên người Tiêu Dao Hầu không hỏi, đều là chiến lợi phẩm cho Lâm Hoành Sơn.

Lâm Hoành Sơn nếu không phải truyền nhân Bình gia thì gã chắc chắn đầu vào Tiêu Dao Hầu, hết lòng hết dạ. Tiêu Dao Hầu thu nữ nhi của gã làm đồ đệ, giải quyết nỗi lo về sau cho Lâm Hoành Sơn, dù gã có chết trận cũng không ai dám đụng vào một cọng lông của Lâm Tà Hồng.

Lâm Hoành Sơn rời đi rồi Tiêu Dao Hầu mới nói với nữ nhân váy đen:

- Ta sẽ trọng dụng Lâm Hoành Sơn, sau này người không được lộ ra địch ý với hắn.

Nữ nhân váy đen đứng thẳng người, lòng hơi sợ:

- Vâng thưa lão gia.

Mới rồi nàng hiểu sai ý của Tiêu Dao Hầu, tưởng gã muốn giết Lâm Hoành Sơn diệt khẩu.

- Người đừng như vậy, ta không khống chế linh hồn của người và Nha Đầu vì hy vọng có ngày hai người sẽ thành tựu yêu tiên, không phải suốt ngày chỉ dựa vào ta, hiểu không?

Nữ nhân váy đen run giọng nói:

- Đã hiểu thưa lão gia.

Tiêu Dao Hầu khẽ thở dài:

- Hai người sát khí quá nặng, hết cách, cùng ta ở Nam Cương mười năm, ài...

Người bình tĩnh như Cúc Nguyệt Sơn ở trong Nam Cương lâu cũng hơi nóng nảy, lúc giết Sa Tinh Nhân đã dùng thủ đoạn rất ác.

- Lão gia, hay là ta và Nha Đầu về Lôi sơn tu dưỡng một đoạn thời gian, trừ đi huyết khí trong lòng?

- Ừm! Chờ Kinh nhi qua lễ thành niên đi, ta sẽ cho người và Nha Đầu về Lôi sơn tu dưỡng. Trong Ngọc Kinh thành nếu các người phạm sai lầm lớn ta cũng không dám bảo đảm bình an cho các người.

Lâm Hoành Sơn tới chỗ Tô Kinh trước, nói cho hắn biết mình đi linh trì tu hành mười ngày.

Cảnh giới như Lâm Hoành Sơn vào linh trì tu hành thì chưa đến trăm ngày có thể tu tâm pháp khẩu quyết Nguyên Từ Cửu Long Chuy đến đẳng cấp Trúc Cơ. Mười ngày có thể Trúc Cơ được không là thử thách Tiêu Dao Hầu dành cho Lâm Hoành Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Cửu cửu

Tô Kinh nghe Lâm Hoành Sơn nói muốn đi tu hành mười ngày, hắn không kiềm được hỏi:

- Sư phụ, trong mười ngày này ta sẽ làm gì?

Lâm Hoành Sơn hỏi ngược lại:

- Người tu luyện Long Xà Đồ Lục cảm giác như thế nào?

Tô Kinh kể lại tình huống mình tiến bộ quá chậm, không có ảo giác trong Long Xà Đồ Lục để xem, tốc độ tăng lên long xà chân khí phòng chừng qua ba, năm ngàn năm hắn mới thành công Trúc Cơ.

Lâm Hoành Sơn cẩn thận suy tư một lúc:

- Gần đây ta không thể mở ra Long Xà Đồ Lục giúp người, mà người chưa Trúc Cơ, chờ mười ngày sau ta trở về rồi tu luyện long xà chân khí tiếp vậy. Phải rồi, người mỗi tháng có thể dùng linh trì mấy ngày?

Tô Kinh đáp:

- Ta là thể tử, chưa Trúc Cơ nên một tháng chỉ có một lần sử dụng linh trì, mỗi năm có ba cơ hội đặc biệt vào linh trì. Ước chừng đã ba năm lẻ một tháng ta không sử dụng linh trì, hiện tại muốn dùng thì có thể liên tục dùng bốn mươi sáu ngày.

Thể tử Tiêu Dao Hầu cũ đòi phế giữ lại cơ hội dùng linh trì tu luyện, nếu là người khác, trước kia người không dùng là qua cơ hội. Tô Kinh là thể tử Tiêu Dao Hầu nên có thể tích lũy ngày, muốn dùng lúc nào cũng được.

- Bốn mươi sáu ngày, đáng tiếc, đáng tiếc

Lâm Hoành Sơn lắc đầu nói:

- Người có đi vào bây giờ cũng không thể Trúc Cơ trong thời gian ngắn, kém hơn quá nhiều. Chờ người Trúc Cơ rồi ta giao Long Xà Đồ Lục cho người, đưa người vào linh trì tu hành thì có thể cho người quan sát sáu thức đầu.

Tô Kinh hỏi:

- Vậy Thanh Minh Chân Giải thì sao?

- Đương nhiên cũng không thể buông bỏ, Thanh Minh Chân Giải là đạo pháp hạng nhất, không có xung đột với Long Xà Đồ Lục. Nếu như người có thể tu luyện đến trình độ cổ xà hóa long thì long xà chân khí của người có thể chuyển hóa với thanh minh chân khí, đây mới là cách dùng thật sự của Long Xà Đồ Lục. Sau khi luyện khí sĩ thành tựu Kim Đan vấn đề lớn nhất là tích góp không đủ, vừa mới thành tựu Kim Đan sẽ có một thời kỳ suy yếu, phải bỏ ra nhiều thời gian bù đắp.

Tô Kinh nghe liền hiểu long xà chân khí có thể cùng tồn tại với thanh minh chân khí, tu luyện về sau thậm chí có thể chuyển đổi cho nhau. Trước khi thành tựu Kim Đan tích lũy là bình cảnh lớn nhất, Tô Kinh tu luyện hai loại đạo pháp khi đó tích trữ sẽ nhiều hơn người khác gấp đôi trở lên.

Không đúng, Tô Kính còn tu luyện Ngũ Luân Bình gia, chẳng qua cách thổ nạp của Bình gia bị Lâm Hoành Sơn dùng Long Xà Đồ Lục thay thế. Long Xà Đồ Lục có thể thúc đẩy Ngũ Luân Bình gia, vô cùng huyền diệu. Giờ Tô Kính nghe nói có thể vận chuyển thành mình chân khí thì lòng thầm thấy lạ, tại sao Lâm Hoành Sơn không dựa vào Long Xà Đồ Lục đi?

Lâm Hoành Sơn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tô Kính:

- Ta có được Ngũ Luân Chân Bảo quá sớm, cô đọng ra thần binh lại là Hỗn Độn Kim Chuy, không giống như người thần binh lấy Không Tước Mâu Đạo Môn làm phối thai. Trong Hỗn Độn Kim Chuy của ta ẩn chứa thứ một số cường giả các đời Bình gia để lại, mạnh thì có mạnh nhưng làm ta khó thể tu luyện nội dung Long Xà Đồ Lục về sau.

Lâm Hoành Sơn không nói một điều rằng gã đã ngưng kết Bạch Hổ Huyết Sát, cứ luôn tu luyện thì tất nhiên có thể ngưng kết Bạch Hổ Luân. Nếu quay đầu lại từ từ tu luyện long xà chân khí, muốn luyện ra Bạch Hổ Luân sẽ rất tốn thời gian. Tuổi thọ của Lâm Hoành Sơn chắc chắn không đến một ngàn năm, gã đành từ bỏ ý định tu luyện Long Xà Đồ Lục, lo tập trung ngưng kết Bạch Hổ Huyết Sát.

Bình gia tu luyện nơi tốt nhất là chiến trường. Tiêu Dao Hầu hứa cho Lâm Hoành Sơn mang binh chinh chiến quốc gia Tà Thần, chờ quốc gia Tà Thần bị hủy diệt thì Bạch Hổ Luân của Lâm Hoành Sơn cũng sẽ ngưng kết xong.

Lâm Hoành Sơn học đạo pháp chỉ xem như phụ trợ, Tô Kính thì khác, hẳn chưa đến Trúc Cơ đã bắt đầu tu luyện Long Xà Đồ Lục, Thanh Minh Chân Giải gia truyền vì khí hải đan điền bị thương nên biến thành phụ trợ. Chờ Tô Kính tu luyện hết sáu thức đầu Long Xà Đồ Lục, Thanh Minh Chân Giải và Long Xà Đồ Lục sẽ đến mức cân bằng, đợi khi cơ sở và hóa long thì hai thứ sẽ hòa hợp nhau, hai loại thuật đạo xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Không ai sẽ vì song tu hai loại đạo pháp mà phá hoại khí hải đan điền của mình. Để tu luyện đạo pháp phụ trợ luôn thấp hơn long xà chân khí thì phá hỏng khí hải đan điền không là cách duy nhất, cách an toàn là tu luyện loại đạo pháp đẳng cấp thấp, vậy thì lúc tu luyện ban đầu không đến mức khách át chủ. Nhưng làm vậy sau này thành tựu Kim Đan sẽ không được lớn lao.

Tô Kính vừa tu luyện Long Xà Đồ Lục vừa luyện Thanh Minh Chân Giải, dường như số phận đã định trước.

Tô Kính chỉ hơi nóng lòng chút, hẳn vốn định lần này gặp Lâm Hoành Sơn sẽ tiến vào trạng thái ảo giác Long Xà Đồ Lục quan sát ngay, tăng tốc độ tu luyện long xà chân khí. Nghe Lâm Hoành Sơn nói một tràng Tô Kính chợt nhận ra đạo tâm của mình có vấn đề.

- Vậy thì trong mười ngày này ta sẽ nghỉ ngơi chút, vừa lúc đã gieo hạt giống thần binh vào các nha hoàn, ta sẽ chỉ điểm bọn họ tu hành. Ta có kiếm được chút bản về Mặc môn, đang cần thời gian nghiên cứu.

- Vậy mới đúng, tu tiên hay tu thần đều vậy, cứ luôn xông pha tới trước rồi sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Quá trình học tập phải rèn luyện, suy nghĩ lặp đi lặp lại, nếu không thì thời gian không phải nhân loại nắm giữ mà sớm bị yêu ma chiếm cứ.

Lâm Hoành Sơn đang nói đạo lý bình thường nhất, mỗi luyện khí sĩ đều hiểu, gã nói vào lúc này làm Tô Kính sâu sắc hiểu rõ hơn.

Lâm Hoành Sơn không chờ lâu được, dặn dò Tô Kính xong gã tự tìm Đại Tiên Sinh mở ra linh tri tu hành.

Bên Tô Kính, hẳn định triệu tập nha hoàn bắt đầu trợ giúp bọn họ luyện hóa hạt giống thần binh sâu thêm. Bổng Ứng Dương đến báo là có người tìm.

Tô Kính đi phòng khách nhỏ bên ngoài, thấy có người hầu chờ. Người hầu kia lạ mặt, hình như là người bên phía mẫu thân. Tiêu Dao Hầu vì Kim Đan lục trọng nên

không kiểm chế được sức mạnh, người phát ra hơi thở ngăn cách không ai được lại gần, gã tạm thời ở riêng với phu nhân tránh cho tổn thương người theo bên năng.

Tô Kính thầm nghĩ: Người hầu của mẫu thân đến làm gì? Lâu như vậy vì mình bị căm tức nên chuyện mỗi sáng đến chào hỏi cũng bị gác lại, người trong phủ hầu như ngăn cách với mình.

Tô Kính thích loại trạng thái này, nhưng Tiêu Dao Hầu cho hẳn tự do đi trong phủ khiến hẳn buộc phải có tiếp xúc với mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Quà gặp mặt (Thượng) (1)

- Người là...?

Người hầu mặc vải lụa, đầu đội mũ, phong chừng địa vị khá cao trong phủ:

- Thừa thế tử, tiểu nhân tên Tô Nguyên.

Tô Kính nhớ ra cái tên Tô Nguyên là người hầu phu nhân Tiêu Dao Hầu từ trong nhà mang theo đến đây. Người hầu được ban họ Tô, tên thì lấy theo dòng họ Nguyên gia. có thể thấy Tô Nguyên rất được mẫu thân tin tưởng.

Bề ngoài Tô Nguyên ba mươi mấy tuổi, mặt trắng trẻo. Cảm giác đầu tiên của Tô Kính là Tô Nguyên trông như thái giám, nhưng thế giới này hiện không có thái giám, Đạo Môn không cần thái giám. Trong hoàng cung ai dám giành nữ nhân với hoàng đế bệ hạ? Trực tiếp ném lên Trảm Tiên Đài, khủng bố còn hơn chém đầu.

Tô Kính cười lễ độ, ra dáng thiếu gia quý tộc:

- Ta nhớ người.

Tô Nguyên lấy một tấm thiệp đen ra:

- Thừa thế tử, người Nguyên gia Tịnh châu đến, là huynh đệ của phu nhân. Cữu cữu của thiếu gia mời thiếu gia qua, đây là thiệp mời.

Tô Kính không biết nên nói cái gì, làm gì có thiệp nào màu đen? Cữu cữu tìm hấn thì viết vài chữ là được, cữu cữu bị khủng sao?

- Đại công tử và nhị công tử đã đi qua, Nguyên thiếu gia còn khá trẻ tuổi, nên mời thiếu gia đi qua chơi.

Tô Kính nói:

- Được, người dẫn đường đi.

Tô Kính kêu Ứng Dương, Khuyển Thập Lang đi cùng mình, dặn Từ Đẳng quản lý đám nha hoàn ở nhà nghỉ ngơi.

Chỗ ở của Nguyên Lăng Hồng phu nhân Tiêu Dao Hầu cách nơi Tô Kính ngụ không xa, một đường thẳng hướng nam đi qua một vườn hoa nhỏ là đến nơi. Vườn hoa nhỏ là chỗ gieo trồng dược liệu. Trong Hầu phủ có luyện đan sư riêng, nơi này gieo trồng toàn là dược liệu bình thường, luyện chế đan dược tự sản tự tiêu.

Tô Kính theo Tô Nguyên đi qua con đường nhỏ lát đá cuội, có giàn hoa cao mười trượng bò đầy lá xanh biếc điểm xuyết hoa nhỏ đỏ rực. Có con suối chảy qua giữa đường, một thiếu nữ áo trắng đang đứng trong nước khom lưng vớt cái gì.

Tô Kính xuyên đến thế giới này đã mấy tháng, hấn ngày người nhìn thiếu nữ áo trắng ba giây mới phản ứng lại.

Đây là muội muội của hấn, tên Tô gì đó không nhớ.

Tiêu Dao Hầu không chỉ sinh con trai, trừ ba nhi tử ra gã còn hai nữ nhi. Hai nữ nhi không phải phu nhân Tiêu Dao Hầu sinh nhưng đều đưa cho nàng nuôi, chỉ có thể gọi nàng là mẫu thân.

Về điều này thì Đạo Môn và Nho môn khá giống nhau, hai nữ nhi và hai ca ca của Tô Kính đều có bên nhà mẹ đẻ, tuổi chỉ nhỏ hơn Tô Kính khoảng một tháng.

Năm đó ba đứa bé lần lượt chào đời chỉ có Tô Kính là nam, hai nữ nhi được Tiêu Dao Hầu đặt ở Dực châu, không mang đến Ngọc Kinh thành. Mãi khi Tiêu Dao Hầu trở về từ Nam Cương mới đón hai nữ nhi đến Ngọc Kinh thành. Hai muội muội của Tô Kính lớn lên ở quê hương phương bắc Dực châu.

Thiếu nữ thấy Tô Nguyên đi tới, Tô Kính theo sau, nàng không biết mặt hấn. Nhưng Tô Kính ăn mặc đều có quy cách riêng, eo treo ngọc bội biểu minh thân phận.

Thiếu nữ đứng dậy tự nhiên phóng khoáng chào Tô Kính, kêu thế tử.

Tô Kính đến gần cười nói:

- Không có người ngoài cứ gọi ta là tam ca.

Thiếu nữ thè lưỡi nói:

- Muội tên Tô Tuyết, chắc tam ca không nhớ đâu.

Tô Kính thân nhiên nói:

- Ừm, không nhớ.

Tô Kính hỏi:

- Sao muội chạy đến dược viên làm gì?

- Tháng này linh đan được dùng hết rồi, có thể hái chút ít ở đây mang về.

Tô Kính nghe nàng nói, cúi đầu nhìn con suối. Đây nước lót các đá cuội nhiều màu, những cọng cỏ nước mỏng manh mọc đầy trên đá cuội bảy sắc, chỉ dài nửa móng tay, cỏ đứng đưa trong nước.

Độc Thái Hoán Y, không tính là dược liệu cao cấp gì, một viên Xung Nguyên Đan có thể đổi nửa cân. Tính hết Độc Thái Hoán Y trong con suối nhỏ này cũng không đổi được một hộp Xung Nguyên Đan.

Tô Kính kinh ngạc hỏi:

- Sao đến nỗi như vậy?

Hai muội muội của hắn ở Hầu phủ được nuôi dưỡng đứng sau Tô Kiến, không phải vì họ là nữ nhân, chỉ tại thiên phú không bằng Tô Kiến. Nhưng không đến mức khiến tiểu thư Hầu phủ tự mình hái thuốc đi?

Tô Tuyết nhếch môi cười:

- Tam ca không làm chủ gia đình không biết vất vả. Thế tử cung ứng bao gồm thiếp thân nô bộc của các người, muội không lấy được nhiều như các ca ca, còn phải nuôi mười mấy người hầu. Phụ thân phát đan dược cho muội chỉ có thể tự mình dùng, hái mấy cái này là cho nha hoàn của muội.

Tô Kính thế mới hiểu dược viên này chỉ có người hầu đẳng cấp như Tô Nguyên được vào, nha hoàn bên cạnh hắn cũng có quyền lực đó. Nô bộc bên người Tô Tuyết kém mấy bậc, họ không có quyền vào dược viên nữa mở tự do hái.

Tô Kính nhìn Tô Tuyết xắn tay áo, hai chân trần, mặt đỏ ửng, lòng cảm thấy ảm áp. Ai nói hậu đại quý tộc toàn là một đám gái áo túi com? Tô Tuyết là nữ nhi của Tiêu Dao Hầu nhưng không như những đứa con nhà quý tộc nhỏ, rất ngoan biết tự lực cánh sinh.

- Tô Tuyết, việc hái thuốc này hôm nay đừng làm, ta dẫn muội đi dạo.

- Không được đâu...

Tô Kính nói:

- Không sao hết, muội muốn thảo dược gì cứ nói phẩm loại và số lượng, ta sai Khuyển Thập Lang, Ứng Dương ghi nhớ, lát nữa sẽ phái bọn họ đưa đi.

Tô Kính kéo tay áo Tô Tuyết muốn nàng đi theo mình.

Không có việc gì quan trọng, tụ họp với các huynh đệ tỷ muội cũng vui. Tô Kính không muốn nhốt mình trong một góc, suốt ngày thổ nạp điều tức, chuẩn bị mấy trăm năm sau trở ra thống nhất thiên hạ. Chỉ người nào bị cửa ải mới làm chuyện như vậy. Làm nhà khoa học, Tô Kính cảm thấy chính phục thể giới là chuyện nhàm chán nhất, khó hiểu nhất.

Thú vui của Tô Kính là khiến người cả thế giới run rẩy vì mình, lý tưởng của hắn là khiến thứ mình sáng tạo thay đổi quy tắc cân bằng lâu dài đến nay.

Tô Nguyên cười khỏ. Cữu gia không nói mang theo người khác, Tô Kính tự quyết định nhưng Tô Nguyên không dám can. Người ta là thế tử Tiêu Dao Hầu, nếu Tô Nguyên ngăn cản Tô Kính là lấy hạ phạm thượng.

Tô Nguyên chỉ đành đi phía trước dẫn đường, Tô Tuyết vội liệt kê thảo dược mình muốn cho Ứng Dương biết rồi bị Tô Kính kéo ra khỏi dược viên. Phía trước dược

viên có một dãy núi giả, nơi này không phải vườn hoa, núi giả khá nhỏ chỉ xem như một bình phong lớn, chính giữa có con đường nhỏ đi hướng một thư quán.

Đây là nơi đệ tử Tô gia nhánh Tiêu Dao Hầu đọc sách, nhưng Tô Kính chưa bao giờ đến, hắn đọc sách toàn có người chuyên dạy cho. Hơn nữa nguyên Hầu phủ chỉ mình Tô Kính có tư cách học hết Hoàng Đình Kinh, Từ Phủ Thức Vĩ, đệ tử Tô môn khác học được nội dung không bằng một phần mười.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Quà gặp mặt (Thượng) (2)

Chính giữa thư quán có ao nước lớn hình chữ nhật, chỉ có ít lá sen nổi trên nước, sóng nước dập dờn mát lạnh. Từ thư quán đi hướng đông có bức tường cao lớn, một cánh cửa nhỏ. Một chiếc xe ngựa đậu trên đường lát đá ngoài cửa.

Xe ngựa không khí phái như Đạo Cung, chỉ có một con ngựa đen cúi thấp đầu chờ trước xe. Thùng xe không có thuật đạo, vị trí xe phu ở đằng trước có

một thiếu niên cao kều ngồi ngủ gật. Mặt trời chói chang ở trên trời nhưng mặt thiếu niên không có mồ hôi.

Tô Nguyên nhảy lên xe ngựa. Thiếu niên đánh xe mở mắt ra, cười cười, chờ Tô Kính và Tô Tuyết lên xe thì cầm dây cương, ngựa đen to tung vó lao ra ngoài.

Xe ngựa chạy dưới bóng cây, bánh xe lách cách, thùng xe không bị xóc nảy nhiều.

Tô Tuyết biết mình sắp đi đâu, nàng thấp thòm nói với Tô Kính.

- Tam ca, muội đi như vậy không được tốt lắm, muội không nhận được thiệp mời.

Tô Kính cười nói:

- Phụ thân đã đón hai người từ Dục châu đến đây thì các người là tiểu thư của Tô phủ. Cứu cữu kêu mấy huynh đệ chúng ta đến, mang theo muội có sao, dù gì không phải người ngoài.

Tô Tuyết nghe vậy không nói gì nữa, yên lặng ngồi phía đối diện Tô Kính, hai chân giấu dưới gấu váy.

Tô Kính nhìn liền biết không phải Tô Tuyết không muốn đi mà vì nàng không mang giày, cảm thấy hơi thất lễ. Tô Kính cười tìm đôi giày trong Hoàng Đình Thần Ngọc đưa cho Tô Tuyết, là Lâm Hoành Sơn đưa hân để phát cho đám nha hoàn tập võ, đôi này dành cho Cam Tâm, kích cỡ thích hợp. Tuy váy dài phồng giày tập chẳng ra cái gì nhưng Tô Tuyết vẫn nhận lấy nhanh chóng mang vào chân.

Xe ngựa chạy như bay trên đường nhỏ, thiếu niên lái xe vẫn giữ bộ dáng lười biếng, điều khiển điệu nghệ. Với tài năng như thế dư sức làm xa kỵ binh trong quân.

Đây là nội tình của Hầu phủ, nhiều phó tòng đưa ra ngoài đều là nhân tài.

Quân đội đế quốc phân loại đơn giản gồm kỵ binh, bộ binh, thủy binh, kình giáp, trọng giáp, phù giáp. Thủy binh thì không phải nói, tác chiến nhằm vào lĩnh vực sông nước biển cả. Kỵ binh và bộ binh phân loại khác với thời đại cũ. Mỗi canh giờ hành quân có thể đến tiêu chuẩn trăm dặm là kỵ binh, đến năm mươi dặm là bộ binh. Trong kỵ binh thì chủng loại xa kỵ binh là phức tạp nhất.

Thiếu niên lái xe có kỹ thuật xuất sắc như vậy hoàn toàn có thể làm phong thi trong xa kỵ binh, mũi dao đánh vào quân trận kẻ địch.

Chốc lát sau xe ngựa dừng lại, có Tô Nguyên ở bên ngoài mở cửa xe mời Tô Kính và Tô Tuyết leo xuống. Hai người được đưa đến một chỗ thủy tạ. Một mảnh ao xanh, đối diện có sân gỗ đỏ dựng vũ đài, hai nữ nhân đánh đàn, thổi tiêu.

Tô Linh, Tô Kiến ngồi trong thủy tạ, một nam nhân áo trắng hơn tuyết ngồi phía đối diện.

Nam nhân khoảng hai mươi lăm, sáu tuổi, khí chất hơi âm trầm nhưng cười rất sáng sủa. Mắt mũi sâu, vẻ mặt hiền hòa, các loại khí chất hỗn hợp kỳ dị nhưng không cảm giác kỳ cục.

Tô Kính kéo Tô Tuyết đi lên bậc thang vào thủy tạ. Tô Nguyên không theo cùng, Tô Kính ngẩng đầu chào cữu cữu.

Nam nhân đứng lên mỉm cười hỏi:

- Ngươi là Tô Kính? Cô nương này là ai?

Tô Tuyết ở sau lưng Tô Kính thi lễ hướng nam nhân:

- Tô Tuyết.

- À, tiểu thư nhà tỷ phu.

Nam nhân đáp trả nửa lễ cho Tô Kính:

- Ta là Nguyên Thủy Vũ, Nguyên Lăng Hồng là tỷ tỷ của ta. Lần này đến Ngọc Kinh thành ta sẽ không đi nữa, kiếm một chức quan.

Tô Kính và Tô Tuyết ngồi xuống.

Tô Kính nghe Nguyên Thủy Vũ nói, kinh ngạc hỏi:

- Ta nghe nói cữu cữu ở Mang Sơn học đạo, tại sao đến Ngọc Kinh thành làm chuyện này?

- Ha, sư phụ của ta nói gió tây đã thổi, có giết chóc đến với nước. Đạo pháp của Bắc Mang Sơn ta gần với U Minh Đạo Cung, luôn mong chết nhiều người chút, có lợi rất lớn với chúng ta. Đến Ngọc Kinh thành vì tiện đường tắt.

Nguyên Thủy Vũ nói chuyện nghe vào tai Tô Kính vẫn hiền hòa, nhưng hơi hướm lạnh lẽo quanh quẩn.

Có giết chó đến với nước? Ý nói bề hạ sắp viễn chinh quốc gia Tà Thần sao?

Xem ra chuyện này không lừa được thế lực nào, hoàng đế muốn làm hành động lớn, bao nhiêu người bắt đầu chuẩn bị. Luyện khí sĩ hệ Mang Sơn cũng chạy đến Ngọc Kinh thành, xem ra trong hai, ba năm sắp tới Ngọc Kinh thành sẽ rất náo nhiệt.

Tô Linh ngồi một bên cười nói:

- Cứu cứu đến Ngọc Kinh thành lần đầu tiên gặp tam đệ, sao không có quà gặp mặt?

Nguyên Thủy Vũ nhướn chân mày dài:

- Đều là máu mủ ruột thịt, hồi cái này rất tục.

Tô Kính tiếp lời:

- Cứu cứu nói đúng, ta cũng không thiếu gì.

Nguyên Thủy Vũ nói:

- Cái đó thì sai rồi, dù sao lần đầu gặp mặt, cho người cái này đi.

Một viên đan hiện ra trong tay Nguyên Thủy Vũ, gã hồ hững ném cho Tô Kính.

Tô Kính nhận lấy viên đan màu đen, các hơi thở sắc bén quán quanh bề mặt tròn trịa. Lòng bàn tay đau nhói như thể Tô Kính không phải nhận viên đan mà là đao luân xoay nhanh.

- Đây là Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi, giết năm kẻ tội ác tày trời, luyện hóa linh hồn họ đủ trăm ngày mới thành công. Ta luyện lôi hoàn này ba mươi bốn năm mới thành công được một lần.

Tô Kính rung mình, đan hoàn trong tay hắt thì ra luyện chế từ linh hồn con người. Nghe ý Nguyên Thủy Vũ thì gã luyện đi luyện lại ba mươi mấy năm chỉ thành công một lần, vậy thì chết bao nhiêu người?

Nguyên Thủy Vũ thấy vẻ mặt Tô Tuyết e ngại thì cười nói:

- Tô Tuyết sợ cái gì? Nếu không phải linh hồn kẻ ác thì không thể luyện chế Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi thành công. Mang Sơn cũng không phải truyền thừa Ma môn, giết người cũng phải chọn kỹ.

Tô Tuyết không dám tiếp lời.

Tô Kính cất Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi vào Hoàng Đình Thần Ngọc, đỡ lời:

- Cứu cứu đừng hù Tô Tuyết, nàng mới đến Ngọc Kinh thành vài ngày, chưa gặp qua những chuyện này.

Tô Kiến thấy Tô Kính cất lôi hoàn, lòng thầm hâm mộ. Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi của Mang Sơn nổi tiếng lừng lẫy, Nguyên Thủy Vũ có thể luyện chế thành công thì chắc đã thành tựu Kim Đan.

Thật đáng sợ, trẻ tuổi như vậy đã thành tựu Kim Đan, dù chỉ là Kim Đan nhất trọng cũng thật phi thường. Tô Kiến trò chuyện với Nguyên Thủy Vũ hơn nửa canh giờ nhưng nhìn sao cũng chỉ như một luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ.

Tô Kiến không thể xác định còn Tô Kính thì thật sự cảm nhận lực lượng Kim Đan kỳ của Nguyên Thủy Vũ. Cảm giác hơi quái dị, theo lý thuyết luyện khí sĩ Kim Đan nhất trọng khó điều khiển sức mạnh bản thân, sẽ lộ rõ cảnh giới. Hơi thở của Nguyên Thủy Vũ trúc trắc, nếu Tô Kính không có nhiều kinh nghiệm giao tiếp với luyện khí sĩ Kim Đan kỳ thì khó phát hiện lực lượng lĩnh vực Kim Đan.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Quà gặp mặt (Hạ) (1)

Đạo nhân kết thành Kim Đan, một viên kim đan tương đương với một tiểu thế giới. Nó không phải thế giới trong không gian mà ý chỉ quy tắc đặc biệt của riêng luyện khí sĩ Kim Đan.

Nguyên Thủy Vũ khổng chế lực lượng lĩnh vực Kim Đan của mình rất vi diệu, chưa bao giờ nghe tin Nguyên gia Tịnh châu lại có thêm một cường giả Kim Đan.

Nguyên Thủy Vũ hơi tò mò về Tô Kính, gã có nghe qua danh tiếng của ngoại sanh này, dù tin đồn chỉ có một phần trăm sự thật thì người trước mắt không nên là thể tử Tiêu Dao Hầu.

Ngoại sanh của gã chưa đến mười sáu tuổi mà vóc dáng đã gần như người trưởng thành.

Sau khi Tô Kính xuyên việt thì dáng người của thể tử hơi thay đổi, hần đi theo Lâm Hoành Sơn tập võ không lâu nhưng ảnh hưởng rất lớn. Hai vai Tô Kính rộng hơn ban đầu mấy tấc, lưng ong tay vượn, dáng người hoàn mỹ. Nhìn qua vóc người cao ráo, mũi nhọn ẩn giấu.

Tô Kính còn chưa đến cảnh giới Trúc Cơ mà khí chất đã rất gần với Nguyên Thủy Vũ.

Nguyên Thủy Vũ càng xem càng cảm thấy thú vị, trong lòng đã có quyết định.

Nguyên Thủy Vũ nói với Tô Kính:

- Tô Kính, có muốn học đạo pháp Mang Sơn không?

Tô Kính lắc đầu nói:

- Không muốn chút nào, Thanh Minh Chân Giải đủ cho ta tu luyện cả đời rồi.

Nguyên Thủy Vũ khuyên:

- Thanh Minh Chân Giải tất nhiên là đạo pháp hạng nhất, nhưng đạo pháp Mang Sơn theo đuổi huyền bí linh hồn, dù ngươi không thể phi thăng cũng có cách chuyển tu Quý Tiên, trường sinh bất tử.

- Cừu cừu đang định lừa người sao? Quý Tiên chỉ có vạn năm thọ, không thể sử dụng lực lượng tiên nguyên, không có khả năng tiếp tục tu hành, chẳng qua là kéo dài hơi tàn.

Nguyên Thủy Vũ tha thiết nói:

- Tô Kính, nếu như tín phụng Cừu Tử Quý Mẫu thì không chỉ có vạn năm thọ. Chỉ cần Cừu Tử Quý Mẫu bắt diệt thì tương đương với đại đạo trường sinh.

Tô Kính nghe, không có cảm giác gì nhưng Tô Linh, Tô Kiến đã động lòng. Mang Sơn phái là môn phái tu đạo khác lạ, có nhiều đệ tử mà toàn tha nổi.

Nhưng trước khi tu luyện đạo pháp Mang Sơn phải thề độc với Cừu Tử Quý Mẫu, người truyền dạy đều không ngoại lệ, lần đầu tiên ngăn chặn đạo pháp lan tràn. Dù người tu hành đạo pháp Mang Sơn cũng không thể truyền bá rộng rãi, người học tập nếu trái với lời thề sẽ bị phản phệ linh hồn, hồn phi phách tán.

Tô Kính muốn học thì phải thề độc.

Đã thề độc linh hồn người đó sẽ có mối liên kết với Cừu Tử Quý Mẫu, phản bội Mang Sơn sẽ bị Cừu Tử Quý Mẫu lấy đi linh hồn, không có sức chống cự.

Cừu Tử Quý Mẫu không cần tín ngưỡng, không phải Tà Thần, nghe nói là Quy Thần Chân Thân trong địa phủ thượng cổ, có đại năng vô thượng. Dù là cường giả Kim Đan bị Cừu Tử Quý Mẫu thổi một hơi là chết.

May mắn Cừu Tử Quý Mẫu không thể tùy tiện giáng thế, ngoại không chủ động liên lạc thì Cừu Tử Quý Mẫu sẽ không tìm tới cửa. Dù vậy vẫn có sức hấp dẫn rất lớn, đặc biệt Tô Linh, Tô Kiến hầu như không có cơ hội phi thăng, Kim Đan rất xa vời, nếu có thể tu luyện đạo pháp Mang Sơn, có Nguyên Thủy Vũ làm người dẫn tiến là được trực tiếp đầu vào nội môn học tinh túy quý đạo.

Những cơ sở đã tu luyện từ trước còn đó, không phải luyện lại từ đầu, hai người có hy vọng rất lớn thành tựu Kim Đan. Nếu không thể phi thăng còn có thể chuyển tu Quý Tiên. Chỉ cần bái Cừu Tử Quý Mẫu là có cơ hội biến được trường sinh bất tử.

Tô Kính không hề động lòng, thứ này khá giống bí pháp Bình gia, nếu hần thúc đẩy hạt giống thần binh khiến nhóm Từ Đẳng tu luyện bí pháp Bình gia, miễn hần thành thần thì tám nhà hoàn cũng được phong thần. Dù là quỷ thần thì các nàng có thể cùng Tô Kính trường sinh bất tử.

Về mặt lý luận nếu có ngày Tô Kính cùng thọ với thiên địa, phương thế giới này không bị hủy diệt thì tám nhà hoàn sẽ sống mãi. Hơn nữa Bình gia phong thần vẫn có thể hưởng thụ sung sướng trần gian. Quý Tiên thì bị thân lực của Cừu Tử Quý Mẫu thay thế tất cả cảm giác của mình.

Thành Quý Tiên không cần ăn thứ gì bởi vì không đói, ăn cũng không cảm giác mùi vị.

Tô Kính nhìn hai ca ca đã động lòng, hần lên tiếng nhắc nhở Nguyên Thủy Vũ:

- Cừu cừu đùa với chúng ta như vậy coi chừng phụ thân...

Nguyên Thủy Vũ cười lớn:

- Nếu các người bị dụ dỗ thì tỷ phụ sẽ mặc kệ, đó là do ý chí của các người không đủ kiên định, ta không dùng đạo pháp gì mê hoặc các người.

Tô Kính không bị lừa:

- Tuy là đạo lý này nhưng gần đây tính tình của phụ thân khá tệ.

Tiêu Dao Hầu tu luyện Thanh Minh Chân Giải, lúc Kim Đan lục trọng là cửa ải lớn vấn đề bây giờ không phải tính tình không được tốt, ai mà đụng vào nghịch lân là gã bất chấp đó là ai, sẽ nghiền chết trước rồi tính.

- Cũng đúng, tỷ phụ bây giờ không chọc vào được.

Nguyên Thùy Vũ mỉm cười nói:

- Máy người đều có quà đây.

Nói rồi ba thứ khác xuất hiện trong tay Nguyên Thùy Vũ chia cho nhóm Tô Linh.

Tô Linh được một cây thước sắt, có trời, trăng, sao. Tô Kiến được một dao găm nhỏ xinh, luyện chế bằng xương trắng, âm khí âm trầm. Tô Tuyết được cây quạt nhỏ xinh, không biết bên bằng thứ gì mà mỏng như cánh ve, cực lạnh.

- Cữu cữu kêu ta lại đây có chuyện gì?

Tô Kính ra hiệu cho Tô Tuyết mặc kệ mấy huynh đệ họ làm gì, nàng lo ăn chút trái cây trên bàn đi. Những trái cây này linh khí đậm, có lợi cho luyện khí sĩ rất nhiều. Tô Tuyết không khách sáo, hàm răng trắng cắn rôm rốp, các trái cây rơi vào bụng hóa thành tinh khí chảy khắp toàn thân.

Tô Kính rất có hảo cảm với muội muội này, mỗi tháng nàng được phát cho không nhiều, ăn ở chỗ Nguyên Thùy Vũ một lần tiết kiệm được hai tháng phát lương. Nguyên Thùy Vũ đưa đồ đều là thứ gã mang đến, không ăn thì phí.

Nguyên Thùy Vũ thẳng thắn nói:

- Ha ha ha! Tìm người đến đương nhiên có chuyện cầu người.

Tô Kính không từ chối ngay nhưng cũng không muốn hỗ trợ:

- Ta rất bận.

Tô Kính đang phứt tu hành quan trọng, làm việc cho Nguyên Thùy Vũ hơi mất thời gian, không có lợi.

Một cái Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi đã muốn thu mua hẳn? Thứ này rất quý giá nhưng chỉ là một món pháp khí, tác dụng kém xa Hoàng Đình Thần Ngọc. Giống như người muốn bỏ ra năm trăm khối tiền thu mua tình trường, cần xét lại chỉ số thông minh.

- Chỉ là việc nhỏ, tỷ phụ kiếm cho ta một chức vị, bên Trích Tinh môn thiếu đô úy, ta đi qua bổ sung. Nhưng thanh danh của ta trong Nguyên gia không quá rõ ràng, chỉ dựa vào danh tiếng của tỷ phụ không ai xem trọng ta. Mấy huynh đệ các người thường qua bên chỗ ta chơi là được.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 86: Quà gặp mặt (Hạ) (2)

Tô Kính thăm lấy làm lạ, một cường giả Kim Đan kỳ đi làm đô úy nhỏ nhoi làm gì? Dù muốn tham gia tây chinh nhưng quân đội Trích Tinh môn không được ra kinh, sau khi tham gia trong vòng mấy năm không thể điều động ra ngoài.

Không lẽ trong kinh thành sắp xảy ra chuyện lớn?

Ngoài hoàng cung có chín môn, Trích Tinh môn nằm trong số đó. Hoàng đế muốn bình định bạo loạn thì sẽ sử dụng quân đội chín môn trước, nếu không đàn áp được mới để Vũ Lâm quân và cường giả Kim Đan trong hoàng tộc đứng ra.

Từ khi Ngọc Kinh thành xây dựng chưa từng điều động quân đội chín môn, đây là chức vụ nhân nhĩ nhất trong các chức rành.

- Cữu cữu, ta không dám bảo đảm có đi được không, người cũng biết sau khi phụ thân trở về liền cấm túc ta đến bây giờ còn chưa được ra phủ.

Không đợi Tô Kính từ chối Nguyên Thùy Vũ lấy một cái hòm dài ba thước đặt trên bàn:

- Không gấp, Tô Kính, sau lễ thành niên của ngươi thì tỷ phụ sẽ không cấm túc nữa, đến lúc đó ngươi muốn đi đâu trong Ngọc Kinh thành đều được.

Tô Kính trầm nghĩ tên này là ảo thuật gia sao?

Tô Tuyết ăn no muốn ợ chua, thấy trên ổ khóa vàng hòm gỗ có một phù lục phức tạp, nhìn kỹ thì là cấm chế thiên cương, nàng hỏi:

- Cữu cữu, đây là cái gì?

Nguyên Thủy Vũ đáp:

- Đồ chơi thôi, cho các ngươi mở rộng tầm mắt.

Tay Nguyên Thủy Vũ ấn trên ổ khóa vàng, phù văn cấm chế trên khóa vàng nhạt dần, hòm gỗ rầm một tiếng bật nắp ra.

Tô Kính cúi đầu nhìn, trong hòm gỗ cuộn cuộn khói đen đậm đặc, nhiệt độ không khí trong thủy tạ giảm mạnh gần như đóng băng.

Khói đen cuộn cuộn trong hòm gỗ, có tiếng quỷ khóc thần gào, thanh âm lay động hồn người. Tô Kính có Lục Đạo Thần Giám bảo vệ linh hồn nên không cảm giác gì, Tô Tuyết thì mặt trắng bệch đổ mồ hôi ròng ròng.

Tô Tuyết dựa sát Tô Kính, ôm chặt cánh tay hắn, siết chặt làm hắn đau cơ bắp.

- Cữu cữu!

Tô Kính nghi hoặc hỏi:

- Đây là gì?

Trông không phải pháp khí hoặc đạo khí, đưa thần thức vào cảm giác như rơi vào sông băng, không tra xét được chút gì.

- Đây là Địa Phủ Chi Môn, thứ sư phụ ban thưởng cho ta.

Tô Linh hỏi dồn:

- Cữu cữu hãy nói xem nó dùng để làm gì?

- Thời thượng cổ có thiên đình, địa phủ, lo quản âm dương. Nghe nói cửa địa phủ là lối vào đi hướng thế giới địa phủ, ít nhất phải là cường giả Kim Đan lục trọng mới luyện chế thành công. Nhưng dù thành công thì không ai biết đi vào tầng không gian nào của địa phủ. Sư phụ từng dùng cái hòm này rồi, không tìm được thứ sư phụ muốn, phỏng chừng là một tiêu thế giới, sinh vật mạnh nhất trong đó chỉ là Kim Đan sơ kỳ.

Tô Kính hỏi:

- Cữu cữu muốn vào sao?

- Tại sao không? Người tu luyện nên tìm việc vui.

Tô Tuyết núp sau lưng Tô Kính lắc đầu nguây nguậy:

- Ta không đi!

Cái hòm quái dị, chỉ mới phát ra thanh âm đã khiến người điên đảo thần hồn, đi vào chỉ e có nguy hiểm rất lớn.

Nguyên Thủy Vũ nói:

- Sợ cái gì, cữu cữu sẽ không hại các ngươi, mặc cái này vào không sợ mình khí xâm thực.

Nguyên Thủy Vũ lấy ra món đạo y đặt lên bàn. Đạo y kiểu dáng giống nhau, hoa văn màu xanh, đáy màu đen, nhìn hoa văn như mây đen cuộn cuộn, dường như nó thật sự chuyển động.

- Đây là Bách Quỷ Dạ Hành Y, nếu là đẳng cấp đạo khí có thần uy xuyên qua âm dương. Đây là ba món pháp khí, đủ ngăn cản mình khí trong không gian địa phủ đó.

Nguyên Thủy Vũ tách ba món đạo y ra đặt trước mặt nhóm Tô Kính, thúc giục:

- Đi vào nhìn xem!

Tô Kính động lòng. Địa Phủ Chi Môn là trang bị Mang Sơn đạo phái luyện chế, có thể mở ra cánh cửa đi vào địa phủ. Nghe nói địa phủ đã vỡ nát, hóa thành vô số tiêu thế giới.

Nếu may mắn có thể kiếm được báu vật trong những tiểu thế giới này. Tuy sư phụ của Nguyên Thủy Vũ đã tìm tòi tiểu thế giới rồi nhưng chắc chắn còn thứ lọt lưới, không thì sư phụ của Nguyên Thủy Vũ không thể nào truyền lại Địa Phủ Chi Môn cho gã.

Tô Kính không tham gì báu vật trong đó, dù có báu vật cũng thích hợp cho Mang Sơn đạo phái, có lẽ có chút ý nghĩa với U Minh Đạo Cung. Thứ Tô Kính tu luyện thì...

Không đúng, long xà chân khí có thể đồng hóa bất cứ loại lực lượng nào, nhưng đó là chuyện tương lai. Nếu Tô Kính kiếm được một Địa Phủ Chi Môn, khi nào Kim Đan sẽ có nơi tốt để tu luyện.

Khối đen cuộn cuộn trong rong ẩn chứa lực lượng khá mạnh, cần cấm chế thiên cương phong ấn lại mới có thể mang theo bên người.

Nguyên Thủy Vũ tuy là cứu chủ của hắn nhưng Tô Kính không dám hoàn toàn tin tưởng người này. Nguyên Thủy Vũ là cường giả Kim Đan kỳ, nếu đi theo gã vào tiểu thế giới địa phủ, gã tu luyện thuật đạo Mang Sơn sẽ biến mạnh hơn. Thực lực của Tô Kính miễn cưỡng đánh thắng luyện khí sĩ mới Trúc Cơ, đối diện Kim Đan hầu như không sức chống cự. Hai ca ca cũng vậy, Tô Tuyết nhìn là biết không có kinh nghiệm thực chiến, hoàn toàn là luyện khí cầu trường sinh.

Nếu cùng Nguyên Thủy Vũ vào tiểu thế giới địa phủ nghĩa là đặt mạng sống vào tay gã, đừng nói gã, dù là Tiêu Dao Hầu Tô Dương thì Tô Kính cũng không yên lòng.

Dù sao Tô Kính là người xuyên việt, mới bồi dưỡng chút cảm giác tình thân với Tô gia, chưa đến mức máu mủ tình thâm. Nhưng Đạo Môn chú trọng huyết mạch nhất, Nguyên Thủy Vũ có lý do gì hại hắn?

Tô Kính nghĩ đến đây ngược nhìn bầu trời. Trời trong xanh, Bích Nhân Thần Nha bình thường luôn khiến người phiến nay không thấy đâu, nó không xoay quanh trên trời.

Nếu có mặt Bích Nhân Thần Nha thì Tô Kính sẽ không chút do dự theo Nguyên Thủy Vũ vào tiểu thế giới địa phủ, vì hắn biết nó sẽ không ngồi xem hắn bị người giết chết.

Tô Kính chợt cười, hắn lấy một Bách Quý Dạ Hành Y khoác lên người. Mặc vào đạo y đặc biệt mới phát hiện trong cổ áo có hai phù lục màu vàng dài, khi mặc đạo y vào thì hai phù lục màu vàng tự nhiên ghép lại với nhau hình thành cấm chế đặc biệt. Cấm chế này có chút cảm giác quy tắc không gian, dựa vào nó mọi người sẽ không lạc nhau trong tiểu thế giới địa phủ, sẽ không bị lạc.

Tô Kính mặc Bách Quý Dạ Hành Y, đạo y rộng lớn tự động rút lại, vạt áo chỉ dài qua đầu gối, lực lượng phù văn kéo dài xuống dưới bảo vệ hai chân.

- Tô Tuyết thì làm sao đây?

Nguyên Thủy Vũ chỉ chuẩn bị ba bộ Bách Quý Dạ Hành Y, không ngờ Tô Tuyết đi theo đến.

Tô Tuyết nhìn hòm gỗ trên bàn, tim đập nhanh trốn sau lưng Tô Kính, nàng không muốn đến gần đó:

- Tam ca, muội không đi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Địa Phủ Chi Môn

Tô Kính biết Nguyên Thủy Vũ không thể nào vì tính kẻ hắn mà kiếm cái hòm này. Nếu Nguyên Thủy Vũ muốn giết hắn thì ra tay ngay bây giờ cũng được, Tô Kính không thể đánh trả. Dù hắn vào tiểu thế giới địa phủ thì Nguyên Thủy Vũ cũng không thoát khỏi liên quan, miễn gã làm gì sẽ bị Tiêu Dao Hầu giết ngay, không cần chứng cứ.

Miền Nguyên Thủy Vũ không bị điên thì sẽ không xuống tay với Tô Kính. Tô Linh, Tô Kiến chưa có giá trị cao đến mức một cường giả Kim Đan chôn cùng họ.

- Tô Tuyết, ngươi sợ cái gì?

Nguyên Thủy Vũ cau mày nói:

- Tỷ phu anh hùng cả đời, tử nữ của tỷ phu không thể có người yếu đuối!

Nguyên Thủy Vũ nói câu đó hơi nghiêm khắc.

Tô Tuyết chu môi lộ ra nửa khuôn mặt cải lại Nguyên Thủy Vũ:

- Nhưng cừu cừu, ta không có một món pháp khí nào ra hồn.

Nguyên Thủy Vũ bật cười, nói:

- Tỷ phụ vẫn không khác gì. Thôi, cừu cừu tặng cho ngươi một món pháp khí là được, dù sao... cũng là xử lý người khác lấy được nó, không tiện lấy ra dùng.

Nguyên Thủy Vũ lấy một tiểu kiếm dài bảy tấc nâng trong bàn tay tựa như linh xà chói mắt, tiểu kiếm vận vẹo rung bản bật như muốn trốn khỏi tay gã.

Nguyên Thủy Vũ hé môi thổi một hơi bảy sắc vào tiểu kiếm, trong tiểu kiếm phát ra tiếng thét thê lương rồi ngừng vận vẹo.

Nguyên Thủy Vũ cẩn thận dùng hai ngón tay kẹp thân kiếm đẩy tới trước, hơi thở bảy sắc trên thân kiếm bị lau đi, ánh sáng vụt tắt lộ ra hoa văn cổ xưa.

Tô Tuyết không đến mức không có món pháp khí nào, nàng chỉ lấy có từ chối để không vào tiểu thế giới địa phủ. Ai ngờ Nguyên Thủy Vũ trực tiếp đưa đạo kiếm hạ phẩm, hơi tốt hơn pháp khí. Nghe Nguyên Thủy Vũ nói thì đạo kiếm này là gã giết người cướp của lấy được, không thấy khoe ra ngoài, phỏng chừng người bị gã diệt có chút bối cảnh.

Tô Tuyết bất đắc dĩ nói:

- Vậy cừu cừu đợi ta một lát.

Tô Tuyết nhận lấy đạo kiếm há miệng nuốt vào bụng.

Nguyên Thủy Vũ nói:

- Không cần, ta giúp ngươi.

Ngón tay Nguyên Thủy Vũ điểm vào giữa trán Tô Tuyết, Tô Kính thấy tiểu kiếm bay ra từ mũi nàng. Trong lúc Tô Tuyết bất ngờ thì đạo kiếm đã bị luyện hóa, đạo kiếm có năng lực bay giết địch, trực tiếp bay ra ngoài người hộ chủ.

Tô Kính một lần nữa cảm thán Nguyên Thủy Vũ khổng chế lực lượng thật đáng sợ, xóa sổ khí linh trong đạo kiếm rất là dứt khoát hung tàn.

Tô Tuyết nhảy mũi muốn nín thở, tiểu kiếm đột nhiên dấy lên từng đợt kiếm phong, cái bàn trước mặt bị kiếm phong cắt nát vụn. Tô Tuyết đỏ mặt.

- Không kiểm soát được cũng không sao, chờ chút nữa vào địa phủ ta sẽ kiếm vài quý vật cho ngươi luyện tập tay.

Nguyên Thủy Vũ chưa chịu thôi, lại lấy ra một hạt châu chói mắt ném hướng đỉnh đầu Tô Tuyết. Hạt châu lơ lửng cách đầu Tô Tuyết ba thước, ánh sáng mỏng lung xoay tròn.

Tô Linh kiến thức rộng nhận ra ngay lai lịch của hạt châu, hét lên:

- La Hán xá lợi!

- Không sai, là La Hán xá lợi, chuyên phá tai họa. Tô Tuyết, có xá lợi hộ thể cũng tương đương với Bách Quỷ Dạ Hành Y. Đi theo ta.

Nguyên Thủy Vũ dứt khoát nhảy vào hòm, ẩn vào dòng khí đen. Khí đen xoay tròn nhanh, vạt áo đạo y của Nguyên Thủy Vũ chớp mắt bị nuốt mất.

- Tam đệ nói xem nên làm sao?

Tô Linh rất muốn đi vào, khác với Tô Kính, gã và Tô Kiến đều muốn cầu may. Tiểu thế giới như vậy kiếm chiến lợi phẩm dễ hơn đánh yêu quái hoang dã trong Đông Tàn đế quốc.

Bởi vì bắt giết quá độ nên trong Đông Tàn đế quốc cảnh có rất ít yêu quái ra hồn, dù có yêu quái hoang dã cường đại cũng sẽ được vài thế lực bảo vệ, chờ khi yêu quái trưởng thành đến trình độ nhất định mới bắt. Tiểu thế giới thì khác, dù bị cường giả Kim Đan cường đại cướp đoạt một phen cũng sẽ còn nhiều mục tiêu thích hợp.

Hơn nữa địa phủ vỡ nát hình thành tiểu thế giới không chừng còn tiên khí thượng cổ để lại. Không cần tiên khí hoàn chỉnh, chỉ một mảnh phế liệu đem về có thể rèn thành đạo khí.

Nhưng Tô Kính là thế tử, dù Tô Linh là đại ca cũng phải trung cầu ý kiến của hắn.

Tô Kính nói:

- Vậy đi xem thử, cẩn thận, đừng đi rồi ra.

Tô Kính sờ hai cấm chế thiên cương trong cổ áo, định nhảy vào hòm.

Tô Linh giờ tay ngăn Tô Kính lại:

- Ta đi trước, Tô Kiến, người đi cuối.

Tô Tuyết ở sau lưng kéo tay áo Tô Kính, nàng vẫn còn rụt rè. Lúc này Tô Kính không có cảm giác tò mò, hưng phấn thám hiểm, cảm giác sâu sắc nhất là hấn có huynh đệ tỷ muội.

Hấp thu vô số tri thức Đạo Môn làm Tô Kính hiểu đại khái sau khi hấn đoạt xá thì thừa hưởng khí vận của thế tử Tiêu Dao Hầu, cũng kết nhân quả.

Kiếp số của thế tử cũ do Tô Kính gánh chịu hết, nếu cứ chỉ lỗ mãng sẽ dẫn đến rắc rối càng lớn hơn nữa.

Nước chảy bèo trôi thì không được, ngược dòng vượt lên phải có lòng nghịch với trời. Nên Tô Kính sống rất cẩn thận, từng bước đi tới hôm nay, Tô Linh khiến hấn cảm nhận tình thân ấm áp, chỉ một chút xiu đủ làm mềm lòng hấn.

Tô Kiến đoạn hậu có khả năng bị lạc lớn nhất, Tô Linh đi đầu nếu gặp rắc rối thì gã sẽ đứng mũi chịu sào.

Tô Linh nói xong khoác Bách Quỷ Dạ Hành Y vào, nhìn nhị đệ Tô Kiến cũng mặc đồ, sau đó gã nhảy vào trong hòm chớp mắt biến mất. Tô Kính theo sau, Tô Tuyết vào theo, cuối cùng là Tô Kiến. Bốn huynh đệ tỷ muội đều nhảy vào Địa Phủ Chi Môn.

Tô Kính nhảy vào khói đen chợt nhận ra khói đen kia dính đặc như nước biển, có lực hút rất lớn, như một vòng xoáy hút hấn xuống dưới. Bách Quỷ Dạ Hành tỏa ra dao động linh lực mỏng manh, khói đen chỉ lượn lờ quanh người Tô Kính chứ không xâm thực.

Tiếng gào thét thảm thiết, rên rỉ, gầm rống từ bốn phương tám hướng trong khói đen vọng lại, thanh âm như sóng dữ đánh vào người trong vòng xoáy.

Tô Kính không thể kiểm soát Bách Quỷ Dạ Hành biến đổi, đạo y này chỉ tự động phát ra linh lực triệt tiêu trùng kích linh hồn đến từ khói đen.

Roi xuống cỡ một phút nhưng chưa qua phạm vi khói đen. Tô Kính động ý niệm, một linh lực trong Hoàng Đình Thần Ngọc được hấn dùng chân khí kích phát thành một giọt nước nhỏ dọc theo đầu ngón tay của hấn bay ra ngoài.

Đây là một đạo pháp kèm theo Hoàng Đình Thần Ngọc, thủy lôi thuật. Uy lực thủy lôi nhỏ nhưng Tô Kính nhớ quý vật gì cũng sợ lôi pháp, thủy lôi từ Hoàng Đình Thần Ngọc bắn ra, chân khí của Tô Kính nhiều hay ít không quan trọng. Khoảng

mười lăm giây Tô Kính có thể phát ra một thủy lôi, khoảng cách công kích là mười trượng.

Giọt nước bay vào khói đen, đột nhiên ánh sáng màu lam phình to, khói đen trước mặt bị xé rách, sau đó có tiếng sấm nổ bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Vận khí (1)

Đùng đùng!

Tô Kính trông thấy một khuôn mặt to cách trước mặt hấn mười thước bị thủy lôi nổ nát, nó tức giận rít gào.

Tô Kính phát ra thủy lôi chỉ cỡ hột com nhưng lôi quang vụt qua, khói đen năm trượng trước mặt hấn đều bị xé rách không thể ngưng tụ. Quý vật trong khói đen bị lôi pháp trọng thương.

Hơi thở của quý vật đó rõ ràng là trình độ luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, ít ra vượt qua một ngưỡng cửa sắt. Tô Kính xòe năm ngón tay ra, lòng bàn tay phóng ra Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi, dao quang lấp lóe, tia điện đi vòng quanh khuôn mặt to lớn.

Quý vật bị lôi nhần cắt thành từng mảnh, mỗi mảnh nhỏ nhanh chóng bốc cháy. Quý hỏa màu xanh lục lạnh buốt giá, cơ thể Tô Kính mất kiểm soát xuyên qua quý hỏa, một luồng sáng bạc nhạt bắn tới bị hấn chặn vào tay. Tô Kính nhìn kỹ đó là một thứ đặc quái, cỡ năm tay, hơi ẩm.

Khói đen trước mặt tan biến, Tô Kính nghiêng người nhẹ nhàng đáp xuống đất. Nguyên Thủy Vũ đã đứng phía trước, chân đạp vách vực lớn màu tím đen. Nguyên Thủy Vũ đứng ở mép vách vực nhìn ra xa.

Thấy Tô Kính nắm chặt lồng đặc đáp xuống đất, mọi Nguyên Thủy Vũ mấp máy nhưng cuối cùng không xin hấn. Tô Kính là ngoại sanh của gã, Nguyên Thủy Vũ tạm thời không có thứ gì để trao đổi với hấn, cưỡng ép cướp lấy thì không được, bị tỷ phu biết sẽ lột sạch gã ném ra ngoài Ngọc Kinh thành.

Nguyên Thủy Vũ đã bình tĩnh lại, cười thầm tại sao sự bình tĩnh của mình bỗng giảm thấp vậy.

- Ngươi biết thứ trong tay là cái gì không?

Tô Kính thu nó vào Hoàng Đình Thần Ngọc, hỏi:

- Không biết, nhóm đại ca đi đâu rồi?

Tô Kính thấy lạ là Tô Linh nhảy xuống trước hắn mà bây giờ không thấy bóng dáng đâu, Tô Tuyết theo sau hắn cũng mất tích.

- Chờ thêm chút nữa, ngươi đánh chết một quý vật chặn đường nên nhanh chút. Ta một đường giết mười mấy con mà không được Lư Ly Hồn Đăng, ngươi thật may mắn.

- Lư Ly Hồn Đăng?

Giọng Nguyên Thủy Vũ trầm thấp như sợ kinh động thứ gì trong khối đen:

- Ủ, Mang Sơn đạo phái chúng ta dùng Lư Ly Hồn Đăng để bồi dưỡng khí linh. Có Lư Ly Hồn Đăng thì tốc độ khí linh trưởng thành sẽ tăng nhanh rất nhiều, đạo phái khác cũng dùng nó được. Ngươi được đến Lư Ly Hồn Đăng phẩm chất rất tốt.

Tô Kính không kiềm được hỏi:

- Nếu như khí linh bị thương, cho nó ăn loại Lư Ly Hồn Đăng này thì hiệu quả ra sao?

Nguyên Thủy Vũ biết không thể cướp đi nên kệ luôn:

- Vậy thì lãng phí, khí linh không sợ đan độc. Ngươi có thể tìm luyện đan sư, luyện chế Cửu Chuyển Hồi Hồn đan, lúc luyện chế thêm vào Lư Ly Hồn Đăng sẽ có cơ hội luyện chế ra Cửu Chuyển Kim Đan thật sự, nếu cho khí linh dùng hiệu quả mạnh hơn gấp mấy chục lần.

Phải đánh giết quý vật mới có được Lư Ly Hồn Đăng, nhưng thứ này không liên quan đến cảnh giới quý vật, toàn nhờ vận may. Có lẽ giết một con tiểu quý là sẽ được một Lư Ly Hồn Đăng không tệ, cũng có thể giết mười mấy quý vương mà không được chiến lợi phẩm.

Nguyên Thủy Vũ nghiêm túc hỏi:

- Hay là tiếp theo nếu chúng ta gặp quý vật, giết rồi chia đều đồ được không? Ta mạnh hơn ngươi, còn ngươi thì may mắn hơn ta. Ta đến đây tuy không phải tìm Lư Ly Hồn Đăng nhưng thứ này cũng rất quan trọng với ta.

Nếu người đối diện không phải ngoại sanh của Nguyên Thủy Vũ thì gã đã một bàn tay đập chết cướp đồ rồi.

Nếu Tô Kính không có khí linh Lục Đạo Thần Giám trong người, còn bị thương nghiêm trọng thì hắn sớm tặng Lư Ly Hồn Đăng cho Nguyên Thủy Vũ. Nguyên Thủy Vũ là cừu cừu của hắn, chắc chắn sẽ đền đáp lại chứ không lấy không, vì làm Tô Kính phật lòng là hắn đi móc mấu thân ngay.

Hướng về đệ đệ hay bênh nhi tử? Quá rõ ràng khỏi phải nghĩ.

Tuy Nguyên Thủy Vũ mạnh nhưng còn kém xa Tiêu Dao Hầu, lần đầu tiên Tô Kính thám hiểm ở thế giới này đã cảm nhận được ích lợi khi có chỗ dựa. Không thì luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ như Tô Kính sao có thể chia đều chiến lợi phẩm với luyện khí sĩ Kim Đan kỳ?

Nguyên Thủy Vũ không cảm thấy mình chịu thiệt, thực lực của gã mạnh nấy nếu không được may mắn thì có lẽ ba, năm năm không giết ra Lư Ly Hồn Đăng. Tô Kính chỉ ra tay một lần đã được một Lư Ly Hồn Đăng, đây là vận may.

- Cừu cừu, ta cũng cần Lư Ly Hồn Đăng không thì đã đưa cho Lư Ly Hồn Đăng, nếu chia đều thì Lư Ly Hồn Đăng chịu thiệt. Chúng ta hầu như không cần ra tay, mạng chúng ta vào là để hấp dẫn quý vật đúng không? Nếu để làm mồi thì cừu cừu lấy một nửa, còn lại ta chia với nhóm Tô Linh chịu không?

Tô Kính rất cần loại Lư Ly Hồn Đăng này, Nguyên Thủy Vũ không nói để luyện chế Cửu Chuyển Hoàn Hồn đan cần bao nhiêu Lư Ly Hồn Đăng, nhưng Lục Đạo Thần Giám là tiên khí, khí linh tiên khí bị tổn hại nếu dùng kim đan trị liệu thì ba, năm chục viên không đủ dùng. Một lò kim đan ít có cái nào nhiều hơn mười viên, bình thường là ba viên, nếu may mắn sẽ có năm viên. Lần này không được thêm Lư Ly Hồn Đăng thì làm thân với cừu cừu, lần sau lại đến cũng tiện hơn.

Nếu keo kiệt không chịu nhả thì sau này hắn khó mà vào tiểu thế giới địa phủ.

- Cũng tốt, các ngươi không cần dùng nhiều những thứ kia.

Nguyên Thủy Vũ không giả mồm, gã chỉ lên trên:

- Ngươi xem, Tô Linh đến rồi, tiếp ứng đi.

Tô Kính thấy một luồng sáng bạc sầm bắn ra từ ngón tay Nguyên Thủy Vũ phá tan khối đen, tựa như đèn rạch phá đêm khuya chiếu sáng một khu vực.

Tô Linh đạo y bay bay xuyên qua dòng khí màu đen, tay gã cầm một mộc phù vuông vức tỏa ánh sáng mờ lung. Ánh sáng chiếu quanh đạo y hình

thành dây xích nhỏ do các phù văn ghép lại, dây xích di chuyển nhanh cắt dòng khí đen.

Một sinh vật màu xám như con thằn lằn to ở bên cạnh Tô Linh, nó núp trong dòng khí màu đen không ngừng phun ra chất lỏng đen. Những chất lỏng phân giải trong khí lưu hóa thành giọt chất độc nhỏ hơn bao trùm người Tô Linh.

Những giọt độc rơi trên người Tô Linh sẽ phát ra tiếng xèo xèo, bị Bách Quỷ Dạ Hành Y triệt tiêu thành làn khói trắng.

Con thằn lằn xám to vừa phun chất độc vừa dấy lên dòng khí vây quanh Tô Linh, làm gã đổi hướng rơi trở thành xoay tròn liên tục ở cùng một độ cao. Cứ thế này thì cho một trăm năm Tô Linh cũng không thể đáp xuống đất được. Bách Quỷ Dạ Hành Y không thể luôn bảo vệ an toàn cho Tô Linh.

Tô Linh nhìn độ cao, cười khổ nói:

- Còn trăm trượng, ta không đánh được xa vậy.

Nguyên Thùy Vũ nói:

- Vậy ngươi cho ta mượn chút vận may đi.

Một thanh bạch cốt kiếm mảnh dài hiện ra trong tay Nguyên Thùy Vũ. Tô Kính hiểu ý, vẽ một phù văn trên bạch cốt kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Vận khí (2)

Chỉ là một phù văn cơ bản mà Tô Kính vẽ đến toát mồ hôi, vẽ phù văn trong không khí là vấn đề khó khăn cho hắn. Phù văn rơi trên bạch cốt kiếm như dán một tờ giấy đỏ lên nó, cốt kiếm phát ra ánh sáng đỏ máu.

Nguyên Thùy Vũ ném bạch cốt kiếm lên trên, chớp mắt bay vào khói đen. Trong khói đen truyền ra tiếng rít đau đớn. Nguyên Thùy Vũ thì thâm một âm tiết, Tô Kính nghe nhưng không thể ghi nhớ, không học tập bất chước được.

Tiếng gào ngừng bật, bạch cốt kiếm xé mở khói đen bay về, một sợi tơ đen quấn quanh trên thân kiếm.

Nguyên Thùy Vũ buông tiếng thở dài thu lại sợi tơ đen:

- Đặt ở chỗ ta được chứ?

- Đó là cái gì?

Tô Kính vốn không mong đợi có thu hoạch gì tại đây nên bị Nguyên Thùy Vũ tham ô cũng không giận.

- Thứ oán khí ngưng kết, Mang Sơn đạo phái gọi nó là thực cốt. Cái này phẩm chất khá thấp nhưng rất nhiều, ngươi quả nhiên rất may mắn.

Về tài liệu luyện khí thì Thần Dịch Kinh của Đạo Môn ghi lại đầy đủ nhưng Tô Kính không đọc hết, không biết thực cốt có ích gì. Nguyên Thùy Vũ nói thực cốt có rất nhiều vậy chắc giá trị không nhỏ.

Nguyên Thùy Vũ thu một tia thực cốt, lấy ra cái hộp gỗ đưa cho Tô Kính:

- Đây là chu sa, nếu ngươi còn vẽ phù văn gì thì đừng hao phí chân khí.

Tô Kính đỏ mặt, mới rồi hắn chỉ cảm thấy vẽ phù văn trong không khí rất oách, không suy xét đến vấn đề tiêu hao.

Hắn còn thiếu thực chiến, vận dụng thuật đạo cũng rất thô ráp. Cảm vũ khí chém giết thì Tô Kính học khá già, còn công kích thuật đạo thì hắn như đồ ngốc.

- Tô Kính, ngươi nên tin vào vận may đi. Đây không phải lần đầu tiên ta tới, bình thường ba ngày đầu hầu như không có thu hoạch gì. Sau khi ngươi đến, ra tay hai lần đều có chiến quả không tệ.

Tìm Tô Kính đập nhanh, hắn biết khí vận liên quan đến đại đạo pháp, thứ này sẽ bị tiêu hao và khó bổ sung. Nguyên Thùy Vũ đang coi thường hắn tuổi trẻ vô tri sao?

Nguyên Thùy Vũ lạnh lùng cười:

- Người đừng lo lắng, quỹ vật trong này đều có oán khí, giết chết chúng hoàn toàn có thể bù đắp tiêu hao khí vận của người. Hơn nữa người là thể từ Tiêu Dao Hào, mang theo khí vận dù giết vài đại yêu Kim Đan cũng không bị hao tổn. Ha, nếu không thì người mười hai Đạo Cung cần gì hoảng để cho một danh phận ở Ngọc Kinh thành.

Nguyên Thủy Vũ giờ tay lại chém một kiếm, một đầu sọ bị chém rơi khỏi khỏi đèn nhưng lần này không được gì.

Đạo Môn giành lấy thiên hạ, thành lập đế quốc, nhìn như vớ vẩn nhưng không phải vậy. Một đế quốc cũng là tuân theo vận khí sinh ra, Đạo Môn thành lập đế quốc khi không được đại khí vận của mấy chục ức dân chúng nên mới có thể trong thời gian ngắn bù đắp hao hụt vì chinh chiến với chư tử bách gia.

Thân phận như Tô Kính có thể phân chia ích lợi từ lượng khí vận khổng lồ của đế quốc.

Mười hai Đạo Cung cũng vậy, nếu bọn họ đối nghịch với hoàng thất thì một là vấn đề thực lực, hai là nếu thất bại là mất hết, không có khả năng vực dậy.

Khương thị tộc nắm giữ khí vận đế quốc, nói cho người liền cho, nói rút về liền rút.

Nên không ai làm trái mình ước năm đó, mười hai Đạo Cung phụng Khương thị làm chủ xét cho cùng đều vì phân phối ích lợi.

Tô Linh từ trên trời đáp xuống, hơi chật vật. Vừa rồi con thần lần to xám bị đánh chết thì một con dơi thú máu như cái bóng lao vào mặt gã, hầu như bị thương gã. Tô Linh phun một ngụm chân nguyên đánh lùi con dơi nên không giữ thăng bằng được, sau khi vòng xoáy biến mất gã suýt té xuống đất.

Một luồng sáng vàng bắn xuống, Tô Tuyết với La Hán xá lợi trên đỉnh đầu bay xuống theo, rồi đến Tô Kiến. Mặt Tô Kiến hơi tái, dọc đường đi gã giết mấy chục con quỷ vật, gã bị đánh lên nhiều nhất nhưng cũng nhờ đó được lợi, ít ra kiếm được hai viên hồn châu, thứ này tương đương với nội đan của yêu quái.

Nguyên Thủy Vũ cười vỗ tay nói:

- Người đã đến đông đủ, vậy chúng ta xuất phát đi.

Nguyên Thủy Vũ chỉ phương xa bên dưới vách vực, trên bình nguyên xám đầy khe rãnh như bị vô số chiến xa lớn nghiền áp. Đại khái cách ba chục dặm có một tòa thành rách nát đứng sừng. Trên bầu trời tòa thành tụ mây đỏ dày, tia chớp lấp ló không ngớt chiếu mặt đất một mảnh đỏ máu, tựa như tòa thành ngấm trong máu.

Tô Kính không ngờ trong tiểu thế giới địa phủ còn có thành thị. Đầu tường đỏ nát mờ mờ có bóng quỷ thấp thoáng. Tô Kính chỉ nhìn một cái rồi tán đi chân khí trong mắt.

Nguyên Thủy Vũ nhìn tường thành hoang tàn phương xa, khẽ khen:

- Rất đẹp đúng không?

Chân mày nhếch cao hơi nhúc nhích tô thêm nét vui mừng trên mặt Nguyên Thủy Vũ.

Mây đỏ địa ngục phản chiếu khuôn mặt điển trai của Nguyên Thủy Vũ hấp dẫn đến yêu dị. Không biết là ánh sáng mây đỏ hay gã đã hưng phấn mà gò má trắng ửng hồng.

Tô Linh chỉ tòa thành rách nát phía xa, hỏi:

- Cứu cứu, đó là cái gì?

Tô Linh đã là Trúc Cơ, không cần giống Tô Kính hai mắt vận chuyển chân khí mới nhìn xa được.

Nguyên Thủy Vũ phát tay áo, đạo ý trường căng rồi từ từ rũ xuống, kiểu dang thay đổi. Đạo y màu xanh bình thường biến thành vũ y đỏ thẫm.

- Đó là Thôn Thực thành, thời thượng cổ đó là địa bàn của Nga Quỷ Ngục. Nga Quỷ Ngục vốn yếu nhất, đại phủ tan vỡ thành vô số tiểu thế giới, Thôn Thực thành đã là thế lực mạnh nhất trong tiểu thế giới này, nhưng sau khi bị sự phụ của ta thanh lý thì không có cường giả cảnh giới Kim Đan.

Nguyên Thủy Vũ nói đúng, sau khi luyện chế Địa Phủ Chi Môn thành công sự phụ của gã đi vào cướp một phen. Vì phát hiện là Nga Quỷ Ngục phân liệt ra tiểu thế giới, cảm giác không có dinh dưỡng gì nên tặng cho Nguyên Thủy Vũ mới thành Kim Đan. Với lực lượng của Nguyên Thủy Vũ đủ tự bảo vệ mình trong tiểu thế giới này.

Một luyện khí sĩ cường đại sẽ không lãng phí nhiều thời gian trong loại tiểu thế giới này, dù bên trong rất có thể sót lại bảo bối địa phủ.

Luyện khí sĩ là thời gian, là sinh mệnh. Tim báu vật là vì trường sinh, nếu vì báu vật mà tiêu hao hết sinh mệnh thì mất nhiều hơn được.

Thôn Thực thành không có cường giả cảnh giới Kim Đan, tức là một mình Nguyên Thủy Vũ có thể càn quét. Đám người Tô Kính miễn không rời xa Nguyên Thủy Vũ sẽ không bị nguy hiểm mạng sống.

Tô Linh, Tô Kiến đều là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, có thể tự bảo vệ mình. Tô Kính và Tô Tuyết tuy chỉ là Tiên Thiên kỳ nhưng một người có Không Tước

Mâu, một người vừa mới được kiểm khí, đều là trang bị sức sát hương khá lớn, nếu gặp quý vật cảnh giới Trúc Cơ kỳ cũng có sức đánh trả.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Đới

Đặc biệt trong tiểu thế giới địa phủ nhiều quý vật am hiểu trực tiếp công kích linh hồn. Tô Tuyết được La Hán xá lợi, Tô Kính thì có Lục Đạo Thần Giám, giảm thấp độ nguy hiểm rất nhiều.

Nguyên Thùy Vũ nói:

- Đi theo ta.

Nguyên Thùy Vũ nhảy xuống vách vực, vũ y giăng rộng như con chim lớn lao xuống đất.

Tô Linh liếc qua Tô Kính và Tô Tuyết.

Tô Kính nói:

- Bách Quỷ Dạ Hành Y này có thể bay lượn trong tiểu thế giới địa phủ, La Hán xá lợi sẽ không để Tô Tuyết té chết.

Nói rồi Tô Kính nhảy xuống vách vực theo Nguyên Thùy Vũ.

Bách Quỷ Dạ Hành Y mở ra, nó như máy bay lượn một người mà Tô Kính từng nghiên cứu chế tạo. Loại máy bay lượn một người có thể cho một binh sĩ từ máy bay nhảy xuống an toàn bay xuống đất.

Cảm giác khá giống Bách Quỷ Dạ Hành Y, Tô Kính cẩn thận cảm nhận Bách Quỷ Dạ Hành Y mở ra không quá lớn, hần như con bọ cánh cứng. Đạo y phát ra lực lượng giống máy bay lượn một người, có sức nổi nhẹ, Tô Kính lao nhanh xuống trong không khí, có thể cảm giác dòng khí mà sát phát ra tiếng gió.

Cảm giác rất kích thích, siêu kích thích. Từ vách vực đến mặt đất cao hơn tám mươi thước, Tô Kính lao xuống cách mặt đất gần mười thước mới điều động chân khí đưa vào Bách Quỷ Dạ Hành Y.

Tô Kính ở giữa chừng không trung rơi chậm lại, hai tay áo bay phấp phật.

Rầm!

Tô Kính xoay người hai chân đạp đất, mặt đất truyền đến lực phản chấn dù là kiếp trước hần cũng có thể chịu được.

Làm sao mới chế tạo ra thứ giống máy bay lượn một người? Tô Kính trầm nghĩ, binh sĩ trên chiến hạm bay muốn đáp xuống đất trước tiên phải để chiến hạm hạ xuống, đây là một khuyết điểm đối với việc điều động chiến trường.

Tô Kính muốn chế tạo cỗ máy bay cách mặt đất ít nhất mười trượng, hoặc nên nói là máy vận binh bay. Đế quốc cũng có thứ này nhưng ý tưởng thiết kế không giống.

Chiến xa bay của đế quốc rất tốn tiền, chỉ thua chiến hạm bay.

Tài lực mạnh như đế quốc chỉ chế tạo tám chiến hạm bay, chiến xa phù không chưa đến một trăm cái. Không thể nào lấy mấy thứ này tấn công quốc gia Tà Thần được.

Tô Kính cần một phương tiện giao thông có thể xuyên qua địa hình phức tạp mà không phải cỗ máy công thành. Thứ này bay được là tốt rồi, không cần phòng ngự, đến nơi binh sĩ tự nhảy xuống.

Binh sĩ đế quốc ở độ cao năm trượng tức là khoảng mười một, hai thước có thể mặc trọng giáp an toàn nhảy xuống. Chỉ cần thời gian bay chưa đến ba giây độ cao an toàn đáp xuống có thể nâng lên trên mười trượng.

Nhưng trừ Bách Quỷ Dạ Hành Y ra Tô Kính chưa nghe nói trang bị của đạo phái nào cho người năng lực bay lượn.

Tô Linh ở phía sau cũng đáp xuống đất, gã và Tô Kiến ngay từ đầu phát ra chân khí nên bay tiêu sái tự nhiên.

Tô Kính ngược nhìn Tô Tuyết đứng bên mép vực, nói:

- Nhảy đi, không té chết đâu!

Độ cao hơn tám mươi thước đối với luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ đúng là không té chết được, nhưng không có trang bị đặc biệt bảo vệ người mà nhảy xuống thì chắc chắn sẽ bị thương.

Tô Tuyết cắn răng nhảy lên, ánh sáng rực rỡ trên đỉnh đầu nàng, người nàng như đạn pháo lao xuống đất.

Tô Kính định đón nàng nhưng bị ánh sáng đẩy liên tục lui mấy bước, suýt té ngã.

Nguyên Thủy Vũ cười to bảo:

- Trong địa phủ cũng dám sử dụng Phật quang, thật là uy vũ!

Ầm vang Tô Tuyết đã đáp xuống, mặt đất bị nàng giẫm cái hố to đường kính ba thước. Mặt Tô Tuyết đỏ rực, không phải bị thương mà xấu hổ vì bị ghẹo.

La Hán xá lợi tự động hộ thể, nàng còn đưa chân khí vào nên gây ra kinh thiên động địa. Mặt đất phía xa có một vũng bùn, mấy trăm bàn tay ghê tởm thò lên, không biết là quỷ vật gì sắp bò khỏi mặt đất.

Đó là thứ bị Tô Tuyết hấp dẫn ra, nếu nàng không căng thẳng như thế thì đám quỷ vật đã ngoan ngoãn ngủ say dưới lòng đất.

- Trong địa phủ chân khí rất quý giá, mấy người lấy bình khí đi.

Nguyên Thủy Vũ xoay người, tay cầm bạch cốt trường kiếm đưa ra sau. Tô Kính vội dùng ngón tay chấm chu sa vẽ phù văn lên thân kiếm. Lần này Tô Kính học khôn chỉ dùng chút lực lượng thần thức dẫn động chân khí, chặt chẽ khắc ấn chu sa lên thân kiếm.

Vẽ phù văn xong Tô Kính cũng lấy Không Tước Mâu ra.

Tô Linh cảm vũ khí là đoản đao màu xám, tay Tô Kiến cầm roi mềm dài hơn ba trượng, phía đầu roi vị trí dài hơn ba trượng mọc đầy gai đỏ thẫm.

Tô Tuyết dứt khoát lấy phi kiếm mới có được ra để nó xoay quanh sau đầu.

Dưới mặt đất phương xa đã có mấy chục quỷ vật bò ra khỏi bùn lầy. Tô Kính nhìn hình dạng đám quỷ vật, hần cảm giác ớn lạnh.

Đó là một đám quỷ vật hình người, cái đầu to đùng, da khô nứt dán chặt thân thể gầy gò, lông thưa thớt.

Đây chính là nga quỷ sao? Mỗi con nga quỷ lê cái bụng to, răng như bánh răng sắc bén, bàn tay rất to, lông trên mu bàn tay dính kết vào nhau như tấm thảm rách nát. Mắt nga quỷ màu tím đỏ, không có con ngươi. Mũi xẹp lép dán trên mặt, lỗ mũi to đùng, mỗi con hít mạnh phát ra tiếng hồng học.

Không biết là con quỷ vật nào nói:

- Đói quá...

Càng nhiều nga quỷ bò lên từ lòng đất, chúng nó huơ tay như muốn bắt lấy cái gì để ăn.

Đói quá!

Đói quá đói...

Thanh âm càng lúc càng nhiều, càng vang dội. Mấy chục con nga quỷ nhìn hướng Tô Tuyết, ánh sáng xá lợi quá rực rỡ trong địa phủ.

Giọng Nguyên Thủy Vũ lạnh lùng không tình cảm:

- Chúng nó có đồ ăn nhưng ăn gì cũng không thấy no.

Tô Kính nghe ra sự ghét bỏ trong giọng nói.

Những con nga quỷ lúc còn sống đã tạo tội nghiệt gì mà phải chịu đau đớn vĩnh hằng như vậy?

Cảm giác đói bụng bị phóng đại vô số lần, ăn cỡ nào cũng không no. Nghe thì tốt hơn núi đao chảo dầu nhiều, nhưng người chịu đói rồi mới biết khi con đói vượt qua giới hạn nhất định thì người sẽ ăn luôn vật nuôi của mình, khi mức độ đói thêm nấc nữa người sẽ ăn thịt người.

Lúc đói đến tột độ không còn gì có thể trời buộc ác ma trong lòng người, dù người thân xuất hiện trước mặt cũng táp luôn.

Nga quỷ trong Nga Quỷ ngục phải chịu đau khổ như vậy, vĩnh viễn không cách nào lấp đầy bụng.

Số lượng nga quỷ nhiều hơn trong tưởng tượng, Tô Kính thấy nga quỷ chui lên khỏi mặt đất có một số bụng xệ tới gó chân, hình dạng vừa đáng sợ vừa đáng thương.

Nguyên Thùy Vũ lẩm bẩm:

- Thật là xui xẻo!

Nguyên Thùy Vũ cầm bạch cốt trường kiếm đi tới trước.

Mấy chục con nga quý bỗng chạy nhanh về phía Tô Tuyết, Nguyên Thùy Vũ như không tồn tại trong mắt chúng.

Xá lợi trên đỉnh đầu Tô Tuyết tựa như cơm, thịt mỡ thơm nức.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Quỷ Vương (1)

Nếu nga quý liếm xá lợi của phật môn một cái sẽ dẫn xuống cảm giác đói một thời gian, chúng nó bản năng lao về phía Tô Tuyết mau đến nỗi Tô Kính không ngờ.

Chân nga quý chỉ thô cỡ cổ tay Tô Kính, cơ bắp khô quắt nhiều chỗ rách toạc, phía mũi bàn chân to mọc móng gấp khúc như dã thú bấu chặt đất, tăng tốc độ cỡ vận động viên chạy đua.

Càng nhiều tiếng động âm ỉ vang lên:

- Cho ta ăn người đi!

Tô Linh, Tô Kiến hơi lão đảo suýt té dưới đất.

Ăn!

Cho ta ăn!

Một con nga quý kéo tàn ảnh lại tăng tốc, mắt bắn ra tia sáng tím đỏ nhìn Tô Tuyết chăm chăm.

La Hán xá lợi, trên đầu Tô Tuyết phát ra tiếng vù vù, vàng sáng mờ rộng bao bọc nàng lại.

Nga quý tòa đỉnh Tô Tuyết răng va lách cách, mắt bị ánh sáng xá lợi chiếu vào làm bốc khói. Dù đôi mắt sắp mù nhưng đám nga quý vẫn bắt chặt tất cả lao lên.

Đói khát làm bất cứ loài sinh mệnh nào phải điên cuồng.

Những nga quý dù thấy Phật Đà đến địa phủ cũng sẽ ủa lên ném một cái rồi tính. Tô Tuyết chỉ có xá lợi, không thể hù lù đám quỷ vật.

Tô Kính không vội ra tay, Hoàng Đình Thần Ngọc của hắn có thể phát ra thủy lôi, tuy chỉ là lôi pháp sơ cấp nhất nhưng đủ sức đánh chết đám nga quý.

Nhìn Nguyên Thùy Vũ là biết, vẻ mặt gầy nhẹ nhàng, bạch cốt kiếm từng tác một dài ra, càng lúc càng dài. Khi nga quý lao lên trước nhất đến gần trước mặt Nguyên Thùy Vũ năm trượng thì bạch cốt kiếm đã thành cự kiếm dài hơn hai trượng.

Nguyên Thùy Vũ nhảy lên, vũ y tỏa ánh sáng đỏ thẫm đáp xuống đàn nga quý. Nguyên Thùy Vũ đơn giản xoay một vòng tại chỗ, con nga quý hùng hổ trong phạm vi năm trượng xung quanh bị chém eo.

Nga quý bị chém thành hai khúc trong người bay ra một luồng khói đen chui vào bạch cốt cự kiếm.

Tô Kính la lên:

- Đại ca, nhị ca hãy bảo vệ Tô Tuyết!

Nói xong Tô Kính cảm Không Tước Mâu nghênh đón nga quý. Nga quý chạy rất nhanh, Nguyên Thùy Vũ một chiêu giết mấy chục con, phía sau còn sáu, bảy trăm con nga quý nữa.

Một giọt nước trong suốt bắn ra, nga quý cao cỡ trượng hai bị đánh gục dưới đất, đầu nổ tung, óc đen tuyền bay ra. Tô Kính vung Không Tước Mâu, óc nga quý biến mất, mâu ngắn liền tục đâm, nga quý chạy đằng sau bị đâm chết sáu con.

Tô Kính thầm cảm thán thuật đạo lỗi pháp của hắn không hữu dụng bằng võ kỹ của Lâm Hoành Sơn.

Mâu ngăn quét ngang, Tô Kính phát ra ngũ sắc thần quang, nga quý lao lên không thể hết lên. Tiếng hét của nga quý lay động hồn người, luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ bình thường nếu bị những nga quý vây quanh sẽ bị xé thịt trong khoảnh khắc.

Tô Kính bây giờ ít dùng lực lượng Hoàng Đình Thần Ngọc bổ sung chân khí, long xà chân khí xoay quanh trong đan điền, bình thường ít có thanh minh chân khí bị xói mòn.

Lúc chiến đấu loại cảm giác này càng rõ ràng hơn. thanh minh chân khí bị vòng xoáy long xà chân khí hút, cảm giác như bị áp súc, khá là ngượng thực.

Tô Linh, Tô Kiến một trước một sau mang theo Tô Tuyết xung phong lao lên.

Tô Linh từng lên chiến trường, Tô Kiến chưa đi, Tô Tuyết càng chưa từng giết con gà. Ba người xông lên lộ rõ chênh lệch. Vì tiết kiệm lực lượng trong tiểu thế giới địa phủ, đoản đao màu xám của Tô Linh hầu như đánh xấp lá cà, một đao chém ra chỉ có chút mang nhẵn lấp lóe trên lưỡi đao, cự ly công kích khoảng một trượng.

Một trượng là chưa đến hai thước, trường thương tiêu chuẩn của Đông Tần để quốc dài hơn sáu thương.

Roi mềm của Tô Kiến như linh xà vận vẹo, phong nhãn mỏng nhỏ liên tục bắn ra từ cây roi bao trùm phạm vi mười trượng, tiêu hao khá lớn.

Tô Tuyết thì theo khuôn phép vận dụng phi kiếm lần lượt chém đầu nga quý.

Dùng kiếm phong đâm tiết kiệm sức hơn, vấn đề là Tô Tuyết không nhìn thấy chỗ hiểm thật sự của nga quý. Nga quý bị chặt đầu tuy còn có thể giương nhanh múa vuốt nhưng chỉ lẩn lộn dưới đất, nếu không đến gần chúng nó rất là vô hại.

Tô Kiến vùng roi mềm cười khê:

- Cũng chẳng có gì hay.

Tô Kính chau mày, nhĩ ca hơi sơ sẩy, ‘chẳng có gì hay’ là thế nào? Đám nga quý vẫn rất đáng sợ, nếu không phải mọi người mặc Bách Quỷ Dạ Hành Y thì nga quý phát ra thanh đủ công phá phòng hộ của luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, ảnh hưởng linh hồn.

- Grào grào!

Mảnh đất dưới chân từ khi nào trở nên lỏng lẻo, một bàn tay to bỗng vuron lên chụp nhóm Tô Kính lại hết.

Tô Kính cảm giác cơ thể bị lực lượng cực mạnh đung vào, bị tức ngực, người đã bay ra sau. Lại là Nguyên Thùy Vũ, gãi vùng hai tay áo phát sau lưng đẩy lùi nhóm Tô Kính.

Nguyên Thùy Vũ vội vàng ra tay không cân bằng lực lượng nên bốn người bị gãi đánh bay thì Tô Linh miệng chảy máu.

Nguyên Thùy Vũ lên tiếng:

- Là Quỷ Vương, để ta đối phó, các người đừng tiến lên!

Bạch cốt cự kiếm đã chém xuống bàn tay to.

Răng rắc!

Cự kiếm khảm vào ngón trỏ nhưng bị kẹt trong xương ngón tay. Vũ y trên người Nguyên Thùy Vũ vang tiếng nổ bùm bùm, căng phồng lên. Nguyên Thùy Vũ không buông tay mà người lơ lửng nắm cự kiếm chém ngang, rút bạch cốt cự kiếm ra khỏi xương ngón tay.

Nguyên Thùy Vũ liên tục tấn công hai lần chỉ chém mẻ một miếng trên bàn tay xương, chớp mắt lỗ thủng co rút tự động khép kín. Nguyên Thùy Vũ thảm ghệt mình, chẳng phải sư phụ đã giết hết cường giả trong tiểu thế giới này rồi sao?

Quỷ Vương rõ ràng thực lực cao hơn gã!

Vấn đề là Quỷ Vương mạnh như vậy tại sao không ở trong Thôn Thực thành mà ngủ say dưới lòng đất đồng không mông quanh này?

Không đúng, vào Địa Phủ Chi Môn đều có tọa độ riêng, trong tiểu thế giới này mục tiêu Nguyên Thùy Vũ giáng lâm không nhiều hơn năm địa điểm, nơi này là vị trí tốt nhất, đôi phương mai phục sẵn tại đây!

Nghĩ vậy mắt Nguyên Thùy Vũ tràn đầy sát khí.

Quyết làm thịt Quỷ Vương, nếu nó tổn thương mấy ngoại sanh thì tỷ phu sẽ lột da gã!

Muốn rút khỏi tiểu thế giới này nhóm Tô Kính chỉ dựa vào sức mình để đi thì hơi rắc rối nhưng vẫn ra được. Muốn nhanh chóng rời đi phải được Nguyên Thùy Vũ mang theo. Quỷ Vương xuất hiện bám chân Nguyên Thùy Vũ, những nga quý khác đã lao vào nhóm Tô Kính.

Trông có kế hoạch bài bản, không phải quái vật chỉ hành động theo bản năng.

Tô Linh hé môi nuốt một viên đan dược trị thương, lòng gã nhỏ máu. Tô Linh đã làm quan trong triều nhưng bổng lộc đa số dùng để mua thứ tu hành, đan dược trị thương thì gã chỉ mang theo một bình nhỏ đựng mười hai viên, đây còn là vì gã ở Tiêu Dao Hầu phủ từ từ tích góp.

Phập!

Một móng vuốt quỷ cào mạnh lưng Tô Kiến, một con nga quỷ hóa thành con gió lặng lẽ vòng ra sau lưng gã công kích.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Quỷ Vương (2)

Tô Kiến chúi nhủi tới trước, phi kiếm của Tô Tuyết đã chém đầu nga quỷ đánh lén.

Chiến đấu như vậy chỉ diễn ra trong chớp mắt, nhanh kinh người. Tô Kiến bị con quỷ cào một cái, cảm giác lưng đau rát, may mắn có Bách Quỷ Dạ Hành Y nên gã chỉ bị thương nhẹ.

Tô Linh tức giận quát:

- Tật!

Một khối lồ to bay ra từ túi da Tô Linh đeo bên hông. Bề ngoài khối lồ đơn sơ như cái hòm gỗ có tám chân máy móc. Bên trên cái hòm gỗ gác một cung nỏ. Một người nhỏ xíu đứng sau cung nỏ, mặt mũi sống động.

Tiểu nỗ trên hòm gỗ lấp lóe tia sáng, một nỗ tiễn màu vàng nhạt chọt bắn ra.

Bộp!

Khối lồ như hòm gỗ quét hai cái chân máy móc đánh hai con nga quỷ đứng gần gần eo chín mươi độ. Về ngoài khối lồ thô sơ nhưng sức chiến đấu không tồi.

Tô Kính nhanh chóng từ Hoàng Đình Thần Ngọc ném khối lồ kim loại ra, hắn cầm khối lồ này nghiên cứu, số khác đều để trong viện tử của Lâm Hoành Sơn.

Tô Kính lấy đi khối lồ kim loại vị trí lão tốt, tay cầm cây gậy sắt mảnh dài, đầu gậy là móc câu sắc bén. Gậy sắt mảnh cỡ nào cũng thô cỡ thân thương, rất rắn chắc. Khối lồ kim loại quét gậy sắt tới trước đánh lui ba con nga quỷ, Tô Kính nhanh chóng gần sát Tô Tuyết, Tô Kiến cũng tìm đến, dựa vào khối lồ kim loại rút cuộc họ không bị vây công.

Tô Linh nhờ khối lồ hòm gỗ liên tục chạy, đoàn đao chém các nga quỷ đến gần, chớp mắt tình hình chiến đấu trở nên kịch liệt.

Tô Kính ra lệnh khối lồ kim loại bảo vệ, nó từ thủ sau lưng hắn, gậy sắt múa may lung tung. Đám người Tô Kính có cơ hội thở dốc, sau đó mấy chục nga quỷ áp sát. Móng vuốt nga quỷ lấp lóe tia sáng lạnh biến thành hàng trăm mũi tên bắn tới.

Tô Kính tiến lên, Hoàng Đình Thần Ngọc phát ra kỹ năng. Một con thần quy hiện ra đập cái rầm xuống đất. Hai nga quỷ lao đến quá gần bị linh quy đập thành bụi đen.

Nga quỷ công kích bằng móng vuốt đều bắn trúng linh quy, bị cứng rắn ngăn lại. Những con nga quỷ chỉ có cảnh giới Tiên Thiên kỳ, yếu hơn Tô Kính một chút. Linh quy bị đánh mình đầy vết thương nhưng không có dấu hiệu tan biến.

Tô Kính bình tĩnh bắn ra một thủy lôi, hắn hơi hơi hận không luyện chế Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi ngay tại chỗ. Nhìn chung hắn thiếu thủ đoạn công kích từ xa, kỹ năng thủy lôi đến từ Hoàng Đình Thần Ngọc, cần mười lăm giây mới phát ra một lần. Hơn nữa cảnh giới của Tô Kính quá thấp, một thủy lôi nhỏ tới đa chỉ sát thương một mục tiêu.

Mấy trăm nga quỷ vây công, nhóm Tô Linh toàn dựa vào Bách Quỷ Dạ Hành Y ngăn cản linh hồn trùng kích, ngược lại Tô Tuyết có La Hán xá lợi bị ảnh hưởng nhỏ nhất.

Tô Tuyết kinh kêu:

- Ca!

Một con nga quý từ dưới đất chui lên hai tay ôm đùi Tô Tuyết. Xá lợi tỏa ánh sáng chói lòa hơn nhưng con nga quý bất chấp, làn da đã bốc cháy nhưng vẫn không buông tay, nó há mồm nhe hàm răng nhọn hoắt cắn chân Tô Tuyết.

Tô Kính quét Khổng Tước Mâu ra sau, Đoạn Ngọc thức bộc phát ra đánh nát đầu nga quý.

Nga quý bị đánh nát đầu vẫn kiên quyết không chịu thả Tô Tuyết ra, đôi tay quý hoàn toàn bốc cháy. Tô Tuyết ngừng hét chói tai, nằng dù gì không phải nữ nhân yếu đuối bình thường, phát hiện móng vuốt nga quý tạm thời không thể xuyên qua ánh sáng xá lợi tôn thương đến mình thì lập tức giờ phi kiếm chém xuống, chặt đứt hai móng vuốt quý.

Tô Kiến hét chói tai chỉ phương xa:

- Nguy!

Tô Kính giương mắt nhìn lên, chân khí chuyển động trong mắt. Tô Kính thấy Thôn Thực thành phía xa có các con nga quý lao xuống chạy nhanh tới chỗ mình.

Không có Quý Vương thì chúng nó là lính rải rác, không dám công kích Nguyên Thủy Vũ. Bây giờ thì khác, Thôn Thực thành có Quý Vương, không chỉ có một con. Con Quý Vương thứ hai xuất hiện trên tường thành hoang tàn.

Tô Kính chỉ liếc Quý Vương kia một cái đã sinh ra sợ hãi, vì hấn bỗng thấy hơi đói.

Luyện khí sĩ ba, năm ngày không ăn gì sẽ không cảm giác đói khát, nếu như Trúc Cơ thì hơn mười người không cần ăn cơm. Tô Kính thấy đói vì bị Quý Vương trên đầu tường phía xa ảnh hưởng.

Nơi này là Nga Quý Ngục tan vỡ sinh ra tiểu thế giới, quy tắc thế giới ở đây chắc chắn có một loại là đói.

Không chỉ Tô Kính, bụng Tô Tuyết kêu ừng ực. Cảnh giới của Tô Linh, Tô Kiến cao hơn chút cũng cảm giác thân thể nhanh chóng yếu ớt.

Bách Quỷ Dạ Hành Y chỉ là pháp khí, không ngăn được lực lượng của Quý Vương.

Nếu không có nhóm Tô Kính thì Nguyên Thủy Vũ thoải mái, gã tùy thời có thể rút lui. Không ngờ trong tiểu thế giới này có Quý Vương, Nguyên Thủy Vũ dư sức chơi từ từ.

Vấn đề là bây giờ Nguyên Thủy Vũ không thể rút lui, chỉ có thể tìm cách đánh chết Quý Vương, kiếm cơ hội đưa nhóm Tô Kính đi.

Nguyên Thủy Vũ dứt khoát, nếu không được thì đưa Tô Kính đi trước, mấy người khác có chết tỷ phu cũng không tiếc gã.

Nhưng Nguyên Thủy Vũ đang bị bàn tay to của Quý Vương bám giữ, gã có muốn cứu Tô Kính cũng không rảnh rang làm.

Cảnh giới của Quý Vương này cao hơn Nguyên Thủy Vũ, nếu ở bên ngoài gã có thể ý vào đạo khí giết chết Quý Vương. Giờ đang trong tiểu thế giới địa phủ, ưu thế thuật đạo của Mang Sơn đạo phái hơi bị yếu so với đối phương.

Quý Vương và căn nguyên của tiểu thế giới này ứng hòa với nhau, mỗi lần công kích mơ hồ phù hợp thiên đạo của tiểu thế giới. Mắt Nguyên Thủy Vũ lấp lóe, đã mở ra lực lượng lĩnh vực Kim Đan. Không cần quay đầu Nguyên Thủy Vũ cũng biết bên Tô Kính thường xuyên gặp nạn.

Quý Vương trên tường thực lực mạnh hơn Quý Vương bám chân Nguyên Thủy Vũ, nếu Quý Vương kia ra tay thì ngay cả gã cũng sẽ bị giữ lại thế giới này.

Đã đến lúc phải lựa chọn, Nguyên Thủy Vũ nghĩ đến đây tay siết chặt hạt châu trong suốt màu lam nhạt, đang định ném ra. Trừ Tô Kính, những người khác mang được bao nhiêu ra ngoài hay bấy nhiêu.

Từ khi nào mây trên bầu trời đổi màu đỏ như biển máu dậy sóng cuộn cuộn.

Chợt một giọng nói vang lên:

- Dừng tay đi!

Quý Vương trên tường chợt biến mất, một cái chân to thò ra từ mây dày trên trời đập xuống đất.

Nga quý vây công nhóm Tô Kính bị chân lăn lộn đầy đất, nga quý trốn dưới lòng đất gãy xương đứt gân, có tiếng kêu thảm thiết.

Quý Vương trên tường một bước vượt khoảng cách mấy chục dặm đi đến bên cạnh nhóm Tô Kính. Quý Vương này khác với nga quý khác, mặc áo giáp màu tím vàng, áo giáp mọc đầy gai kim loại sắc bén. Mặt Quý Vương sạch sẽ, đôi mắt hơi to nhưng tỉ lệ chưa đến mức khiến người sợ. Trừ chiều cao ra những vị trí khác Quý Vương giống nhân loại bình thường, trên mặt không có da khô héo, thậm chí hơi hồng hào.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Hư Đồ

Quý Vương cao mười hai trượng gần ba mươi trượng, một người khổng lồ, không, là quý khổng lồ.

Quý Vương giáng xuống đất, trái tim Nguyên Thủy Vũ như bị đập dẹp, động tác tay hơi chậm không thể tiếp tục ức chế Quý Vương dưới mặt đất. Bàn tay to phát tới trước đánh lui Nguyên Thủy Vũ, nguyên cánh tay vươn ra khỏi bùn lầy, một cái đầu to nhô lên.

Phập!

Quý Vương mới giáng xuống đập một cái, Quý Vương dưới lòng đất chưa kịp phản ứng cái đầu to đã bị Quý Vương khổng lồ đập nát báy.

Quý Vương khổng lồ rống to:

- Ta nói rồi, dừng tay!

Đừng nói nga quý ở gần, nga quý lao ra từ Thôn Thực thành cách mấy chục dặm bị thanh âm này chấn nhiếp nằm sấp dưới đất.

Nguyên Thủy Vũ ngăn cản thanh âm này công kích, miễn cưỡng nói:

- Nếu ngươi giết chúng ta thì sư phụ của ta sẽ trung lực lượng đánh vào tiểu thế giới này, khi đó ngươi sẽ bị diệt vong!

Quý Vương khổng lồ ngoác miệng rộng, tay cầm món vũ khí là cái ngòi sắt đen nhánh:

- Ngu xuẩn, ta ở tiểu thế giới này đã đời mấy chục vạn năm, nếu có thể ăn ngươi ít nhất no bụng một bữa.

Nguyên Thủy Vũ nghẹn lời, gã biết nga quý trong Nga Quý Ngục vì dễ cảm giác đói biến mất dù chỉ một phút cũng chấp nhận mạo hiểm hồn phi phách tán.

Địa phủ viễn cổ là đại thế giới khá khủng bố, khiến người rơi vào luyện ngục vĩnh hằng, bị hành hạ mãi mãi không ngừng nghỉ đủ biến Thánh Nhân thành tên khốn.

Tô Kinh mở miệng hỏi:

- Ngươi muốn cái gì?

Quý Vương khổng lồ mạnh gần bằng phụ thân của hắn, Tiêu Dao Hạo Tô Dương. Nếu Quý Vương muốn ăn Nguyên Thủy Vũ vẫn không nói nhảm nhiều vậy, nhanh chóng nhóm lửa chưng hay nấu tùy thích.

Quý Vương khổng lồ kinh ngạc kêu lên:

- A? Ngươi còn chưa xiu?

Tiếng rống vừa rồi làm đám người Tô Linh xiu, Tô Tuyết có La Hán xá lợi bảo vệ cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Tô Kinh trả lời:

- Có lẽ vì ngươi quá kinh người nên ta mới không xiu.

Quý Vương không quan tâm lý luận có hợp lý không, nhếch môi cười nói:

- Đúng vậy, ta có điều cầu! Nếu các ngươi không đồng ý thì ta đành ăn no một bữa rồi tính.

Nguyên Thủy Vũ lạnh lùng hỏi:

- Lần trước lúc sư phụ của ta đi vào sao ngươi không bàn với sư phụ?

- Có thể sẽ chết, dù ở thế giới địa phủ chịu nỗi khổ luân hồi vô tận thì ta cũng không muốn chết.

Quý Vương nói vậy làm Nguyên Thủy Vũ cảm thấy gã không có gì hay để đàm phán, nếu không đồng ý với Quý Vương thì dù sư phụ, Tiêu Dao Hạo kéo đến báo thù khi đó gã đã chết. Bị Quý Vương ăn thì linh hồn cũng sẽ bị tiêu hóa sạch.

Sắc mặt Nguyên Thủy Vũ không ngừng thay đổi, cuối cùng cất đi bạch cốt trường kiếm, chấp tay nói:

- Không biết danh hào của tiền bối là gì?

Quý Vương im lặng một lúc mới trả lời:

- Ta là Hư Đồ Quý Vương, tên thì...miễn bàn.

- Người muốn ta làm cái gì?

Hư Đồ Quý Vương trực tiếp nói ra yêu cầu, đôi mắt lấp lánh tia sáng xanh:

- Người tu luyện Luân Hồi Kinh, ta muốn người viết một phong sắc thư cho ta trở thành quý thần của tiểu thế giới này.

Hư Đồ Quý Vương chịu đợi quá lâu, quý vật càng mạnh càng chịu đau khổ sâu hơn. Nếu như không biết có thể thoát khỏi đau khổ này thì Hư Đồ Quý Vương đã ra tay, không nói nhiều với Nguyên Thủy Vũ.

Nguyên Thủy Vũ bật cười nói:

- Ta mới thành tựu Kim Đan, người kêu ta dùng lực lượng Luân Hồi Kinh viết một phong sắc thư cho người? Làm vậy dù ta không chết cũng sẽ biến thành một phế nhân. Người nói xem một luyện khí sĩ nếu như trở thành người thường có phải thảm hơn bị người ăn không?

Nguyên Thủy Vũ nói dứt khoát chém đinh chặt sắt, nếu khiến gã thành phế nhân thì gã thà chết ở đây.

Tô Kính nghe hiểu hai bên đối thoại, thầm nghĩ: Đừng mà cừu cừu, hy sinh một mình cừu cừu hạnh phúc cả nhà. Nếu cừu cừu không chịu hợp tác thì cả đám sẽ bị ăn!

Tô Kính không ngờ vào tiểu thế giới này sẽ hung hiểm như vậy, chưa bắt đầu thám hiểm đã gặp nguy hiểm sống chết. Tô Kính biết không thể nào buộc Nguyên Thủy Vũ đồng ý, đối với luyện khí sĩ không cách nào chấp nhận mình trở thành phế nhân. Huống chi Nguyên Thủy Vũ kỳ tài ngút trời, tuổi còn trẻ đã thành tựu Kim Đan. Dù vạn năm nay số lượng người phi thăng thừa thốt cỡ nào thì luyện khí sĩ như Nguyên Thủy Vũ có hy vọng phi thăng nhất.

Hủy con đường cầu tiên của Nguyên Thủy Vũ thì dù toàn thể giới bị hủy diệt gã cũng sẽ không nhú mày chút nào, Hư Đồ Quý Vương uy hiếp gã chỉ vô ích.

Hư Đồ Quý Vương lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy Vũ, mắt to hơn cái đầu Nguyên Thủy Vũ:

- Miễn sống thì có hy vọng.

- Ha ha ha!

Nguyên Thủy Vũ cười to bảo:

- Nếu ta viết sắc thư thì người trở thành quý thần của tiểu thế giới này, có thể đóng Địa Phủ Chi Môn, từ nay tiêu dao tự tại. Nếu như người có hy vọng tìm được hạch tâm căn nguyên của thế giới này, luyện hóa nó có khả năng chuyển sinh thành tiên, vậy thì sự phụ thậm chí không có cơ hội báo thù cho ta!

Hư Đồ Quý Vương cười khهن:

- Rất có cốt khí, rất gan góc, nhưng người biết tại sao ta gọi là Hư Đồ Quý Vương không?

Nguyên Thủy Vũ chỉ vào Tô Kính:

- Ta chỉ biết nếu người này chết thì dù người là Thái Ất Kim Tiên sớm muộn gì sẽ bị làm thịt làm phân bón!

Tô Kính rung mình. Nguyên Thủy Vũ nói quá ác, Tô Kính lập tức nghĩ đến một kết quả. Nếu Hư Đồ Quý Vương bắt Tô Kính làm con tin, thả Nguyên Thủy Vũ ra ngoài để gã tu luyện đến Kim Đan tam trọng mới viết sắc thư thì không có mạo hiểm.

Cừu cừu muốn ném hán ở lại đây!

Nhưng không lạ, trên Trái Đất tình thân ruột thịt không đáng tin chứ nói gì trong thế giới này có đại đạo thành tiên? Một người nếu như có thể thành tiên còn cần gì thân thích bằng hữu.

Vinh sinh bất tử thì người dư dả thời gian quen bằng hữu, không cần vì một phút nào đó.

Hư Đồ Quý Vương liếc qua Tô Kính:

- Thả người đi? Người tu luyện là quý đạo, có nói gì ta cũng không tin. Tiểu tử này có lẽ rất quan trọng, tiếc rằng không có chút tác dụng với ta, ăn còn ngại dính răng.

Nguyên Thủy Vũ nói:

- Người không tin ta, ta không tin người, nếu vậy thì người giết ta đi.

Hur Đồ Quý Vương nói:

- Giết người? Người mơ đẹp quá.

Hai tay Hur Đồ Quý Vương xé áo giáp trước ngực, vang tiếng nổ như núi sập. Hur Đồ Quý Vương xé rách áo giáp lộ ra ngực bụng.

Tô Kính ngạc nhiên trông thấy bụng Hur Đồ Quý Vương phồng lên, tinh khiết

trong suốt như thủy tinh. Máu cuộn trào trong bụng to phát ra tiếng thủy triều vỗ, trong máu loãng thường lộ ra các khuôn mặt hoặc bàn tay tuyệt vọng hoặc một lũ tóc dài.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Đề bạt (1)

- Ta tên Hur Đồ Quý Vương vì tu luyện Hur Không Địa Ngục Kinh, trong thân thể tự thành quý giới. Ta ăn người vào thì người sẽ như những người đã bị ta ăn mất từ từ chịu khổ tại đây, mãi đến khi nào ta muốn tha cho người thì người mới biến thành đồng phân.

Hur Đồ Quý Vương nói thô bỉ, Tô Kính nghe buồn cười.

Rất nhiều chuyện chỉ trông vào dũng khí thì không được, các khuôn mặt trong bụng Hur Đồ Quý Vương bị phóng lớn ra chỉ cỡ đầu kim, không phải luyện khí sĩ thì không nhìn rõ.

Trong bụng máu loãng có mấy vạn oan hồn lẫn lộn.

Nguyên Thủy Vũ biến sắc mặt, cắn răng nói:

- Đạo hạnh bị hủy, ta có sống cũng được ích gì? Ít ra hiện tại ta có thể hủy Kim Đan đi, để người hoàn toàn không đạt được gì!

Hur Đồ Quý Vương giữ áo giáp khoác vào người lại, nhìn hướng Tô Kính.

Tô Kính cười gượng:

- Người nhìn ta làm gì? Ta chỉ là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, người có ăn ta cũng không được chất gì để tiêu hóa.

Hur Đồ Quý Vương phớt lờ Nguyên Thủy Vũ căng thẳng thần kinh đề phòng, ngồi xổm xuống dùng ngón tay hất Tô Kính lên nâng trong lòng bàn tay:

- Tại sao người không sợ?

Đôi mắt to của Hur Đồ Quý Vương lúc này thật khủng bố, như hai mặt trăng tím đỏ. Tô Kính có Lục Đạo Thần Giám bảo vệ linh hồn vẫn thấy tim đập nhanh, cả người lạnh lẽo.

Hơn nữa Hur Đồ Quý Vương có cái miệng rất hôi, như trong miệng ngậm một đồng xác chết mục rữa. Tô Kính rất muốn xỉu, nếu hắn muốn thì có thể xỉu ngay, tuy nhiên xỉu rồi thì không có chút đường sống.

Hur Đồ Quý Vương nâng Tô Kính trong lòng bàn tay, vui vẻ cười nói:

- Có phải rất hôi không?

Hơi thoí không ngừng phun vào người Tô Kính, hắn cảm giác có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Mùi thể này chắc sẽ không theo hắn mãi đến khi thành tựu Kim Đan đi?

Tô Kính bị hun chóng mặt, thứ này không nhằm vào linh hồn nhưng linh hồn ký thác trong thể xác, cơ thể hắn bị mùi này xâm thực, đầu óc phản ứng chậm nửa nhịp.

Nếu Hur Đồ Quý Vương muốn giết hắn thì làm gì cơ hội thành tựu Kim Đan?

Trong mơ hồ Tô Kính lơ mơ nói ra lời trong lòng:

- Hôi chết bỏ, người ăn phân sao?

- Không, đây là mùi linh hồn mục nát. Trong bụng của ta là cực khổ, không phải vĩnh sinh. Linh hồn của ngươi sẽ từ từ mục nát, có lẽ là mấy vạn năm.

- Ngươi không sống được lâu vậy.

Tô Kính cố nén dục vọng dùng Không Tước Mâu đâm vào mắt Hư Đồ Quý Vương, Long Xà tam thức của Tô Kính tối đa chỉ chọc mù mắt Hư Đồ Quý Vương, với khoảng cách gần thế này dù Hư Đồ Quý Vương có lực lượng lĩnh vực cũng không thể ngăn cản ngũ sắc thần quang công kích.

Dùng mạng mình đổi một con mắt của đối phương? Mạng hắn chưa rẻ mặt như thế, huống chi đối với sinh mệnh cảnh giới cao như thế bị mù mắt có thể chữa lành ngay.

- Ha ha ha ha ha ha! Không sống được lâu vậy? Nếu có ngày ngươi cũng trở thành phạm nhân trong Ngạ Quỷ Ngục thì ngươi sẽ biết sống quá lâu không phải chuyện tốt. Địa Tàng Quý Vương bị ta giết, tối đa trăm năm sau sẽ hồi sinh tiếp tục chịu đựng đau đớn. Nhưng khi đó thực lực của hắn sẽ yếu ớt như những ngạ quỷ này. Trong tiểu thế giới này chúng ta không thể chết, sống trong giày vò!

Tô Kính thế mới biết tại sao Hư Đồ Quý Vương không sợ Nguyên Thủy Vũ uy hiếp. Nếu bị giết thì tốt rồi, vấn đề là Hư Đồ Quý Vương không chết được, bị giết chỉ là danh từ rơi vào giấc ngủ say.

Sống lại trong phương tiểu thế giới này sẽ mất đi lực lượng, đến lúc đó càng không có cơ hội chạy thoát. Hư Đồ Quý Vương không sợ người sau lưng Nguyên Thủy Vũ trả thù.

Hư Đồ Quý Vương đang cược, đánh cược Nguyên Thủy Vũ không nở chết.

Nhưng Tô Kính biết Nguyên Thủy Vũ dám chết. Một cường giả Kim Đan luôn có cách giữ lại một lư linh hồn trở về thế giới Thần Châu. Nguyên Thủy Vũ thả đầu thai sống lại chứ không chọn đời này biến thành phế nhân.

Ý chí suy đồi mới là đáng sợ nhất, Tô Kính cảm giác lực lượng khó tả từ người Nguyên Thủy Vũ.

Cái tên khốn này sắp hại chết hắn, Nguyên Thủy Vũ có khí khái nam nhân cách mấy cũng được ích gì?

Nghĩ đến đây Tô Kính khuyên:

- Ngươi đơn giản là muốn chạy ra Ngạ Quỷ Ngục, giết chúng ta thì không còn cơ hội nữa. Nhưng giữ chúng ta lại luôn sẽ có người tiến vào tìm chúng ta. Chúng ta ở trong tay ngươi không trốn thoát được, khi đó ngươi lại bàn điều kiện tốt hơn là dồn hết tiền cược vào cứu vãn của ta.

Mắt Hư Đồ Quý Vương lấp lánh tia sáng nhìn Tô Kính:

- Ý ngươi là ngươi rất quan trọng?

- Quan trọng hơn cứu vãn của ta một chút. Nếu ta bị kẹt ở đây thì phỏng chừng sẽ có ba, năm luyện khí sĩ cảnh giới cỡ như ngươi tiến vào tìm. Giết ta rồi đương nhiên ngươi không có hy vọng. Nếu bọn họ biết ta chết sẽ hoàn toàn phong tỏa thế giới này, ngươi suốt kiếp không thể trở mình.

Hư Đồ Quý Vương nói:

- Hơi có lý, vậy cùng ta về Thôn Thực thành đi, làm khách vài ngày.

Hư Đồ Quý Vương vót nhóm Tô Linh ở dưới đây tóm gọn trong tay, ngoài đầu nói với Nguyên Thủy Vũ:

- Ngươi ngoan ngoãn đi theo, không thì ta sẽ giết trước vài người sau đó đối phó ngươi.

Nguyên Thủy Vũ bắt đầu đi, Tô Kính làm như thế khiến gã không có đường trả giá. Hư Đồ Quý Vương chấp nhận cách của Tô Kính thì ý tưởng của Nguyên Thủy Vũ không quan trọng nữa.

Hư Đồ Quý Vương sai chân bước nhanh đi hướng Thôn Thực thành. Tô Kính đứng trong lòng bàn tay Hư Đồ Quý Vương được nâng lên, cảnh vật trước mắt đung đưa kịch liệt như có động đất.

Tô Kính không nghĩ ra cách nào trốn thoát, đành trông mong Tiêu Dao Hầu sẽ phái người vào tiểu thế giới này cứu cả nhóm ra. Nguyên Thủy Vũ theo sau Hư Đồ Quý Vương, thật sự không dám chạy. Nếu Nguyên Thủy Vũ trốn thì Tô Kính bị giết, gã sẽ chôn cùng. Tỷ tỷ không che chở gã được, Tiêu Dao Hầu không là người hiền lành gì, Nguyên Thủy Vũ dám hại Tiêu Dao Hầu đứt đoạn huyết mạch thì gã thậm chí dám phát binh tấn công Mang Sơn.

Hơn nữa Nguyên Thủy Vũ chưa chắc trốn thoát được, mới rồi Hư Đồ Quý Vương nhờ mây dờ trên trời một bước vượt mấy chục dặm, gã muốn trốn đúng là mơ tưởng viễn vông.

Nguyên Thủy Vũ rửa thẳm sự phụ mình, nói là trên cảnh giới Kim Đan đã bị thanh lý sạch nhưng tại sao đi ra một quỷ vật cường đại?

Nguyên Thủy Vũ vốn muốn mượn phương tiểu thế giới này làm thân với nhóm Tô Kính để tiện làm việc, giờ thì đúng là mua dây buộc mình, cho dù an toàn chạy trốn, sau khi quay về nhóm Tô Kính sẽ không oán hận gì gã sao?

Nghĩ đến đây Nguyên Thủy Vũ càng bình tĩnh hơn, bước chân nhanh nhẹn giữ khoảng cách mười trượng với Hư Đồ Quỷ Vương.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Đề bạt (2)

Tiêu Dao Hầu phủ. Nguyên Lăng Hồng phu nhân Tiêu Dao Hầu hiếm khi xuất hiện trong thư phòng Lăng Uyển Thư Hải.

Nguyên Lăng Hồng bày một cái ghế bên cửa sổ, tùy ý ngồi mắt nhìn xa xăm.

Tiêu Dao Hầu ngồi sau cái bàn táo bạo nói:

- Huynh đệ của phu nhân thật là không biết nặng nhẹ, đưa hết mấy người Kính nhi vào địa phủ thì sẽ xảy ra chuyện cho xem!

Nguyên Lăng Hồng lạnh nhạt nói:

- Nhiều năm không gặp huynh đệ của ta cũng lớn gan hơn, ta làm tỷ tỷ khó kiềm kẹp hấn. Hấn muốn mượn lực lượng của Hầu gia làm việc, Hầu gia làm tỷ phu không tỏ thái độ thì hấn tìm cách đến gần nhi tử của chúng ta cũng bình thường.

- Nha Đầu và Vũ Y đều không có mặt, trạng thái của ta bây giờ không thể tự mình vào tiểu thế giới địa phủ, phu nhân nói xem nên làm sao?

- Chẳng phải Hầu gia mới thu Lâm Hoành Sơn sao?

Nguyên Lăng Hồng đảo tròn mắt nhìn hướng trượng phu của mình:

- Đề hấn đi đi.

- Hấn đang bế quan dưỡng thương trong linh trí.

- Một ngày là đã lành lặn rồi, kêu ra đi, thời gian còn lại thì sau này tăng thêm vài ngày cho hấn, ai không ham? Không thể để Nguyệt Sơn, Quân Sơn đi đứng không?

Tiêu Dao Hầu trầm ngâm, phu nhân nói đúng. Cúc Nguyệt Sơn, Cố Quân Sơn giúp gã quản lý nhiều chuyện, nếu đi tiểu thế giới địa phủ cứu người không biết mất bao nhiêu thời gian. Triệu hoán hai đại yêu từ Lôi sơn trở về mất mấy ngày, còn không bằng mời cường giả Kim Đan trong nhà ở Dục châu đến hỗ trợ.

Lâm Hoành Sơn che giấu thực lực nhưng ở trong tiểu thế giới địa phủ thì không cần kiêng dè gì, đủ để cứu người. Nhưng chỉ một mình Lâm Hoành Sơn thì Tiêu Dao Hầu không yên lòng.

- Phu quân gặp người bị loạn, Lâm Hoành Sơn không chăm lo nhiều người được nhưng huynh đệ của ta gây rắc rối, ta không muốn để người khác bảo vệ hấn. Lâm Hoành Sơn đi cứu mấy hài tử của chúng ta là được, huynh đệ của ta tự biết chạy thoát. Còn cứu làm sao thì thái độ của Thần Mộc Đạo Cung vẫn không rõ ràng, để Nguyệt Sơn đi mượn Bát Cảnh Thừa Tiên phủ đi, đủ chứa bốn người sống.

Thấy Tiêu Dao Hầu vẫn cứ trầm ngâm, Nguyên Lăng Hồng cười hỏi:

- Chắc không phải phu quân muốn ta tự mình vào đi?

- Cái đó thì không cần.

Tiêu Dao Hầu khẽ thở dài:

- Ta chỉ đang nghĩ bỗng nhiên xảy ra chuyện như vậy làm trong Hầu phủ không có người dùng, có nên điều thêm người từ Nam Cương không. Chỉ dựa vào những người này muốn trấn áp Bình Mã Ti thì hơi căng.

- Không cần, bên Nam Cương thứ chúng ta liệu mạng có được không thể dễ dàng buông tay. Nếu Lâm Hoành Sơn làm tốt chuyện này phu quân cũng có lý do phong thưởng cho hấn, bệ hạ sẽ không sinh nghi.

- Dùng việc tư phong thưởng không được tốt lắm.

- Vì là việc tư nên bệ hạ mới đồng ý. Khi đó phu quân sẽ nợ bệ hạ một nhân tình.

- Cho Lâm Hoành Sơn đi nếu Nguyên Thủy Vũ bị gì thì...

- Đó là hấn tự gây rắc rối, phu quân, hài tử của chúng ta không quan trọng bằng đệ đệ của ta sao?

Nguyên Lăng Hồng nói nhẹ hẫng như thể Nguyên Thủy Vũ ở trong lòng nàng chỉ bằng cọng lông chim.

Tiêu Dao Hâu gạt gù, gỡ mở một trận pháp loại nhỏ trên bàn:

- Nguyệt Sơn, đi kêu Lâm Hoành Sơn ra khỏi linh trì đưa đến gặp ta. Ngươi tự mình đi Thần Mộc Đạo Cung mượn một tấm Bát Cảnh Thừa Tiên phù.

Bên kia trận pháp truyền đến Đại Tiên Sinh vang dạ, Tiêu Dao Hâu đóng trận pháp lại.

Tiêu Dao Hâu nói với Nguyên Lăng Hồng:

- Dù thế nào thì bên ta vẫn thiếu người, ài...

Nguyên Lăng Hồng dò hỏi:

- Hay là ta kêu Hồng Vũ, Bạch Vũ đến hỗ trợ? Bọn họ đáng tin hơn Thủy Vũ nhiều.

- Bên Dực châu sẽ không vui. Thôi, chuyện này xong rồi về sau ta tự mình đi phương bắc tìm một người ở Huyền Không Tự, dám cá đám hòa thượng không dám không nghe.

Nguyên Lăng Hồng thờ dài gạt đầu, chuyện của phu quân có nhiều lúc không thể tự chủ. Hiện tại rất nhiều chuyện phải dựa vào bản gia Dực châu, muốn hoàn toàn tách là ra cần phu quân đến Kim Đan bát trọng mới được.

- Nàng đừng thờ dài, nếu Nguyên gia quá thân với ta cũng khó ăn nói với bề hạ. Một mình Nguyên Thủy Vũ còn dễ nói, dù sao hấn thuở thiếu niên đã rời khỏi Nguyên gia đi Mang Sơn, không thì ta cũng không muốn nâng đỡ hấn. Chuyện này không sót ruột được, Lâm Hoành Sơn mới giết một Kim Đan của Thanh Dương Đạo Cung, không bằng chứng Thanh Dương cung không thể ngay mặt tìm đến ta, bọn họ sẽ tìm chút chuyện lấy cớ. Bây giờ đề bạt hấn thì ta sợ ngược lại hại hấn.

Lâm Hoành Sơn ra khỏi linh trì, đợi ở Lăng Uyên Thụ Hải nửa canh giờ. Đại Quân Gia trở về từ Thần Mộc Đạo Cung, giao Bát Cảnh Thừa Tiên phù cho Tiêu Dao Hâu.

Tiêu Dao Hâu cầm Bát Cảnh Thừa Tiên phù, gọi Lâm Hoành Sơn đến trước mặt dặn:

- Đây là đạo khí của Thần Mộc cung, tuy là thứ kém nhất nhưng nguyên Thần Mộc Đạo Cung chỉ có chín tấm. Bên trong có thể chứa sinh linh, sinh linh càng mạnh thì thời gian sống ở bên trong càng dài. Thần Mộc Đạo Cung vốn dùng nó để huấn luyện đệ tử hạch tâm.

Lâm Hoành Sơn nhận lấy Bát Cảnh Thừa Tiên phù, đó là một tấm phù lục hình chữ nhật điêu khắc ngọc tím, từ trên xuống dưới màu từ sâu đến cạn, nhìn kỹ hoa văn là điêu khắc từ bên trong, tròn bóng như mặt gương.

Tiêu Dao Hâu nói:

- Tuy là đạo khí nhưng ta cho ngươi một chú ngôn có thể vận dụng nó.

Tiêu Dao Hâu khẽ tụng niệm một đoạn chú ngôn ngắn gọn.

Lâm Hoành Sơn thẳm căng thẳng, lực lượng nguyên thần của Tiêu Dao Hâu bao phủ toàn thân gã, chú ngôn mang đến dao động tinh thần thật rõ ràng hầu như xâm nhập vào linh hồn.

Tiêu Dao Hâu là Kim Đan lục trọng, sắp đến thất chuyển, đang là lúc mức độ kiểm soát kém nhất, kiếp số tùy thời giáng xuống. Vì vậy Tiêu Dao Hâu cũng bắt lực trong việc ảnh hưởng linh hồn Lâm Hoành Sơn, hai bên đều rất cẩn thận.

May mắn Lâm Hoành Sơn nghe một lần liền nhớ chú ngôn.

Tám Bát Cảnh Thừa Tiên phù này vốn là Thần Mộc Đạo Cung phát cho đệ tử Trúc Cơ sử dụng khi đi ra ngoài, trở về Đạo Cung phải nộp lên. Tiêu Dao Hâu truyền dạy chú ngôn chỉ vẹn vẹn có thể mở ra một cấm chế trong Bát Cảnh Thừa Tiên phù, thu sinh linh vào trong đó.

Tiêu Dao Hâu đặc biệt dặn dò:

- Hoành Sơn, nếu Kinh nhi đã bị hại ngươi cũng đừng giết quỷ vật, cho bọn họ tiếp tục chịu khổ trong tiểu thế giới.

Lâm Hoành Sơn gạt đầu đồng ý.

Nguyên Lăng Hồng lên tiếng:

- Lâm sư phụ, đây là một viên Canh Kim Huyền Tinh Lôi, nếu lúc rút lui gặp rắc rối hãy thả ra một phát, quỷ vật mạnh mấy cũng sẽ bị ngăn cản đấy.

giấy.

Nguyên Lăng Hồng đưa thứ quái dị cho Lâm Hoành Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Cứng đầu cứng

Lâm Hoành Sơn nhìn một cái, là một khối kim loại bất quy tắc, vừa lòng bàn tay, lạnh băng như tuyết, tựa như một miếng sắt cứng.

Canh Kim Huyền Tinh Lôi, tài liệu bình thường nhưng luyện chế nó rắc rối, không tính được có thể dùng vài lần. Canh Kim Huyền Tinh Lôi Nguyên Lăng Hồng tặng cho gã từ sau khi được luyện chế chưa sử dụng qua, ít nhất có thể dùng hai lần trở lên.

Sau khi dùng Canh Kim Huyền Tinh Lôi làm vật dẫn sẽ bị hủy hoàn toàn. Có thứ này Lâm Hoành Sơn càng yên lòng, vì sau khi phát ra lỗi pháp này trong phạm vi mấy trăm trượng đều sẽ bị huyền lôi bao phủ, Canh Kim phát ra khí sát phạt tứ giăng, lực lượng thần thức gì đó khó thi triển trong khu vực này. Lâm Hoành Sơn có thể ung dung sử dụng Hỗn Độn Kim Chùy.

Nguyên Thủy Vũ tuy là Kim Đan nhưng chỉ mới vào cảnh giới, có pháp huyền lôi cản dễ che mắt gã hơn. Nếu Nguyên Thủy Vũ có thể nhìn thấu thần binh của Lâm Hoành Sơn thì diệt khẩu là xong, dù sao Tô Kính sẽ không nói ra, mấy hải tử khác của Tiêu Dao Hầu ở trong huyền lôi sẽ không thấy thủ đoạn của gã.

Ngoài miệng Lâm Hoành Sơn nói:

- Đa tạ phu nhân ban thưởng, định không làm hổ thẹn.

Đại Tiên Sinh đã triệu hoán trăm thân binh mang theo Lâm Hoành Sơn đến thủy tạ nơi nhóm Tô Kính rơi đi. Hòm gỗ còn đặt trên bàn, hai nữ nhân trên vũ đài phía đối diện đã bị mang đi.

Đại Tiên Sinh cau mày, Nguyên Thủy Vũ thật là không biết nặng nhẹ, làm thuật đạo này ngay trước mặt ca cơ.

Nhưng Đại Tiên Sinh không có thời gian ở đây chờ Nguyên Thủy Vũ ra, gã nói với Lâm Hoành Sơn:

- Hoành Sơn, ta bận rất nhiều việc không thể cùng ngươi đi vào, những thân binh sẽ canh giữ Địa Phủ Chi Môn không cho người ngoài đến gần. Nếu ngươi không thể rời đi...

Lâm Hoành Sơn chấp tay nói:

- Ta sẽ có cách.

Lâm Hoành Sơn vận chuyển chân khí, một bộ chiến giáp liên hoa khoác lên người gã.

Đại Tiên Sinh cười cười, võ giả tu luyện đến trình độ này thật hiếm có trong trăm vạn người, hèn gì Lâm Hoành Sơn tự tin như thế. Nghe nói Lâm Hoành Sơn còn giết một Kim Đan của Thanh Dương Đạo Cung, người này làm việc cho Hầu gia thì bên bắc vực dễ giải quyết hơn.

Lâm Hoành Sơn khoác chiến giáp, rút bảo kiếm bên hông ra nhảy vào hòm. Đại Tiên Sinh ra lệnh thân binh phải trông chừng cái hòm không rời một tấc, sau đó gã rời đi.

Đại trận đạo pháp quanh đây kiến trúc đều mở ra một nửa, tùy thời hoàn toàn kích phát. Trừ hơn một trăm thân binh ra bên ngoài bức tường có mấy chục chiến sĩ yêu khí toát ra rõ ràng, bọn họ mặc khôi quan giáp tuần tra bên ngoài.

Tiêu Dao Hầu tùy thời sẽ chạy đến đây, chỉ cần vài giây.

Lâm Hoành Sơn nhảy vào vòng xoáy đen cuộn cuộn, gã không lấy Hỗn Độn Kim Chùy ra ngay mà chém trường kiếm xuống. Trong khối đen vong ra vô số tiếng hét thê lương sau đó ngừng bật.

Khối đen cản trở Tô Kính thật lâu nhưng bị Lâm Hoành Sơn một kiếm cắt ra con đường dài hai dặm. Lâm Hoành Sơn nhanh như tia chớp vọt qua đường hầm hai chân nhẹ nhàng đáp xuống đất, mạnh mẽ như con mãnh hổ, người hơi chùng xuống mắt nhìn Thôn Thực thành ở phía xa.

Lâm Hoành Sơn khá may mắn đi thẳng đến đại điểm nhóm Tô Kính tiến vào, không thì sẽ rất mất thời gian tìm manh mối. Trong phương tiểu thế giới này cũng cỡ mấy chục vạn dặm, bốn phía không có vũ trụ trời sao mà là một mảnh hư không hỗn độn tràn ngập hơi thở chết chóc.

Lâm Hoành Sơn bước nhanh tới trước đến gần mép vực. Mây đỏ cuộn cuộn bên trên Thôn Thực thành, có mưa màu đen đổ xuống, mặt đất lầy lội. Lâm

Hoành Sơn nhìn vị trí nhóm Tô Kính từng đánh nhau, gã cầm kiếm nhảy xuống.

Mặt đất không ngừng toát ra hơi thở âm lạnh, Lâm Hoành Sơn vẽ trường kiếm một vòng xung quanh, mấy vạn ánh sáng màu lam bị trường kiếm kéo ra từ lòng đất.

Không có mảnh nhỏ linh hồn của Tô Kính, không có hơi thở sinh mệnh của hắn, hắn chưa chết, vị trí Ngũ Luân Chân Bảo ở tòa thành hoang tàn phương xa.

Lâm Hoành Sơn có mệnh mấy thì Ngũ Luân Chân Bảo không phải hạt giống thần binh, gã không thể không chế. Tô Kính đã luyện hóa Ngũ Luân Chân Bảo, dù không có khí linh Ngũ Luân Chân Bảo cũng hoàn toàn thuộc về một phần thân thể hắn.

Nhưng Lâm Hoành Sơn là gia chủ còn sót lại của Bình gia, cách xa trăm dặm gã cũng có thể tìm được vị trí của Ngũ Luân Chân Bảo, là Ngũ Luân Chân Bảo mà gã tặng cho Tô Kính.

Tô Kính không chết vậy chắc chắn ở nơi có Ngũ Luân Chân Bảo.

Lâm Hoành Sơn hít sâu, gã không ngờ trong tiểu thế giới này có tòa thành, trên đầu tường đồ nát thấp thoáng khoảng mấy ngàn quỷ vật. Có lẽ ở trong thành càng nhiều quỷ vật nữa, số lượng không đến mười mấy vạn thì không xứng gọi là quỷ thành địa phủ.

Mây đỏ trên đầu tường bỗng sinh ra vòng xoáy mãnh liệt, trung tâm vòng xoáy hiện ra một con mắt to màu tím đậm, con ngươi dựng thẳng quét qua Lâm Hoành Sơn, phát hiện gã tồn tại.

Lâm Hoành Sơn thảm ngạc nhiên, gã ở trong thế giới này không e ngại gì, đã thi triển Thiên Địa Luân Bình gia, hầu như hòa thành một với môi trường. Đây là bí pháp của Bình gia, mạnh hơn ẩn nấp của Đạo Môn. Nhưng Lâm Hoành Sơn mới đến thế giới này chưa được một phút liền bị phát hiện, quỷ vật bất cóc Tô Kính đúng là ghê gớm.

Giọng Hư Đồ Quỷ Vương ồm ồm như sấm vọng ra từ Thôn Thực thành:

- Lại một thức ăn đến, đi, giết hắn!

Cùng với mệnh lệnh của Hư Đồ Quỷ Vương, đám nga quỷ tuần tra trên đầu tường cùng lao xuống tường thành, như đàn kiến hành quân nhào hướng Lâm Hoành Sơn.

Chết người hơn là nơi này cách Thôn Thực thành ba mươi dặm, mặt đất giữa Thôn Thực thành và vách vực nhấp nháy. Dưới lòng đất bùn lầy có nhiều nga quỷ bò ra khỏi vũng bùn, lúc lắc hất bùn lầy trên người, mắt lấp lóe sắc đỏ nhìn Lâm Hoành Sơn.

Lâm Hoành Sơn không ngờ lên vào thế giới này còn chưa đến gần mục tiêu đã phải chém giết cứng đầu cứng. Hào khí đè nén thật lâu trong lòng Lâm Hoành Sơn bị kích phát ra.

Không thể sử dụng chân khí nhưng...

Lâm Hoành Sơn vươn tay trái ra, ngón trỏ và ngón giữa khép lại vuốt nhẹ trên thân trường kiếm. Thân kiếm dày đặc mây chọt trong sáng, vị trí thân kiếm có một phù lục ẩn trong mây kiếm bị hai ngón tay Lâm Hoành Sơn vệt qua đã tan mất.

Trường kiếm này là hoàng đế Đông Tần để quốc tặng cho, phù lục trên kiếm có khí vận đế quốc trấn áp, có thể nâng cao sức sát thương gấp mấy lần.

Lâm Hoành Sơn xóa đi phù lục, quát to:

- Tướng ở bên ngoài, không nghe quân mệnh!

Cùng với chú ngôn Bình gia, ánh sáng trên trường kiếm đã chiếu gọi mười trượng. Quỷ vật đến gần phạm vi ánh sáng phát ra tiếng hét thảm thiết, ánh sáng như vô số lưỡi dao bén cắt vạn nga quỷ thực lực nhỏ yếu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Nam nhân (1)

Đó không phải ánh sáng mà là phi quang thần binh trong bí pháp Bình gia.

Đại tướng quân xung phong, hạng giặc trộm không thể đến gần. Có thể đến trước mặt Lâm Hoành Sơn mười trượng ít nhất có cảnh giới Trúc Cơ kỳ.

Mỗi lần cắt một con nga quỷ là phi quang thần binh sẽ sáng rực hơn nữa.

Phù văn trên liên hoa chiến giáp bay lên nối liền với phi quang thần binh, Lâm Hoành Sơn như quả cầu ánh sáng lớn đường kính hai mươi trượng lần nhanh tới trước.

Con mắt to trong mây đỏ trên đầu tường Thôn Thực thành vắn vẹo bắn ra tia sáng đỏ máu chiếu vào Lâm Hoành Sơn. Nga quý được ánh sáng đỏ máu gia cố bỗng chốc như ăn thuốc kích thích dũng mãnh không sợ chết lao vào phi quang thần binh Lâm Hoành Sơn phát ra.

Lâm Hoành Sơn cười nhạt, nếu phi quang thần binh bị số lượng quân tốt thí suy yếu thì đã không là bí pháp Binh gia!

Nga quý chui lên từ lòng đất càng lúc càng đông, chớp mắt đã hơn vạn. Đôi chân mảnh khảnh như cây tầm tiếp tục xung lực mạnh mẽ, các con nga quý chạy nhanh dưới đất như hàng vạn trọng kỵ binh xung phong, mặt đất bùn lầy bị nga quý giẫm bắn tung tóe lên cao mấy trượng như thủy triều đỏ ập xuống Lâm Hoành Sơn.

Trung tâm Thôn Thực thành, trên một đài cao dựng bằng đá hoa cương đỏ sậm, có một bàn tiệc rượu đặt giữa đài cao trăm trượng.

Trên bàn sắt ba trượng bày đầy trân tu mỹ vị trần gian, Hư Đồ Quý Vương ngồi nhìn nhóm Tô Kính cộng ly chè chén.

Nhóm Tô Kính bị buộc nhậu chứ trong lòng nóng ruột nóng gan. Hư Đồ Quý Vương biến ra đồ vật càng ăn càng đói, ở trong thế giới này quá lâu thì sẽ bị chuyển hóa thành nga quý.

Hư Đồ Quý Vương cười nói:

- Trong Thôn Thực thành không biết năm tháng, các vị ở đây đừng lo lắng, nếu không thể ra ngoài cứ coi như chứng đạo trường sinh, ăn mãi không ngừng đi.

Nói rồi Hư Đồ Quý Vương xèo bàn tay to ra chộp hai nga quý ở dưới đài nhét vào trong miệng, nhai rôm rốp.

Đám người Tô Kính không dám ngừng tay, uống rượu ừng ực, nhai ngồm ngoàm không cần biết vị gì. Hư Đồ Quý Vương này đúng là hung tàn, giờ còn có cơ hội chờ đợi cứu viện nếu vì việc này làm phật lòng, chưa đợi người cứu viện đến đã bị Hư Đồ Quý Vương nhai sống.

Hư Đồ Quý Vương bỗng rất vui vẻ nói:

- Lại một kẻ tới chịu chết, lát nữa mấy người có thêm bầu bạn rồi. Địa phủ không cửa xông vào, ha ha ha ha!

Phương tiểu thế giới này từ khi địa phủ tan vỡ thì không cách nào tìm được đường ra. Luyện khí sĩ nhân loại lần trước đi vào mạnh mẽ hung ác, Hư Đồ Quý Vương không nắm chắc giữ được người ta nên ân núp đi. Không ngờ mới mấy năm liên tiếp có người tiến vào. Lần này đi vào còn là nhân loại cảnh giới Kim Đan.

Hư Đồ Quý Vương rất vui, nhân loại cảnh giới Kim Đan có thể miễn cưỡng lấp đầy bụng, ăn kẻ đến sau thì luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan trước mắt này xem như lương thực dự trữ, khi nào cần gấp thì ăn.

Tô Kính động ý niệm, Ngũ Luân Chân Bảo sinh ra cảm ứng, cảm giác kỳ diệu đó nói cho hắn biết sư phụ đến.

Tô Kính không biết giữa sư phụ và Hư Đồ Quý Vương bên nào mạnh hơn, nhưng hắn biết phụ thân để sư phụ vào thì chắc chắn có chuẩn bị thủ đoạn.

Tô Kính nâng ly hỏi Quý Vương trước mặt mình:

- Hư Đồ, người không đi ngăn cản sao?

- Ngăn làm gì, Thôn Thực thành có ba mươi vạn nga quý, ngoài thành càng nhiều nữa, giết một con không lâu sau sẽ sống lại một con. Người đó mạnh mấy cũng không thể giết trăm vạn quý binh!

Tô Kính lắc đầu nói:

- Ha, đề thuộc hạ chịu chết không xem như anh hùng.

Hư Đồ Quý Vương lạnh nhạt nói:

- Hắn có tư cách bước lên đầu tường thì tính tiếp.

Tô Kính không bị Hư Đồ Quý Vương khống chế, đã ăn nhiều thực vật làm người đói mà hắn không bị lạc tâm trí. Hư Đồ Quý Vương hơi mất kiên nhẫn, những con sâu này thật rắc rối, ngoan ngoãn để ta ăn mất chẳng tốt hơn sao?

- Người không thể có được phương tiểu thế giới này.

Tô Kính chưa chịu thôi, tiếp tục lái nhai:

- Ta biết người nghĩ gì, khống chế tiểu thế giới, mở ra đường hầm, người đi bên ngoài bắt chút thức ăn về là có thể khống chế toàn bộ nga quý trong thế

giới này. Những nga quý phụng người làm chủ, người sẽ là thần.

- Đúng vậy!

Hur Đồ Quý Vương không giấu diếm:

- Nhưng người làm được gì? Miễn ta có được một phong sắc thư là có thể nắm giữ chút căn nguyên của thế giới này, cũng tìm được con đường đi ra ngoài, vậy thì ta sẽ không chịu đối nữa.

- Sẽ không ai viết sắc thư cho người, người đến không phải cứu chúng ta mà là diệt khẩu. Chỉ cần chúng ta chết hết thì không ai vào tiêu thế giới này, người cứ từ từ chờ tiếp đi.

Con mắt to của Hur Đồ Quý Vương lấp lóe tia sáng tím đỏ quét qua quét lại trên mặt Tô Kính. Hắn cảm giác mặt mình như bị giấy nhám chà mạnh, đau thấu xương.

Tô Kính vẫn không ngừng miệng:

- Hay người bán linh hồn cho ta, ta mang người ra ngoài chịu không?

Hur Đồ Quý Vương cười phá lên, không thèm nhìn Tô Kính:

- Người xứng sao?

Luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ nhỏ nhỏ mà muốn thu phục nó?

Đừng nói Hur Đồ Quý Vương không đồng ý, dù chấp nhận thì linh hồn vật nhỏ này sẽ không chịu nổi căn nguyên cường đại của nó, có thể sẽ tan vỡ trực tiếp ngay.

Thật là người không biết không sợ.

Hur Đồ Quý Vương bị Tô Kính hút sự chú ý trở lại đài cao, con mắt to trong vòng xoáy mây đỏ trên bầu trời lại bị tầng mây che lấp, không quan tâm tình hình chiến đấu ở phía xa nữa.

Chỉ có một người đi vào, trong khi Hur Đồ Quý Vương có trăm vạn hùng binh.

Hur Đồ Quý Vương muốn tiết kiệm lực lượng, ở thế giới này thì đối khát mới là việc đáng sợ nhất.

Tô Kính thầm cười nhạt, người xem thường sư phụ thì chút nữa cho người ném mùi đau khổ. Tô Kính tu luyện bí pháp Bình gia không nhiều, đoạn thời gian trước Lâm Hoàn Sơn trừ tuyền dạy kỹ năng thực chiến cho hắn ra còn có điển tịch Bình gia. Tô Kính sâu sắc hiểu chiến pháp của Bình gia, không có đại tướng mạnh mẽ ngăn trước mặt thì những nga quý này sẽ bị Lâm Hoàn Sơn chém như cắt cỏ.

Tô Linh, Tô Kiến nghe Tô Kính đồng ý nói chuyện với Hur Đồ Quý Vương mà thầm khâm phục. Tuy khí hải đan điền của tam đệ bị hỏng nhưng sự ung dung bình tĩnh này đúng là ra dáng thế tử.

Lần này nếu có thể ra ngoài phải tìm mọi cách làm thân với tam đệ, sau này chắc chắn tam đệ không thể kế thừa tước vị nhưng sinh ra nhi tử thì không thành vấn đề. Khi đó tam đệ sẽ ra ngoài khai tông dựng phủ, nghe như phải chờ mấy chục năm nữa nhưng đối với luyện khí sĩ toàn lên kế hoạch trăm năm, việc này đã lừa sém lông mày.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Nam nhân (2)

Tô Kính thấy Quý Vương không chú ý đến mình, lại nêu yêu cầu:

- Hur Đồ, ta muốn lên đầu tường xem cuộc chiến, không biết có thể không?

Mặt Hur Đồ Quý Vương không biểu tình chộp Tô Kính ném ra xa, hắn bay vèo vèo ra xa vài dặm té trên đầu tường hoang tàn của Thôn Thực thành.

- Xem cuộc chiến thì được, nếu người bị nga quý ăn chỉ trách mình số khổ.

Hur Đồ Quý Vương muốn cho Tô Kính chút đau khổ, khi gã chộp hắn đã xóa hết phù văn trên Bách Quý Dạ Hành Y hắn mặc.

Pháp khí này đã bị hủy, không thể sửa chữa. Tô Kính không có Bách Quỷ Dạ Hành Y, bị nga quý bao vây chắc sẽ lớn tiếng cầu cứu.

Hư Đồ Quỷ Vương kiên nhẫn chờ đợi, muốn xem Tô Kính làm trò hề.

Hư Đồ Quỷ Vương không phong lại lực lượng của Tô Kính, ở trong mắt nó thì một luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ dễ dàng bị vài nga quý giết. Dù tiểu tử này mạnh một chút cũng không chống cự qua mười lăm phút.

Tô Kính lộn mèo trên đầu tường, khi đứng dậy tay đã cầm một cây mâu ngắn.

Không Tước Mâu cắm xuống đất, lực lượng Hoàng Đình Thần Ngọc bị kích phát ra, một tầng sáng vàng nhạt mông lung bao phủ người hắn. Những nga quý trên tường mất mục tiêu, không thấy Tô Kính.

Loại thuật đạo nhỏ này là kích phát ngũ sắc thần quang rồi lợi dụng lực lượng thần quy trong Hoàng Đình Thần Ngọc hình thành hai tầng kết giới. Luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ mạnh hơn chút có thể nhìn thấu, nhưng đám nga quý không làm được.

Lâm Hoành Sơn từ xa thấy Tô Kính xuất hiện trên đầu tường, hay chính xác hơn là ngũ sắc thần quang của Không Tước Mâu.

Lâm Hoành Sơn rất mừng, Tiêu Dao Hầu chỉ kêu gã cứu một mình Tô Kính. Không biết Tô Kính làm sao mà thoát khỏi quỷ vật của thế giới này không chế đi lên đầu tường, gã chỉ cần giết lên bỏ hắn vào Bát Cảnh Thừa Tiên phủ là hoàn thành nhiệm vụ.

Có cứu người khác không thì tùy vào tâm tình của Lâm Hoành Sơn.

Trong bùn lầy sỏi sục đằng trước là mấy vạn nga quý. Nga quý chạy quá mau, bùn lầy chưa rơi xuống đất hình thành các lớp sóng dữ ập hướng Lâm Hoành Sơn.

Mây đỏ trên đầu tường cũng di chuyển hướng bên này, dưới mây đỏ có càng nhiều nga quý tham gia vào đại quân, trong tầm mắt đã có hơn mười vạn nga quý.

Tâm tình Lâm Hoành Sơn kích động, Bạch Hổ Huyết Sát sinh ra cảm ứng xoay tít trong khí hải đan điền vận chuyển theo Thiên Địa Luân bị đẩy ra ngoài người. Phi quang thần binh rực rỡ hơn trước, khuếch trương rộng hai mươi trượng.

Đám nga quý vốn không chịu nổi một kích, được lực lượng của Hư Đồ Quỷ Vương nâng lên đã không sợ phi quang nữa. Nga quý đằng trước nhát lao ra khỏi vũng bùn đụng mạnh vào phạm vi phi quang thần binh, da thịt trên người nát rụng lộ ra xương trắng hếu.

Nga quý vẫn tiến lên trước, móng vuốt đã đứt một nửa.

Đổi lại luyện khí sĩ Đạo Môn vào lúc này sẽ bối rối. Lâm Hoành Sơn giờ trường kiếm lên chém xéo nga quý thành hai khúc, nhìn kỹ thì dưới mây đỏ tất cả nga quý trên người có một lớp ánh sáng đỏ máu.

Dựa vào phi quang thần binh không cách nào phá trận giết thẳng tới đầu tường.

Mắt Lâm Hoành Sơn lóe tia sáng xám xịt, há mồm phát ra tiếng quát như rồng ngâm:

- Một thân chuyển chiến ba ngàn dặm, một kiếm từng là trăm vạn sư!

Lâm Hoành Sơn niệm xong chú ngôn Bình gia, phi quang thần binh nhanh chóng thu nhỏ, thân hình gã hóa thành hư vô mau đến mất thương khó bắt giữ. Lâm Hoành Sơn cầm trường kiếm chớp mắt lao ra khoảng cách mấy trăm trượng, nơi trường kiếm đi qua bùn lầy hình thành sóng triều bị mạnh mẽ cắt đôi, nga quý giấu trong đó xung phong cũng bị cắt nát.

Tô Kính ở trên đầu tường nhìn một kích hưng hân của Lâm Hoành Sơn, tâm tình đã không thể hình dung bằng chữ. Đây là sức chiến đấu của Bình gia sao? Mấy vạn nga quý kèm theo đại thể thiên địa lao vào Lâm Hoành Sơn ngược lại bị gã một kiếm phá trận.

Một thân chuyển chiến ba ngàn dặm, một kiếm từng là trăm vạn sư.

Tô Kính thì thảo luận lại nhưng không thể kích phát ra lực lượng giống Lâm Hoành Sơn. Chữ chỉ là biểu tượng chú ngôn, nếu không biết pháp môn thần thức sử dụng khi niệm chú ngữ thì người có nghe chú ngôn Bình gia một vạn lần cũng không học được.

Bà nội nó, thế này mới là nam nhân!

Biết đọc thơ có ích gì, biết đấu trí thì được chỉ? Biết phát minh sáng tạo có tác dụng gì?

Thái giám cổ đại đều biết những cái này.

Xuyên đến chỉ vì sánh bằng thái giám sao?

Lâm Hoành Sơn một kích phá trận nhưng không lao hướng đầu tường, gã xoay người tạt ngang. Trong sóng bùn nổi lên một mảnh thùng một lỗ sâu, sức sát thương nhất kiếm thứ hai của Lâm Hoành Sơn hơn đường kiếm thứ nhất gấp đôi, phi quang thần binh trên người gã lại khuếch trương.

Một trường một co rút tựa như thứ có sự sống đang hít thở.

Lâm Hoành Sơn mừng như điên, Bạch Hổ Huyết Sát đã lâu không thấy tăng trưởng sau hai nhát kiếm thì tăng mấy chục giọt!

Giết chóc tung hoành trong trăm vạn quân tăng tốc độ tu hành mau hơn thổ nạp điều tức gấp trăm lần.

Tô Kính sốt ruột. Sự phụ, giết địch nhiều có ích gì, mau đến cứu ta!

Lâm Hoành Sơn không nghe thấy suy nghĩ trong lòng Tô Kính, gã lại xoay người cực nhanh chém nhát kiếm, sau đó trở lại vị trí cũ.

Liên tục ba kiếm, Lâm Hoành Sơn cắt một hình tam giác trong sóng triều nga quý.

Tô Kính sốt ruột trên đầu tường, trong lòng Lâm Hoành Sơn thì hết sức bình tĩnh. Sau khi chém ra nhát kiếm thứ ba, hình tam giác trong vùng bùn cuộn trào vẩy khốn mấy ngàn nga quý. Những con nga quý là then chốt để Lâm Hoành Sơn đột phá.

Đánh mất cơ hội lần này không biết chờ bao nhiêu năm mới ngưng kết ra Bạch Hổ Luân.

Thiên Địa Luân đối ứng Kim Đan, nhưng sự thật thì cường giả Bình gia có Thiên Địa Luân nếu như không ngưng kết Bạch Hổ Huyết Sát rất khó giết Kim Đan Đạo Môn.

Sau khi ngưng kết Bạch Hổ Huyết Sát phải tích lũy Bạch Hổ Huyết Sát đến trình độ đủ nhiều, ngưng tập Bạch Hổ nguyên thai. Bạch Hổ nguyên thai tương đương với cảnh giới Kim Đan lục trọng, sức chiến đấu cao hơn Kim Đan lục trọng Đạo Môn một chút.

Lâm Hoành Sơn chậm chạp chưa ngưng kết ra Bạch Hổ nguyên thai vì số lượng Bạch Hổ Huyết Sát không đủ. Bây giờ giết quý vật, phi quang thân binh có thể hấp thu căn nguyên quý vật ngưng kết Bạch Hổ Huyết Sát. Nơi đây có mấy chục vạn nga quý, làm thật hết thì Lâm Hoành Sơn gần đến mức đột phá, sau đó đi chinh chiến quốc gia Tà Thần phía tây, thành tựu Bạch Hổ nguyên thai là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Khi Bạch Hổ nguyên thai hoàn toàn thành hình như thực chất sẽ có ba trọng cảnh giới, đối ứng với Kim Đan Đạo Môn từ thất trọng đến cửu trọng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Đột phá tại trận

Chờ khi Bạch Hổ nguyên thai hóa thành Bạch Hổ Luân tương đương với Kim Đan cửu trọng, thành tiên phi thăng.

Trong đó phần khó nhất là ngưng kết Bạch Hổ nguyên thai.

Kim Đan Đạo Môn chia chín trọng, điểm khó là lúc đệ tam chuyển, đệ lục chuyển, đệ cửu chuyển. Kim Đan lục chuyển là giây phút hung hiểm nhất, tương đương với Bình gia ngưng kết Bạch Hổ nguyên thai đệ nhất trọng.

Những suy nghĩ vụt nhanh qua óc Lâm Hoành Sơn, gã lại xông lên trước. Hình tam giác trong vùng bùn tan vỡ, nga quý bị nhốt trong hình tam giác bị kiếm khí vô số kẻ cắt đứt.

Những kiếm khí đều là hình tam giác, xoay quanh co rút vào trong, đám nga quý không có chỗ trốn.

Khi hai kiếm khí tam giác giao thác kết nối với kiếm khí gần đó thì sức sát thương không thể đỡ. Tô Kính từ đầu tường nhìn xuống, thấy nga quý bị kiếm khí của Lâm Hoành Sơn vây khốn, bị cắt thành các hạt phấn. Lòng Tô Kính tê cứng.

Năm xưa Đạo Môn làm cách nào tiêu diệt được Bình gia? Nếu Bình gia có cường giả như vậy thì bao nhiêu quân đội cũng không đủ một người giết.

Ban đầu Hư Đồ Quý Vương không để bụng, muốn cho nga quý thuộc hạ tiêu hao lực lượng của Lâm Hoành Sơn. Nhưng không lâu sau Hư Đồ Quý Vương cảm thấy kỳ kỳ, đối phương càng chiến càng dừng, khí thế mạnh hơn lúc mới vào gấp mấy lần.

Cứ giết thế này thì quý binh của nó sẽ bị giết sạch!

Tâm tình Lâm Hoành Sơn kích động, rốt cuộc gã biết tại sao mình không cách nào ngưng tụ nhiều Bạch Hổ Huyết Sát hơn. Bí mật của Bình gia là tu hành trong chiến tranh.

Lâm Hoành Sơn đầu vào trong quân nhưng không dám tùy ý sử dụng kỹ năng Bình gia, điều này trái ngược với căn bản bí pháp Bình gia. Huống chi đẳng cấp kẻ địch quá thấp, Hoang nhân ngoài biên quan bắc vực bộ lạc lớn nhất chỉ có quy mô vạn người, không giống chỗ này có thể tùy ý xung phong liều chết, có kẻ thù vô cùng tận.

Năm đó Đạo Môn với uy thế diệt chư từ bách gia bắc ra biên quan trực tiếp phá hủy vương đình Hoang nhân, giết sạch vương tộc Hoang nhân, không tha cả con nít. Từ đó trên Hoang nguyên không có bộ lạc cường đại nào nữa, dù thỉnh thoảng ló lên cường giả Hoang nhân cũng không cách nào thống nhất Hoang nguyên, càng không thể gây rắc rối lớn cho Đông Tần đế quốc.

Bốn đội tinh nhuệ Đông Tần đế quốc không điều một binh một tốt trấn thủ biên quan, chỉ để mấy chục vạn biên quân, một ít thủ binh, phó tòng quân tổ hợp từ tội phạm là đã chặn được bước chân xuống nam của Hoang nhân.

Loại kẻ địch như vậy không làm ăn được gì, sao có thể khiến Lâm Hoành Sơn ngưng kết Bạch Hổ nguyên thai.

Lâm Hoành Sơn ở biên quan bắc vực nhiều năm, ngưng kết ra Bạch Hổ Huyết Sát cực kỳ ít ỏi. Khi đã ngưng kết Bạch Hổ Huyết Sát sau khi tiêu hao thì bổ sung lại rất mau. Nhưng không ngưng kết Bạch Hổ nguyên thai, bí pháp Bình gia sống không lâu bằng người trong Đạo Môn.

Trong tất cả tu luyện giả, luyện khí sĩ Đạo Môn có tuổi thọ dài nhất. Tiếp theo là Âm Dương gia, Khí gia, Bình gia, đa số lưu phái, cảnh giới đến trình độ Kim Đan cửu trọng Đạo Môn tuổi thọ chưa đến ngàn tuổi.

Bình gia đã rất tốt, nhưng không thể ngưng kết Bạch Hổ nguyên thai thì chỉ sống lâu hơn luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ một chút.

Bình gia tu hành cũng là vì trường sinh, không thể trường sinh thì có sức chiến đấu mạnh mấy cũng không ích gì.

Lâm Hoành Sơn giết hăng máu. Tô Kính đứng trên đầu tường nhìn xuống quan sát. Lâm Hoành Sơn như cỗ máy chiến đấu bay sát mặt đất, dòng khí sau lưng gã đủ giết một người bình thường, nơi đi qua để lại một con đường màu trắng nhạt.

Thân thể con người có thể mạnh đến vậy sao? Loại người này nếu đi Trái Đất thì chỉ có dùng vũ khí hạt nhân mới hủy diệt được.

Tô Kính đang suy nghĩ chợt trên bầu trời từ khi nào mây đỏ bay tới trên đỉnh đầu Lâm Hoành Sơn. Mây đỏ dạt ra, một ngọn núi cao trăm trượng bị Hư Đồ Quý Vương từ trên trời ném xuống.

Ngọn núi nhỏ tám góc lung linh, có thiên địa sắc thư, một trăm lẻ tám huyết khiếu. Sắc thư có chữ viết màu chu sa, Tô Kính không xem hiểu. Đổi lại người khác thấy ngọn núi to như vậy đè xuống sẽ vội né tránh ngay, nhưng Lâm Hoành Sơn trực tiếp ném Hỗn Độn Kim Chùy ra va chạm với ngọn núi nhỏ.

Mặt đất bị tiếng va chạm làm rung rinh, vũng bùn xung quanh rơi xuống hơn ba thước.

Dưới ngọn núi nhỏ trăm trượng tóe lửa, bên mép huyết khiếu ngọn núi nứt rạn như mạng nhện, trong núi vọng ra giọng Hư Đồ Quý Vương:

- Ngươi...dám bị thương ta...phụt!

Bùm!

Hỗn Độn Kim Chùy bay ngược về, Lâm Hoành Sơn phun ra một luồng khí trắng tinh khiết. Hỗn Độn Kim Chùy tỏa ánh sáng vàng rực rồi lại bay hướng ngọn núi nhỏ đụng mạnh vào thứ hai.

Ngọn núi nhỏ bị đòn công kích thứ hai làm tan vỡ, Hư Đồ Quý Vương hiện hình trong ngọn núi. Không nổ tung máu tươi, bụng Hư Đồ Quý Vương và áo giáp vỡ ra, bên trong có tiếng thác nước máu loãng tuôn ra. Các quý vật bị Hư Đồ Quý Vương tiêu hóa què quặt rơi ra khỏi máu rớt xuống từ giữa không trung, có quý vật chưa chết phát ra tiếng rít chói tai.

Hư Đồ Quý Vương vừa kinh vừa giận, vũ khí của đối thủ rất quái lạ, hình như đến từ tiên giới hoặc thái cổ hồng hoang. Hai chùy liên tục đánh trúng chỗ hiểm, nếu Hư Đồ Quý Vương không có sức sống ngoan cường, cảnh giới cao thì đã bị đập ra bã.

Một kích Phi Lai Phong, ngọn núi trăm trượng, dù là cường giả Kim Đan cũng sẽ tránh né trước. Nếu cứng đầu cứng hai bên đều sẽ bị thương. Hư Đồ Quý Vương đã chuẩn bị một kích trí mệnh trong Phi Lai Phong, chỉ chờ Lâm Hoành Sơn né tránh là phát động ngay.

Hư Đồ Quý Vương đầu gối Lâm Hoành Sơn là cường giả Bình gia, chiến pháp thông thần, chỉ liếc sơ đã nhìn thấu điểm yếu của Phi Lai Phong. Hoặc nên nói là gã nhìn thấu điểm yếu Hư Đồ Quý Vương ở trong Phi Lai Phong.

Mãnh hổ lao ra ngoài đúng là lúc hung mãnh nhất, nhưng khi khom người chuẩn bị thể bị đập mạnh một gậy vào mũi thì mãnh hổ sẽ thành mèo bệnh ngay.

Bình pháp có câu nửa đường đánh, Hư Đồ Quý Vương dựa vào Phi Lai Phong cũng là lúc nó yếu ớt nhất. Lâm Hoành Sơn không thêm né, lúc này không công kích thì chờ đợi gã sẽ là đòn tấn công mãnh liệt của Hư Đồ Quý Vương.

Hai bên cách biệt không lớn, Lâm Hoành Sơn hoàn toàn kích phát ra Bạch Hổ Huyết Sát nên có chút ưu thế. Nhưng Bạch Hổ Huyết Sát là thứ tiêu hao, nếu bị hao tổn bổ sung lại rất chậm. Nếu Bạch Hổ Huyết Sát hết sạch sẽ là lúc Lâm Hoành Sơn thất bại.

Chiến đấu với Hư Đồ Quý Vương không giống giết ngựa quý cấp thấp, Lâm Hoành Sơn tạm thời không có cách nào bổ sung tiêu hao trong chiến đấu. Dù Lâm Hoành Sơn bị thương nặng Hư Đồ Quý Vương, đánh hai chùy chính gã cũng không được lợi gì.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100: Chân gặt cỏ vô song (1)

Nên Lâm Hoành Sơn thấy Hư Đồ Quý Vương không chết lập tức xoay người lao vào vũng bùn giết mấy chục vạn nga quý.

Nga quý trong Thôn Thực thành vẫn không ngừng lao hướng bên này, mùi cường giả Kim Đan khiến chúng nó khao khát khó nhịn. Lâm Hoành Sơn không cần làm động tác khiêu khích gì, miễn gã phát ra hết lực lượng là đám nga quý như bướm bướm lao vào lửa, không ngăn chúng lại được.

Lâm Hoành Sơn đã thu lại Hồn Độn Kim Chuy, trường kiếm hóa thành vòng ánh sáng ở trong bùn lầy nháy mắt chém ra mấy trăm kiếm. Tô Kính ở đầu tường nhìn nơi Lâm Hoành Sơn đi qua nga quý như lúa bị gặt đổ từng mảnh.

Chiến pháp của Lâm Hoành Sơn đơn giản có hiệu quả, vận dụng kiếm khí mở một đường máu, tiếp đó biến chuyển lại chuyển nữa, liên tục đổi chỗ ba lần thành một đầu tam giác. Kiếm khí tổ thành hình tam giác, sau đó co rút nhanh, một lần diệt hàng ngàn nga quý.

Kiếm khí có phi quang thần binh bám vào, Bạch Hồ Huyết Sát kích phát, mỗi lần chém giết nga quý là Bạch Hồ Huyết Sát của Lâm Hoành Sơn sẽ tăng thêm chút. Sau khi Hư Đồ Quý Vương bị thương nặng nhìn Lâm Hoành Sơn lại giết thuộc hạ của mình, nó rụt theo gã.

Cảnh giới của Lâm Hoành Sơn và Hư Đồ Quý Vương ngang nhau, nó không cách nào dụng thần thuật tóa định gã, chỉ dựa vào đôi chân thì không bắt kịp Lâm Hoành Sơn ngự kiếm bay.

Lâm Hoành Sơn lao đi trước, Hư Đồ Quý Vương chạy theo sau, luôn cách nhau trên trăm trượng khó thể tới gần.

Hư Đồ Quý Vương phát cuồng, mình đầy thần lực nhưng không nhanh bằng Lâm Hoành Sơn. Kiếm khí của Lâm Hoành Sơn sắc bén, đừng nói một đám nga quý chắn trước mặt, dù là một ngọn núi lớn cũng sẽ bị một kích xuyên thủng mở ra con đường ngay.

Nghĩ đến đây Hư Đồ Quý Vương dứt khoát, nó dừng lại không truy kích Lâm Hoành Sơn nữa. Vết thương trên bụng đã khép, tinh huyết chảy ra không thể bổ sung lại, cái bụng to khô quắt như vỏ quýt hong gió, nhưng vẫn không ngừng ngo nguẩy, trông rất ghê tởm.

Mây đỏ to kéo đến trên đầu Hư Đồ Quý Vương, mây chọt dạt ra, con mắt lớn ẩn trong đó lao nhanh xuống. Hư Đồ Quý Vương chớp lấy mắt to ấn vào trán mình.

Làm động tác đó xong Hư Đồ Quý Vương quý dưới đất, hai tay ôm đầu, răng va lách cách vào nhau. Con mắt màu tím đỏ khảm vào trán Hư Đồ Quý Vương rồi sinh ra mấy ngàn xúc tu nhỏ chui vào sọ não.

Nếu Hư Đồ Quý Vương là nhân loại thì đã chết rồi.

Mắt Hư Đồ Quý Vương sáng rực tia sáng tím đỏ, miệng tụng niệm chú ngôn dài, cùng lúc đó tay nó bỗng cầm một cây chìa lớn. Trên cây chìa có phù văn hoàng kim chuyển động, mỗi phù văn không tồn tại trong Hoàng Đình Kinh, không biết đến từ thời đại nào.

Lâm Hoành Sơn thót tim, quý vật kia không đuổi kịp gã giờ mạo hiểm đột phá trong trận?

Trên bình nguyên phương xa có càng nhiều nga quý kéo đến nơi này, bụi bay mù mịt và bùn lầy làm mảnh đất này như công trường xây dựng.

Mây đỏ trên bầu trời mất con mắt thì vang tiếng sấm trầm đục sâu trong mây, giọt mưa lớn đổ xuống đất. Mưa màu đỏ nhanh chóng biến thành màn mưa.

Trong thiên địa chỉ còn lại hơi thở chết chóc đỏ thẫm.

Những nga quý bị mưa đỏ xối, da thịt khô quắt nhanh chóng trơn bóng, cơ bắp phồng lên. Móng vuốt của nga quý chỉ hơi dài bây giờ thì dài miên man, đã dài hơn nửa thước.

Rắc!

Lâm Hoành Sơn đang lao lên chợt khựng lại, một con nga quý bị trường kiếm chém thành hai khúc, lần đầu tiên gã cảm giác hơi trì trệ.

Trong mưa đỏ tất cả nga quý không ngừng biến mạnh, phi quang thần binh vẫn có thể nhẹ nhàng chém giết nhưng không thể một kích lan trăm trượng nữa.

Nếu như tốc độ chậm lại, bị trăm vạn nga quý vây khốn là Lâm Hoành Sơn chết chắc.

Tô Kính đứng trên đầu tường thấy rõ, tay hấn cầm cây dù to che mưa đỏ. Cây dù to chỉ là vật bình thường, chưa đến một phút đã bị mưa đỏ ăn mòn chỉ còn cái khung kim loại.

Tô Kính bắt đắc dĩ thả mai rùa thần quy trong Hoàng Đình Thần Ngọc ra che trên đầu.

Đài cao trong Thôn Thực thành được một cái ngói sắt lớn che phủ, nó là một trong các vũ khí của Hư Đồ Quỷ Vương. Nguyên Thủy Vũ có thể mở ra lĩnh vực Kim Đan bảo vệ nhóm Tô Linh, tránh cho bị hơi nóng cháy trong nồi sắt nấu chín.

Nồi sắt úp trên đài cao vì sợ nhóm Nguyên Thủy Vũ chạy trốn. Ở trong lòng Hư Đồ Quỷ Vương xem trọng Nguyên Thủy Vũ hơn Tô Kính gấp vạn lần, vì gã là người nó muốn tìm. Người tu luyện Địa Ngục Luân Hồi Kinh, khi đến cảnh giới Kim Đan là có thể viết phong sắc thứ cho Hư Đồ Quỷ Vương, sắc thư này có thể đánh lừa thần lực sót lại trong thế giới này giải cứu nó khỏi luyện ngục.

Tô Kính đứng trên tường thành, ở trong lòng Hư Đồ Quỷ Vương xem hắn như người chết.

Đặc biệt mưa đỏ đỏ ào ào, dù là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ đứng trên đầu tường cũng chết trong một nốt nhạc. Bây giờ Hư Đồ Quỷ Vương hết sức tập trung tăng cảnh giới của mình, đã quên sự tồn tại của Tô Kính.

Tô Kính thả ra mai rùa thần quy, lực phòng ngự không quá mạnh nhưng sức sát thương của mưa đỏ toàn dồn vào ăn mòn, vừa đúng với đặc điểm mai rùa nên có thể kéo dài hơi lâu.

Trong Hoàng Đình Thần Ngọc có năm bộ chiến giáp, là Lâm Hoành Sơn cho Tô Kính để dùng quen. Tô Kính mặc một bộ minh quang giáp, ngẫu nhiên có giọt mưa thổi vào rơi trên minh quang giáp phát ra tiếng xèo xèo nhẹ, hóa thành làn khói tan biến.

Dưới chân thì Tô Kính kiếm hai cục gạch tòa thành lót chân. Mưa đỏ đã tụ thành sông quanh gạch dọc theo lỗ thủng đầu tường đổ xuống tường thành.

Sắc đỏ trong thiên địa quá đậm, hơi mê lương. Tô Kính cảm giác lực lượng sự sống trong thân thể đang từ từ xói mòn, hắn hết hồn.

Uy lực thiên địa không phải một luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ có thể chống lại. Tô Kính bản năng điều tức, long xà chân khí trong khí hải đan điền tăng tốc độ xoay tròn gấp mấy lần hút chặt thanh minh chân khí. Tô Kính ngược lên nhìn, trong mây đỏ trên trời các tia chớp trở nên rõ ràng.

Những lời điện này ở trong mắt Tô Kính đã biến thành các phù văn thái cổ rồi phản chiếu trong Lục Đạo Thần Giám, được lưu giữ lại.

Học không có ích gì, nhưng sớm muộn gì sẽ cần dùng, ít ra Tô Kính quan sát những phù văn hóa thành lời điện cảm giác thế giới này bài xích và ức chế hắn không mãnh liệt như trước.

Phù văn lời điện trong mây đỏ không ngừng biến ảo, hầu như không có một giây đồng hồ cố định hình thái. Nếu không phải Tô Kính dùng Lục Đạo Thần Giám phản chiếu lưu trữ thì lực lượng linh hồn của hắn nhiều nhất là vài giây xem những phù văn, nhiều hơn sẽ chóng mặt xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Chân gặt cỏ vô song (2)

Long xà chân khí vận chuyển dần phối hợp những biến đổi của các phù văn, hắn hít thở có dấu hiệu dung nhập vào thế giới này. Mưa to đỏ rực không còn cố gắng xối vào mai rùa thần quy nữa, ngược lại tránh ra một khoảng không gian. Chỉ ít ỏi vài giọt mưa đánh vào mai rùa.

Áp lực của Tô Kính bỗng chốc nhỏ hơn nhiều, áo giáp trên người hắn đã bị nước mưa xâm thực loang lỗ, muốn dựa vào những áo giáp này phòng ngự thì hắn phỏng chừng tối đa chống đỡ mười lăm phút là hết sức. Trong Hoàng Đình Thần Ngọc chỉ có năm bộ áo giáp, lực phòng ngự của quang minh khải cỡ trung đẳng, tính ra nếu hắn không sinh ra cảm ứng với căn nguyên một phương tiểu thế giới này thì sau nửa tiếng hắn sẽ bị nước mưa đỏ xối thành bộ xương trắng.

Bất giác hơi thở trên người Tô Kính có một vàng sáng đỏ thắm, trong vàng sáng ẩn chứa lực lượng sấm sét. Nhưng khác với lời pháp thời đại hiện tại, trong lực lượng lõi đình đỏ máu ẩn chứa sức sống kỳ dị.

Đúng vậy, trung tâm lõi đình thật quái dị, trong thế giới đầy rẫy nga quỷ nhưng lực lượng lõi đình tràn ngập sự sống.

Tô Kính từng nghe nói về Thanh Mộc Thần Lôi ẩn chứa tiên thiên nhất khí, có thể sinh ra sinh linh. Nhưng ai tu luyện Thanh Mộc Thần Lôi đều không làm ra tiên thiên nhất khí được.

Tô Kính luôn cho rằng đây chỉ là ví von, không ngờ trong tiểu thế giới địa phủ hắn được thấy mặt thần kỳ nhất của lõi pháp.

Lâm Hoành Sơn ở phương xa chiến đấu càng ly kỳ khó tin. Những nga quỷ được mưa đỏ tăng lực lượng nâng cao cảnh giới. Lâm Hoành Sơn đã thu về trường kiếm, thay Hồn Độn Kim Chùy.

Từng đợt sóng xung kích màu vàng thành hình quạt trước mặt Lâm Hoành Sơn, nơi đi qua nga quỷ bị cắt đứt, như trò chơi gọi là chân gặt cỏ vô song.

Lâm Hoành Sơn giết nga quý, hấp thu lực lượng của chúng tích lũy đến trình độ nhất định có thể phát ra kỹ năng tất sát.

Lâm Hoành Sơn tích lũy Bạch Hồ Huyết Sát càng lúc càng nhiều, lực công kích ngày càng mạnh.

Ban đầu lực lượng của nga quý nâng lên, một lần Lâm Hoành Sơn công kích chỉ giết được mười mấy con. Sau đó sóng xung kích màu vàng của Lâm Hoành Sơn đã hình thành khu vực rộng trăm trượng, khoảng cách ba mươi mấy trượng gần chính giữa nhất hề nga quý đụng vào chỉ một kích đã thành phần.

Nếu nói kiếm pháp của Lâm Hoành Sơn hình dung bằng từ kinh người thì chuy pháp là kinh thiên động địa. Mưa to màu đỏ không thể rơi vào Hỗn Độn Kim Chuy vụt qua, kẻ địch gục ngã thành hình quạt. Theo thời gian trôi qua mỗi lần Lâm Hoành Sơn công kích số lượng nga quý chết tăng lên càng lúc càng nhiều.

Cái này không tính là đồ sát, Tô Kính cảm thấy Lâm Hoành Sơn như xe lu hạng nặng, những nga quý là ngàn vạn trứng gà, xe lu nghiền qua, vô trứng vỡ đầy đất.

Tô Kính nhìn ra được Lâm Hoành Sơn nương nhờ vào chiến đấu tăng cao lực lượng bản thân.

Đây là vàng sáng nhân vật chính sao? Tô Kính thầm lấy làm lạ, hần xuyên đến lễ ra nên là nhân vật chính, không lẽ vì điểm khởi đầu của hần quá cao ảnh hưởng vận khí?

Hần cũng tu luyện bí pháp chân truyền Bình gia mà sao không có cơ hội tốt như vậy.

Nhưng nếu lần này có thể trốn trở về, hần sẽ tìm cách trốn lột cữu cữu một Địa Phủ Chi Môn, sau này khi hần tu luyện tới trình độ nhất định, muốn đột phá bí pháp Bình gia thì phải tìm một chỗ giống vậy.

Ở Đông Tần đế quốc tuyệt đối không được, Tô Kính không muốn làm chuyện gọi lên chiến tranh, chế tạo giết chóc.

Trong quốc gia Tà Thần cũng không có cơ hội tốt vậy, đối diện trăm vạn mục tiêu thỏa thích chém giết.

Tô Kính thầm nghĩ: Sư phụ chiếm lợi ăn thịt, cũng nên chừa chút canh cho đệ tử đi.

Nhưng đám nga quý được mưa đỏ xối tăng vọt thực lực, Tô Kính chỉ là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, gay go đây.

Cơ hội ngay trước mắt, Tô Kính có chút nôn nóng. Nếu hần là Trúc Cơ liền dám nhảy xuống đầu tường chứ không phải trốn ở nơi nhỏ hẹp gần mép tường thành.

Cơ hội tốt mấy cũng cần có lực lượng nắm chắc.

Thôi, có gan mới làm giàu, nếu hần chỉ tu luyện truyền thừa Đạo Môn thì không để mất chút lợi này. Nhưng hiện Tô Kính đang tu luyện bí pháp Bình gia, nếu có thể giết chóc tại đây một phen ít nhất thân binh sẽ hoàn toàn định hình, việc còn lại là tích góp lực lượng, chuẩn bị thành tựu Huyết Nhục Luân. Ngưng tụ Huyết Nhục Luân thành công hần mới có tốc độ tu luyện mau hơn luyện khí sĩ cùng đẳng cấp. Tốc độ tu luyện hiện giờ của Tô Kính hơi chậm, tuy có thể Trúc Cơ nhưng chỉ tính bình thường.

Hần muốn làm người bình thường không? Không bao giờ!

Tô Kính bắt đầu lục tìm trong Hoàng Đình Thần Ngọc, mấy thứ của thế tử Tiêu Dao Hầu cũ quý giá nhất là một tấm loi phù, một pháp bảo không gian đều bị Tô Kính tặng cho Lâm Tạ Hồng.

Gia sản của Tô Kính trong Hoàng Đình Thần Ngọc không quá lớn. Phế phù chất đồng mấy chục vạn trượng, để dành cho sau khi Trúc Cơ kỳ luyện chế phù giáp, thứ này không giúp gì hiện giờ. Năm bộ chiến giáp Tô Kính đã mặc một bộ trên người, hiệu quả đều giống nhau, chủ yếu phòng ngự. Vì không biết trang trí trong quân nên không gia cố kỹ năng chiến trường vào giáp.

Một cây Không Tước Máu, đây là hạt giống thân binh của Tô Kính, sức sát thương lớn nhất.

Một Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi loi châu, Tô Kính chưa hoàn toàn tế luyện, thứ này...

Hai chân khí mãnh như tơ xoay tròn trong đôi mắt Tô Kính, phản chiếu phù lục trên Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi vào Lục Đạo Thần Giám, chỉ hơn mười giây hần đã biết cách điều khiển nó.

Thứ này dùng lực lượng thân thức điều khiển, chân khí chỉ là một loại thủ đoạn kích thích.

Sau khi Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi giết mục tiêu sẽ hấp thu lực lượng sự sống tích lũy năng lượng cần thiết cho đợt công kích tiếp theo, nếu không thể đánh chết đối thủ thì sẽ hút sức sống từ Tô Kính.

Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi rất bá đạo, khá nguy hiểm.

Lục Đạo Thần Giám phản chiếu cho Tô Kính biết khuyết điểm của Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi, hần hơi do dự. Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi có sức sát thương lớn với nga quý, nhưng nếu sử dụng thì mất nhiều hơn được.

Tô Kính muốn tu luyện bí pháp Bình gia giết nga quý nếu bị Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi cướp mất ích lợi nhận được tương đương với đánh vô ích. Nếu không cho Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi ăn no thì nó sẽ cắn ngược lại chủ nhân.

Đồ của Mang Sơn đạo phái thật là tà môn!

Lâm Hoành Sơn tập trung tinh thần giết nga quý, ngẫu nhiên bắn một luồng kiếm

khí công kích Hư Đồ Quỷ Vương.

Hư Đồ Quỷ Vương lo tập trung hấp thu lực lượng từ con mắt to, muốn dung hợp vào người. Đối với Lâm Hoành Sơn công kích, Hư Đồ Quỷ Vương chỉ ngẫu nhiên giờ cây chia đỡ kiếm khí quấy rối.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Luyện tập và cảm ngộ (1)

Lâm Hoành Sơn biết rõ nếu thừa dịp quý vật bị thương mạnh mẽ tấn công rất có thể sẽ giết được, nhưng quý vật chết rồi sẽ không có nga quý vô cùng vô tận xông lên đưa giá trị kinh nghiệm cho gã.

Tiểu thế giới này có diện tích khá lớn, nếu truy sát từng con nga quý chứ không phải ngay mặt xung phong thì không giúp gì cho việc Lâm Hoành Sơn tu hành.

Nếu mưa đỏ ngừng rơi thì kết quả cũng giống vậy.

Lâm Hoành Sơn đang trùng kích đột nhiên cảm giác Ngũ Luân Chân Bảo của Tô Kính động, gã nhìn hướng đầu tường, không thấy bóng dáng hắc đầu.

Tô Kính thay một bộ phi diên giáp, phòng ngự hơi yếu nhưng tăng thêm tốc độ cho người sử dụng. Tô Kính thu lại mai rùa thần quy, phát ra kỹ năng thật sự: Thần Quy Khải.

Phù văn trên phi diên giáp và Thần Quy Khải cùng kích phát, ảo ảnh thần quy to lớn bị hút vào phi diên giáp hình thành hai lớp phòng hộ.

Tô Kính biết đây là một cách dùng Thần Quy Khải biến hóa, nếu tình thế không đến đường cùng thì hắc đầu không biết Linh Quy Khải còn có cách dùng này.

Cũng không lạ, trong thế giới này rùa đen vẫn là câu chửi người, chẳng qua không có nghĩa rộng như đội nón xanh. Chiến đấu với cái mai rùa sẽ bị cười nhạo.

Nên dù có luyện khí sĩ tu luyện kỹ năng tương tự, khi phát ra thuật đạo có tính phòng ngự sẽ là một mảnh giáp hình sáu cạnh lơ lửng, không giống Tô Kính từng dùng Linh Quy Khải bao trùm cả người y như con rùa.

Linh Quy Khải và phi diên giáp có tác dụng lẫn nhau, độ phòng ngự và độ bền của phi diên giáp nâng cao gấp vô số lần, khuyết điểm khó di chuyển của Linh Quy Khải cũng được giải quyết.

Tô Kính xoay người nhảy vào Thôn Thực thành. Thoạt trông nga quý ngoài thành yếu đuối hơn, nhưng càng gần Hư Đồ Quỷ Vương thì nguy hiểm càng lớn. Nga quý trong thành thực lực càng mạnh, càng không muốn nghe theo Hư Đồ Quỷ Vương điều khiển, cũng là một đám nga quý rời khỏi Thôn Thực thành chậm nhất.

Sau khi Hư Đồ Quỷ Vương bị tổn hại nặng thì những nga quý này càng chậm chạp hơn. Khi trời đổ mưa đỏ, một số nga quý đã đến cảnh giới đỉnh Trúc Cơ, Tô Kính phòng chừng nếu Hư Đồ Quỷ Vương chết sẽ có nga quý đột phá đến cảnh giới Kim Đan.

Nga quý Trúc Cơ kỳ thì Tô Kính còn có thể liều mạng tiêu diệt, nếu là Kim Đan kỳ dù hắc đầu liều mạng cũng uống công.

Tô Kính cảm Khổng Tước Mâu đáp xuống chân tường thành, hai con nga quý lập tức xông lên bao vây. Hai con nga quý gầm rống, nga quý xung quanh không dám đến gần. Hai nga quý vì mưa đỏ đã đột phá đến cảnh giới Trúc Cơ.

Trong thức hải của Tô Kính, linh hồn quan sát phù văn Long Xà Đồ Lục, tay hắc đầu cảm Khổng Tước Mâu bắn ra ngũ sắc thần quang nhanh như tia chớp phát ra hai kỹ năng Xà Vĩ đánh trúng đầu hai nga quý Trúc Cơ kỳ.

Khổng Tước Mâu đâm nát đầu hai nga quý Trúc Cơ kỳ không còn mẩu xương.

Tô Kính ngạc nhiên, vì nga quý hành động không chậm chạp, hắc đầu thi triển mâu pháp biến hóa mà hai nga quý cường đại đã bị tiêu diệt.

Không Tước Mâu tỏa ngũ sắc thần quang, luồng khói đen trong người hai con nga quý bị hút sạch chui vào trong Không Tước Mâu.

Không Tước Mâu là thần binh, cũng cần dinh dưỡng bổ sung, tiến hóa.

Ít nhất hiện tại công năng của Không Tước Mâu đơn nhất, chỉ có năng lực phát ra ngũ sắc thần quang, phạm vi hẹp đến tội. Nếu có hiệu quả giống phi quang thần binh thì xem như hoàn mỹ.

Phi quang thần binh của Binh gia tương đương với lĩnh vực Kim Đan, nhưng phi quang thần binh biến hóa nhiều hơn, dù không cảm nó thì tùy theo đặc tính binh khí trong tay mình sẽ phát ra phi quang thần binh năng lực khác nhau.

Ví dụ lúc Lâm Hoành Sơn cầm trường kiếm phi quang thần binh có thuộc tính cắt sắc bén, nếu đổi thành Hồn Độn Kim Chùy thì phi quang thần binh sẽ biến ra oanh kích nghiền nát như sóng xung kích, lĩnh vực hồn độn. Hễ bị phi quang thần binh Hồn Độn Kim Chùy đánh trúng mục tiêu trên cơ bản sẽ bị đánh thành hạt, pháp thuật gì cũng không thể cứu sống.

Hơn nữa phi quang thần binh Hồn Độn Kim Chùy chống chất chấn động, càng đánh càng hung hãn.

Nếu Tô Kính có thể biến ngũ sắc thần quang thành phi quang thần binh sẽ có nhiều biến hóa hơn. Hẳn không cần thay đổi vũ khí cũng có thể phát ra phi quang thần binh chủng loại khác nhau ứng đối cũng diện khác nhau.

Nhưng phi quang thần binh là năng lực tu luyện Thiên Địa Luân thành công mới có được, giờ Tô Kính dòm ngó được chút huyền bí trong đó, có thể lựa chọn khiến mình trước khi ngưng kết Thiên Địa Luân bắt đầu suy nghĩ kỹ phi quang thần binh của mình có thuộc tính gì, rồi phát triển theo hướng này.

Thiên Địa Luân và Kim Đan giống nhau, đều bao gồm mọi mặt, không gì không làm được. Một viên Kim Đan khiến cơ thể luyện khí sĩ tự thành thể giới, tuổi thọ lâu dài. Thiên Địa Luân cũng vậy, khiến Binh gia có được thần thông, vô cùng phù hợp với một phương thiên địa, thậm chí huyền diệu hơn Kim Đan mấy phần, càng thích hợp chiến đấu trong thể giới khác nhau.

Ít ra về khía cạnh sức kéo dài thì Thiên Địa Luân sẽ không bài xích với thể giới nào nên thích ứng mạnh hơn Kim Đan.

Không Tước Mâu của Tô Kính bây giờ có hai thuộc tính cơ bản, một là sắc bén, hai là ngũ sắc thần quang vô tận xâm thực.

Sắc bén thì khỏi phải bàn, trừ phi là cường giả Kim Đan, không có mục tiêu gì bị Không Tước Mâu đâm mà không thủng. Vô tận xâm thực là thuộc tính tự động của ngũ sắc thần quang, phòng ngự đạo pháp gì bị ngũ sắc thần quang xâm thực đều sẽ thủng lỗ chỗ. Trừ phi lĩnh vực Kim Đan tự thành thể giới, sinh sôi không ngừng, không thì tất cả mục tiêu đều không đánh lại Không Tước Mâu.

Tô Kính chợt nhận ra hần tu luyện Long Xà Đồ Lục phối hợp hai thuộc tính đơn giản của Không Tước Mâu có uy lực lớn vượt qua hiểu biết nhiều loại thuật đạo của hần.

Tô Kính quét thần thức trong Không Tước Mâu không phát hiện bị hư hao gì. Hai nga quý Trúc Cơ kỳ bình thường dù có năng lực phản phệ cũng không thể phá hoại Không Tước Mâu sánh bằng đạo khí tuyệt phẩm.

Tô Kính yên lòng, hẳn không thể gặt cỏ giống Lâm Hoành Sơn nhưng có thể như mũi tên tung hoành trong trăm vạn quân.

Những nga quý không biết phối hợp, nếu đụng phải quân đội nhân loại thì Tô Kính cần có một đám thần binh hộ vệ. Đám nga quý toàn tự đấu riêng, Tô Kính nhảy lên trước, chỉ dùng một thức Xà Vắn, mâu quét qua sẽ có một nga quý nổ đầu.

Tô Kính chợt nhận ra mình vô tình dùng bản ý lỗi pháp trong mây đỏ trên trời vào Xà Vắn, nên hần đâm thủng đầu đối thủ mới nổ tung chứ không phải thủng lỗ máu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Luyện tập và cảm ngộ (2)

Lỗi pháp chí cương chí cường, cái đầu bị đâm thủng rồi khó ngăn cản lực lượng chấn động hủy diệt. Nhưng sử dụng bản ý lỗi pháp tiêu hao khá lớn, dù có long xà chân khí hút thanh minh chân khí giảm thấp tiêu hao nhưng đâm vài mâu Tô Kính cảm giác thanh minh chân khí đã tiêu hao hơn mười phần trăm.

Tô Kính lập tức khống chế mâu pháp không sử dụng lực lượng lỗi pháp nữa. Không Tước Mâu vẫn hung mãnh như cỏ xà thè lưỡi, mâu đâm ra có một mục tiêu đầu thủng lỗ máu to cỡ miệng bát.

Tô Kính phát hiện không sử dụng lực lượng lỗi pháp thu hoạch càng lớn hơn. Không Tước Mâu rút ra từ vết thương kẻ địch trực tiếp mang đi tất cả tinh hoa trong người nga quý, không cần cái khác hấp thu.

Đạo Binh gia thiên biến vạn hóa, muốn đi đến cuối cùng phải học được tinh thuần.

Tô Kính chợt nhận ra sau này hấn lo tập trung tu hành Không Tước Mâu, đừng nên thêm vào lực lượng tạp nham nào khác, không thì sẽ đi đường vòng.

Lúc này Tô Kính đã hiểu tại sao bí pháp Binh gia ở trên chiến trường tăng mau vậy.

Một trái tim chiến đấu nếu không trải qua chiến trường rèn luyện thì chỉ là kiếm không lưỡi, nhiều lần trải qua sống chết trên chiến trường mới hiểu rõ hơn mình cần gì.

Như Lâm Hoành Sơn, mới rồi ở trên chiến trường đồ sát nga quý cũng có lợi nhưng cái lợi đó rất nhỏ. Khi Lâm Hoành Sơn quyết định để Hư Đồ Quý Vương nâng cao cảnh giới, bản thân cũng tăng cảnh giới rồi quyết chiến một trận, thế là tâm cảnh của gã cũng được rèn luyện.

Binh giả, cũng là quý đạo.

Nhưng danh tướng để lại tiếng tăm trăm kiếp đều giỏi về dùng cách đường đường chính chính đánh bại kẻ địch. Nếu không có năng lực đánh nhau ngay mặt thì không xứng với xưng hô quân thần.

Lúc Binh gia đỉnh cao nhất cõi trần có ba mươi bảy vị Bạch Hổ Quân Thần, đánh đâu thắng đó.

Đáng tiếc cực thịnh sẽ suy, sau khi xác định khu vực Thần Châu thì Binh gia chỉ xuất hiện mười mấy cái Bạch Hổ Quân Thần, đều phi thăng hết. Không có chiến trường, Binh gia tu luyện cực kỳ khó khăn.

Nhiều cường giả Binh gia tu luyện ra Thiên Địa Luân nhưng ít ai có thể kết thành Bạch Hổ nguyên thai, mới có mười mấy người hình thành Bạch Hổ Luân. Có thể tưởng tượng nếu thế giới luôn hòa bình thì sau này không xuất hiện Quân Thần được nữa.

Đối với Binh gia thì chuyện này không tốt, nhưng bình dân chỉ mong ước thái bình thịnh thế.

Tô Kính chợt nhận ra bí pháp Binh gia có sai sót, không đủ hoàn mỹ. Bí pháp thật sự thì không bị gò bó trong hoàn cảnh biến đổi, về điểm này Đạo Môn làm khá tốt.

Tuy rằng mấy ngàn năm qua số lượng luyện khí sĩ Đạo Môn phi thăng khá thừa thớt nhưng cường giả thành tựu Kim Đan càng lúc càng nhiều, sớm muộn gì sẽ như giếng phun.

Phi thăng ít là vì Đạo Môn cố gắng kiểm soát tài nguyên, không dễ dàng lãng phí. Mỗi luyện khí sĩ có thể phi thăng đều là hạng người kinh tài tuyệt đỉnh.

Tô Kính hét to một tiếng:

- Giết!

Tô Kính nghiêng người tới trước thành một đường thẳng, sau người không có tàn ảnh, bước chân chính xác đến từng centimet. Tô Kính lao lên hơn ba mươi trượng.

Dọc đường Tô Kính xung phong có hai mươi mấy nga quý lần lượt gục ngã, Không Tước Mâu hấp thu lực lượng bắt đầu xảy ra biến chất. Ngũ sắc thần quang trên đầu mâu kéo dài hơn một tấc.

Tô Kính lập đi lập lại tu hành, ngũ sắc thần quang trên Không Tước Mâu kẹt ở chiều dài nửa thước, lần này dài hơn một tấc làm hấn mừng hết sức.

Một chút xú biến lượng chưa thể nào dẫn đến biến chất, vấn đề là chỉ cần có tăng trưởng thì sẽ có ngày ngũ sắc thần quang hình thành phi quang thần binh, rất có thể bao trùm mấy trăm trượng.

Nhỏ hơn lĩnh vực của Kim Đan thì có sao? Đó là không lãng phí lực lượng. Cường giả Kim Đan vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng công kích cường giả Binh gia tu luyện ra Thiên Địa Luân chỉ như gãi ngứa.

Thuật đạo uy lực mạnh không dễ đánh trúng cường giả Binh gia vốn có tốc độ kinh người.

Nếu cường giả Binh gia đủ mau thì sẽ chiếm ưu thế, cường giả Đạo Môn nhanh hơn tức là Đạo Môn chiếm ưu thế. Nếu Binh gia trấn giữ một phương, cường giả Đạo Môn buộc phải tấn công thì Binh gia chiếm ưu thế.

Khi cường giả Binh gia không tiếc hao phí lực lượng khuếch trương phạm vi phi quang thần binh có thể đến mấy chục dặm, thậm chí trên trăm dặm. Nhưng làm vậy sẽ thiếu năng lực sát phạt trực tiếp, đối diện luyện khí sĩ mạnh hơn một chút thì hiệu quả sát thương kém rất nhiều.

Cách dùng phi quang thần binh thật sự giống như lĩnh vực Kim Đan, ức chế kẻ địch trong khu vực, bất cứ nguyên khí thiên địa thay đổi đều không giấu được bản thân.

Lâm Hoành Sơn đã mở ra phi quang thần binh, Hư Đồ Quý Vương mạnh đến mấy cũng không thể đánh lên thành công, nên gã tùy ý giết chóc hấp thu lực lượng căn nguyên của đám nga quý, tích lũy Bạch Hổ Huyết Sát.

Tô Kính muốn thừa dịp này tăng cao cảnh giới thần binh của mình.

Thần Binh Luân chưa đại thành, Không Tước Mâu ở trong người Tô Kính chưa đến trình độ hoàn toàn dung hợp cùng căn nguyên của bản thân, càng không hình thành thần binh vô luân. Muốn nâng cao uy lực thần binh chỉ dựa vào thổ nạp điều tức là không được, cho ba, năm mươi năm cũng không đại thành nổi.

Lúc này Tô Kính dần lĩnh ngộ ra diệu dụng của long xà chân khí. Khi vận chuyển long xà chân khí tốc độ tiêu hao thanh minh chân khí ít hơn y phỏng đoán.

Sử dụng kỹ năng Binh gia không bắt buộc chân khí gì, nên đệ tử Binh gia nếu không sử dụng thần binh thì ít khi bị Đạo Môn phát hiện, nếu không trên đời này đã không tồn tại một đệ tử Binh gia.

Tô Kính nhảy xuống tường thành rồi đi nhanh dán sát tường. Nga quý không phối hợp với nhau nhưng nếu bị vây quanh, bị đánh hội đồng thì Tô Kính không ứng đối nổi.

Một đường giết tới trước, trong cơn mưa đỏ thân mâu của Tô Kính dần dà cũng có ngũ sắc thần quang chuyển động. Đây là ích lợi Tô Kính có được, thuộc tính nguyên Không Tước Mâu dần bị kích phát ra.

Trên lưỡi mâu bắn ra ngũ sắc thần quang dài hơn một thước, Tô Kính như con cò xà mang theo ngũ sắc thần quang xuyên qua màn mưa đỏ đánh chết từng con nga quý.

Tô Kính hiểu biết một thức Xà Vĩ của cò xà dần sâu sắc hơn, động tác đâm mâu càng lúc càng tự nhiên. Lúc bắt đầu cánh tay Tô Kính tựa linh xà, lúc công kích không dấu vết tìm thấy. Giết nhiều rồi thân thể Tô Kính hợp nhất với Không Tước Mâu, hẳn như con cò xà bò dưới đất, Không Tước Mâu là lưỡi rắn của hắn, mỗi lần

phun ra nuốt vào sẽ trúng chỗ hiểm của một mục tiêu.

Mưa đỏ trên bầu trời ảnh hưởng với Tô Kính cứ nhỏ dần, giọt mưa rơi trên phi diên khai thường trượt đi vì hắn vận người tiến lên. Một long xà chân khí như con giun ở trong khí hải đan điền đã bắt đầu lớn hơn, to cỡ con cá chạch.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Nồi sắt (Thượng)

Cảm giác rất kỳ diệu, Tô Kính cảm thấy mình là một con rắn. Trời đỏ mưa lớn, nga quý dưới đất có quá nhiều lỗ hồng trống ở trong mắt Tô Kính, hẳn một đường công kích hầu như không bị ảnh hưởng tốc độ tiến lên.

Mãi đến bây giờ Tô Kính mới nắm giữ kỹ xảo pháp môn vận chuyển long xà chân khí.

Trong khoảnh khắc Tô Kính giết hơn trăm nga quý, đa số đều là Tiên Thiên kỳ, có sáu Trúc Cơ kỳ. Tô Kính một hơi xông lên được đến ích lợi lớn hơn trong tương tượng nhiều.

Tô Kính càng đánh trong lòng càng trong sáng, chợt hắn xuyên qua sáu nga quý, một mâu đâm nát cổ một nga quý Trúc Cơ kỳ. Đầu nga quý rớt xuống, Tô Kính hất đuôi Không Tước Mâu vạch một chuỗi tàn ảnh cắt ngang eo sáu nga quý ở sau lưng mình.

Tiếp theo Không Tước Mâu xoay tròn đâm hướng eo một con nga quý, Không Tước Mâu dài hơn một trượng quấn người nó, thức Băng Sơn!

Nga quý phát ra tiếng giòn vang hóa thành tro tàn, tiếp theo bị mưa đỏ xối sạch.

Tô Kính đứng trên mặt đất chớp mắt hấp thu tinh hoa của nga quý, cơ thể lại lao ra xông hướng nga quý ở phía xa.

Dù nga quý cảnh giới cao hơn Tô Kính nhưng hề đánh gần thân là hắn có nắm chắc một kích lấy mạng. Dù sao trí tuệ nga quý rất thấp, toàn chiến đấu dựa vào bản năng. Nếu có Hư Đồ Quý Vương chỉ huy chúng thì Tô Kính không thể làm được, giờ đám nga quý tự chiến đấu riêng, dựa vào móng vuốt sắc bén, gào rống uy hiếp không đe dọa được hắn.

Tốc độ của nga quý có nhanh mấy cũng không bằng thân pháp Long Xà của Tô Kính. Vì nga quý luôn tấn công một đường thẳng, thân pháp Long Xà tốc độ không thua gì nga quý, cực kỳ linh động. Phi diên giáp trên người Tô Kính chỉ có một tác dụng là ngăn chặn mưa đỏ không chỗ không ở.

Cách một tường thành Lâm Hoành Sơn vẫn cảm giác được Ngũ Luân Chân Bảo trong người Tô Kính biến đổi, gã không ngờ khi mình sắp đột phá thì đệ tử cũng có tiến bộ.

Lâm Hoành Sơn có thể ngưng kết ra đủ Bạch Hổ Huyết Sát, đặt nền móng cơ bản thành tựu Bạch Hổ nguyên thai. Tô Kính thì sắp đại thành Thần Binh

Luân, sớm hơn Lâm Hoành Sơn phỏng đoán mấy tháng.

Trong Thôn Thực thành, kiến trúc đã hoang tàn, Tô Kính giết hăng say trên tường thành rồi lao đi giữa thành. Lâm Hoành Sơn tạm thời không cứu viện vậy hẳn tự tìm cách cứu nhóm Nguyên Thủy Vũ.

Lần này Tô Kính thu hoạch rất lớn, đầu tiên là hần hiểu đạo lý Binh gia tinh thuần, tuy lời pháp trong mây đỏ mạnh nhưng hẳn sẽ không thêm vào thần binh. Trừ phi sau này Tô Kính tu luyện ra phi quang thần binh mới đưa tinh túy trong lời pháp mây đỏ vào, phong phú quy tắc lĩnh vực phi quang thần binh.

Thân hình Tô Kính xuyên qua đám đông quý vật, hẳn chỉ dùng một thức Xà Vĩ tăng tốc độ, hơn hai mươi phút đã giết đến dưới đài cao giữa thành.

Tô Kính nhìn thấy nguyên đài cao bị cái nồi sắt to đen nhánh bao trùm.

Tô Kính kích phát thủy lôi, một giọt nước nhỏ bắn ra bị nồi sắt cứng rắn đánh bật mấy chục trượng rồi nổ tung trên không trung.

Đừng nói phá thùng nồi sắt cứu người, thủy lôi của Tô Kính không dính vào nồi sắt được.

Nếu ở bên ngoài thì nồi sắt chắc chắn là đạo khí tuyệt phẩm, cảnh giới của Tô Kính muốn phá thùng nồi sắt là mơ tưởng viễn vông. Không Tước Mâu tuy là thần binh đẳng cấp đạo khí, vấn đề là bây giờ thực lực của Tô Kính rất nhỏ yếu. Hư Đồ Quý Vương gia cố lực lượng vào nồi sắt để nhốt Nguyên Thủy Vũ.

Nhóm Nguyên Thủy Vũ ở bên trong cố gắng đập phá rất lâu mà không có hy vọng chạy thoát.

Tô Kính đi nhanh quanh đài cao, vừa giết chóc nga quý vừa quan sát nền móng đài cao cũ nát. Long xà chân khí chuyển động trong mắt Tô Kính, hẳn đã nhìn ra huyền diệu, đài cao xây bằng thi cốt.

Hèn gì nhóm Nguyên Thủy Vũ không trốn thoát được, dù là luyện khí sĩ tu luyện ngũ hành độn thuật cũng khó chạy ra đài cao.

Tô Kính cao giọng quát:

- Cứu cứu nghe thấy ta nói chuyện không?

Trong nồi sắt, Nguyên Thủy Vũ ướt đầm mồ hôi bảo vệ nhóm Tô Linh, chợt nghe tiếng Tô Kính thì mừng rỡ đáp trả ngay:

- Tô Kính!

- Phụ thân phái lão sư của ta vào tru sát Hư Đồ Quý Vương, trong một chốc không phân ra thắng thua, ta phải tìm cách cứu các người ra.

- Đây là nơi chôn xương, ta không cách nào sử dụng độn thuật rồi đi. Tô Kính, người dùng Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi từ từ đào dưới đất, đừng đụng vào nồi sắt, người sẽ bị thương nặng!

Tô Kính mắt lóe tia sáng lạnh:

- Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi?

Lúc này Nguyên Thủy Vũ không dám lừa Tô Kính:

- Đúng rồi, Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi cần hấp thu lực lượng của mục tiêu mới vận chuyển được, nếu như không thể đánh chết mục tiêu sẽ tiêu hao sức sống của bản thân. Nhưng tể đàn máu trong đất chôn xương mỗi tác nền móng không khác gì những nga quý, chỉ cần người có thể phá mở một chút phòng ngự là được. Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi sẽ từ từ hấp thu lực lượng tể đàn máu cho đến khi người có thể đào ra cái hố!

Tô Kính gật đầu, Không Tước Mâu đánh mạnh. Thức Xà Vĩ đánh trúng nền đài cao, một tiếng giòn vang, ngũ sắc thần quang xuyên vào trong đám một vết hằn sâu nửa tấc.

Không Tước Mâu rút ra, vết hằn nhanh chóng lấp lại nhưng không bằng phẳng, giống như một người bị thương để lại vết sẹo xấu xí.

Tô Kính thâm hiểu đúng là Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi có thể từ từ đào cái lỗ trong đài cao, vấn đề là tại sao hẳn phải nâng cao đẳng cấp cho Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi?

Mục tiêu tốt như vậy là nơi tuyệt vời nâng cao Không Tước Mâu.

Tô Kính nói:

- Nhóm cứu cứu chờ chút, ta làm từ từ!

Tô Kính thuận tay lấy Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi ra đánh vào nền đài cao. Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi tỏa từng vầng đạo quang đánh nền thùng lỗ chỗ, sau đó cái hố tự động lấp lại, hơi phồng lên.

Tô Kính biết Nguyên Thùy Vũ nói đúng, hẳn thí nghiệm là để xem cừu cừu có lừa người không.

Sau đó Tô Kính bắt đầu điên cuồng công kích, Không Tước Mâu đâm mấy chục lần đều trúng nền đài cao. Công kích mấy chục lần, mỗi lần đều để lại vết hằn cặn, chỉ trong một giây vết hằn sẽ tự động khép lại.

Tô Kính càng rõ ràng cảm giác được mỗi lần Xà Vĩn công kích có thể mang ra một chút lực lượng căn nguyên của đài cao, hiệu quả sánh bằng giết một nga quý Trúc Cơ kỳ.

Công kích như vậy không giúp ích gì cho việc ngưng kết Bạch Hổ Huyết Sát, nhưng với cảnh giới như Tô Kính là tốt nhất. Mục tiêu không thể phản kích, hẳn chỉ cần đánh thùng lỗ trên đài cao.

Đài cao có năng lực tự động tu sửa, vấn đề là miễn không bị người quấy nhiễu thì Tô Kính công kích không ngừng nghỉ, không có kẻ địch hẳn có thể ung dung phục hồi chân khí.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Nồi sắt (Hạ) (1)

Đạo pháp của Mang Sơn đạo phái không đến mức không thể đối phó đài cao dưới nồi sắt, Nguyên Thùy Vũ cũng có báu vật khác. Nguyên Thùy Vũ mới thành tựu Kim Đan, gã muốn chạy thì dễ nhưng không thể bảo vệ an toàn cho nhóm Tô Linh.

Bây giờ Tô Kính trở về Nguyên Thùy Vũ càng không dám bỏ lại nhóm Tô Linh, Tiêu Dao Hầu phái người đến tiểu thế giới này mà có thể đánh ngang sức với Hư Đồ Quý Vương. Nếu gã làm gì sai lầm, nhóm Tô Kính bị gì thì gã khỏi sống nữa.

Nguyên Thùy Vũ không quá lo bên tỷ phu nhưng thuộc hạ của tỷ phu thì kiều ngạo ngang ngược, gã không thể lên mặt vênh váo không thì chết uống.

Tô Kính từng bước một tiến vào đài cao, có nga quý thì giết, không có nga quý thì nhanh chóng công kích nền đài cao, nuốt lực lượng căn nguyên ở bên trong.

Long xà chân khí vận chuyển không ngớt, vì không có chiến đấu cường độ cao, Tô Kính kiểm soát tiêu hao rất tốt. Khi thanh minh chân khí hao tổn hơn một nửa sẽ lấy thức Băng Sơn làm cơ sở bàn cứ tại chỗ, ngâm mà không phá, vận chuyển long xà chân khí phục hồi thanh minh chân khí bị long xà chân khí không chế.

Trong lúc nghỉ ngơi dù có nga quý đến gần Tô Kính có thể tùy thời dùng thức Xà Vĩn giết chết nga quý mon men tới gần. Tô Kính nắm giữ chuyển đổi ba thức trước của Long Xà Đồ Lục khá quen tay, mãi đến hôm nay thực chiến hẳn mới biết trước kia mình kém cỡ nào.

Tô Kính cho rằng đã học giỏi ba thức đầu Long Xà Đồ Lục, bây giờ vận dụng ba thức đầu ra trăm loại biến hóa hẳn cảm thấy mình chỉ mới bắt đầu học.

Giờ nhớ lại đáng về cô xà bàn cứ hư không, trong đó ẩn chứa đồ nhiều thứ không đếm xuê.

Tô Kính đã hiểu tâm tình của Lâm Hoành Sơn, tiểu thế giới tuyệt diệu thế này nếu rời đi e rằng không có cơ hội lại đến, không hốt hết một mẻ sao được.

Hơn nữa việc tu hành muốn đột phá phải dựa vào cơ hội. Trong trạng thái này Tô Kính và Lâm Hoành Sơn có thể đột phá, đổi thế giới khác, thời gian khác e rằng sẽ giảm mạnh. Không phải không thể đột phá mà cần trả giá rất đắt, tốn bao nhiêu thời gian.

Tô Kính ngồi xếp bằng dưới đất, trời đổ mưa đỏ không thể xâm nhập ba tắc trên đầu hẳn. Tô Kính vận chuyển long xà chân khí, từ đầu đến chân xuất hiện một vòng xoáy hình thành gần sát người, tất cả nước mưa bị hút vào vòng xoáy bắn ra ngoài.

Quanh người Tô Kính khô ráo, mâu ngắn đặt ngang trên chân. Thịnh thoảng có nga quý đến gần định nhào vào Tô Kính cắn một miếng thịt, hẳn chỉ một mâu, không thấy người nhúc nhích hoặc làm gì nhưng đã đánh chết mục tiêu, sau đó tiếp tục điều tức. Khoảng mười mấy phút thanh minh chân khí bị tiêu hao đã phục hồi đến trình độ bình thường, có công của long xà chân khí, cũng có tác dụng của Hoàng Đình Thần Ngọc.

Dưới nồi sắt, nhiệt độ không khí liên tục tăng cao, tốc độ không mau nhưng Tô Kính dùng Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi công kích quá ít, Không Tước Mâu đâm mười lần không bằng Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi công kích một lần. Không phải vì Không Tước Mâu không bằng Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi, chỉ tại Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi chuyên đề đối phó kiểu này, sự bá đạo cao hơn đạo khí bình thường. Hơn nữa mục tiêu Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi ăn là căn nguyên, hao tổn rất lớn, tốc độ kiếm lợi thì kém xa Không Tước Mâu, nên Tô Kính sẽ không tập trung nâng cao uy lực Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi.

Nguyên Thùy Vũ ở trong nồi sắt bảo vệ nhóm Tô Linh càng lúc càng vất vả, không kiểm được hết lên:

- Tô Kính, ngươi phải mau hơn nữa!

Tô Kính cười hỏi:

- Cửu cữu có thể chống đỡ bao lâu?

Nguyên Thủy Vũ không nói thật:

- Mười canh giờ!

Nguyên Thủy Vũ ít nhất có thể kiên trì mười sáu canh giờ, nhưng nếu trốn ra trong vòng mười canh giờ thì còn giữ được sức chiến đấu đỉnh cao. Ai biết sau khi đi ra còn phải đối diện rắc rối gì.

Tô Kính nói:

- Cửu cữu yên tâm đi, sau khi sư phụ giết Hư Đồ Quý Vương rồi sẽ đến.

Nguyên Thủy Vũ kêu khổ thúi ruột. Lâm Hoành Sơn giết Hư Đồ Quý Vương ít nhất mất một, hai ngày, thậm chí là mười ngày, nửa tháng. Hư Đồ Quý Vương biết rõ không đánh lại chẳng lẽ không biết trốn? Nếu Hư Đồ Quý Vương trốn, Lâm Hoành Sơn muốn lùng bắt trong thế giới này...

A không, nếu Hư Đồ Quý Vương trốn thì Lâm Hoành Sơn trực tiếp đến cứu người là được.

Nguyên Thủy Vũ xoa rối tóc mình, gầy đây tinh thần không tập trung, sao gã có thể suy nghĩ sai lầm như vậy. Nghe Tô Kính nói dường như Lâm Hoành Sơn đã chiếm ưu thế tuyệt đối, không thì đã chẳng để hắn đến dưới đài cao giải cứu mọi người.

Tô Kính vừa công kích vừa trò chuyện:

- Cửu cữu, sau khi Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi thăng cấp có biến hóa gì không?

Nguyên Thủy Vũ bắt đầu đi nói:

- Chắc có thể cô động ra ngũ quý, liên hoàn ném lôi cầu. Lôi cầu hóa thành đao nhẫn, chuyên phá phòng ngự thuật đạo, dù không thể phá phòng hộ cũng làm mục tiêu cạn kiệt sức. Sau khi nó thăng cấp đem đến nguy hiểm cho bản thân cũng nhỏ lại.

Tô Kính đã hiểu, chờ luyện thành ngũ quý dù công kích thất bại chủ nhân không bị hút sự sống, sẽ dùng lực lượng ngũ quý thay thế.

Mang Sơn đạo phái xem như đứng đầu trong ba lưu phái lớn ngoài mười hai Đạo Cung, bản lĩnh luyện khí không thể nào kém cỏi như vậy. Thứ Mang Sơn luyện chế ra nếu luôn phản phệ chủ nhân thì không có giá trị nữa.

Tô Kính không hỏi nhiều thêm, tập trung công kích vào nền đài cao. Ba canh giờ đầu Tô Kính công kích chỉ gây ra vết sẹo cho nền móng, mãi khi Không Tước Mâu phát ra ngũ sắc thần quang dài ba thước mới bắt đầu tạo vết thương khó khép lại cho đài cao.

Mỗi lần Không Tước Mâu công kích gây vết hằn sâu nửa thước, vết hằn lấp lại cực chậm, Tô Kính công kích dọc theo dấu hằn này. Không lâu sau hằn dùng ngũ sắc thần quang cắt ra một cái hố to cỡ thau rửa mặt, sâu nửa thước.

Nguyên Thủy Vũ vẫn nôn nóng nhưng không dám thúc giục Tô Kính nữa, vì gã cảm giác tần suất công kích của hắn sắp đột phá giới hạn cảnh giới.

Mỗi lần công kích với Tô Kính là thử nghiệm hoàn toàn mới, nếu Nguyên Thủy Vũ thúc giục làm hắn bỏ lỡ cơ hội không thể nâng cao cảnh giới thì gây thù lớn.

Tô Kính không quan tâm Nguyên Thủy Vũ la hét cái gì, nếu không phải tên này làm liều thì hắn đã không sai lầm đi vào tiểu thế giới này. Giờ đang trong phút then chốt tu hành, Cửu cữu bảo vệ huynh đệ tỷ muội của hắn cho tốt coi như chuộc lỗi.

Công kích của Tô Kính bắt đầu có hiệu quả, tốc độ vận dụng Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi cũng nhanh rất nhiều. Đây là thực lực của Tô Kính tăng cao nên hắn không keo kiệt chân khí nữa, nếu Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi có thể thăng cấp cũng là thủ đoạn tốt vào trận giết địch.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Nồi sắt (Hạ) (2)

Điều khiển Ngũ Quý Sinh Nhẫn Lôi rất dễ, dù Tô Kính tiêu hao chân khí chỉ còn gần mười phần trăm vẫn có thể dùng nó chiến đấu.

Đệ tử Bình gia chỉ tu luyện thần binh nhưng không cấm sử dụng thêm vũ khí khác. Kiếm thuật của Lâm Hoành Sơn là siêu đẳng, Tô Kính trừ Không Tước Mâu ra chắc chắn còn dùng vũ khí khác. Vì mục tiêu của Tô Kính là đi quốc gia Tà Thần chinh chiến, đối diện thiên quân vạn mã kẻ thù có thêm một thủ đoạn là thêm phần an toàn.

Ngoài Thôn Thực thành, Hư Đồ Quỷ Vương thăm hỏi hận vì cảm xúc dao động làm thịt một Quỷ Vương dưới tay, nếu Quỷ Vương đó vẫn còn thì ít ra có thể kiểm chế nhân loại này.

Hư Đồ Quỷ Vương cảm giác Tô Kính đang công kích lòng giam nó chế tạo, nhưng ở trong mắt nó đòn công kích của hắn không đáng gì nên không thêm đề ý. Khi Tô Kính đã phá hoại đến một mức độ đáng gờm cho tế đàn máu thì Hư Đồ Quỷ Vương vẫn không ngăn cản.

Nếu không thể giết Lâm Hoành Sơn cuối cùng Hư Đồ Quỷ Vương vẫn sẽ không thu hoạch được gì. Đối phương ít nhất mất mấy chục canh giờ mới phá hoại lòng giam được, mặc dù như vậy đã là kỳ tích với nhân loại Tiên Thiên kỳ kia, nhưng trong lòng Hư Đồ Quỷ Vương thì đây chỉ là phế vật muốn nghịch thiên.

Cứ để hắn loay hoay đi, chờ nó dung hợp con mắt đỏ thẫm, thôi một hơi là nhân loại nhỏ bé sẽ ra bã ngay.

Giống như trong truyền ma vương luôn khinh thường dũng sĩ, cho rằng tùy thời có thể tiêu diệt, nghe thì ngốc nhưng Hư Đồ Quỷ Vương sống lâu năm, gặp kẻ địch nhiều không đếm xuể, nếu xem từng kẻ thù là nhân vật chính thì nó đã mệt chết.

Nhưng hành động của Tô Kính khiến một tồn tại chú ý. Trong một lầu canh phía xa có cái bóng trắng mờ từ lầu canh sụp đổ nửa bên bay tới chỗ Tô Kính. Nó bay từ từ rất có kiên nhẫn, không sử dụng sức mạnh bản thân mà nương sức gió mưa giông tiến lên.

Đó là một sinh vật như u linh, từ đầu đến chân một màu trắng bệch nửa trong suốt, giống bóng người bay tới bay lui trong không khí. Khi nó đến dưới đài cao vừa lúc Tô Kính đang ở đầu bên kia từ từ đảo hồ trên đài cao.

Nga quý xuất hiện dọc đường bị u linh trắng nhẹ nhàng dính vào người liền bị hòa tan không chừa mảnh vụn.

Tô Kính chưa hay biết nguy hiểm đến, Nguyên Thủy Vũ ở dưới nôi sắt thì trực giác không hay.

Nguyên Thủy Vũ sợ đó chỉ là ảo giác của mình nên không dám lớn tiếng ảnh hưởng cảm ngộ của Tô Kính. Nguyên Thủy Vũ chỉ có thể nhỏ giọng tụng chú văn.

Đây là thanh tâm chú của Mang Sơn đạo phái, khác với thanh tâm chú của đạo phái khác, chủ ngôn của Mang Sơn đạo phái có thể phục hồi lực lượng linh hồn cho luyện khí sĩ, gây sát thương nhất định cho quỷ vật.

Tô Kính nghe chủ ngôn từ nôi sắt vọng ra mới cảm giác có sinh vật lạnh như băng đang áp sát hướng mình. Mai thần quy trong phi diện giáp bỗng hiện hình, Tô Kính thăm cảnh giác.

Tô Kính chợt ngồi hụp xuống, rút Không Tước Mâu về cầm trong tay, tập trung khống chế Ngũ Quỷ Sinh Nhãn Lôi công kích.

Tô Kính cảm ngộ Không Tước Mâu đã đến bình cảnh, muốn tiếp tục lĩnh ngộ thứ gì còn cần một cơ hội. Tâm tính của Tô Kính đã rất bình lặng, hắn không sốt ruột chút nào, hắn tựa như cỗ xà bàn cứ dưới đất bình tĩnh chờ kẻ địch đến.

Tô Kính cảm giác trái tim mình trở nên vô cùng kiên cường, như dũng sĩ đứng ở đằng trước nhất chiến trận, đối diện thiên quân vạn mã của kẻ thù cũng không đổi sắc mặt, chỉ chờ kèn xung phong thổi lên là sẽ xung phong không quay đầu.

Số mệnh chiến sĩ, chiến tâm của Bình gia, lúc này Tô Kính bắt chợt ngưng kết hai thứ thành công.

Chiến tâm Bình gia nói ra thì giống đạo tâm của Đạo Môn, thoát trông không trợ giúp trực tiếp cho việc tu hành nhưng nếu không có chiến tâm trong người thì khi tu hành sẽ đi nhiều lỗi rẽ.

Những lỗi rẽ có thể phong phú kiến thức cá nhân, lập đi lập lại trui rèn ý chí nhưng điều này mất nhiều hơn được. Có chiến tâm tốc độ tu hành càng mau, sức chiến đấu càng mạnh. Quan trọng nhất là có chiến tâm có thể bài trừ hết thảy hư vọng.

Lục Đạo Thần Giám khiến Tô Kính không bị giặc ngoài mê hoặc, nhưng nếu hắn nổi lên tâm kiếp thì không chắc Lục Đạo Thần Giám sẽ giúp được gì. Ít ra chiến tâm hình thành, nhiều kiếp số sẽ bị trực tiếp tiêu diệt.

Đương nhiên thế giới này công bằng, muốn ngưng kết chiến tâm sẽ có kiếp số giáng xuống.

U linh màu trắng là kiếp số của Tô Kính.

Tô Kính bàn cứ trên mặt đất, người lấp lóe ngũ sắc thần quang như con cỗ xà khoác lông chim Không Tước Minh Vương.

U linh màu trắng vòng ra sau lưng Tô Kính, thấy dị tượng trên người hắn thì hơi do dự. U linh màu trắng chân chừ cho Tô Kính thấy chiến cơ, hắn bỗng bật người dậy, hắn không giống loài người chút nào, thật sự biến thành một con rắn đâm hướng u linh màu trắng.

U linh màu trắng bay nhẹ nhàng, không thấy nó làm động tác gì mau nhưng né tránh một thức Xà Vĩ.

Không Tước Mâu chợt trở nên cực kỳ mềm mại quấn u linh màu trắng vào mâu ngắn.

U linh màu trắng thấy buồn cười, nó là linh thể, quấn nó có ích gì? Đầu óc luyện khí sĩ này...

U linh màu trắng mới nghĩ vậy chợt cảm giác căn nguyên trong cơ thể chấn động, bùm một tiếng bị thức Băng Sơn của Tô Kính chấn nát bấy.

Trời đổ mưa đổ rửa sạch bột phấn trắng, u linh màu trắng biến màu xanh khi lại ngưng tụ thì đã có mặt mũi miệng, hoàn toàn trong suốt.

Nếu không có cơn mưa đổ thì cái bóng trong suốt màu xanh sẽ biến đổi theo môi trường, mắt thường khó phát hiện.

Thức Băng Sơn của Tô Kính cướp đi một nửa lực lượng căn nguyên của u linh màu trắng hút vào Không Tước Mâu, trong phút chốc cây mâu tỏa ngũ sắc thần quang chói lòa.

Trận chiến vốn nên cực kỳ khó khăn lại trở thành kết cục khác. Không Tước Mâu phối hợp chiến kỹ trong Long Xà Đồ Lục bộc phát ra sức sát thương lớn đến nỗi Lâm Hoành Sơn cũng không ngờ.

U linh màu trắng bị thương nặng, thấy Tô Kính lại đâm mâu ngắn mới hiểu né đòn rồi bị quán lấy mới là kết quả càng đáng sợ.

U linh màu trắng hầu như bắn năng lao lên đài cao, không bị cản trở hòa vào lỗ thùng lớn.

Đòn công kích của Tô Kính đánh trúng nòi sắt, vị trí công kích ngay chỗ u linh màu trắng nhập vào. Nòi sắt vốn không thể phá vỡ bị mâu đâm thủng cái lỗ.

Tô Kính lỡ tay đâm chứ chưa từng nghĩ có thể đâm thủng nòi sắt. Đẳng cấp của Không Tước Mâu không cao bằng nòi sắt, cảnh giới của Tô Kính kém hơn Hư Đồ Quý Vương mười vạn tám ngàn dặm.

Ai ngờ mâu đâm thủng được nòi sắt.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Nòi sắt (Hạ) (3)

Tô Kính bắn năng dùng Xà Vĩ liên kích, thân thể nương lực lượng lơ lửng trên cao. Không Tước Mâu đâm liên tiếp như giong bão tiếp tục khuếch trương chiến quả từ vết thương cũ của nòi sắt to lớn. Hư Đồ Quý Vương đang trong phút thăng cấp quan trọng, nếu không có Lâm Hoành Sơn canh chừng một bên thì nó rất muốn đập chết Tô Kính cho rồi.

Hư Đồ Quý Vương không có gan phân tâm, đành mặc cho Tô Kính phá hoại quỹ khí của mình.

U linh màu trắng chui vào nòi sắt dẫn đến mấy vạn phù lục trong nòi phản ứng nhốt nó trong một khoảnh không gian, bốn phương tám hướng là dung nham sôi trào, phát ra địa phệ chân hỏa đốt u linh.

U linh màu trắng thăm than khô, nó không ngờ trong quỹ khí của Hư Đồ Quý Vương tiếp giáp với mình nhiều năm có địa phệ chân hỏa. Phù lục bình thường không tồn thương u linh màu trắng được, thế nhưng địa phệ chân hỏa là thứ tiên nhân phi thăng cũng không muốn ở lại lâu, hỏa, độc thay phiên tấn công.

Nếu chỉ có hai loại thuộc tính hỏa, độc cũng đành thôi, có tình trong địa phệ chân hỏa có một tia lực lượng nguyên tử, dù không độc ác như nguyên cực tử quang nhưng đủ để đối phó u linh màu trắng rồi.

Địa phệ chân hỏa vốn không phải thủ đoạn công kích, ít ra nếu Hư Đồ Quý Vương không tự mình điều khiển thì địa phệ chân hỏa chỉ ẩn trong không gian nòi sắt. Là tự u linh màu trắng chui vào nòi sắt, không chỉ ăn mòn phù lục phòng hộ nòi sắt để Tô Kính thừa dịp len vào, bản thân u linh cũng bị kẹt trong đó.

Tô Kính quát to:

- Cứu cứu có thể đi ra không?

Nguyên Thùy Vũ không trả lời. U linh màu trắng phá hủy phòng ngự vòng ngoài khiến các tầng phù lục trong nòi sắt hỗn loạn, Nguyên Thùy Vũ không thể liên lạc với bên ngoài.

Dưới nòi sắt sôi trào lửa nóng, địa phệ chân hỏa trút xuống. Nguyên Thùy Vũ khó khăn dựng lên một đạo khí bao trùm bốn người lại, lòng thầm kêu khổ. Địa phệ chân hỏa này sớm muộn gì sẽ hủy đạo khí của gã, khi đó mọi người cùng chết trong cái nòi này.

Tô Kính nhảy vào lỗ thùng nòi sắt, mấy trăm ngọn lửa bắn tới. Những lửa này không chỉ có địa phệ chân hỏa, còn có bạch cốt chân hỏa, xích lân chân hỏa, cực âm chân hỏa, luyện kim chân hỏa...

Không biết tổng cộng bao nhiêu loại lửa phun ồ ạt lên người Tô Kính.

Hoàng Đình Thần Ngọc phát ra tiếng rống rặc, chính giữa có một vết nứt nhỏ. Tô Kính vận người nhưng có một nửa thân thể bị lửa đốt. Hoàng Đình Thần Ngọc phát động thuật đạo phòng ngự nhưng chớp mắt bị phá.

Phi diên giáp trên người Tô Kính bị hòa tan, cánh tay phải và cơ bắp nửa bên may mắn tan rã.

Tô Kính đau muốn chết, phát hiện mình không chết chỉ có thân thể bên phải mất thịt, xương vẫn còn. Một bàn tay xương nắm chặt Không Tước Mâu, ngũ sắc thần quang trên cây mâu bao phủ xương Tô Kính. Từng đợt thần quang thấm vào phản chiếu trên xương Tô Kính.

Giờ phút này Tô Kính đã mất khả năng suy nghĩ, Ngũ Luân Chân Bảo trong người phát động chớp mắt hút Không Tước Mâu vào người.

Thần binh luyện cốt, vạn thể luân hồi!

Trong thức hải Tô Kính vang tiếng chú ngôn, xương hấn nứt ra từng tấc, Không Tước Mâu tự động tu sửa vị trí bị nứt. Thần binh luyện cốt là giai đoạn không dễ từ Bình gia nào muốn chịu, đau đớn còn hơn địa ngục đạo của quỷ tu gấp vạn lần, bình thường bắt đết dĩ mới làm vậy.

Bởi vì thần binh luyện cốt chỉ thay đổi xương đệ tử Bình gia thành thần binh, khi mất đi thần binh sau này chỉ có thể triệu hoán ảo ảnh thần binh, uy lực kém hơn thần binh thật sự nhiều. Ích lợi việc thần binh luyện cốt cũng có, rất là huyền diệu. Có điều đệ tử Bình gia chú trọng đấu tranh, mất đi thần binh mạnh nhất làm sức chiến đấu giảm mạnh trong thời gian ngắn, không ai thích điều này.

Bình thường chỉ có đệ tử Bình gia bị thương nặng khó lành mới chọn thủ đoạn thần binh luyện cốt.

Không Tước Mâu của Tô Kính vốn là vật sống, thích hợp để luyện cốt nhất. Lâm Hoàn Sơn đã gieo chú ngôn trong Ngũ Luân Chân Bảo, dù già chết Tô Kính cũng có thể dựa theo Ngũ Luân Chân Bảo gợi ý tự động tu hành tiếp.

Ngũ Luân Chân Bảo dung hợp trong người Tô Kính lúc này tự động hiện ra, xuyên qua mười hai tầng tầng đến kỳ môn khiêu, hóa thành một mảnh giáp xác vàng sậm, muốn dung hợp vào sọ não Tô Kính.

Lục Đạo Thần Giám ở trong thức hải của Tô Kính bỗng xuất hiện cứng rắn đẩy Ngũ Luân Chân Bảo ra. Gương cổ thanh đồng sáu mặt vốn không sợ lửa đốt, khi linh ngũ say nên Lục Đạo Thần Giám chỉ biết bảo vệ mình, không quan tâm Tô Kính.

Lục Đạo Thần Giám bay ra rồi co rút vào trong, gương cổ thanh đồng sáu mặt không ngừng vận vẹo biến đổi cuối cùng thành hình dạng sáu khối xương thay thế xương sọ của Tô Kính.

Tô Kính đã tỉnh táo lại, hiểu rõ vì sao Lục Đạo Thần Giám biến đổi. Bề ngoài Lục Đạo Thần Giám hợp thành xương sọ Tô Kính, từ thức hải nhìn ra ngoài thì Lục Đạo Thần Giám vẫn là hình dạng gương cổ thanh đồng sáu mặt.

Cái đầu này hình dạng hơi lạ, Tô Kính từng học giải phẫu, học cách đấu quyền thuật nên biết xương sọ người có bao nhiêu khối. Lục Đạo Thần Giám biến ra xương sọ chỉ có sáu khối, sọ não nhân loại có tám khối, các khối xương vận vật khác tổng cộng hai mươi một khối. Lục Đạo Thần Giám chỉ bảo vệ não Tô Kính, còn thứ khác nó không lo.

Ngũ Luân Chân Bảo hóa thành hai mươi một khối xương hợp thành cái đầu hoàn chỉnh.

Lửa vẫn đang cháy, áo giáp trên người Tô Kính đã hoàn toàn biến mất, từng miếng thịt bị đốt thành tro. Một lũ long xà chân khí không cam lòng bị hủy diệt nhảy mạnh lên trên chui vào hốc mắt Tô Kính.

Mắt trái của Tô Kính nổ tung bị long xà chân khí thay thế, long xà chân khí xoay tròn trong mắt trái dần biến thành con mắt màu xám.

Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi không cam lòng bị hủy diệt, nó lao vào hốc mắt phải của Tô Kính. Mắt phải cũng nổ, Ngũ Quỷ Sinh Nhẫn Lôi chưa biến đổi gì thì bị từng tiếng chú ngôn truyền đến từ Lục Đạo Thần Giám chấn nhiếp, cộng thêm bị lửa xung quanh luyện nên biến thành con mắt màu đen.

Mất đi long xà chân khí, thanh minh chân khí nhanh chóng xói mòn trong khí hải đan điền. Hoàng Đình Thần Ngọc chỉ có thể hóa thành một khúc yết hầu ẩn thân dưới xương sọ Lục Đạo Thần Giám biến ra.

Thần binh luyện cốt tuy ngoài ý muốn, đôi mắt sẽ mất nên ảnh hưởng không lớn, bản thân Ngũ Luân Chân Bảo giống Không Tước Mâu, tuy không phải thần binh nhưng bị Lục Đạo Thần Giám uy áp buộc lòng khuất phục thành một phần thân thể của Tô Kính.

Tô Kính trừ bộ não ra nội tạng bị đốt sạch, nguyên khung xương rỗng rỗng nhiều sắc màu, tỏa ánh sáng mờ mịt lung.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Luyện cốt (1)

Tô Kính rất kinh ngạc biến đổi này, hấn trở về với trạng thái này thì luyện khí sĩ hơi hiểu biết bí pháp Bình gia sẽ nhìn ra ngay điều gì xảy ra trên người hấn.

Vất và khổ cực che giấu thân phận để nhận lấy kết quả này sao?

Tô Kính chỉ thần thờ trong tích tắc, hấn xoay người lại lao ra biển lửa. Thần binh luyện cốt xong rồi Tô Kính biết nghĩ nhiều chỉ vô ích, chẳng bằng tìm sư phụ giải quyết vấn đề này.

Lâm Hoành Sơn không thể trở mắt nhìn hấn trong bộ dạng này trở về Ngọc Kinh thành đúng không?

Tô Kính biến thành bộ xương sắc sỡ nhiều màu, không có da gàn nên đi mau hơn ban đầu chạy. Thành công thần binh luyện cốt dĩ nhiên có nhiều chỗ không tầm thường.

Hơn nữa Tô Kính không bị lực lượng lĩnh vực trong nôi sắt hạn chế, rút ra dễ dàng. Từng đợt lửa trùng kích bị Tô Kính dùng cơ thể đánh bật về, chớp mắt hấn đã nhảy ra khỏi lỗ thùng nôi sắt.

Một vào một ra, Tô Kính cảm giác mới chỉ qua vài phút, nhưng khi hấn ra khỏi nôi sắt liền thấy mây đỏ ngoài thành đã đổi màu tím, vô số tia chớp sấm sét giáng xuống dưới, tiếng sấm chấn động, đất rung bần bật.

Một tia sáng vàng xé rách mây đỏ, là Hồn Độn Kim Chuy của sư phụ tỏa ánh sáng. Luồng sáng này át tất cả tiếng sấm, thiên địa lại trở về trầm lặng.

Đôi mắt Tô Kính bây giờ không giống người phàm, long xà chân khí biến thành mắt trái, Ngũ Quỷ Sinh Nhãn Lôi biến ra mắt phải, hấn không cần vận chuyển chân khí nâng cao thị giác.

Chiến đấu cách ba mươi mấy dặm đối với Tô Kính như gần ngay trước mắt.

Một luồng sáng đen lóe lên, Tô Kính thấy một cây chĩa lớn hiện ra trong mây mù, trên cây chĩa lấp lánh phù văn hoàng kim mạnh mẽ bay hướng ánh sáng vàng của Lâm Hoành Sơn.

Hai ánh sáng vàng va chạm, mây đỏ mấy chục dặm bị xé rách.

Tô Kính biết không phải mình bị điếc, Ngũ Luân Chân Bảo biến ra xương tai, không có chấn động gì có thể làm hấn mất thính lực. Hai lực lượng va chạm, lực lượng chấn động đã đến trình độ phá toái không gian khiến chúng ta không thể nghe được.

Nghe nói đây là thủ đoạn chỉ tiên nhân mới có, hai cường giả cảnh giới Kim Đan mạnh mẽ đối công vậy mà cũng sinh ra dị tượng như thế. Hư Đồ Quỷ Vương dung hợp con mắt to rồi thực lực lên cao quá khủng bố.

Không biết Lâm Hoành Sơn xảy ra chuyện gì, Hồn Độn Kim Chuy phát ra ánh sáng một lần kéo dài không dứt, dài ngàn trượng chém vào mặt đất, đất nứt ra bóc khỏi đen nghi ngút lên trời.

Tô Kính nhìn tình hình Lâm Hoành Sơn và Hư Đồ Quỷ Vương đứng trên tầng mây cách nhau hơn một dặm.

Vóc dáng Hư Đồ Quỷ Vương không thay đổi, lửa thể, vết thương trên bụng đã khép, một con mắt to dựng đứng trên đỉnh đầu không ngừng chớp mắt phát ra ánh sáng tím đỏ.

Liên hoa chiến giáp trên người Lâm Hoành Sơn còn nguyên vẹn, một tay cầm Hồn Độn Kim Chuy, sau lưng ngưng kết ra một ảo ảnh trắng tinh trông như một con mãnh thú. Mỗi lần Lâm Hoành Sơn vung Hồn Độn Kim Chuy là trong tim Tô Kính nghe tiếng gầm không thanh âm.

Sư phụ kết thành Bạch Hổ nguyên thai?

Không đúng, cái bóng quá mờ chỉ có vài đường nét, nhưng hơn Bạch Hổ Huyết Sát một bậc, sắp thành hình rồi!

Tô Kính yên lòng, đến cảnh giới như Lâm Hoành Sơn dù không giết Hư Đồ Quỷ Vương được cũng dư sức mang hấn đi.

Thoạt trông Hư Đồ Quỷ Vương không dễ giết, lực lượng phá diệt của Hồn Độn Kim Chuy đập tới mà nó không chút e ngại, liều mạng tiến lên muốn dùng cây chĩa đập nát Lâm Hoành Sơn.

Tô Kính không tâm tình nhìn tiếp, hấn hét to sư phụ!

Lâm Hoành Sơn nhìn xuống thấy một bộ xương lấp lánh nhiều màu đứng đó, thảm ghệt mình. Sao Tô Kính ra thế này? Thần binh luyện cốt có lợi có hại, Lâm Hoành Sơn không hề muốn như vậy.

Nhưng Tiêu Dao Hưu gia sản dày không thua gì Bình gia, có lẽ đây là chuyện tốt cho Tô Kính. Sau khi thần binh luyện cốt Tô Kính có thể ngưng kết Huyết Nhục Luân, tình huống bình thường có thể từ từ làm, thần binh luyện cốt rồi tiêu hao rất lớn, mỗi tiến một bước mức độ tiêu hao sẽ làm đệ tử Bình gia tán gia bại sản.

Lâm Hoành Sơn có thể khiến Tô Kính trước tiên mọc thịt, trở về rồi khiến Tiêu Dao Hầu tìm cách cung cấp tiêu hao mà hắn cần. Mặc dù gia nghiệp của Tiêu Dao Hầu có một phần lợi nhuận cho bản gia Dực châu, nhưng thân phận thế tử hoàn toàn có thể đàm phán với bản gia, chặn lại nhiều dược liệu đan được cung cấp cho Tô Kính.

Phải rồi, Tiêu Dao Hầu còn có một con Minh Ngự.

Nghĩ đến đây Lâm Hoành Sơn không muốn giết Hư Đồ Quý Vương nữa, nếu giết nó là gã có thể ngưng kết Bạch Hổ nguyên thai, nhưng chuyện này không gấp được.

Sau khi Hư Đồ Quý Vương hấp thu con nết kia thì như ăn thuốc kích thích thực lực tăng vọt, Lâm Hoành Sơn không nắm chắc có thể đánh bại nó trong phút chốc. Nếu muốn giết Hư Đồ Quý Vương hoàn toàn sẽ phải mất vài tháng.

Lâm Hoành Sơn một bước đi ra phạm vi chiến đấu đến Thôn Thực thành, gã vung Hồn Độn Kim Chùy. Tô Kính che lỗ tai, nôi sắt giam cầm đài cao bị đập nát. Đám người Nguyên Thủy Vũ ở bên trong bị chùy chấn xui.

Lâm Hoành Sơn dứt khoát thu mấy người vào Bát Cảnh Thừa Tiên phù, kéo Tô Kính bay lên cao chui vào tầng mây.

Hư Đồ Quý Vương thấy Lâm Hoành Sơn rời đi, nó ngăn ngừa nhưng không đuổi theo. Có rượt theo cũng không ích gì, thực lực của Hư Đồ Quý Vương thấp hơn nhân loại kia một bậc. Hư Đồ Quý Vương cưỡng ép ăn vào Địa Phủ Chi Đồng thành công, dù nó không thể giải thoát nhưng lần sau những nhân loại này đi vào thì tình hình sẽ khác bây giờ.

Dung hợp Địa Phủ Chi Đồng dù chỉ là hạch tâm một tiểu thế giới thì Hư Đồ Quý Vương vẫn có thể thành tựu thần vị.

Không có sắc phong chẳng qua thiếu một bảo hiểm, khó nắm rõ kiếp số, về sức chiến đấu thì nó không chịu thiệt. Hư Đồ Quý Vương xoay người quay về Thôn Thực thành, nôi sắt ở trên đài cao đã nát. Hư Đồ Quý Vương há mồm thổi một luồng khói đặc màu đỏ hút nôi sắt vào miệng.

Lâm Hoành Sơn được đến ích lợi to lớn nhưng Hư Đồ Quý Vương cũng có lợi lớn, mạo hiểm nuốt Địa Phủ Chi Đồng thì thần vị đã trong tầm tay.

Lâm Hoành Sơn nắm Tô Kính lao qua tầng mây tiếp tục lên trên, gã cảm ứng được con đường lúc đi đến nhưng không vào mà hươu Hồn Độn Kim Chùy mở ra một không gian trong khói đen cuộn cuộn.

Không gian này vàng rực, không có một chút khói đen nào vào được. Lâm Hoành

Sơn buông Tô Kính xuống.

Tô Kính hỏi ngay:

- Sư phụ, ta biến thành bộ dạng này làm sao đi ra đây?

Lâm Hoành Sơn nói:

- Thần Bình Luân của ngươi đã đại thành, tu luyện Huyết Nhục Luân ngay là được. Ta vốn chuẩn bị đồ cho ngươi nhưng bây giờ có vẻ thiếu hụt, còn đủ cho ngươi mọc thịt. Sau khi trở lại ta sẽ đòi Hầu gia đưa những thứ ngươi cần, ngươi đừng lo.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Luyện cốt (2)

Lâm Hoành Sơn lấy một viên đan đỏ rực ra vỗ vào trán Tô Kính.

Tô Kính thả lỏng Lục Đạo Thần Giám ngay, nếu không dù Lâm Hoành Sơn tu thành Bạch Hổ nguyên thai cũng không thể đẩy viên đan phá mở phòng ngự Lục Đạo Thần Giám được.

Lâm Hoành Sơn không kiên nhẫn chờ Tô Kính tự mình hấp thu lực lượng đan dược, gã vận dụng lực lượng Bạch Hổ nguyên thai hình thức ban đầu đánh tan dược lực cho hắn hấp thu trực tiếp.

Trong xương cốt ngũ sắc của Tô Kính trước tiên sinh ra nội tạng, bao tử rồi mọc da gân, cơ bắp, mạch máu. Quá trình không đau, Tô Kính chỉ cảm thấy ngứa muốn chết, ngứa phát cuồng. Hiện giờ trong người Tô Kính chỉ có lực lượng Thần Bình Luân, không còn sót lại chút thanh minh chân khí gì, long xà chân khí đã biến thành con mắt.

Thói quen dùng chân khí trấn áp trạng thái dị thường cũng không làm được, Tô Kính chỉ đành cắn răng chịu đựng. May mắn Tô Kính mới bị lừa đốt, so

sánh thì cảm giác ngứa ngứa dễ chịu hơn.

Luôn có người cho rằng ngứa còn tệ hơn đau, đó là vì người này chưa trải qua đau đớn thật sự. Bình thường đau đến tột đỉnh người ta sẽ xỉu, nhưng có nhiều lúc không cách nào hôn mê. Mới rồi Tô Kính bị vô số chân hỏa thiêu cháy, vừa đau vừa không thể xỉu.

Tô Kính thấy mình mọc thịt, mặt dần đầy lên mới yên lòng. Tô Kính tạo ra một gương nước soi bộ dạng của mình.

Bộ dạng của Tô Kính cơ bản không thay đổi, người cao hơn nửa tấc, da tái nhợt, hơi thở không bằng luyện khí sĩ giai đoạn Dẫn Khí Nhập Thể.

Tô Kính động ý niệm, dùng lực lượng mắt trái nội thị trong người, mỗi tác huyết mạch hiện ra trong mắt trái. Khí hải đan điền đã biến mất khỏi thân thể hắn!

Cơ thể tuy yếu ớt nhưng không bị tổn thương chút nào.

Cơ thể này tương đương với thân thể luyện khí sĩ kém nhất, chưa đến Dẫn Khí Nhập Thể, ngay cả khí hải đan điền cũng không mở ra.

Khi bắt đầu tu luyện Huyết Nhục Luân thân thể nhanh chóng cường hóa, không lâu sau tư chất thân thể của hắn sẽ vượt qua ban đầu, hơn nữa khí hải đan điền tuyệt đối không bị gì.

Thật là gặp họa được phúc!

Sau khi Tô Kính thần binh luyện cốt, mất đi bản thể Không Tước Mâu, sức chiến đấu giảm mạnh nhưng thân thể được cải tạo lại, tu luyện lại thuật đạo sẽ tăng vùn vụt. Không có Không Tước Mâu về sau có cách khác kiếm được, thân thể này nếu theo kế hoạch cũ chỉ vãn vẹn tu luyện thành Huyết Nhục Luân, có thể tu hành như luyện khí sĩ khác chứ không mạnh hơn ai nhiều.

Lâm Hoành Sơn thầm cảm khái, nếu Tô Kính chỉ là đệ tử Bình gia thì thần binh luyện cốt nửa tốt nửa xấu, nhưng hắn cùng lúc tu luyện Thanh Minh Chân Giải chân truyền của Đạo Môn. Sau khi thần binh luyện cốt chỉ cần đúc lại thân thể, không tiếc mọi giá thì Tô Kính sẽ trở thành một thiên tài tu đạo.

- Đi đi.

Lâm Hoành Sơn thu Tô Kính vào Bát Cảnh Thừa Tiên phủ, gã hóa thành ánh sáng vàng trở về Tiêu Dao Hạo phủ.

Lâm Hoành Sơn xuất hiện liền hỏi thân binh đứng quanh thủy tạ:

- Ta đi vào mấy ngày rồi?

Thủ lĩnh thân binh khom người trả lời:

- Bẩm tiên sinh đã qua sáu ngày.

Bọn họ biết Lâm Hoành Sơn được Tiêu Dao Hạo trọng dụng, tuy chưa được xếp cho danh phận nhưng sớm muộn sẽ ra tướng vào quân.

Biệt danh Tiêu Dao Tam Sơn đã bị cố ý vô tình đồn ra ngoài.

Tiêu Dao Hạo cố ý phát tán biệt danh này, không cần gã tự mình làm ở biên quan bắc vực đã có nhiều người xem gã là đối tượng hiệu trung.

- Mới có sáu ngày.

Lâm Hoành Sơn thầm tính toán gã ở trong tiểu thế giới địa phủ hơn chín ngày mà bên ngoài mới sáu ngày, tức là tiểu thế giới địa phủ không phải âm mưu của Mang Sơn đạo phái, thật sự mở ra mảnh nhỏ thế giới địa phủ.

Nếu Mang Sơn đạo phái luyện chế ra một tiểu thế giới địa phủ như thế thì tốc độ chảy thời gian trong và ngoài sẽ giống nhau.

Lâm Hoành Sơn thả Tô Kính ra, những người khác còn trong Bát Cảnh Thừa Tiên phủ.

Thủ lĩnh thân binh trông thấy Tô Kính liền kêu người lại:

- Mau đi bẩm báo Hạo gia! Năm người mang tiểu đội của mình đưa thể tử về, Hạo gia không lên tiếng thì không ai được ra khỏi viện tử của thể tử!

Đám thân binh rất căng thẳng, rời khỏi Tiêu Dao Hạo thì bọn họ chẳng có địa vị gì, Tiêu Dao Hạo sống lâu dài thì bọn họ mới có khả năng giàu sang. Nếu nhi tử của Tiêu Dao Hạo khai chi tán diệt thì bọn họ sẽ giàu sang từng đời. Làm thân binh năm năm sẽ có cơ hội đi ra ngoài, Tiêu Dao Hạo không phải tướng lĩnh bình thường, gã là Đại Tư Mã đương triều, sắp xếp cho thân binh có cuộc sống giàu sang rất dễ dàng, miễn người có đủ trung thành.

Năm đội thân binh bảo vệ Tô Kính rời đi. Lâm Hoành Sơn không thả nhóm Nguyên Thủy Vũ ra, gã và thân binh truyền tin trực tiếp đi Lăng Uyển Thư Hải.

Đám thân binh truyền tin làm theo trách nhiệm, Lâm Hoành Sơn không vội đến nơi, đi ra ngoài rồi cười ngửa đi tiếp.

Tô Kính được hộ tống rời khỏi thủy tạ, ngoài thủy tạ có cái đình. Từ Đẳng Bạch Anh chạy lại ngay. Từ Đẳng mặc váy đỏ bay bay từ xa lao đến như chim én sốt ruột.

- Thiếu gia...rốt...rốt cuộc thiếu gia trở về rồi! HU hu!

Từ Đẳng chưa đến nơi không biết Khuyển Thập Lang từ đâu chạy ra lao vào ngực Tô Kính, nước mắt giàn giụa, nghĩa là nước mắt nước mũi chảy ròng ròng vào ngực áo hắn.

Tô Kính muốn nhắc chân đá người, nhưng chợt nhớ sau khi thân binh luyện cốt máu thịt gân mạch còn yếu, đá một phát Khuyển Thập Lang có thể bay qua vài bức tường học máu, nhưng chân hắn cũng sẽ bị thương.

Khuyển Thập Lang còn gào khóc, không thèm nhìn đám thân binh hộ tống Tô Kính biểu tình quái dị.

- Thiếu gia, nếu thiếu gia chết thì ta cũng không sống nữa!

Thế từ có sở thích này? Mà nhìn tiểu yêu cũng xinh trai.

Phụt!

Hai vai Khuyển Thập Lang đổ máu. Ứng Dương đột nhiên xuất hiện nhảy người đạp chân lên vai Khuyển Thập Lang, sau đó gã bay lên, lưng mọc đôi cánh, móng chân bén bắn ra từ mũi giày quắp chặt vai Khuyển Thập Lang.

Ứng Dương khó khăn vỗ cánh bay lên trời, cúi đầu nói với Tô Kính:

- Thiếu gia, chúng ta trở lại chờ thiếu gia xử lý!

- A! Ứng Dương, tên khốn nhà ngươi buông...!

Câu ‘buông ta xuống dưới’ chưa nói ra Ứng Dương đã đập mạnh cánh quất Khuyển Thập Lang miệng sùi bọt mép. Mặt Ứng Dương đỏ rực, tại sao gã phải cùng chủ với hàng này chứ!

Từ Đẳng đi chậm lại, một bụng tâm sự bị Khuyển Thập Lang phá rối hết sạch.

Nghe nói Tô Kính bị nhốt trong một cái hòm Từ Đẳng liền đến bên ngoài thủy tạ canh giữ. Thân binh ở bên trong không nhận người, nếu đi vào sẽ bị loạn đao chém chết. Thủy tạ này chỉ có Tiêu Dao Hầu và phu nhân mới được ra vào, Từ Đẳng canh giữ ở đây sáu ngày, lòng rất chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Hối han

Tiêu Dao Hầu và phu nhân không đến thăm chừng, sau khi Lâm Hoành Sơn đi vào cũng không trở ra.

Lão gia và phu nhân định bỏ mặc thiếu gia sao?

Trong những người theo Tô Kính thì Từ Đẳng không quá đơn thuần, nàng biết nhiều xấu xí trong gia đình quý tộc. Thiếu gia lên tu luyện bí pháp Bình gia cũng vì bị lão gia dồn ép, ai đều biết đời này thiếu gia tu luyện cũng không được thành quả gì, nhưng chỉ vì vậy mà lão gia từ bỏ thiếu gia sao?

Từ Đẳng cảm giác lòng lạnh lẽo. Học bí pháp Bình gia làm Từ Đẳng cảm thấy mình phản bội phu nhân, nhưng bây giờ cảm giác này không còn nữa.

Muôn vạn lời muốn nói cuối cùng chỉ còn lại tình cảm dịu dàng. Bị Tô Kính gieo hạt giống thân binh, trái tim của Từ Đẳng đã thuộc về hắn, không còn chứa được người ngoài nữa. Từ Đẳng từ nhỏ được phu phụ Tiêu Dao Hầu nuôi về, trước khi hầu hạ Tô Kính đã bị tẩy não, trong lòng nàng xem phu phụ Tiêu Dao Hầu là chủ nhân thật sự.

Chờ đợi sáu ngày sáu đêm làm Từ Đẳng mất hết lý trí, người lao vào ngực Tô Kính nên là nàng ai ngờ bị Khuyển Thập Lang giành trước.

Từ Đẳng bỗng cảm thấy vớ vẩn, nàng định rời đi nhưng Tô Kính ở sau lưng kêu lại.

- Từ Đẳng!

- Thiếu gia?

- Lại đây đỡ ta.

- A? Vâng!

Từ Đẳng bước nhỏ chạy đến gần Tô Kính, nằng duỗi tay ra cảm nhận chân khí trống rỗng trong người hắn, không biết chân khí đi đâu. Từ Đẳng giật này mình, bị Tô Kính siết chặt tay mới nhớ ra hắn đã tu luyện bí pháp Bình gia, chân khí Đạo Môn biến mất cũng không sao. Bình gia có chân khí, làm lại từ đầu khó nói là tốt hay xấu.

Bạch Anh tự động chạy đến bên kia cùng Từ Đẳng dìu Tô Kính, thân binh bảo vệ hắn quay về viện tử.

Viện tử của Tô Kính có năm tiến, hai tiểu đội thân binh vào trú đóng ở hai tiến vòng ngoài, ba tiểu đội khác bao quanh viện tử.

Ở trong Hầu phủ vốn không cần làm vậy, nhưng quan trên có lệnh, bọn họ phải chấp hành.

Tô Kính thân binh luyện cốt thành công, trên thực tế Thần Binh Luân đã đại thành, trừ không cách nào lấy thân binh bản thể ra, thực lực của hắn cao hơn trước kia nhiều. Vấn đề là thân thể mới mọc của Tô Kính không chịu nổi lật qua lật lại, nếu đánh một trận dù hắn có thể diệt kẻ địch ra bã thì thịt cũng sẽ rớt hết, lại biến thành bộ xương.

Bây giờ Tô Kính có thành xương cũng không chết được, mỗi tội bị lộ thân phận.

Không có chân khí, Tô Kính không cảm thấy yếu ớt mệt mỏi gì, ngược lại tràn đầy lực lượng mà không dám sử dụng, nhắc chân cất bước hết sức thận trọng tránh cho hành động quá nhanh hất bay mất bắp chân.

Thần Binh Luân tu thành chỉ tương đương với Dẫn Khí Nhập Thể Đạo Môn, vấn đề là thân binh luyện cốt thì khác. Nếu Tô Kính chỉ còn một bộ xương thì tốc độ của hắn bỏ xa luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ Đạo Môn.

Tô Kính cần nhóm nha hoàn hầu hạ, chờ vượt qua giai đoạn này, thịt và ngũ sắc thần cốt hợp nhất thì hắn mới thật sự thích ứng thân thể này.

Thân thể mới của Tô Kính da trắng bệch, cơ bắp lỏng lẻo, cao hơn một chút, trông hơi gầy guộc.

Không chỉ Từ Đẳng đau lòng Tô Kính, mấy nha hoàn khác cũng khổ sở. Tô Kính không cảm thấy gì, hắn không rảnh an ủi đám nha hoàn, chỉ nói mình đói, sai người nấu thức ăn.

Khuyển Thập Lang bị Ứng Dương quất ném tới trước mặt Tô Kính.

Ứng Dương nói:

- Thiếu gia, hàng này rất đáng sợ, hay làm thịt luôn rồi tìm một yêu khác ở Lôi sơn?

Tô Kính gật đầu, sau đó nhìn Khuyển Thập Lang hỏi:

- Thập Lang, ở trước mặt người ngoài mà ngươi cần quấy cái gì?

Khuyển Thập Lang sợ muốn ướt quần, nằm sấp dưới đất không dám ngước đầu lên, không dám phản búa. Mắt Ứng Dương lạnh băng nhìn Tô Kính.

Tô Kính cười tủm tỉm nói:

- Biểu thị trung tâm cũng không nên dùng cách này. Ta nói này Thập Lang, sau này ngươi còn làm ta buồn nôn là ta đưa ngươi ra đồng bắc, quy y làm hòa thượng.

Người Khuyển Thập Lang mềm nhũn, thiếu gia đang hù gã sao.

Tô Kính đương nhiên sẽ không tru sát Khuyển Thập Lang, dù hàng này nói năng kỳ cục nhưng còn khá trung thành.

Ứng Dương thấy Tô Kính chỉ hù một câu rồi nhẹ nhàng bỏ qua, lạnh lùng trong mắt biến thành ý cười. Chủ nhân không tệ, đáng giá chết vì tri kỷ. Ứng Dương biết nguyên thần mệnh bài của mình nằm trong tay Tô Kính, đời này không thể phản bội, nhưng thần phục nhân loại tốt nhất là cam lòng tình nguyện.

Ứng Dương là ưng yêu, có lòng kiêu hãnh của mình.

Tô Kính thấy Khuyển Thập Lang ngước đầu lên mặt đầy nịnh nọt thì rợn tóc gáy quất:

- Trong vòng ba ngày ngươi dám đến gần ta nửa bước thì ta đánh nát...

Tô Kính chưa nghĩ ra dùng từ gì thay thế trứng thì Khuyển Thập Lang đã bụm thân dưới vội thụt lùi.

Tô Kính ra lệnh:

- Được rồi, Ứng Dương, ngươi mang hắn ra ngoài đi. Lát nữa sư phụ của ta đến, ngươi phụ trách đưa vào. Từ Đẳng đi nghỉ ngơi đi, để nhóm Lam Mân

chăm sóc ta được rồi. Mọi thứ như cũ, gần đây ta không tiện cử động, nhưng rất nhanh sẽ tốt hơn.

Tô Kính leo lên giường nghỉ ngơi, hiện tại trong cơ thể hắn trống rỗng không có chút chân khí, cơ bắp thường đau làm hắn rút gân nên dứt khoát nằm xuống.

Một chuyện đi tiểu thế giới địa phủ khiến Tô Kính hiểu rất nhiều chuyện.

Hắn thật là không biết trời cao đất rộng, nỗi sợ đó là đạo khí tuyệt phẩm, rất có thể là tiên khí vụn vỡ, vậy mà hắn dám xông vào. Nếu nói chuyện lúc trước còn có nguyên nhân, là vì hắn đã quá tin tưởng Nguyên Thủy Vũ, chuyện sau đó đến nỗi thân bình luyện cốt mới giữ được mạng sống hoàn toàn là Tô Kính tự chuốc khổ.

Tô Kính ngủ say trên giường. Trong Lăng Uyển Thư Hải, Lâm Hoành Sơn thả nhóm Nguyên Thủy Vũ ra khỏi Bát Cảnh Thừa Tiên phủ. Lúc Nguyên Thủy Vũ đi ra còn giữ tinh táo, mấy người khác đã hôn mê.

Nguyên Thủy Vũ trông thấy Tiêu Dao Hầu thì cúi đầu:

- Tỳ phu...

Việc lần này nếu không nhờ Lâm Hoành Sơn ra tay cuối cùng Nguyên Thủy Vũ chỉ chống đỡ được nửa canh giờ, tất cả báu vật đều bị đốt sạch chỉ còn một viên Kim Đan đang liên tục cạn kiệt, chờ khi lực lượng Kim Đan hao hết là giờ chết của gã.

Điều đáng mừng duy nhất là Nguyên Thủy Vũ không vì vậy mà bỏ lại nhóm Tô Linh, nếu gã chỉ lo bảo vệ mình thì có thể chống thêm hai ngày. Nếu Nguyên Thủy Vũ làm vậy dù được người cứu ra Tiêu Dao Hầu cũng sẽ không tha cho gã.

Suy tính thiệt hơn rồi Nguyên Thủy Vũ đánh cược một phen, cược người trong Hầu phủ sẽ nhanh chóng đến cứu viện.

- Ta không rõ.

Tiêu Dao Hầu lên tiếng:

- Người từ nhỏ bỏ nhà đi ra ngoài, đến Mang Sơn đạo phái, bây giờ đến Ngọc Kinh thành tìm công tác, đến gần hải tử của ta. Người đi Mang Sơn đạo phái có thể nói là người không thích gia tộc tranh đấu, nhưng người đến Ngọc Kinh thành để làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Khí đế vương (1)

Nguyên Thủy Vũ không ngờ Tiêu Dao Hầu hỏi cái này, mặt gã tái nhợt.

Tiêu Dao Hầu tiếp tục bảo:

- Kim Đan lực trọng của ta cảm ứng được thiên cơ, tuy rằng không thể tiên tri nhưng người mà nói dối là ta biết ngay.

Ngữ điệu Tiêu Dao Hầu bằng phẳng nhưng Nguyên Thủy Vũ cũng là cường giả Kim Đan, gã cảm giác sát khí trong đó.

Nguyên Thủy Vũ rời khỏi Nguyên gia đi Mang Sơn, hôm nay đến Ngọc Kinh thành là hai hành động hoàn toàn trái ngược, Tiêu Dao Hầu hỏi ngay điểm then chốt.

Ngữ điệu của Tiêu Dao Hầu vẫn bình tĩnh nói:

- Tuy người từ nhỏ không ở nhà nhưng ta biết Lăng Hồng rất thương đệ đệ nhà người.

Nguyên Thủy Vũ rợn tóc gáy, nếu còn nói tiếp chỉ sợ muốn gã trần trối.

Nguyên Thủy Vũ không dám do dự nữa, vội ngắt lời Tiêu Dao Hầu tuôn ra bí mật của Mang Sơn đạo phái:

- Tỳ phu, Mang Sơn muốn thay thế U Minh Đạo Cung!

Tiêu Dao Hầu sầm mặt xuống:

- Ta biết điều đó, ta hỏi là tại sao người làm việc cho Mang Sơn đạo phái?

Nguyên Thủy Vũ hơi yên lòng.

Mang Sơn muốn thay thế U Minh Đạo Cung không phải mới kế hoạch một, hai ngày, tuy xem như bí mật nhưng ở trong mắt người như Tiêu Dao Hầu chỉ còn kém nói toạc ra.

Lời nói của Nguyên Thủy Vũ xem như lời chứng, nếu Tiêu Dao Hầu vận động tốt thậm chí có thể trực tiếp xuất binh tấn công Mang Sơn.

Đừng nhìn Mang Sơn đạo phái cường giả như mây, tấn công Mang Sơn không chỉ là việc bên quân đội, cường giả mười hai Đạo Cung, hoàng tộc cũng sẽ đi cùng. Một môn phái dù làm gì cũng không đấu lại toàn bộ đế quốc.

Nhưng Tiêu Dao Hầu lo lắng không phải chuyện này. Mười hai Đạo Cung bị thay thế một là chuyện của U Minh Đạo Cung, Tiêu Dao Hầu sẽ không vì nguyên nhân này đi tấn công Mang Sơn đạo phái. Tiêu Dao Hầu muốn biết có lẽ chỉ là suy nghĩ trong lòng Nguyên Thủy Vũ.

Tại sao Nguyên Thủy Vũ làm việc cho Mang Sơn đạo phái? Nên biết Nguyên Thủy Vũ ở Nguyên gia có thể xem như dòng chính, nếu dốc sức làm trong gia tộc thì nổi bật mau còn hơn ở Mang Sơn đạo phái. Nếu Nguyên Thủy Vũ phản bội Nguyên gia tức là kẻ thù của Tiêu Dao Hầu.

Nguyên Thủy Vũ hé môi, trong một chốc không biết bắt đầu từ đâu. Tiêu Dao Hầu phát tay, Đại Quân Gia kêu thân binh nâng ba người Tô Linh ra ngoài. Lâm Hoành Sơn nhạy bén bắt lấy cơ hội lấy một một ngọc giản đặt trên bàn của Tiêu Dao Hầu.

Tiêu Dao Hầu nhìn ngọc giản.

Lâm Hoành Sơn giải thích rằng:

- Tô Kính bị thương một chút, muốn Trúc Cơ vào lễ thành niên, đây là danh sách.

Tiêu Dao Hầu cầm ngọc giản, thần thức quét qua, hơi cau mày.

Trong ngọc giản là một đoạn tin tức liệt kê đan dược, tài liệu cần thiết cho Tô Kính tu hành. Cung cấp vật tư số lượng khổng lồ như vậy Tiêu Dao Hầu phải vận dụng hàng dự trữ mới được.

Thấy Tiêu Dao Hầu cau mày Lâm Hoành Sơn liền nói:

- Có những thứ này ta bảo đảm tương lai Tô Kính có thể thành tựu Kim Đan!

Tiêu Dao Hầu từ từ thở hắt ra, gật đầu nói:

- Ta sẽ sai Nguyệt Sơn chuẩn bị đầy đủ, ba ngày sau ngươi đi lấy.

Lâm Hoành Sơn khom người lui xuống, lòng thầm giật mình. Lâm Hoành Sơn cho rằng Tiêu Dao Hầu muốn gom đủ vật tư ít nhất mất hơn một tháng, không ngờ chỉ cần ba ngày. Lâm Hoành Sơn lấy ra danh sách nguyên bộ tài liệu có thêm năm mươi phần trăm số ảo, vốn định trả giá với Tiêu Dao Hầu.

Tiêu Dao Hầu nhẹ nhàng một câu ba ngày sau đưa cho ngươi, Lâm Hoành Sơn vừa giật mình vừa nổi lòng phức tạp.

Đạo Môn không chế Thần Châu, thủ đoạn thu gom tài phú mạnh hơn chư tử bách gia nhiều. Nếu là Bình gia thống trị thế giới sẽ là bộ dạng gì?

Lâm Hoành Sơn nhớ lại các loại quá khứ, già biết sự thật mình không muốn thừa nhận đã bày ra trước mắt.

Bình gia càng lợi dụng nhiều tài nguyên, chư tử bách gia lãng phí quá nhiều đồ vật. Năm đó khi Thánh Nhân bách gia còn, khắp nơi Thần Châu đều có dân đói, tình hình tai nạn chưa bao giờ ngừng. Ở trong mắt Thánh Nhân thì những thiên tai là việc tốt khiến dân chúng ngưng tụ lực lượng một lòng hướng về mình. Không có thiên tai thì ai thèm nghe Thánh Nhân nhà ngươi nói nhảm cái gì?

Nên lúc Thánh Nhân còn ở thì cứng rắn trung thu, thô bạo cướp giật không ngớt. Nếu như quan phủ quá tốt thì các ngươi còn nghe ta nói cái gì, ai thèm để ý trị thế học thuyết của những lưu phái?

Sau cùng bách gia đánh tan chính quyền nhân gian, tình huống có tốt hơn không?

Đương nhiên không có, Thánh Nhân không chết, đại đạo không ngừng.

Đạo Môn sớm nói rõ, sau khi Đạo Môn phát động chiến tranh trăm thánh chết, tuy dân chúng vẫn là dân chúng nhưng ít nhất không chịu đói, mưa thuận gió hoà, cây ruộng có thể nuôi sống cả gia đình.

Đạo Môn không quá quan tâm tài phú trần gian, Khương thị hoàng tộc nghiêm cấm xa hoa. Trừ phi có thiên tài địa bảo quan phủ mới bắt buộc tịch thu, về tài phú trần gian Đạo Môn chỉ lấy một chút.

Lâm Hoành Sơn muốn phục hồi Bình gia hầu như là chuyện không thể nào.

Trong một chốc Lâm Hoành Sơn hơi nản lòng, gã sắp kết thành Bạch Hổ nguyên thai ngược lại tâm tình không tốt.

Lâm Hoành Sơn rời đi, trong nhà chỉ còn lại Nguyên Thùy Vũ và Tiêu Dao Hạo. Mặt Nguyên Thùy Vũ ướt mồ hôi, Tiêu Dao Hạo không kiềm chế lực lượng cuồng bạo trên người mình nữa. Kim Đan nhất trọng của Nguyên Thùy Vũ như con nít trước mặt Tiêu Dao Hạo, không có chút sức chống cự.

- Tỷ phụ, Mang Sơn kêu ta đến vì thăm thâu trong quân. Nghe nói bộ hạ muốn thành lập quân đoàn thứ năm, trong Mang Sơn đạo phái chỉ có ta là có chút đáng với tỷ phụ.

Tiêu Dao Hạo cười khẩy nói:

- Khẩu vị lớn lắm, bốn đội tinh nhuệ để quốc ngươi thấy có mười hai Đạo Cung nào nhúng tay vào không?

Bốn tinh binh Đông Tần để quốc gồm Vũ Lâm quân, Vô Dương, Long Kỳ, Hiến Viên. Vũ Lâm quân là địa bàn của các quý tộc thế gia, Vô Dương quân là điều động tinh nhuệ từ mỗi quân trấn tập hợp lại, chọn một trong ngàn người. Long Kỳ

quân là quân đoàn hoàng tộc. Trong Hiến Viên quân không có bóng dáng luyện khí sĩ mười hai Đạo Cung.

Đây là cầm kỳ, nói trắng ra bốn đội tinh nhuệ không phải khai cương khuếch thổ cho Đông Tần để quốc mà là để phòng mười hai Đạo Cung. Nếu không thì Khương thị cần gì áp súc quy mô bốn quân đoàn ít vậy, sức chiến đấu một tên lính tăng cao đến trình độ điên cuồng.

Khương thị hoàng tộc và chín thế gia, mười hai Đạo Cung chia đều thiên hạ, ký kết điều ước, tạo thiên điều luật pháp. Nhưng Khương thị hoàng tộc vẫn không dám yên tâm.

Mang Sơn đạo phái muốn thay thế U Minh Đạo Cung có thể thông cảm, muốn khống chế quân đoàn thứ năm của bộ hạ là tự tìm chết. Tiêu Dao Hạo cau mày, gã không nghĩ ra trong đó có ích lợi lớn gì khiến Mang Sơn đạo phái điên cuồng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Khí đế vương (2)

Để quốc không đi trấn áp ngươi đã là may, lúc trước tiêu diệt bách gia ngươi không góp sức gì, để lại ngươi là kiềm chế mười hai Đạo Cung, ngươi muốn lên cao? Ngây thơ thật.

Tiêu Dao Hạo ngẫm nghĩ, thu lại hơi thở cười hỏi:

- Ngươi nói xem ta nên xử lý ngươi thế nào đây?

Nguyên Thùy Vũ vốn thả lỏng tâm tình bỗng chốc lại căng thẳng. Tiêu Dao Hạo hỏi như vậy rõ là không có ý tốt, Nguyên Thùy Vũ suýt làm ba nhĩ tử, một nữ nhi của gã chết, giờ cho gã tự định tội mình. Đưa ra tội quá nhẹ Tiêu Dao Hạo tức giận cho gã hồn phi phách tán luôn.

Tiêu Dao Hạo vẫn cười:

- Ngươi không nói ra những gì mình biết, cho rằng ta không dám giết ngươi sao? Mang Sơn đạo phái có là gì? Dám đến Ngọc Kinh thành tìm ta báo thù sao?

Chút ảo tưởng cuối cùng trong lòng Nguyên Thùy Vũ bị đánh nát, gã bắt đầu dĩ nói:

- Tỷ phụ, chuyện này không thể trách ta, ta trừ tu luyện Địa Ngục Luân Hồi Kinh còn tu luyện Phi Âm Kinh. Lúc ấy tuổi trẻ vô tri, cho rằng đây là đại đạo thông thiên, ai ngờ tu luyện Phi Âm Kinh về sau không thoát khỏi Mang Sơn đạo phái khống chế.

- Ta có nghe nói về Phi Âm Kinh, vậy là suy nghĩ trong lòng ngươi không thể biểu đạt ra, nếu không sẽ hồn phi phách tán ngay?

- Đúng rồi.

- Ha ha, vậy để ta phỏng đoán xem, nếu như ta đoán đúng thì ngươi không cần trả lời, nếu ta nói sai thì ngươi nói cho ta biết, thế nào?

Tiêu Dao Hạo là ai? Nghe liền biết thủ đoạn khống chế này mệt hăng, dù Nguyên Thùy Vũ có ý định phản bội Mang Sơn đạo phái cũng không thể hành động, không thì sẽ bị trừng phạt giáng xuống.

Nguyên Thùy Vũ không nhúc nhích, lắng nghe Nguyên Thùy Vũ nói gì.

- Năm đó diệt vong bách gia, trong Nho môn có một món thánh khí cực kỳ quan trọng. Đạo Môn không lấy vào tay được, đó là Sơn Hà Xã Tắc đồ, bản đồ này rơi vào tay Mang Sơn đạo phái đúng không?

Đa Nguyên Thủy Vũ căng thẳng, không toát mồ hôi được. Làm sao Tiêu Dao Hạo biết bí mật lớn này? Nếu hoàng đế biết chuyện sẽ phát binh tấn công Mang Sơn ngay. Sơn Hà Xã Tắc đồ là thánh khí, tương đương với tiên khí của Đạo Môn. Có Sơn Hà Xã Tắc đồ trong tay là có thể dòm ngó mỗi góc Thần Châu.

Năm xưa thứ này không nằm trong tay Nho môn thì đã không thể thống lĩnh bách gia, đứng đầu quần hùng.

- Nghe nói Sơn Hà Xã Tắc đồ có thể quan sát quốc vận.

Nguyên Thủy Vũ vẫn không lên tiếng, Tiêu Dao Hạo không nói sai chút nào.

Tiêu Dao Hạo nói:

- Một lão bắt tử trong Mang Sơn đạo phái từng thấy chút biến đổi trong Ngọc Kinh thành trên Sơn Hà Xã Tắc đồ, biến đổi đó đủ ảnh hưởng cách cục đế quốc về sau. Biến đổi này liên quan đến ta nên Mang Sơn đạo phái mới đưa ngươi tới.

Nguyên Thủy Vũ hóa đá.

Đây vốn là mục đích Nguyên Thủy Vũ đến Ngọc Kinh thành. Trên Sơn Hà Xã Tắc đồ xuất hiện khí đế vương thứ hai, trong Ngọc Kinh thành huyênh đênh Tiêu Dao Hạo quyền thế ngập trời, gần như đứng đầu bách gia. Khí thế Đại Tư Đồ cũng bị Tiêu Dao Hạo đè đầu.

Mang Sơn đạo phái đánh cuộc một keo, cho rằng khí đế vương thứ hai liên quan với Tiêu Dao Hạo.

Nếu Tiêu Dao Hạo tạo phản thì Mang Sơn đạo phái phải là người đầu tiên bắt lấy cơ hội.

Tiêu Dao Hạo vẫn cười, Nguyên Thủy Vũ chỉ muốn chết. Tỷ phu của gã e rằng thật sự liên quan đến khí đế vương thứ hai. Vì nếu hoàng thất biết Mang Sơn có Sơn Hà Xã Tắc đồ chắc chắn sẽ trực tiếp bạo lực giải quyết, tới cửa cướp.

Tiêu Dao Hạo biết chuyện, có nói với hoàng thất hay không là vấn đề cần nghiên cứu.

Nguyên Thủy Vũ có lý do gì không bị diệt khẩu? Loại chuyện này dù là tỷ tỷ cũng phải suy xét bảo vệ Tiêu Dao Hạo trước.

- Ta có thể giải trừ Phi Âm Kinh trên người của ngươi, nhưng ngươi tạm ở lại đây, dù sao môn đạo pháp này có thể cho ngươi tu hành Địa Ngục Luân Hồi Kinh mau hơn. Chờ có ngày ta cần dùng ngươi thì sẽ giải quyết rắc rối Phi Âm Kinh cho. Địa Phủ Chi Môn hãy tặng cho Tô Kính xem như xin lỗi, ngươi thấy sao?

Trong khoảnh khắc từ địa ngục đến thiên đường, Nguyên Thủy Vũ không ngờ Tiêu Dao Hạo nói hết bí mật ra nhưng không giết gã.

Một Địa Phủ Chi Môn có là gì, nếu Nguyên Thủy Vũ là Kim Đan ngũ chuyển thì có thể luyện chế một Địa Phủ Chi Môn để chơi. Nếu như không có loại năng lực này, Mang Sơn đạo phái không sở hữu linh tri thì đã sớm xuống dốc.

Tiêu Dao Hạo phát tay ra hiệu cho Nguyên Thủy Vũ đi:

- Vậy ngươi đi đi, về sau thân thiết với Tô Linh nhiều chút.

Nguy ý là sau này ngươi cách xa Tô Kính chút.

Tiêu Dao Hạo nói câu sau cùng sử dụng lực lượng Kim Đan lục trọng, trong thức hải Nguyên Thủy Vũ dấy lên sóng thần, miệng mũi chảy máu, tầm mắt mờ hồ không thấy gì.

Nguyên Thủy Vũ hoảng hồn, miễn cưỡng ức chế vết thương, nguyên thần tra xét thức hải phát hiện trừ chút vết thương ra không có gì khác. Nhưng uy áp của Tiêu Dao Hạo đã dung nhập vào thức hải, Nguyên Thủy Vũ không thể xóa tan nó.

Tức là sau này một ý niệm của Tiêu Dao Hạo có thể làm thức hải Nguyên Thủy Vũ tan vỡ.

Không có phù văn cấm chế mà sao Tiêu Dao Hạo tạo thành hiệu quả như vậy được? Không lẽ Tiêu Dao Hạo đã tu luyện thành tiên? Không thể nào, rõ ràng Tiêu Dao Hạo là Kim Đan lục trọng, tuyệt đối không cao hơn.

Nguyên Thủy Vũ thần thò ra khỏi thư phòng của Tiêu Dao Hạo, không nhận ra tỷ tỷ Nguyên Lăng Hồng từ khi nào đứng cạnh giá sách.

Tài nguyên của Tiêu Dao Hạo đúng là đến mau, trong vòng ba ngày các loại yêu cầu của Lâm Hoành Sơn đều được thỏa mãn. Một trang bị không gian đẳng cấp đạo khí đưa vào tay Lâm Hoành Sơn.

Đây là đạo khí không gian thật trăm phần trăm, không phải loại đạo khí thuộc tính thiên nhiên như Hoàng Đình Thần Ngọc. Nó mở ra không gian đủ chứa hết vật tư cần cho chiến đấu kịch liệt.

Lâm Hoành Sơn nhìn thật yêu thú, các loại đan dược, yêu đan, dược liệu hiếm thấy chất đồng như núi trong vòng tay, còn có một ngôi sao mà gã không ngờ thật sự sẽ vào tay mình.

Đó là một sao băng đường kính hơn hai thước, hoàn chỉnh, ánh sáng bảy sắc lấp lánh rực rỡ chứng minh độ thuần khiết rất cao, sau khi tinh luyện ít nhất có thể nấu chảy hòa vào mười mấy bộ áo giáp.

Lâm Hoành Sơn chỉ thuận miệng liệt kê!

Lâm Hoành Sơn suy nghĩ kỹ vật tư trong không gian đạo khí, quyết định dùng hết vào người Tô Kính trừ một thất thái tinh thần kim.

Trường kiếm tùy thân đeo trong quân của Lâm Hoành Sơn đã bị gãy, trừ Hỗn Độn Kim Chuy ra gã không có binh khí nào tiện tay. Lâm Hoành Sơn không thể lấy Hỗn Độn Kim Chuy ra sử dụng trong Ngọc Kinh thành, nên phải tìm một món binh khí.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Huyết Nhục Luân

Linh thanh trường kiếm mới từ Đạo Binh Ti thì không bằng thanh kiếm được hoàng đế ban tặng, có là đẳng cấp pháp khí tuyệt phẩm cũng vô dụng trong tay gã.

Tô Kính ở trong nhà tu dưỡng ba ngày, hẳn không làm chuyện gì liên quan đến việc tu hành. Mỗi ngày Tô Kính chỉ chơi cờ, nghe cầm, đi dạo một lúc trong viện tử, giữa trưa ngủ một giấc.

Đại Quân Gia phái người đưa cái hòm của Nguyên Thùy Vũ đến, Tô Kính đặt nó trong phòng mình.

Không có chân khí, chỉ có lực lượng thần thức, Hoàng Đình Thần Ngọc hóa thành yết hầu nên không thể mở không gian trong ra. Trừ phi Tô Kính phục hồi trình độ chân khí của luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, không thì hẳn như người bình thường không thể sử dụng đạo khí này.

Ngày thứ bốn, Lâm Hoành Sơn kêu Tô Kính đi. Một đám thân binh rầm rộ theo sau Tô Kính, cùng hắn đến viện tử của Lâm Hoành Sơn. Gã không khách sáo, trực tiếp nhốt đám thân binh ngoài cửa.

Thủ lĩnh thân binh không chịu.

Lâm Hoành Sơn bèn nói:

- Là ta cứu thế tử ra, các ngươi có vào hết trong hòm kia cũng chỉ có thể chịu chết.

Về mặt thủ lĩnh thân binh xấu hổ tức tối nhưng cuối cùng mạng người lui ra ngoài, để lại Lâm Hoành Sơn và Tô Kính.

Lâm Hoành Sơn đưa Tô Kính vào phòng, dùng Thiên Địa Luân che chắn cảm giác bên ngoài.

Lâm Hoành Sơn nói với Tô Kính:

- Ba ngày này ta bận củng cố cảnh giới, hiện giờ Bạch Hổ nguyên thai đã thành hình bước đầu, còn đẳng cấp của ngươi?

- Sư phụ, mấy ngày nay rảnh nên đệ từ suy nghĩ chút chuyện.

- Nghĩ chuyện gì?

- Về tu hành, ta đặt trọng điểm ở Đạo Môn hay Binh gia tốt hơn?

Lâm Hoành Sơn cười hỏi:

- Tô Kính, ngươi tu hành là vì cái gì?

- Đương nhiên là vì trường sinh!

- Đó là tất nhiên. Thanh Minh Chân Giải, người tu hành môn thuật đạo này cũng có nhiều người thành tiên. Nếu như ta là người sẽ chú trọng môn đạo quyết này, nhưng...

- Long Xà Đồ Lục?

- Không sai, hiện tại thân thể của ngươi đúc lại, thịt, kinh mạch rất yếu ớt. Tựa như tờ giấy trắng, nếu ngươi tu hành Long Xà Đồ Lục thì sau này bí pháp Binh gia của ta hay Thanh Minh Chân Giải của phụ thân ngươi đều chỉ là làm nền. Lúc trước ta truyền dạy bí pháp Binh gia cho ngươi ít có thủ đoạn điều tức là vì sợ xung đột với Thanh Minh Chân Giải. Thanh minh chân khí thoát trông yếu ớt nhưng thật ra vô cùng bá đạo, người nhìn phụ thân của ngươi là

biết.

Tô Kính gật gù. Tiêu Dao Hầu Kim Đan lực trọng, phát ra áp lực rất khó tả. Tô Kính ở trước mặt Tiêu Dao Hầu lâu chút đã cảm giác ngộp thở, thật sự bị nghẹt thở. Miễn Tiêu Dao Hầu muốn, người đến gần gã mười trượng nếu không đến cảnh giới Kim Đan sớm muộn gì sẽ bị áp lực đè chết.

- Bây giờ ta sẽ cho ngươi lại vào Long Xà Đồ Lục, tu hành lại long xà chân khí.

Long xà chân khí của Tô Kính đã hóa thành con mắt trái, phù lục trên Lục Đạo Thần Giám đã mờ tan, không thể quan sát nữa. Hơn nữa long xà chân khí biến ra mắt trái vì thần binh luyện cốt nên không giống long xà chân khí cũ chút nào, không thể chuyển hóa lại.

- Trước đó ta phải tăng mạnh thân thể cho ngươi, thịt, kinh mạch của ngươi quá yếu ớt, trực tiếp tu hành long xà chân khí sợ là sẽ nổ tan xác...

Lâm Hoành Sơn chợt nhớ đến dù cơ thể Tô Kính có nổ nát cũng không chết được.

Tô Kính do dự nói:

- Sư phụ, bên ngoài có nhiều người...

Tô Kính tu luyện Huyết Nhục Luân, dù Lâm Hoành Sơn hỗ trợ che chắn dao động nguyên khí cũng khó giấu người bên ngoài.

- Ha ha ha!

Lâm Hoành Sơn cười khê:

- Bạch Hổ nguyên thai của ta thành hình là cơ duyên lớn, hơn nữa lần này được sáu môn thần thông, ngươi đừng lo.

Nói rồi một ảo ảnh chậm rãi ngưng thực sau lưng Lâm Hoành Sơn, hình thành một Bạch Hổ vương tọa cao lớn. Lưng dựa có cái đầu cọp dữ tợn sống động như thật, lạnh lẽo khiếp người, trắng tinh khiết.

Lâm Hoành Sơn ngồi lên Bạch Hổ vương tọa, ngón tay chỉ đằng trước. Tô Kính cảm giác không gian xung quanh mình nhanh chóng khuếch trương, rõ ràng còn trong phòng nhưng hoàn cảnh xung quanh hẳn đã hoàn toàn thay đổi.

Sương tuyết phủ đầy đất, bầu trời xanh biếc, gió rít bên tai như mấy vạn con thần long đang gầm rống. Nếu Tô Kính không có Lục Đạo Thần Giám bảo vệ linh hồn thì đã xui.

Lâm Hoành Sơn mở ra không gian chẳng có chút vật sống, một mảnh tức sát.

Lâm Hoành Sơn nói:

- Trừ phi phụ thân của ngươi vào căn phòng này, nếu không những người khác trong Hầu phủ không thể nhìn thấu kết giới Bạch Hổ của ta.

Lâm Hoành Sơn từ vòng tay ném ra một miếng thịt to đập xuống đất, nhảy lung tung. Cục thịt to trăm trượng, màu tím đỏ như mới bị giết, bị lột da, cục thịt vẫn ngoa nguẩy không ngừng.

Lâm Hoành Sơn vung tay lên:

- Lên đi.

Tô Kính thân bắt do kỷ rơi xuống giữa cục thịt.

Tô Kính mới nghĩ thế này quá ghê tởm, cục thịt chợt nứt ra cái khe nuốt hấn vào. Máu ầm ầm chui vào miệng mũi Tô Kính, máu không tanh hôi ngược lại thoang thoang mùi thơm.

Tô Kính không có cách nào chống cự. Lâm Hoành Sơn ngồi trên Bạch Hổ vương tọa vẽ từng thần văn trong không khí rơi vào cục thịt. Tô Kính cảm giác vô số lực lượng cuồng bạo hình thành các vòng xoáy chui vào người mình.

Lúc này Tô Kính mới biết không thể hôn mê là bị kịch. Cơ thể được cải tạo quá bá đạo, Lâm Hoành Sơn không muốn giảm bớt đau đớn cho Tô Kính. Dù sao đệ tử Bình gia tôi luyện tâm chí, những thứ này là cần thiết. Tô Kính chịu đựng càng lâu càng được nhiều ích lợi.

Đau đớn còn khổ sở hơn lúc trước Tô Kính bị đốt hết máu thịt, cục thịt to chui vào người hấn, chủ động cho hấn nuốt, dung hợp sinh thành khí quan càng mạnh mẽ.

Trước giờ bí pháp Bình gia không có hai chữ dịu dàng, ít ai chịu đựng được thần binh luyện cốt. Không mấy người hoàn thành Huyết Long Biến này được. Mọi người thả tu hành chậm chạp, nâng cao tố chất thân thể chứ không muốn dùng thủ đoạn bá đạo một lần xong hết như thế.

Nếu vì vậy mà tổn thương linh hồn của mình thì không đáng giá, hơn nữa Huyết Long Biến đốt tiền còn kinh khủng hơn Đạo Môn luyện đan. Thịt trăm trượng, bên

trong có biết bao nhiêu thiên tài địa bảo, tinh hoa yêu thú. Có nhiều thứ như thế nếu dùng từ từ đủ cho một chi nhánh nhỏ Bình gia tu hành vài năm.

Bình gia không giàu như Đạo Môn nên trừ phi là nhân vật siêu quan trọng, không thì chẳng ai nỡ dùng loại thủ đoạn này nâng cao thực lực.

Thịt to trăm trọng, dày trên mười hai trọng, nhiều thịt như thế muốn nhét vào người Tô Kính, hẳn không đau đớn mới kỳ.

Cổ họng Tô Kính phát ra tiếng gầm gừ kỳ dị:

- U...gru!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Có được cũng có mất (1)

Lâm Hoành Sơn muốn một lần duy nhất giúp Tô Kính hoàn thành đức Huyết Nhục Luân, làm vậy thì Huyết Nhục Luân thành hình, hẳn sẽ có trình độ tiên thiên luyện khí sĩ ngay, không có chân khí cũng không sao, có thể vào bước tiếp theo tu luyện Phong Hóa Luân.

Tu thành Phong Hóa Luân là trình độ luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ Đạo Môn. Nhưng khởi điểm của Tô Kính hơi cao, tu thành Huyết Nhục Luân rồi ngay cả Lâm Hoành Sơn cũng không biết tương lai của hắn thế nào.

Không biết qua bao lâu Tô Kính cảm giác chính mình chết đi sống lại, lặp đi lặp lại. Tô Kính càng lúc càng bình tĩnh, hẳn cướp thân thể từ Tiêu Dao Hắc Huyết, hiện tại thân thể đức lại tức là không liên quan gì với thể từ Tiêu Dao Hắc Huyết cũ nữa.

Giọng Lâm Hoành Sơn vang lên trong thức hải của Tô Kính:

- Tô Kính, đây là quá trình Huyết Long Biến, ta thêm một giọt tinh huyết ban đầu của ngươi vào thân thể huyết long. Tinh huyết sẽ hình thành huyết mạch của ngươi, từ ý nghĩa nào đó ngươi vẫn là nhi tử của Tiêu Dao Hắc Huyết.

Tô Kính lặng im, không bắt chước Na Tra được rồi. Có điều chút tinh huyết tạo ra huyết mạch có thể sinh một tôn tử cho Tiêu Dao Hắc Huyết xem như trả hết nợ của hắn.

Tô Kính không nhìn rõ toàn cục, Lâm Hoành Sơn thì thấy huyết long trăm trọng bị hắn nhanh chóng hấp thu, tiêu hóa, chuyển hóa thành thân thể. Chỉ trong một canh giờ, huyết long đã thu nhỏ hơn một nửa, tốc độ tiêu hao kinh khủng như thế Tô Kính nên sớm xui mới đúng.

Thời gian trôi qua từng phút giây, Lâm Hoành Sơn không ngừng về thần văn Bình gia trong không khí, thúc đẩy huyết long chui vào cơ thể Tô Kính. Khoảng sáu canh giờ, huyết long to lớn chỉ còn lớp vỏ mỏng manh bao bọc thân thể Tô Kính.

Lâm Hoành Sơn kinh ngạc trông thấy làn da huyết long cũng bị Tô Kính hấp thu, lưng hắn đã đầy thịt bầy nhầy. Vậy là Tô Kính chẳng những không thể thành tựu Huyết Nhục Luân còn bị lực lượng huyết long xâm thực, thành một quái thai cục thịt.

Chẳng qua là đức Huyết Nhục Luân, tại sao có kiếp số như vậy?

Lâm Hoành Sơn không biết Tô Kính từ Trái Đất xuyên đến, quy tắc thiên đạo của thế giới này luôn bài xích hắn, dù hắn lĩnh ngộ chân lý xuyên việt vẫn không thể hoàn toàn tiêu trừ loại bài xích này.

Bây giờ linh hồn Tô Kính được Lục Đạo Thần Giám bảo vệ, thân thể thì cần tạo lại, sắp hoàn toàn dung hợp vào thế giới này. Một chút biến đổi cuối cùng đã dẫn đến đại kiếp nạn thiên đạo.

Lâm Hoành Sơn lấy Long Xà Đồ Lục ra, gãi hơi do dự.

Đưa Long Xà Đồ Lục vào thân thể Tô Kính tự nhiên có thể bài trừ đại kiếp nạn, vấn đề là Long Xà Đồ Lục vô cùng quý báu, có thể truyền thừa qua các đời mà không bao giờ bị hư hao.

Nếu đưa cho Tô Kính dung hợp, về sau trên thế giới không còn có Long Xà Đồ Lục nữa.

Lâm Hoành Sơn thở dài thườn thượt, phun ngậm khói trắng vào Long Xà Đồ Lục rồi nhẹ nhàng ném Long Xà Đồ Lục bay lên bao bọc thân thể Tô Kính, thịt của hắn ngừng sụp đổ co rút vào trong, bắt đầu phục hồi bình thường.

Phù lục trên Long Xà Đồ Lục lần lượt bị hút vào thân thể Tô Kính, chui vào Lục Đạo Thần Giám hình thành minh văn mới.

Lâm Hoành Sơn không thấy loại biến hóa này, cho rằng Long Xà Đồ Lục đã bị hủy, gãi không nổi nhìn. Lâm Hoành Sơn bước xuống Bạch Hồ vương tọa, dỡ bỏ kết giới Bạch hồ đi ra khỏi phòng.

Bề mặt cơ thể Tô Kính Long Xà Đồ Lục đã thành làn da nguyên vẹn, từ từ mỏng dần bao lấy cơ thể sắp tan vỡ. Chất liệu Long Xà Đồ Lục tất nhiên không bị kiếp số Huyết Long Biến cắn nuốt, thứ này chưa đến mức đao thương không đâm thủng được nhưng thật sự khó bị rách. Đao chém vào dù có thể phá phòng ngự, Long Xà Đồ Lục biến ra làn da sẽ không bị rách một miếng, dù rách sẽ mọc mới ngay.

Nếu có thuật đạo thuộc tính tan rã rơi vào người Tô Kính thì càng không chút tác dụng.

Tô Kính đứng với câu khổ tận cam lai, chất liệu Long Xà Đồ Lục đặc biệt, dù ở thời đại thái cổ cũng hiếm thấy. Sau khi bị Tô Kính luyện thành làn da Long Xà Đồ Lục ảnh hưởng càng sâu đến cơ bắp, huyết mạch dưới lớp da.

Tô Kính không thể nhúc nhích, sau phần eo, trong Long Xà Đồ Lục có một hơi thở như có như không thâm thấu dưới bụng, nhẹ nhàng xoay một vòng mở ra khí hải đan điền. Kích cỡ khí hải đan điền chỉ cỡ hạt đậu, khí hải đan điền của luyện khí sĩ Dẫn Khí Nhập Thể còn to hơn cái này gấp trăm lần.

Nhưng trong khí hải đan điền mới hình thành từ hư vô sinh ra một lũ long xà chân khí tinh thuần, nó lao vào kinh mạch mới định hình của Tô Kính.

Tốc độ long xà chân khí siêu mau, Tô Kính chưa kịp phản ứng nó đã chạy hết một chu thiên toàn thân hần. Nếu chân khí khác vận chuyển mau vậy thì kinh mạch mới tạo của Tô Kính dù siêu dẻo dai cũng sẽ bị xé rách.

Long xà chân khí như con linh xà trượt đi không gây chút tổn hại cho kinh mạch, chỉ chải vuốt một lần. Tô Kính vừa yên lòng thì long xà chân khí trở về khí hải đan điền lại xông ra ngoài, lần này nó trùng kích khác. Tô Kính khẽ rên té cái bịch xuống đất.

Người Tô Kính tê dại chứ không đau, long xà chân khí lần thứ hai tự động vận hành đi qua nơi không có kinh mạch, tốc độ không nhanh. Cảm giác tê dại như bị điện giật.

Tô Kính không cố kiềm chế nó, hần đã hiểu ra long xà chân khí vận chuyển là có huyền cơ. Kinh mạch của Tô Kính thích hợp tu hành Thanh Minh Chân Giải nhất, cái gọi là huyết mạch thật ra là thứ di truyền.

Mạch Tiêu Dao Hầu sinh ra đứa con bầm sinh kinh mạch thích hợp tu luyện Thanh Minh Chân Giải, giữa người với người khác biệt kinh mạch rất lớn.

Tu luyện Long Xà Đồ Lục yêu cầu huyết mạch khắt khe, Tô Kính đúc lại huyết mạch không hợp cách, vì vậy long xà chân khí tự động mở ra kinh mạch cho hần.

Có lẽ đây mới là cách dùng thật sự của Long Xà Đồ Lục, khiến một nhân loại có truyền thừa hoàn chỉnh, không cần quan tâm về huyết mạch.

Một lũ long xà chân khí sinh ra trong Long Xà Đồ Lục, Tô Kính cảm giác có gì lạ, mức độ linh hoạt của nó, kết cấu hạch tâm hình thành chân khí đều là thứ hần không hiểu. Tô Kính từng tu luyện ra một lũ long xà chân khí nhưng so với cái này hoàn toàn là hai thứ khác nhau.

Tô Kính nằm dưới đất, Lâm Hoành Sơn đứng ngoài cửa không trở lại xem tình hình của hần thế nào.

Mất mát Long Xà Đồ Lục làm lòng Lâm Hoành Sơn nhỏ máu, gã xem thứ này là vật gia truyền, từng đời truyền lại, giờ bị Tô Kính hấp thu mất.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Có được cũng có mất (2)

Nhưng Lâm Hoành Sơn không hối hận, Tô Kính là đệ tử của gã, đệ tử duy nhất, dù thế nào gã sẽ không nhìn hần chết trước mặt mình. Huống chi nếu Tô Kính chết thì bỏ vốn làm Huyết Long Biến cũng thành bọt nước, khó ăn nói với bên Tiêu Dao Hầu.

Long xà chân khí vận chuyển nhanh trong cơ thể Tô Kính, các kinh mạch được khai phá ra. Trong cơ thể Tô Kính vốn chỉ có hai mươi bốn kinh mạch để tu hành Thanh Minh Chân Giải, lũ long xà chân khí này đi qua người hần chớp mắt thêm số lượng lên đến một trăm lẻ tám kinh mạch.

Mở kinh mạch xong long xà chân khí chui vào khí hải đan điền, Tô Kính ngồi dậy lập tức quan sát mình vẫn Long Xà Đồ Lục ngưng kết trên Lục Đạo Thần Giám.

Long Xà Cừ Biến!

Tô Kính từ trong mình vẫn thấy vị trí mình có thể quan sát trong Long Xà Đồ Lục là gì.

Trong gương cổ thanh đồng sáu mặt Lục Đạo Thần Giám đều có một ảo ảnh có thể quan sát. Ba cái là Xà Vĩ, Băng Sơn, Đoạn Ngọc mà Tô Kính đã học. Ảo ảnh ba thức sau cũng xuất hiện, Tô Kính cố nén lòng tò mò không nhìn chúng, hần quay đầu xem lại ba thức đầu.

Các tia long xà chân khí bị Tô Kính ngưng tụ ra chuyển động một vòng trong kinh mạch rồi quay về khí hải đan điền, hần bỗng hiểu ra lúc trước tu luyện

có sai lầm gì. Ban đầu Tô Kính chỉ có hai mươi bốn kinh mạch, tu luyện ra long xà chân khí không đủ thuần túy.

Hiện giờ trong Long Xà Đồ Lục sinh ra một lũ chân khí mở mang kinh mạch cho hắn, tu luyện ra long xà chân khí mới phẩm chất khác ban đầu. Những chân khí tiến vào khí hải đan điền làm khí hải đan điền trưởng lớn, khuếch trương.

Long xà chân khí mới tu luyện ra tốc độ tăng trưởng không quá mau, phẩm chất không bằng một lũ long xà chân khí cũ. Hai loại long xà chân khí vào đan điền, cái long xà chân khí mà Tô Kính tu luyện ra bám vào long xà chân khí cũ, từ từ bị đồng hóa. Loại đồng hóa này hầu như là bản năng tiến hóa, Tô Kính thậm chí cảm giác long xà chân khí cũ dính đặc như keo nhựa, long xà chân khí nào vào khí hải đan điền sẽ bị hút lấy, với mức độ tỉ mỉ mà hắn không cách nào quan sát xếp hàng thành phủ văn bầm sinh.

Hàng phủ văn này tăng tốc độ đồng hóa.

Tô Kính yên lòng, dù có long xà chân khí cũ thì tốc độ tu hành của hắn vẫn chậm chút, nhưng không ảnh hưởng hắn tu luyện Thanh Minh Chân Giải và bí pháp Bình gia. Hơn nữa long xà chân khí không bị cảnh giới ảnh hưởng, mỗi ngày chỉ cần quan quan sát ảo ảnh trong Lục Đạo Thần Giám là sẽ liên tục tăng trưởng, hiệu giống như đã tu thành Kim Đan.

Thanh Minh Chân Giải cũng tốt, bí pháp Bình gia cũng thế, mỗi ngày tu luyện bao lâu liên quan rất lớn đến cảnh giới của mình. Nên tu luyện long xà chân khí ngược lại tăng tốc mau nhất, vậy là Tô Kính có đủ thời gian tiến hóa, chiết xuất long xà chân khí.

Có long xà chân khí thì Tô Kính mới nội thị được, thần thức quét mỗi góc cơ thể, hắn mới biết người mình xảy ra biến đổi lớn cỡ nào.

Đại não bảo vệ thức hải là Lục Đạo Thần Giám, các phần khác đầu lâu là Ngũ Luân Chân Bảo biến ra. Chỗ rắn chắc nhất trên người Tô Kính là cái đầu, có bị đạo khí đánh trúng cũng không sứt mẻ. Xương cốt khác trên người đều là Không Tước Máu luyện hóa ra, trong xương rỗng có lực lượng sự sống cường đại chuyển động, cơ năng tạo máu tăng lên đến mức độ khủng bố.

Tất cả khiến cơ thể Tô Kính trở nên vô cùng cứng cỏi, Huyết Long Biến đúc ra thân thể cứng rắn hơn xa đệ tử Bình gia bình thường. Quan trọng hơn hết là kinh mạch biến đổi, tốc độ thổ nạp của Tô Kính mau hơn một số người gọi là thiên tài gấp mấy lần.

Long xà chân khí khơi thông kinh mạch, mỗi huyết khiếu không có hiện tượng tắc nghẽn, sinh ra vòng xoáy kỳ diệu tăng tốc độ chân khí. Nên dù Tô Kính có thêm hơn tám mươi kinh mạch ngược tốc độ tu hành tăng lên.

Chân khí vận chuyển, yết hầu của hắn là thú vị nhất. Hoàng Đình Thần Ngọc biến ra cổ họng, năng lực cơ bản còn giữ, bị tổn hại đã chữa lành, thứ trong không gian không thiếu cái gì.

Tô Kính há mồm phun ra một bộ khôi giáp to lớn.

Thú vị thú vị!

Tâm tình Tô Kính siêu tốt, một phần cơ thể mở ra không gian, muốn gì thì há mồm phun ra, gần giống năng lực của đại yêu.

Nhưng không gian Hoàng Đình Thần Ngọc hơi nhỏ, không gian yêu dị trong người đại yêu nhỏ nhất cũng tương đương với một căn phòng to. Tô Kính mặc vào liên hoa giáp mới phun ra, đẩy cửa thấy sư phụ Lâm Hoành Sơn buồn bực đứng.

Đúng rồi, Long Xà Đồ Lục đã mất, đổi lại là hắn cũng sẽ buồn.

Tô Kính thăm nghĩ có nên nói cho Lâm Hoành Sơn biết hắn có thể tiếp tục tu luyện Long Xà Đồ Lục?

Lâm Hoành Sơn quay đầu lại cười nói:

- Thôi, dù sao là vật ngoài thân, chỉ đáng tiếc ngươi không thể tu luyện ba thức sau.

Tô Kính thăm áy náy, suy nghĩ một chút rốt cuộc không nói thật ra. Dù sao Lục Đạo Thần Giám không thể để người biết, nếu hắn nói thật thì các loại quái dị lúc trước đều thành mạnh mẽ. Việc hắn là đệ tử Bình gia đã đủ nhưc đầu, còn bị lộ thân phận kẻ xuyên qua thật là chết không có chỗ chôn.

- Tô Kính, chờ ngươi tu luyện thành Thiên Địa Luân ta sẽ truyền ba thức phần giữa cho. Có Long Xà Lục Thức ít ra đủ cho ngươi điều hòa hai loại chân khí, sẽ không tẩu hỏa nhập ma. Nhưng đạo trường sinh của ngươi..

Tô Kính lạnh nhạt nói:

- Sư phụ, được là may mắn của ta, mất là số phận, vậy thôi.

Lâm Hoành Sơn nhìn hướng ngoài cửa viện:

- Vậy thì tốt, đêm nay ngươi đừng về, ta truyền dạy công phu thật cho ngươi.

Tô Kính hiểu ý bước qua ngưỡng cửa đi vào phòng.

Lúc chạng vạng Ứng Dương, Khuyển Thập Lang lại đây một chuyến, bị Lâm Hoành Sơn đuổi về. Suốt đêm Tô Kính theo Lâm Hoành Sơn nghe giảng

truyền dạy bí pháp Bình gia từ đầu tới cuối, còn có lịch sử, tri thức liên quan Bình gia.

Chín ngàn năm trước Bình gia đến đỉnh hưng thịnh, khi ấy Bình gia ra sáu vị Thánh Nhân, một người cường đại nhất được tôn là Tôn Ly Võ Thánh.

Sau Tôn Ly tuy Bình gia không có kỳ tài có thể vượt qua Võ Thánh, Tôn Ly đã đặt nền móng cho Bình gia, mãi khi Bình gia diệt vong vẫn có sức chiến đấu mạnh nhất trong bách gia.

Bí pháp Lâm Hoành Sơn truyền từ mạch Võ Thánh.

Cả đời Võ Thánh sáng tác rất nhiều, Lâm Hoành Sơn tu luyện Âm Phù Kinh ít được chú ý, chuyên nghiên cứu Đại Thế Yên Diệt Chuyết Pháp, Võ Thánh Kiếm, Truy Tinh Thương.

Lâm Hoành Sơn truyền dạy cho Tô Kính cũng là Âm Phù Kinh, năm xưa môn bí pháp này hiếm khi lưu truyền, đến thời Đạo Môn hưng thịnh càng không ai tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 116: Mộng hương

Nên Lâm Hoành Sơn ngẫu nhiên sử dụng Âm Phù Kinh, miễn không dùng thần binh thì cường giả Kim Đan cũng không thấy kỳ lạ. Âm Phù Kinh vốn có nhiều mối liên quan với Đạo Môn.

Tu luyện Âm Phù Kinh giai đoạn đầu cực kỳ kiên cường, đại thành thì như nước nhiều biến hóa. Tô Kính vốn tu luyện Thanh Minh Chân Giải vừa lúc trái ngược với Âm Phù Kinh, ban đầu ít cương, âm nhu nhiều, đại thành rồi thì cương chí cường.

Hai loại truyền thừa đều thăng đến đại đạo, cùng tu hành kết hợp cương nhu sẽ được lợi.

Tô Kính nhận truyền dạy Âm Phù Kinh rồi tu luyện Thanh Minh Chân Giải, có long xà chân khí ở giữa điều giải tất nhiên sẽ Trúc Cơ, vấn đề là lâu hay mau.

Tô Kính vốn khao khát sớm Trúc Cơ, còn bây giờ từ từ đặt nền móng mới là việc cần làm.

Nếu đến mười tám tuổi vẫn chưa Trúc Cơ thì vào trong quân không kiếm chế được kiêu binh hãn tướng, nhưng so với đại đạo trường sinh thì mấy cái đó không đáng gì.

Trời hừng sáng Tô Kính ra khỏi viện tử của Lâm Hoành Sơn, thân binh đứng bên ngoài có một phần ba không ngủ, đứng thẳng trong bình minh.

Lòng Tô Kính chợt thấy cảm động, hần nhớ các lính gác của mình hồi ở Trái Đất.

Hai thế giới không có gì khác biệt, Tô Kính thăm thò dài thườn thượt, với cảm giác này voi bót nổi nhớ Trái Đất hơn.

Một kẻ xuyên qua làm sao không nhớ quê, nhưng không nên chìm trong rối rắm. Ta là Tô Kính, thế tử Tiểu Dao Hài, muốn tu luyện thành tiên.

Trong Hài phủ khắp nơi là cây gỗ tường cao, không thấy đường chân trời. Tia ban mai từ trên trời chiếu xuống, hơi lạnh, bóng tre đung đưa, dưới một gốc tre tím, ngựa quý ôm đầu gối thần thờ.

Tô Kính quay đầu thấy mấy chục thân binh sau lưng nghiêm nghị đi theo, hần phát tay ra hiệu họ giữ khoảng cách.

Bạch Anh cũng nhìn thấy Tô Kính, nàng đứng dậy, mở miệng ngáp dài. mắt đầy mệt mỏi.

- Oáp!

Tô Kính đến gần hỏi:

- Sao có một mình Bạch Anh canh giữ tại đây? Sau này ta tu hành sẽ có nhiều lúc không trở lại.

Bạch Anh vò ống tay áo trắng tinh, cúi đầu nói:

- Ngủ không được, thừa thiếu gia.

- Trời sáng rồi, theo ta về, ta cũng muốn ngủ một giấc thật ngon. Đúng rồi...

Tô Kính quay đầu nói với thủ lĩnh thân binh:

- Bên ta đã không có việc gì, trở lại bẩm báo với phụ thân một tiếng từ hôm nay các người không cần lại đây.

Thủ lĩnh thân binh không nề mặt Tô Kính, trực tiếp từ chối yêu cầu của hắn:

- Đây là mệnh lệnh của lão gia thừa thế tử.

Nếu Tô Kính có Không Tước Mâu trong tay chắc chắn sẽ hỏi: Chỉ bằng vào người có thể bảo vệ ta sao?

Bây giờ cảnh giới của Tô Kính tăng lên nhưng không có vũ khí, sức chiến đấu giảm xuống rất nhiều.

Tô Kính không phải thế tử cũ tính cách đã bị mài mòn góc cạnh, hắn có quyết định của mình:

- Vậy ta đi nói với phụ thân ngay, hơn nữa ở trong Hầu phủ thì cần gì bảo vệ ta.

Mỗi ngày bị một đám nam nhân đi theo, tuy rất uy phong nhưng không thoải mái bằng ở cùng nha hoàn của mình.

Thủ lĩnh thân binh hơi do dự, thấy bộ dạng Tô Kính rất kiên quyết đành nói:

- Để lại một đội canh giữ ngoài viện của thế tử vậy, ta phái người đi xin phép lão gia.

- Vậy người đi mau lên, mỗi ngày canh giữ ta coi sao được.

Tô Kính không nói nhiều nữa, cùng Bạch Anh một trước một sau quay về trạch viện.

Lúc Tô Kính trở về, Khuyển Thập Lang ở trong viện đang đắm quyền đá cước. Thấy Tô Kính, Khuyển Thập Lang lùi ra sau một bước, vẻ mặt lại cười nham nhở.

- Thiếu gia tăng thực lực rồi, vậy là chúng ta có thể ra ngoài đi dạo? Cả ngày bị nhốt trong nhà thật chán.

Tô Kính lắc đầu, không muốn nói chuyện, đi qua viện bỏ lại Khuyển Thập Lang sau lưng. Sương phòng ở kế bên vọng ra tiếng cười to của Ứng Dương.

Tô Kính đi qua đình viện trở về phòng mình, phòng ngoài có Lam Mân, Lục Hà đang chơi cờ, vẻ mặt mệt mỏi.

Tô Kính quay đầu nhìn một cái, bên ngoài không ai theo cùng, hắn ngoắc tay:

- Đi vào nói chuyện.

Lam Mân, Lục Hà vâng dạ ném quân cờ đi, vào phòng ngủ của Tô Kính, xoay người đóng cửa phòng. Tô Kính cời khôi giáp trên người xuống, Bạch Anh lấy đồ ở nhà từ trong tủ ra cho hắn thay.

Tô Kính nằm ngửa trên giường hỏi:

- Các người làm sao vậy?

Bạch Anh liếc qua Lam Mân, Lục Hà.

Lục Hà không nói gì, chỉ nhìn Lam Mân.

Lam Mân đành nói:

- Thiếu gia truyền dạy thứ đó cho chúng ta làm chúng ta phập phồng lo sợ. Khi thiếu gia không ở bên cạnh mọi người đều khó chịu.

- Phập phồng lo sợ?

- Đúng vậy thưa thiếu gia, tuy rằng chúng ta tiếp xúc ít người nhưng ngẫu nhiên sẽ chạm mặt với Đại Tiên Sinh hoặc Nhị Tiên Sinh. Bọn họ đều là cường giả Kim Đan, nếu nhìn ra...

Tô Kính thầm nghĩ hắn quên mất chuyện này, giờ thân binh của tám nha hoàn chưa thành hình nên không bị nhìn thấu, nhưng ngày đó sớm muộn gì sẽ đến.

- Đừng lo lắng...

Tô Kính trầm ngâm một chút, nói:

- Sư phụ đã có cách, tối đa mấy ngày là sẽ hoàn toàn giải quyết chuyện này.

Bạch Anh quỳ bên giường, hai tay đặt trên mép giường hồi dờn:

- Thiếu gia có cách gì?

- Ài, có nói Bạch Anh cũng không hiểu, chỉ mấy ngày là được, yên tâm ngủ đi.

Tô Kính biết làm sao ức chế dao động năng lượng đặc biệt của thần binh. Lâm Hoành Sơn ẩn núp trong quân nhiều năm, biên quan bắc vực có ba luyện khí sĩ Kim Đan kỳ trấn thủ, gã đã nghiên cứu kỹ cách giấu hơi thở Bình gia rồi.

Như nhóm Bạch Anh thực lực thấp càng dễ giấu. Lâm Hoành Sơn có thất thái tinh thần kim, định luyện chế một món binh khí cho Tô Kính thay thế Không Tước Mâu, gã cũng cần đúc một mớ áo giáp, còn dư đủ luyện vào thần binh cho tám nha hoàn, khi đó thần binh sẽ tỏa hơi thở pháp khí.

Trong Trúc Cơ kỳ thuộc tính thất thái tinh thần kim đủ che giấu hơi thở thần binh.

- Thiếu gia nói đi mà!

Bạch Anh bước binh bò lên giường lớn, giầy sau mi mắt khép, nàng đã ngủ quên. Lam Mân, Lục Hà bực mình Bạch Anh lỗ mãng, muốn kéo nàng xuống giường. Tô Kính xua tay ra hiệu cứ để Bạch Anh ngủ.

Bạch Anh có thực lực thấp nhất trong nhóm, chỉ ở giai đoạn Dẫn Khí Nhập Thể, đạo này hay thức khuya nên rất buồn ngủ.

Tô Kính chợt nhận ra một vấn đề, tám nha hoàn đều sống trong vai trò nha hoàn, chưa từng suy nghĩ một luyện khí sĩ nên phân phối lực lượng sao cho thích hợp. Vậy không được, Tô Kính định bụng trong tám người ít nhất có một, hai người phải giống như Đại Quân Gia, Nhị Quân Gia.

Có loại luyện khí sĩ không có cảnh giới, không hiểu chiến đấu, nhưng như nhóm Bạch Anh ngày thường thường làm việc và nghỉ ngơi đều hỗn loạn vì Tô Kính thì không thích hợp chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Thuận theo tự nhiên (1)

Chuyện này không gấp được, trước khi Tô Kính có thể rời khỏi Hầu phủ thì không cần huấn luyện mấy nha hoàn, vì huấn luyện giới sẽ bị người nhận ra quái lạ.

Bạch Anh ngủ bên chân Tô Kính, hơi thở hỗn loạn. Lam Mân và Lục Hà nhìn nhau, đành lui ra ngoài nằm trong phòng ngoài. Tô Kính nói có thể giải quyết vấn đề của họ thì bọn họ chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

Rất nhanh Tô Kính thiếp ngủ, mới thần binh luyện cốt vài ngày lại Huyết Long Biến, đều là việc tiêu hao tinh thần. Tô Kính nhờ vào Lục Đạo Thần Giám nên vượt qua được, không thì hắn sẽ bị tiêu hao lực lượng linh hồn.

Nên Tô Kính mệt hơn Bạch Anh nhiều, nhóm Lam Mân đi ra ngoài, hắn đã ngủ say.

Sau khi Tô Kính đến thế giới này lần đầu tiên nằm mơ, hắn mơ được thấy Trái Đất, mơ tuổi trẻ, mơ phụ mẫu ruột của mình. Hắn không thấy mặt phụ mẫu, chỉ thấy quần phục màu xanh giặt nhiều đến trắng bệch, cảm giác hơi ẩm áp.

Tô Kính muốn sờ họ nhưng gần trong gang tấc mà xa tận chân trời, mặc hắn cố gắng vươn tay mãi không thể chạm vào quần trang xanh. Tô Kính gào khóc, lúc ở Trái Đất hắn chọn cố gắng lãng quên, nhưng ở trong mơ hắn không thể kiềm chế tình cảm.

Tô Kính cảm giác ngực nghẹn muốn chết, cổ họng phát ra tiếng khàn khàn trống rỗng. Tô Kính lau mặt, đã tỉnh táo lại.

Bạch Anh còn ngủ say dưới chân, hắn nằm ngửa, nước mắt đã chảy xuống lỗ tai.

Tô Kính tỉnh tỉnh nằm, suy ngẫm lại cuộc đời mình.

Đi tới này thế giới bản năng thôi thúc hắn quên đi quá khứ, lo tập trung vào thế giới mới thì xác suất sống sót mới lớn nhất.

Nhưng hắn đã quên cái gì?

Bản tâm. Người tu đạo chú trọng bản tâm, cái gọi là Kim Đan chỉ là thể hiện chung cực của mình, nuốt một viên Kim Đan vào bụng, mạng của riêng ta không do trời.

Thành tựu Kim Đan là có lĩnh vực Kim Đan của riêng mình, dưới thiên đạo vẫn có thể tự do mở ra không gian do mình khống chế. Viên Kim Đan này là

cực độ của bản tâm.

Hắn không dám nhớ người thân thì nói gì đến bản tâm?

Bản tâm của hắn là gì? Tô Kính vốn cho rằng mọi thứ hắn làm là vì lời hứa với thiếu nữ kia, giờ ngẫm lại hắn có thể mở ra con đường máu trong nhóm đồng nghiệp, thành người khai phá vũ khí làm toàn thế giới hận vì đó là bản tâm của hắn, vì không cam lòng ở sau lưng người.

Muốn làm người xuất sắc nhất, không chỉ đơn giản là khác người.

Cửa phòng mở ra, Lục Hà mỉm cười đi vào:

- Thiếu gia tỉnh rồi.

Lục Hà nhanh nhẹn chuẩn bị đồ dùng rửa mặt súc miệng cho Tô Kính, lấy lược chải đầu cho hắn.

Nếu là đạo sĩ thì kiểu tóc khá đơn giản, đệ tử thế gia như Tô Kính thì hơi phức tạp.

Trên búi tóc bao khăn trùm đầu, thay áo ở nhà, Tô Kính cảm giác thoải mái hơn nhiều, mệt nhọc mấy hôm nay quét sạch.

Tô Kính nói với Lục Hà:

- Nàng đi xem hai ca ca của ta sao rồi, hôm nay ta đến chỗ sư phụ, các người đừng chờ. Kêu Ứng Dương và Khuyển Thập Lang đi cùng ta.

Lục Hà vâng dạ, xoay người ra ngoài. Nàng đi đường như lá liễu đung đưa trong gió, Tô Kính nhìn mà lắc đầu, đây là đang cố ý cho hắn ngắm, ài, lòng của tiểu cô nương thật là...

Thật là dưỡng mắt.

Tô Kính mỉm cười ra khỏi viện tử, kêu Ứng Dương và Khuyển Thập Lang cùng mình đến chỗ ở của Lâm Hoành Sơn.

Đã là buổi chiều, Lâm Hoành Sơn ở trong viện hóng mát chờ Tô Kính đến. Bên cạnh kẻ nằm của Lâm Hoành Sơn ghim một cây mâu ngắn, cỡ một trượng, hình dạng giống hệt cái Không Tước Mâu cũ.

Thấy Tô Kính đến Lâm Hoành Sơn vẫn nằm dưới bóng cây không dậy, tay chỉ mâu sắt bên cạnh:

- Thử xúc cảm xem.

Tô Kính tiến lên trước giờ tay chop, hắn suýt bị trật eo.

Cây mâu sắt cắm nhẹ dưới đất, Tô Kính nhắc lên gồng sức ba lần, ba đợt gồng mạnh nhưng không thể nhắc mâu sắt lên được, trọng lượng ước chừng trên tám trăm cân!

Tô Kính cầm nín, thế giới có thần tiên có khác, binh khí có thể nặng đến mức này.

Huyết Nhục Luân của hắn mới chỉ đặt móng, xem như trình độ Tiên Thiên kỳ, nếu tu luyện đến Kim Tiên kiếm cây gậy vàng ra khoe cũng rất bình thường.

Tô Kính ổn định hai chân, eo gồng sức mới nhắc mâu sắt lên được, hắn đã ước lượng được cây mâu nặng hơn ngàn cân.

Số đo của thế giới này khác trên Trái Đất nhiều, trọng lượng thì tính bằng thuật toán, không phải kiểu mười sáu tiến, trọng lượng một cân tương đương với hai trăm hai mươi lăm khác. Một ngàn cân bằng 225kg trên Trái Đất.

Vũ khí nặng hơn 200kg, nếu vung lên được sẽ rất khủng khiếp. Nếu có tọa kỵ, để tọa kỵ kéo theo lực lượng này đâm một mâu thì áo giáp dày mấy cũng bị xuyên thủng.

Không Tước Mâu cũ nhẹ tựa lông hồng, muốn tăng trọng lượng cần đưa chân khí vào. So sánh thì cây mâu ngắn này quá nặng, sử dụng không thuận tay bằng Không Tước Mâu.

Lâm Hoành Sơn nằm trên ghế nói với Tô Kính:

- Với cây mâu sắt này ta dùng trăm hàn thiết làm tài liệu chủ, bên trong đúc mình văn đều dùng thất thái tinh thần kim, trọng lượng thật đại khái gấp đôi hiện giờ. Người rút chân khí vào thì tự nhiên có thể khống chế. Vốn có thể làm nhẹ chút, nhưng hiện giờ thân thể của người đủ khỏe mạnh, qua một thời gian ngắn sẽ ngại binh khí này nhẹ, vậy thì không tốt.

Tô Kính hươu mâu sắt, cảm giác cánh tay hơi mỏi, hắn biết trước khi Huyết Nhục Luân đại thành nếu không dùng chân khí thì không thể cầm mâu sắt này chiến đấu.

Lâm Hoành Sơn nói:

- Tô Kinh, cây mâu sắt này không sắc bén bằng Không Tước Mâu, nhưng người sử dụng vẫn có thể kích phát ra ngũ sắc thần quang, thuộc tính bài trừ thuật đạo sẽ không suy yếu. Người hãy tự mày mò đi, người nói với ta các vũ khí nha hoàn cần ta cũng chuẩn bị xong rồi.

Lâm Hoành Sơn ném một vòng tay ra, kiểu dáng cổ xưa điều bằng một khối mặc ngọc, bên trong có sáu hoa văn, không có thần cảm phù lục ở bề mặt.

Không gian trong vòng tay khá lớn, lúc Lâm Hoành Sơn đòi Tiêu Dao Hầu gom vật tư cho Tô Kinh đúc Huyết Nhục Luân thì Đại Quân Gia đã dùng vòng tay này chứa vật tư. Không ai nói đạo khí không gian này thuộc về ai nên Lâm Hoành Sơn qua tay tặng Tô Kinh.

Lâm Hoành Sơn không cần dùng đạo khí không gian như vậy, gã sắp kết thành Bạch Hổ nguyên thai, dễ dàng tự mình chế tạo thần khí không gian càng ổn định hơn.

- Vòng tay này thật thú vị, người hiện tại có thể mở ra một phần sáu không gian, chờ khi người Trúc Cơ có thể mở một phần ba không gian, thành tựu Kim Đan mới hoàn toàn mở hết không gian của vòng tay. Nếu người vào Vũ Lâm quân, Đạo

Bình Ti sẽ có trang bị trọn bộ cho người nhưng chắc chắn không bao gồm hệ liệt trang bị không gian. Người mang vòng tay này theo đi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Thuận theo tự nhiên (2)

Tô Kinh không giả vờ, trực tiếp đeo vòng mặc ngọc vào tay trái. Không gian Hoàng Đình Thần Ngọc nhỏ xíu, Tô Kinh đang định nghiên cứu trang bị hàng loạt, sau này sẽ tùy thân mang theo nhiều tài liệu, vừa lúc dùng vòng tay này.

Lâm Hoành Sơn cười nói:

- Tô Kinh, thật ra không thể thành tựu Kim Đan thì thứ này cũng không an toàn, người không thể hoàn toàn khống chế nó, đừng bỏ thứ quan trọng vào trong. Nói đến thì không gian yếu dị của yêu tộc không tệ, nếu đại yêu biết mình chết thì sẽ thả ra không gian yếu dị, cất chứa cả đời mình không thể để kẻ địch nhặt của rơi được.

Tô Kinh yên lặng nghe, hẳn biết Lâm Hoành Sơn sẽ không cảm khái lung tung, chắc chắn gã có chuyện muốn nói.

Quả nhiên Lâm Hoành Sơn tiếp tục bảo:

- Đạo Môn không phải không thể luyện chế trang bị không gian cho đệ tử dưới Trúc Cơ kỳ, nhưng trang bị không gian như vậy ở trong mắt kẻ địch tựa như nhà kho không có ổ khóa, đối phương có thể tùy thời lấy đi vật phẩm bên trong. Người đã hiểu chưa?

Tô Kinh giật nảy mình, sau đó nghĩ Hoàng Đình Thần Ngọc đã bị thần binh luyện hóa thành một khúc xương cổ, là phần thân thể của hắn, giống không gian yếu dị của đại yêu, không có khả năng người tùy ý thăm dò.

- Đệ tử biết, đa tạ sư phụ nhắc nhở.

Tô Kinh âm thầm cảnh giác, khi hắn chưa thành tựu Kim Đan thì không thể bỏ đồ lung tung vào vòng tay này.

- Không cần cảm tạ ta, thất thái tinh thần kim hơn phân nửa bị ta giữ lại, có chỗ cần dùng nó. Chờ tới lễ thành niên của người ta sẽ tặng cho một thứ đã luyện chế xong, có ích lớn cho người sau khi vào Vũ Lâm quân.

Tô Kinh khom người nói:

- Đệ tử không dám.

Bây giờ Tô Kinh đã hiểu Lâm Hoành Sơn mạnh cỡ nào, đặc biệt gã sắp ngưng kết Bạch Hổ nguyên thai, một khi Bạch Hổ nguyên thai thành hình gã sẽ là cường giả giống phụ thân của hắn, Tiêu Dao Hầu Tô Dương.

Nếu Lâm Hoành Sơn luôn giấu được thần phạt thì Tiêu Dao Hầu xem như nhặt của rơi.

Tiêu Dao Tam Sơn, sức chiến đấu của Lâm Hoành Sơn mạnh nhất trong ba người. Đại Quân Gia Cúc nguyệt Sơn chỉ ngang ngửa với Lâm Hoành Sơn trước kia, Nhị Quân Gia Cổ Quân Sơn thậm chí yếu hơn Lâm Hoành Sơn lúc trước.

Tiêu Dao Hầu thu Lâm Tạ Hồng làm đệ tử thân truyền thoát trông là Lâm Hoành Sơn may mắn, nhưng đó là ngày xưa, ai ngờ Lâm Hoành Sơn có hôm nay, một chuyến đi tiểu thế giới địa phủ đã kết thành Bạch Hổ nguyên thai.

Tô Kính nói, há mồm phun ra cái hòm:

- Sư phụ, đệ tử vẫn luôn muốn tặng thứ này cho sư phụ.

Là Địa Phủ Chi Môn.

Lâm Hoành Sơn nhìn Tô Kính:

- A? người nữ bỏ sao?

Trong Địa Phủ Chi Môn có một Hư Đồ Quỷ Vương, có ngạ quỷ số lượng khổng lồ, về sau sẽ có ngày Tô Kính kết thành Thiên Địa Luân. Nếu có một ít Bạch Hổ Huyết Sát đi vào tiểu thể giới này sẽ có hy vọng ngưng kết Bạch Hổ nguyên thai.

Tuy rằng ngày nào đó còn rất xa xôi, có thể vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nhưng đó dù sao là hy vọng trường sinh.

Tô Kính nói:

- Lão sư mất mát Long Xà Đồ Lục vì ta, chút bồi thường này không đủ để báo đáp ân sư.

Lâm Hoành Sơn ngồi dậy từ ghế nằm, gật đầu nói:

- Đệ tử Bình gia có phẩm chất quan trọng nhất là rộng rãi. Nếu không thì thất bại một lần có thể suốt đời không thể trở mình. Người nữ bỏ thứ này làm ta rất mừng, ta sẽ nhận, vậy thì ta cũng càng có nắm chắc vượt qua mấy ai cuối.

Lâm Hoành Sơn phát tay cắt hòm, nói với Tô Kính:

- Gần đây người đừng đến, trước tiên ổn định cảnh giới của mình, Âm Phủ Kinh và Thanh Minh Chân Giải phải tu luyện đến trạng thái đỉnh Tiên Thiên kỳ. Trước đó ta sẽ không truyền dạy công phu thổ nạp cho người nữa, nếu người muốn thực chiến thì đến tìm ta.

Tô Kính ngậy người, chợt nhận ra Lâm Hoành Sơn còn cơ hội đi linh tri tu luyện, vì chuyện của hắn mà bị làm lỡ. Bên Tô Kính tạm thời cần củng cố cảnh giới, Lâm Hoành Sơn không thể giúp gì được cho hắn.

Nghĩ đến đây Tô Kính vững vàng cầm mâu sắt, từ biệt Lâm Hoành Sơn.

Không ngờ Lâm Hoành Sơn chỉ hướng Khuyển Thập Lang phía xa:

- Tiểu yêu này quá yếu, Tô Kính, người để hắn lại cho ta, chờ tới lễ thành niên ta sẽ trả lại.

Khuyển Thập Lang hết hồn, muốn ôm chân Tô Kính ăn vạ nhưng không dám, đành quay sang ôm Ứng Dương. Khuyển Thập Lang đại khái đoán được Lâm Hoành Sơn là ai, Lâm Hoành Sơn muốn huấn luyện gã, có khi nào đột huấn luyện rất tàn ác không?

Ứng Dương bất ngờ bị Khuyển Thập Lang ôm, bức tức giọng đầu gối làm Khuyển Thập Lang như cục thịt cong lưng lăn tới trước mặt Lâm Hoành Sơn, quỳ dưới đất.

Lâm Hoành Sơn vuốt đầu Khuyển Thập Lang cười nói:

- Ta không thu người làm đệ tử, không cần hành lễ lớn vậy.

Khuyển Thập Lang muốn cãi lại nhưng bị Lâm Hoành Sơn sờ đầu một cái cả người gã mềm nhũn. Khúc xương vốn biến mất dường như trở lại trong người Khuyển Thập Lang, làm gã không thể thốt thành lời.

Khuyển Thập Lang nằm sấp dưới đất, người run bần bật sợ chết khiếp. Cảm giác lúc này tựa như hồi Khuyển Thập Lang mới mở linh trí, ở trên Lôi sơn cùng mấy trăm đồng bạn cướp giật chút không gian sống. Lúc ấy Khuyển Thập Lang chưa thể biến hình người, không nói chuyện được, lúc ấy gã chỉ nhớ no bụng là hy vọng xa vời, mỗi ngày mình đầy vết thương chỉ vì sớm hơn người khác một bước bò lên đỉnh Lôi sơn.

Lâm Hoành Sơn nhẹ vuốt đầu Khuyển Thập Lang làm gã biến về nguyên hình, nhớ đến những hồi ức làm gã vô cùng đau khổ.

Khuyển Thập Lang có thể phát ra tiếng hừ hừ.

Tô Kính quay đầu lờm Khuyển Thập Lang:

- Ta sắp đi trong quân rồi, người và Ứng Dương đều là cánh tay của ta, chẳng lẽ người muốn ta tìm mấy bảo tiêu cho người sao?

Lúc trước Tô Kính đùa đã làm Khuyển Thập Lang lờ mờ nhận ra, nên dù sợ thật nhưng hơn phân nửa là gã giả bộ. Tô Kính nói câu đó là giận thật. Khuyển Thập Lang nuốt ngược lại tiếng hừ.

Gã là con chó trung thành, Tô Kính kêu gã ở chỗ này chịu khổ vậy thì chịu đi.

Tu luyện Bình gia tàn nhẫn nhưng thiếu gia còn lành lặn đứng đây, không thiếu tay thiếu chân.

- Thiếu gia, ta cũng muốn tu hành ở đây, không biết...

Tô Kính không bắt ngờ khi Ứng Dương chủ động xin ở lại, nhưng mọi việc đều theo ý Lâm Hoành Sơn, hắn không muốn xin xỏ gì.

- Người tự nói với sư phụ đi.

Lâm Hoành Sơn không từ chối:

- Người muốn ở lại thì ở. Tô Kính, chờ ngày lễ thành niên ta sẽ trả hai tiểu yêu lại cho người.

Bình gia có nhiều cách huấn luyện yêu quái, thiên tư của Ứng Dương tốt hơn Khuyển Thập Lang nhiều. Có nhiều cách Lâm Hoành Sơn không dám dùng lên người Tô Kính nhưng có thể áp dụng với Ứng Dương. Sự sống của yêu tộc vốn rất dẻo dai, không làm chết là được.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119: Muội muội

Lâm Hoành Sơn biết hiện giờ Tô Kính đang ức chế cảnh giới để Trúc Cơ chậm chút. Hơn nữa mắt Không Tước Mâu đổi lại một cây mâu ngắn đúc bằng trầm hàn thiết, sức sát thương giảm xuống nhiều nên mới muốn bồi dưỡng hai tiểu yêu.

Trong quân đội đế quốc có nữ binh, nhưng hành quân đơn độc, Tô Kính không thể nào đưa nha hoàn vào quân đội của hắn. Chỉ có hai tiểu yêu Ứng Dương, Khuyển Thập Lang là đi theo Tô Kính được. Hai tiểu yêu chỉ mới Tiên Thiên kỳ, biến hình người được là nhờ Tiêu Dao Hủ chứ không phải thực lực của chính họ.

Các tướng lĩnh biên quan bắc vực ai không có thực lực Trúc Cơ kỳ? Huống chi trong Vũ Lâm quân. Nếu Tô Kính cứ như vậy đi vào Vũ Lâm quân thì không ai xem trọng hắn.

Tô Kính từ chỗ Lâm Hoành Sơn trở về, kêu hết nha hoàn vào phòng mình. Tô Kính lấy tám loại binh khí Lâm Hoành Sơn chế tạo trong vòng tay mặc ngọc đưa cho nhóm Từ Đẳng luyện hóa.

Tám loại binh khí đều chế tạo bằng thất thái tinh thần kim, có thể dung hợp với thần binh, che giấu dao động nguyên khí bí pháp Bình gia. Tám nha hoàn có thứ này liền luyện hóa ngay trước mặt Tô Kính, không tiếc ăn Xung Nguyên đan chỉ mong nhanh chóng giải quyết vấn đề.

Máy mẩn đan độc của Xung Nguyên đan hơi nhẹ, cung cấp cho Tô Kính toàn là hàng cực phẩm nên sẽ không ảnh hưởng tuổi thọ của mấy nha hoàn. Khó khăn đã giải quyết, Tô Kính nhẹ lòng hơn.

Tiểu sư, người hầu, vú già ban đầu đều bị Tiêu Dao Hủ hoặc đuổi hoặc giết, hiện tại chỉ còn lại tám nha hoàn. Bình thường sinh hoạt trong viện tử toàn là các năng làm việc nhà, có lẽ hắn nên tìm mấy người hầu.

Đang rảnh nên Tô Kính tìm Cúc Nguyệt Sơn hỏi việc này.

Cúc Nguyệt Sơn trả lời:

- Thế từ dừng gấp, chờ sau lễ thành niên Hủ gia sẽ cho thế tử về bản gia Dực châu một chuyến, trong Tô môn có một số tử đệ xuất thân nghèo hèn có thể chọn làm tùy tùng. Đây là quy định cũ, những người này xuất thân trong sạch, có thể yên tâm sử dụng.

Tô Kính nghe vậy đành thôi.

Rời khỏi chỗ Cúc Nguyệt Sơn, Tô Kính đi thăm hai huynh trưởng của mình. Tô Linh bị thương khá nặng nhưng Tiêu Dao Hủ có tìm người chữa thương cho gã, đã có thể hoạt động bình thường. Tô Kiến được chút cơ duyên, sau khi ra khỏi tiểu thể giới địa phủ lực lượng linh hồn tăng trưởng nhiều. Tiêu Dao Hủ cảm giác Tô Kiến có hy vọng đột phá thành tựu Kim Đan nên kêu gã đi, bình thường sẽ tự mình chỉ điểm.

Tô Linh có công việc phải làm, Tô Kiến đi vắng, Tô Kính tìm Nguyên Thùy Vũ thì gã đóng cửa không gặp, đã bị Tiêu Dao Hủ hù sợ.

Tô Kính chưa thể ra phủ, đành tìm Tô Tuyết chơi.

Con cái của Tiêu Dao Hủ sống cách xa nhau, Tô Kính không có ai bên cạnh, dọc đường đi hay gặp người hầu, hắn hỏi thăm đường từng bước đi đến dưới một ngọn núi.

Chỗ ở của Tô Tuyết ở trên núi giả.

Núi già cao hơn bốn mươi trượng, mặt trước có thác nước nhỏ đổ xuống tụ thành ao, cạnh ao có con đường nhỏ kéo lên núi. Trên đỉnh núi có tòa lầu mái cong, màu đỏ rực. Thác nước chảy ra từ một cái lỗ dưới tiểu lâu.

Tô Kính biết đây là thuật đạo hình thành kỳ quan, không phải khi không lãng phí tài nguyên, trên đỉnh núi già hình thành nơi tụ tập nguyên khí thích hợp tu luyện thuật đạo thủy hệ.

Như viện tử của Tô Kính, thoát trông không có gì đặc biệt, đại trận đều chôn dưới lòng đất, tu hành mau hơn mà khó bị tẩu hỏa nhập ma. Nguồn năng lượng trận pháp là linh tri trong Hầu phủ tiết ra nguyên khí, Tiêu Dao Hầu dùng cách đặc biệt lần nữa lợi dụng.

Một lũ long xà chân khí cũ đã hóa thành mắt trái nên Tô Kính nhìn thấu một chút bài bố trong Hầu phủ, càng kính trọng Tiêu Dao Hầu hơn. Không phải vì người này là phụ thân trên trời rớt xuống của mình, chỉ vì nam nhân này bụng dạ kín đáo.

Khiến Tô Kính hơi thắc mắc là nam nhân đầy trí kế này hay xảy ra sai lầm khi dụng pháp hấn. Đặc biệt khiến hấn rơi vào tiểu thế giới địa phủ suýt mất mạng dường như là sai lầm không nên có đối với Tiêu Dao Hầu.

Không lẽ tiểu thế giới địa phủ nằm trong tính toán của Tiêu Dao Hầu?

Nên Tô Kính đi dạo trong phủ để chứng minh suy nghĩ của mình. Mỗi đi qua một chỗ là suy nghĩ của Tô Kính được chứng thực một phần, toàn Tiêu Dao Hầu phủ như tường đồng vách sắt.

Nhớ đến vụ Sa Tinh Nhân Sưu Đạo Nhân, Tô Kính đồ mồ hôi lạnh.

Có lẽ Tiêu Dao Hầu lợi dụng việc đó để giả lần sau có cơ hội trả thù Thanh Dương cung, sau vụ đó phái Lâm Hoành Sơn giết một Kim Đan của Thanh Dương cung, hoàn toàn trời gả lên chiến xa Hầu phủ.

Trên thế giới này thật sự có loại người tính không bỏ sót sao?

Nếu Tô Kính không phải người xuyên việt, có phụ thân như vậy là chuyện siêu hạnh phúc, còn hấn thì không cách nào trừ bỏ nỗi lòng bất an. Nếu không vì lý do này Tô Kính không muốn ức chế lực lượng của mình chút nào. Ưc chế lực lượng vì đặt tốt nền móng, để tâm ý viên dung, đừng vì thắc mắc này dẫn đến tâm ma khi thăng cấp.

Tô Kính đang bước trên đường nhỏ lên núi, trong tiểu lâu trên đỉnh núi, Tô Tuyết đẩy cửa sổ tầng hai ra từ xa chào:

- Sao tam ca đến đây?

Tô Kính cười vẫy tay, bước nhanh hơn đi lên đỉnh núi, vòng qua tiểu lâu, Tô Tuyết đã đi ra cửa tới nghênh tiếp hấn. Một nữ nhân ở bên cạnh Tô Tuyết, cỡ bằng tuổi nàng, mặc đạo y màu tím nhạt, phủ văn chuyển động trên đạo y. Mắt trái Tô Kính đau nhói, đó là đạo khí? Thế giới này có nhiều đạo khí, vấn đề là cũng không thiếu cường giả Kim Đan, chia đều xong ít có đạo khí vào tay người dưới cảnh giới Kim Đan.

Nữ nhân mặc đạo y màu tím mỉm cười chào Tô Kính:

- Tam ca.

Tô Kính nhanh chóng lấy ra tin tức trong đầu, nhớ đến đây là muối muối khác của hấn, Tô Mộ. Trong ấn tượng muối muối này rất bình thường, Tô Mộ đứng trước mặt hấn thì hơi thờ ngưng tụ ít nhất là Trúc Cơ trung kỳ, vượt qua một ngưỡng cửa sắt. Tô Mộ mặc đạo y là đẳng cấp đạo khí, lẽ ra Tiêu Dao Hầu nên quan tâm nàng rất nhiều, nhưng trong ký ức của hấn không có ấn tượng này.

Khi Tô Mộ kêu tam ca thì trong mắt không có ám áp quá nhiều, cũng không lạnh lùng, đó là cảm xúc Tô Kính ghét nhất: Hờ hững. Giống như nàng là tiên nữ cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh, nhưng không có cảm xúc ngạo mạn gì.

Không ai sẽ thấy kiêu ngạo với con kiến, cũng sẽ không so bì với con bọ ngấm. Tô Kính hiểu rõ hấn sẽ không so toán học với heo, không đá banh với con rùa.

Tô Mộ muốn nghĩ gì là quyền của nàng, Tô Kính có bực bội cũng không lộ ra ngoài mặt, chỉ lạnh nhạt gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Công chúa (1)

Tô Kính nói với Tô Tuyết:

- Lần trước hai muội suất mất mạng, giờ có rảnh nên đến thăm, muội cần gì không?

Tô Tuyết muốn từ chối:

- Sao tam ca nói vậy, muội...

Tô Mộ lên gạt tay áo Tô Tuyết, hần thấy hết nhưng giả bộ không biết.

Tô Kính hiểu rằng thực lực của hần có đến trình độ như Tiêu Dao Hầu cũng không thể ngồng nghênh trong thế giới này. Tiêu Dao Hầu Tô Dương còn có Tô gia Dục châu, Nguyên gia Tịnh châu sau lưng, phải đi làm quen Không Tước Đạo Cung, cố gắng kiếm nhiều minh hữu chút.

Tô Kính không có nơi nào để tìm minh hữu, minh hữu đáng tin cậy nhất là những huynh đệ tỷ muội.

Nhưng khi thấy Tô Mộ thì Tô Kính dập tắt suy nghĩ này.

Tính cách của Tô Tuyết khó sửa miệng lại, Tô Kính ngắt lời nàng:

- Muội không bằng ta, ta hiểu muội tu hành khó khăn. Tóm lại ta đã đến, có thể đi đi lên uống ly trà không?

Tô Tuyết đỏ mặt nghiêng người mời Tô Kính vào tiểu lâu. Nha hoàn ở bên trong dẫn Tô Kính lên cầu thang, đến tầng một vào một căn phòng yên tĩnh, cửa sổ mở đối diện vách đá ngoài núi giả. Phương xa có mây mù bốc hơi, không nhìn ra cách bao xa. Đây là thuật đạo biến ra, trong Hầu phủ nơi duy nhất có thể quan sát toàn cục là Lăng Uyển Thu Hải.

Ngồi xuống bên cửa sổ, đặt ly lên bàn chân lùn, nha hoàn đưa ngọc bình đến.

Tô Tuyết nói:

- Tam ca, chỗ ta không có trà, chỉ có rượu.

Tô Kính cầm bình ngọc lên tự rót một ly:

- Cũng tốt.

Tô Mộ nhìn Tô Kính vươn tay lộ ra vòng tay mặc ngọc đeo trên cổ tay hần, chột cười lạnh hỏi:

- Tam ca, nghe nói việc lần này tam ca làm mất Hoàng Đình Thần Ngọc phụ thân đưa cho?

Tô Kính sững sốt:

- Đồ vật bên trong vẫn còn.

Tô Mộ nhướn chân mày cong trở nên thẳng tắp như trường kiếm, cười gằn:

- Thứ dễ dàng có được luôn không được người quý trọng.

Mắt phải của Tô Kính hơi xoay tròn, các hình ảnh vừa rồi hiện ra trong thức hải. Tô Mộ đột nhiên lên tiếng châm chọc từ khi nhìn vòng tay mặc ngọc của hần.

Tô Kính không phải con nít, hần hiểu ngay tại sao Tô Mộ lên tiếng tổn thương người.

Có vẻ như Tô Mộ là thiên tài tu đạo, Tô Kính là phế vật tu đạo nhưng được Tiêu Dao Hầu dồn nhiều tài nguyên vào. Nếu đưa Hoàng Đình Thần Ngọc cho Tô Mộ chắc năng có cơ hội thành tựu Kim Đan.

Tiêu Dao Hầu phải trả giá khá lớn để có được Hoàng Đình Thần Ngọc khi không bị Tô Kính phá hỏng, nói Tô Mộ không thăm oán hận mới giả tạo. Hai ca ca không có xung đột với nàng bởi vì bọn họ không thể truyền thừa huyết mạch, không đụng chạm ích lợi. Ở trong lòng Tô Mộ có lẽ nghĩ nếu không có phế vật như hần thì Tiêu Dao Hầu sẽ hết sức bồi dưỡng nàng?

Với thân phận của Tiêu Dao Hầu không khó tìm người ở rể.

Tô Mộ trở thành tiểu thư, có khả năng kế thừa gia nghiệp. Nếu sinh con có huyết mạch Tô gia thì sẽ mang họ Tô, đạt được truyền thừa, chuyện này từng có tiền lệ.

Tô Kính không giận, chỉ cười nói:

- Ngũ muội, người tu đạo, cần gì để ý vật ngoài thân?

Khi Tô Kính nói lời này nhìn đạo ý của Tô Mộ, trong mắt không có châm chọc.

- Ha ha, vật ngoài thân? Tam ca có biết là phụ thân...

Tô Kính ngắt lời, ánh mắt âm trầm:

- Chúng ta không có năng lực chất vấn quyết định của phụ thân.

Tiêu Dao Hầu đã quyết định bồi dưỡng hần thì Tô Kính không có quyền từ chối, chỉ có thể cắn răng nhận. Nếu Tô Mộ chỉ oán hận hần thì không sao, nếu lan sang Tiêu Dao Hầu thì thiên tài gì cũng chỉ có một kết cục.

Tô gia không cần thiếu niên phản nghịch, chính Tiêu Dao Hầu cũng phải bày ra sự trung thành với bản gia Dục châu, không thì những luyện khí thế gia không có tư cách đối kháng với Đạo Cung, cũng không giữ gìn gia nghiệp to lớn được.

Tô Mộ trợn trừng mắt nhìn Tô Kính, không nói nên lời.

Tô Kính nói thẳng trung tâm vấn đề, tất cả đều là kế hoạch của Tiêu Dao Hầu, nàng không quyền lực chất vấn.

Tô Tuyết lúng túng muốn nói gì nhưng Tô Kính giơ tay ngăn lại, hần nhìn khuôn mặt non mềm của Tô Mộ:

- Ngũ muội biết không? Có ba thứ mà luyện khí sĩ không nên có.

Tô Mộ bị Tô Kính át khí thế, không kiềm được hỏi ngược:

- Ba loại nào?

- Hâm mộ, đồ kị, hận.

Tô Kính nói xong năm chữ mặt Tô Mộ tái mét, hần vẫn chưa chịu thôi:

- Ngũ muội biết toàn thiên hạ có bao nhiêu người hâm mộ muội? Đạo y trên người muội dù là chương môn của môn phái nhỏ chưa chắc được một món. Nếu ta vào Vũ Lâm quân thì mặc áo giáp chỉ đến đẳng cấp pháp khí.

Lông mày Tô Mộ dần mềm lại cong xuống, nàng thẳng sống lưng vái Tô Kính:

- Ta đã sai, đa tạ tam ca chỉ điểm.

Tô Kính bất ngờ, hần nhìn ra được Tô Mộ bả sinh kiều ngạo, không phải làm bộ, vậy mà nàng xin lỗi hần? Có lẽ là thật lòng.

Sắc mặt Tô Mộ dần bình thường lại:

- Phụ thân có thọ nguyên ngàn năm, tam ca, chúng ta không thể kế thừa tước vị của phụ thân, tam ca không muốn làm Tô gia mất mặt thì phải tự khai phủ gây dựng sự nghiệp.

Tô Kính ngạc nhiên, bề ngoài Tô Mộ mềm yếu mà nội tâm rất kiên cường.

- Ngũ muội có biết việc bệ hạ muốn viễn chinh quốc gia Tà Thần?

Tô Mộ gật đầu.

Tô Kính hỏi:

- Vậy muội có tính toán gì?

Chân mày cong của Tô Mộ lại nhướng lên:

- Bệ hạ muốn thành lập quân đoàn thứ năm thì rồi sẽ tổ kiến quân đoàn thứ sáu. Quốc gia Tà Thần khá rộng lớn, nhân khẩu không bằng Đông Tần chúng ta nhưng nghe nói diện tích gấp mấy lần đế quốc. Nếu muốn chinh phục thì quân đội ngàn vạn không đánh nổi, có thể cầm mười vạn binh đủ được phong hầu. Khi đó ta sẽ xin phụ thân nói với bệ hạ cho tổ kiến Cân Quốc binh đoàn.

Tô Kính nhắc nhở:

- Ha, ngũ muội nghĩ giành một biên chế dễ vậy sao?

Tô Mộ nói:

- Nếu ta tự chuẩn bị vũ khí, tự mình chiêu mộ binh sĩ, với cuộc chiến vượt nước thế này bệ hạ sẽ cho phép thành lập binh đoàn. Năm xưa Đạo Môn tiêu diệt chư tử bách gia giúp bao quý tộc đi lên toàn vì thủ đoạn này. Nếu vì tiêu diệt quốc gia Tà Thần có lẽ sẽ lật lại luật pháp năm xưa.

Tô Kính chợt nhận ra nếu hoàng thất Đông Tần đế quốc viễn chinh chưa cần tổ kiến nhiều quân đoàn mới, trong đế quốc gia tộc nào hơi có chút thực lực

sẽ tự bỏ tiền ra tổ kiến quân đội giết ra một tương lai.

Năm xưa Đạo Môn diệt bách gia đã dùng thủ đoạn này, chờ bách gia diệt vong số lượng tư quân của đế quốc lên đến mấy ngàn vạn. Lúc xóa bỏ tư quân toàn tính theo quân công phong thưởng danh hiệu cho quý tộc sở hữu nó. Hoàng thất chỉ lời không lỗi, bị lỗi là bách gia, là gia tộc bị diệt trong quá trình chinh phạt bách gia.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Công chúa (2)

- Ngũ muội, nghe nói tổ kiến quân đoàn rất tốn chi phí, tiền lệ mỗi tháng của muội là bao nhiêu?

- Nếu tam ca giúp một chút thì ta có đủ, trước tiên chiêu mộ năm ngàn người.

Tô Kính bật cười nhìn Tô Mộ, đứa nhỏ này nghĩ cái kiểu gì? Nếu hấn có nhiều tiền tại sao không tự chiêu mộ tư binh mà đưa cho muội muội như nàng?

Giống như Tiêu Dao Hạo giàu có, tài luyện tu luyện trong tay nhiều không đếm xuể nhưng ai thấy gã giúp đỡ bất cứ ai? Người Tô gia Dục châu có rất nhiều nhưng ở Ngọc Kinh thành chỉ có huynh đệ Tiêu Dao Hạo, Tô Việt và Tô Dương.

Chiêu mộ binh sĩ thế tục cần kim ngân, binh thường luyện khí sĩ sẽ không tích lũy tài phú này, hoàng thất không thích thấy điều đó. hoàng thất phát bổng lộc cho đám quan viên đa số là vật tu luyện Đạo Môn, phong thưởng đan dược và linh tri.

Lần trước Sư Dao Nhân đến tặng quà cho Tiêu Dao Hạo là hoàng kim, sẽ bị xem như vũ nhục.

Mỗi tháng Tô Kính chỉ được tám mươi lượng bạc tiền lệ, mỗi tháng nha hoàn của hấn được năm lượng. Chi phí ăn mặc của mọi người được Hạo phủ bao hết, ngày lễ ngày Tết Tô Kính lấy gấp đôi, các nha hoàn được ban thưởng cái khác.

Hạo phủ có hàng ngàn người hầu, chi tiêu chỉ hơn một vạn lượng bạc. Người hầu binh thường mỗi tháng được một lượng, nha hoàn của Tô Kính có địa vị đã rất cao.

Thấy biểu tình của Tô Kính không làm Tô Mộ giận, chỉ lạnh nhạt nói:

- Nếu tam ca giúp ta việc này thì ta sẽ làm mai cho tam ca, bao vừa lòng.

Tô Kính bật cười, nói:

- Giúp ngũ muội thì cũng được, nhưng muội khiến ta vừa lòng là điều không thể nào.

Tô Kính không mong chờ vào ép duyên, dù hấn đồng ý không có nghĩa là hấn vừa lòng. Đến thế giới này hấn phải thuận theo trào lưu, hơn nữa nơi đây cho có thiếp thất, không ai ngăn người tìm hoa tình nhân.

Hôn nhân là kết hợp ích lợi, Tô Kính đã kế thừa thân phận thế tử thì phải gánh lấy chút trách nhiệm của thế tử.

Tô Mộ nghiêm túc nói:

- Tam ca, người ta làm mai là công chúa hoàng thất, nếu tam ca cưới công chúa sẽ có cơ hội tu hành bí pháp hoàng thất.

Công chúa gả cho người, phò mã có thể học tập bí pháp, nhưng chỉ giới hạn một mình phò mã, không được truyền cho hậu đại. Tuy nhiên điều này có sức hấp dẫn rất lớn, có mười môn bí pháp hoàng thất, môn nào cũng là đại đạo thông thiên.

Tô Kính bỗng cảm thấy ngũ muội thật đáng yêu, trong đầu nàng không có cong quần đáng để nghiên cứu, suy nghĩ thẳng ruột ngựa. Tô Mộ sinh ra cảm xúc ghen tỵ với hấn chỉ vì hấn quá vô dụng.

Không, không phải hấn vô dụng, là thế tử cũ mới đúng.

Tô Kính hỏi:

- Ngũ muội quen công chúa đó?

- Đúng vậy, mới mười bảy tuổi, năm trước bị hạ sắc phong Vô Ưu công chúa, cao hơn ta mấy phần.

Nói đến Vô Ưu công chúa thì Tô Mộ lộ vẻ ngưỡng mộ. Tô Kính động ý niệm, người như Tô Mộ sẽ chỉ ngưỡng mộ nữ nhân ưu tú như nàng, vì nàng sẽ

không cúi thấp đầu, vĩnh viễn chỉ ngược lên nhìn. Khi trên đầu nàng không có ai nữa, chỉ có bầu trời xanh nàng mới cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng Tô Kính vẫn không động lòng, cười công chúa gì đó nghe thì sợ hãi nhưng sự thật thì người ta là ngọc cảnh vàng, phụ thân là cường giả Kim Đan cửu trọng, người trên vào nổi không?

Lúc Nho môn đứng đầu thì phò mã càng thăm, không bằng hiện giờ Đạo Môn chấp chương quyền lớn.

Tô Kính nói:

- Đừng nói chuyện này, ngũ muội, ta đến thăm Tô Tuyết, còn chưa tâm sự gì.

Mí mắt Tô Mộ co giật, nhưng cô nén không lên tiếng.

Tô Mộ không quan tâm Tô Kính là thế tử, nàng để bụng là lời hấn vừa nói thẳng đến bản tâm. Nhiều hùng tâm tráng chí xét cho cùng chỉ vì nàng muốn tranh thủ nhiều cơ hội để theo đuổi vĩnh sinh.

Tô Tuyết đỏ mặt cúi đầu:

- Tam ca...

Tính cách của Tô Tuyết và Tô Mộ như hai đầu cực đoan.

Tô Kính nói thẳng thừng:

- Ta không định cho muội đan dược, thứ này sớm muộn gì sẽ hiện ra tác dụng phụ, với tính cách của muội sau này hơi khó độ qua đan kiếp.

Đan dược chia ba loại, một loại là thực dụng trong tu hành, nâng cao tốc độ tu hành, đan độc thiên về trung tính. Loại thứ hai là đan dược ăn trong chiến đấu, nhanh chóng nâng cao sức chiến đấu, loại đan dược này có đan độc mãnh liệt, di chứng lớn nhất. Loại thứ ba là đan dược dùng cho việc trị thương, trung chính bình hòa, tác dụng phụ nhỏ đến có thể không cần lo.

- Vậy đi, ta có nhiều đan dược chưa lĩnh, lát nữa sẽ đổi chút đan dược hoặc dược liệu cấp thấp, muội không cần tốn công hái thuốc cho người mình. Muội là luyện khí sĩ, làm vậy rất lãng phí thời gian.

Tô Kính động ý niệm, phát hiện tính cách của Tô Tuyết không phải yếu đuối mà quá thánh mẫu, chỉ có nàng mới đi làm chuyện hái thuốc cho người hầu.

- Cái này sao mà dược, tam ca.

Tô Tuyết biết giá trị một viên đan dược, bên cạnh Tô Kính cũng có người cần, tám đại nha hoàn, hai tiểu yêu mới thu. So với nô bộc của nàng thì thuộc hạ của Tô Kính tố chất càng cao, tiền đồ rộng lớn hơn.

Tô Kính cười nói:

- Không có gì, còn muội thì đã được một thanh phi kiểm phẩm chất không tệ nên ta không tặng bình khí nữa.

Tô Kính liếc qua đạo y mà Tô Mộ mặc, nói với Tô Tuyết:

- Ta tặng muội ba ngàn sáu trăm tám phé phù, muội tự luyện chế một phù giáp đi.

Ba ngàn sáu trăm tám phé phù nếu luyện chế phù giáp chắc chắn là pháp khí. Hơn nữa phù giáp chú trọng phòng ngự, không như đạo y tác dụng lớn nhất là phụ trợ tu hành. Tô Mộ ngồi bên cạnh nghe, lòng thầm hâm mộ. Đạo y của nàng có lực phòng ngự mạnh nhưng không có năng lực tự tu sửa, nếu mặc phù giáp ở bên trong, khi gặp nguy hiểm lấy phù giáp ra hai tầng bảo vệ thì khó làm rách đạo y.

Tô Mộ không chút khách sáo:

- Tam ca, ta cũng muốn!

Tô Kính buồn cười:

- Có thể, lấy đồ ra đổi.

Tô Kính có rất nhiều phé phù, ba mươi sáu vạn tám, nếu hắn tự luyện chế phù giáp cho mình không cần dùng hết số này, vì Lâm Hoành Sơn chắc chắn sẽ dùng thất thải tinh thần kim luyện chế bộ áo giáp đồng phục cho hắn.

Tô Mộ chu môi:

- Nhỏ nhen!

Tô Kính bất ngờ, Tô Mộ cũng biết dùng biểu tình làm nũng? Nữ nhân đúng là hay thay đổi, nhưng Tô Mộ còn nhỏ, không xem như nữ nhân đi?

- Ngũ muội, luyện khí sĩ chúng ta xuất thân đạo gia sao có thể không làm mà hưởng? Thứ muội cần không phải phụ thân không cho được, muội có hiểu đạo lý trong đó không?

Tô Kính cảm thấy mình tràn đầy kiên nhẫn, dù sao linh hồn của hắn sắp bốn mươi tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Hấp dẫn (1)

Tô Mộ hàm hồ:

- Phụ thân nghiêm khắc không chế đan dược, tài liệu, tiền bạc của chúng ta nhưng không kiểm soát tam ca. Nếu tam ca muốn thì có thể lấy hạn mức trong kho chỉ thua mẫu thân. Không lẽ phụ thân không bỏ ra công sức với tam ca sao?

Tô Kính trả lời Tô Mộ:

- Nhưng nhiều năm như vậy ta thà rằng ở bên ngoài cùng với hồ bằng cầu hữu gian lận lừa gạt cũng không lợi dụng quyền lực này.

Tô Kính thầm áy náy, thế tử Tiêu Dao Hầu cũ tuy tiếng xấu đầy rẫy nhưng sâu trong lòng không là trẻ hư. Nếu không thì trên người gã không đến mức chỉ có đồng nát, không được vài viên đan dược. Có lẽ vì thế tử không có hy vọng thành tiên, có ý bôi xấu danh tiếng mình để phụ thân đừng lãng phí thời gian.

Thế tử Tiêu Dao Hầu hoàn toàn có thể lợi dụng quyền lực của mình lấy nhiều thứ trong kho Hầu gia, tùy ý hoang phí rộng rãi. Đi bên ngoài có thể lừa đảo cái gì? Thứ tốt nhất cùng lắm là pháp bảo.

Hèn gì sau khi hắn thần binh luyện cốt, khí Huyết Long Biến sư phụ cho hắn kéo dài truyền thừa huyết mạch Tiêu Dao Hầu, hắn nợ Tiêu Dao Hầu, ít ra phải sinh một nhi tử hợp cách cho Tô gia mới trả được.

Tô Mộ ghen lời. Đúng là Tô Kính có rất nhiều quyền lực, đường tiện lợi, nhưng hắn không lợi dụng mấy thứ này. Về Hoàng Đình Thần Ngọc xét cho cùng không thể trách tam ca, nhưng đạo khí tốt như vậy bị lãng phí mất, trong lòng Tô Mộ rất khó chịu không nói không được.

Tô Kính đổi giọng:

- Ngũ muội muốn ta giúp đỡ thì cũng được.

Dù sao Tô Kính muốn khai phủ cần nhiều người giúp đỡ, huynh đệ tỷ muội là đáng tin nhất. Nếu những người này phản bội hắn thì gia tộc sau lưng sẽ không chấp nhận, không có khả năng thành tiên.

Mắt Tô Mộ sáng rực ngồi thẳng người, lắng nghe Tô Kính nói tiếp. Khi Tô Mộ ra dáng theo khuôn phép thì thuận mắt hơn nhiều, nàng vốn rất đẹp, giờ ngẩng đầu lên có vẻ vai mượt mà, cổ thon dài, mặt mày không còn chút ngạo mạn.

- Ta tham gia vào Vũ Lâm quân cũng là lúc bệ hạ bắt đầu phái binh thăm dò quốc gia Tà Thần, chưa chiến tranh thật sự, cùng lắm quấy rầy bên ngoài quốc gia Tà Thần để xem lực lượng của quốc gia Tà Thần mạnh cỡ nào. Ta sẽ kiểm đủ quân công trong hành động lần này, chấp chương binh một doanh. Tối đa mười năm Đông Tần sẽ chuẩn bị sẵn sàng phát động trận chiến tranh này, sau mười năm chắc ngũ muội là đỉnh Trúc Cơ rồi đúng không?

Tô Mộ gật đầu nói:

- Nếu tam ca giúp đỡ thì ta có thể làm được.

- Khi đó ta ra tiền, ngũ muội tự thành lập biên chế một doanh, nhưng phải do ta chỉ huy, thuộc danh nghĩa của ta.

Thấy Tô Mộ cau mày, Tô Kính nói:

- Ngũ muội có sức hiệu triệu đến mấy cũng không thể khuếch trương binh một doanh. Nếu gửi vào danh nghĩa của ta, chiến sự bên ta thuận lợi thì rồi sẽ đủ mười đại danh. Ta ở trong Vũ Lâm quân sẽ không ra quân địch, khi đó ta có thể khuếch trương thành bộ dạng gì đều là một tay muội lo.

Tô Mộ trầm ngâm. Biên chế của Đông Tần để quốc một doanh là quy mô từ một vạn hai ngàn người đến một vạn sáu ngàn người. Mười doanh trở lên là một đội quân đoàn, quy mô lớn nhất sẽ không vượt qua ba mươi doanh.

Tô Kính nói đúng, với danh tiếng và thân phận của Tô Mộ thì thống lĩnh một doanh đã là cực hạn. Phong hầu chỉ cỡ tam đẳng hầu tứ phẩm, tước vị cộng thêm quân công chỉ được phong thưởng một linh tri. Khi đó Tô Mộ sẽ có nhiều thuộc hạ luyện khí sĩ, một linh tri cũng là thứ để nâng thưởng cho thuộc

hạ, nàng không thể ngày đêm sử dụng riêng.

Nếu là một quân đoàn thì khác, dù Tô Mộ làm phó thủ của Tô Kính cũng sẽ được phong thưởng hai linh tri. Hai tòa linh tri thì Tô Mộ có hy vọng thăng cấp Kim Đan, sau này tu hành càng thuận lợi hơn. Nếu Tô Mộ dưới tay Tô Kính thì nàng ít nhận gánh nặng phong thưởng nguyên quân đoàn, trong hai linh tri có một tòa hoàn toàn thuộc về nàng.

Không thể tự do làm cũng không sao, có thể phong nhị đẳng cộng quan chức là trên tứ phẩm, khi trở thành quan viên tam phẩm thì được đưa ra ngoài chấp chương vùng đất một phủ.

Lòng Tô Mộ nóng cháy, chậm rãi gật đầu nói:

- Tam ca có thể giúp được gì cho ta?

- Luyện khí sĩ đầu vào hai ta có ba trăm sáu mươi phủ lục luyện chế thành phủ giáp, đây là ban phát cơ bản. Cường giả võ đạo đều có trang bị đồng phục tương đương với tinh nhuệ đế quốc. Ta mua lương thảo, ngũ muội phụ trách chỉ huy chiến sự là được.

Đồng Tàn đế quốc giàu có và đông đúc nguyên nhân lớn nhất là vì chưa từng thiếu lương thực, dù có chiến tranh thì giá lương thực sẽ không dao động. Miễn chiến tranh luôn diễn ra ở ngoài nước, không ảnh hưởng con dân trong đế quốc cảnh trồng trọt là được.

Ba trăm sáu mươi phủ lục luyện chế thành phủ giáp là đãi ngộ của đệ tử Đạo Cung. Đệ tử hạch tâm Đạo Cung đều được ba ngàn sáu trăm tám phở phủ luyện chế thành phủ giáp. Đệ tử Đạo Cung sẽ không đầu vào Tô Mộ, nàng chỉ có thể chiêu lãm tán tu, được một bộ phủ giáp đã cảm tạ trời đất.

- Trong mười năm này ta sẽ dùng quyền hạn của mình đổi đan dược trong kho phòng làm ban thưởng cho luyện khí sĩ. Trong tán tu đầu vào ngũ muội sẽ không có Kim Đan, cao nhất cùng lắm là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ.

- Vậy còn trang bị của binh lính bình thường thì mua thế nào?

Tô Kính nói:

- Để ta thử nói với mẫu thân xin Nguyên gia giúp đỡ.

Tô Kính biết Tô Mộ lo lắng cái gì, nàng không phải Nguyên Lăng Hồng sinh ra, biết rõ Nguyên gia sản xuất các loại binh khí tinh lương nhưng không thể mở miệng. Tô Kính thì khác, quân đội một doanh này thuộc danh nghĩa của hắn, Tô Mộ làm phó thủ, chỉ là một người chấp hành.

Tất nhiên Nguyên Lăng Hồng sẽ giúp đỡ nhi tử, rất có thể nửa bán nửa tặng và cho mượn tiền.

Bên Nguyên gia sẽ đồng ý giúp thế tử Tiêu Dao Hầu, quan hệ hai nhà càng chặt chẽ hơn. Nếu mộ binh với danh nghĩa Tô Mộ thì Nguyên gia không cho đãi ngộ đó.

Nghiêm trọng những điều này Tô Mộ bỗng cảm thấy tam ca của nàng không quá vô dụng.

- Tam ca có thể Trúc Cơ không?

Với tính cách của Tô Mộ trực tiếp hỏi thẳng câu này không lạ, vì thống quân ở bên ngoài nếu không có thực lực nhất định rất khó phục chúng. Hơn nữa trong kẻ địch sẽ có tồn tại giống luyện khí sĩ, chủ soái quá yếu bị người chém đầu thì rắc rối.

Tô Kính nói thật:

- Trong mười năm thì được.

Tô Kính vốn định Trúc Cơ trước khi vào Vũ Lâm quân nhưng bây giờ không thể.

Cảnh giới là cảnh giới, chiến pháp là chiến pháp. Thực lực tiến bộ quá mau không phải việc tốt, lúc trước bỏ lỡ thời gian, tích lũy không đủ, bây giờ cảnh giới tăng lên nhưng bản lĩnh đánh nhau của hắn vẫn rất kém.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Hấp dẫn (2)

Gặp cường thì yếu, gặp yếu thì cường, trong Ngọc Kinh thành có Tiêu Dao Hầu làm núi dựa thì không sao, nếu lĩnh binh xuất chinh chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình.

Chân mày Tô Mộ dần giãn ra, mười năm Trúc Cơ, nàng vẫn cảm thấy rất chậm nhưng đủ. Trong đại quân đế quốc ít có luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan quản lý quân đoàn, vì luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan sẽ không hao phí nhiều tinh lực như vậy.

Tình huống bình thường đều là người cảnh giới Trúc Cơ kỳ chấp chương một quân đoàn, có luyện khí sĩ Kim Đan kỳ ở bên người làm hộ vệ. Nhân vật chấp chương quân đoàn tất nhiên là quý tộc, có núi dựa lớn sau lưng, không thì tại sao luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan làm bảo tiêu cho người?

Luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan chấp chương quân đoàn đều xuất thân bình dân, không có thực lực tuyệt đối thì tự không cách nào phục chúng.

Người như Tô Kính muốn chấp chương quân đoàn chỉ cần đạt đến cảnh giới Trúc Cơ kỳ là được, dù sao có hai vật khổng lồ Nguyên gia, Tô gia đứng đằng sau hắn.

Nếu cảnh giới thấp hơn chút thì thân phận cao quý mấy cũng không được, vì kẻ địch có rất nhiều cách âm thầm giết luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ. Trả cái giá đủ lớn, dùng thủ đoạn nguyên rủa là thành công giết người.

Tô Mộ nói chuyện thẳng thừng:

- Ta làm phó thủ cho tam ca khi nào có thể tách ra ngoài?

Tô Kính nói:

- Sau khi ta khai phủ sẽ giúp ngũ muội một tay, nếu muội đi quá sớm sẽ không tốt cho muội, vì ở dưới tay ta muội còn được Nguyên gia giúp đỡ.

Tô Kính đã nói rõ ràng, phụ phụ Tiêu Dao Hầu sẽ giúp hắn nhiều, cũng sẽ không giúp Tô Mộ nhiều như với hắn.

Tô Mộ lo lắng hỏi:

- Chắc tam ca sẽ không mất mấy trăm năm mới khai phủ đi?

Vì bình thường tứ đệ thế gia như bọn họ không có cảnh giới Kim Đan cơ bản sẽ không rời khỏi bản gia khai chi tán diệt. Tô Kính mười năm sau mới Trúc Cơ, vậy cảnh giới Kim Đan chẳng phải là chờ mấy trăm năm mới được?

Thấy Tô Kính chỉ cười cười, Tô Mộ nói tiếp:

- Hay là tam ca nghe lời ta cưới công chúa đi, sẽ bớt đường vòng một trăm năm.

Tô Kính cười nói:

- Bây giờ ta không vừa mắt công chúa gì đó, chờ lễ thành niên của ta rồi khi công chúa nhìn ta chắc cũng sẽ ghét. Việc này không phải mình muốn là được.

Tô Mộ cười kỳ dị:

- Tam ca, chuyện này không phải tam ca muốn từ chối là có thể từ chối, không thì ta nhắc với tam ca làm gì? Ta nghe Vô Ưu công chúa nói hoàng đế bệ hạ có ý muốn ban hôn. Nếu tam ca không biết điều thì sau này vào Vũ Lâm quân không có hy vọng kiến công lập nghiệp.

Tô Kính nhíu chặt mày.

Hoàng đế muốn ban hôn? E rằng Tiêu Dao Hầu sẽ đồng ý ngay, nếu gã hỏi ý hắn thì Tô Kính không có quyền lựa chọn.

- Tam ca yên tâm, Vô Ưu công chúa đẹp hơn ta, tính cách dịu dàng hơn ta một chút, hơi có tài hoa, cảnh giới luyện khí cũng cao...

- Nhưng ta không muốn dựa vào công chúa gì đó.

Tô Kính nói làm Tô Mộ có ấn tượng tốt với hắn hơn một chút. Vô Ưu công chúa là nữ nhi hoàng đế bệ hạ yêu thích, không thì đã chẳng được sắc phong ngay khi thành niên. Hơn nữa mẫu thân của Vô Ưu công chúa xuất thân không tệ, lấy được nàng bớt phần đầu một trăm năm đã là cách nói bảo thủ.

- Từ chối bệ hạ không phải hành vi sáng suốt. Tam ca, tấn công quốc gia Tà Thần chưa chắc dễ như mọi người nghĩ, quá trình này không biết bao nhiêu người chết, công lao cũng to lớn. Cưới công chúa thì tam ca rất có thể khác họ phong vương, rất có thể sẽ được mười sáu tòa linh trì.

Phong vương khác họ, mười sáu tòa linh trì, thứ này khiến người hoa mắt thần mê nhưng không có sức nặng trong lòng Tô Kính. Nếu như có thể thay thế đương kim bệ hạ thì Tô Kính còn cảm thấy có thành tựu to lớn.

Thứ này có sức hấp dẫn khá lớn, đặc biệt là mười sáu tòa linh trì. Tiêu Dao Hầu trước sau có phong thưởng tương đương với mười sáu linh trì, nhưng tám linh trì ban thưởng cho Tô gia Dục châu.

Đương kim bệ hạ, Kim Đan cửu trọng lúc tu luyện chỉ sử dụng mười sáu tòa linh trì.

- Ngũ muội, nếu muội chịu thì sau lễ thành niên ta sẽ bắt đầu cho muội số lượng vật tư nhất định. Khi bệ hạ bắt đầu thăm dò quốc gia Tà Thần thì ngũ

muội có thể đi chiêu mộ binh sĩ trước.

Tô Kính không muốn dây dưa đề tài công chúa, hẳn không thể ảnh hưởng hoàng đế quyết định làm như thế nào, đi hỏi Tiêu Dao Hầu? Không cần thiết, những đại nhân vật muốn làm cái gì, cho dù người miệng mồm nhanh nhẩu cũng không thể thay đổi kết cục.

Tô Mộ hỏi hộp hỏi:

- Huỳnh muội nhà mình chắc tam ca sẽ không bắt ta ký kết hiệp ước linh hồn đúng không?

- Không thể nào!

Tô Kính kinh ngạc nói:

- Nếu ngũ muội rời khỏi ta thì thành tựu sẽ nhạt nhòa nhiều, nếu ta không có ngũ muội vẫn có thể xông ra một mảnh thiên địa ở Vũ Lâm quân. Phải rồi, sau lễ thành niên của ta thì muội có thể đi phương bắc một chuyến.

- Phương bắc?

- Ngoài Dục châu nổi lên một môn phật tông, không bái phật tổ, chỉ tu nội tâm, tự xưng Tâm Ý tông. đế quốc không chèn ép nhánh Phật giáo này, các hòa thượng không truyền giáo, không cấm rượu thịt, tự trồng trọt, có tăng binh. Muội xem thử có thể chiêu mộ một, hai người thực lực cường đại không thu phục với danh nghĩa của ta.

Tô Mộ muốn cười:

- Danh nghĩa của tam ca?

Tiêu Dao Hầu mạnh cỡ nào thì thế từ bây giờ không có quan tước, ảnh hưởng luyện khí sĩ rất nhỏ. Tô Kính muốn chiêu mộ luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ hơi khó khăn, năng thành lập quân đội cần nhất là luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan, Phật môn gọi là tu sĩ La Hán.

- Ngũ muội, Dục châu là địa bàn của Tô gia chúng ta, bệ hạ quyết định viễn chinh không giấu được tai mắt tu hành giả. Tâm Ý tông muốn chính thức tiến vào đế quốc thì không thể chỉ giữ khoảng cách với phật tông khác.

Tô Kính nói một câu điểm tỉnh Tô Mộ, nàng có cái nhìn mới về tam ca.

Có lẽ tên này tu hành bình thường nhưng làm việc thì lợi hại hơn nàng nhiều.

Đế quốc kiêng kỵ phật tông nhất là bái tế phật tổ, Tâm Ý tông làm vậy là muốn vào đế quốc. Năm xưa Phật môn từng chiến đấu với Đạo Môn, tổn thất nặng nề nên rút ra Thần Châu.

Tô Kính nói câu kế tiếp càng làm Tô Mộ giật mình:

- Ngũ muội, ta định biến Tâm Ý tông thành chi nhánh thứ mười ba của Đạo Môn, nếu làm được điều này thì phong vương khác họ có là gì?

Đạo Môn không là hệ thống tự phong nội bộ, năm đó tru diệt bách gia không thật sự làm thịt hết tất cả, chỉ hấp thu hơn phân nửa, biến thành một phần Đạo Môn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Mời

Những hậu nhân bách gia được thu nạp vào Đạo Môn khi nhận được ích lợi thì không thể tách rời khỏi Đạo Môn nữa, đây là công đức lớn, khiến khí vận Thần Châu tăng vùn vụt.

Tô Mộ ghen nửa ngày hỏi một câu:

- Nhưng ta lấy cái gì hứa cho hòa thượng của Tâm Ý tông?

Đúng vậy, người kêu ta đi thu phục hòa thượng nhưng nếu không có ích lợi thì người ta làm sao nghe lời? Ít ra cho lời hứa nào đáng tin đi?

- Trước tiên hứa hẹn tương lai dễ dàng sinh ra oán hận. Ngũ muội, Tâm Ý tông ở Bắc Cương khổ sở vùng vẫy, tu hành bên ngoài Thần Châu chậm hơn trong biên cảnh gấp mấy lần. Bọn họ không dám tạo linh tri, cứ tiếp tục thế này thì vĩnh viễn không thể phát triển được. Muội chỉ cần chọn một, hai cường giả Kim Đan kỳ thuận tiện dụ vào hòa thượng Trúc Cơ kỳ là được. Mang những người này theo bên người, được vào Thần Châu là bọn họ đã vô

cùng cảm kích, còn muốn cái lợi gì?

Tô Mộ tán thán từ tận đáy lòng:

- Tam ca ác thật!

Tô Mộ bị che mắt đi vào ngõ cụt, đứng rồi, những hòa thượng có thể vào Thần Châu cảnh đã là ban ơn lớn, còn muốn ích lợi gì nữa? Muốn có lợi thì vào trong quân dốc sức làm, kiếm công lao rồi tính.

Tô Kính thầm nghĩ: Ta từng lăn lộn trong thế chế, đừng tưởng chỉ biết làm khoa học. Cà rốt khi chưa ăn sẽ vô cùng ngon, ăn vào miệng rồi nhạt thêch. Tương lai ta có sự nghiệp rồi, ban thưởng cái gì cho thuộc hạ đều được, hiện giờ hứa nếu có chút gì không đúng mong đợi thì tương lai sẽ kết thù.

Tô Kính tùy tiện lấy mấy viên Xung Nguyên đan còn lại đặt ở trước mặt Tô Tuyết:

- Tuy thứ này đan độc không nặng nhưng ăn nhiều là tai họa, muội cảm đi đôi một ít đan dược cấp thấp. Tạm thời đừng kiếm thảo dược cho người hầu, muội bỏ ra chút thời gian đi Lăng Uyển Thư Hải xem một số tri thức cơ bản Đạo Môn, sau này nếu ngũ muội thành lập quân đội chẳng lẽ muội không muốn đi theo?

Tô Tuyết kinh ngạc nói:

- Nhưng muội..

Tô Tuyết chưa từng nghĩ đến kiến công lập nghiệp, loại chuyện này nên là nam nhân làm. Trong Đạo Môn có nhiều nữ giới nhưng đa số lo tu hành, Tô Mộ khác người ta.

- Muội không thể cả đời hái thuốc cho đám người hầu đúng không?

Tô Kính nhìn Tô Tuyết, trầm giọng nói:

- Ta không biết những người hầu của muội là thế nào, ta tạm thời không giải quyết, nhưng sau này còn xảy ra chuyện như thế thì...bọn chúng không cần sống nữa.

Tô Tuyết câm nín, nàng rất muốn biện giải.

Tô Kính tiếp tục bảo:

- Chuyện này truyền ra, người tốt thì nói muội thương tình người hầu. Kẻ có bụng dạ khác sẽ nói phụ thân khất khe với tử nữ làm muội chịu khổ. Khi đó những người hầu của muội có kết cục gì? Sợ là gia đình bọn họ cũng sẽ bị liên lụy.

Tô Tuyết không dám nói gì nữa, Tô Kính nói có lý. Rất nhiều người muốn ôm đùi Tiêu Dao Hầu, cũng có nhiều người muốn đá kích gã.

- Chúng ta làm tử nữ đừng gây phiền thêm. Tô Tuyết, hãy nhìn Tô Mộ đi, đó mới ra dáng người Tô gia. Ta biết tính cách của muội yếu đuối, nhưng vật trong thiên hạ người nhu nhất cũng là cương nhất, nếu muội không hiểu đạo lý này rồi sẽ có lúc bị tính cách của mình hại.

Tô Kính còn rất nhiều lời không nói, có nói chưa chắc Tô Tuyết nghe lọt tai, nghe được không có nghĩa là làm được. Tô Tuyết không làm được thì để ca ca như hấn làm.

Tô Mộ không hiểu biết tình đời thế thái, chỉ cảm thấy Tô Kính làm như vậy rất thích.

Tô Mộ vỗ tay cười hùa theo:

- Tô Tuyết, ta đã nói rồi, người làm vậy sớm muộn gì sẽ bị người bên cạnh mình hớ chết. Giờ tam ca cũng nói vậy, người nên tin đi?

Tô Tuyết cúi đầu, không lên tiếng.

Tô Kính biết trong lòng Tô Tuyết còn chưa thông, rất bình thường, nàng từ nhỏ được người ta hầu hạ đến lớn, những người hầu như thái giám trong hoàng cung cổ đại, hầu hạ chủ tử, có quan hệ thân thiết với chủ tử, trong lòng rất được chủ tử xem trọng. Với Tô Tuyết thì những người hầu này còn thân hơn Tiêu Dao Hầu Tô Dương.

Nhưng chuyện này rất nguy hiểm, có hoàng đế cổ đại đã chết trong tay thái giám, không thể vì bọn họ là người hầu mà quá mức chăm sóc.

Càn Khôn điên đảo, chủ tớ đổi chỗ, có ngày Tô Tuyết gặp nạn được bao nhiêu người hầu chịu chết vì nàng? Khả năng cây đổ bầy khi tan là lớn nhất.

Vấn đề lớn trong việc này là Tô Tuyết không đủ cứng rắn, Tô Kính không thể giúp nàng thay đổi tính cách.

Tô Mộ thấy Tô Tuyết lúng túng thì chủ động dòi dề tài:

- Được rồi, tam ca đừng nói Tô Tuyết nữa, sao hôm nay tam ca có rảnh?

Tô Mộ và Tô Tuyết có quan hệ khá thân thiết, nên bao che cho nhau.

- Việc tu hành gặp chút rắc rối, chỉ lo tĩnh tọa không có ích nên ra ngoài đi dạo.

Tô Mộ cẩn thận nhìn Tô Kính, hỏi:

- Đình Tiên Thiên kỳ làm sao cần mười năm mới Trúc Cơ? Tam ca, ta không tu hành Thanh Minh Chân Giải nhưng biết môn đạo pháp này tu luyện giai đoạn này rất dễ dàng.

- Ta lại tu luyện một vài thứ, tương lai cần dùng trên chiến trường.

- Ha, ta nghe nói tam ca tu luyện võ kỹ? Có ích gì? Nếu thành tựu Kim Đan thì tất cả võ giả...

- Còn phải đợi mấy trăm năm, trong vòng mười năm bệ hạ sẽ phát động viễn chinh, làm người nên biết lấy hay bỏ. Hơn nữa Trúc Cơ muộn chút căn cơ càng sâu, đã thông mười hai trọng lâu mới không có nhiều kiếp số.

Tô Kính không thể nói hấn còn bạn tu luyện Âm Phù Kinh Bình gia, cần Long Xà Đồ Lục điều tiết Âm Phù Kinh và Thanh Minh Chân Giải nên tốc độ tu hành bị chậm lại.

Tô Mộ thuận miệng hỏi:

- Nếu tam ca rảnh rồi hay là qua chỗ ta ngồi chơi?

Tô Kính liếc qua Tô Tuyết.

Tô Tuyết lên tiếng:

- Tam ca cứ đi đi, ta cũng rất bận.

Tô Kính thăm thò dài, hấn đứng dậy kêu Tô Mộ cùng đi. Tô Tuyết tiễn hai người ra tiểu lâu, dọc theo đường mòn xuống núi.

Tô Mộ hỏi Tô Kính:

- Tam ca làm vậy có phải là hơi cứng rắn quá không?

- Không hề, khi Tô Tuyết còn nhỏ làm thế nào đều không sao, nhưng bây giờ phụ thân là Đại Tư Mã thống lĩnh toàn quân. Đại ca là Ngự Sử giám sát bách quan, nhị ca rất nhanh sẽ vào Vũ Lâm quân, sớm muộn gì cũng thống quân. Ngũ muội thành

lập tư quân viễn chinh quốc gia Tà Thần, phụ mẫu huynh đệ tỷ muội của Tô Tuyết đều là nhân vật quan trọng, nếu có người muốn đối phó chúng ta thì người bên cạnh Tô Tuyết là lỗ hổng.

Tô Kính nói rõ ý tưởng Tô Mộ liền hiểu.

Tô Mộ khẽ thở dài:

- Ta vẫn còn đọc sách ít, tam ca.

Tô Mộ cũng hiểu chuyện này nhưng nàng chỉ lo tu hành, đọc sách toàn chọn điển tịch tu luyện Đạo Môn. Tính cách Tô Mộ cao ngạo, người hầu bên cạnh không dám giờ trò đùa khiển nài.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Suối nước nóng (1)

Vì sủng mà kiêu chỉ xảy ra khi chủ nhân quá yếu đuối.

- Cũng đúng, tu hành về sau toàn rèn luyện tâm tính, không hiểu chuyện đời muôn vẻ thì thành tựu Kim Đan rất khó khăn. Mà muội ngụ ở đâu?

Tô Mộ nói:

- Cách chỗ của tam ca không xa, nhưng cách một khu rừng.

Tô Mộ ngoác tay, một chiếc xe ngựa nhỏ xinh đậu bên cạnh đường nhỏ chạy ra.

Lái xe là một nữ nhân to con, bốn mươi mấy tuổi, mặt bặm trợn, cánh tay thô hơn đùi Tô Kính. Tóc nàng dựng đứng, không búi tóc, mái tóc khô vàng bị gió thổi cũng không rũ xuống, tựa như con sư tử chỉ thiếu cái mồm máu.

Nữ nhân có đôi mắt như chuông đồng, trông thấy Tô Kính liền chấp tay chào thế tử. Mông nàng to bằng càn xe, Tô Kính nhìn cổ nàng đeo vòng cổ màu đen, chính giữa xỏ mình bài kim loại.

Thì ra là đại yêu! Thân phận của Tô Mộ không bằng hăn, không ngờ nàng có đại yêu.

Cái gọi là đại yêu tức là yêu quái có thể biến ra hình người, tương đương với trình độ luyện khí sĩ Kim Đan kỳ.

Tô Mộ giới thiệu đại yêu đánh xe, sau đó vờn tay mời Tô Kính lên xe:

- Tam ca, đây là sư nghiêm, từ nhỏ chăm sóc cho ta.

Cửa xe mở, Tô Kính thấy trong xe khá chật chỉ có một chỗ ngồi.

Chân mày Tô Mộ cong lên, cười ngọt ngào:

- Mời tam ca ngồi.

Tô Kính không khách sáo trực tiếp ngồi vào vị trí, mùi thơm kỳ lạ vờn quanh hăn, mùi hương giống trên người Tô Mộ.

Tô Mộ bước nhanh lên xe, tùy tay đóng cửa xe lại, ngồi xuống trước mặt Tô Kính.

Cửa xe vừa đóng lại, vách thùng xe chậm rãi trong suốt, chỉ mười mấy giây hầu như không thấy thùng xe nữa, chỉ có hoa văn màu xám mờ nổi xung quanh gợi ý nơi đó có vách tường.

Tô Kính khẽ thở dài:

- Ngủ muội thật có tiền.

Thùng xe này không phải đạo khí, có thể nói là thứ dễ hỏng thụ, tuy nhỏ hẹp nhưng mở trận pháp ra, gió mát hiu hiu, tầm nhìn vô biên, người ngoài không thấy bên trong.

- Tam ca, chiếc xe này là ta dùng tài liệu dự trữ làm ra, sớm muộn gì sẽ bị ta luyện chế thành một món đạo khí. Tiếc rằng hiện giờ ta không có sức mạnh, tài liệu bỏ vào toàn là cấp thấp, chỉ có thể làm vật xa xỉ.

Tô Kính ngạc nhiên nhìn muội muội nhỏ nhất của mình, cảm giác đã hơi xem thường nàng:

- Muội muốn luyện chế Hành Vân Chiến Xa của Tô môn?

Mắt Tô Mộ tỏa sáng tựa ánh sao rực rỡ:

- Đúng vậy!

Tô Mộ vỗ thùng xe của mình nói với Tô Kính:

- Ta đọc nhiều sách hành quân đánh nhau, Hành Vân Chiến Xa có thể theo kịp tốc độ hành quân của bất cứ binh chủng nào trong đế quốc. Đại yêu lái xe có thực lực Kim Đan, người muốn đánh lên ta ít nhất phải từ Kim Đan tứ trọng trở lên. Người cảnh giới như thế nếu ra tay thì trong Đạo Cung đế quốc nhìn liền biết, không có bí mật gì.

Xe ngựa nhỏ xinh chạy nhanh trên đường, phía trước là một khu rừng, nơi này trồng mấy ngàn cổ thụ che rợp trời, phương xa đằng sau rừng cây là vườn hoa Hầu phủ. Xe ngựa chạy vào rừng cây, trong rừng có đường mòn bóng râm, Tô Kính cảm giác sát khí bị ngăn cách ngoài xe.

Trong bóng cây tối ảm núp rất nhiều yêu quái, chúng nó bị đại yêu lái xe chấn nhiếp nên không con nào dám đến gần chiếc xe ngựa.

Tốc độ xe ngựa chạy chậm lại, Tô Mộ nói:

- Tam ca có thể dẫn tiến lão sư của tam ca cho ta không?

- A?

- Ta nghe nói tam ca bị kẹt trong Địa Phủ Chi Môn là lão sư đã cứu tam ca, người đó là đạo võ song tu đúng không?

- Đúng, nhưng phụ thân muốn nhúng tay bên biên quan bắc vực, muội đừng thêm phiền. Chờ ngũ muội tìm hòa thượng nặng ký trong Tâm Ý tông, thuận

tiện chiều mộ binh sĩ trong Dục châu thì muội xem như dòng chính Tô môn, dễ dàng chiều mộ một vạn người.

Tô Mộ nhú mày nói:

- Chiều mộ ngay bây giờ thì ta nuôi không nổi.

Tô Kính mỉm cười nói:

- Để Tâm Ý tông bỏ tiền ra, nói là ta ủng hộ bọn họ nuốt Phật tông khác.

Tô Mộ không kinh nghiệm thấy nhiều thứ nên lo lắng nói:

- Làm vậy không tốt đi tam ca, nếu Phật môn hợp nhất có khi nào bên bệ hạ...

- Chúng ta không khống chế thì sớm muộn gì Phật môn vẫn sẽ hợp nhất. Bệ hạ viễn chinh phải mượn lực lượng Phật môn, trừ Tô gia Dục châu chúng ta muốn khống chế Tâm Ý tông, e rằng thế gia khác cũng sẽ ra tay. Muội cứ làm đi, ta có thể thực hiện được lời hứa này.

Tô Kính thầm nghĩ trên Trái Đất nước lớn muốn động võ luôn để đàn em lên trước. Đông tần muốn san bằng quốc gia Tà Thần sao cho phép Phật môn ở bên cạnh xem náo nhiệt. Chẳng lẽ chờ khi hao binh tổn tướng để Phật môn thu tóm hết?

Để hòa thượng xung phong trước tra xét quốc gia Tà Thần thế nào mới là đạo lý thép. Tô Mộ chỉ là con nít, phần lớn thời gian lo tu hành, mặc dù chí hướng cao xa tiếc rằng không có kinh nghiệm chính trị.

- Được rồi, tam ca đã nói vậy thì thôi.

Tô Mộ không hiểu nhưng cũng không hỏi nhiều, tự nàng nghiên cứu rồi sẽ hiểu ý Tô Kính nói.

Tô Kính đặc biệt dặn dò một câu:

- Đừng hứa hẹn, ngũ muội nhớ kỹ điều này, không thì về sau Tâm Ý tông sẽ hận chúng ta.

Xe ngựa xuyên nhanh qua rừng cây, phía xa có cây cầu dài bắc qua cái hồ nhỏ. Giữa hồ nước có một viện lạc, Tô Kính nghiêng đầu nhìn, đôi mắt thấy mất trận pháp nằm ở đáy hồ.

Phụ thân khá xem trọng nữ nhi này, bài bố ngang ngựa với hấn.

Xe ngựa chạy gần cầu dài, đột nhiên sương mù nổi lên bao trùm mất hồ, đây là trận pháp, vì tiết kiệm năng lượng chỉ khi nào đến gần nó mới khởi động. Từ xa thấy viện từ giữa hồ chỉ là ảnh phản chiếu, chờ khi đi lên sẽ khác biệt.

Tô Kính nhìn cây cầu dưới chân lướt nhanh, mở miệng khen:

- Nơi này không tệ, sau này phải đến nhiều.

Chớp mắt đã đi một nửa cầu dài, Tô Kính phát hiện xung quanh tràn ngập sương mù không phải ảo giác, mặt nước khá nóng tỏa ra hơi nóng gấp không khí lạnh bên trên, một mảnh trắng xóa không thấy rõ phong cảnh bên ngoài.

Không lâu sau xe ngựa dừng lại, sương mù mỏng dần. Tô Kính thấy ngoài xe ngựa đá lóm chồm, trên một vách tường to điêu tạc một nhà lầu.

Vách vực là đá hoa cương đỏ thẫm xen lẫn các hạt hoàng kim, trông cứng rắn, nóng cháy như mới phun lên từ lòng đất, có mùi dung nham.

Tô Mộ mở cửa xe, chờ Tô Kính xuống xe nàng nói với đại yêu đánh xe:

- Được rồi, người đi đi, có chuyện ta sẽ kêu người.

Đại yêu cung kính nói:

- Rõ!

Đại yêu đánh xe ngựa vòng qua vách vực biến mất.

Tô Kính nhìn quanh, phát hiện đảo nhỏ giữa hồ nhỏ hơn hẳn phỏng chừng. Mặt sau tòa lầu điêu trên vách vực có cây to cao trăm trượng, bóng cây che một nửa đảo nhỏ, có tiếng nước chảy phát ra từ sau thân cây.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Suối nước nóng (2)

- Tam ca đi theo ta, không có gì chiêu đãi tam ca, tâm tuyền thủy của ta dùng để ngâm mình siêu tốt. Tam ca chưa Trúc Cơ càng được lợi nhiều hơn.

Tô Kính kinh ngạc kêu lên:

- Hả?

Muốn tắm rửa?

Đằng sau cây lớn mơ hồ có bức tường đỏ, tiếng nước chảy phát ra từ sau tường. Tô Kính thí mũi, thoang thoang mùi lưu hoàng nhưng xen lẫn thứ khác, không gay mũi chút nào ngược lại có mùi thơm.

Tô Mộ cười dẫn Tô Kính vòng qua tòa lầu điều trên vách vực đi đến gần cửa hồng dưới chân tường đỏ, đẩy cửa ra, bên trong quả nhiên là suối nước nóng. Diện tích không lớn, trong suối nước nóng có một cây gỗ điều lung linh trong suốt. Gỗ điều cao hơn ba trượng, có trăm ngàn cái lỗ tỏa mùi thơm kỳ lạ.

Tô Kính hỏi:

- Chỗ ngũ muội không có người hầu hạ sao?

Tô Mộ không trả lời, mỉm cười nói:

- Không cho tam ca nhìn lên!

Tô Mộ nói xong đạo y như bị bàn tay vô hình cởi rút vào trong vòng cổ, vai trắng đung đưa, nàng đập mạnh nhảy vào suối nước nóng.

Tô Mộ xuống nước rồi nhẹ nhàng xoay người, thân trên không một mảnh vải.

Tô Mộ ngoắc Tô Kính:

- Tam ca mau xuống mau lên!

Tô Kính bật cười, đứa nhỏ này trước bài xích sau thân thiết, lúc đầu thấy hắn còn cáu gắt thì gần gũi hơn. Tô Kính cẩn thận tìm tòi trong hời ức của thể tử, phát hiện lúc nhỏ xiu thể tử và Tô Mộ chơi khá tốt, mãi đến khi thể tử tự suy sút sa đọa thì hai người hầu như không còn qua lại nữa.

Tô Kính không xấu hổ, hắn cởi áo đi vào suối nước nóng. Tô Mộ chỉ một chỗ, Tô Kính qua đó ngồi xuống, nhẹ nhàng tựa vào tảng đá.

Trong nước suối ấm áp linh khí lưu động, dù không thuần túy bằng nguyên khí thiên địa nhưng ưu điểm là không bá đạo, rất dịu nhẹ.

Tô Kính khẽ thở dài:

- Lần trước ta đến đây là ba năm trước.

Tô Mộ chu môi nói:

- Ai biết đoạn thời gian đó tam ca làm sao vậy, cứ hay chơi với đám hồ bằng cầu hữu. Ta sợ đờ bản viện này nên không cho tam ca lại đây, ca đừng giận.

Tô Kính chậm rãi nhắm mắt lại, từ từ hít sâu vào, cảm giác vô cùng thả lỏng. Đi tới thể giới này mấy tháng Tô Kính rất mệt mỏi, đổi diện sinh hoạt hoàn toàn mới hắn không thích ứng, nhưng không có sự lựa chọn khác.

Tô Mộ nhìn chăm chăm da thịt phần ngực Tô Kính một lúc, kinh ngạc phát hiện không có khói đen toát ra.

Tô Mộ không kiềm được hỏi:

- Tam ca đã thanh lý hết đan độc trong người?

Tô Kính thuận miệng đáp:

- Đúng rồi, chỉ tiếc chân khí ban đầu tu hành.

- Có gì mà tiếc, ta muốn học tập bí pháp tu lại nhưng phụ thân nói không cho phép. Có địa tâm tuyền thủy, mỗi lần dùng đan dược rồi ngâm một lát sẽ giảm bớt chỗ hại nhiều.

Tô Kính thầm nghĩ: Ta tái tạo thân thể, không muốn nếm thử lại đau đớn đó đâu.

- Tam ca, ta muốn xin một điều.

Tính cách của Tô Mộ nói hai câu mào đầu đã là hiếm có, thấy Tô Kính thả lỏng tinh thần nàng lập tức vào chủ đề chính.

- Ngũ muội nói đi.

- Phụ thân nuôi yêu ở Lôi sơn, ta muốn vài con, tam ca nói giúp cho ta được không?

Tô Kính lấy làm lạ hỏi:

- Ủa? Muội có đại yêu ở bên cạnh rồi còn muốn tiểu yêu làm gì?

Đại yêu vạm vỡ đó một bàn tay có thể đập chết Ung Dương, Khuyển Thập Lang trăm phần trăm.

- Ta muốn tìm người hầu hạ. Vú già, nha hoàn bên người đều bị ta đuổi đi, chỉ còn mấy người làm việc nặng, nhiều lúc không tiện.

Tô Kính do dự nói:

- Ta không dám bảo đảm, yêu vật Lôi sơn toàn là phụ thân nuôi để làm yêu binh. Nếu ngũ muội thiếu người hầu thì có thể về Dục châu tìm một ít, cũng đáng tin.

Tô Mộ lộ vẻ mặt lăm nũng:

- Thì tam ca cứ hỗ trợ đi, sau này ta sẽ mời ca thường xuyên đến đây, không có người hầu tam ca cũng khó chịu đúng không?

Nhưng Tô Kính nhắm mắt không nhìn thấy:

- Vậy đi, ngũ muội làm tốt việc Tâm Ý tông rồi ta đi nói với phụ thân, khi đó phụ thân cũng biết suy nghĩ của chúng ta, muốn nuôi hai tiểu yêu không khó.

Tô Mộ cũng nhắm mắt lại, thân thể ngửa ra sau mặc cho linh khí trong suối nước nóng gột rửa thân thể, tẩy bớt độc tố trong người

- Đa tạ tam ca, ta thích ở cùng yêu quái hơn.

Mỹ nhân tắm nhưng Tô Kính không tâm tình ngắm, tuy linh hồn của hắn không phải ca ca của tiểu cô nương này.

Địa tâm tuyên thủy có ý nghĩa rất lớn với Tô Kính, trong suối nước nóng mơ hồ có một loại lực lượng, ứng hòa với long xà chân khí của hắn. Tô Kính biết đó là điểm nào đó trong hai loại quy tắc phù hợp hình thành cộng minh, thường xuyên tới chỗ này ngâm mình được đến ích lợi nhiều hơn mong đợi.

Tô Mộ chưa kết thành Kim Đan, không có thứ kỳ diệu như Long Xà Đồ Lục, càng không có mảnh vỡ tiên khí như Lục Đạo Thần Giám, nàng không hiểu thấu ích lợi của địa tâm tuyên thủy.

Đan độc quanh năm suốt tháng tích lũy trong người Tô Mộ dần bị gột rửa ra khỏi người, lênh bênh trên mặt nước, bị gỗ điều cao ba trượng giữa ao hút vào. Bài trừ độc tố kiểu này hiệu suất rất thấp, ưu điểm là lâu dài, hẳn có rảnh Tô Mộ sẽ ngâm mình, nên nàng không giới hạn số lượng ăn đan dược, bảo đảm an toàn.

Gỗ điều là kỳ vật, trên đời này chưa nghe nói có loại đạo khí nào có thể hấp thu đan độc.

Tô Kính tĩnh tâm lại chậm rãi hít thở, bên tai nghe tiếng nước chảy, mùi thơm thoang thoang trong xoang mũi. Cảnh giới quá thấp, không cách nào tra xét bí mật của địa tâm tuyên thủy nên Tô Kính quyết định hoàn toàn thả lỏng hờn thụ.

Tiếc rằng trong lòng Tô Mộ có quá nhiều chuyện, không chịu yên tĩnh lại.

Tô Mộ ngửa đầu, mắt lấp lóe tia sáng nhìn trần pháp trên suối nước nóng vận chuyển, luôn miệng nói chuyện:

- Tam ca, việc tiểu yêu rất quan trọng, bên cạnh ta có một số bí mật không muốn để người ngoài biết, yêu quái luôn trung thành nhất.

Tô Kính không đáp.

Tô Mộ tiếp tục lải nhải:

- Tam ca, Vô Ưu công chúa phong hoa tuyệt đại, nếu ca cưới về ta nhìn cũng thuận mắt chút. Đồi tẩu tử khác không chừng là điều phụ, cả nhà không yên bình.

Tô Kính tiếp tục im lặng.

Tô Mộ lại nói:

- Bên cạnh ta có đại yêu Kim Đan, đủ an toàn. Thêm hòa thượng thì không tiện, nam nữ có khác.

Tô Kính mở mắt ra:

- Đùng gấp.

Hắn thấy Tô Mộ nổi trên mặt nước, lộ một đôi mắt, sống mũi cao, hai điểm đỏ trước ngực. Mấy trăm vòng xoáy nhỏ quanh người Tô Mộ kéo ra các sợi tơ đen

mỏng manh khó thấy.

- Ta không gấp.

Sóng mắt Tô Mộ lướt qua, theo quỹ tích năng lượng trận pháp trên suối nước nóng biến đổi, đôi mắt đen láy xoay tròn theo.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Mỗi người đều có bí mật

- Ngũ muội không gấp thì đã không ăn nhiều đan dược như vậy.

Tô Mộ hét lên:

- A!

Tô Mộ chìm xuống nước, hét to:

- Đã bảo là không cho phép ca nhìn lên!

Tô Kính dịu dàng nói:

- Ta chỉ thấy trong người ngũ muội tích lũy độc tố gấp ba lần luyện khí sĩ khác, muội có nghĩ đến không? Muội quá ỷ lại nước suối này.

Tô Kính vốn thấy lạ Tô Mộ nhỏ tuổi hơn mình mà sao cảnh giới cao như thế, làm sao tu luyện ra được? thì ra vì Tô Mộ ăn nhiều đan dược.

- Vậy tam ca còn trông thấy cái gì?

Tô Kính giật mình, cẩn thận hồi ức một lúc sau nói:

- Ngũ muội tu luyện không phải bí truyền của Tô môn?

Tô Mộ ngây người, làm sao Tô Kính nhìn ra được?

- Tam ca biết đó, lúc ta nhỏ xíu phụ thân kêu ta tu luyện Thanh Minh Chân Giải, đại khái luyện đến giai đoạn Dẫn Khí Nhập Thể xảy ra ngoài ý muốn. Huyết mạch của ta không tệ nhưng vì vài lý do không cách nào tiếp tục tu luyện Thanh Minh Chân Giải, sau đó phụ thân truyền dạy môn đạo pháp khác cho ta, ngừng tu luyện Thanh Minh Chân Giải. Từ lúc đó ta mới bị đưa đến đây.

- Có thể nói cho ta nghe khẩu quyết ngũ muội tu luyện không?

- Không được, phụ thân nói khẩu quyết này nếu ai hỏi cũng không thể nói, cho dù là...Mẫu thân.

Tô Mộ nói mẫu thân ý chỉ phụ nhân Tiêu Dao Hầu.

Tô Kính không ngờ đến câu trả lời này, Tô Mộ cũng có bí mật không cho ai biết.

- Uống thuốc quá nhiều không tốt, mỗi tháng ngũ muội có vài ngày sử dụng quyền lực linh tri?

- Một ngày. Nhưng ta tích góp chờ đến ngưỡng cửa sát cuối cùng trùng kích đỉnh Trúc Cơ mới dùng.

Linh tri không giúp ích gì trong việc trùng kích cảnh giới Kim Đan, ngược lại có chỗ hại, sử dụng nó tốt nhất là cho việc trùng kích đỉnh Trúc Cơ. Tô Kính vốn tưởng Tô Mộ vì theo đuổi cảnh giới ăn đan dược như nghiện ma túy, giờ xem ra nàng có thể kiềm nén không sử dụng linh tri chứng minh có tự chủ

rất mạnh.

Kế hoạch của Tô Mộ là trong vòng mười năm đến đỉnh Trúc Cơ, sau đó dùng một trăm năm trùng kích cảnh giới Kim Đan.

Hai tròng mắt Tô Kính từ từ xoay tròn, muốn nhìn bí mật của Tô Mộ, nhưng thân thể nàng không biết bị lực lượng gì phong ấn, khi hần tra xét thì tầm mắt mơ hồ.

Thứ duy nhất Tô Kính có thể trông thấy là giữa trán Tô Mộ giấu một đốm sáng vàng, cảm giác hơi giống lực lượng dao động trên Hồn Độn Kim Chuy. Nếu Tô Kính chưa thấy lực lượng Hồn Độn Kim Chuy chắc chắn sẽ không phát hiện chút hơi thở này tiết lộ.

Tô Mộ thấy Tô Kính nhìn mình chằm chằm thì thầm tức giận, tiếp theo nàng thấy hai tròng mắt hần có một con đỏ màu xám, một con màu đen, không có tròng trắng. Nguyên khí chuyển động, không biết Tô Kính dùng bí pháp gì nhìn thân thể nàng.

Tô Mộ cao giọng quát:

- Tam ca!

- Tiểu thư!

Đại yêu Sư Nghiêm vạm vỡ nghe giọng Tô Mộ hoảng loạn, không biết từ đâu nhảy ra, giờ đôi binh khí hình cò lên từ trên cao dòm xuống trừng mắt Tô Kính.

Tô Kính ngược mí mắt lên liếc đại yêu, lạnh nhạt nói:

- Nếu còn lần thứ hai giờ binh khí vào ta là ta cướp yêu đan của ngươi, rút gân bẻ xương.

- Lùi xuống!

Tô Mộ thấp giọng nạt:

- Ta và tam ca nói chuyện, ngươi lại đây làm chi!

Đại yêu Sư Nghiêm cơ mặt co giật, sát khí ngưng tụ giữa đầu chân mây đen ngòm. Tô Mộ lên tiếng quát Sư Nghiêm mới rút binh khí về, lạng lẽ lui ra.

Tô Kính nhìn bóng dáng Sư Nghiêm biến mất, nói với Tô Mộ:

- Thuộc hạ này của muội không tồi, nhưng ngũ muội phải nhắc nhở nàng, ta là thế tử, nếu bị thương thì sẽ liên lụy muội.

Tô Mộ cúi đầu nghe dạy.

Tô Kính không dây dưa về đại yêu, đổi đề tài nói:

- Bây giờ ngũ muội chỉ lo tu hành, đọc sách được rồi, lên chiến trường không ích gì. Sức một mình ngũ muội dù là đỉnh Trúc Cơ cũng không giết được vài kẻ thù.

- Vậy tam ca nói xem phải làm sao?

- Nho môn và Binh gia đều có cách hành quân bày trận, Nho môn chú trọng tướng lĩnh thống soái và vương triều phối hợp. Binh gia chú trọng chỉ huy và huấn luyện tại trận. Tuy tư binh nhiều lúc không cần quan tâm mệnh lệnh từ kinh thành, nhưng ngũ muội cần học cách mặt ngoài tôn nghiêm làm việc. Ta ở trong Vũ Lâm quân chỉ có thể cho ngũ muội phương hướng chỉ huy đại khái, hành động cụ thể thì muội vẫn là thống soái tối cao của toàn quân, làm sao tránh cho tiêu hao vô vị mới là điều quan trọng nhất.

- Vâng, biết rồi.

- Muội còn hai, ba năm, trong thời gian này tốt nhất là thực tiễn, lý luận suông dễ tan rã. Ta thử hỏi phụ thân xem có chỗ nào cần xuất binh, muội gom hai ngàn người đánh vài trận trước đi.

Tô Kính và Tô Mộ trò chuyện trong suối nước nóng, ở Lăng Uyên Thư Hải, Đại Tiên Sinh bị kêu đến trước mặt Tiêu Dao Hầu bàn việc.

- Nguyệt Sơn, ta đã ra lệnh bên biên quan bắc vực, giữa năm sau sẽ phái ba bộ đội thăm dò lòng sục Lục Long Tuyết Sơn. Bên Kinh gia nói sao?

- Thừa lão gia, Kinh gia đã chịu thua, đồng ý tổ chức tư binh nghe theo Hầu gia điều khiển.

- Vậy thì tốt, kêu bọn họ xuất động một doanh đi, không được ít hơn một vạn sáu ngàn người, cảnh giới Trúc Cơ kỳ không được ít hơn tám người. Lương thảo hậu cần tự chuẩn bị, lần này là họ lập công chuộc tội, đừng mơ lấy được ích lợi gì.

- Kinh gia đồng ý xuất động mười hai luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ tòng quân, nhưng nội tình của Kinh gia quá mỏng, nếu những luyện khí sĩ xuất động khó biết được vài người trở về. Kinh gia muốn mua chút vũ khí từ Hầu gia.

- Ha, ta viết thư lĩnh cho bọn họ đi Đạo Bình Ti đặt mua. Mười hai luyện khí sĩ này có thể từ chỗ ta mua mười hai bộ phù giáp, mười hai phi kiếm, đều là pháp khí.

Lòng Tiêu Dao Hạo sáng như gương, đến bây giờ Kinh gia còn ôm lòng may mắn. Nếu có thể mua tất cả quân giới từ chỗ Tiêu Dao Hạo thì sẽ có người lấy đó tấn công gã, nên dù là cuộc mua bán lớn thì gã vẫn không đắn đo cho Nguyên gia Tịnh châu, để Đạo Bình Ti trực tiếp nhận, tiền lời thuộc về hoàng đế.

Tiêu Dao Hạo tạm thời không muốn khiển trách Kinh gia tính kế vặt, nếu khiển trách từng người không đủ trung thành với mình thì bên cạnh Tiêu Dao Hạo không có ai để dùng nữa. Kinh gia tuy là gia tộc nhỏ nhưng có luyện khí sĩ Kim Đan kỳ, vì Tiêu Dao Hạo bức ép quá nên mới làm vậy.

Điều Tiêu Dao Hạo muốn làm không chỉ bức ép bọn họ còn muốn nuốt Kinh gia, nên cứ từ từ, hơn một vạn người này không cản trở về Kinh gia.

- Phải rồi Nguyệt Sơn, Tô Mộ và Kinh nhi tụ lại với nhau bàn việc thành lập tư quân, ngươi thấy sao?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Một chút khó hiểu (1)

- Thiếu gia muốn thành lập tư quân?

- Cũng không phải, là để Tô Mộ làm, hắn ở phía sau tọa trấn, cung cấp chi viện.

- Lão gia, chuyện này cũng tốt.

- Nhưng Kinh nhi muốn Tô Mộ đi thu phục Tâm Ý tông, dụ hòa thượng Kim Đan kỳ trở về làm bảo tiêu. Nếu không làm tốt chuyện này Tô Mộ sẽ có nguy hiểm. Ta nghe nói đã có người tiếp xúc Tâm Ý tông, không biết là Lý gia Định châu hay Lưu gia Dự châu.

Tiêu Dao Hạo ngừng một lúc, nói tiếp:

- Dù là nhà nào vòng qua Dự châu móc nối với Tâm Ý tông tức là không thêm để Tô gia chúng ta vào mắt. Chuyện này còn mấy tháng, ngươi liên lạc bản gia Dự châu, kêu Nha Đầu và Hạc Nhi đi một chuyến, chờ làm xong chuyện này bọn họ trực tiếp đi Lôi sơn, không vội về kinh.

- Nếu gặp người nhà khác thì làm sao?

Tiêu Dao Hạo đẩy sát khí nói:

- Ha ha ha! Ngươi làm sao vậy Nguyệt Sơn? Trong mảnh đất Dự châu ai đối đầu với chúng ta thì trực tiếp giết, không chừa một tên!

Tâm Ý tông có thể phát triển cũng nhờ Tô gia, dù là ai muốn thu phục Tâm Ý tông đều là đánh mặt Tiêu Dao Hạo.

Hơn nữa Tô Mộ là nữ nhi gã thích nhất.

Đại Quân Gia Cúc Nguyệt Sơn không hỏi nữa. Tiêu Dao Hạo bây giờ rất hăng giết chóc, có thể kiềm chế sát ý với Kinh gia đã là ý chí cứng cỏi. Dừng vào hòa thượng Tâm Ý tông khiến Tiêu Dao Hạo phát ra sát khí, cũng xem như có đường trút ra.

Lúc này khuyên can chỉ vô nghĩa, trừ phi Tiêu Dao Hạo đột phá Kim Đan lục trọng đến cảnh giới thất trọng, không thì sớm muộn gì chuyện này sẽ xảy ra.

Xung đột với gia tộc khác là không sáng suốt, nhưng bọn họ dám thò tay vào Dự châu không là hành vi lý trí.

Mọi người đều biết bệ hạ sắp viễn chinh, đây là cơ hội một lần duy nhất. Trước đó tất cả gia tộc, Đạo Cung lo tích lũy lực lượng chuẩn bị kiểm công huân.

Lúc trước Khương thị hoàng tộc hứa cùng trị thiên hạ, đó là vẽ cái bánh, mọi người ăn vào miệng mới biết chỉ có một miếng nhỏ như hạt mè, hồi hận thì đã muộn, Khương thị đã thành đại thế. Bây giờ chỉ đành thuận theo trào lưu thừa nhận thống trị của Khương thị, kiếm ích lợi cao hơn trong khuôn phép quy tắc.

Đại Quân Gia rời đi, Tiêu Dao Hạo đứng trước cửa sổ thở hắt ra, mắt thường có thể thấy luồng khí màu đỏ và xanh hòa lẫn vào nhau, khí phun ra rồi rút vào lỗ mũi.

Tiêu Dao Hạo ức chế rất vất vả, gã nhìn ngoài cửa sổ. Bình thường có Nha Đầu hầu, tùy kêu tùy đến, sau khi Nha Đầu đi Lôi sơn chỉ còn thiết vệ dưới lầu.

Lòng Tiêu Dao Hầu bỗng thấy trống vắng, chợt nhớ mẫu thân của Tô Mộ.

- Phải chăng vì lúc trước ta không cứu được nàng nên mới có kiếp số hôm nay, mãi mà không thể đột phá?

Tô Dương đứng trước khung cửa sổ, biết rõ loại cảm xúc này không tốt cho mình nhưng vẫn buồn bã thật lâu. Nếu được thì Tiêu Dao Hầu không muốn tình cảm này, nhưng nó đã dây dưa với Kim Đan của gã, dù gã có đạp đất phi thăng cũng không thể thoát khỏi, vì thế tình cảm thành kiếp số.

Tô Mộ quá giống nàng.

Lòng Tiêu Dao Hầu đau nhói, nét mặt trở nên lạnh băng. Tiêu Dao Hầu nhẹ phát tay, một luồng kiếm quang lóe sáng trước mặt gã chặt đứt vô số tơ tình.

Không được, tiếp tục như vậy sớm muộn gì sẽ tẩu hỏa nhập ma!

Biểu tình của Tiêu Dao Hầu liên tục thay đổi, bất giác nhiệt độ căn phòng lạnh lẽo, vạt áo kết sương tuyết.

Tiêu Dao Hầu rút qua kẽ răng, trong lòng như trút được gánh nặng:

- Thanh Sơn, đi Dục châu giúp Tô Mộ hoàn thành tâm nguyện.

Trong bóng ma sau bàn học, một thân hình hơi khom người rồi chợt biến mất. Phó Thanh Sơn, người từng dấy lên gió tanh mưa máu giờ là cây đào trong tay Tiêu Dao Hầu, cây đào tung hoành ngang ngược.

Tiêu Dao Tam Sơn luôn tồn tại, chẳng qua Phó Thanh Sơn không thể lộ ra trước mặt người, chỉ có thể đi trong bóng tối. Lâm Hoành Sơn xuất hiện lấp vào chỗ trống này. Phó Thanh Sơn rời khỏi, đi Dục châu làm việc. Nếu thân thể Tiêu Dao Hầu xảy ra tình huống gì, người có thể bảo vệ gã chỉ có Cúc Nguyệt Sơn và Cố Quân Sơn.

Thực lực của Cố Quân Sơn kém hơn chút, kẻ địch của Tiêu Dao Hầu thì cảnh giới ngang ngửa gã. Lúc trước kẻ đó từng đánh lên tổn thương nhi tử của gã, giết nhiều thuộc hạ của gã, cho đến nay chưa điều tra ra người đó. Tiêu Dao Hầu tin tưởng mấy năm nay gã tăng vọt thực lực, kẻ thù cũng sẽ không giẫm chân tại chỗ.

Tiêu Dao Hầu vốn không định phái Phó Thanh Sơn ra ngoài, nhưng lần này lòng xúc động, biết phải giải quyết chuyện của nữ nhi không thì không hy vọng thành tựu Kim Đan thất trọng.

Nếu không được thì vẫn còn Lâm Hoành Sơn. Tiêu Dao Hầu xoay người, trường bào bên chân răng rắc rụng vụn băng đầy đất.

Tô Kính và Tô Mộ ngậm mấy canh giờ, khi trên người nàng không còn khói đen lan tỏa mới đứng dậy đi lên lầu cao điều trên vách vức.

Tô Mộ chiêu đãi Tô Kính, làm hấn bất ngờ là cơm chiều của nàng là ích cốc đan. Luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ không ăn không uống mười ngày, nửa tháng không sao, nhưng tích cốc lâu dài thì phải dùng đan dược, không thì nguyên khí sẽ bị mất mát. Nhưng ích cốc đan vốn có độc, dù lượng độc nhỏ nhất trong tất cả đan dược nhưng dùng để ăn cơm thì không ổn.

Hai người ngồi đối diện, không ai hâu hạ. Tô Kính nhìn Tô Mộ.

Tô Mộ đỏ mặt thỏ thẻ:

- Người bị ta đuổi đi hết, không ai làm cơm, bản thân ta không biết nấu...

- Được rồi, việc tiểu yêu ta sẽ đi nói với phụ thân.

Lúc này Tô Kính mới biết tại sao Tô Mộ nóng lòng kiếm mấy tiểu yêu hầu hạ mình. Tô Mộ trừ tu luyện và chiến đấu ra tri thức không uyên bác, ít ra chưa xem thực đơn bao giờ.

Ích cốc đan thuần túy là bổ sung thân thể tiêu hao, ít nhất phải là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ mới ăn được, người thường ăn vào là tự sát. Nên dù thứ này rẻ cũng không thể mở rộng trong quân.

Tô Kính đứng lên từ biệt:

- Thôi, ta không thích ăn thứ này, về đây.

Tô Mộ không giữ lại, chỉ nói:

- Ta cũng tới lúc học văn, không tiễn.

Trời hơi tối, không thấy đại yêu Sư Nghiêm đâu. Trận pháp trên đảo nhỏ không khởi động, Tô Kính đi dọc theo cây cầu từng bước một đi ra phạm vi sương mù mới thấy ánh sao mờ mờ.

Tô Kính sờ ngọc giác bên hông, đó là tượng trưng thân phận thế tử, hơi yên lòng chút. Trong rừng cây khi đi vào có trận pháp, nhưng sẽ không khởi

động với Tô Kính, hần dọc theo đường mòn tiến lên. Trong bóng cây ven đường có các cặp mắt màu sắc khác nhau nhìn Tô Kính chằm chằm, là yêu quái sống ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Một chút khó hiểu (2)

Tô Kính động ý niệm, vận chuyển long xà chân khí dọc theo mắt trái phát ra hình thành ánh sáng xanh một trượng quét sơ trước mặt. Đám tiểu yêu dờm ngó hần sợ bay mất hồn vía, co giò trốn.

Lũ long xà chân khí này mô phỏng hơi thở cổ xà, chỉ có một phần ngàn vạn bộ dáng cũng làm đám tiểu yêu sợ đứng tim.

Tô Kính cười phá lên, bước nhanh hơn đi ra rừng cây, về viện lạc của mình.

Trở về nơi này Tô Kính bỗng thấy hơi bất mãn. Nơi này hội tụ nguyên khí thiên địa cũng không tệ, không thua gì đảo nhỏ của Tô Mộ nhưng không có suối linh gỗ lạ.

Lòng người không biết đủ, mới hưởng thụ một buổi chiều đã ảnh hưởng tâm tình, sau này có nhiều hấp dẫn hơn nữa, vậy là không tốt!

Từ Đằng hốt hoảng đi ra nghênh:

- Thiếu gia đi đâu vậy?

Tô Kính đi vắng cả ngày, tám người không muốn đi lung tung hỏi thăm, vì hạt giống thần binh trên người làm các nàng hoảng, không thích tiếp xúc với người khác.

- Đi gặp hai ca ca, muội muội của ta.

Tô Kính nói:

- Đói rồi, làm chút đồ ăn đi. Nếu Ứng Dương, Khuyển Thập Lang trở lại thì cùng nhau lại đây, có lời muốn nói.

Từ Đằng vâng dạ. Ứng Dương, Khuyển Thập Lang ra khỏi sương phòng nghe tiếng Tô Kính, cả hai cùng hần vào viện tử ở tiền tạn trong cùng.

Nâng ra bàn dài sát đất từ căn phòng kế bên, Tô Kính ngồi xuống, trước mặt trải thảm. Tô Kính kêu Ứng Dương, Khuyển Thập Lang quỳ gối trước mặt mình. Không lâu sau Từ Đằng, Bạch Anh bụng thức ăn lên đặt trước mặt Tô Kính.

Bốn bánh bao, liên tử canh, lục trà chung quế hoa ngư, thêm rượu nhạt ngọc cao. Mấy thứ này đặt ở trước mặt làm Tô Kính thèm ăn, Ích cốc đan? Giống thời dinh dưỡng của bộ đội đặc chủng.

Đồ ăn trước mắt trừ phối hợp không tốt ra mỗi món đều có đủ sắc hương vị.

Mọi người chờ Tô Kính ăn xong Lam Mân thay bình trà, dọn dẹp bàn sạch sẽ. Tô Kính kêu tất cả ngồi quanh bàn dài, tất cả ngồi ngay ngắn. Tô Kính ngược nhìn bầu trời, Bích Nhân Thần Nha không có đây, đã rời khỏi phủ nhiều ngày không biết làm cái gì. Tô Kính khẳng định bên mình không có trận pháp giám thị, nhưng chỗ Tô Mộ thì có.

Điều này khiến Tô Kính thấy lạ, lẽ ra hần là thể tử, càng quan trọng hơn mới đúng, nhưng Tiêu Dao Hầu để lại một cấm chế thiên cương giám thị trong ngọc giác trên người Tô Mộ. Hai người nói gì Tiêu Dao Hầu đều biết.

Đây là một loại năng lực Tô Kính có được sau khi biến hóa, hần không nhìn ra huyền bí của cấm chế thiên cương nhưng không ảnh hưởng hần biết cấm chế đó có hiệu quả gì.

Ngọc giác của Tô Kính sạch sẽ, chỉ có một cấm chế địa sát phân biệt thân phận, tránh cho lúc đi dạo đụng phải trận pháp phòng ngự trong phủ.

Tô Kính cẩn thận nhớ lại hai ca ca, tứ muội Tô Tuyết đều không có giám thị, có lẽ hần và Tô Mộ liên quan quá sâu không phải chuyện tốt.

Nhưng trong huynh đệ tỷ muội chỉ mình Tô Mộ hơi có chí lớn, tính cách làm hần hơi bị thích. Trực tiếp sang khoái, biết sai có thể sửa. Nhóm Tô Linh có thể trợ giúp hần, Tô Mộ thì sẽ thành trợ thủ đắc lực nhất của hần.

Tô Kính từng quản lý nhiều hạng mục lớn, xem phẩm chất một người cực kỳ chính xác.

Lục Hà thấy Tô Kính thần thờ thì dò hỏi:

- Thiếu gia?

- À, kêu các người đến đây vì nói tương lai vài năm ta muốn làm cái gì. Các người phải làm theo kế hoạch của ta, đi...Tu hành, học tập.

Khuyển Thập Lang vỗ ngực lớn tiếng nói:

- Miễn không kêu ta đi chết thì thiếu gia bảo ta làm gì cũng được!

Ứng Dương ở một bên cốc đầu Khuyển Thập Lang:

- Kêu người đi bán mông cũng đi?

Mặt Khuyển Thập Lang vặn vẹo muốn hóa thành hai chữ trung thành:

- Đương nhiên đi, miễn thiếu gia cần!

Nhóm Hoàng Sương trừng Khuyển Thập Lang, Ứng Dương, hai người này nói năng tùy tiện, thật là lưu manh!

Tô Kính nhìn mặt Khuyển Thập Lang chăm chăm:

- Người đã nói được thì phải làm được, chớ sau này ta cần người đi sắc dụ ai thì...ha.

Da đầu Khuyển Thập Lang tê dại, gãi hời hợt vì nói lung tung.

- Hoàng Sương, Từ Đằng, Lam Mân, Lục Hà, ta muốn bốn người trong vòng ba năm đến cảnh giới Trúc Cơ kỳ. Ta không cần đan dược nữa, có thể đưa phần của ta cho các nàng dùng. Cam Tâm, Thanh Liên, Xích Diên, Bạch Anh ít nhất phải đến cảnh giới đỉnh Tiên Thiên kỳ, khi cảnh giới đủ thì thần thức mới mạnh, tốc độ giải quyết công việc càng mau.

Từ Đằng tò mò hỏi:

- Giải quyết công việc?

Chẳng phải thiếu gia không được mang nữ quyến vào Vũ Lâm quân sao?

Tô Kính nói:

- Ngũ muội định thành lập quân đoàn, là tư quân, các người có thể đi vào hỗ trợ. Bên người ngũ muội không ai để dùng, ta sẽ viết thư mục cho tám người, đi mượn sách đọc chớ ta khảo bài.

Tô Kính nhìn mặt tám nha hoàn, thấy tám cô nương không ai sợ khó.

Dù gì không phải người Trái Đất, không có khái niệm cuộc thì.

Tô Kính liệt kê danh sách cho tám nha hoàn. Khuyển Thập Lang, Ứng Dương tạm thời đi theo Lâm Hoành Sơn tu luyện, Tô Kính không cho nhiệm vụ gì, nhưng phương hướng tu luyện thì hẳn chỉ rõ ra.

Ứng Dương phải tăng mạnh về mặt bay và điều tra, phải có năng lực thoát khỏi thật mạnh. Khuyển Thập Lang thì phải học ngự trang, không thể lúc nào cũng bộ dạng tiện làm người nhìn chỉ muốn đánh. Biểu tình gây thù đó không thích hợp làm gián điệp thu thập tình báo.

Dặn dò xong Tô Kính cỡi ngọc giác bên hông xuống đặt trước mặt, mắt quan sát trong ngọc giác không có chút dao động nguyên khí, phù văn cấm chế địa sát bên trong ở trạng thái ngủ say.

Lần trước ngọc giác bị bể, Tiêu Dao Hầu đưa một khối mới đến, Tô Kính đã kiểm tra ngay tại chỗ. Lần này hẳn phát hiện ngọc giác của Tô Mộ có vấn đề nên mới thận trọng như vậy.

Đám nha hoàn biết bí mật trên người thiếu gia, dù là lão gia cũng không được cho biết. Bình thường nói chuyện các nàng dần thay đổi thói quen, không nhắc gì đến tin tức liên quan Bình gia.

Ngày thứ hai, Tô Kính đi Lăng Uyển Thư Hải, xin Tiêu Dao Hầu ban thưởng mấy tiểu yêu. Tiêu Dao Hầu đồng ý ngay. lúc Tô Kính quay về thuận tiện đến bờ hồ ngoài chỗ ở Tô Mộ.

Lẽ ra trên người Tô Kính có ngọc giác thể tử thì tất cả trận pháp công kích trong Hầu phủ đều không khởi động với hắn. Nhưng Tô Kính vẫn thận trọng, chỗ này hơi quái lạ, dường như Tiêu Dao Hầu đặc biệt xem trọng Tô Mộ mà nàng thì không hay biết điều này.

Tô Mộ không thể nào bày ra trận pháp nơi này, thoát trông nó không được tạo ngay khi mới xây Hầu phủ mà về sau mới bài bố trận pháp, dung hợp vào đại trận toàn Hầu phủ.

Tô Kính đứng bên bờ hồ nhìn cây cầu dài thẳng tắp, cao giọng quát:

- Ngủ muối, ta có thể đi vào không?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Oán hận

Trên đảo nhỏ phía xa tỏa ánh sáng rực rỡ xua tan sương mù dày đặc, nguyên cây cầu dài lộ ra. Tô Kính bước lên cầu. Quả nhiên trận pháp chỗ này kỳ lạ, nếu hần tùy tiện lên cầu sợ rằng đã dẫn phát trận pháp công kích.

Hiển nhiên Tiêu Dao Hầu đặt ra như vậy, cấm chế địa sát trong ngọc giác của Tô Kính có quyền hạn cực cao, trừ thư phòng quan trọng nhất trong Lăng Uyển Thư Hải ra những nơi khác hần đều có thể ra vào mà không bị trận pháp công kích. Chỉ có Tiêu Dao Hầu mới thu hẹp quyền hạn ngọc giác của Tô Kính được.

Tô Kính đi lên cầu dài, dải sáng sau lưng từng đợt vụt tắt, nơi hần đi qua lại bị sương mù bao trùm. Nơi này chỉ cho ra không được vào, khi đi ra thì không rắc rối vậy.

Tô Mộ và Tô Kính lại có quan hệ thân mật nhưng tính cách của nàng không thích mấy lễ tiết giả tạo, lần trước không người tiễn hần đi, lần này không ai đón vào cửa.

Giọng Tô Mộ từ sau lầu cao truyền đến:

- Ta ở phía sau, trong linh tuyến!

Tô Kính thâm nghĩ: Ta quen rồi, đi thì đi.

Tô Kính vòng qua lầu cao điều từ vách vức, đến cửa hồng tường đỏ, vào suối nước nóng.

Tô Mộ đang ngâm mình trong suối nước nóng, mới một buổi tối trong thân thể của nàng lại tụ tập một ít đan độc. Tô Mộ giờ tay làm động tác mờ.

Tô Kính nhíu mày nói:

- Không thể ở lâu.

- Tam ca bận công chuyện?

- Cũng không phải, mấy ngày gần đây khá rảnh, nhưng ở chỗ ngủ muối lâu sẽ chìm đắm trong hưởng thụ.

Tô Mộ không cho là đúng nói:

- Thì xem như rèn luyện ý chí đi, trong kiếp số có đủ loại hấp dẫn, không lẽ đều có né hết sao?

Ở trong lòng Tô Mộ vì phi thăng thành tiên, những chuyện khác chỉ là mây khói. Nếu chút hưởng thụ này có thể ăn mòn tâm linh thì đi làm phàm phu tục tử cho rồi, ít nhất có thể ngủ lặn trong sa đọa mà không bị áp lực tâm lý.

Tô Kính cười tiêu sái, cởi áo vào ao:

- Nói đúng.

Hơi trong linh tuyến lại thấm thấu vào làn da, khiến Tô Kính cảm giác vô cùng thả lỏng. Ở trong suối nước nóng này dù không điều tức thổ nạp cũng được nhiều ích lợi.

- Đã làm xong việc cho ngủ muối, phụ thân sẽ điều bốn tiểu yêu từ Lôi sơn đến, hai nữ yêu hầu hạ muối sinh hoạt hàng ngày, hai yêu quái loài thực vật theo muối tòng quân.

- Phụ thân biết ta muốn thành lập tư quân!?

- Có chuyện gì mà phụ thân không biết?

Lúc nói câu này Tô Kính đánh rùng mình.

Tô Mộ không phát hiện Tô Kính khác lạ, hỏi dồn:

- Vậy phụ thân nói sao?

Tô Kính trầm ngâm nói:

- Phụ thân dặn ta chăm sóc muội, không thể để muội bị gì.

Tô Mộ lộ biểu tình thất vọng, nàng cứ nghĩ Tiêu Dao Hầu sẽ khích lệ mình không ngờ vẫn xem nàng như con nít.

Giấy sau Tô Mộ cười nói:

- Thật là, ta vốn còn là con nít. Tam ca, phụ thân đưa hai tiểu yêu cho ca có tài thế nào?

- Nếu ta Trúc Cơ thì bọn chúng có thể Trúc Cơ, đánh nhau bình thường nhưng đầu óc tinh minh, có điều...

- Sao?

- Tính cách hơi lạ, nếu đặt ở cạnh muội thì chỉ ba ngày sẽ làm thịt họ.

Tô Mộ ra vẻ ngây thơ nói:

- Ừm! Hy vọng phụ thân tặng tiểu yêu cho ta đừng lăm lăm, ta thật không nỡ cắt lưỡi chúng nó.

Tô Kính thầm cảm thán, ở thế giới nào thì giữa người với người, sinh mệnh và sinh mệnh đều không công bằng. Khi Tô Mộ nói câu này không hề thấy lẩn tránh lương tâm, vì những yêu quái được Tiêu Dao Hầu nuôi dưỡng, có quyền sinh sát chúng nó, cắt đứt đầu lưỡi chỉ là việc nhỏ.

Tô Kính không kiềm được khuyên nhủ:

- Quân tử ẩn dật, muội không thể yêu cầu mọi người đều giống mình.

Tô Mộ không nghe hiểu:

- Là sao?

Lòng Tô Kính lạnh lẽo, hần lờ mờ nói câu trong sách ở Trái Đất, không biết Tiêu Dao Hầu có chú ý tới không.

Tô Mộ gật gù không hỏi nữa:

- À, ta hiểu.

Tô Kính không nói gì.

- Tam ca, ta không muốn sửa tính, sau này sửa đổi ta lấy cái gì kết thành Kim Đan? Có lẽ sẽ hơi ảnh hưởng xấu việc chinh chiến, nhưng có tam ca chăm sóc nhiều chút thì ta sẽ biết cái nào nặng cái nào nhẹ.

- ...

- Tam ca, sao không nói gì vậy?

- À, đang suy nghĩ chuyện Vô Ưu công chúa.

Tô Mộ cũng là nữ giới, nghe Tô Kính nói đề tài này thì nổi lòng nhiều chuyện.

Tô Mộ thẳng sống lưng hơi nghiêng người tới trước, mắt tròn to nhìn Tô Kính chăm chăm, hỏi:

- Động lòng rồi? Có phải tam ca trở về hỏi thăm một chút? Ca tin ta đi, tính cách của Vô Ưu công chúa tốt hơn ta, mạnh hơn ta, đẹp hơn ta...

- Ý ta muốn nói là tại sao bệ hạ muốn ban hôn? Tiếng gió này tại sao truyền ra?

- Là tự Vô Ưu công chúa nói với ta. Tam ca suy nghĩ nhiều, chuyện này không truyền bên ngoài. Hoàng đế cũng sợ phụ thân không đồng ý nên còn đang bàn bạc.

- Hầy, nếu phụ thân không đồng ý thì ngũ muội nói với ta có ích gì?

- Nếu tam ca đồng ý thì bên phụ thân không quan trọng nữa.

- Vớ vẩn, ta muốn lấy vợ phải đặt huyết mạch lên trên hết, Vô Ưu công chúa tốt mấy dù sao là hoàng tộc, lực lượng huyết mạch cường đại, nếu cùng ta

sinh hài tử chưa chắc đó là đứa bé phụ thân thích.

- Tam ca thích là được!

Tô Kính cau mày, chầm chước rồi mới nói:

- Ngũ muội biết phụ thân vì ta mà trả giá bao nhiêu không? Việc đại hôn ta chỉ nghe theo phụ thân.

Mặt Tô Mộ lạnh lùng, lòng thầm tức giận nhưng không cãi lại Tô Kính được.

- Hơn nữa hoàng đế làm như vậy cũng có phần muốn kiềm chế phụ thân. Nếu như ta cưới Vô Ưu công chúa thì phụ thân sẽ khuynh hướng hoàng tộc nhiều chút hay nghiêng hướng Dực châu nhiều hơn? Làm từ nữ không thể chỉ nghĩ đến bản thân vui vẻ, phải biết giải sầu cho phụ mẫu.

Tô Mộ tròn to mắt nhìn Tô Kính như không biết hấn:

- Tam ca bị gì vậy? Bị yêu ma nhập?

Tô Kính thầm nghĩ: Người ta yêu đã chết, không thì có lẽ ta sẽ tranh thủ một chút, còn bây giờ cuộc hôn nhân này xem như trả lại tôn tử cho Tiêu Dao Hầu. Ai kêu mình chiếm thân thể nữ tử từ người ta.

Tô Kính đổi đề tài:

- Có phải ngũ muội cảm thấy phụ thân không chăm sóc tốt cho mẫu thân của muội?

Tô Mộ ngẩn ngơ, nàng không ngờ Tô Kính nói một câu đánh tan nguy trang của nàng.

Tô Mộ bản năng hy vọng Tô Kính đối kháng Tiêu Dao Hầu, vì nàng oán hận gã.

Oán hận đến từ đâu? Vì mẫu thân của nàng chết sớm không rõ nguyên nhân, chắc chắn Tiêu Dao Hầu có trách nhiệm. Khi mẫu thân chết Tô Mộ còn nhỏ xíu, chỉ nhớ mẫu thân thích mặc váy trắng tinh, sau đó không có ấn tượng gì nữa.

Tô Mộ bỗng nổi khùng nhảy lên khỏi mặt nước đầm vào sông mũi Tô Kính:

- Tên khốn!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131: Ngày kị (1)

Cảnh giới của Tô Kính thấp hơn Tô Mộ nhiều, nhưng nếu vật lộn chỉ cách một cảnh giới thì đệ tử Bình gia sẽ không chịu thiệt. Tô Kính chỉ giờ ngang tay chặn lại nắm đấm của Tô Mộ, vung tay dễ dàng để nàng xuống đất.

Người Tô Mộ đỏ rực, làn da như chảy máu. một cái vòng tay vàng mảnh đeo trên cổ tay bị gỡ ra hóa thành cây roi quất túi bụi.

Tô Kính há mồm phun máu sắt mặc cho cây roi quất lầy, lên tiếng:

- Tô Mộ!

- Làm gì!?

Lực lượng kỳ lạ lan đến roi dài, Tô Kính chỉ phát ra long xà chân khí kích phát ngũ sắc thần quang trong xương đưa vào máu sắt, hai binh khí liền tách rời ra.

Tô Mộ như bị điện giật người mềm nhũn chìm vào trong nước.

Tô Kính giật nảy mình lặn xuống muốn vớt Tô Mộ lên, bỗng eo bị đánh mạnh, chân nàng đập mạnh vào huyết khiếu của hắn. Long xà chân khí ít ỏi nên không đánh bật được, Tô Kính bị Tô Mộ đánh xui.

Sắc đỏ trên người Tô Mộ rút đi, nàng đắc ý cười to túm tóc Tô Kính kéo lên mặt nước ném xuống đất. Tô Mộ nhảy ra, dùng áo của Tô Kính tùy tiện khoác lên người, kẹp hắn dưới nách quay về lầu cao của mình.

Người hầu đã bị Tô Mộ hoặc đuổi hoặc giết, số còn lại thì cảm như hèn, không dám đến gần nàng nửa bước. Tô Mộ đánh thế tử rồi bắt về, càng không

ai đi ra ngoài báo cáo cho Tiêu Dao Hầu.

Tô Mộ túm Tô Kính về phòng vút dưới đất, nàng lấy khăn dài lau khô người, thay đạo y.

Lúc này Tô Mộ đã tỉnh táo lại, bị Tô Kính nói trúng tâm sự khiến nàng cực kỳ tức giận, nếu không phải lúc nhỏ hai người chơi thân thì nàng đã xuống tay càng nặng.

Nhưng giờ thì Tô Mộ không biết nên giải quyết sao, nàng đánh xui tam ca, nếu tam ca tức giận thì nàng phải xin lỗi thế nào đây?

Tô Mộ đi vòng quanh Tô Kính mấy vòng, chân đá eo Tô Kính, lăm bằm:

- Chết chưa? Nếu chưa chết thì ngồi dậy nói chuyện!

Tô Kính phun ra ngụm nước, hần không thật sự ngắt xiu, chẳng qua linh hồn tạm thời không cách nào khống chế thân thể. Hai con mắt xoay tròn trong hốc mắt, cách mí mắt thấy bộ dạng Tô Mộ lúng túng của Tô Mộ.

Tô Kính bị thương không nặng, sau khi thần binh luyện cốt nếu không bị công kích đặc biệt thì tổn thương bình thường rất nhanh sẽ lành, công kích nhằm vào linh hồn đã có Lục Đạo Thần Giám bảo vệ.

Nếu là công kích đặc biệt mạnh Lục Đạo Thần Giám có thể phong ấn linh hồn Tô Kính trước, tiến vào trạng thái chết giả. Tô Kính không thật sự tức giận vì bị Tô Mộ đánh, hần hiểu cảm giác trong lòng nàng. Lỗi do hần nói quá thẳng, tính cách của Tô Mộ không thể chấp nhận trong chớp mắt được.

Tô Mộ thấy Tô Kính chưa tỉnh thì luống cuống, nếu hần bị đánh chết phụ thân sẽ không tha cho nàng. Tuy rằng không đến mức giết nàng nhưng từ nay nàng không còn hy vọng đạo cầu tiên. Hơn nữa dù tam ca nói lời tổn thương trái tim Tô Mộ cũng không đến mức đáng chết.

Tô Mộ ngồi xồm xuống, lòng bàn tay dán bụng Tô Kính từ từ vận chuyển chân khí vào. Long xà chân khí trong khí hải đan điền lập tức xoay tròn hình thành một vòng xoáy nhỏ. Vòng xoáy có lực hút rất mạnh, Tô Mộ giật nảy mình nhưng không rút tay ra.

Hiện giờ Tô Kính không khống chế thân thể được, long xà chân khí hấp thu chân khí của Tô Mộ càng lúc càng nhanh, mười mấy giây sau nàng muốn rút tay ra cũng không được.

Mặt Tô Mộ trắng bệch, nàng thầm hỏi hận tại sao mình không thể thay đổi tính tình.

Mắt trái Tô Kính nhúc nhích, một ảo ảnh cổ xà hiện ra trong con mắt theo ý hần cưỡng ép ngừng long xà chân khí xoay tròn trong khí hải đan điền. Tô Mộ cảm giác bàn tay chợt nhẹ, nàng lập tức phun ra hơn một nửa chân khí cứng rắn đánh bật tay ra, dưới chân mềm nhũn ngồi xuống cạnh Tô Kính.

Tô Kính bị Tô Mộ chấn phun ra máu bầm, hần bị máu nghẹn ho sặc sụa, cong người như con tôm luộc.

Tô Mộ xuống tay rất ác, may mắn nàng biết sợ, lần này đánh không phải vì hờn giận nên không tổn thương mạng sống Tô Kính được. Tô Mộ nhanh chóng quyết định liều làm hai người bị thương để rút tay ra, không thì nàng sẽ bị hút khô.

Toàn thân Tô Kính có nhiều huyết khiếu như vậy mà Tô Mộ không đụng vào, cổ tình chạm vào vị trí đan điền. long xà chân khí không phải thứ gì tà môn, nhưng con mồi đưa vào miệng, hễ là loài rắn không có lý nào phun ra.

Tô Mộ cưỡng ép rời đi mang đến tổn thương cho Tô Kính.

Tô Kính bật người dậy, khom người tới trước lại phun ra búng máu.

Tô Mộ cắn răng hỏi:

- Tam ca sao rồi?

- Tầm tạm, không chết được.

Tô Kính thầm nghĩ: Nuốt hơn một nửa chân khí của ngươi, tuy không phải căn nguyên sinh mệnh nhưng bằng nửa tháng tu luyện với ta, còn ngươi cần ít nhất hơn một tháng mới bổ sung lại nhỉ?

Long xà chân khí thật là siêu bá đạo, nếu nhiều người rảnh rỗi vận chuyển chân khí cho hần thì tu hành sẽ bay nhanh.

Suy nghĩ này mới lóe lên đã bị Tô Kính gạt bỏ. Tuy năng lực chuyển hóa chân khí khác của long xà chân khí rất mạnh, nhưng nếu làm vậy thì Tô Kính không chịu nổi. Ít ra bây giờ trong khí hải đan điền có thêm chân khí của Tô Mộ, long xà chân khí dốc hết sức vận chuyển tiêu hóa, phải hơn một tháng trở lên mới chuyển hóa hết được.

Trong một tháng này Tô Kính không thể tu luyện Âm Phù Kinh và Thanh Minh Chân Giải, tính ra hần và Tô Mộ đều chịu thiệt lớn. Mỗi người đều bị mất nửa tháng tu hành. Thật là họa từ miệng mà ra, hần đã biết tính cách của Tô Mộ như vậy cần gì rảnh rỗi sinh nông nổi ngứa miệng.

Cách của người Trái Đất không thích hợp với người ở thế giới này, vì nhiều lúc người nơi đây không có gì kiêng dè, phát huy tính cách đến tột độ.

Tô Mộ nhìn vạt áo dính máu của Tô Kính, sắc mặt liên tục thay đổi.

Tô Kính nhú mày nói:

- Xin lỗi, ta nói chuyện quá trực tiếp.

Tô Mộ cúi đầu:

- Ta cũng không nên đánh tam ca...

Từ lúc quen Tô Mộ đến nay lần đầu tiên Tô Kính thấy đáng về rụt rè thiếu nữ của nàng.

Tô Kính cảm thấy cứ xin lỗi nhau không ích gì, hần đòi đề tài:

- Ngũ muội có quần áo thích hợp ta mặc không?

- Không, ta là nữ kiếm đâu ra áo nam cho ca?

- Thôi, ta thay áo giáp là được. Phải rồi, mâu sắt của ta chìm trong linh tuyến của muội, phải vớt lên.

Tô Kính đã tế luyện mâu sắt nhưng cảnh giới của hần quá thấp, không thể triệu hoán nó ra.

Trong lòng Tô Mộ có nhiều thắc mắc nhưng cố nén không lên tiếng. Thanh Minh Chân Giải không có năng lực hấp thu chân khí của người khác, không biết tam ca tu luyện cái gì. Nàng có bí mật của mình, cũng không nói cho tam ca biết.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Ngày kị (2)

Bất giác hai người trở nên xa cách, Tô Kính không muốn vậy, Tô Mộ cũng không thích. Nhưng hai người giấu bí mật không thể nói ra, chỉ đành ôm mối nghi ngờ.

Tô Kính cùng Tô Mộ quay về suối nước nóng, hần nhảy xuống thấy mâu sắt đã chìm xuống tận đáy ao. Tô Kính cảm mâu sắt, thần thức tra xét, thất thái tinh thần kim luyện chế thần văn trong cây mâu có chút sinh khí, đó là hiện tượng chỉ có khi dùng lực lượng sinh mệnh bản thân tế luyện. Tô Kính không ngờ linh tuyến có tác dụng trực tiếp tế luyện với mâu sắt của hần, nếu ngâm nó quanh năm thì phẩm chất cây mâu sẽ nâng cao. Quan trọng nhất là dùng lực lượng sinh mệnh tế luyện bình khí, hao tổn sinh mệnh sẽ không phục hồi.

Tô Kính cảm mâu sắt nổi lên mặt nước, thấy Tô Mộ còn đứng chờ trên bờ, hần hỏi dò:

- Linh tuyến của ngũ muội có thể tế luyện bình khí?

Tô Mộ kinh ngạc nói:

- Không thể nào!

Tô Kính giải thích rằng:

- Có lẽ vì trong thiết mâu của ta có thất thái tinh thần kim,

Tô Mộ nói:

- Hay là tam ca để thiết mâu lại đây đi, ngâm nó mấy ngày xem có biến đổi gì không, nếu đúng thật thì tam ca tìm chút thất thái tinh thần kim giúp ta, ta dung hợp vào đạo bình của mình.

Tô Kính nói:

- Vậy ta về đây, thất thái tinh thần kim có ở chỗ sư phụ của ta, để ta xin một ít. Đạo bình của ngũ muội là chủng loại gì? Phi kiếm?

Tô Mộ gãi tay, cái vòng trên cổ tay lóe sáng:

- Là roi mềm này, tam ca cũng thấy rồi.

Tô Kính nói:

- May mắn không tốn nhiều, chắc bên sư phụ đủ rồi.

Tô Kính tùy tay vung mâu sắt ném vào suối nước nóng, dưới ao cực sâu, linh khí chỉ hơi đậm hơn nhưng hẳn cảm giác nó không tầm thường. Đây không phải thủ đoạn bài bố thuật đạo gì mà là thiên nhiên hình thành.

Thất thái tinh thần kim cực kỳ quý giá nhưng sử dụng không rộng, chỉ có thể dùng vào việc luyện chế binh khí. Trong mấy vạn sao băng chưa chắc tinh luyện ra một lượng thất thái tinh thần kim, nếu may mắn có lẽ trong một sao băng toàn là kim loại này. Tô Mộ mở miệng xin, Tô Kính hơi thấy yên lòng vì nàng không nói mâu sắt ngâm trong linh tuyến có gây ảnh hưởng gì với linh tuyến không.

Tô Mộ vẫn còn hơi bất an:

- Để ta tiến tam ca.

Nàng đá một cước nếu trúng người khác có lẽ chết người, khi đó Tô Mộ đá không nương chân, nàng không cách nào kiềm chế lòng hung ác.

Hai người một đường không nói chuyện, Tô Mộ tiễn Tô Kính ra cây cầu dài.

Thấy Tô Kính xoay người đi, Tô Mộ bỗng nhiên cất cao giọng nói:

- Ngày mai tam ca qua đây chơi được không?

Tô Kính quay đầu nhìn Tô Mộ đạo y bay bay đứng ở đầu cầu, sương mù trắng dày đặc sau lưng nàng cuộn trào theo gió, phong tư toát ra cô đơn.

Tô Kính đồng ý, xoay người:

- Được rồi, ta sẽ đến!

Tô Mộ lại bảo:

- Mai là ngày kị của mẫu thân ta!

Tô Kính sùng sốt, trầm giọng nói:

- Ta nhất định đến!

Chờ Tô Mộ biến mất trong sương trắng Tô Kính mới xoay người đi, qua khu rừng. Đám tiêu yêu trong bóng ma đã nhận được Tô Kính, không dám rình tập hãm nữa. Bước chân Tô Kính nhẹ nhàng, chút ngăn cách với Tô Mộ đã không còn.

Đến thế giới này lần đầu tiên Tô Kính có cảm giác thương tiếc một người, lần đầu cảm thấy nơi này là nhà, hẳn có huynh đệ tỷ muội.

Tô Kính đi ra rừng cây, tìm Lâm Hoành Sơn xin thất thái tinh thần kim. Lâm Hoành Sơn không chút do dự dựa theo Tô Kính miêu tả kích cỡ vòng tay, quy cách sau khi biến ra vũ khí chia nửa lượng thất thái tinh thần kim cho hắn.

Thứ này không phải Lâm Hoành Sơn bỏ ra mà là Tiêu Dao Hầu tặng Tô Kính, gã giữ lại hơn phân nửa để dùng vào việc chế tạo áo giáp binh khí cho thuộc hạ thân tín. Bạch Hồ nguyên thai đã có hình thức ban đầu, luyện chế binh khí tiết kiệm rất nhiều nên Lâm Hoành Sơn dư dả thất thái tinh thần kim.

Tô Kính lấy thất thái tinh thần kim rồi nói cho Lâm Hoành Sơn nghe về mâu sắt.

Lâm Hoành Sơn đưa cho Tô Kính một cây mâu sắt khác giống y như đúc, nói:

- Cái này rất có thể trở thành thần binh thứ hai của ngươi. Ta có cách rèn thần binh thứ hai nhưng sẽ phải tiêu hao sinh mệnh lực. Chúng ta tu luyện vì trường sinh, nếu vì vũ khí mà tiêu hao sinh mệnh là ngu ngốc. Ngươi dùng tạm thiết mâu này, cây kia cứ đặt trong linh tuyến, khi nào sinh ra cảm ứng tâm linh với ngươi thì lấy ra.

Tô Kính thăm mừng, nếu cây mâu sắt kia trở thành thần binh thứ hai thì không cần hắn dùng chân khí kích phát ngũ sắc thần quang, không như bây giờ sức chiến đấu giảm mạnh.

Cường giả Đạo Môn phát ra thuật đạo đều là một ý niệm liền phát, nếu ngũ sắc thần quang không thể trực tiếp bắn ra từ binh khí mà phải xoay một vòng trong người hắn, gặp đối thủ thực lực ngang ngửa rất có thể bị đối phương bắt lấy lỗ hổng.

Hôm nay bị Tô Mộ đá một cước cũng tại vì Tô Kính kích phát ngũ sắc thần quang không đủ.

Tô Kính quay về chỗ ở của mình, kêu Tử Đằng lấy một bộ sách ra, kéo ghế ra viện tử. Tô Kính đọc sách đến trời tối mới tắm rửa thay đồ ngồi đi ngủ.

Diễn tịch Đạo Môn đa số lưu trữ trong ngọc giản, ít ra ở Hầu phủ là vậy. Tô Kính toàn đọc chư tử bách gia, chép thủ công, theo cách nói ở Trái Đất là sách quý sách cổ.

Sáng sớm hôm sau, bỗng nhiên có thân binh truyền tin kêu Tô Kính đi Lăng Uyển Thư Hải một chuyến. Tô Kính đang định đi đảo nhỏ của Tô Mộ, bị Tiêu Dao Hâu kêu đi thì hẳn phải đi.

Tô Kính theo thân binh đến Lăng Uyển Thư Hải. Tiêu Dao Hâu Tô Dương không gặp Tô Kính trong thư phòng, hẳn được dẫn lên phòng cờ trên đỉnh tầng.

Một cái bàn cờ màu đỏ điều bằng hỏa ngọc đập vào mắt Tô Kính, nền dưới bàn cờ là chất liệu gỗ xanh sẫm, hơi thở trung chính bình hòa. Tô Kính và Tiêu Dao Hâu cách nhau cái bàn cờ, trên bàn cờ toát ra lực lượng giảm thấp uy áp từ người già hơn chín mươi phần trăm.

Dù vậy cơ thể Tô Kính bản năng căng thẳng, tư duy hơi khó tập trung.

Vì Tiêu Dao Hâu không có ý ức chế lực lượng gần như bạo ngược trong người

mình, già vừa chơi cờ vừa trò chuyện với Tô Kính. Hẳn thầm thắc mắc, Tiêu Dao Hâu bận rộn công việc cả ngày, sao rảnh rỗi chơi cờ với hắn? Không lẽ biết hôm nay hắn đi gặp Tô Mộ, đặc biệt không cho hắn đi? Ý nghĩ này hơi lạ, hắn và Tô Mộ nói chuyện không có gì đáng để Tiêu Dao Hâu chú ý.

Tô Kính không kiềm được ngược lên nhìn mặt Tiêu Dao Hâu.

Đạo Môn không có nhiều quy định như Nho môn, hai người chơi cờ nhìn thẳng mặt không xem như thất lễ. Khuôn mặt Tiêu Dao Hâu nho nhã tuấn tú, tuế năm tháng không để lại dấu ấn trên mặt mày già. Nhưng mắt Tiêu Dao Hâu sâu thẳm, có sự sắc bén ẩn giấu kín.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 133: Bạc tình

Tô Kính rất khó tưởng tượng tại sao người này ngồi trước mắt hắn mà như đây là ngọn núi, núi lửa tùy thời phun trào rồi lại lạnh băng.

Tiêu Dao Hâu tu luyện Thanh Minh Chân Giải đến trình độ này có lẽ thành công nhất trong nguyên Tô môn, dù Tô môn có cường giả Kim Đan bát trọng về sức chiến đấu sẽ không cao hơn Tiêu Dao Hâu bao nhiêu.

Tô Kính nhìn Tiêu Dao Hâu, hắn cảm giác như đang xem một mê cung cực kỳ rắc rối phức tạp, thời gian lâu cảm thấy chóng mặt.

Tiêu Dao Hâu đặt một quân cờ xuống, mở miệng hỏi:

- Kính nhi, Lâm Hoành Sơn là cường giả võ đạo vừa tu đạo pháp, sao gần đây hơi thở của người yếu đi, cơ thể có khỏe hơn không?
- Hôm qua đi chỗ ngủ muộn lỡ sơ sẩy bị thương chút.

Tô Kính trả lời:

- Sợ là trong một tháng này không thể tu hành, phải tập trung đối phó chân khí khác lạ trong người.
- À, Lâm Hoành Sơn truyền dạy chiến pháp gì cho Kính nhi?
- Mâu thuật, đáng tiếc Không Tước Mâu bị hủy, giờ Lâm sư phụ luyện chế một mâu ngắn cho hài nhi, không bén bằng Không Tước Mâu.
- Cũng hết cách, phơi thai Không Tước Mâu là thứ hiếm có trong Không Tước Đạo Cung, ta hao hết da mặt cầu một cái, không thể nào xin thêm cái thứ hai.
- Cảnh giới quan trọng hơn, đi Vũ Lâm quân phục dịch nếu không cần thiết thì hài nhi sẽ không xông pha chiến đấu.
- Kính nhi nghĩ được vậy thì tốt, phé phù ta đưa vẫn còn chứ?
- Còn.
- Chờ Kính nhi Trúc Cơ thành công hãy bỏ chút thời gian luyện chế một phù giáp ít nhất mười hai vạn phù lực trở lên. Đi biên quan bắc vực thì không có thời gian luyện chế nữa. Trừ bỏ hao tổn số phé phù còn lại Kính nhi có thể luyện chế một ít phù giáp cấp thấp ban thưởng cho thuộc hạ. Những cách luyện chế của Đạo Bình Ti có nhiều cấm chế đều là Khương thị cố ý để lại sai sót, về chuyện này Kính nhi phải tự mình làm.
- Vâng thưa phụ thân.

- Ta sẽ không cho Kính nhi cường giả Kim Đan áp trận, càng không có ai bảo vệ ngươi. Lần này bệ hạ muốn viễn chinh, công lao của mình phải tự giành lấy. Nếu Kính nhi cần vật tư thì ta sẽ cho một ít, nhưng phải là vật tư khó kiếm, còn loại bình thường thì Kính nhi tự tìm cách.

- Là bệ hạ thử thách sao?

- Đúng vậy, mỗi gia tộc đều có tử đệ như Kính nhi tòng quân, nếu dựa vào những trưởng giả chúng ta giúp đỡ ngồi chờ quân công thì bệ hạ sẽ không vui. Đặc biệt lần này bệ hạ sẽ phong thưởng nhiều tước vị, người không có thực lực thì đừng nghĩ nổi bật. Kính nhi phải nhớ kỹ, trí tuệ cũng là một phần quan trọng tạo nên thực lực.

- Vâng!

- Về cữu cữu, Kính nhi có hận hấn không?

Dường như Tiêu Dao Hạo chỉ trò chuyện, đề tài chấp vá lung tung nhưng toàn lấy mấy chuyện xảy ra gần đây làm nền, lan rộng nghĩa ra.

Tô Kính trả lời thật lòng:

- Sao có oán hận được, hết thảy đều là kiếp số.

- Kiếp số...nói đúng lắm. Kính nhi, cữu cữu của ngươi có vấn đề, hấn là đệ đệ ruột của mẫu thân ngươi, ta không tiện giết hấn, chỉ hù dọa. Sau này Kính nhi đừng tới lui thân thiết với hấn, dù gì cũng là Kim Đan, nếu hấn thật sự muốn hại ngươi thì dù ta sắp xếp nhiều người bảo vệ hơn nữa cũng không được.

Hai người như phụ tử ruột tán gẫu, nói đến sau này Tiêu Dao Hạo phân tích tỉ mỉ nguyên kế hoạch xuất binh của hoàng đế cho Tô Kính nghe. Làm quân nhân trong Vũ Lâm quân nên làm cái gì, làm thế nào mới kiếm được công lao lớn nhất.

Tô Kính không hiểu mấy chuyện này, chỉ có thể tìm kinh nghiệm từ sách vở, Tiêu Dao Hạo trực tiếp vạch ra khiến hấn thu được lợi nhiều.

Sắp đến giữa trưa mà chưa đánh xong ván cờ, Tiêu Dao Hạo bỗng phát tay áo rối loạn quân cờ.

Tiêu Dao Hạo lạnh nhạt nói:

- Ta đã lâu không ăn gì, chắc Kính nhi cũng đói rồi, đi đi, chỗ của ta cấm khói lửa, không có đồ gì cho ngươi ăn.

Tô Kính đứng dậy.

Tiêu Dao Hạo lấy một cái hộp ra giao cho Tô Kính:

- Đây là một hộp bảo thạch, cầm đi đổi kim ngân. Tô Mộ muốn mang binh luôn cần tiền tài thế tục, Kính nhi đừng nói là ta đưa.

Tô Kính thăm nghĩ: thì ra tìm ta chơi cờ, tán gẫu, nói hết nửa ngày chỉ để lót đường. Đá quý trong thế tục quý trọng hơn kim ngân nhiều. Hộp bảo thạch này đủ cho kế hoạch của Tô Mộ.

Tô Kính cầm hộp, chào từ biệt Tiêu Dao Hạo, được thân binh tiễn ra Lăng Uyên Thư Hải. lúc này mặt trời treo cao, Tô Kính sợ Tô Mộ chờ sốt ruột nên đòi thân binh cho một con ngựa, chạy dọc theo đường lớn một vòng, móng ngựa như bay đi tới trước cầu dài.

Tô Kính leo xuống ngựa, hấn chưa lên tiếng đã có dải sáng bắn ra.

Giọng Tô Mộ truyền ra:

- Tam ca vào đây, đừng để con ngựa lại gần, nó sẽ giết mình.

Tô Kính vỗ mông ngựa, con ngựa biết đường tự trở về.

Tô Kính đi qua cây cầu dài, Tô Mộ không đi ra nghênh, giọng phát ra từ hướng khác:

- Tam ca qua đây.

Tô Kính men theo thanh âm vòng qua lầu cao điều từ vách vực bên tay phải, đập vào mắt là rừng cây đỏ. Vòng qua hai bên lầu cao hướng khác nhau có phong cảnh hoàn toàn khác.

Tô Mộ đứng ngoài rừng cây đỏ máu, gương mặt nhìn không thấy bức tường đỏ vòng quanh suối nước nóng. Đây chính là trận pháp, tuy không đến mức ngăn cách không gian nhưng đủ để ngăn cản tai mắt luyện khí sĩ dưới Kim Đan kỳ.

Tô Kính chưa từng thấy rừng cây đỏ, không có trên sách hình. Rừng cây chiếm diện tích không lớn, bên trong lò mờ, có đá lờ mờ.

Tô Kính cất bước không lâu sau đến giữa rừng cây, một tấm bia đá dựng dưới mặt đất phẳng, chỉ có bia đá, không có mộ.

Tô Mộ ngồi trước bia đá, dưới đất trải tấm chiếu, trên chiếu có tám bình rượu rỗng. Hôm nay Tô Mộ không mặc đạo y, váy dài màu đỏ tôn lên làn da

trắng mềm mại.

Tô Mộ giờ tay chỉ tấm chiếu, Tô Kính khom người vái bia đá rồi ngồi xuống.

Tô Mộ ném bình rượu cho Tô Kính, chỉ vào bia đá:

- Bên dưới không có gì, mẫu thân thậm chí không để lại cho ta một bộ đồ từng mặc.

Mùi Tô Kính cay cay, hần cũng vậy, giờ muốn bái tể phụ mẫu cũng không có chỗ nào để tìm thi cốt.

Tô Kính rút nút bình ngửa đầu uống ừng ực, cảm giác chua cay trôi tuột qua cổ họng phun ra từ lỗ mũi, xoang mũi như bốc cháy.

Hốc mắt cay đã không còn, Tô Kính cười khen:

- Rượu ngon!

Tô Mộ cười nói, mặt không chút sắc hồng:

- Lấy gì giải sầu, chỉ có quỳnh tương, nghe nói đây là tam ca viết?

Tô Kính tự giễu:

- Sao chép thôi, không tính là bất chúc nữa là.

Tô Mộ không hỏi tới, thế giới này không có Hán đại, không có Tào Tháo, nằng cho rằng hần tự sáng tác câu thơ này.

Tô Mộ uống rượu, nói chuyện cũng nhẹ nhàng nhiều:

- Hôm nay tam ca thật tuần tú.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Liệu (1)

Tô Kính vì biểu thị tôn trọng nên mặc áo trắng, trừ bên hông treo khối ngọc giác xanh biếc ra không có màu khác. Áo trắng tôn lên nét anh khí, làm Tô Kính có vài phần phong lưu.

Tô Kính không tiếp lời, hần vươn tay đòi một bình rượu.

Tô Mộ ném bình rượu cho Tô Kính, mặt chợt ửng hồng.

Tô Mộ nhìn bia đá không tên, lẩm bẫm:

- Tam ca có biết tại sao ta oán hận phụ thân không?

Tô Kính lắc đầu.

Tô Mộ cười nói:

- Ta không phải nhân loại, mẫu thân của ta là một đại yêu.

Tô Kính gật gù:

- À.

Chuyện này đối với người ở thế giới này rất đáng giật mình, với người Trái Đất như Tô Kính thì không có gì đặc biệt. TV, điện ảnh, tiểu thuyết, kịch, tất cả đều có chuyện kể về tình yêu của con người và yêu. Ít ra với người Trung Quốc thì không cần thuyết phục mình chấp nhận tình cảm đó, chuyện này rất bình thường.

- Nhân loại đến cảnh giới Kim Đan đã không cách nào sinh dục hậu đại. Phụ thân và mẫu thân sinh ra ta lúc phụ thân chưa phải Kim Đan, mẫu thân đã là cường giả trong đại yêu. Mẫu thân...không phải yêu binh nhân loại nuôi, yêu tộc Kim Đan sinh dục hậu đại sẽ rút thực lực ngay.

Tô Kính chỉ yên lặng nghe, trong lòng mơ hồ biết cái gì.

- Thôi, không nói nữa, phụ thân máu lạnh bạc tình, ta cũng không biết làm sao. Tam ca, lần trước ta đã ca một khúc là dùng thuật đánh nhau của yêu tộc, ta chỉ nói bí mật này cho tam ca biết. Giờ tam ca nói cho ta nghe xem sao ca...

Tô Kính xua tay:

- Chuyện này bắt đầu nói từ vết thương trên người ta.

Tô Kính không ngờ Tô Mộ nói ra bí mật của mình sau đó hỏi ngược lại bí mật của hắn.

Tô Kính nhìn eo Tô Mộ, trên váy dài lửa đỏ đeo dây lưng bện bằng tơ nhện, không treo ngọc giác. Dù vậy Tô Kính không thể nói ra thân phận đệ tử Bình gia của mình, càng đừng nói tới hắn là một kẻ xuyên qua.

- Lúc nhỏ xú phụ thân mang ta vào kinh, trên đường gặp mai phục giết. Từ khi đó khí hải đan điền của ta bị tổn hại, tu hành chậm hơn người bình thường gấp mấy chục lần, thậm chí là trăm lần. Ta cũng có cố gắng nhưng mọi nỗ lực đều là phí công...

Tô Kính lặng im, trong lòng thê lương. Thế tử Tiêu Dao Hạo không phải kẻ đòi phé ngay từ đầu, gã cũng ăn nhiều đau khổ, thử tu hành, trở thành một người khiến phụ thân vừa lòng. Nhưng khí hải đan điền bị tổn thương khiến mọi thứ chỉ uống công. Lúc trước Tiêu Dao Hạo gánh trách nhiệm gia tộc nặng nề, không có quyền dùng quân công trong tay đổi lấy Hoàng Đình Thần Ngọc. Nên phụ phụ Tiêu Dao Hạo đi Nam Cương, ở mười năm trời, sát phạt mười năm để đổi một khối Hoàng Đình Thần Ngọc.

- Sau đó phụ thân mời Lâm Hoành Sơn đến truyền dạy võ kỹ cho ta, ta được một thứ có thể tu hành pháp môn luyện khí thượng cổ, tốc độ tu hành không quá mau nhưng có thể kiềm tu Thanh Minh Chân Giải, khiến ta tu hành được như người bình thường. Môn chân khí đó phải quan sát một con cỏ xà nuốt trời, có thuộc tính hấp thu mãnh liệt. Nhưng nếu ngũ muội không đựng vào khí hải đan điền của ta thì sẽ không xuất hiện tình huống như hôm qua.

Tô Kính nói cơ bản đều là sự thật, nhưng đã bỏ bớt nhiều chỗ then chốt.

Cổ pháp luyện khí đúng là chậm hơn hiện tại nhưng có nhiều điểm thần kỳ. Nghe nói người thượng cổ bẩm sinh có tuổi thọ trên ngàn năm, nên lúc tu hành vững vàng từng bước, không như bây giờ chạy đua với thời gian.

- Cách này chắc có nhiều khiếm khuyết, tam ca...

- Ài, lần trước vào Địa Phủ Chi Môn gặp chút rắc rối, suýt chết ở bên trong. Nhưng gặp họa được phúc, cơ thể của ta tương đương với đúc lại, tổn thương khí hải đan điền được chữa lành. Ta tu luyện chân khí cỏ xà và thanh minh chân khí không xung đột, tuy chậm chạp nhưng ưu điểm là vững chắc. Cách này đúng là về sau sẽ có chút vấn đề, nhưng thuật luyện khí thượng cổ dù giữa chừng không tu hành cũng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tô Mộ ném một bình rượu cho Tô Kính, hỏi:

- Vậy tam ca có thể truyền dạy pháp quyết đó cho ta không?

Tô Kính trầm ngâm nói:

- Ít nhất phải tu luyện đến cảnh giới Trúc Cơ mới được, ta sẽ chế tạo một khối ngọc giản cho ngũ muội quan sát, thổ nạp theo khẩu quyết hầu như không có hiệu quả.

Không hiểu sao Tô Kính không từ chối yêu cầu của Tô Mộ. Trực giác nói với hắn là Tô Mộ rất quan trọng với Tiêu Dao Hạo, nhưng trong lòng hắn không muốn thừa nhận mình muốn lợi dụng năng, nên bản năng đồng ý.

Tô Mộ uống hớp rượu, mặt có chút sắc đỏ:

- Chỉ có tam ca là thân nhất, ta không trông chờ vào hai ca ca khác.

Đây đã là bình rượu thứ mười vào bụng Tô Mộ.

Tô Kính ngồi trên chiếu, nói:

- Làm người chỉ có thể tự dựa vào mình.

Rừng cây đỏ xung quanh thấp thoáng ánh sáng đỏ, bia đá toát ra vẻ bi thương.

- Ha ha, nói đúng, huyết mạch tình thân có là gì, lúc bách gia bị tru diệt đã có quá nhiều trò hề. Nhưng tam ca, ta thích ca nhất, nếu ca không phải là ca của ta thì ta đã gả cho ca.

Tô Kính suýt phun ngụm rượu, không kịp vận chuyển chân khí, xoang mũi nóng rát chảy nước mắt.

Tô Mộ cười to bảo:

- Tam ca đừng kích động vậy chứ!

- Muội thì biết gì, cái này gọi là hồ quán đỉnh, bí mật không truyền của Đạo Môn.

Tô Kính không sợ Tô Mộ trêu chọc, lòng bỗng yên ổn. Một người vỏ ngoài càng cứng rắn thì lòng càng mềm mại, hoặc nên nói là yếu ớt.

Tô Mộ không yếu đuối, nhưng người kiên cường đến vậy cũng cần có ai chia sẻ nặng nề trong lòng.

Quả nhiên Tô Mộ chỉ mềm mại một chớp mắt:

- Với tính cách của ta vốn không có chấp thành tiên, nhưng nếu ta không thành tiên thì không có quyền lực đứng trước mặt phụ thân trực tiếp hỏi mẫu thân chết như thế nào.

Sau khi nói ra câu này Tô Mộ không có chút gì yếu ớt, toát ra vẻ bùng bùng phấn chấn.

- Hỏi rồi làm sao?

- Hỏi rồi lòng ta sáng khoái.

Câu này mới thật sự khiến Tô Kính như thể hồ quán đỉnh. Hắn theo đuổi trường sinh, nó thật sự là quan trọng nhất sao? Ít nhất trên Trái Đất Tô Kính chưa từng nghĩ về điều này.

Gien được vật kéo dài tuổi thọ đã không phải bí mật, nhưng sẽ ảnh hưởng đến trí lực, Tô Kính không suy nghĩ nhiều về nó. Tô Kính yêu thích khoa học, nếu không có đầu óc thông minh tuyệt đỉnh thì không được.

Người sống trên đời chỉ cầu sáng khoái.

Như Tô Kính tự mình thử nghiệm trang bị phản trọng lực, nếu xảy ra phản ứng hủy diệt thì thứ đó có thể phá hủy một nửa thành phố. Nhưng Tô Kính không sợ ngược lại cực kỳ hưng phấn.

Tô Kính đã bị Tô Mộ đánh thức nỗi lòng rạo rực, hắn vứt bỏ các loại kiêng dè, nói:

- Ngũ muội, chúng ta nên sửa kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Liều (2)

- Kế hoạch gì?

- Chẳng phải ngũ muội muốn thành lập tư quân sao? Ta có một kế hoạch có thể giúp ngũ muội tạo nên một đội binh cường.

Tô Mộ hơi hứng thú nhưng không ôm hy vọng quá lớn:

- Tam ca nói thử xem.

Để quốc có bốn đội tinh nhuệ, Tô Kính nói muốn tạo ra binh cường nhưng sẽ không mạnh hơn bốn đội tinh nhuệ.

- Trở lại rồi nói, ta cần huyền ảnh thạch giải thích.

- Không cần, ta không ngốc.

Tô Mộ cười nói:

- Nói đơn giản là được, tam ca cũng không cần thuyết phục ta, ta không giỏi chỉ huy quân đội, nếu tam ca có kế hoạch thì tốt nhất. Ta vốn định dựa theo tiêu chuẩn Nguyên gia thành lập tư quân, cứ làm theo khuôn.

Tô Kính trầm ngâm một chút, bắt đầu kể lý niệm chiến thắng mình biết đối với trận chiến sắp xảy ra.

Tô Mộ càng nghe càng mê, Tô Kính nói mỗi một thứ không phải tự hắn nghĩ ra, nhưng lần đầu hắn gộp tất cả lại, ít ra trên đời này khái niệm quân chủng khá mơ hồ.

Đồng Tần đế quốc chỉ có kỵ binh, bộ binh, thủy binh. Phân chia kỵ binh và bộ binh tính theo tốc độ, năng lực mang theo vật tư.

Có thể một ngày đi trên năm trăm dặm là kỵ binh, cần có năng lực ngày đi ngàn dặm vừa chạy nhanh xung phong. Không đến trình độ này dù một sĩ binh được phát ba con chiến mã vẫn tính là bộ binh.

Tô Kính đưa ra khái niệm lính cơ quan, chế tạo một loại hạm lớn bay không có năng lực công kích, hạm chờ luyện khí sĩ làm thủ đoạn phòng hộ, chờ tình nhuệ trọng giáp. Loại hạm lớn bay này không có nhiều năng lực phòng hộ. Một loạt thiết kế binh chủng sắp tới của Tô Kính xoay quanh hạm lớn bay này.

- Tam ca, ta có một câu hỏi. Nếu có cường giả Kim Đan công kích hạm lớn bay thì chẳng phải là gà bay trứng vỡ?

Tô Kính cười to, hỏi ngược lại:

- Nếu cường giả Kim Đan công kích quân đội dưới đất chẳng phải cũng là bẻ gãy nghiền nát sao?

- Đó mới là lực lượng, chúng ta không chịu nổi!

- Ta đi nói với phụ thân mời người thiết kế, mỗi năm đế quốc bỏ ra nhiều kinh phí để nghiên cứu binh khí Đạo Môn, của ta có thể xếp vào kế hoạch. Cũng để biết quốc gia Tà Thần ở vị trí nào ngoài mười vạn dặm, đi từng bước thì binh lính bình thường tóc đôi màu trắng hết.

Tô Kính hiểu rõ dù hần không nói thì đế quốc cũng sẽ nhanh chóng nghiên cứu chế tạo loại hạm thuyền vận binh. Nhưng đế quốc sẽ không giống Tô Kính có lý niệm chiến tranh hiện đại, loại thuyền này đơn giản để vận chuyển binh sĩ.

Ở trong tay Tô Kính thì có thể cải tạo lại thuyền, có năng lực chở lớn nhất, tốc độ cơ động mau hơn, có thể không bị hạn chế địa hình bay lên và đáp xuống.

Quan trọng nhất là Tô Kính cần tiêu hao rất thấp.

Chiến hạm bay của đế quốc là công phòng một thể, khá uy mãnh, tương đương với đạo khí tuyệt phẩm cỡ lớn, tiêu hao cao khủng khiếp.

Nên tài lực như đế quốc chỉ mới tạo ra tám chiếc. Tám chiến hạm bay, cường giả Kim Đan gì đó chắn đằng trước cũng sẽ bị nghiền qua.

Muốn đối phó loại chiến hạm này cách tốt nhất là dùng trận pháp cỡ lớn phòng ngự trung tâm, đừng trông mong vào dã chiến, muốn ngăn cản hạm bay tấn công chỉ có thể dựa vào thành thị.

Tô Mộ bị Tô Kính thuyết phục, nàng bỗng nhiên cảm thấy mình muốn phong hầu không quá khó khăn.

Tiêu Dao Hầu chỉ cần thêm vài thứ của Tô Kính trong kế hoạch nghiên cứu chế tạo ban đầu của đế quốc, vậy thì rất nhanh có thể lấy ra bản vẽ tùy thời sử dụng.

Nếu tư quân của nàng được trang bị những binh khí Tô Kính nói thì sức chiến đấu có thể xem như cường quân.

Hai người uống hơn một trăm bình rượu nặng, say ngã trên chiếu. Lúc Tô Kính mở mắt ra trời đã tối, Tô Mộ ngủ say một bên chiếu.

Tô Kính không đánh thức Tô Mộ, há miệng phun ra một tấm phế phù, dùng chân khí viết mấy hàng chữ đặt dưới bình rượu rỗng, sau đó hần rời khỏi rừng cây đỏ đi vòng qua lầu cao, lên cầu dài.

Sương trắng tràn ngập trên cây cầu dài, Tô Kính đi qua từng bước, mỗi bước chân như trùng lặp với dấu chân lần trước đã đi. Tô Kính không có ý, bước chân của hần vô cùng nhẹ nhàng, không cần động não, thân thể tự nhiên đi phù hợp con đường hần chọn.

Đời này ta muốn sống thật sáng khoái!

Tô Kính còn ngấm men say, nổi hứng cao giọng hát. Trên đảo nhỏ giữa hồ, lầu các điêu từ vách vức, Tô Mộ đứng dưới mái cong nhìn chăm chăm bóng lưng Tô Kính, tay cầm tấm phế phù mà hần để lại.

Tay Tô Mộ siết chặt phế phù, chỉ nhìn hàng chữ một lần nàng đã thuộc lòng.

[Tô Mộ, muội của ta.

Huynh từng nghe như vậy, phục ma trước tiên phục tâm mình, trước ngự hoành liêu khí này. Huynh lại nghe như vậy, không được trường sinh thì cuối cùng không được gì. Cái gọi là trường sinh chẳng qua là kẻ mê cá cược hướng đạo, thật đúng là nghe đạo hôm nay dù chết ngay cũng không tiếc. Không biết muội của ta có chịu liều ngộ đạo?

Trần trọng, trần trọng, huynh Tô Kính viết.]

Mặt Tô Mộ dần lộ nụ cười, bóng lưng biến mất trong sương trắng in sâu trong lòng Tô Mộ.

Tô Mộ là nửa yêu, tính cách thẳng thắn. Tô Mộ vốn ghét Tô Kính đòi phế, bây giờ thấy hần có tài như vậy thì sinh lòng mến mộ.

Nhưng hai người dù sao là huynh muội, loại cảm giác này đành nhẹ nhàng gác lại.

Người tốt như vậy nàng phải tác hợp mới được, ngày mai đi tìm Vô Ưu công chúa kể về tam ca đi. Ca ca phải tìm một tẩu tử mà nàng vừa mắt mới được.

Tô Kính trở về viện tử của mình, các nha hoàn đã không chờ ở bên ngoài, đều bận rộn đọc sách trong nhà. Tô Kính thăm mừng, hẳn không có nhiều người gần gũi đáng tin, tám nha hoàn từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

Cùng thế tử lớn lên? Tô Kính có ảo giác hẳn vốn là thế tử, linh hồn nhà khoa học đã chết, hẳn chỉ hấp thu ký ức của một kẻ xuyên việt. Cảm giác của Tô Kính hỗn loạn, hẳn rốt cuộc là ai?

Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp, Tô Kính chợt hiểu ý nghĩa câu thơ này.

Hèn gì trong điển tịch trên đời này giữ thái độ khá bảo thủ về việc dung hợp linh hồn, dù là U Minh Đạo Cung cũng không đề cử dung hợp linh hồn khác tăng cao lực lượng của mình.

Từ Đàng thấy Tô Kính người đầy mùi rượu chỉ cười cười, sai nhóm Bạch Anh lấy nước giếng cho hắn súc miệng, rửa mặt. Từ Đàng hỏi Tô Kính muốn tắm không, hắn nói tạm thời không, sai nàng đi làm thức ăn đưa vào phòng.

Nhóm nha hoàn bận rộn công việc. Tô Kính ăn chén canh thịt rồi nằm trên giường lật xem sách. Nếu đã quyết định thả lỏng tay chân làm một trận thì Tô Kính sẽ không giữ lại cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Bỏ lệnh cấm

Tô Kính nói kế hoạch với Tô Mộ chỉ là bắt đầu, thứ hắn thật sự muốn làm là tạo dựng một tiêu chuẩn mới, khiến đế quốc tổ kiến quân đội theo tiêu chuẩn này. Làm vậy thì công lao của Tô Kính không nhỏ hơn đánh chiếm quốc gia Tà Thần. Trên Trái Đất Tô Kính còn trẻ đã là quân hàm thiếu tướng.

Nếu dựa vào xông pha chiến đấu Tô Kính phải chờ đến năm mươi tuổi mới được chức đó.

Trong điển tịch bách gia mấy loại như thuật cơ quan khôi lỗi đa số bị thu vào hoàng cung, không nhiều thứ lưu truyền ở bên ngoài. Nhưng trong Hầu phủ có nhiều ghi chép tri thức cơ bản.

Tô Kính là người đọc nhiều Hoàng Đình Kinh, có thể phân giải những tri thức cơ bản thành phù văn đơn độc. Tô Kính không muốn tạo ra thứ gì đẳng cấp tiên khí, chỉ cần pháp khí đủ tốt là tạm ổn.

Đêm đó Tô Kính tự sao chép bút ký, viết hơn hai trăm tờ giấy dày, vẽ hơn bốn trăm phần bản phác thảo sơ đồ. Chờ khi thấy mặt Tô Kính ngước nhìn ngoài cửa sổ, trời đã sáng.

Tô Kính đẩy cửa ra, trong phòng kẻ bên tới lượt nhóm Lam Mân trực, bốn nha hoàn mặt ủ rũ rõ là cũng thức đêm.

Lục Hà hơi bất mãn hỏi:

- Thiếu gia, hôm nay vẫn ra ngoài sao?

Tô Kính sắp xếp cho nhiều thứ, mỗi ngày hắn ra ngoài đi dạo không biết làm thứ gì.

Tô Kính lắc cổ tay:

- Đi gặp phụ thân, có chút việc.

Tô Kính phát hiện bây giờ hắn không sợ gặp Tiêu Dao Hầu nữa, hai chữ phụ thân dễ kêu ra hơn.

Thanh Liên ít khi nói chuyện không kiềm được lên tiếng:

- Thiếu gia ăn chút gì trước đi.

Bây giờ Tô Kính ít khi ăn đồ nhà, viện tử này trở nên lạnh lẽo.

Tô Kính nói:

- Không được, phải rồi, hôm nay ta sẽ trở về muộn chút, không cần chờ.

Tô Kính ra khỏi viện của mình, vòng qua đường nhỏ tìm một đội thân binh tuần tra đòi một con ngựa, chạy thẳng đến Lăng Uyển Thư Hải.

Tiêu Dao Hầu nghe nói Tô Kính đến gấp thì hơi thấy lạ. Tiêu Dao Hầu chú ý Tô Kính nhiều nhưng không sử dụng thủ đoạn đối với Tô Mộ, gã không biết hẳn làm cái gì. Hôm qua Tô Kính đến, thứ gì nên nói Tiêu Dao Hầu đã nói, thoát trông tiểu tử này không tình nguyện gặp gã, không ngờ mới sáng sớm hẳn tìm tới cửa.

Vì vậy Tiêu Dao Hầu có nhiều công việc phải làm nhưng vẫn kêu Tô Kính vào thư phòng ngay, để người khác chờ bên ngoài.

Tô Kính nhìn đám phụ tá rút ra khỏi thư phòng, chợt nhận ra hẳn đến không đúng lúc. Nhưng nếu đã đến thì hẳn sẽ nói ngắn gọn, hẳn lấy phác thảo sơ đồ mình vẽ suốt đêm ra khỏi vòng tay, đặt lên bàn Tiêu Dao Hầu.

Tiêu Dao Hầu chỉ quét sơ thần thức, biểu tình kỳ lạ:

- Kính nhi, đây là cái gì?

- Đại hạm bay, dùng để vận binh, còn có rất nhiều cơ quan khôi lỗi loại nhỏ phối hợp lại dùng. Đại khái có thể nâng cao tốc độ hành quân của quân đội để quốc lên gấp tám lần đến mười lần. Trang bị trên đại hạm có thể cho binh sĩ sau khi chạy đi đường dài đến nơi liền chiến đấu ngay.

- Kính nhi, đế quốc có tá chiến hạm bay, chưa bao giờ chịu tạo thêm một cái, Kính nhi biết vì cái gì không?

Tô Kính lắc đầu.

Tiêu Dao Hầu nói:

- Hạch tâm vận động đại hạm bay là tám khối tiên thạch, nguyên Tiêu Dao Hầu chỉ có tám khối tiên thạch. Người không chế tám chiến hạm phù không đều là thân tín của bộ hạ, Kim Đan tử trọng.

Thấy Tô Kính vẫn không hiểu, Tiêu Dao Hầu chợt nhớ ra đây là cơ mật của đế quốc, trừ nhóm người như gã ra trong hoàng tộc ít người biết.

- Kính nhi, vận chuyển trận pháp để chiến hạm bay lên không khó, cho dù không có tiên thạch, mười mấy luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan liền hợp lại cũng có thể làm được.

Tô Kính gật đầu nói:

- Phụ thân, ta biết nhiều trận pháp dùng ngọc thạch điều khiển, không cần sử dụng tiên thạch.

Tiêu Dao Hầu ngây ra, gã vốn cảm thấy ý tưởng của Tô Kính không đáng nhắc đến, vì chỉ có tiên thạch thuần túy mới khiến chiến hạm bay an toàn, vừa bay vừa phát ra trận pháp công kích, phòng ngự. Nguyên khí trong các trận pháp sẽ không hút lẫn nhau gây ra hậu quả đáng sợ gì.

Nếu dùng ngọc thạch làm động lực, bản thân ngọc thạch không có thuộc tính bẩm sinh này. Thật ra mỗi loại ngọc thạch vận chuyển trận pháp đều là luyện khí sĩ luyện chế, luyện ra cấm chế thiên cương địa sát trong ngọc lưu trữ nguyên khí thiên địa. Loại ngọc thạch này trữ năng lượng rất ít ỏi, so với tiên thạch thì không chút giá trị. Muốn dùng ngọc thạch điều khiển chiến hạm thì hao phí quá lớn, không thể để tất cả cường giả Kim Đan đế quốc bỏ việc tu hành luyện chế loại ngọc thạch này đi?

Tiêu Dao Hầu lập tức hiểu ngay phát minh của Tô Kính có ý nghĩa gì:

- Để bản vẽ lại, bây giờ ta đang bận, lát nữa sẽ kêu người Đạo Binh Ti chỉnh sửa giúp ngươi, ta sẽ phái người đưa một ít điển tịch Mặc môn cho ngươi nghiên cứu thêm một thời gian. Ta muốn bản vẽ thật sự.

Tô Kính thấy Tiêu Dao Hầu đuổi mình đi, dù lòng còn nhiều lời chưa nói nhưng đành thôi. Phong cách làm việc của Tiêu Dao Hầu cực kỳ giống quân nhân. May mắn Tiêu Dao Hầu xem hiểu phát minh hẳn sáng tạo.

Hơn nữa Tiêu Dao Hầu ủng hộ hẳn thời kỳ đầu, Đạo Binh Ti phụ trách thiết kế binh khí Đạo Môn, các luyện khí sĩ đều có kinh nghiệm phong phú, giỏi về đạo này. Bọn họ càng đọc nhiều điển tịch bách gia sau cùng chuyển biến thành thứ của Đạo Môn.

Tô Kính biết bản vẽ của hẳn ưu điểm ở ý tưởng, nếu nói so sánh chuyên nghiệp chế tạo vũ khí thì nhóm người Đạo Binh Ti mạnh hơn hẳn nhiều.

Phụ thân làm Đại Tư Mã đương triều đúng là có lợi, người ta muốn sử dụng lực lượng Đạo Binh Ti là điều không thể nào.

Tô Kính rút ra Lăng Uyển Thư Hải, hẳn đi dạo một vòng trong phủ, không ngừng lại ở chỗ Tô Mộ, chỉ nói cho nàng biết Tiêu Dao Hầu đồng ý giúp, kêu nàng yên lòng.

Tô Kính chờ hơn hai tháng, cuối năm đã đến, sắp tới lễ trưởng thành của hẳn. Đạo Môn bắt đầu có tuyết rơi, Tiêu Dao Hầu phái người đưa bản vẽ thiết kế mới đến.

Cuộc sống của Tô Kính đã rất có quy luật, mỗi ngày quan sát ảo ảnh trong Long Xà Đồ Lục một lúc, tu luyện Thanh Minh Chân Giải và Âm Phù Kinh.

Cứ cách hai, ba ngày Tô Kính sẽ chạy tới chỗ Tô Mộ, cho nàng nghe vài thứ về kế hoạch của hắn, bao gồm chiêu mộ và huấn luyện binh sĩ, từ việc lớn đến lật vặt hắn đều nói.

Tô Kính sắp vào Vũ Lâm quân, mọi thứ cần một tay Tô Mộ lo.

Bản vẽ mới vào tay, Tô Kính mời Tô Mộ đến chỗ mình, để trống một đêm lại vẽ phù văn phù văn cơ bản trong đại hạm bay.

Hôm đó Tô Kiến chợt đến chỗ Tô Kính, tay cầm một tờ giấy. Tô Kính xem qua, lại là chữ viết của Tiêu Dao Hầu giải trừ mệnh lệnh cấm túc hắn. Từ khoảnh khắc cầm tờ giấy là Tô Kính đã có thể rời khỏi Hầu phủ, đi bất kỳ chỗ nào trong Ngọc Kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Bạch Mã Tự (1)

Tô Kiến đang rảnh nên mời Tô Kính, Tô Mộ:

- Tam đệ, ngũ muội, hay chúng ta đi ra ngoài chơi?

Tô Kiến biết Tô Kính bị cấm túc lâu như vậy dù Hầu phủ lớn mấy cũng cảm giác ngòai tù. Một khi lệnh cấm giải trừ, trong lòng Tô Kính sẽ khó ngồi yên.

Tô Kính nghi hoặc hỏi:

- Không quá an toàn đi?

Tô Mộ không nề mặt nhị ca:

- Ta không đi.

Tô Mộ cùng Tô Kính về thư phòng nghiên cứu những bản vẽ tiếp.

Tô Kiến cười khỏ, muội muội nhỏ nhất mà tính tình khó nhằn nhất.

- Tam đệ, trong Ngọc Kinh thành an toàn hơn trong Hầu phủ rất nhiều.

Tô Kiến giải thích với Tô Kính:

- Mỗi khu vực trong thành đều có cường giả Kim Đan hoàng tộc chuyên môn tọa trấn. Những cường giả Kim Đan hoàng tộc không nề mặt ai. Nếu thích khách vào Hầu phủ ám sát tam đệ thì những người này sẽ mặc kệ, nhưng nếu ở bên ngoài Hầu phủ có người muốn hại đệ chẳng khác nào khiêu chiến tôn nghiêm một trăm cường giả Kim Đan trong Ngọc Kinh thành.

Tô Kính nuốt nước miếng hỏi:

- Hoàng tộc có một trăm cường giả Kim Đan?

- Đâu chỉ một trăm, cụ thể bao nhiêu thì ta không rõ ràng, nếu không có đủ cường giả Kim Đan thì Khương thị dựa vào cái gì kiềm chế mười hai Đạo Cung? Một trăm luyện khí sĩ hoàng tộc cảnh giới Kim Đan kỳ phụ trách an toàn Ngọc Kinh thành, cường giả thật sự còn trong hoàng cung.

Tô Kính choáng, hắn nghe Lâm Hoành Sơn nói trong quân biên quan bắc vực mới có mười mấy người cảnh giới Kim Đan, đã bao gồm cao thủ ẩn núp trong quân. Luyện khí sĩ tọa trấn đế quốc là ba Kim Đan ở biên quan bắc vực.

Ngọc Kinh thành đứng là dưới chân thiên tử, chỉ là thành quân đã có một trăm Kim Đan.

- Vậy tốt, ra ngoài cũng được nhưng cũng phải có đích đến đúng không? Nếu ra ngoài thì ta cần điều động người trong thân binh đi theo, ca phải mang ít nhất tám người, tầm mười sáu người đúng không?

- Tam đệ, đi ra ngoài không phải để đánh nhau, chúng ta mang hai tiểu tư, chọn thêm hai người cảnh giới Trúc Cơ kỳ trong thân binh là được.

Tô Kiến cảm thấy vậy là ổn, người cảnh giới Kim Đan không thể nào làm tay đám cho ai, có thân binh cảnh giới Trúc Cơ kỳ đủ cần quét hết lưu manh, dù có là lưu manh hoàng gia.

Tô Kính lắc đầu, lúc hắn gặp Sa Tĩnh Nhân Sứ Đạo Nhân thì đã quyết định sau này không để mình dễ dàng rơi vào cảnh nguy hiểm. Quan hệ giữa Hầu

phủ và Thanh Dương Đạo Cung rất căng thẳng, dù người Thanh Dương Đạo Cung không dám giết người trong Ngọc Kinh thành nhưng rất có thể tìm người nhọc nhằn Tô Kính. Nếu hắn đi ra ngoài đang lúc chơi vui bị người đánh mặt mũi bầm dập, bị lan truyền ra ngoài có vào Vũ Lâm quân cũng bị người cười chê.

Tô Kiến hỏi:

- Hay là...hôm nay cứ rảnh rỗi không làm việc, kêu cứ cùng đi ra không?

Nguyên Thủy Vũ?

Tô Kính nhớ đến Tiêu Dao Hầu cảnh cáo, hần lắc đầu nói:

- Nhị ca nói trước chúng ta đi dạo ở đâu?

- Hôm nay là ngày mười tám tháng mười hai, là lúc thành tây náo nhiệt nhất. Thế gia các nơi đều đã trước tiên phái người đến Ngọc Kinh thành hạ thỏ cho hoàng đế, bên Bạch Mã Tự không biết có bao nhiêu tán tu đến chào hàng kỳ trân dị bảo.

Tô Kính nghe xong càng cảm thấy nơi đi hỗn tạp vàng thau lẫn lộn, nhưng hần động lòng, cẩn thận tìm tòi ký về chợ Bạch Mã Tự mỗi năm một lần, đúng là có nhiều đồ tốt xuất hiện.

Trong tán tu người có thể tự tay luyện chế đan dược đếm trên đầu ngón tay. Tán tu nhiều kinh khủng, dù một nửa người biết luyện đan cũng không đủ dùng. Tán tu có thể đến Ngọc Kinh thành ít nhất là cảnh giới Tiên Thiên kỳ, bọn họ không quan tâm đan độc gì, ước mơ cả đời những tán tu này chẳng qua là thành tựu Kim Đan.

Không có tri thức luyện khí hệ thống đầy đủ mà muốn thành tiên là mơ tưởng viễn vông.

Một mục đích khác của các tán tu là được các thế gia lớn vừa mất rồi thu nạp vào gia tộc, nếu lập công lao sẽ được khẩu quyết luyện khí hoàn thiện hơn, hy vọng thành tựu Kim Đan càng lớn.

Bạch Mã Tự là Phật môn xây, Đạo Môn bá chiếm Thần Châu rồi đuổi đi đệ tử Phật môn nguyên Thần Châu. Bọn họ may mắn hơn bách gia chút nhưng cũng lệnh dènh rầy đây mai đó. Tháp cổ vạn năm Bạch Mã Tự bị hoàng tộc Khương thị cải tạo thành chợ lớn.

Trăm năm khói lửa trần gian xóa hết phật quang của Bạch Mã Tự, cái này tiêu hao khí vận Phật môn còn hơn là trực tiếp dỡ xuống.

Bạch Mã Tự to lớn giờ đã là thứ kỳ cục có đủ thanh lâu, nhà hát, chợ, cửa hàng. Hoàng tộc trấn thủ Bạch Mã Tự mỗi ngày rút ra nguyên khí phật quang từ tượng phật.

Phá hoại luôn dễ dàng hơn kiến thiết, tích góp vạn năm, hao hết trong trăm năm.

- Được rồi, chúng ta đi Bạch Mã Tự, nhưng ta không có kim tiền gì.

Tô Kiến rành rọt nói:

- Đi chỗ Đại Tiên Sinh, mỗi năm chúng ta đều có ngạch độ nhất định có thể lấy ra.

Tô Kính tuy là thế tử nhưng cái kẻ xui xẻo cũ không hứng thú gì với việc chiêu mộ tán tu, hoặc nên nói đã chết lòng tiến tới.

Trong ký ức Tô Kính hầu như không tìm thấy tin tức liên quan Bạch Mã Tự.

- Ta đi kêu Tô Mộ, còn Tô Tuyết, đại ca thì sao?

Tô Kính thầm nghĩ: Nếu mọi người đều có ngạch độ nhất định vậy sao không thừa dịp này chiêu mộ một ít tán tu.

- Đại ca bận rộn, không có thời gian đi dạo.

Tô Kiến cười nói:

- Ngũ muội không muốn đi thì thôi, tứ muội sáng sớm hôm nay ra khỏi cửa, chắc đã đi rồi.

Tô Kính đứng trong sân hét lên:

- Ngũ muội, đi thôi! Đi Bạch Mã Tự xem, có thể thu vài người về cũng tốt.

Tô Mộ nhăn nhó đi ra. Tô Kiến ngạc nhiên, gã biết tính tình của Tô Mộ, nếu nàng quyết tâm không đi thì không ai khuyên được.

Ba người kết bạn đến chỗ Đại Quân Gia Cúc Nguyệt Sơn.

Đại Quân Gia không ở, quân sự phụ trách khổ phòng giờ sổ sách nhìn Tô Kính chưa lĩnh ngạch độ sáu năm.

Quản sự cười nói:

- Thiếu gia chờ chút, ta kêu người đi lấy.

Tô Kính gật đầu ngồi chờ trong phòng nhỏ ngoài khổ phòng. Nửa canh giờ sau mấy phó tòng mặc áo giáp nâng mười mấy cái rương to đến.

- Thiếu gia, nhị thiếu gia, ngũ tiểu thư, đây là ngạch độ hiện tại các vị có thể lấy.

- Ta cũng có?

Tô Kiến lấy làm lạ hỏi:

- Ta mới lĩnh hôm trước.

Quản sự cười nhỉnh trả lời:

- Hôm qua lão gia có dặn, năm nay ngạch độ gấp đôi, tứ tiểu thư đã lĩnh hai phần.

Tô Kính đứng dậy đến trước một cái rương, hình dạng giống với trong quân, chiều dài rộng cao bốn thước, ba thước, hai thước. Đây là rương giữ đồ loại nhỏ, không có trận pháp không gian, chỉ dùng chất liệu tinh trí, rắn chắc, có thuộc tính giảm bớt trọng lượng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 138: Bạch Mã Tự (2)

Mở rương ra, bánh răng kín kẽ chuyển động, các hàng giá gỗ dâng lên, từ trên xuống dưới như thang ruộng. Trên kệ có các bình sứ cỡ ngón cái, trên bình viết một phù văn, không đến mức cấm chế địa sát. Trong mỗi bình sứ có một viên đan dược.

Đây là đan dược dùng để giao dịch với tán tu, trong một cái rương có mấy ngàn bình. Nhìn đánh dấu trên kệ Tô Kính phát hiện giá trị đa số đan dược phải dùng mười mấy bình mới đổi được một viên Xung Nguyên đan.

Trong tán tu không có người biết luyện đan, dù là mười hai Đạo Cung cũng giấu luyện đan sư như bảo bối.

Tô Kính vốn cho rằng Xung Nguyên đan không đáng tiền, từ khi xuyên qua hắc xem như nó thuốc độc. Giờ xem ra mỗi tháng hẳn có thể lĩnh Xung Nguyên đan đổi với tán tu là con số thiên văn.

Hèn gì những đệ tử Tô gia tuổi còn trẻ đều Trúc Cơ. Trong một ngàn tán tu không quá ba người trong vòng trăm tuổi Trúc Cơ. Số lượng đan dược cho bọn hắn dùng đủ làm đám tán tu hâm mộ muốn chết.

Có tổng cộng mười sáu rương, Tô Kính lấy mười ba rương, còn lại ba rương Tô Mộ được hai, Tô Kiến được một. Tô Kính có nhiều rương vì hắn tích trữ bao năm, tuy hẳn là thế tử nhưng sẽ không được ưu đãi nhiều, ít ra sẽ không cách biệt gấp mấy lần như thế.

Tô Kính phát tay cắt rương vào vòng tay. Tô Kiến, Tô Mộ lĩnh đan dược, ký tên trên sổ sách. Quản sự kêu người lại đưa đạo y cho Tô Kính.

Đây không phải ý của Tiêu Dao Hầu, là quản sự tự nhỉnh Tô Kính, dù sao hắn có quyền lực lĩnh đạo y trong khổ phòng. Đạo y này là pháp khí hạ phẩm, nhìn bình thường nhưng có thêm dây lưng bên bằng sợi tơ hoàng kim, điểm xuyết mười hai mảnh ngọc phù, giá trị hơi cao.

Tô Kính vỗ vai quản sự, với người hầu không cần nói cảm ơn. Quản sự đã giặt mình vinh hạnh, lòng vô cùng hân hoan.

Mười thân binh đứng chờ ngoài cửa, hai người dẫn đầu là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ. Tiểu tư của Tô Kiến không thể đến gần cửa phòng, họ đứng chờ ngoài cửa viện từ xa.

Tổng cộng mười lăm người, chuẩn bị mười lăm con ngựa tuần. Quản sự một đường đưa đến cổng lớn ngoài cùng.

Tô Kính ngẫm nghĩ, lấy một viên Xung Nguyên đan ném cho quản sự:

- Thương người.

Quản sự mặt mày hớn hở.

Tô Kiến lên tiếng:

- Tam đệ rộng rãi như vậy không tốt.

Tô Kính nói:

- Không sao, được phân phối làm quân sự ở đây tất nhiên là thân tín của phụ thân, đều là người mình, không xem như lãng phí.

Tô Kính nhảy lên ngựa, người vận chuyển long xà chân khí không toát ra ngoài người nhưng con ngựa đen thui đã ngoan ngoãn chạy bước nhỏ, giống như yêu thú đã đi theo hắn bao nhiêu năm.

Ra khỏi Hầu phủ Tô Kiến liền tăng tốc tiến lên. Trong Ngọc Kinh thành không hạn chế tốc độ, miễn không đụng vào người khác là được. Bạch Mã Tự ở thành tây, Tiêu Dao Hầu phủ ở thành bắc, nếu không đi nhanh sẽ mất một canh giờ mới đến nơi.

Tô Kính ngồi thẳng trên ngựa, cảnh vật thật lùi nhanh hai bên, hắn chợt nghĩ đây xem như vùng roi giục ngựa rong ruổi kinh hoa?

Thân binh ở phía sau hét to:

- Thiếu gia chậm một chút!

Thuật cười của Tô Kính siêu tốt, con ngựa thì tốt nhất trong cả nhóm, đã bỏ thân binh lại một khoảng cách.

Tô Kính cười lớn tăng tốc vọt lên khoảng cách hai con phố mới để ngựa đen chậm lại bước chân, chờ các thân binh đuổi theo.

Nơi bọn họ cư ngụ là chỗ tụ tập phủ đệ quý tộc, trên đường không có bình dân bách tính. Nếu không chẳng biết sẽ có kẻ nghèo hèn nào trốn một bên thăm xem thường.

Ngươi cho rằng ngươi có tiền có thế là có thể đua xe sao?

Đám thân binh đuổi theo tới nơi, Tô Kính không rong ruổi hết sức nữa, chỉ giữ tốc độ ngang bằng mọi người.

Tô Mộ thấy Tô Kính không sử dụng thuật đạo gì mà chạy mau hơn mình không nhịn được hỏi:

- Tam ca học kỹ thuật ở đâu vậy?

- Lâm sư phụ dạy, chờ ta vào Vũ Lâm quân tuy không có khả năng xông pha chiến đấu nhưng vẫn phải học kỹ thuật. Dù là Trúc Cơ cũng không thể dùng pháp khí bay cả ngày, nếu không sẽ mệt chết.

- Tam ca có thể mua một con yêu thú, trong Vũ Lâm quân không cấm tự chuẩn bị tọa kỵ. Chiến mã tốt mấy cũng không bền bằng yêu thú.

Tô Kính cười nói:

- Nuôi rắc rối.

Tô Kính nói thật, luyện khí sĩ Đạo Môn vốn có truyền thống cưỡi yêu thú, nhưng yêu thú khác với chiến mã, phải tự chăn nuôi. Tô Kính dồn hết tinh thần vào việc sáng tạo phát minh, hắn không kiên nhẫn bỏ ra thời gian nuôi một tọa kỵ như vật nuôi.

Đoàn người nói cười bắt gặp từ xa thấy tháp cao nguy nga trong Bạch Mã Tự.

Đó là kiến trúc duy nhất bị phá hủy trong chùa, vốn cao một trăm tầng, là kỳ tích trong Phật môn giờ chỉ còn lại ba mươi ba tầng, vẫn bắt mắt nhất, thấp hơn Quan Âm lâu trong hoàng cung một nửa.

Đằng trước có cổng chào cao ngất, binh sĩ canh gác, từ chỗ này bắt đầu hạn chế tốc độ. Từ cửa đông vào phạm vi Bạch Mã Tự bắt đầu có nhiều người đi đường, nhóm Tô Kính thả chậm ngựa chạy, mười lăm con ngựa tuần đi nước kiệu có tiết tấu khó tả.

Một đội binh sĩ mặc áo giáp đỏ thẫm nhanh chóng từ bên cạnh lao ra, quan quân dẫn đầu trước ngực có đeo đầu thú bằng đồng, đó là tiêu chí Binh Mã ti phụ trách tập nã trộm cướp.

- Đứng lại, không được đi phía trước!

Thế giới này không có nha dịch, tất cả lực lượng võ trang thuộc về quân đội. Tiêu chí trong quân cực kỳ phức tạp, không có gia thế như Tô Kính chưa chắc phân biệt được đầy đủ.

Tiểu tư của Tô Kiến giục ngựa tiến lên trước lấy một khối minh bài ra hươu trước mặt quan quân, quát:

- Không được vô lễ!

Tô Kiến phát tay kêu tiểu tư lùi xuống, hỏi:

- Đằng trước có chuyện gì?

Quan quân thấy mình bài nhận ra là người Tiêu Dao Hầu phủ, bỗng chốc không còn khí thế. Tiêu Dao Hầu thống lĩnh binh mã thiên hạ, là thượng ti cao nhất của gã, cần gì phải dắc tội người của Hầu phủ.

- Mấy vị gia mời qua bên cạnh nói chuyện.

Quan quân kêu binh sĩ giáp đồ ngăn đường, lấy ra các miếng gỗ to giăng giữa đường. Thế lực Binh Mã Ti ở tây thành không là gì trong Ngọc Kinh thành, nhưng có miếng thẻ này nói lên xảy ra vụ án lớn quan trọng, nếu ai xông vào bậy sẽ là nghi phạm, báo lên trên kinh động chỗ xu cơ tức là thiên án.

Đến ven đường nhóm Tô Kính xuống ngựa, thân binh Hầu phủ hình thành thế hợp vây. Quan quân nhìn ra ngay đám người chủ yếu bảo vệ Tô Kính, thân binh cố ý làm vậy. Nơi này là Ngọc Kinh thành, dù có án mạng cũng không ai sẽ xuống tay với quý tộc.

Quan quân chấp tay hỏi Tô Kính:

- Vị này là...?

Một thân binh trả lời:

- Đây là thế tử nhà ta.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Án mạng

Quan quân nhanh nhẹn hơi co chân sau hành lễ:

- Tiểu nhân kính chào thế tử!

Quan quân lại hỏi:

- Phía trước xảy ra án mạng liên quan đến Lý gia Định châu, thế tử đừng qua đó, hãy đi đường vòng. Ta sẽ chuyên môn phái người bẩm bên Hầu gia.

Tô Kính không chịu đi:

- Lý gia Định châu? Người hãy kể nghe thử?

Tô Kính đi cùng Tô Mộ, trên người nàng có ngọc giác công năng nghe trộm, bên này xảy ra chuyện gì rất nhanh Tiêu Dao Hầu sẽ biết.

Người Lý gia Định châu đến Ngọc Kinh thành cũng không dám can rờ gây sự.

Quan quân thấy Tô Kính kiên quyết thì đành nói:

- Ngày sinh của bệ hạ có nhiều tán tu vào kinh, đều đến vì các thế gia lớn và Đạo Cung. Bọn họ tích góp đồ vật một năm chuẩn bị đổi thành đan dược.

Thấy Tô Kính lộ vẻ mặt không kiên nhẫn, quan quân ngừng lại lời mào đầu, nói thẳng:

- Một tán tu lúc bán đồ bị người Lý gia Định châu đánh thương cướp báu vật.

Tô Kiến không cho là đúng nói:

- Chuyện này có là gì, người Lý gia ngang ngược, bắt bọn họ bồi thường gấp đôi là được. Trong Ngọc Kinh thành có người dám cướp bóc sao?

Tán tu không thể chống đối bối cảnh gia tộc luyện khí sĩ được, tán tu dám bán đồ ở đây vì có người hoàng thất giữ lễ công bằng.

- Vấn đề là tán tu bị cướp báu vật không biết quy định đó. Lý gia sợ món đồ của tán tu bị người mua giá cao nên mới trực tiếp cướp, sau đó đồng ý bồi thường giá gấp đôi tránh cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Kết quả tán tu kêu đồng bạn rượt theo sau, giết người của Lý gia.

Tô Kính nghe vậy biết ngay tán tu chết chắc, dù để hoàng đế bệ hạ đến xử cũng sẽ chém đầu tán tu đó.

Người Lý gia cướp đồ, tán tu tìm đại một nha môn cáo trạng sẽ được lợi nhuận gấp đôi, nhiều hơn tán tu giao dịch công bằng với người khác. Nhưng người này không hiểu, còn cùng người khác giết người.

Nếu chết là người bình thường của Lý gia đành thôi, nếu dòng chính chết tại đây thì tán tu và đồng bạn phải lên Trảm Tiên Đài, thần hồn sẽ bị từng nhát đao cắt vụn, vô cùng đau đớn.

Hay nói thế lực Lý gia không vào kinh, nhưng nếu đến mức đó Lý gia hối lộ đao phủ hành hình có thể cho tán tu chết lâu mấy ngày. Vì chút chuyện này dù Tô gia đối đầu với Lý gia cũng sẽ không xen vào.

- Bây giờ tình hình thế nào?

Quan quân bắt đầu đi nói:

- Nhóm tán tu đó ở trong một tiệm bán quần áo bắt cóc một người Lý gia khác, đòi lễ công bằng.

Quan quân phong tỏa đường vì không muốn người khác đến gần, Ngọc Kinh thành xảy ra vụ án như vậy thật khiến người nhức đầu. Gã không đắc tội Lý gia nổi, nhưng kêu gã tự mình lao vào thì gã không chịu. Giờ có thể lấy cớ là sợ tổn thương con tin, chờ cấp trên phái cường giả Kim Đan đến giải quyết tán tu đó thì gã hết chuyện. Điều gã cần làm bây giờ là bài bố quân đội phong tỏa tiệm bán quần áo.

Tô Kính thuận miệng hỏi:

- Người chết của Lý gia là ai?

- Trưởng công tử đời thứ ba, đã là Trúc Cơ trung kỳ.

Quan quân thăm tiếc, tán tu giết dòng chính Lý gia nghe nói là một thanh niên, chưa đến ba mươi tuổi đã tu luyện tới trình độ này, thật là đáng tiếc.

Tô Mộ tràn đầy khinh thường nói:

- Bị một tán tu giết, đúng là đồ phế vật.

Dù Tô Mộ không thích Tiêu Dao Hầu nhưng càng cảm thấy công tử Lý gia khiến quý tộc mất mặt.

Tài nguyên tu luyện của người gấp trăm lần tán tu kết quả không đánh lại người ta.

Cái gọi là đời thứ ba ý là tính từ trường bối gia nhất hiện giờ của Lý gia tính xuống, nếu đời thứ nhất bây giờ chết hết thì trường công tử xui xẻo kia sẽ là đời thứ hai.

Lý gia con cháu đông đúc, nhưng mới chỉ có năm đời, thua xa Tô gia chín đời cùng đường.

Tô Kính hỏi nhỏ:

- Ta muốn cứu tán tu này thì có cách gì?

Dù sao quan hệ xấu với Lý gia, dù nhúng tay vào, miễn thù đoạn hợp pháp thì Lý gia cũng đành chịu.

Quan quân nhìn quanh, phạm vi trăm trượng không có người ngoài.

Quan quân nói nhỏ:

- Đã đi điều tra, tin tức bước đầu người Lý gia này vào kinh không thông báo đăng ký.

Tô Kính ghen lại một chữ suýt thốt khỏi môi:

- Ta...

Đây là điểm yếu! Người thế gia vào kinh trước tiên thông báo tình ti, để lại chứng cứ văn bản mới được ra vào Ngọc Kinh thành. Tuy các thế gia lớn thường làm trái pháp luật này nhưng chỉ toàn lạng lẹ qua lại.

- Ta muốn giữ lại người này, xưng hô người thế nào?

- Tiểu nhân họ Quan, tên Vũ.

Phụt!

Tô Kính không nhịn được phun nước miếng vào mặt quan quân tên Quan Vũ.

Quan Vũ ngạc nhiên không biết mình làm gì kích thích thế tử, nhưng gã thông minh bị phun nước miếng cũng không lau mặt, chỉ ngơ ngác nhìn Tô Kính.

- Không có gì, không có gì, chỉ nhớ một người xưa.

Người quen? Quan quân nghe lầm cũng không để ý, miễn không phải tên già có gì kỳ là được. Nghe nói quý tộc có nhiều cấm kỵ, nếu tên của người không tốt, gặp phải kẻ không nói lý sẽ bắt người sửa tên.

- Vậy... Quan Vũ, người có phù tiên thông tin không?

- Thế tử nói đùa, trong Binh mã Tỉ chúng ta phụ trách tập nã hung phạm, nhưng không được dùng pháp khí. Chuyện quá nguy hiểm không đến lượt chúng ta, nếu thật sự có việc gấp cùng lắm là bóng nước truyền thư, chỉ báo tin cho nha môn. Nếu thế tử cần gấp thì ta có bồ câu đưa tin.

Phù tiên thông tin hay còn gọi là truyền âm ngàn dặm, có thể ghi âm lời một người nói, là cách truyền tin đẳng cấp cao nhất của ngành quan đế quốc. Hình dạng của nó không phải mũi tên, hơi giống điện thoại trên Trái Đất, chẳng qua không thể lập tức trao đổi tin tức mà ghi âm rồi truyền cho người hoặc trang bị chỉ định.

- Thôi.

Tô Kính chỉ vào một thân binh:

- Người đi Ngự Sử Đài tìm đại ca của ta, kể lại việc nơi này, càng nhanh càng tốt.

Tô Kính biết Tô Linh nghe nói việc chỗ này sẽ điều tra ngay, nếu công tử Lý gia thật sự không đăng ký đã vào Ngọc Kinh thành thì Tô Linh sẽ khiến Giám Sát Ngự Sử dăng biểu, tội danh gì cũng không sao, quan trọng là khiến công tử Lý gia mang tội. Sau đó làm thế nào là chuyện của Tô Linh và Tiêu Dao Hầu, điều Tô Kính muốn làm là cứu tán tu trước.

Tán tu này kiệt ngạo bất thuần nhưng bản thân thật ngốc, không biết quy định trong Ngọc Kinh thành, chắc mới từ núi ra không hiểu gì.

Tô Kính không chắc cuối cùng có cứu người này được không, nhưng giữ gìn trước rồi tính.

Trong lòng Tô Kính có chút tính kế, hắn muốn mang người đi ngay bây giờ để chọc giận Lý gia. Tô Kính sợ nhất là Lý gia chết người liền ra vẻ đáng thương khóc kể trước mặt bệ hạ. Nếu người Lý gia cứng rắn đối nghịch với Tô Kính thì bệ hạ sẽ nghiêng hướng hắn ngay.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Kịch liệt (1)

Đây là một người trưởng thành hiểu biết lòng người, Tô Kính làm bộ dạng thanh niên nhiệt huyết. Quan Vũ chỉ cho rằng Tô Kính vì Tô gia và Lý gia có mâu thuẫn nên cố ý cứng rắn cướp người.

- Thế tử không có viên chức, ta...

Tô Kính nói:

- Ta không có viên chức mới tốt.

Tô Kính đi hướng tiệm bán quần áo.

Tiệm bán quần áo Ngọc Kinh thành mở ở Âm Tà, chỉ bán ra đạo y, áo giáp, không bán binh khí. Áo giáp dùng để phòng ngự, đạo y phần lớn tác dụng là hộ tụ nguyên khí thiên địa, giống linh trì. Nhưng tác dụng của linh trì lớn gấp vạn lần, đạo y thì còn dựa vào hoàn cảnh bên ngoài nhiều. Trừ phi là đạo y đạo khí tuyệt phẩm nhất cấp, không thì nơi nguyên khí thiên địa thừa thớt tác dụng của đạo y chỉ là giảm bớt bản thân tiêu hao.

Linh trì thì khác, nó vốn ẩn chứa nguyên khí, có thể dẫn phát không gian vận vận, tu hành ở đâu cũng như trong động thiên phúc địa.

Tô Kiến rất hưng phấn, gã sẵn lòng góp sức diệt uy phong của Lý gia. Tô Mộ vốn khinh thường công tử Lý gia bị tán tu giết, lúc này không có ý kiến gì, đi theo Tô Kính qua.

Quan Vũ ở phía sau chợt nhận ra mình không thể ngăn cản. Nếu Tô Kính là quan viên, theo chức vị của hắn quyết định không được vào sự kiện không thuộc quyền quản lý của hắn.

Nhưng Tô Kính không có quan chức, thế tử chỉ là một xưng hô, thậm chí không tính là danh hiệu quý tộc. Chờ khi Tô Kính trưởng thành bệ hạ sẽ có ban thưởng, hắn bây giờ là một kẻ áo vải, mặc kệ tôn quý cỡ nào tính theo luật pháp thì là vậy.

Binh sĩ vây quanh tiệm quần áo thấy một đám người đến, thân binh đi đầu lấy yêu bài ra giơ trước mặt. Binh sĩ của Binh Mã Tỉ lùi lại.

Bọn họ không cần phải kết thù kết oán với Tiêu Dao Hầu phủ, dù sao sự việc này đến cuối cùng sẽ không là trách nhiệm của họ, dù gặp xử phạt thì bên Tiêu Dao Hầu sẽ bồi thường.

Tô Kính đứng trước cửa tiệm quần áo, ngẫm nghĩ, mở miệng nói:

- Người bên trong nghe đây!

Trong tiệm quần áo chỉ có năm người, bốn tán tu cộng một con tin Lý gia.

Bốn tán tu đều còn khá trẻ tuổi, không mặc đạo y mà là da thú. Ở Đông Tần đế quốc còn mặc thứ như vậy là cực kỳ hiếm thấy, ngay cả thợ săn trong núi cũng sẽ có hai bộ áo giáp, một áo da đàng hoàng. Đế quốc không có đại chiến nhưng quân đội đóng giữ biên cảnh và Hoang nhân trên Hoang nguyên, dân bản xứ Nam Cương không ngừng tôi luyện, trong một năm số lượng quân giới bị hỏng khá lớn.

Những quân giới bao gồm vũ khí áo giáp, một số ngựa chiến bị thương, chiến xa không thể tu sửa trận pháp vân vân. Máy thứ này sẽ bị dân chúng hoặc thợ săn mua.

Bốn tán tu không có cả thứ đó, chỉ mặc áo lông cắt đơn giản, phần eo dùng gân thú trói lại, sau lưng cộng bao vải lớn nay đã ném dưới chân.

Một luyện khí sĩ Trúc Cơ, ba Tiên Thiên kỳ, ở trong tán tu xem như cường giả tuyệt đối.

Bốn người không có cả pháp khí không gian, nhưng trước cửa tiệm bán quần áo lơ lửng một đóa hoa sen sắt to chậm rãi xoay tròn tại chỗ. Đây là món pháp khí, nếu ai xông vào sẽ bị hoa sen sắt công kích trước.

Sau lưng bốn người là một nữ nhân bị dây thừng màu tím trói lại. Mặt nữ nhân có một vết máu, đó là bị thương trong lúc chiến đấu. Mặt nữ nhân tràn đầy tức giận, miệng bị cái vớ nhét vào muốn chửi cũng không được.

Bốn tán tu trẻ tuổi bị xúc động, không biết mình giết ai, bọn họ chỉ nghe nói không thể giết người trong Ngọc Kinh thành. Nhưng bọn họ vất vả một năm, chết mấy trăm thuộc hạ mới kiếm được thứ đó, nay bị người cướp mất sao có thể bỏ qua.

Trước khi đến Ngọc Kinh thành bọn họ có hỏi thăm, thứ này ít nhất có thể đổi một bình đan dược dùng để tu luyện, còn là cho Trúc Cơ kỳ dùng.

Bình ngọc đan dược tiêu chuẩn là một bình hai mươi bốn viên, đủ cho bọn họ sử dụng nửa năm. Hơn nữa có đan dược này ba luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ sẽ thăng cấp Trúc Cơ.

Bây giờ người Bình Mã Ti vây khốn căn nhà này, bọn họ muốn trốn nhưng Ngọc Kinh thành lớn như vậy, họ không biết có thể trốn đi đâu.

Cả đám đang hoang mang thì ngoài cửa vang lên giọng Tô Kính:

- Người bên trong nghe đây, người trong tay các ngươi là luyện khí sĩ Lý gia Định châu, tự tiện vào kinh kỳ, phạm trọng tội. Mau giao ra, nếu không sẽ triệu tập thiết pháo bắn các ngươi cùng làm thịt nát!

Một tán tu này rậm mắt to nghe vậy nói với tán tu Trúc Cơ kỳ:

- Đại ca, chúng ta bắt sai người! Đây là phạm nhân...

- Phi, người đó lừa ngươi!

- Đại ca, nhưng chúng ta vốn không trốn thoát được! Nghe nói Ngọc Kinh thành có mấy chục vạn luyện khí sĩ Kim Đan kỳ!

- Khùng quá, toàn thiên hạ không có mười vạn Kim Đan, Ngọc Kinh thành cùng lắm có mấy trăm.

- Đại ca, nhưng một người chúng ta cũng không đánh lại!

Ba luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ đã luống cuống, vây quanh đại ca lại nhai muốn giao con tin ra.

- Cảm ơn!

Tán tu Trúc Cơ kỳ khom người kéo vớ nhét trong miệng nữ nhân Lý gia ra. Nữ nhân hét lớn cứu mạng, tán tu Trúc Cơ kỳ tát lia lịa, đánh nữ nhân miệng mũi trào máu.

- Đừng tưởng rằng ngươi có tiền có thế là ta sợ ngươi, ngươi có biết ta là ai không?

- Ngươi là ai đều phải chết!

Nữ nhân bị đánh nhưng rất cứng miệng, hung tợn uy hiếp luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ:

- Ngươi giết người Lý gia Định châu, toàn Đông Tần đế quốc không có ai có thể bảo vệ ngươi. Ta khuyên ngươi hiện tại lập tức bình giải thì còn có thể để một lũ nguyên thần chạy thoát, nếu không chờ bệ hạ bắt các ngươi lên Trảm Tiên Đài thì muốn sống không được, muốn chết không xong!

Tán tu Trúc Cơ kỳ mờ mịt nhìn ba huynh đệ của mình:

- Nàng nói vậy là có ý gì?

Ba tên nhà quê không hiểu, lần đầu tiên bọn họ ra núi, lần đầu đến Ngọc Kinh thành, dọc đường chỉ hỏi thăm giá thị trường báu vật trong tay.

Tán tu vạm vỡ nhất không biết ghen mấy chục năm, mắt xanh lè nhìn nữ nhân:

- Đại ca, mặc kệ à có ý gì. À đang hù chúng ta thôi, hiệp à cho rồi, dù chết cũng sướng một phen!

Nữ nhân rung mình, bọn họ là người rừng sao?

Người không biết không sợ, nếu như bọn họ căn bản không hiểu thì có uy hiếp cỡ nào cũng vô nghĩa.

Tô Kính ở bên ngoài hét:

- Người bên trong mau thu lại hoa sen sắt, không thì hủy pháp khí của các ngươi đừng có than!

Nữ nhân hét to:

- Mặc kệ hần!

Tán tu Trúc Cơ kỳ lại nhét vó vào miệng nàng, còn chọt mạnh vào.

- Nếu các ngươi dám vào là ta giết cô nương này!

Bùm!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Kịch liệt (2)

Tô Kính nghe người bên trong nói muốn giết người liền ôm một con ngựa đá ven đường ném vào tiệm quần áo. Ngựa đá khá nặng, cỡ ngàn cân. Ngựa đá mang theo tiếng rít bay hướng hoa sen sắt. Chợt hoa sen sắt xoay nhanh hơn, trong đài sen bắn ra mấy chục bóng đao. Ngựa đá phát ra tiếng nổ như sấm, chớp mắt bị cắt nát.

Đá vụn bắn tứ tung, có một nửa bay ra ngoài tiệm. Một thân binh Hầu phủ tiến lên một bước từ xa chộp thuẫn lớn trong tay binh sĩ Bình Mã Ti đập mạnh xuống đất. Thuần sắt cắm sâu vào một phần ba, đá vụn bị ngăn lại, thuẫn lồi lõm như sắp bị xuyên thủng.

Người Bình Mã Ti than khổ, đó là khí giới của họ, không phải tư nhân mà lĩnh trong kho phòng khi chấp hành nhiệm vụ. Lần này thì biết ăn nói sao đây? Khí giới không bị hỏng trong tay họ mà bị người ngoài cướp mất.

Tô Kính không ngờ hoa sen sắt có uy lực lớn mạnh như vậy, nhưng giây sau hần hiểu ngay hoa sen sắt không thể di chuyển, không thì sức sát thương sánh bằng pháp khí phi kiếm, có thể cho người trốn trong nhà giết một đường máu trong quân đội.

Nhưng dựa vào thứ này giữ cửa cũng vô dụng, thật sự kinh động người hoang gia phái một luyện khí sĩ Kim Đan kỳ đến thì một bàn tay đập chết người trong này.

Tô Kính muốn cứu người nhưng không thể nói rõ ra, cứng rắn xông vào thì thân binh mạnh nhất của hần mới có Trúc Cơ trung kỳ, không thể phá hoại hoa sen sắt.

Người thông minh mấy gặp đầu gối cũng bó tay.

Tô Kiến cười nói:

- Tam đệ, chúng ta đi cửa sau, bọn họ cùng lắm chỉ có một pháp khí như vậy.

Nhà cửa Ngọc Kinh thành một tầng kết cấu bằng gạch đá, dù mấy thuật đạo đánh vào chưa chắc sập. Dưới cửa sổ mặt tiền là hoa sen sắt chặn tất cả đường vào, nhưng cửa tiệm thế này chắc chắn có cửa sau.

Tô Kiến không nói nhỏ, người bên trong nghe thấy hết sức căng thẳng.

Bọn họ không muốn đối kháng người nguyên Ngọc Kinh thành, ngóc đến mấy cũng biết không thể làm được. Nếu đối phương mặc kệ an toàn của con tin thì bọn họ chỉ có thể bó tay chịu trói.

Những người này không biết sẵn giết bao nhiêu yêu ma, hiểu rõ tình huống trước mắt. Đối phương tuyên bố muốn vào cửa sau, tán tu Trúc Cơ kỳ quét thần thức liền phát hiện quả nhiên mặt sau có một cánh cửa nhỏ, vị trí cách mấy căn phòng.

Tán tu Trúc Cơ kỳ mất lóa tia độc ác, tay cầm một cây trùy sắt dí vào trán nữ nhân Lý gia:

- Ha, thế thì để ngươi chôn cùng ta đi!

Nữ nhân Lý gia lạnh lùng nhìn tán tu, mắt toàn là khinh thường. Ánh mắt đó kích thích tán tu đao kỳ, tay gã búng lên một đoàn sáng xanh. Đầu nữ nhân Lý gia bị thiết trùy đâm nát nhừ.

Tán tu ném xác nữ nhân Lý gia ra ngoài, khi bay qua hoa sen sắt bị đao khí phát ra cắt nát bấy.

Tô Kính nhú mày, đối phương thật là hung ác, thu phục người như vậy rất rắc rối.

Luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ quát to:

- Người bên ngoài! Ta cho ngươi thứ trong tay ta, ngươi tha mạng cho ba huynh đệ của ta!

Tô Kính vốn định buông tha tên này, nhưng nghe lời buồn cười của luyện khí sĩ đó bỗng thấy hơi cảm động.

Với luyện khí sĩ càng mạnh thì càng yêu quý mạng sống của mình. Tán tu Trúc Cơ kỳ chịu đứng ra gánh tội thay làm Tô Kính bất ngờ.

Nhưng món đồ của họ có quý giá mấy cùng lắm đổi được một, hai bình đan dược, muốn dựa vào nó thoát tội là không thể nào.

Giết người trước mắt công chúng, lấy mạng trao đổi, đây không phải luyện khí sĩ này là hiệp khách! Nghề du hiệp biến mất theo bách gia diệt vong, luyện khí sĩ không có phẩm tính trọng lời hứa, coi thường sống chết.

Tô Kiến khuyên:

- Bỏ đi tam đệ, hắn giết người trước mắt chúng ta, không cứu được rồi.

Mâu thuẫn với Lý gia không đến mức làm Tô Kính tự sa vào.

Tô Mộ thì dụ dỗ:

- Tam ca, luyện khí sĩ này hơi thú vị, thu đi.

- Thu thế nào được? Hắn giết người ngay trước mặt ta, tội chết đã định. Luật pháp đế quốc không phải đùa, lúc trước còn có thể nói là hắn không hiểu quy định tương làm đối phương là ăn cướp định cướp báu vật của hắn.

Tô Mộ góp ý:

- Thu làm đạo binh đi.

Tô Kính sững sốt sau đó chợt hiểu Tô Mộ nói đạo binh tức là khôi lỗi linh hồn bị người khống chế, tuy có trí tuệ, có ý thức nhưng không bao giờ thoát khỏi kiểm soát của hắn.

- Còn không bằng để hắn chết cho rồi.

Tô Kính nói tiếng đi thôi, dậm bước rồi đi.

Tán tu Trúc Cơ kỳ trong tiệm quần áo nhảy vào hoa sen sắt, bay ra:

- Ta đi theo ngươi!

Tô Kính xoay người nhìn tán tu. Người này gần ba mươi tuổi, thiên tư không tệ, rất sớm vào cảnh giới Tiên Thiên, tuổi thật chắc chưa đến một trăm. Vóc dáng cao lớn, tay dài eo hẹp, trong mắt thần quang bình tĩnh. Da màu bánh mật, mặt mũi khá đẹp trai.

Tô Kính lạnh nhạt nói:

- Ta không cứu ngươi được.

Mặt tán tu buồn bã nói:

- Không cần ngươi cứu, từ đầu là ta giết ngươi. Ngươi có thể cứu huynh đệ của ta, thứ trong tay ta thuộc về ngươi.

Vất vả tu hành đi đến bước này là điều gã không mong muốn.

Tô Kính mở miệng hỏi:

- Ngươi tên là gì?

Tán tu trả lời:

- Sở Lư Bạch.

Tô Kính nói:

- Được, ta cứu huynh đệ của ngươi.

Tô Kính vẫy tay để thân binh đi vào dẫn ba tán tu ra.

Sở Lư Bạch vẫn không chịu cất đi hoa sen sắt:

- Ngươi phải lập lời thề!

Nếu Tô Kính không đồng ý thì Sở Lư Bạch giết một người hay một người, gã tuyệt đối không khoanh tay chịu chết.

Tô Kính cười to bảo:

- Huynh muội Lý gia chết thật oan.

Đối phương là thân thiên kim nhưng bị một tán tu không hiểu gì làm thịt, tán tu này không thêm để thân phận đối phương trong lòng.

- Ta rất vui vẻ.

Tô Kính nói:

- Lời thề gì đó ta có nói cũng sẽ không thực hiện, nếu ngươi tin ta thì theo ta đi đâu thú, ba huynh đệ của ngươi để lại bên cạnh ta là được.

Tán tu Trúc Cơ kỳ cẩn thận hỏi:

- Ngươi là ai?

Tô Kính cười nói:

- Ngay cả Lý gia Định châu mà ngươi cũng không biết, dù ta có nói tên ra chẳng lẽ ngươi biết sao?

Về mặt Sở Lư Bạch xấu hổ, đứng trên hoa sen sắt chấp tay nói:

- Đến bây giờ ta mới hiểu đây là sát kiếp của ta, ứng trên người kẻ cướp. Chuyện

này không trách ai được, chỉ trách ta không dấn được lừa trong lòng. Thứ này đưa cho ngươi, muốn ta đầu thú thì không được. Hôm nay ta bình giải tại đây, nếu có ngày ngươi thấy người giữa trán có một đóa hoa sen thì đó là ta chuyển sinh, xin hãy thu làm môn hạ.

Tán tu nói xong ném một túi da bên hông ra, hoa sen sắt đột nhiên xoay tít. Tô Mộ kinh kêu, thấy mưa máu đầy trời.

Tán tu rút đi lực lượng linh hồn của mình, hoa sen sắt không nhận biết chủ nhân, máu thịt nát bấy.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Dạo phố (Thượng)

Một nam nhân cao to nhảy ra khỏi tiệm quần áo, tay cầm cây thương sắt lao vào Tô Kính:

- Các ngươi trả lại mạng của đại ca ta đây!

Tô Kính đón lấy túi da bỏ vào không gian Hoàng Đình Thần Ngọc, phát tay với thân binh bên cạnh.

Thân binh hai bên tiến lên che trước mặt Tô Kính, một người cầm chùy sắt đánh bay thương sắt của nam nhân. Một người dùng roi sắt quất lưng nam nhân đánh xiu.

Tô Kính xoay người kêu Quan Vũ quan quân Bình Mã Ti lại:

- Ba người này không tham gia vào tình tiết vụ án, ta mang đi. Hoa sen sắt là pháp khí không tệ, ta không cần nó, ngươi mang về xem như tội chứng.

Quan Vũ sột ruột nói:

- Thế tử không thể mang đi!

Tiểu tư bên cạnh Tô Kiến tiến lên đẩy Quan Vũ ra:

- Thế tử nhà ta nói được là được.

Hai bên lòng sáng như gương, chỉ làm bộ làm tịch.

Nếu Quan Vũ thật sự muốn bắt người thì bên Tô Kính không tiện cứng rắn cướp.

Hai luyện khí sĩ khác xông ra bị thân binh của Tô Kính đánh gục. Kinh nghiệm chiến đấu của họ đa phần là từ yêu ma, đám thân binh của Tô Kính được Tiêu Dao Hầu mang về từ chiến trường, lấy nhiều đánh ít càng dễ như chơi.

Bắt ba luyện khí sĩ rồi Tô Kính mới thương lượng với Tô Kiến:

- Nhị ca nói xem nên xếp những người này ở đâu?

Tô Kiến cười khỏ nói:

- Đưa về Hầu phủ đi, nơi khác chỉ e chớp mắt bọn họ sẽ bị mang đi.

Tô Kính lắc đầu nói:

- Nhị ca quen thân với ai nhất trong phủ của đại lão gia?

- Tam đệ đừng tai họa đại lão gia. Chuyện này dù là phụ thân của chúng ta cũng không ngăn được, chờ xem chứng cứ sau cùng, nếu ba người này thật sự không làm gì thì còn hy vọng sống sót. Nhưng Lý gia Định châu chắc chắn sẽ tìm cách giết họ.

Tô Kính cười nói:

- Ta đang hy vọng bọn họ tìm mọi cách, nếu không thì không có cách đối phó.

Những binh sĩ Bình Mã Ti lùi đi xa, không muốn quan tâm chuyện xảy ra nơi này.

Tô Kiến hiểu ý Tô Kính, hẳn không thật sự muốn cứu ba người này, hẳn không hứa hẹn gì, chỉ đồng ý cố gắng hết sức. Nếu thả ba người đi rất dễ bị Lý gia Định châu trả thù, âm thầm xuống tay giết ba luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ không hề khó khăn.

Nhưng nếu ba người được Tô Kính bảo vệ, Lý gia chỉ đành la lối lẩn lộn, hoặc giả bộ đáng thương. Nếu giả đáng thương sẽ bị người cười chê, la lối om sòm thì bọn họ không thích.

Tô Kiến phát hiện so với tam đệ thì gã hơi non.

Sắp tây chinh, nếu Lý gia bị Tô Kính diệt khí thế thì khi chiêu mộ người sẽ chịu thiệt.

- Vậy đưa về trong phủ tạm giam đi.

Tô Kính kêu bốn thân binh tổng ba luyện khí sĩ về phủ, hẳn chưa từng nghĩ sẽ ưu đãi họ. Tô Kính vốn muốn thu phục những người này, nhưng tính cách của họ quá khác so với thế giới này, họ không bằng kẻ lên nhập cư như hắn.

Tô Mộ thờ dài, luyện khí sĩ rất có hiệp khí đã tự sát, ý tưởng muốn nhìn thủ đoạn tam ca của nàng khó thực hiện được. Còn lại ba luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ không đủ cân nặng khiến Tô Kính động não tìm cách cứu.

Xét cho cùng Tô Mộ cũng là loại người bề trên, sẽ không thật sự lo cho tán tu. Nếu bốn tán tu đắc tội người đó không phải Lý gia Định châu thì Tô Mộ lười nhìn.

Đây là thế giới tàn nhẫn mà hiện thực, người bên dưới bị hy sinh thường không có ý nghĩa gì lớn. Tô Kính tối đa khiến hy sinh của những người này trở

nên có ý nghĩa chút, ý nghĩa đó hoàn toàn nhằm vào Tô gia.

- Đi thôi.

Tô Kính hết hứng, hấn cũng muốn cứu người nhưng bị bất lực.

Hai tiểu tư dẫn ngựa đến, mọi người lên ngựa. binh sĩ Binh Mã Ti nhìn theo nhóm Tô Kính rồi đi, đều thờ phào. May mắn Lý gia Định châu không có thể lực lớn trong Ngọc Kinh thành, còn chưa nhận được thông báo. Nếu người Lý gia ở đây, bọn họ có trách nhiệm, buộc phải khó xử thế tử Tiêu Dao Hầu.

Tô Kính ngồi trên ngựa, thần thức nhìn Hoàng Đình Thần Ngọc của mình. Trong túi da tán tu ném cho hấn có một quả trứng to.

Tô Kính nhìn quả trứng, cảm thấy hơi có lỗi với tán tu. Đây không phải trứng yêu thú bẩm sinh mà là yêu thú tuổi nhỏ bị luyện khí sĩ cường đại phong ấn trong đạo khí nào đó. Trứng vốn là đạo khí, dùng đạo khí phong ấn nhỏ thì giá trị còn cỡ nào.

Nếu sớm biết là thứ này thì hấn đã đồng ý cứu người, Tô Kính thầm nghĩ: Hy vọng sau khi người bình giải chuyển sinh sẽ gặp lại ta.

Luyện khí binh sĩ giải, thần hồn có thể mang theo dấu ấn kiếp trước. Thế giới này không có đại phù, chuyển sinh bớt khó khăn hơn.

Nếu hấn trong thấy người trên trán có dấu ấn hoa sen nhất định sẽ thu làm môn hạ, Tô Kính thầm cầu nguyện, sau đó không quan tâm chuyện này nữa.

Với người như Tô Kính thì Sở Lưu Bạch chỉ là khách qua đường trong đời, đến đi vội vàng, sẽ không để lại dấu ấn sâu đậm trong ký ức.

Cửa trước Bạch Mã Tự không mở, nơi này đã bị luyện khí sĩ hoàng gia chặn cứng, nguyên Bạch Mã Tự đầy nguyên khí nhưng không thể mang đến ích lợi gì cho Phật môn.

Cửa hông Bạch Mã Tự cao lớn nguy nga, đó là Đông Tàn để quốc dỡ bỏ bức tường xây lại. Có sáu cánh cửa mới, thả sạch vận số Phật môn trong phạm vi ngàn dặm.

Ngọc Kinh thành là quốc đô của đế quốc, cũng là nơi then chốt trấn áp khí vận Đông Tàn đế quốc. Năm đó Phật môn rất có tiềm lực, bị Đạo Môn nhìn trúng chỗ này là bất hạnh cho Phật môn.

Phật Môn tự xưng là ba ngàn La Hán hầu như mất tích trong một đêm, không gây dả kích gì cho Đạo Môn. Từ đêm hôm đó đệ tử Phật môn rút ra Thần Châu, không dám tham gia tranh giành thiên hạ.

Ba huynh muội Tô Kính vào Bạch Mã Tự, cưỡi ngựa, đi bộ tiến lên. Trong Bạch Mã Tự có mấy ngàn căn phòng, khác với cung điện miếu thờ trên Trái Đất, kiến trúc ở đây có nhiều cao tầng. Tức là trong Bạch Mã Tự tương đương với một thành phố cỡ nhỏ.

Từ cửa hông phía đông đi vào có một quảng trường to lớn, một bức tượng phật dựng giữa quảng trường. Trán tượng phật vốn có chữ vạn lấp lánh ánh sáng vàng, nhưng bây giờ chữ đã biến mất, thay thế là một phù lục cấm chế thiên cương phức tạp.

Dưới tượng phật có nhiều quầy hàng, dựng san sát nhau. Tán tu đơn độc được xếp ở chỗ này, không bị thu phí gì.

Đám người Tô Kính đi qua, sau lưng có năm thân binh hộ vệ, hai tiểu tư theo hầu, không xảy ra chuyện ác thiếu gia mê nhan sắc Tô Mộ.

Nơi này là Ngọc Kinh thành, sớm không có dân nữ bị người cướp, không đến lượt ác thiếu gia ra mặt. Huống chi Tô Mộ có thực lực Trúc Cơ, ác thiếu gia nhìn nằng một cái đã bị chấn nhiếp điếng hồn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Dạo phố (Hạ) (1)

Tô Kính được một yêu thú nhỏ bị phong ấn trong đạo khí, hấn không ôm nhiều hy vọng vào việc đào bấu vật khác. Nhưng Tô Mộ chợt có hứng nên hấn cùng nàng đi dạo.

Qua quảng trường bắt đầu có cửa hàng của gia tộc loại nhỏ hoặc tán tu có thể lực thuê, trong đó mới có hàng tốt, cũng được gặp một số luyện khí sĩ treo giá đồng ý bán mạng cho thể lực gia tộc của mình.

Hôm nay mới là ngày đầu Bạch Mã Tự mở chợ, không nhiều người đến, thân phận như Tô Kính càng không có. Đa số gia tộc đều phái người hầu có chút ánh mắt đến xem. Người hầu đẳng cấp như Cúc Nguyệt Sơn, Cổ Quân Sơn sẽ không lộ mặt tại đây.

Đám người Tô Kính ăn mặc nhà giàu bình thường cũng không mặc nổi, đặc biệt đạo y đẳng cấp đạo khí của Tô Mộ, toàn quảng trường chỉ có một cái,

rất bất mắt. Người xung quanh không đến gần, vốn ngày đầu tiên dòng người thừa thớt, Tô Kính không cảm giác mình đang đi dạo chợ mà như lãnh đạo xuống dưới thị sát.

Tô Mộ đến trước một quầy hàng, chỉ tay vào một khối ngọc giản:

- Ta muốn cái này.

Tô Mộ ném một bình sứ ra, bên trong có một viên Hồi Khí đan. Tô Mộ không dùng được đẳng cấp đan dược loại này, có ăn ba mươi, năm mươi viên cũng không trợ giúp nàng phục hồi bao nhiêu chân khí. Hơn nữa tác dụng của Hồi Khí đan kém hơn Xung Nguyên đan gấp trăm lần, độc tính thì cao hơn.

Tán tu mở bình ra ngửi, gật đầu gỡ bỏ cấm chế trên ngọc giản. Tô Mộ cầm vào tay, quét thần thức qua, nàng khá vừa lòng. Tín tức trong ngọc giản không đầy đủ, không thể sửa sang ra thứ gì hữu dụng, nhưng ngọc giản xưa cũ, một điểm ở chính giữa chất ngọc rất tốt, cắt ra có thể chế tạo một khối ngọc phù không tệ.

Đây là bản lĩnh, Tô Mộ nắm giữ tri thức tu luyện phong phú, ngọc giản cổ này dù bên trong trống rỗng thì giá trị không thấp. Nhưng từ khi có nghề luyện khí sĩ thì vẻ ngoài ngọc giản không thay đổi nhiều, chỉ xem bề ngoài không thể phân biệt năm của nó. Cũng có tán tu dùng ngọc thạch dỏm ngụy tạo ngọc giản kiếm mấy viên đan dược ăn. Đa số người thấy tình huống này chỉ cười bỏ qua.

Tô Kiến ở bên cạnh dùng đan dược đổi chút thiên thạch. Thiên thạch có nhiều chủng loại, bên trong có một chút tinh thần kim tinh luyện ra thuộc tính hòa được thì xem như có lợi.

Đế quốc không thiếu thiên thạch, đồ thứ này như mua xổ số, chơi cho vui.

Những thân binh cùng Tô Kính đến đây trên người có một số đan dược, nhưng không thể rộng rãi như Tô Kiến, bọn họ giữ lại chờ về sau dùng.

Tô Kính không vừa mắt thứ gì, giá đồ vật đều rẻ, đa số bỏ ra một viên Hồi Khí đan là đổi được.

Ví dụ thiên thạch, không đến Trúc Cơ kỳ dù bên trong chứa tinh thần kim có thuộc tính thì tán tu không tình nguyện ra được, chẳng bằng đem ra đổi lấy đan dược. Dù sao người mua cũng đánh bạc, không ai oán ai được.

Tô Kính giương mắt nhìn, quảng trường này lớn hơn quảng trường lớn nhất Trái Đất gấp chục lần. Nghe nói năm xưa mỗi khi tới ngày Phật Đản sẽ có mấy chục vạn tín đồ cầu nguyện trên quảng trường.

Giờ trên quảng trường có mấy vạn quầy hàng mà không thấy chật. Đông Tàn đế quốc đông người, nếu không phải thiếu mấy loại giao thông như máy bay, xe lửa thì khó tưởng tượng Ngọc Kinh thành tụ tập bao nhiêu người nữa.

Nhiều luyện khí sĩ cưỡi xe cưỡi ngựa cũng mất ba, năm tháng mới đến Ngọc Kinh thành được.

Thoạt trông Tô Kính đi rất chậm thật ra chỉ mấy phút đã qua gần trăm quầy hàng. Tô Kính lười hao phí thần thức, trong hai mắt lấp lóe hai màu khác nhau, sâu trong mắt trái đen ngòm, trong mắt phải lan tràn màu xám đậm chết chóc.

Có hai con mắt đặc biệt, Tô Kính không cần hao phí chân khí, thần thức có thể nhìn đại khái hàng hóa trên quầy hàng. Tô Kính không vội trao đổi, đa số đồ vật của tán tu không đáng giá với hắn.

Hầu phù cũng có mấy thứ này, có vài thứ giá trị không tệ nhưng Tô Kính không lấy đi giao dịch.

Đoàn người tiến lên trước, đi qua một chỗ rẽ Tô Kính thấy một món đồ đặt đằng trước nhất cái quầy. Một tấm da rách, phong cách hơi độc đáo, mặt ngoài cuộn da khắc chữ ngoằn ngoèo, Tô Kính không nhận biết một chữ.

Cuộn da này có một chút hơi thở giống Long Xà Đồ Lục, ít ra là thứ cùng thời đại. Trừ loại cảm giác này Tô Kính còn cảm nhận hơi thở giống Bạch Hồ nguyên thai trên cuộn da, rất có thể là thứ của Bình gia thượng cổ.

Tô Kính lấy một viên đan dược ra ném cho tán tu bày quán, chỉ món đó. Tán tu hiểu ý, thả cấm chế trên thứ đó.

Tô Kính vươn tay định lấy chợt có người ở bên cạnh nói:

- Ta muốn thứ này!

Giọng nói chưa dứt thì một bàn tay to khô gầy chớp hướng cuộn da Tô Kính muốn lấy.

Tô Kính quát:

- Chém!

Thân binh đứng sau lưng Tô Kính kập tức có hai người rút đao chém eo kẻ định lấy hàng của Tô Kính.

Nếu là thứ không quá quan trọng thì Tô Kính còn bỏ qua, thứ này rất có thể là thần khí của Bình gia, hắn kiên quyết không bỏ được.

Người muốn cướp hàng chỉ là tiên thiên võ giả, bị hơi thở của hai thân binh bao phủ, chỉ kịp làm động tác né nhưng đã muộn.

Phụt!

Nửa người trên bị chém bay, máu phun tung tóe.

Tô Kính cầm cuộn da giấu trong tay áo, lặng lẽ bỏ vào miệng. Người khác tưởng hắn đã thu nó vào vòng tay. Ba thân binh còn lại bảo vệ Tô Kính ra sau lưng mình. Hai tiểu tư của Tô Kiến đã cầm đao, cảnh giác nhìn quanh.

Tô Kính xoay người, nghe tiếng quát giận dữ:

- Ngươi biết ta là ai không!?

Tô Kính thầm nghĩ ngươi tốt nhất là người qua đường, nếu muốn hại ta thì ta cho ngươi sống không qua đêm nay!

Nhưng Tô Kính không thể nói vậy, hắn cẩn thận đánh giá người lên tiếng.

Người đến là một công tử ca mặc đạo y màu lam đá quý, ba mươi mấy tuổi, tu vi Trúc Cơ kỳ, nhưng thực lực thua xa Tô Kiến. Công tử ca vẻ ngoài cũng khá tuấn tú, không cảm giác đầu trâu mặt ngựa, đây là điều duy nhất khiến Tô Kính tiếc nuối.

- Ngươi là ai?

Tô Kính cười nhạt:

- Trong Ngọc Kinh thành hỏi người ta như vậy hoặc ngốc hoặc ngu.

Không khí căng thẳng, công tử ca mang theo mười mấy gia đình sau lưng, đã có người rút ra đao kiếm định lao lên.

Tiếc rằng Khuyển Thập Lang vắng mặt, không thì đã mắng công tử ca này thành đồng phân chó, thuận tiện nâng hắn lên cao, Tô Kính không hạn cuối thầm nghĩ.

Công tử ca mặt sắc xanh mét thấy năm thân binh bên cạnh Tô Kính vẻ mặt lạnh lùng không hề lo lắng vì giết người trước công chúng, xem ra đối phương có chút thế lực.

Tô Kính nói khó nghe nhưng là sự thật, trong Ngọc Kinh thành quá nhiều kẻ cứng cựa, ngươi cho rằng núi dựa của ngươi đủ cứng nhưng không chừng sau lưng ngươi ta có mấy luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Đạo phổ (Hạ) (2)

Trước khi chưa biết đối phương là ai đã muốn dùng quyền thế đè người không ngu xuẩn thì là gì?

Công tử ca khóe môi co giật, gã quay sang quát:

- Người đâu người đâu, mau đi báo quan có giết người!

Công tử ca thấy Tô Kính đeo ngọc giác, sợ rằng gia thế tốt hơn gã chút nên định dùng chiêu này để đầu đối thủ.

Tô Kính cười khẩy nói:

- Người chết là thuộc hạ của ngươi, theo dõi ta đã nửa dặm đường. Ta luôn không mua đồ, chột nhìn trúng cái gì, ngươi cho rằng đó là hàng tốt nên sai hắn giữa đường ăn cướp. Báo quan? Có ý nghĩa gì không? Nô tài như hắn có giết ba, năm trăm người cũng không có nha môn nào truy cứu trách nhiệm của ta.

Công tử áo lam lòng lạnh lẽo, Tô Kính không nói sai một li. Ánh mắt gã tầm thường, muốn đào bấu vật tại đây thật khó khăn. Gã sớm thấy đoàn người Tô Kính bỏ tiền rộng rãi, Tô Kính dẫn đầu nhóm mãi không mua cái gì nên công tử áo lam mới nảy ý lợi dụng ánh mắt hắn để làm giàu.

Công tử áo lam nghe Tô Kính nói ngông cuồng, gã kiềm nén lòng khủng hoảng trả đũa:

- Buồn cười, Ngọc Kinh thành không phải nhà ngươi!

Tô Kính mỉm cười, gật đầu nói:

- Cũng không phải nhà của ngươi, là của đương kim thiên tử. Cho nên ngươi cút xa chút, tránh cho làm hỏng tiền đồ của mình.

Tô Kính thăm sừng, thì ra ý thế hiệp người là chuyện thú vị như vậy. Tô Kiến đã nhìn ra tiêu chí trên người đối phương, ước chừng lệ thuộc quý tộc hệ Trung Đình Ủy.

Trung Đình Ủy là đội danh dự, quan trọng nhất là đẹp mã, thực lực không quan trọng. Vì không có trách nhiệm cảnh giới thật sự nên Trung Đình Ủy không là đối tượng được lôi kéo. Quan trọng là Trung Đình Ủy thuộc quản hạ của Tiểu Dao Hầu.

Phụ thân của ngươi là chó săn của phụ thân ta, ngươi có thể vùng vẫy ra bọt nước gì? Nếu giờ ngươi đập đầu lạy thì ta còn có thể tha thứ ngươi trẻ tuổi vô tri.

Tô Kính chưa mơ mộng xong phương xa có một đội binh sĩ lao tới, đằng đằng sát khí, võ trang đầy đủ, không mặc giáp đồ của Binh Mã Ti mà là đồng phục giáp đen.

Tô Mộ đứng một bên nhắc nhở:

- Tam ca, giết người bên đường là tội nặng.

Tô Kính kinh ngạc nói:

- Nhưng không phải ta giết.

- Nhưng tam ca ra lệnh.

Tô Kính vô tội nói:

- Ta nói chém tay, ai ngờ bọn họ chém người đó thành hai khúc.

Hai thân binh nhăn mặt như khổ qua. Nhưng làm thân binh, chịu tiếng xấu thay cũng không tính là việc lớn, dù có là án mạng. Ở chiến trường nếu có ngọn núi sập xuống thì thân binh sẽ chắn tay chủ soái, quyết không do dự.

Công tử áo xanh nghe học máu, đối phương nói quá vô lại nhưng khó cãi lại. Chỉ cần đối phương có gia thế tốt thì quan chủ chấp nhận cách nói này.

Phương xa có hơn một trăm binh sĩ lao đến.

Quan quân dẫn đầu mặc giáp quân đội mũ, cầm trường sóc:

- Bao vây lại!

Huynh muội Tô gia đã nhận ra thân phận của đội binh sĩ này là bộ đội lệ thuộc Hiến Viên quân đoàn. Cái này khó xử đây, Tiểu Dao Hầu thống lĩnh binh mã thiên hạ ý chỉ quân đội trừ bốn đội tinh nhuệ. Bốn đội tinh nhuệ nằm trong tay đương kim bệ hạ, ngay cả các hoàng tử cũng không có quyền lực điều động.

Quan quân dẫn đầu đã là cảnh giới đỉnh Trúc Cơ, thoạt trông không phải quân hàm thống soái hơn một trăm binh sĩ.

Tô Kiến cười nhạt tiến lên hai bước, quát:

- Hiến Viên quân không phải hộ vệ kinh kỳ, không có quyền lực giải quyết án mạng!

Quan quân trừng mắt Tô Kiến:

- Vớ vẩn, lão tử nói có thể là được!

Tô Kiến cười to bảo:

- Tốt, tốt, tốt, Hiến Viên quân định tạo phản đây!

Quan quân cứng người, câu vừa rồi chụp mũ hơi lớn.

Tô Kiến gắt gao ép sát:

- Động võ trong Ngọc Kinh thành ý định giết quý tộc, ngươi rất to gan!

Tô Kính phát hiện nhị ca cũng là người thú vị.

Quan quân không muốn thua nhưng sợ chọc vào người không nên dây vào, hỏi:

- Người là ai?

Tô Kiến không chút khách sáo nói:

- Ta là ai thuộc về người quản lý sao? Không lẽ người là đương kim bệ hạ? Ta đã thấy bệ hạ, mặt không giống kẻ vô sĩ nhà người!

Tô Kiến không e ngại đắc tội nhân vật trong Hiên Viên quân.

Phía sau quan quân có một người trẻ tuổi duy nhất trong quân không mặc áo giáp tiến lên hai bước nói nhỏ vào tai gã.

Quan quân biến sắc mặt phát tay nói:

- Giải tán, hiểu lầm.

Quan quân để râu ngắn, đáng vẻ uy vũ, nói mấy lời này không có chút gì là khom lưng uốn gối mềm mỏng, như thể chuyện này đúng là hiểu lầm.

Công tử áo lam khó khăn lắm mới chờ người đến giữ lễ công bằng, thấy người sắp đi thì sốt ruột kêu lên:

- Hiểu lầm? Bọn họ...!

Quan quân lạnh lùng liếc qua, công tử áo lam nhe răng lại lời sắp nói, gãi cảm giác ngực như bị đập trúng, tim đau nhức khó thở. Gãi đau đón che cổ họng muốn hút không khí nhưng không làm được.

Một ánh mắt có thể giết người? Tô Kính bắt đầu xem trọng tình hình để quốc.

Hiên Viên quân nghe lệnh của thủ lĩnh rút về bình khí, không thèm nhìn nhóm Tô Kính cái nào xoay người đi. Quan quân vốn lại đây đi dạo, bởi vì vào kinh có chút việc. Tô Kiến nói đúng, bọn họ không có quyền lực bắt người, vì thấy có kẻ giết người bên đường nên lòng bất bình vậy thôi. Phát hiện đối phương là người của Tiêu Dao Hầu phủ, quan quân ngấm ngầm đành thôi. Bọn họ bắt người đưa đi nha môn nào đó, khi họ vừa rời đi thì hung thủ sẽ được thả ngay.

Khi không đắc tội Tiêu Dao Hầu thật vô nghĩa, cùng lắm khiến những người này sống một ngày hơi khó chịu.

Quan quân không để bụng lời Tô Kiến nói, nếu họ thật sự bắt người thì tay Tiêu Dao Hầu không thể đuổi vào Hiên Viên quân.

Công tử áo lam sẽ không chết thật, quan quân có ngốc mấy cũng không thể vì tâm tình kém mà giết người. Chờ người Hiên Viên quân rời đi công tử áo lam mới bò dậy khỏi mặt đất, bên người toàn bãi nôn ói.

Đám người Tô Kính cũng không thấy đâu, công tử áo lam đã biết mình đắc tội người không nên đắc tội.

Hiên Viên quân bá đạo không tầm thường, sau khi nhận ra thân phận của đối phương liền bỏ cuộc, vậy hi chút bối cảnh như gã nếu bị trả thù...

Công tử áo lam nghĩ đến đây mặt trắng bệch đẩy ra người hầu nâng mình dậy, hung hăng nói:

- Cút, mới rồi các người đi đâu!?

Đám người Tô Kính không giảm hào hứng, vẫn đi dạo trên quảng trường.

Tô Kính vừa đi vừa hỏi Tô Kiến:

- Nhị ca, trong Hiên Viên quân đều là cường binh như vậy sao?

Quan quân vừa rồi không tính, hơn một trăm binh sĩ toàn là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ hoặc võ giả. Nếu bốn đội tinh nhuệ đế quốc đều là người như vậy thì hèn gì ít thành viên.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Làm kẻ ác một ngày (Thượng)

Tô Kiến nói:

- Những người này là lính mới, chỉ có quan quân kia là tướng già. Bốn đội tinh nhuệ để quốc trừ Vũ Lâm quân ra, muốn vào đội quân khác thì lính mới phải có cơ bản là Tiên Thiên kỳ, muốn trở thành quan quân ít nhất cần có tu vi Trúc Cơ.

Tô Kính kinh ngạc nói:

- Đây chẳng phải là ai cũng có thể vận dụng pháp khí?

- Ha ha ha! Luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ vận dụng pháp khí chỉ công kích một đòn, Trúc Cơ kỳ thì phải xem nội tình có thâm sâu hay không. Nhưng Đạo Bình Ti để quốc sẽ nghiên cứu vài thứ cho bọn họ sử dụng. Nếu không mười hai Đạo Cung tại sao phải sợ quân đoàn để quốc?

Khi Tô Kiến nói câu này lộ biểu tình tự hào. Quý tộc để quốc khác với Đạo Cung, trong bốn đội tinh nhuệ có nhiều đệ quý tộc để để phòng Đạo Cung.

Tô Kính không ngờ Vũ Lâm quân là đội tinh nhuệ ngưỡng cửa vào thấp nhất, từ đệ quý tộc vào Vũ Lâm quân ít có ai không thể đến cảnh giới Tiên Thiên kỳ.

Tô Mộ thấy huynh đệ Tô Kính toàn lãng phí thời gian, lên tiếng nhắc nhở:

- Tam ca nói mấy lời này làm gì, về nhà rồi tam ca muốn điều tra tư liệu gì Quân Tinh Ti đều có.

Tô Kính nói:

- Được rồi không nói nữa, ngũ muội nhìn bên kia xem, Quan Vũ đến rồi.

Tô Mộ đưa mắt nhìn, quả nhiên một đội binh sĩ giáp đồ đi đến, người dẫn đầu là Quan Vũ quan quân nhỏ trong Binh Mã Ti.

Tô Kiến kêu lên:

- Chúng ta đi, đừng làm tên này khó xử.

Người hầu đi trước dẫn đường, ba huynh muội Tô Kính nhanh chóng rời khỏi quảng trường.

Quan Vũ không thể nào phải người đến bắt Tô Kính, miễn không chạm mặt nhau thì công tử áo lam chỉ có thể ôm cục tức.

Ra khỏi quảng trường, mấy người rẽ qua một con đường, phía trước có đại điện cung phụng Như Lai Phật. Viện lạc đã rách rưới, dù tu sửa hàng ngày cũng không được. Như Lai Phật hình như bị nhốt hoặc có thể đã bị giết, lực lượng thời gian đảo ngược khiến viện lạc rách nát.

Trong Bạch Mã Tự có nhiều điện đường như vậy, cửa hàng cải tạo từ điện đường như thế tiền thuê khá thấp.

Tô Kính nhìn thoáng qua mang theo mấy người đi qua điện đường, từ cửa sau rời đi, đến trước một tiểu lâu xa hoa. Tiểu lâu rực rỡ ánh sáng vàng, chỉ có ba tầng, cao mười tám trượng. Phi thủy ngân châu, gạch vàng mái ngọc, rực rỡ chói mắt.

Trên tiểu lâu treo tấm biển phạn văn viết Thư Kinh lâu.

Tô Kiến giải thích rằng:

- Tam đệ, nơi này chuyên bán điển tịch khiếm khuyết, chúng ta đi vào. Mỗi năm có người chuyên thu mua số lượng lớn, chúng ta lấy được một, hai bộ cũng không ghép nguyên vẹn được.

Tô Mộ mắt sắc cách tấm rèm cửa sổ thấy một nữ nhân đứng tranh chấp gì đó với người:

- Đó chẳng phải là Tô Tuyết sao?

Tiểu lâu cách âm nhưng không ngăn bóng sáng.

Tô Mộ và Tô Tuyết rất quen thuộc, từ cái bóng nhận ra ngay thân phận.

Tô Kính sững sốt, với tính cách của Tô Tuyết tại sao tranh chấp với người?

Về Tô Tuyết nói dễ nghe là tính cách lương thiện, nói khó nghe là yếu đuối, nàng nói chuyện với người hầu cũng không lớn tiếng.

Tô Kính phát tay làm động tác nói nhỏ thôi, Tô Mộ đứng dưới lầu định kêu Tô Tuyết trông thấy hấn ra hiệu thì hiểu ý.

Đến trước cửa, Tô Kính cất bước định vào cửa hàng nhưng bị một tiểu nhị ngăn lại.

Tiểu nhị cười nói:

- Vị đại gia này, tiệm nhỏ hôm nay không mở cửa.

Tiểu nhị nói xong định đóng cửa.

Lúc này Tô Kính càng nhớ Khuyển Thập Lang hơn.

May mắn tiểu tư của Tô Kiến nhanh nhạy xông lên tát tiểu nhị té xuống đất, quát mắng:

- Mù mắt chó của ngươi, không trông thấy công tử nhà ta đang có hứng sao?

Một tiểu tư khác đá một cái, phun nước miếng vào tiểu nhị chửi:

- Đồ khốn kiếp, có mở cửa hay không tùy ý ngươi sao? Thiếu gia nhà ta muốn xem thì ngươi mau bày ra tốt tư thế lại đây bán!

Trên lầu hai, tiếng cãi cọ của Tô Tuyết và người khác chột ngừng bật. Tiểu nhị bị đánh té, có chương quỳ chạy ra cười nói với Tô Kiến:

- Đại gia bớt giận, bớt giận, chúng ta chỉ là...

Rầm!

Tô Kiến đá trúng giữa ngực chương quỳ làm gã học máu ngòi bệch dưới đất.

Tô Kiến với vẻ mặt ác thiếu gia quát mắng:

- Các ngươi không tự làm chủ được, đi lên chỉ muốn ăn đòn phải không?

Tô Kính ngạc nhiên, hẳn luôn muốn xem thế giới này có ác thiếu gia không, hóa ra người đó luôn ngay bên cạnh.

Chương quỳ đã nói không ra lời, tiểu nhị ra theo không dám tiến lên.

Tô Kiến vẫy tay, hai tiểu tư xông lên cầu thang trước, một thân binh Trúc Cơ kỳ theo sau, một người khác đi trước mặt Tô Kính, cả đám người lên lầu.

Tầng hai không có ai, Tô Kính và Tô Mộ, Tô Kiến ánh mắt giao nhau, ba người nhìn lên tầng ba.

Diện tích trên tiểu lầu không lớn, trừ kệ hàng ra nơi giấu người có hạn. Huống chi Tô Mộ quét thần thức qua cộng thêm đôi mắt của Tô Kính, muốn giấu Tô Tuyết đi trừ phi đối phương là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ chế tạo ra lĩnh vực Kim Đan.

Tô Kính phát tay, một thân binh ở lại, lấy ra roi sắt chặn thang lầu. Tiểu tư đi đầu, mọi người lên tầng ba.

Trên lầu ba toàn là kệ hàng pha lê, không gian càng nhỏ hẹp. Phía sau kệ hàng có một cánh cửa ngăn ra một gian phòng. Một tiểu nhị đứng sau quầy, biểu tình căng thẳng muốn nói gì. Một thân binh lấy cái nỏ ra chỉ vào tiểu nhị buộc gã mở cửa sau ra.

Tiểu nhị bị cái nỏ chỉ vào, nhìn phù văn lấp lóe trên cái nỏ thì sợ điếng hồn. Nhưng tiểu nhị không biết cách mở cửa, chỉ có thể vòng ra cái quầy, giờ cao hai tay nằm sấp dưới đất.

Tô Kiến cười nhặt đá vào huyệt thái dương làm tiểu nhị xỉu, gã hỏi:

- Tô Tuyết đâu? Ta thấy muội đi vào đây, đã hứa cùng chúng ta đi dạo Bạch Mã Tự một vòng mà sao thất hứa?

Sau cánh cửa không chút tiếng vang. Tô Kính nhìn bên ngoài còn lại bốn thân binh. Một người giữ cái nỏ, một người cầm trường đao. Hai thân binh cảnh giới Trúc Cơ cầm binh khí nặng, một cái là chùy vàng tám góc, cái thứ hai là búa kích.

Khác với trong truyện, luyện khí sĩ ở thế giới này trừ phi thành tựu Kim Đan, dưới Kim Đan thì đa số đánh cận chiến, vì tiết kiệm nhiều sức hơn. Luyện khí sĩ ở nơi này không phải nghề giáp vải trong trò chơi, mặc giáp nặng, bên trong bao giáp mềm, phù giáp, bảo vệ mình kín kẽ.

Tô Kính nói:

- Đang làm giá phải không? Người đâu, đập hết mấy thứ này!

Ngoài miệng nói vậy nhưng Tô Kính ra hiệu thân binh khoan hành động. Quả nhiên Tô Kính mới nói xong cánh cửa kết một tiếng mở ra.

Hai người đứng sau cánh cửa, Tô Tuyết và một người trẻ tuổi mặc áo dài màu xanh.

Tô Kiến sắc mặt âm trầm quát:

- Tô Tuyết, lại đây!

Tô Kiến thấy Tô Tuyết cúi đầu đứng sau lưng người kia thì đã có chút phỏng đoán.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 146: Làm kẻ ác một ngày (Hạ) (1)

Quả nhiên người trẻ tuổi cau mày giờ tay ngăn lại:

- Tô tiểu thư muốn đi đâu là tự do của nàng, các người là ai mà vô lễ vậy?

Người trẻ tuổi nói chuyện dịu nhẹ, chất vấn mà nghe như không chút tức giận.

Tô Kính xem Tô Tuyết vẫn trốn sau lưng người trẻ tuổi, trong lòng càng khẳng định có chuyện.

Đơn giản là nam nhân nghèo dự được bạch phú mỹ Tô Tuyết. Rõ ràng hai người không phải mới quen ngày đầu, nam nhân áo xanh không là tán tu tu hành một mình, ít nhiều gì sau lưng có thể lực.

Tô Kính nhú mày nói:

- Tô Tuyết, đi theo chúng ta, có lời gì về nhà rồi nói.

Nam nhân áo xanh quát:

- Dưới chân thiên tử mà các người muốn bắt người?

Tô Kính cười khẩy nói:

- Người còn giả bộ cái gì? Người có năng lực làm ăn trong Thục Kinh lâu mà không biết Tô Tuyết là ai, không biết chúng ta là người nào?

Tô Kính nói một câu rạch mặt người trẻ tuổi, nhưng Tô Tuyết không tin suy đoán của hắn.

Mặt nam nhân áo xanh hơi lạnh, nói:

- Ta thật sự không biết Tô Tuyết là tiểu thư nhà ai, càng không cần biết các người là ai, đánh bị thương tiểu nhị của ta...

- Khép mồm lại đi, cẩn thận chọc tai họa cho gia tộc mình. Nói cho người biết, cút khỏi tầm mắt mũi của ta, không cho phép đến gần nữa. Muốn cười mũi mũi của ta thì trước tiên đánh ra xuất thân tốt, phong hầu bá tửng. Nếu không thì...

Tô Kiến nói đến đây lòng bàn tay đã ngưng tụ lôi quang đập xuống đất.

Ầm vang một tiếng, mặt đất bị lôi trong lòng bàn tay Tô Kiến đánh thủng, pha lê bọc ngoài kệ hàng vỡ nát.

Thanh niên ngạc nhiên xoay người hỏi Tô Tuyết:

- Tiểu Tuyết, bọn họ là ca ca của nàng? Sao có thể...

Về mặt Tô Tuyết xấu hổ khẽ nói:

- Huỳnh khoan nói gì, để ta đi nói chuyện với các ca ca.

Lòng Tô Kính nổi lên sát khí, nhưng nam nhân áo xanh khác với người mới bị giết. Người kia nhìn cách ăn mặc là nô bộc, thực lực mạnh mẽ bị giết cũng cho qua. Nam nhân áo xanh chắc là người của gia tộc nhỏ, ở trong Ngọc Kinh thành không tiện đánh người.

Tô Mộ cực kỳ thất vọng, nàng nhìn tỷ tỷ của mình, lười nói tiếng nào. Lúc trước Tô Mộ 'hiểu lầm' Tô Kính cũng lộ mặt không thêm giấu.

Tô Kiến ngoắc tay. Tô Kiến bước ra khỏi sau lưng nam nhân áo xanh. Tô Kiến cười với thanh niên, mắt lộ rõ khinh thường. Tô Tuyết có tin giả hay không chẳng sao hết, chỉ cần Tô Kiến không tin là được.

- Hai vị...

Nam nhân áo xanh còn muốn nói gì chợt nghe tiếng răng rắc, một cây phi đao cắm vào dưới chân gã. Nam nhân áo xanh thì phi đao cắm lút cán, cảm miệng.

Tô Tuyết thấy hai ca ca lạnh lùng với người mình thương, nàng chưa từng nổi giận bùng chốc lớn giọng:

- Đây là chuyện của muội, phụ thân cũng không ngăn cản, các ca ca dựa vào cái gì xen vào?

Tô Mộ nhìn bộ dạng của Tô Tuyết, chỉ vào nam nhân áo xanh, quát lại:

- Xen vào tỷ? Nếu tỷ không phải nữ nhi của phụ thân thì chúng ta cần gì xen vào chết sống của tỷ? Tại sao ta có loại tỷ tỷ như vậy? Ngốc không chịu nổi đi thích người như vậy.

Tô Tuyết bức tức cổ đỏ rực, mặt thì trắng bệch:

- Đừng tưởng mọi người đều giống các người chỉ đề ý quyền thế!

Tô Mộ ở trong phủ chơi thân với Tô Tuyết nhất, hơi quan tâm nàng, không ngờ Tô Mộ cũng tục tằng như vậy.

Tô Mộ dám cãi cả Tô Kính tất nhiên không nể nang gì Tô Tuyết, nàng cười gằn:

- Đúng, trừ quyền thế ra hắn còn đề ý khuôn mặt và mông của tỷ nữa.

Tô Tuyết chảy nước mắt chỉ vào nhóm Tô Kính, run giọng nói:

- Các...các người còn là ca ca của muội không?

Tô Kính động ý niệm, thoát trông nam nhân áo xanh khổng chế Tô Tuyết rất sâu, không phải dụ dỗ mà liên quan đến linh hồn. Trên Trái Đất không thiếu chuyện như vậy, qua việc thôi miên sâu hoàn toàn khống chế một người. Nếu đúng vậy thì một gia tộc nhỏ không thể làm chuyện đó, huyết mạch của Tô Tuyết có tạp cỡ nào thì một gia tộc nhỏ khó không chế nàng.

Mặt Tô Kính lộ nét tức giận:

- Buồn cười!

Tô Kính vòng tay ra sau lưng kéo Tô Mộ, nói với thân binh bên cạnh mình:

- Ra tay, đánh cho ta, đánh đến mấu thân cũng không nhận ra hấn mới thôi!

Tô Kính giờ giọng ác thiếu gia không một chút phong độ. Lúc này làm dữ lên thì dây câu sẽ đứt, đối phương muốn câu Tô Tuyết vậy hấn đành qua nàng tìm kẻ đứng sau.

Tô Kính lo sáng khoái trước rồi tính, Tô Mộ nghe mệnh lệnh của hấn thì vỗ tay cười to.

Các thân binh thở phào, nếu kêu bọn họ giết người thì nam nhân áo xanh không phải nô bộc vừa rồi. Nô bộc có cảnh giới cao đến mấy nếu bị giết quan phủ sẽ không hỏi đến, dù bọn họ bị bắt, với bối cảnh của Tiêu Dao Hầu sẽ không làm bọn họ bị tội chết.

Nam nhân áo xanh tính tới tính lui không tính đến đối phương đường đường là người Tô phủ Tiêu Dao Hầu mà như lưu manh đánh gã. Gã biết đối phương sẽ không thật sự giết người tại đây nên không đề phòng.

Một thân binh liền kéo cò, mũi tên nỉ bắn thùng bấp chân nam nhân áo xanh. Mũi và đuôi tên nỉ bắn ra lưỡi dao dài hình chữ thập đóng đinh nam nhân áo xanh dưới đất.

Thuật bắn của thân binh thuộc hạng nhất, khổng chế cơ quan tên nỏ vừa đúng. Nam nhân áo xanh chân chảy máu ồ ạt nhưng không tổn thương xương cốt, không bị cắt đứt gân mạch.

Tô Kiến ngây ra, qua một lúc chợt hiểu ý Tô Kính, gã xắn tay áo nhào lên đánh nam nhân áo xanh.

Khuôn mặt tuấn tú của nam nhân áo xanh trong phút chốc bi thành đầu heo. Những thân binh ra tay rất tàn ác, các vết thương sẽ không để lại di chứng nhưng muốn chữa lành hoặc dùng đan dược mắc tiền hoặc nuôi thương từ từ, phải mất ba, năm tháng mới lành.

Tô Tuyết bị một thân binh ngăn lại, thân binh có tu vi Trúc Cơ kỳ, nàng tự biết không cách nào hỗ trợ, tức giận giậm chân mở cửa sổ nhảy ra.

Tô Kiến thấy vậy nhanh chóng móc yêu bài ném cho thân binh Trúc Cơ kỳ:

- Đi theo nàng, đừng để nàng bị gì.

Thân binh lĩnh mệnh đi. Tô Kính tiến lên đạp mạnh nam nhân áo xanh hai cái.

Tô Kính đạp trúng dưới bụng nam nhân áo xanh, hấn không quan tâm di chứng gì đó. Nam nhân bị nát trứng, ngắt xiù.

Đám thân binh thấy mục tiêu hôn mê, nhìn lại Tô Kính.

Tô Kính nói:

- Vậy được rồi, chúng ta đi thôi. Phải rồi, hàng này là gạt muối muối của ta, phải bồi thường chút gì mới được.

Tay chân Tô Kính nhanh nhẹn nhặt vài thứ dưới đất lên bỏ vào vòng tay. Muốn làm thì phải làm cho trót, đã đánh người thì kèm theo cướp vài món đồ.

Đám thân binh nhìn nhau.

Tô Kính ngoắc tay:

- Đứng đực mặt ra làm gì, mỗi người đều có phần, một người hai cái tính thù lao các người ra sức. Phải rồi, đừng quên lấy phần cho đồng bạn mình.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Làm kẻ ác một ngày (Hạ) (2)

- Thiếu gia, thế này không tốt lắm.

Thân binh thủ lĩnh khó xử nói:

- Nơi này là...

Tô Kính nói:

- Dù sao đều tính trên đầu ta, kêu các người lấy thì cứ lấy.

Tô Kính cách không chớp mấy món nhét cho thân binh còn lại.

Thủ lĩnh thân binh cười nói:

- Thiếu gia quả nhiên khác với người bình thường, mọi người cảm đi.

Mấy thuộc hạ lên tiếng, theo ý Tô Kính nhặt chút hàng hóa rơi rụng dưới đất. Nơi này chủ yếu bán công pháp khiếm khuyết, có lấy cũng không sao, không ai cho rằng Tiêu Dao Hầu phù ham muốn chút đồ này, chỉ cho rằng thế tử Tiêu Dao Hầu tột độ đến mức thấy lợi là chiếm.

Dưới lầu đã tụ tập một ít người đang chỉ trỏ. Tô Kính nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt không thấy người nào khác lạ, thậm chí gặp phải Tô Tuyết và nam nhân áo xanh đơn thuần là ngoài ý muốn. Bình thường Tô Kính sẽ không đến, nếu Tô Kiến lại đây một mình sẽ không nhận ra bóng dáng Tô Tuyết.

Nghĩ đến đây Tô Kính cười lớn ngoắc thân binh, vênh vác tự đắc đi xuống lầu, ra cửa, mặc kệ ánh mắt khinh thường của người khác. Tô Kính ném một thùy lõi trúng ngay cột cửa Thư Kinh lâu, cửa sụp đổ ngã vào trong.

Tô Kính chơi sướng, bên Tiêu Dao Hầu phủ, Tiêu Dao Hầu Tô Dương nghe một chuỗi tình báo, không mở ra trận pháp trong ngọc giác của Tô Mộ quan sát. Tiêu Dao Hầu kêu Cúc Nguyệt Sơn đến kể lại mấy việc hôm nay Tô Kính chọc vào.

Cúc Nguyệt Sơn không biết Tiêu Dao Hầu có ý gì, hỏi dò:

- Lão gia còn muốn cảm tức thiếu gia tiếp sao?

Tiêu Dao Hầu sắc mặt âm trầm nhưng khen Tô Kính:

- Kính nhi làm rất tốt, khá lắm.

Tiêu Dao Hầu nói với Cúc Nguyệt Sơn:

- Người Lý gia Định châu ngày càng không biết quy định, vào kinh không đăng ký, phải đề chuyện này xuống. Còn về giết gia phó của người nào đó, loại gia tộc nhỏ như thế mặc kệ đi, cảnh cáo bọn họ là được. Nếu đối phương không chịu nghe lời...đào hết người của họ đi Tô gia, để lại thùng rỗng là được. Còn về Tô Tuyết...

Tiêu Dao Hầu im lặng giây lát:

- Tô Tuyết thích làm cái gì cứ để nàng làm, nếu Kính nhi tìm người hỗ trợ hãy giúp Kính nhi. Nếu Kính nhi định tự mình giải quyết thì người đừng hỏi đến.

Cúc Nguyệt Sơn rất khó hiểu, không rõ tại sao Tiêu Dao Hầu ra mệnh lệnh như vậy.

- Nguyệt Sơn, Kính nhi sắp thành niên, triệu hồi Nha Đầu và Vũ Y về, thuận tiện tìm mấy tiểu yêu trong Lôi sơn cho Tô Mộ làm thuộc hạ đáng tin.

- Tuân lệnh lão gia!

Tiêu Dao Hạo chợt hỏi:

- Nguyệt Sơn, nhà ngươi còn ai không?

- Có hai điệt tử bà con xa.

- Quan hệ như thế nào?

Cúc Nguyệt Sơn trả lời cẩn trọng:

- Phụ thân của họ mất sớm, ta là trưởng bối nhưng không quan tâm đầy đủ cho họ.

Tiêu Dao Hạo nói:

- Nếu như ngươi cảm thấy dùng được thì trước tiên đưa đi Dục châu huấn luyện mấy năm.

Cúc Nguyệt Sơn mừng rỡ, đây là dấu hiệu muốn trọng dụng! Trong vòng mười năm sẽ có viễn chinh, Tiêu Dao Hạo phỏng chừng chu đáo bồi dưỡng thêm một số người đáng tin. Chờ thành lập quân mới có nhiều vị trí sắp xếp người, những người hiện có không đủ dùng.

Khác với trước kia, dặn xong nhiệm vụ Tiêu Dao Hạo tán gẫu vài câu với Cúc Nguyệt Sơn mới cho đi. Cúc Nguyệt Sơn rất vui, không chỉ vì hai điệt tử có cơ hội nổi bật, cũng vì hôm nay Tiêu Dao Hạo ức chế lực lượng rất tốt, xem ra thăng cấp Kim Đan thất trọng không cần chờ mười năm.

Tô Kính về phủ, từ biệt Tô Kiến, Tô Mộ, hắn mang theo thân binh đi khổ phòng tìm quân sự giao hàng.

Thuận tiện hỏi thăm một chút, Tô Kính mới biết Tô Tuyết chưa về, trong lòng hắn càng thất vọng hơn. Đúng, việc hắn làm không nên là hành động của ca ca làm, nhưng Tô Tuyết là từ nữ chẳng lẽ nên làm chuyện như vậy sao?

Lẽ ra với thân phận của Tô Tuyết buổi tối nên về phủ. Nếu như không trở về Tô Tuyết sẽ thành trò cười trong quý tộc.

Tô Kính bỗng không còn chút gì yêu thương Tô Tuyết, một nữ nhân mê muội vì nam nhân có lẽ sẽ đem đến rắc rối cho Hạo phủ. Tốt nhất là nàng cứ bỏ trốn theo người, để Tiêu Dao Hạo giải quyết chuyện sau đó.

Nghĩ đến đây Tô Kính không tìm Cúc Nguyệt Sơn mà về viện của mình. Trong viện tử, Lâm Hoành Sơn đang nằm dưới bóng cây, một cái ghế tre, một bình nước trong.

Hai tiểu yêu ở bên cạnh hầu, rất là ngoan. Trong thời gian này Lâm Hoành Sơn hành bọn họ hơi nhiều.

Thấy Khuyển Thập Lang, tâm tình vốn âm u của Tô Kính chợt vui sướng nhiều. Hắn phát hiện chó săn là nghề rất hữu dụng, không thì đã chẳng thần thông từ xa xưa đến nay.

Làm kẻ ác một ngày, Tô Kính phát hiện vui sướng chỉ là cảm giác lúc đó, ngẫm lại đồng chuyện lằng nhằng về sau khiến hắn thấy nản. Tô Kính không ngờ một nữ nhân sạch sẽ như Tô Tuyết mà trong đầu là đồng bần nhão.

Rồng sinh chín con, có con một bước lên trời, có con chỉ có thể nằm dưới đất cống bida đá.

Tô Kính khom người thi lễ:

- Sư phụ.

Lâm Hoành Sơn mở mắt ra liếc qua Tô Kính:

- Ta đã mang về hai nanh vuốt cho ngươi, không thể tăng cao cảnh giới vì bị ngươi ảnh hưởng. Nhưng chờ khi ngươi Trúc Cơ thì tác dụng của họ sẽ lớn nhiều. Còn một vấn đề.

- Vấn đề gì thưa lão sư?

- Ta phát hiện lá gan của Khuyển Thập Lang... hơi kỳ. Hình dung bằng một câu là chó cạy thế người, nếu ngươi đứng sau lưng thì loại người gì hắn cũng dám đánh, nhưng hắn rời khỏi ngươi tự hành động thì tuyệt đối đừng để hắn làm thủ lĩnh. Ta truyền dạy một bộ chùy pháp đại thể cho hắn, vốn tưởng có thể thay đổi nhiều thứ kết quả vẫn như cũ, nếu ngươi muốn phát huy đủ sức chiến đấu chỉ có một cách là khiến hắn rơi vào tuyệt cảnh.

Khuyển Thập Lang nghe Lâm Hoành Sơn bình luận, gãi khóe.

Khuyển Thập Lang nhào lên:

- Thiếu gia, ta sợ lắm...!

Chợt cổ Khuyển Thập Lang căng ra bị Ứng Dương xách lên. Mắt Tô Kính nổi lên hai màu khác nhau, hắn thấy Khuyển Thập Lang lao lên mạnh hơn lúc vừa thấy mặt gã gấp trăm lần, Ứng Dương giật cổ gã càng là chiêu diệu vô cùng.

Hai tiểu yêu học được bài học hoàn toàn khai phá thiên phú yêu tộc của họ, Lâm Hoành Sơn thật là cường giả Bình gia đáng sợ.

Tô Kính nói với Lâm Hoành Sơn:

- Sư phụ, hôm nay đệ tử ra ngoài kiếm nhiều thứ trở về, không biết sư phụ có thể hỗ trợ đệ tử tiếp tục luyện chế binh khí không?

Lâm Hoành Sơn luyện chế lại mâu sắt cho Tô Kính, vì không bị người nhìn ra là thứ của Bình gia nên chọn tài liệu hơi bị giới hạn, thậm chí có thể nói là không thể chọn.

Không Tước Mâu đương nhiên là lựa chọn tốt nhất, đáng tiếc bị Tô Kính luyện chế, không cách nào xin cây thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Hồ Bằng (1)

Lâm Hoành Sơn ngồi thẳng dậy:

- Để xem đã, dù sao tối nay rảnh rồi.

Ứng Dương ném Khuyển Thập Lang xuống đất, vào nhà lấy cái ghế ra cho Tô Kính ngồi.

Tô Kính lục tìm ra đồ vật trong vòng tay và Hoàng Đình Thần Ngọc ngay trước mặt Lâm Hoành Sơn, đưa cho gã.

Có vài thứ Lâm Hoành Sơn không thèm nhìn Tô Kính liền cất đi, biết vô dụng. Có thứ Lâm Hoành Sơn sẽ chi tay một cái, không biến thành bột phấn thì kêu Tô Kính đặt một bên.

Chọn tài liệu như vậy rất phí, vì có vài thứ chỉ bị Lâm Hoành Sơn cho rằng kém một chút nhưng giá trị không thấp, bị gã chi tay một cái thành bột phấn thì mất hết giá trị.

Tô Kính rất thích như thế, mỗi cái chi của Lâm Hoành Sơn biểu hiện ra lực lượng cảnh giới, không phù hợp nhu cầu thì cứng rắn cỡ nào cũng bị hủy diệt.

Trăng sáng treo cao, dưới ánh trăng trắng ngần từng vật phẩm kỳ lạ hóa thành bụi trước ngón tay Lâm Hoành Sơn. Khuyển Thập Lang, Ứng Dương cực kỳ đau lòng, Tô Kính nhìn ra được đa số thứ giá trị rất tốt đều được Lâm Hoành Sơn bỏ qua, trả lại cho hắn.

Cuối cùng thứ có thể giữ lại chất đóng thành núi dưới đất.

Khi Lâm Hoành Sơn thấy Tô Kính lấy ra cuộn da thì ánh mắt cực kỳ trầm trọng. Cuộn da này là thứ Tô Kính trong xung đột nhỏ suýt bị người cướp đi, khi ấy hắn không tiếc lệnh cho thân binh giết người. Bởi vì đối phương đã liều mạng muốn cướp nó đi, nếu không xuống tay ác thì món đồ sẽ bị mất.

- Người thật may mắn.

Lâm Hoành Sơn cảm thán rằng:

- Thứ trong cuộn da này đối với người không có giá trị gì, nhưng cuộn da luyện chế bằng da yểm long. Thời đại này đã không có con yểm long nào sống sót, ở thời đại thái cổ da yểm long không đáng gì nhưng bây giờ thì...vừa đúng thích hợp người.

Lâm Hoành Sơn há mồm phun một luồng hơi trắng vào cuộn da, nhiều phù văn bay ra khỏi tấm da bị hút vào lỗ mũi gã.

Lâm Hoành Sơn tự nhiên nói:

- Chỗ tốt thuộc về ta.

Lâm Hoành Sơn lấy một miếng giáp nhỏ xinh màu hoàng kim, dùng cuộn da bao lại miếng giáp, trả lại cho Tô Kính:

- Đây là bí pháp đặc biệt luyện chế phù giáp, bây giờ người có thể bắt tay làm, cỡ sáu, bảy năm là có thể luyện chế xong phù giáp.

Tô Kính lấy làm lạ nhìn lão sư của mình:

- Lâu vậy?

- Đây là việc hao phí tinh thần, ta luyện chế giúp người cũng mất năm năm. Không liên quan đến thực lực, thậm chí không liên quan gì tới cảnh giới.

Tô Kính nhận lấy cuộn da, xoa bóp miếng giáp kẹp bên trong. Tô Kính biết đây là cách luyện chế thần giáp Binh gia, trong miếng giáp ẩn chứa lực lượng làm hấn giết mình. Chỉ khi đứng trước mặt Tiêu Dao Hầu Tô Kính mới cảm giác áp lực nặng nề như vậy.

- Được rồi, Tô Kính, ta về đây, mấy ngày nay người hãy nghiên cứu phù giáp, đừng đi đâu. Chờ qua vài ngày ta làm tốt vũ khí của Ung Dương. Khuyến Thập Lang sẽ phái người tìm người.

- Phái người?

- Ừm, Hầu gia nói hai ngày nữa sẽ tặng hai tiểu yêu hầu ta.

Nguyên Hầu phủ có mấy ngàn người cư ngụ, đa số là nô bộc, một vài gia thần, thân binh hộ vệ. Còn có một số thân quyến, như thuộc hạ của hai quản gia đã có hơn trăm người.

Tô Kính biết sư phụ có thuộc hạ càng lúc càng nhiều, làm việc cho Tiêu Dao Hầu không đơn giản là làm tay chân còn phải chia sẻ nhiều công việc. Đừng thấy sức chiến đấu của Nhị Quân Gia kém hơn Đại Quân Gia nhiều, năng lực quản lý phủ đệ của gã càng giỏi hơn, rất được Tiêu Dao Hầu xem trọng.

Lâm Hoành Sơn dần hòa nhập vào hệ thống của Tiêu Dao Hầu, lòng Tô Kính có chút sùng sốt.

Nam nhân này nên đối kháng với toàn Đông Tàn để quốc mới đứng, sao trở thành cánh tay của Tiêu Dao Hầu Tô Dương? Nếu nói Tô Kính là bệnh độc lạng lẽ lẫn vào thế giới này, vậy với Đông Tàn để quốc thì Lâm Hoành Sơn là vi khuẩn.

Không biết hai sư đồ sẽ mang đến cái gì cho đế quốc.

Đông Tàn không phải quốc gia tốt nhất nhưng không là quốc gia tệ nhất, Tô Kính bắt đầu hơi thích thế giới này. Đương nhiên cũng là vì hắn có thân phận tốt, nếu Tô Kính xuyên vào gia đình nông dân thì sẽ không nghĩ vậy.

Một đêm bình yên, hôm sau Tô Linh chạy tới chỗ Tô Kính sốt ruột nói:

- Tam đệ, chuyện ngày hôm qua ta có nghe nói rồi! Đến nay Tô Tuyết vẫn chưa về, tam đệ phái thân binh đi theo cũng không trở lại!

Đêm qua Tô Kính nghiên cứu thần giáp Binh gia, nghe tin này tâm tình hồng бет. Tô Tuyết không trở về?

Nếu Tô Kiến báo chuyện này thì Tô Kính không sốt ruột, nhưng Tô Linh vốn là mật thám, tổ chức tình báo trong Ngọc Kinh thành đều nể gã. Trước khi Tô Linh tìm đến chắc đã rải lưới tìm người rồi.

Người Tô Linh không tìm thấy rất có thể hoàn toàn biến mất.

Nhưng đối phương dụ Tô Tuyết vì ích lợi, nếu bắt người đi thì không còn ý nghĩa gì.

- Bên phụ thân nói sao?

Tô Linh sắc mặt âm trầm nói:

- Không nói gì, cũng không phái người đi tìm.

Tô Linh biết rõ trạng thái hiện giờ của Tiêu Dao Hầu không khống chế cảm xúc được, tuyệt đối sẽ không bị ai uy hiếp.

Nếu có người bắt cóc Tô Tuyết, Tiêu Dao Hầu sẽ không bỏ ra một đồng nào dù nàng chết.

Tô Kính ủ rũ nói:

- Đại ca tiếp tục tìm đi, ta có ra ngoài cũng không ích gì.

Tô Kính chợt nhận ra tuy hắn là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, cùng tu luyện bí pháp Binh gia nhưng hắn không làm được gì trong Ngọc Kinh thành. Hắn thậm chí không biết nhiều đường đi, không có thuộc hạ nhiều, không có mạng lưới tình báo. Nói thẳng ra hắn là công tử ca không ích gì. Tô Kính chợt nhớ trước khi hắn xuyên việt thể tử quen một số hồ bằng cầu hữu.

Những người này không có địa vị cao trong Ngọc Kinh thành nhưng càng như vậy càng thích hợp làm mật thám.

Tô Linh biết Tô Kính không giúp được gì, gã đến đây chủ yếu là đưa đồ:

- Phụ thân kêu ta thuận tiện đưa cái này.

Tô Kính nhận lấy xem, là một ngọc phù truyền âm.

Thế giới này có hai loại ngọc phù truyền âm, một loại là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ có thể sử dụng, thuộc hạng pháp khí cấp thấp, dùng một lần phải trả giá đắt, phục hồi rất chậm, nếu dùng quá nhiều nó sẽ báo hỏng. Một loại khác là đẳng cấp đạo khí, luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ cũng khó vận dụng, chỉ có thể bị động nhận tin tức.

Tô Kính đang cầm ngọc phù truyền âm đẳng cấp pháp khí.

- Phụ thân nói tam đệ ở bên ngoài gặp rắc rối có thể trực tiếp dùng cái này liên lạc với phụ thân.

Tô Linh tạm dừng rồi nói tiếp:

- Nhưng tam đệ nhớ chú ý, có giới hạn cự ly, chỉ khoảng gần trăm dặm.

- Hiểu rồi, đại ca đi làm việc đi.

Tô Kính không muốn lãng phí thời gian của Tô Linh, hắn cầm ngọc phù truyền thừa vận chuyển long xà chân khí nhanh chóng luyện hóa.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Hồ Bằng (2)

Tô Kính biết chắc mình phải ra ngoài, trước kia hắn cảm thấy Ngọc Kinh thành rất an toàn nhưng Tô Tuyết đã mất tích làm hắn không nghĩ vậy nữa.

Tô Kính nhìn theo Tô Linh rời đi, hắn kêu Ứng Dương, Khuyển Thập Lang:

- Đi, hôm nay theo ta ra ngoài đi dạo.

Khuyển Thập Lang siêu hưng phấn. Ứng Dương không muốn ra khỏi phủ nhưng Tô Kính đòi đi thì gã cũng hết cách.

Lần này Tô Kính đi tìm Đại Quân Gia Cúc Nguyệt Sơn đòi hai món đồ. Sau khi Hoàng Đình Thần Ngọc bị luyện hóa không gian vẫn còn, kỹ năng thủy lôi còn nhưng kỹ năng mai rùa thần biến mất.

Tô Kính mượn túi lôi châu, cộng thêm một khối ngọc ẩn trong kho phòng.

Toàn là vật phẩm tiêu hao, nếu không dùng hết phải trả lại. Tiêu Dao Hầu nhà lớn nghiệp lớn nhưng không thể cho nhi tử như hắn tùy tiện phá của. Chi phí ẩn nặc của mấy ngàn người cộng thêm phát kim ngân, trang bị, đan dược, để giữ nguyên Hầu phủ phải mất mấy chục vạn bạc.

Lần này Tô Kính đòi ba con ngựa chiến, mang theo Ứng Dương, Khuyển Thập Lang ra Hầu phủ đi hướng nam.

Tô Kính ở trên lưng ngựa tâm sự nặng nề. Khuyển Thập Lang nhìn đồng ngó tây, thấy Tô Kính không có hứng thì cả người ủ rũ. Một người hai yêu giúp ngựa chạy nhanh, hơn một tiếng sau chạy đến thành nam, có thể thấy Ngọc Kinh thành to lớn cỡ nào.

Phía nam Ngọc Kinh thành không hoàn toàn là nơi bình dân cư ngụ, có một số quý tộc tước vị rất thấp. Thật ra người ở trong Ngọc Kinh thành trừ thủ nghệ nhân, nghệ thuật gia, tiểu thương, khổ lực ra cơ bản đều là người có liên quan quý tộc lớn.

Ví dụ Tiêu Dao Hầu phủ có hơn bốn ngàn người cư ngụ, trong đó có ít nhất trên hai ngàn người có thân thuộc. Những thân thuộc không thể vào ở trong Hầu phủ, tức là bình dân có quan hệ trực tiếp với Hầu phủ cỡ hơn sáu ngàn người, quan hệ gián tiếp thì hơn vạn người.

Tô Kính đến tìm 'bằng hữu' thế tử cũ quen, một đầu mục nhỏ làm việc trong Binh Mã Ti thành nam.

Người đó họ Bạch, tên Lộ, phụ thân đã từng đảm nhiệm chức Đô Úy, từng có quân công, được một chức thế tập nam tước. Bạch Lộ không là kẻ du thủ du thực, chẳng qua phụ thân chết sớm không để lại nhân mạch cho gã, sau khi kế thừa tước vị được xếp vào Binh Mã Ti, chỉ quản lý năm người trông chừng một cái chợ.

Bạch Lộ qua người khác dẫn tiến quen thế tử Tiêu Dao Hầu, sau khi làm quen được gã tốn công bỏ sức kiếm một kim tiền thuộc tính không gian, vốn định hỏi lộ thế tử để điều gã đi khỏi Binh Mã Ti thành nam.

Nơi này cũng có nước lụt nhưng toàn là kim ngân của phạm nhân, không có đan dược, tài liệu để tu luyện. Bạch Lộ không cam lòng, gã chưa đến bốn mươi tuổi đã là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, nếu được người diu dắt rất có thể trăm tuổi đến Trúc Cơ.

Tô Kính tìm Bạch Lộ vì gã ham thích công danh, quen nhiều người tầng lớp chót, giao thiệp rộng lớn, trọng nghĩa khinh tài, đặt ở Trái Đất thì giống Tổng Giang.

Trong thế giới này Tô Kính không sợ Bạch Lộ bay khỏi lòng bàn tay. Vừa xảy ra chuyện Tô Kính liền lục tìm trong ký ức, cảm thấy Bạch Lộ có ích nhất. Ba người cưỡi ngựa đến trước cửa Bạch phủ. Cửa lớn mới sơn nước, sạch sẽ nhưng không có người giữ cửa, gia đạo túng thiếu.

Ba người Tô Kính xuống ngựa, Bạch phủ không có người trông cửa may mà còn cọc cột ngựa. Tô Kính ngửi được mùi nước sơn gay mũi, Bạch Lộ không có tiền mua sơn tốt, nếu như không phải sợ rất mất mặt thì gã đã mặc kệ cửa tự mục. Dù sao trị an ở Ngọc Kinh thành an ninh, mở rộng cửa cũng không có ăn trộm lên vào.

Hôm nay là ngày mười đầu tháng, Bạch Lộ chắc chắn không đi làm việc. Tô Kính nhớ hễ có dịp nghỉ là tên này sẽ trốn trong nhà lén tu luyện một loại thuật đạo ít được đề ý.

Bạch Lộ có giấc mơ là sẽ có ngày làm công tước. Tô Kính biết Bạch Lộ kiếm công pháp ít được đề ý toàn là vật khiếm khuyết, không thể nào thành Kim Đan được.

Tiêu Dao Hầu Kim Đan lục trọng không có thăng cấp phẩm tước, vẫn là Nhất Đẳng Hầu.

Đông Tần đế quốc từng có hai công tước, một người chết trận không để lại hậu nhân, người thứ hai ý định mưu nghịch, bị diệt cả nhà. Từ đó về sau Nhất Đẳng Hầu là tước vị lớn nhất trong Đông Tần đế quốc.

Một ngũ đẳng nam tước muốn trở thành công tước là mơ tưởng viễn vông. Đế quốc đã hình thành, muốn được phong thưởng công tác khó như tạo phản làm hoàng đế.

Tô Kính thật tự nhiên đứng trước kia kêu to:

- Tiểu Bạch, đi ra tiếp khách coi!

Son trên cửa chưa khô, Tô Kính không muốn đẩy cửa cũng không thích trèo tường.

Có người ở bên trong lên tiếng:

- Ôi chào ời, là Tô thiếu gia đến sao!

Một nam nhân khoảng ba mươi tuổi khoác áo dài, lê đôi giày vải chạy ra mở cửa. Nam nhân có khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp. Hình dung một nam nhân bằng tử xinh đẹp, còn là một nam nhân trung niên cũng vì bất đắc dĩ.

Bạch Lộ đẹp làm chín mươi chín phần trăm nữ nhân xấu hổ, còn lại một phần trăm chỉ muốn nhân đạo diệt gã.

Bạch Lộ cũng biết điều này nên cố ý làm mình trông già hơn chút, không thì cảnh giới Tiên Thiên kỳ có thể khiến gã bẽ ngoài chỉ chừng hai mươi tuổi.

Hồng nhan họa thủy, đối với nam nhân cũng đúng. Thế giới này không thiếu người thích nam, nếu Bạch Lộ không có tước vị sớm đã bị đè.

Tước vị nhỏ mấy cũng là hoàng gia ban cho, vũ nhục người có tước vị hoàng thất sẽ hết sức xóa sổ người.

Tô Kính có thể không e dè giết một nô bộc nhưng phải hết sức thận trọng giết một binh dân bên cạnh quý tộc. Nếu giết quý tộc có tước vị chính thức thì hoặc là làm thân không biết quý không hay, hoặc là lúc quyết đấu sống chết.

Bạch Lộ xách giày đưa nhóm Tô Kính vào phòng:

- Sao hôm nay Tô thiếu gia có rảnh đến đây?

Tô Kính ngạc nhiên thấy cửa đi vào viện lạc tiến thứ hai bị một lu nước to ngăn chặn. Quy cách trạch viện không lớn, chỉ có hai tiến, đối với nam tước thì khá nghèo nàn nhưng đây là cơ nghiệp tổ tiên, ý nghĩa khác biệt, Bạch Lộ ở đây sẽ không bị người cười.

Bạch Lộ cười bẽn lèn nói với Tô Kính:

- Đang bị kẹt nên cho thuê hai viện từ phía sau, ta còn ở mặt trước, đi cửa trước.

Tô Kính mắng:

- Nghèo vậy còn có tiền hiếu kính ta, tiểu Bạch, người sống tiêu tiền như nước thì khi nào mới thoát khỏi cảnh này?

- Thì tại gần đây nhóm Sài Cầu xảy ra chút chuyện, ta giúp bôi trơn chút, không thì sẽ bị nhốt ba, năm năm.

- Ủm, tội ba, năm năm không nhẹ.

Tô Kính không vạch lời nói dối của Bạch Lộ, sai Khuyển Thập Lang đóng cửa, hẩn nhìn vách tường đằng sau.

Bên kia vách tường không có ai, khách thuê không ở nhà. Nơi này là viện lạc riêng, hàng xóm hai bên cách khá xa.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 150: Cầu nô

Tô Kính ngồi xuống:

- Bạch Lộ, ta biết ngươi muốn giàu sang.

Bạch Lộ ở bên cạnh rót trà, không dám ngồi ngang hàng với Tô Kính. Nghe Tô Kính nói, lòng Bạch Lộ nóng bỏng.

Phụ thân! Đầu tư hơn một năm rồi cuộc thiếu gia chịu cho gã một câu nói!

Bạch Lộ chân thành nhìn Tô Kính:

- Thiếu gia nói gì vậy, giàu sang nên tự mình tạo ra, thiếu gia chỉ cho ta một con đường là ta đã vô cùng cảm kích.

Khuyển Thập Lang nhớ kỹ ánh mắt đó, bình thường hình như gã hơi tiện, thiếu gia không quá thích. Luyện đến trình độ như Bạch Lộ nhẹ nhàng hơn thành tựu Kim Đan!

Tô Kính nâng tách trà nhìn bọt trà bên trong lại đặt ly xuống bàn:

- Đương nhiên không có chuyện tặng giàu sang, ít nhất giàu sang ở Đông Tần đế quốc không thể nhẹ nhàng vào tay được. Bạch Lộ, hiện tại ngươi tu luyện cái gì?

Tô Kính đến thế giới này mấy tháng đã quen hưởng thụ, trà đẳng cấp cỡ này nếu không khát muốn chết hẳn sẽ không uống. Tô Kính càng làm vậy Bạch Lộ càng nhiệt tình hơn.

Gì mà bình dị gần gũi, đối xử với thuộc hạ giống như huynh đệ, đó là hành động ngốc nhếch. Có đại ca ngốc vậy không hổ chết cũng uống.

- Ta tu luyện Lăng Nghiễm Kinh tàn thiên, là một loại thủ pháp khổng chế xá lợi nhưng bị Đạo Môn thay hình đổi dạng, cần tu luyện ra một viên phi thạch bản mệnh...

Tô Kính ngắt lời:

- Được rồi được rồi, không cần nói tỉ mỉ.

- Thiếu gia, thực lực như ta đánh nhau không được gì, trong Tiên Thiên kỳ xem như áp chót. Nhưng nếu thiếu gia kêu ta làm việc thì tuyệt đối không phản nản, chỉ cần không phải sai lầm tạo phản mất đầu!

Tô Kính bật cười, hẳn thích trực tiếp như Bạch Lộ, nịnh nọt có đẳng cấp hơn Khuyển Thập Lang.

Tô Kính nhẹ vỗ tay vịn ghế, châm chọc nói:

- Không phải tội chém đầu, thậm chí không có tội, nhưng ngươi...có kín miệng không?

Bạch Lộ lắc đầu lại gật đầu.

Tô Kính vừa lòng nói:

- Điều tra người ngày hôm qua bị ta đánh trong Bạch Mã Tự là một gia tộc nhỏ đến từ Quỳnh châu, họ Hà. Tiểu tử đó dụ dỗ muội muội của ta, bị ta đánh nửa tàn phế, kết quả hôm đó muội muội không về nhà.

Bạch Lộ đỏ mặt hơi lạnh, muội muội của Tô Kính không về nhà, đến bây giờ chưa xuất hiện tức là đã xảy ra chuyện?

Nếu chỉ là lỡ đánh chết còn đỡ, sợ nhất là gây ra tiếng xấu gì, chuyện này bị gã nghe được, tuy rằng không đến mức roi đầu nhưng sau này khó lẫn lộn trong Ngọc Kinh thành.

- Ngươi đi điều tra tất cả mọi chuyện liên quan Hà gia, ngươi nói mất bao lâu?

Bạch Lộ trả lời ngay:

- Luyện khí sĩ từ ngoài đến đầu ngu ở tây thành, cách chỗ ta không gần. Bên tây thành có nhiều người ta quen, người từ Quỳnh châu đến vì phòng ngừa dọc đường gặp ngoài ý muốn chắc sẽ đến Ngọc Kinh thành trước một tháng. Dù bên Bình Mã Ti, Đạo Tinh Ti đều có lập hồ sơ ta cũng phải mất ba, năm ngày mới...

Tô Kính nói:

- Ta cho ngươi ba ngày, đưa tư liệu vào phủ của ta. Được rồi, trà này không ngon ta không ở lâu.

Tô Kính đặt tách trà xuống, đặt một bình sứ rồi đứng lên đi.

Bạch Lộ ngẩng nhìn bình sứ trên bàn.

Mợ ơi, Tô thiếu gia cho mình một viên đan dược! Tuy đan dược đựng trong bình sứ, trên bình có dán một phù văn ít nhất là thứ cho luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ dùng. Đan dược đẳng cấp như vậy Bạch Lộ từng thấy, có thể kiểm được vào tay nhưng Tô Kính cho gã lại mang ý nghĩa khác hẳn, chứng tỏ Tô thiếu gia sắp sử dụng gã!

Bạch Lộ nước mắt lưng tròng, hai hàng lệ rơi. Từ khi phụ thân chết Bạch Lộ một mình giày vò ba mươi năm chỉ trông mong có ngày này, bám vào cây lớn hồng mắt.

Khóc một lúc Bạch Lộ mới nhớ là chưa tiễn Tô Kính, gã chạy ra cửa thì tiếng vó ngựa đã cách xa một dặm. Bạch Lộ xoa mắt đào hoa, phấn khởi vào trong phòng ngủ, lấy một đồng tên ngăm ra, lại giờ hòm lấy ba tấm phù giấy vàng nhạt giấu trong người.

Bạch Lộ cởi áo khoác thay áo dài màu sậm, từ sau giường kéo ra đôi giày mới tinh, nhét mấy hạt kim châm hai nén bạc vào túi. Bạch Lộ tìm khăn tay lau mặt, ngăm gương một lúc rồi ra khỏi cửa.

Chuyện thành tây một mình Bạch Lộ không lo hết, phải tìm mấy người giúp đỡ mới được. Mấy tên lính dưới tay không dùng được, bình thường Bạch Lộ quen đa số là bạn nhậu, sắn lọc một hồi không nhiều người có thể kêu.

Bạch Lộ nghĩ tới nghĩ lui đi hướng đường Kỳ Bàn, đi vài bước gã cảm thấy quá chậm, Tô Kính chỉ cho thời gian ba ngày. Bạch Lộ cắn răng quẹo cua đến một chỗ thuê xe ngựa, thuê một con lừa chắc khỏe nhảy lên đi tiếp.

Đoàn người Tô Kính không về Hầu phủ mà chạy hướng Bạch Mã Tự.

Khuyển Thập Lang ở trên lưng ngựa lăm nhăm với Tô Kính:

- Thiếu gia, Bạch Lộ có vẻ không tiềm lực gì, trừ bản lĩnh tăng bốc người giỏi hơn ta.

- Thập Lang, hết lòng hết dạ tăng bốc một người là điều rất khó khăn, Bạch Lộ đã dung nạp đạo luân cúi vào huyết mạch. Nếu không phải mãi không có cơ hội thì loại người này sớm leo lên cao.

Ứng Dương không cho là đúng:

- Hừ! Nắm tay không đủ cứng có leo lên cũng sẽ té xuống.

Khuyển Thập Lang phản bác:

- Nắm tay có cứng mấy cũng không thể nắm suốt ngày.

Ứng Dương cười to bảo:

- Ôi chao, Khuyển Thập Lang, ngươi bắt đầu hơi thông minh rồi.

Khuyển Thập Lang trợn mắt trừng Ứng Dương, nắm tay của gã không đủ cứng, bị Ứng Dương ăn hiếp mấy cũng chỉ có thể cố nén.

Tô Kính thầm khen Khuyển Thập Lang nói rất có lý, nắm tay cứng mấy cũng không thể luôn siết chặt được. Con người còn cần ăn cơm, làm việc, nắm ngón xòe ra mới là trạng thái bình thường.

Nếu như người tu đạo luôn theo đuổi sức chiến đấu đó là bỏ gốc lấy ngọn. Tiểu yêu Khuyển Thập Lang nói như một nhà triết học chỉ vào bản chất của thế giới.

Tô Kính không suy nghĩ nhiều, hần vận chuyển long xà chân khí làm ngựa chiến hợp nhất với mình, có chạy nhanh cũng không mất kiểm soát. Tô Kính lo chìm đắm tinh thần vào quả trứng phong ấn yêu thú mình vừa lấy được.

Tô Kính tìm hết cách nhưng không nghĩ ra cách gì an toàn, phong ấn trên quả trứng cực kỳ xảo diệu, có nhiều phù văn cơ bản mà hần không thể hiểu nổi ở bên trong. Tô Kính không nỡ phá hủy quả trứng, nếu có thể nghiên cứu phân giải tương đương mở rộng tri thức cơ bản, còn là loại tri thức đã thất truyền trên đời.

Miền là câu hỏi vắt óc nghĩ, mặc kệ mất bao lâu đối với Tô Kính thời gian qua rất nhanh. Ứng Dương, Khuyển Thập Lang gồng hết sức mới đuổi kịp ngựa chiến của Tô Kính, còn Tô Kính thì nghiên cứu học vấn trong khi lao nhanh đi.

Hôm nay Tô Kính lại đến Bạch Mã Tự, hần từ thành nam đi vào cửa nam. Cửa nam có dấu vết tu sửa rõ ràng, Tô Kính vào từ phía nam, cưỡi ngựa rồi vào rừng thấp.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Hiện trường (1)

Rừng thấp là cảnh quan cực kỳ nổi tiếng của Bạch Mã Tự. Sau khi mỗi vị cao tăng đắc đạo chết sẽ xây một tòa tháp đá, bỏ tro cốt vào đó. Bạch Mã Tự có lịch sử mấy vạn năm, hòa thượng chết tại đây hoặc muốn chôn ở đây nhiều vô số kể nên diện tích rừng thấp lớn hơn quảng trường phía đông chút.

Phân chia cảnh giới của cao tăng Phật môn không giống Đạo Môn, có tổng cộng mười tám tầng cảnh giới. Hòa thượng chết có cảnh giới gì thì xây bao nhiêu tầng tháp đá.

Đến ngày nay tro cốt trong những tháp đá chẳng biết đi đâu, có lẽ Phật môn rút lui mang theo hoặc bị Đạo Môn thanh lý khỏi tháp đá. Những tháp đá thành khu thương nghiệm lớn nhất trong Bạch Mã Tự, có tổng cộng hơn bảy ngàn tháp đá được gia tộc nhỏ hoặc thế lực nhỏ thuê, hàng hóa ở đây tốt hơn chút.

Tô Kính cảm giác rõ du khách hôm nay nhiều hơn hôm qua.

Tô Kính mang theo Khuyển Thập Lang, Ứng Dương chậm rãi đi qua rừng thấp, dọc đường quan sát những tháp đá. Tô Kính phát hiện trong tháp đá tràn ngập hơi tiên ô uế, chỉ mấy chục tòa tháp còn tỏa ra Phật quang thấy tội.

Đạo Môn chơi chiêu này thật tàn nhẫn, biến thánh địa Phật môn ngày xưa thành chợ nhỏ, chỗ buôn tình bán dục, sông bạc, lời dài. Nơi thấp hèn nhất trần gian tràn ngập hơi thở tội ác phát ra từ linh hồn, mùi mực nát sa đọa, trăm năm ngăn ngại đã phá hoại căn cơ thánh địa Phật môn hoàn toàn.

Đêm qua khi về nhà Tô Kính đặc biệt tìm tư liệu xem, Bạch Mã Tự chưa bị phá hủy vì năm xưa Phật môn xây tự viện này đã cắm rễ vào địa mạch Thần Châu.

Nếu cưỡng ép dỡ bỏ Bạch Mã Tự sẽ phá hư địa mạch.

Chùa miếu nguyên Thần Châu đều được xây bằng cách này ban đầu Đạo Môn phá hủy vài ngôi chùa đã phải trả giá đắt. Về sau có người đưa ra đề nghị dùng thủ đoạn này từ từ tiêu trừ khí vận của Phật môn.

Tuy rằng thấy hiệu quả chậm nhưng không có di chứng.

Lực lượng trần gian có thể mài mòn tất cả, không còn ai tin ngưỡng Phật tử, đây mới là giải quyết tận gốc. Cộng thêm luyện khí sĩ từ các nơi không ngừng rút đi Phật quang trong chùa để tăng trưởng tu hành của bản thân. Thánh địa Phật môn để lại có chín mươi chín phần trăm đã thối nát.

Chờ khi mối liên kết giữa chùa và địa mạch bị cắt đứt hoàn toàn Đạo Môn sẽ dỡ bỏ rồi xây dựng thứ Đạo Môn muốn.

Tô Kính thăm lĩnh ngộ, Đạo Môn thống nhất Thần Châu là đại thế nhưng muốn cứng rắn phá hoại trật tự vốn có sẽ phải trả giá rất đắt.

Hần tu hành nên lấy Long Xà Đồ Lục làm chủ, Âm Phù Kinh và Thanh Minh Chân Giải đều là thủ đoạn phụ trợ.

Nghĩ đến đây Tô Kính chậm rãi đưa một lư long xà chân khí vào quả trứng chứa trong Hoàng Đình Thần Ngọc. Tô Kính không định phá mở phong ấn mà dùng long xà chân khí cảm nhận, sao chép các phù văn cơ bản trong phong ấn phản chiếu lên Lục Đạo Thần Giám.

Tô Kính không tiếc hao phí long xà chân khí muốn sao chép hết phù văn trong phong ấn để Lục Đạo Thần Giám lưu trữ, tối đa chậm Trúc Cơ mấy tháng, không thể để tin tức chứa trong phong ấn bị mất.

Trên Trái Đất nếu người muốn trở thành nhà khoa học lớn phải có công hiến nghiên cứu khoa học trước, chỉ đứng trên vai người đi trước thì không đủ.

Ở thế giới này Tô Kính muốn hòa nhập vào thì đã có cơ hội tốt ngay trước mắt, khiến tri thức phù văn bị mất lại hiện ở Đạo Môn. Dù chỉ là thứ một phần trăm trong phong ấn được Tô Kính thêm vào Hoàng Đình Kinh thì thế giới này sẽ không bài xích hắn nữa.

Giống như trong thân thể người có một ít vi khuẩn có lợi cho cơ thể, hệ thống miễn dịch sẽ không tấn công những vi khuẩn có lợi.

Ba người bước nhanh đi, Tô Kính muốn quay về Thư Kính lâu lần tìm sợi tơ.

Tô Kính tuy là nhà khoa học, không phải nhân viên săn tìm nhưng tri thức lòng bắt rất khá, tri thức trên Trái Đất của hắn chỉ còn lại đồng lý niệm hữu dụng trên đời này.

Đến Thư Kinh lâu, Tô Kính thấy một đám người mặc đạo y màu đỏ, binh sĩ mặc giáp xanh phong tỏa Thư Kinh lâu.

Bên Tô Tuyết mất tích Tô Linh lập tức phái người đi bắt giữ. Người Hà gia không đi, chỉ thiếu Hà Phương Sóc đã dụ dỗ Tô Tuyết.

Dù sao là gia tộc nhỏ, nếu Hà Phương Sóc không có đây, chết không đổi chứng, Tô gia không thể ra tay ngay. Hà Phương Sóc biến mất, người Hà gia không biết gã đi đâu. Tô Linh bắt hết người Hà gia trong Ngọc Kinh thành thuận tiện phát một mệnh lệnh cho Đạo Tinh Ti ở Quỳnh châu giám thị Hà gia, bất cứ người nào trong Hà gia không được rời khỏi chỗ ở.

Ngự Sử Đài không có quyền lực lớn vậy, có nơi không thể thò tay đến được. Nhưng nếu là lời của đại công tử Tô gia thì Đạo Tinh Ti thuận nước giong thuyền bán nhân tình. Tô Kính đến Thư Kinh lâu, không ai biết hắn nhưng có người nhận ra ngọc giác treo bên hông, biết hắn là thế tử Tô gia, có luyện khí sĩ áo đỏ lập tức chạy đến chào.

Tô Kính nói với luyện khí sĩ là hắn muốn vào xem. Luyện khí sĩ không làm khó, cho Tô Kính đi qua. Thế giới này có học vấn điều tra và phá án, nhưng vì có thuật đạo cường đại nên không chú trọng bảo vệ hiện trường, mọi chi tiết có thể dùng thuật đạo trả lại nguyên vẹn.

Cửa lớn bị Tô Kính dùng thủy lôi đánh sập chưa kịp sửa. Tô Kính mang theo Ứng Dương, Khuyển Thập Lang dọc cầu thang lên tầng ba. Mảnh vụn pha lê đầy đất, quây bị hủy. Người Hà gia định báo án nên không dọn dẹp, giờ người Hà gia bị bắt, người Binh Mã Ti và Đạo Tinh Ti càng sẽ không làm chuyện văt và này.

Tô Kính chỉ cánh cửa phía sau, Khuyển Thập Lang hiểu ý đi qua, cơ thể dần khom xuống kẻ sát đất, mũi hít ngửi.

Ứng Dương không cười nhạo vì đây là bản lĩnh của Khuyển Thập Lang, dùng mũi có thể lần tìm trở lại nhiều chi tiết, luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan cũng không có năng lực như vậy.

Tô Kính đi theo Khuyển Thập Lang từng bước đến căn phòng phía sau.

Phòng rất nhỏ, chỉ có hơn hai mươi mét vuông, xem cách trang trí thì không phải khổ phòng. Nhưng có kệ sắt dựa vào tường, từng hàng hòm đặt trên kệ. Đây là nơi tạm chứa vật phẩm.

Tô Kính và Ứng Dương đứng trước cửa, không đi vào trong. Bên trong còn có cửa

nhỏ, phía sau phòng xếp treo dây xích nhưng đã bị bứt đứt máng lung tung, không ngăn được gì.

Khuyển Thập Lang bò dưới đất, cánh mũi không ngừng nhấp máy phát ra tiếng gió nhẹ.

Khuyển Thập Lang chậm rãi đến trước cánh cửa, nhắm mắt một lúc rồi nói:

- Thiếu gia, xong rồi.

- Đứng lên nói.

Khuyển Thập Lang đứng dậy:

- Có luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan từng đứng trong cửa đó, lúc sắp đi định rửa sạch mọi tin tức ở đây.

Trong lòng Tô Kính nâng cao cái nhìn về Khuyển Thập Lang hơn:

- Ngươi còn có thể phát hiện cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Hiện trường (2)

Một cường giả Kim Đan định xóa bỏ dấu vết trong môi trường, ít nhất phải cao hơn người đó ba, năm đẳng cấp mới phát hiện được. Khuyển Thập Lang bị Tô Kính ảnh hưởng thực lực ức chế giữa chừng Tiên Thiên kỳ, lẽ ra nên là phế vật vô dụng. Nhưng Khuyển Thập Lang có thể nhìn thấu thủ pháp của cường giả Kim Đan, hèn gì Tiêu Dao Hầu tìm một con khuyển yêu cho hắn.

Khuyển Thập Lang lắc đầu nói:

- Chỉ biết là cường giả cảnh giới Kim Đan không bị Tô Tuyết tiểu thư phát hiện, cánh cửa đó từng bị thuật đạo biến thành vách tường.
- Vậy là đủ rồi, nếu gặp lại cường giả Kim Đan đó ngươi có thể nhận ra hắn không?
- Chắc chắn được.

Tô Kính nói:

- Nếu gặp người này ngươi hãy nói một câu với ta: Má nó.
- Há?
- Ngủ!

Khuyển Thập Lang lại bị Ứng Dương cốc đầu:

- Ngươi có thân phận gì? Nói tục với thiếu gia tức là ám hiệu, bình thường ngươi chắc chắn không dám nói ám hiệu đó với thiếu gia đúng không?

Khuyển Thập Lang chợt hiểu ý của Tô Kính. Nếu dùng thủ đoạn khác, đối phương là cường giả Kim Đan, dù Khuyển Thập Lang liên lạc thân niệm với thiếu gia cũng sẽ bị phát hiện, nói một câu tục tĩu sẽ không gây chú ý. Khuyển Thập Lang là tiểu yêu, không có văn hóa rất bình thường.

Khuyển Thập Lang do dự một chút, cuối cùng vẫn nói thật với Tô Kính:

- Thiếu gia, không phải ta không thể tìm nhiều tin tức hơn nhưng hiện giờ cảnh giới của ta quá thấp, cường ép sử dụng năng lực thiên phú sẽ hủy mất năng lực này.

Tô Kính cười nói:

- Không cần, hy sinh năng lực là không tốt, không bằng kêu ngươi đi làm lá chắn sống, đi chịu chết. Ngươi không có năng lực thì sau này ta phải nuôi phế vật sao?
- Thiếu gia, ta còn biết...

Bốp!

Ứng Dương lại cốc một cái:

- Ngươi còn biết nịnh nọt, khoác lác nói dối.

Khuyển Thập Lang nhảy cẫng lên hung dữ nhe răng với Ứng Dương:

- Không được đánh ta nữa!

Ứng Dương nheo mắt hỏi:

- Nếu ta đánh thì sao?

Khuyển Thập Lang không phải người hiền lành gì, trong bụng rất độc:

- Ngươi còn đánh tan nữa là ta bỏ thuốc chuốc ngươi, kiếm gà mái rừng hiếp ngươi!

Tóc Ứng Dương dựng đứng, cười càng tươi.

- Khuyển Thập Lang, giỏi lắm, nếu có ngày ta không giữ được tinh thao thì không cần biết có phải ngươi làm hay không ta sẽ cắt ngươi ngâm rượu.

Khuyển Thập Lang héo, gã còn là con chó to, nếu bị Ứng Dương cắt mất thì còn gì đòi người, a không đúng, còn gì đòi chó.

Tô Kính mặc kệ hai tiểu yêu cãi nhau, hần lập đi lập lại tính toán. Xem ra đại ca không bắt sai người, Hà gia có vấn đề không nhỏ. Gia tộc nhỏ như vậy mà ra cường giả cảnh giới Kim Đan là chuyện kinh thiên động địa, nhưng trong hồ sơ Đạo Tinh Ti người mạnh nhất Hà gia chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ.

Cảnh giới Trúc Cơ có chín kim tinh lan, ba ngưỡng cửa sắt, phải đủ thông mười hai trọng lâu mới có khả năng thăng cấp Kim Đan.

Trúc Cơ hậu kỳ đến cảnh giới Kim Đan còn vất ngang cảnh giới Trúc Cơ tuyệt đỉnh, đó là ngưỡng cửa sắt cuối cùng. Trong gia tộc lớn có vô số nhân tài bị kẹt ở ngưỡng cửa sắt cuối cùng, không thể đến cảnh giới đỉnh Trúc Cơ được.

Nếu như Hà gia che giấu một luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan thì chắc chắn có mục đích gì đó, ít nhất là nhằm vào thế lực nhỏ muốn nuốt Hà gia. Nếu cường giả Kim Đan này không phải người của Hà gia thì việc Tô Tuyết càng phức tạp hơn.

Ngọc Kinh thành quá to quá rộng, bình dân trong thành có người sống cả đời cũng không thể chạm mặt với người khác. Dù Khuyển Thập Lang phân biệt ra được cường giả Kim Đan cũng không có nhiều cơ hội tìm đến.

Nhưng Tô Kính vẫn hỏi:

- Người có thể truy tung người đó không?

Khuyển Thập Lang lắc đầu nguầy nguậy với Tô Kính, khuôn mặt tuần tú sắp bị lắc sung.

- Thiếu gia, truy tung luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan sẽ bị cảm ứng được, khi đó dù hãn không dám giết người thì ta khó giữ mạng nhỏ!

Khuyển Thập Lang không nói chơi, gã có thể truy tung luyện khí sĩ Kim Đan này, trong Ngọc Kinh thành không được hoàng tộc cho phép thì cường giả Kim Đan không thể bay lung tung. Được bay đều là đại yêu quý tộc nuôi, phải trở lại thân yêu, không sử dụng chút yêu thuật này chỉ dùng thần thông thiên phú bay.

Nhân loại muốn bay phải được hoàng đế bệ hạ cho phép.

Luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan này lên lút chắc chắn không lập hồ sơ trong Đạo Vụ Ti, vì ngày nào đó có thể bay một thời gian. Miễn người này đi dưới đất thì cảnh giới của Khuyển Thập Lang thấp mấy cũng có thể truy tung.

Vấn đề là cường giả Kim Đan đều hình thành năng lực đặc biệt của bản thân, có một năng lực chung là cảm giác được bên ngoài rình rập. Ví dụ ai muốn tính kế Tiêu Dao Hầu, suy nghĩ trong đầu thì không sau, tụ tập với nhau bàn cách mai phục ám sát cũng không làm Tiêu Dao Hầu cảm ứng quá mạnh.

Nhưng khi bắt tay thực hiện, dù ở góc nào đó nhặt một cộng lông Tiêu Dao Hầu ỡ làm rơi dùng cho việc nguyên rửa, chắc chắn Tiêu Dao Hầu sẽ biết ngay và phản kích lại, thuận tiện xóa bỏ tin tức trong cộng lông đó.

Khuyển Thập Lang phải tu luyện đến cảnh giới đại yêu mới có thể tăng thần thông thiên phú lên đến trình độ che chắn cảm giác này của đối phương.

Tô Kính đang định bỏ cuộc thì Khuyển Thập Lang nói:

- Thiếu gia, ta có thể truy tung Hà Phương Sóc.

- Hả? Người có thể truy tung vậy sao người Đạo Tinh Ti không tìm thấy?

Tô Kính biết bên Đạo Tinh Ti cũng nuôi nhiều tiểu yêu, đều có thần thông thiên phú.

- Thiếu gia, ta là...

Khuyển Thập Lang nghẹn lại, đổi cách nói khác:

- Ta có huyết mạch yêu tộc thái cổ, nguyên Lôi son năng lực truy tung của ta là số một, không thì lão gia đã chẳng chọn ta đi theo thiếu gia.

Tô Kính vốn chỉ muốn thử vận may chứ không mong có thành quả gì:

- Ừm, vậy thử xem coi có thể tìm đến Hà Phương Sóc không.

Khuyển Thập Lang gật đầu nói:

- Vâng, thiếu gia hãy xem ta đây!

Khuyển Thập Lang hít ngửi trong ngoài phòng một lúc rồi xuống lầu.

Ba chủ tớ nói cảm ơn người Đạo Tinh Ti, lên ngựa rời đi.

Lần này Khuyển Thập Lang đi đằng trước, Tô Kính và Ứng Dương theo sau. Ba người cưỡi ngựa chậm, Khuyển Thập Lang dẫn đường dọc theo đường lớn trong chùa đi hướng tây nam.

Đi một đường thẳng từ cửa đông ra Bạch Mã Tự.

Đông nam tây bắc Ngọc Kinh thành ở loại người khác nhau.

Chính giữa thành thị là hoàng cung, ở mạn bắc không phải hoàng tộc mà là quý tộc lớn như Tiêu Dao Hầu. Phía tây cũng ở quan viên quý tộc nhưng không có thế lực bối cảnh lớn như vậy. Phía đông là nhà giàu, bọn họ có liên quan với quý tộc Đạo Cung mới sống thoải mái ở nơi như Ngọc Kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Ấp trứng (Thượng)

Thành nam là chỗ ở bình dân, ít người có tiền. Ở thành nam dù người có tiền cũng chắc chắn không bồi cảnh.

Khuyển Thập Lang dẫn đường chạy tới thành nam.

Hai ngày nay Tô Kính không đi nhiều nơi nhưng đã hiểu Ngọc Kinh thành to lớn, hoa mỹ thế nào. Đường kém nhất cũng lót gai thạch, hai bên có khe rãnh dẫn nước. Ven đường mỗi cách ba mươi trượng có cây cột đá dựng thẳng, trên cột đá khắc trường minh đăng của Đạo Môn, chế tạo bằng huỳnh thạch.

Hai bên đường là kiến trúc hoa lệ, mặc kệ người có tiền hay không ít ra chỗ ở trông dưỡng mắt. Đương nhiên người nghèo mấy cũng phải tân trang sạch sẽ mặt tiền, như Bạch Lộ thiếu tiền cũng phết son cửa cổng. Nếu phá hoại phong cảnh Ngọc Kinh thành thì người hoặc là dọn vào ngõ nhỏ yên lặng hoặc bị đuổi ra khỏi thành.

Dưới chân thiên tử không dễ ở.

Có lẽ cái lợi duy nhất khi ở Ngọc Kinh thành là nếu nhà người sắp sập, miễn không phải người tự làm sẽ có hoàng gia chuyên môn chi tiền dựng nhà mới cho.

Đường thành nam cũng rộng rãi, hoa văn tinh mỹ giữa đường lan tràn ra không thấy cuối. Quốc lực Đông Tần để quốc biểu hiện từ những chi tiết nhỏ này.

Thật ra Tô Kính trông thấy tất cả vật phẩm trang sức đều có tác dụng khác, chúng nó là một phần đại trận nguyên Ngọc Kinh thành, hoặc nên nói là phần mềm đặc biệt của đại trận. Khi Ngọc Kinh thành bị công kích mấy thứ này mới thể hiện ra giá trị đích thực.

Vì Khuyển Thập Lang muốn dùng năng lực của mình truy tung nên ba người không cưỡi ngựa nhanh, từ Bạch Mã Tự về thành nam đã gần tới giờ thân, tính theo giờ Trái Đất là bốn giờ chiều. Thành phố quá lớn cũng rắc rối, bọn họ cưỡi ngựa cũng không mau bằng đường sắt ngầm.

Khuyển Thập Lang bỗng chậm lại, gã đến trước một ngõ nhỏ, xuống ngựa. Tô Kính xuống ngựa theo, ba người dắt ngựa đi vào ngõ nhỏ. Nói là ngõ nhỏ nhưng đó là so với đường khác của Ngọc Kinh thành. Tiêu chuẩn Ngọc Kinh thành là con đường chỉ có hai chiếc xe ngựa chạy song song cộng thêm hai con ngựa chạy được tính là ngõ nhỏ.

Nơi này là đường Trạng Nguyên, năm đó Ngọc Kinh thành chưa phải là đô thành thiên hạ cũng xem như một tòa thành nổi tiếng, nhiều thế gia cư ngụ. Khi đó Nho môn đứng đầu, chốn này ra ba mươi mấy vị trạng nguyên. Đạo Môn được thiên hạ, Ngọc Kinh thành mở rộng, nơi ban đầu thế gia cư ngụ trở thành chỗ bình dân ở.

Buôn bán chỗ này toàn là phòng ốc loại kém, cảnh hưng thịnh Nho môn ngày xưa không thấy đâu.

Khuyển Thập Lang khâm phục gật gù:

- Không tệ, chạy trốn đến kỹ viện, mỗi một số yêu vật sẽ không nhảy.

Khuyển Thập Lang nói rất đáng đánh:

- Gặp đại gia Khuyển Thập Lang thì kỹ xảo nhỏ này chỉ vô nghĩa!

Đường Trạng Nguyên rất dài, chính giữa có con sông nhỏ, một cây cầu bắc ngang qua. Cây cầu đó là đủ loại thanh lâu kỹ quán, người nam thành không có nhiều tiền nhưng nơi này buôn bán náo nhiệt, nguyên nhân chính vì thu phí không cao.

Tô Kính cau mày, thế tử cũ dù có khôn kiết khi ra ngoài chơi sẽ không đặt chân vào nơi này.

Động rấn chuột sâu kiến, đủ loại đủ đường. Hà Phương Sóc đến nơi này, kiếm một con thuyền hoa dọc theo Tần Hà đi là có thể ra khỏi thành. Đã qua một đêm, nếu Hà Phương Sóc muốn trốn e rằng đã đi xa trăm dặm. Khi đã rời khỏi phạm vi trăm dặm Ngọc Kinh thành thì có thể dùng thủ đoạn gì cũng được, hai tâm giáp mã phù có thể cho Hà Phương Sóc một ngày đi ra hơn ngàn dặm đường.

- Khuyển Thập Lang, người đi kiếm đi, ta trở lại.

Tô Kính ngẫm nghĩ, lại nói:

- Ưng Dương, người đi cùng, nếu có nguy hiểm hãy mang Khuyển Thập Lang trốn về, đừng đánh bừa.

Tô Kính không sợ vào đó mất mặt, nhưng muội muội Tô Tuyết mất tích, nếu có người liên tưởng việc hấn vào đường Trạng Nguyên và Tô Tuyết bị mất tích thì nàng sẽ bị hồng thanh danh.

Chờ khi hần trưởng thành nên về Dực châu một chuyến, chiêu mộ một ít đệ tử quê nhà làm thuộc hạ mới được.

Ứng Dương, Khuyển Thập Lang không hỏi tại sao, chờ Tô Kính lên ngựa lao nhanh đi hai người mới bàn bạc, một trước một sau cưỡi ngựa chậm rãi đi qua cầu Trạng Nguyên.

Cầu Trạng Nguyên làm bằng gỗ, từ đầu bên này đi đến đầu bên kia Khuyển Thập Lang cảm giác không khí khác hẳn. Bờ phía nam sông Trạng Nguyên tràn ngập mùi đầm mị.

Phương xa có một tiểu lâu ba tầng ở ven đường, có cô nương phát khăn tay với Khuyển Thập Lang, chỉ phát nhẹ chứ không mời gọi nhưng đáng vẻ đầm tận xương.

Khuyển Thập Lang hít sâu:

- Chỗ tốt!

Ứng Dương lạnh lùng nói:

- Đừng quên nhiệm vụ thiếu gia cho người.

- Sao quên được, ta nhớ hơi thở chỗ này, trở lại cũng có hình ảnh để nhớ mà tự sướng đúng không?

Khuyển Thập Lang cười làm Ứng Dương rất muốn đánh, nhưng đang cưỡi ngựa, tay gãi không dài, đành phun nước miếng.

Tiền nhân như vậy chỉ có thể dùng bạo lực tàn phá, không thể cảm hóa bằng tình nghĩa huynh đệ!

- Ứng Dương, người là đại ca, đừng mất phong độ vậy. Người cũng biết ta không kén ăn, chỉ hơi háo sắc. Như người rất khát máu, đi theo thiếu gia không thể thường sát sinh, rất đau khổ đúng không?

Ứng Dương nhắm chặt mắt ngược nhìn trời: Trời thật cao, mình vốn có thể tự do bay trên trời.

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua, Ứng Dương cúi đầu nhìn mặt đất dưới móng ngựa, cười nói:

- Nói những thứ này có ích gì, chúng ta là Hầu gia nuôi lớn, thế giới này là của nhân loại. Không đi theo thiếu gia chẳng lẽ chờ bị người rút gân bẻ xương?

Khuyển Thập Lang cười càn rỡ:

- Ha, đi theo thiếu gia sẽ không có ngày đó sao?

Khuyển Thập Lang giục ngựa lao nhanh, Ứng Dương theo sau, không tâm tình đấu võ mồm với gã.

Thiếu gia tu luyện bí pháp Bình gia, dù Ứng Dương biết cũng không thể nói cho lão gia nghe, đó là bí mật vĩnh viễn trong lòng gã. Nếu việc của thiếu gia bị phát hiện thì Ứng Dương và Khuyển Thập Lang sẽ cùng chịu tội theo. Nhưng có cách gì? Tô Kính đã luyện hóa mệnh bài của Ứng Dương, Khuyển Thập Lang rồi, bây giờ Tô Kính là chủ tử thứ nhất của gã. Nếu mệnh lệnh của Tiêu Dao Hầu và Tô Kính xung đột thì Ứng Dương sẽ ưu tiên chấp hành mệnh lệnh của Tô Kính.

Đây là số phận của yêu, ít nhất trước khi Đạo Môn chưa sụp đổ thì yêu quái không có ngày trở mình.

Tô Kính quay về Hầu phủ, trả lại ngựa chiến, lời châu ngọc ẩn đã mượn, hần cũng ký tên hai chiến mã khác tạm thời không thể trả lại. Việc Tô Tuyết chỉ hơi có mặt mây, chắc chắn sẽ tìm ra manh mối, hần có nôn nóng cũng vô ích.

Tô Kính về viện lạc của mình, đuổi nha hoàn đi ngủ, hần ở trong phòng ngủ lấy ra quả trứng Sở Lưu Bạch đưa mình.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Ấp trứng (Hạ) (1)

Tùng tảng phủ văn phong ẩn trong quả trứng đã bị long xà chân khí sao chép, hoàn mỹ in trong Lục Đạo Thần Giám. Yêu thú trong phong ấn hầu như không thể phát hiện hơi thở sinh mệnh, chỉ khi Tô Kính quan sát bằng mắt phải mới thấy có hơi thở như có như không từ từ vận chuyển.

Tốc độ vận chuyển như mặt trời trăng sao di chuyển, vi diệu khó điều tra.

Có nên áp trứng không? Dù là yêu thú thời kỳ thượng cổ, chỉ cần dùng máu đầu quả tim luyện hóa thì trên linh hồn yêu thú sẽ có cấm chế của Tô Kính, không cách nào thoát khỏi.

Đây là thủ đoạn của Bình gia, không thua kém Đạo Môn thu phục yêu ma. Nghĩ đến đây Tô Kính đặt quyết tâm, hần vận chuyển long xà chân khí một vòng trong trái tim, đã bao bọc một giọt ngưng tụ ở đầu ngón tay, tay đâm vào trong quả trứng.

Phong ấn viên cổ đã cực kỳ yếu ớt, loại phong ấn này dựa vào hấp thu sức sống của yêu thú ở bên trong để vận chuyển. Yêu thú này vốn là ấu thể, hấp hối, sắp không chống đỡ được nữa. Khi yêu thú chết thì phù văn tổ thành phong ấn cũng tan biến trong thiên địa.

Tô Kính không thể chờ được nữa, nếu nghiên cứu từ từ hần sẽ được nhiều ích lợi hơn trong phong ấn này. Nhưng yêu thú chết thì hần không được gì cả.

Phong ấn bị phá từ bên ngoài, trong linh hồn Tô Kính vang tiếng gầm rống khó tả.

Tô Kính hóa đá, tay chân lạnh lẽo, đầu óc trống rỗng, linh hồn hần run rẩy, Lục Đạo Thần Giám ầm vang phát ra âm rung gấp mấy chục lần.

Tiên khí rách nát này lần đầu tiên không thể bảo vệ linh hồn hần, Tô Kính bản năng thôi miên mình. Một đồng hồ cát bay sắc xuất hiện trong linh hồn, từng hạt cát rơi xuống dưới, trước khi hạt cát rơi hết linh hồn hần sẽ chìm trong giấc ngủ say.

Tô Kính không biết tiếng gầm kéo dài bao lâu, năng lực thôi miên liên quan đến độ mạnh linh hồn. Đồng hồ cát chỉ kéo dài được một phút, sau đó linh hồn hần sẽ tự động thức tỉnh.

Nếu khi tỉnh dậy mà yêu thú viên cổ vẫn gầm rống thì linh hồn Tô Kính sẽ bị tổn thương khó thể chữa lành.

Lúc này có hồi hạn cũng muộn, theo thường thức của Tô Kính loại chuyện này vốn không thể xảy ra. Một thứ hấp hối, bị phong ấn có lẽ mấy chục vạn năm mà còn có năng lực kháng cự thế nào?

Tô Kính không biết rằng lúc yêu thú nhỏ bị phong ấn đã bị bắt xa lìa mẫu thân. Mẫu thân của nó liều mạng phát ra một yêu thuật đánh vào yêu thú nhỏ, nếu tên kia dám hàng phục hài tử của nó sẽ bị công kích.

Lực lượng yêu thuật kia trải qua trăm vạn năm hao mòn đã không có uy lực gì, nhưng hai bên cách biệt cảnh giới quá lớn. Yêu thú là thứ phi thăng tiên nhân, Tô Kính thì chỉ là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ.

Linh hồn Tô Kính như con búp bê giấy to, yêu thuật như cây kim dễ dàng đâm thủng phòng ngự linh hồn của hần.

Loại công kích này huyền diệu ở chỗ nó dẫn phát sợ hãi trong linh hồn người, khiến linh hồn tan vỡ. Khi linh hồn bị thôi miên thì loại công kích này vô hiệu.

Một phút trôi qua nhanh, trứng trước mặt Tô Kính răng rắc nứt ra, tiếng gầm ngừng bật. Vỏ trứng không tan biến như Tô Kính đoán mà xen lẫn chút long xà chân khí sót lại, hơi thở yêu thú bay vào người Tô Kính, chui vào khí hải đan điền.

Tô Kính đúc lại thân thể, khí hải đan điền mở ra không lớn, vỏ trứng tiến vào tổ hợp lại nhét đầy khí hải đan điền. Khí hải đan điền của người khác khi có khí không rất là mờ ảo, chỉ có chân khí trong khí hải đan điền nối liền với thân thể.

Khí hải đan điền của Tô Kính hình thành một cái vỏ, vỏ bao bọc long xà chân khí lại, bên ngoài có hai loại chân khí mỏng manh bao lấy. Một loại đến từ Âm Phù Kinh, một loại là Thanh Minh Chân Giải. Vỏ trứng mỏng bị long xà chân khí ảnh hưởng không tan biến mà hút vào người Tô Kính, thành một phần thân thể hần.

Từ trong nhìn ra ngoài vỏ trứng đã khuếch trương cỡ một trượng, từ ngoài nhìn vào trong thì thứ đó chỉ cỡ anh đào, co rút nhỏ hơn nhiều.

Tô Kính tỉnh lại thần hồn xao động kịch liệt, lại là tiếng rống kia bị Lục Đạo Thần Giám hút vào ngưng kết thành phù văn, nó nhấp nháy trong Lục Đạo Thần Giám.

Trong phù văn này ẩn chứa lực lượng không quá mạnh nhưng ẩn giấu quy tắc cao đến mức Tô Kính không hiểu nổi. Dù Lục Đạo Thần Giám có năng lực phân tích đẳng cấp tiên khí, linh hồn Tô Kính nhìn vào chỉ là một đoàn mơ hồ.

Tô Kính lắc mạnh đầu để mình tỉnh táo lại, chợt phát hiện cổ cứng ngắc, không thể kiểm soát thân thể. Chỉ mình Tô Kính nghe được tiếng gầm rống đó, tâm linh còn đang run rẩy.

Tô Kính tìm đủ cách không thể khiến mình bình tĩnh lại, các loại cảm xúc dâng lên trong lòng. Có cảm giác ám áp xuất hiện gần cổ, mắt Tô Kính thấy một thứ lông xù từ gáy bò lại gần, khi leo qua người hần thì nó té lăn dưới đất, vùng vẫy đứng dậy.

Loại người đầu đầy hàm sói, công thức vật lý như Tô Kính cũng không kiểm được bật thốt: Đáng yêu quá!

Trong lòng Tô Kính có cảm xúc khó tả. Yêu thú nhỏ lắc lư xoay người lại, Tô Kính thấy đôi quần mắt đen cực kỳ quen thuộc.

Mợ, đây chẳng phải là gấu mèo sao?

Thế giới này cũng có gấu mèo? Động vật thất bại trong tiến hóa, quái thai, sống dựa vào bán đáng yêu mà xuất hiện tại đây? Thời đại thái cổ là lúc yêu

ma có khắp nơi!

Nhưng thứ này thật tốt, có hiệu quả chữa khỏi. Tiếng gầm rống chấn động tâm linh Tô Kính chớp mắt đã bình ổn lại, yêu thú giống gấu mèo bò tới trước mặt hắn, đầu dụi vào mặt hắn.

Cần cổ Tô Kính răng rắc một tiếng có thể nhúc nhích, trong người thì long xà chân khí bị vô trùng bao lại, khi điều động rất tốn sức, chỉ có thể từ vô trùng thâm thấu ra một chút miễn cưỡng giữ cân bằng hai loại chân khí.

Tô Kính lắc vai ngồi dậy, vươn tay ôm yêu thú.

Thật sự là gấu mèo? Lông trắng đen giao nhau tuyệt đối không sai, thân thể có hình dạng gấu con. Trong đầu Tô Kính vụt qua mấy trăm quyển sách về loài yêu thú.

Một khoa mục yêu thú thái cổ xuất hiện trong đầu Tô Kính: Ngảo Thiết.

Thần Dij Kinh có ghi chép: Ngảo Thiết là di chủng của Tỳ Hưu hồng hoang, màu trắng đen, sức nhỏ núi cao, miệng như sắt cứng. Leo núi như giẫm trên đất bằng, đấu với rồng phần nhiều là thắng, ăn sùng rồng, sở trường tạo thần binh, giỏi gầm rống, vạn yêu đều tránh...

Ngảo Thiết thú được Tô Kính vuốt lông, vụn vụn trong ngực hắn rất hăng hái. Nó được Tô Kính luyện hóa bằng máu trong tim, mới sinh ra nên lúc này xem hắn là chủ nhân.

Tô Kính há mồm không nói nên lời, may mắn linh hồn bị tổn thương không lớn, không cần điều dưỡng đã bắt đầu phục hồi. Tô Kính lấy một ít kim loại, các loại tài liệu luyện chế trang bị ra khỏi vòng tay, hắn buông Ngảo Thiết thú xuống cho nó tự ăn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Ấp trứng (Hạ) (2)

Ngảo Thiết thú không quá hứng thú thứ Tô Kính đưa, nó nghĩ rồi bỏ đi.

Tô Kính bắt đầu hơi lo, nếu Ngảo Thiết thú kén ăn như gấu trúc trên Trái Đất thì hắn có ấp trứng nó ra cũng sẽ chết đói. Không đúng, yêu thú kỳ dị đến mấy nếu không phải là vật chết thành yêu thì sẽ ăn chút thịt sống.

Nghĩ đến đây Tô Kính đứng dậy, ôm Ngảo Thiết đẩy cửa ra ngoài.

Bên ngoài có nhóm Lam Mân chờ hầu. Trong phòng Tô Kính không có tiếng động gì, Ngảo Thiết thú bản năng không phát ra tiếng tránh cho bị thiên địch nghe thấy. Hoàng Sương trông thấy Ngảo Thiết thú cũng không kiềm được mắt sáng rực rít the thé.

Hoàng Sương hỏi:

- Thiếu gia kiểm ở đâu ra vậy?

Hoàng Sương định sờ, Ngảo Thiết ở trong ngực Tô Kính há mồm cắn tay nàng.

Tô Kính giật nảy mình. Hoàng Sương nhanh chóng rút tay về, hừ một tiếng, trong mắt tràn đầy triu mến.

Về ngoài của Ngảo Thiết thú quá đáng yêu, rất có sức sát thương. Dù là ai trông thấy vật nhỏ lông xù này sẽ không sinh ra lòng cảnh giác. Tô Kính thì biết đừng nói Ngảo Thiết thú, gấu trúc trên Trái Đất khi rất đói cũng sẽ sẵn giết heo bò. Móng vuốt và răng sắc bén không chỉ dùng để ăn lá trúc.

Lục Hà nói chuyện nhỏ nhẹ, cong chân mày nở nụ cười:

- Ngoan nha, cho tỷ tỷ ôm.

Ngảo Thiết nghe rằng với Lục Hà biểu thị không muốn. Lục Hà bắt đắc dĩ, răng nhỏ của nó quá bén, khiến người nhìn thảm rùng mình.

Lam Mân cũng rất thích quần mắt thâm của Ngảo Thiết, nhưng nàng bình tĩnh không đi lên ồn ào. Thanh Liên luôn bình tĩnh bỗng lấy một viên đường từ trong túi hương huơ trước mặt Ngảo Thiết. Mũi Ngảo Thiết nấp máy một chút, nó nhìn hướng Tô Kính, thì ra thứ này có trí thông minh.

Ngảo Thiết rất thích mùi kẹo đường nhưng sợ có độc nên cầu cứu Tô Kính, trong nhà này nó chỉ tin tưởng hắn.

Tô Kính gật đầu, cổ họng Ngảo Thiết phát hiện tiếng gầm gừ trầm thấp. Thanh Liên mỉm cười đặt kẹo đường trong lòng bàn tay vươn đến dưới mũi Ngảo Thiết.

Ngao Thiết há mồm thè lưỡi lam đen cuốn nhẹ nuốt viên đường.

Thanh Liên cười khê:

- Ngốc, phải ngậm chứ.

Tô Kính nghe Thanh Liên nói thế chột nhó một tuyến cười trên Trái Đất, hấn bật cười.

Lục Hà thấy nụ cười của Tô Kính, lòng có chút bất an:

- Thiếu gia cười thật quái dị.

- Vậy sao?

Tô Kính dùng một tay xoa mặt, thầm nghĩ quả nhiên là tướng do tâm sinh, hấn nghĩ đến tuyến cười thấp kém kết quả bị người nhìn ra.

Thanh Liên thừa dịp này vuốt đầu Ngao Thiết:

- Thiếu gia, vật nhỏ này bị đói.

Ngao Thiết được kẹo đường, thấy Tô Kính không phản đối nên mặc Thanh Liên vuốt ve.

Tô Kính thầm nhủ mình thật ngốc, sinh vật có máu thịt thì ăn sắt thép cái khi gì. Ai kêu hấn đọc truyện nhiều quá.

Tô Kính nói:

- Kiểm chút thịt tươi, tốt nhất là dùng cho chuyên nuôi yêu thú, có thể trong phủ có đồ ăn. Phải rồi, ta nhớ vườn hoa phía sau có chỗ chuyên trồng Thanh Ngọc duẩn?

Ý nghĩ của Tô Kính rất đơn giản, thứ này giống gấu mèo có lẽ thích ăn thứ như tre. Thanh Ngọc duẩn xem như đồ bỏ không tề, dưới lòng đất Hầu phủ vừa lúc có suối lạnh gieo trồng Thanh Ngọc duẩn, mỗi năm bán măng này thu lợi khá nhiều.

Lam Mân vâng dạ rồi đi, thuận tiện kêu nhóm Từ Đẳng lại xem vật hiếm.

Nhóm Từ Đẳng cũng bị Ngao Thiết hạ khúc, nhưng trừ Tô Kính ra nó không cho ai ôm. Thanh Liên xuống tay sớm còn được vuốt Ngao Thiết, người khác dù cho kẹo đường nó cũng không cho đụng vào.

Mọi người không thắc mắc nhiều Tô Kính kiếm một yêu thú trở về, trên đời này yêu thú bộ dạng kỳ lạ hơn Ngao Thiết nhiều không đếm xuể, bọn họ không hỏi thứ này là cái gì.

Tuy Tô Kính vui mừng mình kiếm được một con Ngao Thiết, nhưng có thể cười nó không? Nếu cười chắc trông hấn rất buồn cười.

Hơn nữa dù Ngao Thiết thú trưởng thành đến cảnh giới Kim Đan cũng không thể biến hình người. Dị thú thời đại thái cổ biến hình người đều là cảnh giới như Kim Tiên. Đó là thứ chỉ có trong truyền thuyết, hiện giờ trên thế giới này người mạnh nhất là hoàng đế của đế quốc, cường giả Kim Đan cửu giai, Khương Diễm.

Từ vạn năm nay những người có thể phi thăng thành tiên, sức chiến đấu chưa chắc mạnh bằng vị hoàng đế này, nên đế quốc mới đề đầu mười hai Đạo Cung trở thành chúa tể của thế giới này.

Trên đời đã không tồn tại lực lượng cỡ như Kim Tiên, Ngao Thiết chắc sẽ mãi mãi giữ hình dạng gấu mèo.

Thôi, chỉ cần thứ này hữu dụng mặc kệ nó có biến hóa thành người được không, ít nhất ra trận giết địch cười con có răng nanh không sợ bị người vây công, lúc muốn chạy cho Ngao Thiết thú đựng mạnh một cái là phá mở bao vây. Nhưng muốn nuôi lớn thứ này e rằng rất tốn của.

Chuyện này phải hỏi Đại Quân Gia, trong nội quy Hầu phủ Tô Kính biết không thấy cái gì ghi thế từ nuôi dưỡng yêu thú được phép lấy tài nguyên trong kho phòng ra không.

Chốc lát sau Lam Mân xách cái hòm đến, mở nắp ra tỏa mùi thơm ngát, là một hòm thịt lộc tiên. Lộc tiên là yêu thú cấp thấp được hoàng gia chăn nuôi, không có sức chiến đấu nhưng rất dễ nuôi, tộ thành đàn, dùng để làm thịt cho luyện khí sĩ ăn sẽ không có nhiều cận bã đọng lại trong người.

Người bình thường nếu ăn sẽ kéo dài tuổi thọ.

Ngao Thiết nhìn Tô Kính trước. Tô Kính thả Ngao Thiết xuống đất, chỉ cái hòm. Ngao Thiết nhào lên nhai ngòm ngòm. Đám nha hoàn vây quanh Ngao Thiết nhỏ giọng nghiên cứu. Tô Kính không giấu diếm, kể lai lịch của Ngao Thiết.

Ngao Thiết cắn một cái nguyên miếng thịt lộc kèm xương bị cắn nát bấy nuốt cái ực. Hàm răng cứng này không có dấu hiệu phù vân chớp lóe. Tô Kính mừng rỡ, trong sách nói đúng thật, nếu nuôi lớn Ngao Thiết thú làm tọa kỵ, tấp một cái là tọa kỵ của đối phương sẽ mất mạng.

Trong lòng Tô Kính vui vẻ giảm bớt buồn phiền Tô Tuyết mất tích. Chuyện này vốn không phải việc của Tô Kính, điều hắn cần làm là lo tu hành, chờ sau lễ trưởng thành quyết định hôn sự, sinh tôn tử có huyết mạch hợp cách cho Tiêu Dao Hầu.

Tô Kính không muốn kế thừa gia nghiệp của Tiêu Dao Hầu, dù bây giờ hắn đã có khả năng thành tựu Kim Đan.

Càng dây dưa càng không trả sạch nợ được.

Đám nha hoàn dần hết hứng thú, Tô Kính kêu Ngã Thiết ăn no cùng mình ra khỏi viện đi hưởng rừng tre. Ngã Thiết ăn bụng tròn trịa lác lư đến dưới rừng tre. Trong rừng chỉ có hai loại cây tre, một loại là tre vuông màu mặc ngọc, một loại là điều hồng màu xanh nhạt có chút đỏ sậm.

Hai loại tre đều là tài liệu chế tạo tên lông chim, thuật đạo cấp thấp không thể phá hủy. Phần bằng phẳng sạch sẽ nhất cây tre cắt xuống có thể làm tài liệu chế phù.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Yêu đương vụng trộm

Ngã Thiết đến dưới một gốc điều hồng trúc, ngửi ngửi, giật mạnh lông rồi thò móng vuốt mài móng trên điều hồng trúc. Chỉ hai, ba phát điều hồng trúc thò cổ miệng chén bị móng vuốt nhỏ của Ngã Thiết cào nát lác lư ngã xuống.

Ngã Thiết sợ hết hồn xoay người trốn, Tô Kính cười phá lên đuổi theo sau nó.

Xem ra Ngã Thiết không ăn lá tre, ít nhất không hứng thú với hai loại này. Không biết Ngã Thiết có thích ăn Thanh Ngọc đũa không? Tô Kính không muốn quanh năm cho Ngã Thiết thú ăn thịt, loại yêu thú này nếu ăn thịt thì loại thịt sẽ rất mắc, tiền phạm nhân tính bằng hoàng kim.

Tuy Thanh Ngọc đũa cũng không rẻ nhưng bớt tiền hơn thịt nuôi yêu thú, vì thứ mọc dưới đất có thể lưu trữ lâu dài. Nếu Ngã Thiết chịu ăn Thanh Ngọc đũa thì trong vòng tay của Tô Kính có chỗ dừng rồi.

Ngã Thiết còn nhỏ lại bị phong ấn không biết bao nhiêu năm, nguyên khí trong người hầu như tiêu hao sạch, ăn một bữa cơm no không đủ, nó chạy một đoạn đường đã thở hồng hộc. Ngã Thiết ngừng lại ngoái đầu nhìn Tô Kính đi theo.

Tô Kính không vội vã, hắn chậm rãi bước lên trước. Ngã Thiết bắt mắt nhỏ giọng gầm gừ, chờ Tô Kính đến gần nó mới đi tiếp. Tô Kính không vội quay về, để Ngã Thiết đi trước dẫn đường, hắn theo sau không chút mục đích. Đi gần một canh giờ đến bên cạnh vườn hoa Hầu phủ.

Ngã Thiết ngửa đầu hít ngửi, nó nhìn cánh cửa nhỏ dưới bức tường cao.

Tô Kính ngạc nhiên, thứ này biết nhận cửa? Không đúng, cánh cửa là điểm yếu duy nhất của bức tường cao, con này muốn vào. Nếu Ngã Thiết thật sự muốn vào thì cửa gỗ không thể ngăn được móng vuốt của nó, Ngã Thiết đang chờ Tô Kính đồng ý.

Trí tuệ không thấp, không thể biến hình người cũng không sao.

Khóa của Hầu phủ là loại phù khóa luyện chế bằng thuật đạo, có quyền hạn đẳng cấp. Tô Kính có chìa khóa, hắn lấy chìa khóa ra khỏi vòng tay đi lên mở khóa. Ngã Thiết hớn hờ kêu mấy tiếng lao vào cửa.

Ngã Thiết nhỏ hơn chó con nhưng đáng vẻ xông lên làm Tô Kính nhìn rất thích. Vườn hoa Hầu phủ to lớn, phong cảnh được thiết kế nghiêm khắc, không chỉ xem mắt mắt còn liên hợp với đại trận nguyên Hầu phủ. Nơi đây gieo trồng hoa cỏ có giá trị lớn.

Nếu có ngày nào Tiêu Dao Hầu bị kẹt tiền, chặt vài gốc cây ra ngoài bán có thể cho mọi người sống qua mười ngày, nửa tháng. Đi qua cửa hồng đầu tiên gặp một viện nhỏ, bốn phía có phòng ốc, đối diện cánh cửa nhỏ có một cánh cửa lớn hơn nữa. Căn nhà trong viện nhỏ dùng để đặt công cụ, ví dụ thợ làm vườn gồm mấy chục người, còn có người hầu trợ thủ, quanh vườn hoa có nhiều căn nhà giống vậy.

Đi qua vườn nhỏ là một núi nhỏ thấp bé, chỉ cao vài chục trượng. Trên núi giả tạc thêm đá, Ngã Thiết thú ngoái đầu. Tô Kính bước lên núi giả trước, trông thấy một hồ nước, lá sen nổi trên mặt hồ, mùi hương phát vào mũi.

Tô Kính nhìn bờ bên kia, cạnh hồ nước, dưới ánh trăng có đôi nam nữ thanh niên dựa vào nhau đứng cạnh gốc liễu rủ. Một thanh đoàn kiếm đặt trên ghế trước lan can ngắm khúc cạnh hồ nước.

Tô Kính cau mày, nam nhân mặc trang phục rõ ràng không phải là người hầu, cũng không phải người trong Hầu phủ.

Nữ nhân đứng hướng hồ nước, từ xa thấy trên đỉnh núi giả. Tô Kính nhìn xuống, trang phục trên người là kiểu nha hoàn trong Hầu phủ.

Tô Kính không ra tiếng, bốn mắt nhìn nhau, nha hoàn đẩy nam nhân trong ngực mình. Nam nhân muốn ôm nữa nhưng nha hoàn nói nhỏ có người, gã vội vàng chạy hướng khác.

Tô Kính vốn không muốn xen vào chuyện này, nhưng nam nhân ngoái đầu hung tợn trừng Tô Kính đứng trên đỉnh núi. Nam nhân không thấy Tô Kính ở khoảng cách xa, hẳn thì xem rõ biểu tình của gã.

Người ngoài phủ dù là công tử quý tộc ngủ lại trong phủ cũng sẽ không vào vườn hoa này, huống chi dan díu với nha hoàn Hầu phủ, bị người nhìn thấy sinh lòng độc ác, thật đáng chết.

Tô Kính chỉ hướng nam nhân ra hiệu đứng yên đừng nhúc nhích. Nam nhân cười lạnh xoay người đi. Tô Kính nhìn khoảng cách, xa ngoài ba mươi trượng, có bắn thủy lôi cũng không trúng.

Trong vòng tay có cung tên dùng trong huấn luyện nhưng chỉ là trang bị bình thường, nam nhân kia có công phu và thuật đạo, có bắn tên cũng không ích gì. Tô Kính muốn kêu người nhưng thể tử ra mặt bất gian thật nhảm chán.

Nghĩ đến đây Tô Kính tích súc thanh âm thành sợi chỉ xuyên qua hồ nước vang bên tai nam nhân.

- Không muốn ta kêu lên thì đứng yên đừng nhúc nhích!

Tô Kính dù sao là cảnh giới Tiên Thiên, làm chiều này nhẹ nhàng như chơi. Nam nhân cứng người lại, bị Tô Kính chợt trúng chỗ đau, gã sợ hãi la lên thì bị mất mặt.

Tô Kính xuống núi giả, mang theo Ngã Thiết vòng qua hồ nước đi tới dưới liễu rủ.

Nam nhân thấy eo Tô Kính treo ngọc giác, lòng kinh hoàng vội vái:

- Không biết công tử ở, vừa rồi tiểu nhân vô lễ, xin công tử thứ tội.

Tô Kính định trừng trị nghiêm khắc, nghe nam nhân này đổi giọng trở nên thấp hèn thì hết hứng.

Tô Kính hỏi:

- Người là ai? Có biết đêm xông vườn hoa không chết cũng bị lột da không?

Khuôn mặt nam nhân ra dáng ngay thẳng, nếu Tô Kính không từ xa thấy ánh mắt độc ác của gã thì đã bị lời nói của gã lừa bịp.

Nam nhân dập đầu nói:

- Tiểu nhân tên Cố Xuân Phong, là đệ tử của Nhị Quân Gia, làm việc trong Bình An Hầu phủ. Hôm nay được cho phép đến vườn hoa bắt chút độc huỳnh về luyện chế chút đồ. Mới rồi nha hoàn kia là người yêu của tiểu nhân, định cưới về nhưng thúc thúc chưa lên tiếng làm mai, trong một chốc tiểu nhân không kiềm được dục niệm...

Tô Kính cười khẩy nói:

- Cố Quân Sơn có mặt mũi lớn thật.

Cố Xuân Phong liên tục dập đầu, gã biết thúc thúc cũng không chèn ép nổi người trước mắt.

- Đêm nay người ra ngoài, đừng lảng vảng trong vườn hoa. Nha hoàn kia tên là gì, ta làm chủ ngày mai đưa cho người thành thân.

Tô Kính không cần biết Cố Xuân Phong nói thật hay giả, tóm lại không thể giữ nha hoàn đó ở trong phủ nữa.

Cố Xuân Phong sững sốt, Tô Kính làm vậy là ngày mai sẽ vạch trần lời nói dối của gã. Cố Xuân Phong nằm sấp dưới đất không dám ngẩng đầu lên, mặt liên tục thay đổi nhiều sắc màu, một chốc hung tợn một chốc ủ rũ, tuyệt vọng muốn chết. Cố Xuân Phong không có can đảm xuống tay với Tô Kính, nếu là người hầu phát hiện chuyện của gã thì không sao, nhưng Tô Kính là ai? Nhị tử của Tiêu Dao Hầu. Đây là đâu? Tiêu Dao Hầu phủ. Tô Kính kêu một tiếng tối đa chỉ hai phút sẽ có mấy trăm người đến đánh nát gã ra.

Cố Xuân Phong dập đầu trúng cục đá dưới đất, dập đầu kêu thùng thùng, gã sợ thật:

- Tiểu nhân không dám mơ xa, xin thiếu gia tha mạng!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Phụ tử đồng lòng (1)

Tô Kính cười nói:

- Ngươi ở trong phủ đại lão gia thì ta không có quyền lực xử lý, có tha ngươi hay không do bá phụ quyết định, ngươi nói đúng không?

Mặt Cố Xuân Phong xám xịt. Nếu Tô Kính muốn xử gã ngay bây giờ, dù Cố Xuân Phong làm sai thì Bình An Hầu cũng sẽ vì mặt mũi Nhị Quân Gia mà xin Tiêu Dao Hầu. Nhưng Tô Kính muốn đưa gã về, nói rõ ràng ngay trước mặt Bình An Hầu, e rằng gã sẽ bị đánh chết.

Tô Kính cúi đầu nhìn nô tài dưới chân, thầm nghĩ có câu nói rất đúng, lòng dâm to gan bằng trời. Nô tài này nổi máu dê không sợ quy định Hầu phủ, nhưng nếu hấn giết Cố Xuân Phong thì khó ăn nói với Nhị Quân Gia. Dù gì Cố Quân Sơn đi theo Tiêu Dao Hầu ra sống vào chết.

Tô Kính hơi khó xử không biết giải quyết Cố Xuân Phong thế nào.

Dù Nhị Quân Gia Cố Quân Sơn là nô tài nhưng cũng là nô tài có cảnh giới Kim Đan. Diệt nhĩ của Nhị Quân Gia không thể nào không có chút mặt mũi, Tô Kính muốn trị Cố Xuân Phong phải đưa gã về Bình An Hầu phủ.

Nếu Bình An Hầu tức giận thì Tiêu Dao Hầu không thể cứu được, mặt mũi của Nhị Quân Gia khó áp dụng với Bình An Hầu.

Vấn đề là làm vậy khi không đắc tội Nhị Quân Gia, không có lợi cho Tô Kính. Nhưng nếu không trị Cố Xuân Phong, Tô Kính còn nhớ ánh mắt độc ác thoáng qua của gã. Nếu Tô Kính không phải thiếu gia sợ là đã gục trong tay Cố Xuân Phong.

Rõ ràng Cố Xuân Phong đang nói dối với Tô Kính, gã là người tu luyện sao có thể nhìn trúng nha hoàn mới rồi. Nha hoàn kia hơi đẹp chút nhưng chỉ là người thường, là người hầu cấp thấp nhất trong Hầu phủ. Cố Xuân Phong thì sắp Tiên Thiên kỳ, đời này sẽ có hy vọng Trúc Cơ.

Luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ đã có khác biệt rất lớn với phạm nhân, không sinh tật bệnh, nét già rất chậm. Nên Tô Kính hỏi dò một câu muốn đưa tặng nha hoàn kia, Cố Xuân Phong liền sợ.

Nghĩ trước nghĩ sau Tô Kính cảm thấy diệt nhĩ của Nhị Quân Gia không đến mức là nội tặc. Nếu như là nội tặc nên dụ dỗ nha hoàn đẳng cấp cao chút, chứ không phải phạm nhân chưa học thổ nạp.

- Tha ngươi cũng được nhưng ta phải lên nói một tiếng với thúc thúc của ngươi.

Tuy Tô Kính dồn tinh thần vào nghiên cứu khoa học nhưng cũng giỏi giao tiếp với người. Nếu có ngày Cố Xuân Phong làm gì không tốt với Tô Kính thì có chuyện hôm nay mào đầu, Cố Quân Sơn sẽ biết nguyên nhân, không hận hấn. Không còn kiêng dè bên Nhị Quân Gia, dù Cố Xuân Phong hận Tô Kính cũng đành ngoan ngoãn nhận.

Cố Xuân Phong bắt đầu cúi đầu cảm ơn.

Tô Kính nói:

- Vậy ngươi đứng lên đi, ta viết thư sai người đưa cho Nhị Quân Gia, ngươi phải ký đồng ý vào thư. Đêm nay ngươi không được ở lại Hầu phủ, ta phải người đưa ngươi ra ngoài. Nha hoàn kia... ngươi có muốn không?

Cố Xuân Phong vốn đứng lên lúc này lại lần nữa quỳ xuống:

- Tiểu nhân không dám!

Tô Kính thầm cười nhạt:

- Ừm, vậy ta thả nàng ra khỏi phủ, không giữ loại người này lại được, ngươi hiểu không?

Cố Xuân Phong đỏ mặt hơi lạnh. Thiếu gia này không dễ lừa, vừa rồi gã đã sai hai lần, thêm lần thứ ba nếu bị hấn ghét thì gã chết không có chỗ chôn.

Cố Xuân Phong không ngốc, trong phút chốc hiểu ngay Tô Kính nhìn thấu tất cả, vì thúc thúc nên mới tha cho gã một lần.

Nghĩ đến đây Cố Xuân Phong không đứng dậy, dập mạnh đầu hướng Tô Kính:

- Đa tạ thiếu gia, nếu ngày nào Cố Xuân Phong có cơ hội nguyện ý quên mình phục!

Nghe Cố Xuân Phong nói thế Tô Kính có cái nhìn mới về gã.

Nếu hấn đủ mạnh thì không cần e dè loại người này, có thể sử dụng.

Ngão Thiết thú nằm một bên không biết chuyện gì xảy ra. Tô Kính không thể đi dạo nữa, hấn lập tức viết thư bắt Cố Xuân Phong ký tên đồng ý, tiếp đó xoay người ra vườn hoa, tìm gia đình tuần tra đưa Cố Xuân Phong ra khỏi phủ. Tô Kính không thật sự đưa phong thư cho Nhị Quân Gia, chuyện này không vội, hấn cần tự mình đi gặp mặt Cố Quân Sơn.

Đây chỉ là một chuyện nhỏ, nhưng Tô Kính làm xong chuyện này cảm giác mình thật sự là một thành viên trong Tiêu Dao Hầu phủ, là một thể tử hợp cách. Hòa nhập vào hoàn cảnh với người trưởng thành thông minh như Tô Kính cũng hao phí nửa năm trời.

Đó mới chỉ là Hầu phủ, muốn hoàn toàn hòa nhập vào Đông Tần đế quốc, Thần Châu không biết mất bao lâu.

Trong Lăng Uyển Thư Hải. Tiêu Dao Hầu Tô Dương chưa ngủ, gả nằm trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Đến canh giờ như Tiêu Dao Hầu thì ngủ không có ý nghĩa gì. Ngoài cửa có thân binh khẽ kêu cửa, Tiêu Dao Hầu nói vào đi. Thân binh đến gần báo cáo việc hôm nay của Tô Kính cho Tiêu Dao Hầu nghe.

Tiêu Dao Hầu nghe quá trình Tô Kính giải quyết chuyện này, biểu tình rất là phức tạp.

Một lúc lâu sau Tiêu Dao Hầu nói với thân binh đã không chịu đựng nổi:

- Ta biết, người ra ngoài đi.

Thân binh như được đại xá, vừa rồi Tiêu Dao Hầu không khống chế được lực lượng làm gã đứng gần một lúc suýt bị thương.

Tiêu Dao Hầu nhắm mắt một lúc, những gì Tô Kính làm không có chút khuyết điểm để soi. Cổ Quân Sơn và Cúc Nguyệt Sơn khác nhau. Cúc Nguyệt Sơn có nhiều thân thuộc, Cổ Quân Sơn thì chỉ còn lại một diệt nhị là huyết mạch ruột thịt.

Năm đó nô bộc đi theo Tiêu Dao Hầu chỉ còn ba người sống, Phó Thanh Sơn không thể xuất hiện với tên thật của mình, gã trở thành thứ như cái bóng. Nếu Tiêu Dao Hầu gặp chuyện này cũng sẽ không giết Cổ Xuân Phong. Tiêu Dao Tam Sơn vì theo Tiêu Dao Hầu gây dựng sự nghiệp mà những năm đầu không lấy thế thất.

Đợi khi Tiêu Dao Hầu công thành danh toại Tiêu Dao Tam Sơn đã thành trụ Kim Đan, không thể sinh con.

Đáng tiếc Tiêu Dao Hầu không biết hoàng đế bệ hạ làm sao sinh con được, không ai dám hỏi. Nên biết đương kim bệ hạ đã là Kim Đan cửu trọng, không giống Tiêu Dao Hầu trẻ tuổi một đường tăng vọt.

Nhưng năm ngoái bệ hạ mới có thêm một hoàng tử, thật là kỳ tích.

Mấy năm nay khi Tiêu Dao Hầu vắng mặt, Cổ Quân Sơn quản lý Hầu phủ không tệ nhưng cũng làm nhiều chuyện mưu lợi riêng, gã cứ dung túng Nhị Quân Gia là hại người.

Tiêu Dao Hầu nghĩ đến đây lập tức viết một phong thủ lệnh, quyết định đề cử Cổ Xuân Phong đi đông hải, cho gã chút giàu sang. Tiêu Dao Hầu đã gặp Cổ Xuân Phong một lần, không có đầu óc nhìn xa, chỉ miễn cưỡng Trúc Cơ, cho gã giàu sang coi như xứng đáng với Cổ Quân Sơn.

Giữ Cổ Xuân Phong lại lỡ sau này xung đột với Tô Kính e rằng kết cục của Cổ Xuân Phong rất thảm.

Tô Kính không biết sự việc đã vào tai Tiêu Dao Hầu, hẳn giải quyết xong chuyện Cổ Xuân Phong tâm tình thoải mái rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Phụ tử đồng lòng (2)

Ngãो Thiết lưu luyến đi theo Tô Kính về chỗ ở, bụng lại kêu ừng ực. Tô Kính thế mới biết Ngãो Thiết đi vườn hoa là tìm ăn. Ngãो Thiết cũng muốn ăn thịt lộc bài nhưng không đủ dinh dưỡng cho nó lớn.

Tô Kính nhớ sách nói thứ này thích ăn sừng rồng, vật chất tương tự nó cũng thích. Lúc ăn thịt lộc bài Ngãो Thiết nhai nát cả xương, nuốt luôn tủy xương, đây là cách nguyên thủy nhất hấp thu tinh hoa thiên địa, nếu ở thời đại thái cổ đủ cho nó trưởng thành.

Còn bây giờ nguyên Thần Châu đều bị Đạo Môn khống chế, yêu ma ra dáng một chút hoặc bị làm thịt hoặc đã bị thuần phục. Muốn cho Ngãो Thiết ăn yêu thú cường đại thì Tô Kính chưa có bản lĩnh đó.

Hiện tại Tô Kính thiếu lĩnh nhiều loại lộc bài, thật khó thay đổi khẩu vị cho Ngãो Thiết. Khuya khoắt nên Tô Kính không muốn sai Từ Đẳng đi nhà bếp lĩnh thứ này, hàng tồn chỗ hẳn đã bị Ngãो Thiết ăn hết. Đứng nhìn thân hình Ngãो Thiết nhỏ nhỏ nhưng năng lực tiêu hóa rất khủng bố.

May mắn thứ này không chuyên môn ăn thiên tài địa bảo, không thì Tô Kính phá sản cũng nuôi không nổi.

Ngãो Thiết không thích đi ngủ với hắn, nó tự bò lên cây trong sân, nằm giữa chạc cây ngoan ngoãn ngủ. Tô Kính mới có chút thời gian rảnh xem xét khí hải đan điền của mình.

Một đêm bình yên, khí hải đan điền của Tô Kính không có vấn đề gì lớn. Vô trùng hình thành phân cách chỉ làm số lượng chân khí hần khổng chế giảm bớt, vận dụng long xà chân khí bị giảm nhỏ. Đây không phải chuyện tốt cho sức chiến đấu, nhưng là tin tức không tồi đối với việc nâng cao cảnh giới.

Việc này khiến Tô Kính tu hành càng mau lẹ, thuần túy, bớt nhiều ngoại ý muốn không cần thiết. Không cần mất nhiều công sức thanh lý ba loại chân khí.

Sáng sớm, không đợi Tô Kính nói gì Từ Đăng đã phái người đến nhà bếp lớn lấy thịt lợn về đút cho Ngao Thiết. Tuy Ngao Thiết không quá thích nhưng vẫn ăn hết, nó không quá kiêng ăn, dễ nuôi hơn gấu trúc nhiều. Nhưng Tô Kính biết muốn để Ngao Thiết trưởng thành nhanh chút thì phải đổi thực đơn.

Tô Kính đang không biết làm sao thì Nhị Quân Gia Cố Quân Sơn tìm đến.

Tô Kính không thấy lạ, diệt tử của gã bị hần tổng ra khỏi phủ giữa đêm khuya, gã không biết mới kỳ. Dù sao trước khi Đại Quân Gia trở về mọi việc trong phủ một tay Nhị Quân Gia quản lý.

Khuôn mặt nóng không dầu mỡ của Nhị Quân Gia cười toe toét, gã lễ phép đứng trong sân chờ Tô Kính đi ra chứ không vào phòng khách ngồi chờ.

Thấy Tô Kính ra khỏi phòng, Nhị Quân Gia tiến lên hơi khom người thi lễ:

- Đa tạ thiếu gia cho Xuân Phong nhà ta giữ chút mặt mũi, tuy thứ khốn kiếp này không xứng hai chữ mặt mũi.

Tô Kính buồn cười, Cố Quân Sơn, cường giả Kim Đan đang cảm ơn hay xin lỗi hần đây?

Tô Kính không phải thanh niên mười lăm, sáu tuổi, đầu óc chuyển động sơ liền lấy thư ra hai tay vỗ vào nhau, thư thành mảnh vụn trước mặt Nhị Quân Gia.

- Nhị Tiên Sinh, ta bắt hần viết thư không phải để kiểm chế. Ta nói thẳng đi, lúc ta thấy hần thì hần không thấy rõ ta, ngoài đầu nhìn trong mắt lóe sát khí nặng nề. Ta vốn định giết cho rồi, ai ngờ là diệt nhi của Nhị Tiên Sinh. Bắt hần viết phong thư này cũng vì tốt cho hần. Nhị Tiên Sinh đã tự mình đến đây thì không cần phong thư này nữa, và lát nữa Nhị Tiên Sinh đi cầu phụ thân đuổi hần đi đi, tìm một nơi có mỡ màng chút làm quan ở đó, đi tới đi lui trước mặt ta thì sợ ngày nào đó hần nổi lòng xấu xa.

Cố Quân Sơn sùng sốt, thiếu gia nói từng chữ đau lòng người, nhưng giống với ý nghĩ của Hầu gia, quả nhiên là hồ phụ không khuyến tử. Lúc trước Hầu gia chưa về, tiểu tử này ở trước mặt gã không giống như vậy.

Hiểu được phải giấu mình, ghé góm.

Đáng tiếc Xuân Phong có xích mích với hần, không thì để Xuân Phong đi theo hần sẽ có tương lai lớn hơn.

Cố Quân Sơn thăm thò dài, đành cười nói:

- Ta hiểu lòng của thiếu gia, sau này ta sẽ không để hần gặp thiếu gia lần nào nữa tránh cho tự làm. Phải rồi, lão gia nói với ta là thiếu gia nuôi một con...

Cố Quân Sơn nhìn Ngao Thiết ăn thịt lợn bài giữa sân, không nói tiếp.

- Ừm, huyết mạch không tệ, nghĩ là Ngao Thiết, ta sẽ dùng nó làm tọa kỵ. Nhị Tiên Sinh, trong phủ chúng ta có hạn ngạch cho tọa kỵ của ta không?

- Đương nhiên có, nhưng loại yêu thú cường đại này ăn lộc bài không nuôi lớn được, ta đến đây chủ yếu vì chuyện này. Thiếu gia có đồng ý để nó đi Lôi sơn mấy năm không?

Tô Kính lắc đầu nói với Cố Quân Sơn:

- Cái này tuyệt đối không được.

Nhị Quân Gia cười tủm tỉm nói:

- Thiếu gia có thể khống chế linh hồn của vật nhỏ này trước, từ Lôi sơn trở về trả lại một trợ thủ cường đại cho thiếu gia thì có gì không được? Nếu ở lại...

- Ha ha ha!

Tô Kính cười ngắt lời Cố Quân Sơn:

- Nhị Tiên Sinh có biết ta kiếm được Ngao Thiết thú từ đâu không?

Cố Quân Sơn gật đầu to, đương nhiên gã biết chuyện của Tô Kính trong hai ngày qua.

Tô Kính nói nửa thật nửa giả:

- Ta vì thứ này kết nhân quả với một luyện khí sĩ, nên chuyện này càng đơn giản càng tốt, ta không hy vọng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, không tốt cho tương lai ta tu hành.

Cố Quân Sơn không soi được tật xấu. Câu này nói thẳng ra là dùng một đoạn nhân quả đối lấy Ngãो Thiết, nó càng biết nhiều người, nhiều việc thì nhân quả càng rối bòng bong. Sau này xảy ra kiếp số càng khó dự cảm được.

Trước khi Cố Quân Sơn đến đã cuộc với Tiêu Dao Hạo. Tiêu Dao Hạo nói Tô Kính tự có chủ kiến mọi thứ, hắn không còn là đứa trẻ không hiểu chuyện nữa. Cố Quân Sơn không tin, Tiêu Dao Hạo kêu gã đi thăm dò thử.

Kết quả thăm dò là Tô Kính nói một câu chặn miệng Cố Quân Sơn, quả nhiên rất có chủ kiến. Vậy thì việc Cố Xuân Phong nghe theo lão gia, Tô Kính đã trưởng thành, nếu có xung đột với Cố Xuân Phong thì không tốt.

- Thiếu gia, nếu là Ngãो Thiết thú thì ta có thể đi nói với người Diễm sơn một tiếng, mỗi tháng mua một đám tử điện điều đã lột da về. Hoàng gia nuôi loại yêu thú này chỉ vì da lông, thịt đắt cho yêu thú khác. Tử điện điều cũng xem như dị thú, nhưng đẳng cấp không cao.

- Vậy hả?

Tô Kính thăm nghĩ tử điện điều không có sừng, chưa chắc vừa miệng Ngãो Thiết. Nhưng tử điện điều to cỡ con mèo, tinh hoa trong thịt hơn mười con lộc tiên, hai thứ vốn không cùng một đẳng cấp.

Yêu thú có sừng phẩm cấp cao, thường thì sản lượng thừa thớt, ai nỡ làm thực vật?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Tình huyết thống

Hoàng gia dùng da tử điện điều chế tạo áo giáp, trừ một đội tinh nhuệ để quốc chi có thân vệ của hoàng đế mới dùng được loại tài liệu này. Ích lợi của tử điện điều là cực kỳ cứng cỏi, có chất kháng lôi điện một chút, chế thành vật mặc vào có thể xua khí độc chướng.

Tô Kính cảm ơn:

- Vậy thì làm phiền Nhị Tiên Sinh.

Cố Quân Sơn nói không dám, cáo từ rời đi.

Thịt tử điện điều đều bán cho quân đội, Tiêu Dao Hạo muốn mua sẽ không bị chém. Nhưng Tiêu Dao Hạo quản lý quân đội, không tiện tham ô. Tâm tình của Tô Kính đã thay đổi nhiều, hắn không còn bài xích việc này nữa, Tiêu Dao Hạo chịu giúp thì hắn sẵn lòng nhận.

Cố Quân Sơn rời đi, Tô Kính thấy Ứng Dương, Khuyển Thập Lang chưa về thì mang Ngãो Thiết đi tìm Tô Mộ. Một người một thú đi qua cây cầu dài, Tô Mộ đứng bên kia cầu.

Tô Mộ xoa tròn mắt nhìn Ngãो Thiết:

- Tam ca... đây là?

- Kiếm tọa kỵ, còn nhỏ, hơi đáng yêu phải không?

Tô Kính thăm nghĩ Tô Mộ dù sao là tiểu cô nương, sức hấp dẫn của gấu mèo không ai cưỡng lại được sao?

Tô Mộ chỉ vào Ngãो Thiết:

- Tam ca, đây là Ngãो Thiết sao? Chẳng phải nó đã tuyệt chủng!?

Tô Kính nhìn biểu tình giật mình của Tô Mộ, thăm phục, hắn còn xem nàng là tiểu cô nương.

- Chắc đúng là Ngãो Thiết, Nhị Quân Gia nói sau này cho nó ăn thịt tử điện điều thì có thể nuôi lớn.

Tô Mộ hiểu khá rõ tập tính của Ngãो Thiết, nói:

- Vậy thì tiếc quá, tam ca, thứ này lúc thăng cấp ăn đồ vật tam ca kiếm không nổi.

- Chờ kiếm cách khác, không thể để nó cứ đói bụng đúng không?

Ừc ừc ừc!

Ngão Thiết lắc lư đầu nhỏ dụi chân Tô Kính.

Tô Mộ hiếm khi cười to bảo:

- Được rồi, dù sao đã nuôi một cây mầu sắt giúp tam ca, không thiếu đồ ngốc này. Về sau mỗi ngày cho nó đến ngâm linh tuyến một lúc đi. Nhưng nói trước nếu ta muốn nó đi thì nó phải đi.

Ngão Thiết dường như nghe hiểu tiếng người, gật gù rất vui vẻ. Tô Mộ đưa Ngão Thiết vào lĩnh trì ngâm, sau đó cùng Tô Kính về lâu.

Hai người ngồi xuống, Tô Mộ hỏi:

- Tam ca, việc Tô Tuyết sao rồi?
- Không tin tức, ta truy tung đến nam thành chỉ có tin tức người Hà gia, hơi thở của Tô Tuyết biến mất.
- Chắc không phải đã chết rồi?
- Không đâu, nếu chết sẽ không có lợi gì cho họ.

Tô Mộ khẽ thở dài:

- Đó dù sao là tỷ tỷ của ta.

Tô Tuyết mất tích ảnh hưởng Tô Mộ đôi chút. Nam nhân đều không đáng tin, trên đời này chỉ có tự dựa vào mình.

Tô Kính mỉm cười nói:

- Ngũ muội lại trách phụ thân.

Tô Mộ không che giấu ý nghĩ của mình:

- Vì ta thấy phụ thân không chút nôn nóng.
- Nôn nóng có ích gì?

Tô Kính giờ tay ra hiệu Tô Mộ khoan nói:

- Đến địa vị như phụ thân dù có nôn nóng hay không thì chỉ là một loại thái độ, chưa chắc là suy nghĩ thật lòng.
- Vậy còn tam ca?

Tô Mộ nhìn chăm chăm mặt Tô Kính, hỏi:

- Nếu ta mất tích thì tam ca có tư thái gì?
- Muội? Muội là phó thủ của ta, về sau mở rộng thế lực ngũ muội là người ta yên tâm nhất. Nếu ngũ muội mất tích thì ta không cần tư thái, ai làm kẻ đó đi chết.
- Chẳng lẽ không phải bởi vì ta là muội muội của tam ca?

Tô Kính cười phá lên:

- Nếu ngũ muội không phải muội muội của ta thì hai ta còn ngồi đây nói chuyện không? Nếu Tô Tuyết không phải muội muội của ta thì ta lười đi điều tra. Muội có thể nói tình thân huyết mạch Đạo Môn lạnh lùng, nhưng đạo nhân, sau chữ đạo có chữ nhân, con người không phải cỏ cây.

Tô Mộ không chịu thôi, nàng không thích nghe lấp lửng:

- Rốt cuộc tam ca vẫn không chịu nói lời trong lòng sao?

Tô Kính cho Tô Mộ đáp án vừa lòng:

- Dù ta là ai, nếu như ngũ muội mất tích ta sẽ đi tìm, vì muội là Tô Mộ.

Tô Mộ nói:

- Ta biết ngay mà. Nói đến thì Tô Tuyết thật khiến người tức giận, nếu như nàng không phải là tỷ tỷ của ta thì ta không muốn hỏi đến chút nào.

Tô Mộ chậm rãi đứng dậy, kéo tay áo, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ. Mặt trời đã mọc, ánh nắng lóe qua rừng cây phía xa, xuyên thấu sương mù từ cửa sổ phản chiếu lên mặt Tô Mộ.

Tô Mộ cười, khuyh quốc khuyh thành.

Tô Kính uống hớp trà, hỏi Tô Mộ:

- Việc Vô Ưu công chúa sao rồi?

Nụ cười biến mất trên mặt Tô Mộ, nàng hừ mũi không trả lời.

- A? Chẳng phải ngũ muội nói muốn giúp ta việc này sao?

Tô Kính lấy làm lạ hỏi:

- Bây giờ ta đã nghĩ thông.

Tô Mộ hất mạnh tay áo xuống mặt bàn, đổi nói:

- Sao ta có ca ca ngốc như vậy, chút chuyện nhỏ này chờ lâu vậy mới nghĩ thông?

- Tô Mộ, nếu không được thì thôi, dù sao phụ thân chưa chắc muốn ta và công chúa kết thân.

Tô Mộ gạt mình, không nói gì, nàng rút tay áo về lại đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ. Tô Kính không nói chuyện, yên lặng chờ.

Ánh nắng càng lúc càng chói, sương trắng nhuộm nắng thành màu đỏ vàng chiếu lên khuôn mặt trắng của Tô Mộ như tô son, trơn bóng động lòng người.

Tô Mộ cau mày nghiêm túc hỏi:

- Tam ca, nếu như ta chỉ là nữ nhân bình thường hoặc ngốc như Tô Tuyết thì tam ca sẽ đối xử tốt với ta sao?

Tô Kính không biết nên nói cái gì. Hắn thích Tô Mộ vì nàng thông minh, cứng cỏi, xinh đẹp, có cá tính.

Nếu Tô Mộ không phải là người như thế, chỉ là muội muội của hắn thì Tô Kính sẽ đối xử tốt với nàng sao? Tô Kính là người xuyên việt, tình thân huyết mạch không quá quan trọng với hắn.

Tô Kính nhìn biểu tình của Tô Mộ nửa vui nửa buồn, muốn nói lại thôi, đây không phải cảm xúc luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ nên có. Lòng Tô Kính máy động, Tô Mộ thích hắn rồi? Không phải thích giữa huynh muội mà là...

Tô Mộ có một nửa huyết thống yêu tộc, với nàng thì chuyện này không có gì quái lạ, thời đại thái cổ Thánh Tổ yêu tộc toàn là huynh muội thành hôn.

Tô Mộ chột người, móng tay gõ nhẹ mặt bàn:

- Sao ta đi hỏi tam ca câu ngốc vậy, ta không thể nào là loại người đó, tuyệt đối sẽ không!

Tô Kính cũng cười, hắn phát hiện Tô Mộ dùng móng tay gõ mặt bàn có chút giống Tiêu Dao Hài.

- Trước kia ta tức giận với tam ca vì tam ca không biết tiến tới. Nếu làm người không tranh với trời thì khác gì cầm thú. Nếu có ngày ta trở nên bình thường, tam ca lười quan tâm ta mới là chính xác. Ha, việc Vô Ưu công chúa thì ta có chút nắm chắc, ta cũng kể về ngoài cửa tam ca rồi, nếu Vô Ưu công chúa không đồng ý hôn sự này thì hoàng đế bệ hạ sẽ đồng ý tìm phò mã khác, dù sao sẽ không để Vô Ưu công chúa tự quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Mời (1)

- Vậy công chúa đồng ý?

- Vô Ưu công chúa tin tưởng ánh mắt của ta, nhưng ca ca...

- Như thế nào?

Sóng mắt Tô Mộ liếc qua hỏi một câu:

- Sau này nếu ca ca cưới được Vô Ưu công chúa thì cảm ơn ta thế nào?

Tô Kính giả ngu:

- Nếu ta nói cảm ơn thì quá xa lạ.

Tô Mộ nhìn Tô Kính chăm chăm, khe thờ dài:

- Tóm lại dù tam ca cưới ai cũng không được quên muối muối này.

Tô Kính ậm ừ dài:

- Ừm!

Tô Kính thuận miệng nói:

- Hay là đi ngâm mình đi?

Tô Kính đề nghị như vậy vì khí hải đan điền có thêm cái vỏ trứng làm long xà chân khí vận chuyển chậm, có thể điều tiết chân khí số lượng có hạn ảnh hưởng tiến độ tu hành. Tô Kính muốn thử xem linh tuyến có trợ giúp gì cho mình không.

Tô Mộ xì cười chỉ dưới lầu nói:

- Ngãो Thiết của tam ca còn ở trong ao, ta không thềm ngâm với nó.

Nói xong Tô Mộ bỗng đỏ mặt. Không chịu ngâm chung ao với yêu thú? Nhưng nàng và Tô Kính ngâm chung không biết bao nhiêu lần. Trước kia Tô Mộ không có ý này thì không lo gì, không cảm thấy lúng túng chút nào, nhưng nàng bỗng thích Tô Kính thế là trở nên xấu hổ.

- Cũng đúng, vậy chờ ngày mai cũng không gấp.

Tô Kính lấy mấy thứ trong vòng tay ra đặt lên bàn dài, nói với Tô Mộ:

- Lần trước đi Bạch Mã Tự đổi nhiều thứ, cho lão sư của ta xem qua rồi, những thứ này có lẽ ngũ muội dùng được.

Tô Mộ bực bội hỏi:

- Tam ca làm vậy là sao?

- Thì cảm ơn bà mối.

- Vậy ta nhận.

Niềm vui hóa thành chua xót, nhưng Tô Kính tặng mấy thứ này nàng đều sờ chúng, thấy lòng ấm áp.

Tô Kính nhìn Tô Mộ buồn, không nỡ khiến nàng luôn sa vào sẽ ảnh hưởng tu hành.

Tô Kính châm chọc nói:

- Tô Mộ, hai năm trước ta ra ngoài chơi quen một người, hẳn rất sợ thê tử, có ngày thê tử hỏi hẳn một câu.

Tô Mộ tò mò hỏi:

- Câu gì?

- Thê tử hỏi hẳn nếu ta và mẫu thân của ngươi cùng rớt xuống nước thì ngươi cứu ai?

Tô Mộ giật mình sau đó cười phá lên, nàng biết Tô Kính muốn chọc cười mình. Nữ nhân băng tuyết này thông minh, biết ngay Tô Kính tự tạo câu chuyện, ngụ ý chỉ bản thân hẳn.

Nhưng Tô Mộ muốn biết Tô Kính tạo câu chuyện tiếp theo thế nào, nàng hỏi dồn:

: - Hẳn trả lời như thế nào?

- Hẳn không không đáp, chỉ đánh thê tử của mình. Hẳn nói ai đều có thể hỏi câu này nhưng nàng không được!

- Sau đó?

Tô Kính nói:

- Hắn chưa từng đánh thê tử mình.

Tô Mộ cười muốn chảy nước mắt.

Tô Kính nói:

- Người này rất yếu đuối, không chỉ bị thê tử đánh, tiểu thiếp cũng quát mắng hắn. Có một hồi cả đám chúng ta uống rượu, có người hỏi hắn nếu thê tử của ngươi và tiểu thiếp rót xuống nước, trong tay ngươi có một cục đá thì ngươi ném vào ai?

Tô Mộ ôm bụng, trán dựa vào bàn dài cười muốn sặc hồng.

Qua một lúc Tô Mộ ngừng cười, hỏi:

- Hắn trả lời sao?

- Hắn nói ai cứu người thì ném đá người đó.

Tô Mộ cười muốn té ghế, nước miếng phun vào mặt Tô Kính.

Tô Kính thấy Tô Mộ hết buồn mới đứng dậy:

- Không nói nữa, Ngao Thiết để ở chỗ ngũ muội, ta trở về chờ. Ung Dương, Khuyển Thập Lang còn chưa về.

Tô Mộ cố gắng ngừng cười đuổi Tô Kính tự đi:

- Đi đi đi đi, ta không tiễn ca.

Tô Kính xuống lầu. Hai vú già quét dọn liếc trộm Tô Kính, thầm lấy làm lạ, tính tình của tiểu thư mười mấy năm rồi chưa từng cười như vậy, tiểu thư bị trúng tà hay gì?

Tô Kính lên cây cầu dài, dùng tay áo lau mặt, ngoái đầu nhìn lại. Sương trắng không nhanh chóng che lấp lầu cao, Tô Mộ đứng bên khung cửa sổ hươu tay với hắn.

Tô Kính không biết Tô Mộ nói việc Vô Ưu công chúa có vài phần đáng tin, nhưng miễn là đính hôn, sau khi hắn vào Vũ Lâm quân không phải mang hai, ba tiểu binh, ít nhất có thể lĩnh một trăm người.

Khởi điểm cao kiếm quân công cũng dễ dàng, đính hôn một cái khiến Tô Kính bớt lẩn lộn nửa năm trong Vũ Lâm quân. Còn về hắn có thích Vô Ưu công chúa hay không thì chẳng quan trọng, tình cảm cần bồi dưỡng. Trên đời này hắn là thê tử Tiêu Dao Hầu, không thể nào ra ngoài đi dạo quen dân nữ, hai người yêu nhau. Hắn và người cấp bậc như thế không có tiếng nói chung, trừ phi dân nữ kia cũng xuyên việt, có thể cùng hắn thảo luận lượng tử vật lý học, vũ trụ bình hành gì đó.

Xác suất này thấp còn hơn về sau Tô Kính thích Vô Ưu công chúa gấp mấy ức lần.

Nếu từ chối đủ loại người đến cầu thân thì cũng được, nhưng lý do là gì? Vì theo đuổi tình yêu thật sự? Tình yêu của hắn ở Trái Đất, đã chết lâu rồi. Tô Kính không thể nói dối là hắn thích nam nhân đi?

Tô Kính ra khỏi cầu dài, quay đầu nhìn lại mọi thứ trở nên mơ hồ trong sương mù. Tô Kính bình tĩnh tinh thần đi qua rừng cây có yêu thú bàn cừ, về chỗ ở của mình. Đồ trong khí hải đan điền không ảnh hưởng tu hành, chỉ ảnh hưởng sức chiến đấu, hơn nữa linh tuyến chưa chắc có thể giải quyết vấn đề, cho nên Tô Kính không gấp chút nào.

Như Tô Kính đã nói: Nôn nóng có ích gì?

Ung Dương, Khuyển Thập Lang chưa về, hôm nay tới lượt Từ Đẳng trực hầu Tô Kính sinh hoạt. Hai ngày nay Tô Kính đi không thấy mặt, không ăn đồ nhà làm Từ Đẳng thấy chán. Từ Đẳng tu hành chỉ vì sống lâu chút, có thể ở bên Tô Kính lâu hơn chút.

Nếu hàng ngày Tô Kính ra ngoài đi dạo, không ở trước mắt nàng thì Từ Đẳng thấy rất khó chịu.

Hôm nay Tô Kính rảnh, bên Lâm Hoành Sơn đang vội vàng luyện chế trang bị bí ẩn, cho cả Ung Dương, Khuyển Thập Lang. Vì vậy Tô Kính tĩnh tâm lại, Từ Đẳng hầu hắn ăn bữa cơm rồi bắt đầu vui đùa nghiên cứu chiến giáp thần binh.

Mảnh giáp đó lại lịch không tầm thường, Tô Kính không cảm giác quá nhiều từ mảnh giáp nhưng trực giác bên trong nó ẩn chứa tin tức hơn bất cứ khối ngọc giản nào hắn thấy.

Tô Kính chỉ thấy một ít thần văn cơ bản luyện chế chiến giáp thần binh. Lâm Hoành Sơn có truyền dạy tri thức thần văn cơ bản của Binh gia, thứ giống

Hoàng Đình Kinh của Đạo Môn.

Tô Kinh liên tục xem vài ngày, đại khái hiểu chiến giáp thần binh được luyện chế như thế nào.

Hèn gì kỹ thuật luyện chế này thất truyền, bởi vì căn bản không mở rộng được. Số lượng đệ tử Binh gia quá đông, nếu mỗi người đều luyện chế một bộ chiến giáp thần binh thì tài nguyên thế giới này không chịu nổi.

Đây là một cách Binh gia có từ thời cổ đại tinh thần pháp. Trước tiên lấy mười hai vạn tám ngàn mảnh giáp, viết thần văn, dẫn lực lượng sao để rèn luyện. Trong quá trình rèn luyện không ngừng dùng ánh sao trên phù thần văn dung hợp vào các loại tài liệu, sau cùng những tấm phù sẽ bị tài liệu thay thế hoàn toàn hóa thành các mảnh giáp.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Mời (2)

Đương nhiên Lâm Hoành Sơn đã chuẩn bị cho Tô Kinh mảnh giáp trung tâm nhất, không thể qua loa. Đừng nói phù giấy, dù là ngọc phù tốt nhất cũng không thể thay thế. Các loại thủ đoạn trước đó đều là cách tu sĩ sử dụng tu luyện sao ở thời đại thái cổ. Bước cuối cùng của chiến giáp thần binh là phải chém sao.

Khi chiến giáp này sắp thành hình thì ngôi sao trên bầu trời sẽ giáng lâm lực lượng lớn khổng lồ chế bộ chiến giáp. Khi đó nếu không chặt đứt liên kết giữa chiến giáp và ngôi sao thì sao sẽ giáng thế.

Sao giáng thế thì chiến giáp không liên quan gì người nữa, hơn nữa sao sẽ không cho phép người làm bản lực lượng của nó, sẽ tru sát người luyện chế.

Chuyện này có bao nhiêu phần trăm là truyền thuyết thì Tô Kinh không biết, nhưng hẳn biết chém sao có nguy hiểm hay không tùy vào chính mình. Lúc tế luyện người hấp dẫn ánh sao thuộc tinh tọa nào là tùy thích, một số tinh tọa lực lượng nhỏ hơn thì chém sao dễ dàng chút, nhưng luyện chế ra áo giáp sẽ hơi kém.

Nếu như người muốn luyện chế một bộ chiến giáp cường đại cần hấp dẫn lực lượng tinh thần mạnh mẽ, tinh thần giáng lâm rất khó đối phó. Cường giả Binh gia bị chết trong vụ này cũng khá nhiều, có cả ví dụ Võ Thánh ngưng kết Bạch Hổ Luân sắp phi thăng bị sao đánh chết.

Tô Kinh đang suy nghĩ có đáng để hấn mạo hiểm không. Tô Kinh không rành về tri thức sao, muốn luyện chế bộ chiến giáp cường đại phải học từ đầu, một khi bắt đầu luyện chế thì không có đường gỡ lại.

Chiến giáp thần binh sẽ theo Tô Kinh tăng cao cảnh giới mà nhanh chóng nâng cao năng lực, chờ khi hắn sắp thành tựu Kim Đan rất có thể sao sẽ giáng lâm. Nếu xảy ra chuyện này vào lúc ứng kiếp thì chết mười mười.

Nhưng có Ngã Thiết thú hình như hắn có thủ đoạn mưu lợi, đó là luyện chế sáo trang.

Một bộ áo giáp gồm hai phần cho Tô Kinh và tọa kỵ, hai cái tách ra nhưng thật ra là nguyên bộ. Vậy thì lúc ứng kiếp chỉ có một Thần Quân giáng lâm, để Ngã Thiết thú đối phó là được.

Nhưng nếu thất bại Ngã Thiết thú sẽ mất, nửa bộ chiến giáp thuộc về Tô Kinh cũng thành tro. Tổn thất này khá lớn, giá trị mảnh giáp này cao hơn Hoàng Đình Thần Ngọc. Lâm Hoành Sơn vốn định dùng vào luyện chế chiến giáp thần binh cho mình, giờ Hỗn Độn Kim Chuy của gã đã đại thành, công phòng một thể nên giao lại cho Tô Kinh.

Còn có da yểm long cũng sẽ bị tổn thất, càng không nói trong mười hai vạn tám ngàn tám bùa thần văn cần hấp thu bao nhiêu tài liệu luyện khí.

Tô Kinh đã mất Không Tước Máu, nếu lực phòng ngự không mạnh hơn thì chinh chiến quốc gia Tà Thần có khi chết trận.

Ha, sự phụ đang thử thách hắn sao?

Tô Kinh nghĩ đến trong Long Xà Đồ Lục, hơi thở cổ xà thôn thiên thể lương hùng vĩ, tuyệt đối không cúi đầu.

Vậy đánh cược đi, dù thất bại mất Ngã Thiết, đồng tài liệu, ít ra trong quá trình luyện chế khiến hắn hoàn toàn quen thuộc thần văn Binh gia cơ bản, trợ giúp rất lớn cho hắn tu luyện Âm Phù Kinh.

Thần văn Binh gia và phù văn Đạo Môn có mối liên quan dây dưa nhưng là hai thể loại khác. Gien người và con heo có độ tương tự trên chín mươi phần trăm, nhưng người ngốc cũng không phải con heo.

Nghĩ đến đây Tô Kinh ở trong phòng sửa sang lại tài liệu. Lâm Hoành Sơn đã chỉnh lý một lần giúp hắn, nhưng đồng tài liệu này chỉ bằng một cọng lông trâu so với thứ cần để luyện chế một bộ chiến giáp thần binh.

Đại khái có mười hai vạn tám ngàn mảnh giáp, chỉ đủ luyện chế chưa đến ngàn miếng. Nhiều miếng giáp là một đại trận phức tạp chồng chất lên nhau, sau cùng xâu chuỗi thành công mới dung hợp một thể. Có thuộc tính của da yếm long, chỉ cần bước đầu tiên thành công thì sẽ không lại bị đánh tan.

Ráng gom thêm tài liệu chắc có thể luyện chế bước đầu. Tô Kính biết ít nhất phải dùng thần văn phù một phần trăm mới dẫn động ánh sao được, tức là một ngàn hai trăm tám mươi tám.

Tô Kính không muốn lấy từ nhà kho Hầu phủ, Tiêu Dao Hầu đã cho hẩn mấy chục vạn tấm phế phù, không có những phế phù này thì thần văn phù của hẩn cũng không có.

Xem ra phải đi Bạch Mã Tự một lần, thừa dịp tán tu đang khóc bán phá giá hẩn sẽ đi hốt một mớ. Lão sư đã chỉ cho hẩn kinh nghiệm chọn lựa tài liệu, ít ra Tô Kính biết tài liệu nào tốt nhất để luyện chế những miếng giáp.

Tô Kính rời khỏi đảo nhỏ của Tô Mộ, sau đó nàng lấy một tấm gương ra trở về phòng ngủ, mở bàn trang điểm ra khảm gương vào một chỗ lõm. Không lâu sau mặt gương nổi lên hơi nước, hơi nước cuộn trào chớp mắt hiện ra cái bóng thiếu nữ.

Thiếu nữ mặc đạo y đỏ rực, trên đạo y có hình con Chu Tước luyện chế bằng thuật đạo sống động như thật.

- Chào Tô Mộ, sớm vậy tìm ta làm gì?

Tô Mộ nói với gương:

- Nhớ lần trước ta nói chuyện tam ca của ta với ngươi không?

- Nhớ, hẩn đã đồng ý?

- Đúng, đồng ý rồi.

Thiếu nữ mặc đạo y màu đỏ là Vô Ưu công chúa.

Nghe Tô Mộ nói xong Vô Ưu công chúa vỗ tay cười:

- Ta biết ngay mà, trên thế giới này không có nam nhân nào không chiếm món hời này.

Tô Mộ hừ mũi:

- Ai chiếm của ai còn chưa biết.

Vô Ưu công chúa mỉm cười nói:

- Tô Mộ đừng giận, ta không hề nói ca ca của ngươi không tốt, không thì ta đã chẳng đồng ý chuyện ngươi nói với ta.

- Vậy hôm nào ngươi đến gặp ca ca của ta đi.

Vô Ưu công chúa cười tủm tỉm, không có vẻ gì là bài xích hôn nhân chính trị:

- Không được, kêu hẩn đến gặp ta.

Tô Mộ bất mãn nói:

- Ca ca không vào trong cung được.

Vô Ưu công chúa xua tay:

- Tuần sau là ngày sinh của Vô Uy Quận Vương, ta sẽ đi dự, đã kiếm hai tấm thiệp cho huynh muội các người, lát nữa sẽ đưa đến phủ.

Vô Ưu công chúa đổi đề tài:

- Thôi, mẫu thân đang kêu ta, hôm nay không nói nữa.

Tô Mộ bỗng thấy giận, nhưng gương nước này là dựa vào trận pháp bên Vô Ưu công chúa khởi động. Tô Mộ không trả nổi ngọc thạch kỳ lạ đó. Tô Mộ tức giận vì Vô Ưu công chúa đang thử thách tam ca.

Tam ca và Vô Uy Quận Vương không có chút quan hệ gì, chưa từng gặp mặt. Lần này sinh nhật của Vô Uy Quận Vương, tam ca đi bái phỏng phải tặng quà. Nếu quà kém thì trong hoàng gia đều biết Tiêu Dao Hầu có nhĩ tử nghèo nàn hẹp hòi. Nhưng nếu tặng đồ quý trọng thì nhân tình này không trả về, bánh bao thịt đánh chó.

Tô Mộ bực mình là đây. Trong Bạch Mã Tự Tô Kính có được bao nhiêu tài nguyên, nếu thật sự võ trang hơn một vạn binh sĩ tinh nhuệ thì chút đồ đó

không đủ dùng, chế tạo một bộ hắc son giáp cần bao nhiêu tiền?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Dạy dỗ

Tính theo hoàng kim của phẩm nhân thì hắc son giáp nặng bao nhiêu là có bấy nhiêu hoàng kim. Ba loại tiêu chuẩn hắc son giáp gồm có sáu mươi cân, chín mươi cân, một trăm hai mươi cân.

Theo tiêu chuẩn ở thế giới này một bộ hắc son giáp kém nhất giá trị sáu trăm lượng hoàng kim. Vạn lượng hoàng kim có thể làm được gì? Không võ trang được mười bảy tỉnh nhuệ để quốc, nên phẩm nhân giàu mấy cũng không thể thành lập lực lượng ngoài Đạo Môn.

Tô Kính rất thiếu tiền mà Vô Ưu công chúa còn thêm phiền, thông minh như nàng không lý nào không biết hắc và Tô Mộ đang cần trợ giúp. Nhưng vẫn cần đề tam ca gặp mặt Vô Ưu công chúa trước, người ta là công chúa, lỡ không vừa ý tam ca sau khi đính hôn không thể trả hàng.

Tô Mộ nhớ lời Tô Kính nói, có nôn nóng cũng vô dụng. Tô Mộ dứt khoát viết phong thư ném cho con chim xanh trên nóc lâu, để chim xanh đưa thư cho Tô Kính.

Tô Kính đang bận nghiên cứu chiến giáp thần binh, Từ Đẳng cầm lá thư chim xanh mang đến. Tô Kính đọc sơ, cau mày lại. Vô Uy Quận Vương.

Đông Tàn để quốc không có thân vương, vương gia, đẳng cấp cao nhất là quận vương. Vô Uy Quận Vương là người khá xuất sắc trong nhiều tử tôn của hoàng đế, thống lĩnh Long Kỳ quân.

Vô Uy Quận Vương sắp sinh nhật, thông thường đều mời người trong hoàng tộc, lười để ý ba công trong triều. Người ta là hoàng tử được yêu thương, thống lĩnh tinh nhuệ để quốc hơn hai mươi vạn, không cần nhìn sắc mặt của ai.

Đây là muốn ta mất máu!

Tô Kính nhìn sơ liền hiểu, nếu hắc không đưa ra món quà khiến người tán thán thì sau này kết hôn cũng khó sống.

Tô Kính không ghét việc này, ít ra Vô Ưu công chúa có thể qua đó đoán tính cách của hắc. Nhiều nam nhân nói thì hào sảng nhưng đến lúc bỏ tiền thì như gà rù, keo kiệt không chịu bỏ một đồng.

Vô Ưu công chúa muốn xem Tô Kính có thể đưa ra món quà gì nhưng không chỉ định cần cái gì. Đây không tính là lừa bịp tổng tiền. Nghĩ đến đây Tô Kính đã có quyền định, tạm gác chiến giáp thần binh lại, hắc lấy một khối ngọc thạch màu hỗn tạp ra khỏi Hoàng Đình Thần Ngọc.

Ngọc thạch thoát trông không được tốt, quan trọng nhất là không thể dùng để chế phù giảm thấp giá trị nhiều. Nhưng loại ngọc thạch này rất hiếm thấy, chỉ sản xuất ở đây, sau khi đào ra đa số sẽ hóa thành tro tàn, chỉ có một chút trung tâm là còn giữ lại.

Đây là thứ vì hiếm hoi nên mới quý giá. Khối ngọc thạch trong tay Tô Kính có hình dài hơn một thước, tròn mắt hắc chậm rãi chuyển động, mắt trái biến thành màu đen thẫm, mắt phải màu xám. Ngọc thạch trở nên trong suốt trước mắt Tô Kính, hoa văn kết cấu hiện rõ ràng.

Tô Kính đã ước lượng xong, hắc lấy năm trăm tám phé phù ra khỏi Hoàng Đình Thần Ngọc, viết thần văn Bình gia lên. Luyện chế chiến giáp thần binh chia hai bước, bước thứ nhất là chế tạo tài liệu, Tô Kính đang dùng cách tương tự dẫn lực lượng sao từ trên trời xuống rèn luyện chất liệu ngọc này, trực tiếp luyện chế đồ vật.

Thứ này không phải trang bị nhưng có tài liệu thuộc tính cực tốt. Tô Kính biết trừ phi lấy Ngã Thiết thú làm quà không thì người ta sẽ không vừa mắt đồ vật trong tay hắc.

Viết xong các tám phù lực thần văn, Tô Kính dán những tờ phù lên chất liệu ngọc, viết năm trăm tám mới dán kín hết.

Từ Đẳng không ra ngoài, nàng không biết Tô Kính làm cái gì.

Tô Kính ngó thấy Từ Đẳng ở bên cạnh bèn nói:

- Đi lấy giấy bút bình thường đến, ta viết phong thư cho Tô Mộ rồi Từ Đẳng đi đưa.

Từ Đẳng vâng dạ, kéo bàn nhỏ vuông đặt bên cạnh Tô Kính, chấm bút vào mực. Tô Kính cầm bút viết roẹt roẹt mười mấy chữ, gấp lại giao cho Từ Đẳng. Từ Đẳng cầm sách chạy đi, Tô Kính tiếp tục bận rộn công tác.

Mãi đến giữa trưa Ứng Dương, Khuyển Thập Lang về Tô Kính mới ngừng công việc, đặt miếng ngọc dán đầy phù giấy dưới cửa sổ, dù là đại trận Hầu phù cũng khó ngăn cách lực lượng sao. Tô Kính hiểu rằng đất dưới chân mình cũng là sao, các ngôi sao trong vũ trụ có mối liên kết vi diệu, muốn dựa

vào sức người cắt đứt là không thể nào.

Phòng yên tĩnh bên cạnh là nơi Tô Kính tĩnh tọa điều tức, bây giờ hẩn tu hành hoặc là trong phòng ngủ hoặc đi viện tử của Lâm Hoành Sơn. Ứng Dương, Khuyển Thập Lang biểu tình trầm trọng ở trong căn phòng này.

Khi Khuyển Thập Lang nói chuyện có chút tức giận:

- Thiếu gia, ngày hôm qua ta truy tung đến đường Trạng Nguyên, tiểu tử họ Hà từng trốn trong quán thịt chó.

Tô Kính kinh ngạc hỏi:

- Quán thịt chó?

Ngọc Kinh thành có nơi như vậy?

Thịt chó là thứ mạt hạng, bị Đạo Môn kiêng kỵ ô miệt nó là thứ ô uế, đương nhiên chỉ nhằm vào luyện khí sĩ Dẫn Khí Nhập Thể. Ở giai đoạn này luyện khí sĩ đựng vào máu chó dương khí rất thịnh thường sẽ không khống chế nguyên khí trong cơ thể được, vô cùng nguy hiểm. Năm đó Đạo Môn tấn công Tây Tàn đế quốc, phe thủ thành thường chuẩn bị nhiều máu chó để tát ra.

Trong ngàn ngữ Đông Tàn đế quốc nói tát máu chó, câu này hình dung một người thủ đoạn hạ lưu.

Khuyển Thập Lang tuy rất giận nhưng không quên ninh:

- Ta vốn định cho mời lửa đốt nhưng sợ làm hỏng việc của thiếu gia.

Tô Kính tăng háng ra hiệu Khuyển Thập Lang mau kể tiếp.

- Mùi trong quán thịt chó nếu là yêu quái khác đến sẽ bị mù đầu, nhưng ta phát hiện một đường ngầm trong quán.

Tô Kính bật thốt:

- Không thể nào!

Vì trên trời dưới đất Ngọc Kinh thành đều bày đầy đại trận, muốn đào đường hầm ra khỏi thành là không thể nào.

- Đường hầm rất cạn, dấn sát mặt đất vài thước, nơi đi qua là tuyến đường chảy nước bẩn. Người có chút thân phận sẽ không đi xuống dưới tra xét. Thiếu gia, đường hầm này quẹo ngã rẽ xuyên qua Tàn Hà hướng thành tây, ta và Ứng Dương sợ bị phát hiện nên đợi khi trời sắp sáng mới truy tung tiếp.

- Vậy lúc trời tối người làm gì?

- Thiếu gia làm ơn đừng hỏi vậy được không? Làm như ta đi dạo kỹ viện vậy.

Ứng Dương nhìn biểu tình của Khuyển Thập Lang rất muốn cười. Đúng là Khuyển Thập Lang đi dạo kỹ viện, giờ còn làm ra vẻ bằng phẳng như thế, thật là sức sinh.

- Khốn!

Tô Kính mắng một câu:

- Chưa chắc họ đi bằng đường hầm, ngại không nhìn xung quanh tìm hiểu không chừng bỏ sót đầu mối gì. Ít ra nên đi thăm dò nghe ngóng khắp nơi mới đúng.

Chỉ số thông minh của Khuyển Thập Lang không bằng Tô Kính, bị dụ dỗ lập tức nói:

- Ta cũng nghĩ tới điều này nên cẩn thận điều tra các kỹ viện quanh quán thịt chó.

Tô Kính hỏi, dùng chút thôi miên:

- Tâm tình điều tra của ngươi thế nào?

Nếu với luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ khác thì trò vật này sẽ không có hiệu lực, Khuyển Thập Lang là tiểu yêu của Tô Kính, linh hồn nằm trong tay hẩn nên bắt giác bị trúng chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Quận vương phủ (Thượng) (1)

Khuyển Thập Lang bị gọi lên thích thú bất giác khai hết việc đêm qua làm:

- Thiếu gia biết không, sau khi đi tâm tình của tiểu nhân sướng rất nhiều. Ngực của muội từ đó rất có giãn, hương vị cực đã!

Ứng Dương nghiêng rằng, gã bị Khuyển Thập Lang hại có đi vào cũng ráng nhìn nửa đêm, nghe Khuyển Thập Lang làm bữa sướng ngất trời. Thiếu gia đang cần dùng Khuyển Thập Lang, không thì Ứng Dương sẽ đánh gã thành đầu heo cho năm liệt mười ngày, nửa tháng.

Tô Kính lạnh lùng cười:

- Xem ra ngươi có dư tiền quá, ta không nhớ cho ngươi kim ngân.

Khuyển Thập Lang giật nảy mình nằm sấp dưới đất, roi lệ như mưa.

- Thiếu gia ơi, sao tiểu nhân bị mụ đầu như thế, vốn đi vào hỏi thăm tin tức, ai biết bị người...

- Kêu ngươi đi làm việc thì ngươi kiếm gái, Khuyển Thập Lang, ngươi đúng là chó không đòi nết ăn phân. Xem ra sau này ta không dám dùng ngươi nữa.

Khuyển Thập Lang hết hồn, nước mắt nước mũi biến mất sạch trên mặt, gã bò dậy quỳ thẳng người trước mặt Tô Kính, mắt đỏ rực:

- Ta sai rồi thiếu gia, xin tha cho ta!

Tô Kính lạnh lùng hỏi:

- Ngươi sai chỗ nào?

Tô Kính càng lạnh Khuyển Thập Lang càng sợ.

Khuyển Thập Lang sợ bị Tô Kính đuổi đi xóa bỏ ký ức trong thời gian này, gã cắn răng thề:

- Thừa thiếu gia, ta có nhiều lý do đến đây cũng không nên chưa lo xong công việc đã đi hưởng thụ. Nếu lần sau còn có chuyện này xin thỉnh thiếu gia tha ta!

Tô Kính ngấm giữa hai chân Khuyển Thập Lang:

- Thien? Ý này hay.

Tô Kính hỏi:

- Ứng Dương, ngươi biết ngươi sai chỗ nào không?

Ứng Dương sững sốt, gã không đi hưởng thụ, cũng khinh thường những nữ nhân kia. Thiếu gia gã sai? Nhưng nếu Ứng Dương ngăn cản Khuyển Thập Lang gây ồn ào rất dễ gây chú ý, lúc đó Khuyển Thập Lang đã lên cơn điên, nào toàn tính trù, không sợ Ứng Dương uy hiếp.

Bản thân phạm sai lầm cái gì?

Ứng Dương nghiêm túc suy nghĩ.

Tô Kính thấy thái độ của Ứng Dương thì rất vừa lòng, gã không cảm thấy oan uổng, càng không lộ ra biểu tình uất ức, hắn nêu câu hỏi gã vắt óc suy nghĩ đáp án. Khuyển Thập Lang bị cảnh cáo rồi mới nghiêm túc hơn.

- Thừa thiếu gia, lúc ấy ta suy nghĩ quanh quẩn thật chó chắc chắn có tai mắt những người này để lại trong các kỹ viện, nếu ta ngăn cản Khuyển Thập Lang sẽ bị người chú ý nên để mặc hắn đi. Có lẽ... Ta nên tìm một chỗ uống vài ly, cá cược vài bàn.

- Đúng vậy, tật lớn nhất của Khuyển Thập Lang là quá sa đà. Nên luôn luôn cảnh tỉnh, đối phương dám bắt cóc muội muội của ta thì không e ngại giết thêm hai tiểu yêu các ngươi.

Tô Kính dạy dỗ hai tiểu yêu xong tiếp tục hỏi về manh mối Tô Tuyết.

Khuyển Thập Lang hơi hoang đường nhưng cũng tìm được manh mối hữu dụng. Đường hầm ngầm dẫn đến một cửa hàng chuyên bán than củi. Quý tộc trong Ngọc Kinh thành trừ yến hội đặc biệt ra thường ăn uống trong nhà bếp toàn dùng than củi đốt nóng. Trong Ngọc Kinh thành có nhiều người bán than củi, cũng là một trong những nơi hỗn tạp nhất người xứ ngoài đến.

Ở tiệm than củi Khuyển Thập Lang ngửi được chút mùi Tô Tuyết nhưng bị mất dấu. Quán thịt chó, tiệm than củi, hai nơi này là mục tiêu điều tra rất nhanh tổng hợp ra tin tức hữu dụng.

Tô Kính sợ có nội quỷ Bình Mã Ti tham gia vào chuyện này nên đi tìm Tô Linh, nói tình báo cho gã biết. Tô Linh cũng không muốn kinh động người ngoài, trực tiếp tìm Tiêu Dao Hầu xin triệu tập người bên Quân Tinh Ti.

Tô Kính không giỏi phân tích tình báo, hần tìm được hai cứ điểm, Quân Tinh Ti bắt tay vào từ đây rất nhanh sẽ được tin tức hữu dụng.

Khuyển Thập Lang làm chuyện này rất tốt, không kinh động bất cứ người nào. Nếu như gương mặt lạ xuất hiện trong đường Trạng Nguyên, bị tai mắt của đối phương theo dõi thì khi Quân Tinh Ti sắp hành động người ta đã mất bóng dáng.

Khuyển Thập Lang chơi sáng khoái trong kỹ viện mới đi, loại người này rất thường thấy nên không ai chú ý đến gã. Cũng vì Khuyển Thập Lang quá sa đà, tai mắt giỏi thấy cũng không nhìn ra gã đi tìm tình báo.

Tám ngày nữa là đến sinh nhật của Võ Uy Quận Vương, Tô Kính không có nhiều thời gian đích thân điều tra chuyện này. Mỗi ngày Tô Kính chế tạo quả tặc, ngẫu nhiên đến chỗ Tô Mộ ngâm linh tuyến.

Ngã Thiết thú ngâm linh tuyến hiệu quả không tồi, ít ra tốt hơn ăn thịt tử điện điều. Tô Kính phát hiện sau khi Ngã Thiết thú ngâm linh tuyến thì thân thể trưởng thành rất nhanh, nhưng nếu ngừng ngâm thì nó giảm chậm tốc độ trưởng thành rất rõ rệt.

Không biết trong linh tuyến có thứ gì rất cần cho Ngã Thiết thú, linh tuyến cũng không có thay đổi xấu ngược lại có hiệu quả càng tốt với Tô Kính, Tô Mộ.

Tô Mộ thích sạch sẽ, nàng có thể chấp nhận ngâm chung với Tô Kính, nhưng tuyệt đối không chịu ngâm cùng Ngã Thiết thú. Tô Mộ thấy Tô Kính thường lại đây, nàng hỏi hần chuẩn bị quả gì nhưng hần không chịu nói. Tô Mộ thăm lo lắng, quả của nàng thì tạm tạm, không cần so sánh với tử đệ hoàng tộc.

Bên Quân Tinh Ti có tiến triển gì Tô Linh đều sẽ chép một phần đưa cho Tô Kính xem. Mạnh mẽ còn ít, Tô Kính không quá nóng lòng. Xem tình báo hiện có thì đối phương chưa nổi lên cảnh giác, nếu Tô Tuyết chưa chết chắc chắn còn trong Ngọc Kinh thành.

Đối phương có một cường giả cảnh giới Kim Đan đã hủy ngọc giác trên người Tô Tuyết, muốn hành động nhưng chuyện này không đáng kinh động luyện khí sĩ hoàng gia. Tối đa là Quân Tinh Ti mở ra chút trận pháp trong Ngọc Kinh thành, một ít trợ giúp này cộng thêm mười mấy luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ đủ đối phó cường giả cảnh giới Kim Đan.

Trận pháp Ngọc Kinh thành khởi động là cỗ máy giết chóc to lớn.

Trong chuyện này Tô Kính đã làm hết bổn phận, hần không có năng lực đoán trước kết quả của Tô Tuyết.

Chớp mắt đến cuối cùng, Tô Kính, Tô Mộ chuyên môn đến thỉnh an Tiêu Dao Hầu, nói được thiệp mời của Võ Uy Quận Vương mời bọn họ đi uống tiệc rượu.

Tiêu Dao Hầu biết lý do tại sao, Tô Kính và Vô Ưu công chúa chưa gặp mặt nên gã giả bộ không biết, lỡ hai người không thích nhau cũng tránh cho lúng túng.

Tô Kính chỉ thăm thấy lạ, lẽ ra Tiêu Dao Hầu không thích liên nhân với hoàng gia, nhưng có vẻ như gã rất ủng hộ hần đi gặp Vô Ưu công chúa.

Sau lưng Tiêu Dao Hầu có Tô gia, Nguyên gia, nếu liên nhân với hoàng thất thì thân phận rất vi diệu, gia tộc sau lưng sẽ nghi kỵ. Đây là thế giới luyện khí sĩ chứ không phải Trái Đất, đối với Tô gia, Nguyên gia thì Tiêu Dao Hầu sạch sẽ mới là tốt nhất.

Đại Quân Gia Cúc Nguyệt Sơn chuẩn bị xe ngựa lớn cho huynh muội Tô Kính, phái mười thân binh bảo vệ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Quận vương phủ (Thượng) (2)

Giờ chỉ có hai tiểu yêu theo Tô Kính, hần chưa có tiểu tư. Người trong Đạo Môn thích đơn độc một mình không để ai hầu, nên hần thế này không lạ.

Hai người ngồi trên xe, Tô Mộ không kiềm được hỏi:

- Rốt cuộc tam ca chuẩn bị cái gì? Cho ta nhìn xem?

Tô Kính cười hỏi ngược lại:

- Còn ngũ muội chuẩn bị gì? Đừng quá nghèo, Vô Ưu công chúa dù sao là bằng hữu tốt của muội.

Tô Kính nói thật, Quận Vương phủ đưa thiệp mời chia ra hai phần. Mời Tô Kính với thân phận thế tử Tiêu Dao Hầu, mời Tô Mộ vì nàng là khuê nữ của Vô Ưu công chúa.

Tô Kính tặng quà kém là làm mất mặt chính mình và Tiêu Dao Hầu. Tô Mộ tặng quà kém thì Vô Ưu công chúa mất mặt. Vì Vô Ưu công chúa mời người đến, nếu có gì sai sót sẽ làm nàng bực bội.

Tô Mộ bắt đầu đi nói:

- Hoàng gia thiếu cái gì? Đông Tần đế quốc giàu có và đông đúc, Khương thị hoàng tộc không có ai sa vào hưởng lạc, nhiều năm qua gia sản càng tích càng nhiều. Thứ luyện khí sĩ cần dùng ta có lấy ra cũng không lọt vào mắt ai. Ta nghe nói tháng trước Vô Uy Quận Vương mới thêm một nam hài nhi, có thể là hài tử cuối cùng của Vô Uy Quận Vương nên ta chuẩn bị cái này.

Tô Mộ nói rồi lấy một cái hòm gỗ ra, hình dạng cổ xưa, kiểu mở từ giữa tách ra hai bên, mở ra rồi lật ngược lại, hai bên tự động sáu mặt cờ chiến nhỏ, dưới cờ chiến có mười khối lõi máy móc hình dạng bộ binh.

Đây là đồ chơi luyện khí sĩ dành cho con nít, cho một chút xíu lực lượng thần thức vào là có thể dẫn động. Thứ này vốn là Mặc môn nghiên cứu chế ra, quy mô thật sự siêu khổng lồ, về sau Bình gia cũng hấp thu làm sa bàn chiến tranh.

Sau khi Đạo Môn có được không phát triển gì mới, thêm một công dụng là cho con nít làm đồ chơi.

Tô Kính hỏi:

- Hộp binh của ngũ muội hình như năm tuổi khá lâu?

Tô Mộ trả lời:

- Chế tạo ở thời kỳ Bình gia đỉnh cao, lúc bấy giờ hai bên chưa dùng vũ lực.

Thứ này hầu như không có tác dụng gì với luyện khí sĩ, nhưng rất hiếm, là đồ cổ.

Con nít thích thứ này, Vô Uy Quận Vương cũng sẽ không cảm thấy quà rẻ tiền vì không có chỗ mua. Nói thẳng ra thứ này lúc trước vì không có giá trị, được một số luyện khí tông sư cường đại tạo ra chút ít rồi từ bỏ cố gắng khai phá nhiều hệ thống phù văn hơn, kết quả món đồ chơi bán số lượng có hạn, dù bây giờ có cường giả Kim Đan tạo ra được cũng không bằng kỹ thuật lúc trước. Không ai lãng phí nhiều công sức vào một món đồ chơi.

Bởi vì thừa thớt nên quý giá, thứ này như kim cương trên Trái Đất, thiên nhiên đáng giá hơn nhân công sao? Cùng là tảng đá, kim cương nhân công ít ra có giá trị công nghiệp. Khối lõi trên món đồ chơi chỉ to bằng ngón tay, không thể dùng để ra chiến trường.

Thứ này chỉ có giá trị nghiên cứu, chắc là món đồ chơi hồi nhỏ giờ Tô Mộ lấy ra tặng.

Tô Kính hơi tiếc thứ này, nói với Tô Mộ:

- Hay là ngũ muội giữ nó lại đi.

Tô Mộ lạnh nhạt nói:

- Giữ làm gì?

Tô Mộ cất hòm vào. Đây là đồ Tiêu Dao Hầu tặng cho Tô Mộ, dù nàng rất thích nhưng mỗi khi đến ngày gội của mẫu thân là nàng sẽ rất buồn, vì mẫu thân không để lại gì cho nàng, dù chỉ một sợi tóc cũng tốt.

Tô Kính không biết nên nói cái gì, vấn đề giữa phụ mẫu và tử nữ đối với hần chỉ có tiếc nuối. Tiêu Dao Hầu mãi mãi sẽ không cho hần cảm giác giống phụ thân mình, cũng hết cách, Tô Kính không khuyên như Tô Mộ.

Phủ đệ Vô Uy Quận Vương nằm ở bắc thành, cách phủ đệ của Tiêu Dao Hầu không quá xa, chiếm diện tích không lớn bằng Tiêu Dao Hầu phủ nhưng cửa chính rất khí phái. Đây là quy cách chỉ hoàng tộc mới có, hân mộ không được. Nói thật ra xây cửa cổng như tòa thành lâu.

Đầu tường Quận Vương phủ rất hẹp, trên cửa có lầu, dưới mái cong có tám biển lớn viết năm chữ Vô Uy Quận Vương phủ, chính tay hoàng đế viết.

Xe ngựa đến cổng lớn, cửa chính đóng kín, giống như Hầu phủ, khi nào có việc lớn như hoàng đế đến hoặc Quận Vương xuất chinh mới mở cửa chính ra. Cửa gỗ tím đen trên cửa chính dùng thuật đạo khắc dấu hoa văn Chu Tước sống động như thật, đó là dấu hiệu của Khương thị hoàng tộc.

Nho môn gọi đế vương là rồng, Đạo Môn không giống vậy. Đạo Môn biết rõ rồng cường đại, yêu thú bình thường không thể sánh bằng, cũng không muốn trèo cao. Nhưng quy định về đế vương trong một chỗ không thể tiêu trừ được, ví dụ như 'mặt rồng vừa lòng' không thể vì đồ đẳng của Khương thị là Chu Tước mà đổi thành 'mặt chim vừa lòng', đó không phải vượt mong ngựa mà là không muốn sống. Thần từ gì cũng sẽ không đề nghị cái đó.

Cửa sổ xe đã mở, Tô Mộ nhìn cửa chính Võ Uy Quận Vương phủ, khẽ thở dài:

- Tam ca nói xem khi nào chúng ta mới có ngôi nhà như vậy?

Tô Kính bật cười, nói:

- Chí hướng của ngũ muội hơi nhỏ.

Tô Kính nhớ Tư Mã đại thần viết sử ký, Hạng Võ và Lưu Bang trông thấy Thủy hoàng đế đi tuần, ở trên đường một người nói đại trượng phu sinh ra nên như vậy, một người muốn thay thế.

Trong thế giới có thể tu tiên, làm hoàng đế không xem như chí hướng vĩ đại nhất, hướng chỉ là tước vị Quận Vương.

Tô Mộ chưa có dã tâm lớn như thế, nghe Tô Kính nói chỉ xem hấn còn tính con nít. Khương thị hoàng tộc không thể nào bị đánh bại, Khương Diễm bệ hạ là cường giả Kim Đan cửu trọng, thực lực sánh bằng chân tiên phi thăng, mãnh tướng dưới tay nhiều như mây. Bệ hạ có một đám thị vệ bí ẩn âm thầm bảo vệ, nghe nói mỗi người đều có tiên khí trong tay. Vương triều này mạnh chưa từng có.

Toàn Đông Tần đế quốc người biết tin hoàng đế sắp tây chinh không ai cảm thấy hoàng đế sẽ thất bại, họ giành nhau đồ máu đầu muốn là người đầu tiên lập chiến công.

Xe ngựa chậm rãi chạy qua cổng lớn, cổng lớn đỏ bóng ma nhanh chóng khuất tầm mắt. Tô Kính thở hắt ra, hấn cảm giác như đồ án Chu Tước trên cửa lớn quay đầu nhìn hấn một cái.

Tô Kính tin tưởng đó không phải ảo giác của hấn. Tô Kính chỉ không biết có phải mỗi người đi ngang qua cửa Quận Vương phủ đều bị đồ án Chu Tước chú ý không.

Cái nhìn kia như nhìn thấu tất cả bí mật của hấn, linh hồn được bảo vệ trong Lục Đạo Thần Giám cũng không thoát khỏi.

Hiện tại Tô Kính không sợ gì vì linh hồn của hấn đã dung hợp với thế giới này rồi. Hướng chỉ sau khi thần binh luyện cột đúc lại xác thịt, cơ thể và linh hồn đã không có đặc điểm đoạt xá. Trừ phi là tiên nhân hoàn toàn không chế thế giới này, không thì chẳng còn ai biết Tô Kính là người xuyên qua.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Quận Vương phủ (Hạ) (1)

Chỉ có mình khí linh Lục Đạo Thần Giám Tô Ảnh biết bí mật này. Sự tồn tại của Tô Ảnh tuyệt đối không có khả năng đan diu với Đông Tần đế quốc, năm đó Khương thị hoàng tộc đã có nhiều cường giả chết bởi Lục Đạo Thần Giám.

Tiên khí phé đến mấy cũng có uy áp tuyệt đối với cường giả Kim Đan, có thể suy yếu đối phương đã là năng lực có tính chiến lược.

Thân phận của Tô Kính là thế tử Tiêu Dao Hầu, đó là điều không thể chối bỏ, còn bị nhìn thấu gì khác trong hấn thì hấn không sợ. Vì có long xà chân khí, trừ phi người bị Âm Phủ Kinh luyện chế ra âm phủ thần binh chân khí giết, những khác sẽ không thấy ra quái dị của chân khí này.

Tô Mộ cũng phát hiện có gì kỳ lạ nhưng không nhảy bén như Tô Kính. Đi qua cửa lớn Quận Vương phủ, dưới ánh nắng chiếu rọi Tô Mộ nghi hoặc ngoáy đầu nhìn một cái.

Một đường hướng tây, trước cửa nhỏ phía tây đậu nhiều chiếc xe ngựa. Không phải xe ngựa của ai cũng có tư cách vào phủ đệ Võ Uy Quận Vương, toàn là hoàng tộc đến đây.

Từ xa có mấy gia đình thấy xe của Tiêu Dao Hầu phủ, chạy nhanh lại. Tô Kính kêu xe ngừng, hai mươi thân binh theo sau xe lần lượt xuống ngựa.

Một gia đình cười toe chạy lại gần xe, nhìn Tô Kính xác nhận giống bộ dạng thế tử Tiêu Dao Hầu trong ký ức, sau đó khom người hướng hấn:

- Là Vãn Tâm thiếu gia đúng không? Quận Vương nhà ta nói mời thiếu gia trực tiếp đi vào, không cần xuống xe. Nhưng thiếu gia mang theo nhiều binh...

Tô Kính nhìn gia đình cười toe toét, thầm tức giận. Không xem ta ra gì phải không? Ta không thèm chấm mút gì Quận Vương phủ các người, ta đến ngắm Vô Ưu công chúa!

Nhưng người ta bảo hấn khỏi cần xuống xe là đã rất nể nang, có điều thân binh từ sáng sớm đi theo Tô Kính lại đây, nếu đuổi họ đi thì rất bực.

Nghĩ đến đây Tô Kính nói:

- Ta mang những binh này chưa ăn cơm, đa tạ Quận Vương của nhà ngươi, dẫn đường đi.

Tô Kính nói rồi thả màn che xuống, không thèm nói chuyện với gia đình nữa.

Gia đình quay đầu cười mỉa với hai đồng bạn, nhitừ của Tiêu Dao Hầu thật khó hầu. Ở trước cửa Quận Vương phủ dám nói lời như thế chỉ có một mình hắn, không ai khác.

Gia đình này không phải người hầu bình thường, lập tức kêu đồng bạn dẫn hai mươi thân binh Tiêu Dao Hầu đi tìm chỗ yên tĩnh ăn cơm, phải luôn hầu hạ đợi khi Tô Kính sắp đi thì dẫn người ta ra.

Thân binh Tiêu Dao Hầu toát ra mùi máu tanh nồng, để bọn họ ăn cơm cùng các hoàng tử, hoàng tôn thì ăn không ngon. Tô Kính không biết gia đình đối xử với hắn đã rất khách sáo, nếu là đại thần trong triều đến phải đứng chờ trước cửa.

Trừ mấy huynh đệ tỷ muội quen thân với Quận Vương ra, những người khác đều chung một đãi ngộ: xếp hàng.

Tô Kính không biết ngọn nguồn cho nên có chút tức giận. Những thân binh không phải của hắn, nhưng hắn biết thân binh có ý nghĩa gì với Tô phủ. Bọn họ không như yêu quái bị khống chế linh hồn nhưng rất trung thành.

Tô Kính biết sớm muộn gì sẽ có đám người như vậy theo bên mình, sẽ không để lại tên trong lịch sử, lặng lẽ chết trong quá trình hắn công thành danh toại.

Tô Kính tức giận không vì những thân binh này, hắn chỉ nhớ lại các chiến sĩ từng chết vì bảo vệ hắn.

Tô Mộ không biết tại sao Tô Kính tức giận, đành giải thích cho hắn nghe quy định trong Võ Uy Quận Vương.

Tô Kính kinh ngạc hỏi:

- Vậy là đãi ngộ của ta tốt nhất?

- Đúng rồi, thật ra Võ Uy Quận Vương biết hôm nay tam ca đến đây làm gì, vì muội muội của mình Võ Uy Quận Vương sẽ không làm khó dễ tam ca. Không thì tam ca bỏ đi chẳng phải khiến Vô Ưu công chúa xấu hổ không chịu nổi? Có mấy người biết mục đích tam ca đến đây. Tam ca ngấm kỹ lại địa vị của phụ thân không cần nịnh bợ Quận Vương gì đó, trong hoàng tộc có nhiều người thông minh.

Tô Kính gật đầu hỏi:

- Ta làm như vậy có phải là...

Tô Mộ nói thẳng:

- Không quá tốt, nếu đồn ra ngoài sẽ nói là tam ca lời kéo lòng người.

Tô Kính rất nhanh đến lễ trưởng thành, sau đó là thoải mái làm một trận lớn, trước đó có tư thái gì đều sẽ bị cắt câu lấy nghĩa.

- Sợ gì, sau khi chúng ta chính thức hành động không chừng sẽ gặp rắc rối gì.

Tô Mộ nói:

- Chúng ta không thể dựa vào phụ thân giải quyết.

- Chuyện gì tiết kiệm thời gian thì có thể nhờ, nhưng gặp kẻ địch không thể kêu phụ thân ra trận giết địch. Lúc ta còn nhỏ xiu bị ám sát một lần, những người hy vọng Tô gia tiêu đời sẽ lặp lại lần thứ hai.

Tô Mộ im lặng. Tam ca nghĩ vậy không có gì đáng trách, nằng thái vọng với phụ thân nên chỉ muốn cắt đứt liên quan.

Hai huynh muội trò chuyện, xe ngựa từ cánh cửa đơn chạy vào Quận Vương phủ. Sau khi vào gia đình này không phụ trách hướng dẫn nữa, một nữ quan thay thế, mang theo một đám tám tiểu yêu. Tám tiểu yêu là cỏ cây thành tinh.

Cái này rất hiếm có, cỏ cây thành tinh ít có yêu quái nào sức chiến đấu mạnh, dùng để hầu hạ mới là hàng đầu. Sau khi Khương gia giành được thiên hạ nghiêm cấm sử dụng thái giám.

Mọi người đều biết thái giám không tốt nhưng nhiều người vì cuộc sống khó khăn đành làm thám giám. Xét cho cùng vì có nghề này, nếu hoàng thất không chịu sử dụng thái giám thì đường ra duy nhất của kẻ bị thiên là đi hát.

Đông Tàn đế quốc quy định người tự thiết mình sẽ ở tù, nơi lưu đây là ở đâu? Ít nhất xa khỏi biên cảnh Đông Tàn đế quốc trên ba trăm dặm. Cái này chẳng khác nào trục xuất, nên ở Đông Tàn đế quốc ít trông thấy thái giám, dù có cũng vì sự cố ngoài ý muốn hoặc bị thương trên chiến trường.

Trong quý tộc đế quốc có nhiều nữ quyền, hoàng đế không thích các đại thần nuôi nhiều nha hoàn. Yêu quái cỏ cây thành tinh trở thành món hàng đáng giá nhất. Chúng nó sống lâu, trung thành, không có tính xâm lược hoặc nên nói là sẽ không làm vậy, thích hợp hầu hạ nữ quyền quý tộc.

Hạng ngọc nữ quan tại chức trong Võ Uy Quận Vương phủ không nhiều, yêu quái cỏ cây thành tinh hầu như là vật phẩm cần thiết. Võ Uy Quận Vương khác với đương kim thánh thượng, đương kim thánh thượng chỉ có một hoàng hậu, nghe nói còn có mấy tinh nhân, tóm lại sẽ không vượt qua năm người.

Võ Uy Quận Vương có mười hai trắc phi, chưa có chính phi.

Nhiều thế tử như thế đương nhiên phải có người nào mình yên tâm hầu hạ, người trong Đạo Môn và Nho môn đều không thích bị cấm sùng.

Tô Kính thấy đám tiểu yêu này cũng thích, nhưng đường phát triển của hắn khác. Hắn không phải hoàng tử, không có quyền lực cầm binh bẩm sinh.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Quận Vương phủ (Hạ) (2)

Tô Kính muốn cái gì thì phải bắt chức Tiêu Dao Hầu một đao một thương giết ra, hoặc ở trong nhà lo sinh nhai tử, sẽ có ngày Tiêu Dao Hầu truyền tước vị cho nhi tử của hắn. Đến ngày đó phụ thân từng làm Tiêu Dao Hầu, nhi tử của hắn làm Tiêu Dao Hầu, nhưng chẳng liên quan gì Tô Kính.

Tô Kính không ham thích công danh, tuy rằng hắn đã dần thích thế giới này, hắn càng thích sáng tạo, phát minh, truyền bá văn minh, thành tiên.

Sáng tạo và phát minh nghe có vẻ ích kỷ cho riêng mình, nhưng ở thế giới này làm nhà khoa học là việc rất cao quý. Mỗi luyện khí sĩ từ bản chất đều là nhà khoa học, phải thông hiểu tri thức phù văn cơ bản, những tri thức này đa số là người xưa tích lũy. Đến hôm nay ít có luyện khí sĩ phát minh ra phù văn mới.

Tô Mộ thấy Tô Kính thần thờ thì háng giọng:

- Tam ca, có người đến đón chúng ta.

- Ừm, biết.

Tô Kính nhìn đám đám những yêu quái xinh đẹp, thầm nghĩ làm sao khai phá khoa học kỹ thuật. Tốt nhất là làm phương hướng hạng mục rồi để thuộc hạ nghiên cứu phù văn khác nhau, hắn phụ trách tu luyện thành tiên, tiếp đó nghĩ cách phong thần thuộc hạ, cùng nhau trường sinh. Thế thì thuộc hạ một số phụ trách chiến đấu, một số phụ trách khoa học kỹ thuật, phần sinh sản thì tạm dựa vào Đông Tàn để quốc. Ha, thế này rất giống với cuộc sống trên Trái Đất.

Tô Kính cười khò nhìn đám yêu tinh, nữ quan nghênh tiếp hắn hơi bực mình. Nàng là nữ quan rất quan trọng của Võ Uy Quận Vương, biết chút chuyện hoàng gia, lần này thế tử Tiêu Dao Hầu đến đây vì gặp Vô Ưu công chúa.

Loại người này cũng xứng đôi Vô Ưu công chúa?

Người dưới tay Võ Uy Quận Vương có gì đều lộ rõ trên mặt, không quan tâm đối phương có chịu được không. Nói dễ nghe là sáng sủa, nói khó nghe là cảm giác như Tô Kính hiện giờ.

Chuyện gì đây? Người của Võ Uy Quận Vương ai nấy đều ngao vậy?

Tô Kính suy nghĩ chuyện của mình rồi cười khò, khi tinh táo lại thấy nữ quan biểu tình xem thường. Tô Kính nghiêng đầu nhìn Tô Mộ, nàng lắc đầu tỏ vẻ không biết có chuyện gì.

Suy nghĩ của Tô Mộ rất bình thường, Tô Kính và nàng ngâm chung ao nhiều ngày không thấy hắn nổi máu dê, tam ca sẽ không sinh dục niệm với mấy hoa cỏ này. Ở trong mắt Tô Mộ thì người nhan sắc kém hơn mình sẽ không khiến Tô Kính có cảm giác gì.

Yêu quái cỏ cây thành tinh đẹp thật nhưng chúng nó đều là dùng thuật đạo điểm hóa, không thật sự tu thành hình người. Nổi máu dê rồi làm sao? Đâm vào hốc cây à?

Tô Kính không hiểu tại sao, dù hiểu hắn cũng lười giải thích với nữ quan. Tô Kính chỉ hờ hững nói một câu dẫn đường đi, sau đó chìm trong các ý tưởng lan man, hết cách, đây là bệnh nghề nghiệp.

Kiếp trước Tô Kính không hứng thú các hoạt động xã giao, đi tham gia tiệc rượu trong đầu hắn chỉ toàn là bản vẽ, công thức.

Hai năm điên cuồng vì phản trọng lực hạm pháo là khoảng thời gian vui sướng nhất trong cuộc sống của Tô Kính.

Tô Mộ không biết nên nói cái gì:

- Tam ca...

Đúng là tam ca không ham nhan sắc yêu tình, hẳn suy nghĩ chuyện gì đó nên thần thờ. Nhưng nơi này là Quận Vương phủ, nữ quan rất có thể là tình nhân của Quận Vương, là luyện khí sĩ sắp Trúc Cơ, bề hạ tự mình sắc phong, ít nhất có tước vị tứ phẩm.

Tô Kính không biết hành vi của hắn hoàn toàn là xem người ta như nhân viên phục vụ tiếp đãi trước cửa nhà hàng.

- Há?

Tô Kính lấy lại tinh thần, thấy nữ quan đi đằng trước bước chân dồn dập, nghe tần suất thí thở thì rõ ràng đang tức giận.

A, có lẽ là trách hắn thất lễ. Thật là lễ tiết nhảm chán, thôi kệ đi, ai kêu thân phận của hắn bây giờ là quý tộc.

Tô Kính nâng cao tinh thần bước nhanh đuổi theo, lần này hắn không nhìn lung tung chỉ ngó sau gáy nữ quan.

Người nữ quan lạnh lẽo, năng cảm giác như trở về thời đại ấu thơ không tu luyện, ở trong rừng sâu bị con xà yêu theo dõi, cổ thấy nhói.

Tô Kính không phải xà yêu, long xà chân khí bị phong tỏa trong khí hải đan điền khó điều động. Muốn sử dụng như lúc trước phải tiếp tục phân tích các loại phù văn trong trướng phong ấn mới được.

Nhưng mắt trái của Tô Kính là một tia long xà chân khí nguyên thủy biến ra, khi hắn không che giấu loại lực lượng này, trong mắt hắn sắc bén như kiếm tu, đủ làm luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ sợ teo tim. Mắt phải của Tô Kính là Ngũ Quỷ Sinh Nhân Lôi biến ra, có uy hiếp to lớn vô cùng đối với linh hồn.

Nữ quan này không am hiểu chiến đấu nhưng rất miễn cảm với nguy hiểm, Tô Kính phát ra hơi thở khiến nàng sợ thế tử, lòng xem thường bất giác biến mất.

Nhi tử của Tiêu Dao Hầu không đơn giản, năng không cần đối nghịch với hắn, nếu đắc tội Tiêu Dao Hầu thì Quận Vương đại nhân cũng không vui. Nữ quan cố gắng tự bào chữa, tư thái đi đường cung kính hơn. Tô Kính đi sau lưng nhìn, nữ quan có chút giống nhân viên phục vụ nhà hàng.

Tô Mộ và Tô Kính lần đầu tiên đến Quận Vương phủ, Võ Uy Quận Vương bình thường không làm quen với quan viên trong triều, chỉ qua lại với vài hoàng tộc. Phủ đệ Võ Uy Quận Vương xây dựng nhỏ hơn Tiêu Dao Hầu phủ nhiều, nhưng cũng có nhiều lầu cao tầng tầng lớp lớp, đưa mắt nhìn khắp nơi là gạch vàng ngói xanh.

Lần đầu tiên Tô Kính biết kiến trúc cổ có thể xây như vậy, dù là lầu cao hơn mười tầng cũng phối hợp rất tốt với hoàn cảnh xung quanh, nhìn không thấy có gì kỳ.

Tô Mộ nói:

- Tam ca, nghe nói khi xây Quận Vương phủ trước tiên chọn một khối đất, bài bố cảnh quan xong mới xây phòng.

Tô Kính gật gù, cách làm này dường như mất hơn là xây phòng trước rồi sắp đặt cảnh giả.

Có nhiều chỗ trong Tiêu Dao Hầu phủ đều là đất trống, gieo trồng măng lớn thực vật, các viện lạc ngăn cách. Phủ đệ Võ Uy Quận Vương thì kiến trúc nối liền một mảnh hòa hợp cùng môi trường. Trông phủ đệ Võ Uy Quận Vương càng hùng vĩ hơn, kiến trúc hình thành trận pháp tầng tầng lớp lớp hòa cùng đại trận toàn Ngọc Kinh thành.

Nếu phủ đệ Võ Uy Quận Vương bị rắc rối gì có thể nhờ lực lượng đại trận Ngọc

Kinh thành, dù mấy chục cường giả Kim Đan cùng lúc công kích cũng không thể phá hủy trận pháp mà phải lo chạy trốn trước.

Đi quanh hai dãy kiến trúc đến một con đường rộng rãi, có chiếc xe ngựa to gấp đôi xe ngựa bình thường đậu sẵn. Huynh muội Tô Kính lên xe, được đưa đến sau ngọn núi giả cao lớn.

Núi giả cao hơn sáu mươi trượng, tức là cỡ một trăm năm mươi thước. Đằng sau núi có mấy chục tòa lầu xây vòng quanh núi giả, chính giữa có khoảng đất trống lớn. Phía trước dãy kiến trúc là một mặt nước rộng rãi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Quận Vương phủ (Hạ) (3)

Nữ quan xuống xe, mời huynh muội Tô Kính đi xuống cùng đến dưới một tòa lầu cao bảy tầng. Phó tông đứng trước cửa nghênh tiếp, những người bình thường ăn mặc có quy định hết, chỉ nhìn hoa văn thêu trước ngực là phân biệt được đẳng cấp người hầu, thuộc khu nào.

Một nam nhân đứng trước lâu bước ra:

- Mời hai vị vào.

Xem cách ăn mặc là nội lại của Võ Uy Quận Vương, mặt mày thanh tú, từ hơi thở chỉ có cảnh giới Khí Phản Tiên Thiên. Nhưng nam nhân có khí chất xuất trần nhẹ nhàng như tiên, trong trẻo tươi mát.

Tô Kính không nói nhiều, trong Quận Vương phủ khắp nơi là nhân tài làm người ta thèm muốn, tùy tiện đưa ra một người hầu cũng cỡ trình độ tốt nghiệp trường cao đẳng học viện.

Vừa vào cửa có một thanh niên cao lớn ngênh đón, khí vũ hiên ngang, đôi mày bay xéo vào thái dương, mặt hơi vàng, cằm để dúm râu, đầu đội tụ tinh quan, người mặc trường bào đỏ thẫm. Trước ngực trái có hoa văn ngậm Chu Tước luyện chế bằng thuật đạo, eo đeo lưng ngọc tím, không có khoá kiếm, điểm tuyết một khối ngọc bội, long hành hổ bộ.

Nam nhân từ xa chấp tay với Tô Kính, cười to bảo:

- Thế tử, mười năm không gặp thân thể đã khá hơn nhiều!

Đây chính là Võ Uy Quận Vương? Tô Kính nhìn nam nhân cao hơn mình gần hai cái đầu, không cảm nhận đối phương có sát khí gì, uy áp không mạnh. Bên ngoài đồn luôn có chút đáng tin, mắt trái Tô Kính phán đoán đối phương ít nhất tùy thời thăng cấp vào Kim Đan.

Tô Kính nói mập mờ:

- Đa tạ vương gia nhớ, thân thể của ta đã tốt nhiều chỉ tiếc một khối Hoàng Đình Thần Ngọc.

Võ Uy Quận Vương không đào sâu, có lẽ đối phương dùng bí pháp gì hủy một khối Hoàng Đình Thần Ngọc trị vết thương khí hải đan điền? Nếu là gia đình bình thường làm vậy thật không đáng, nhưng với Tiêu Dao Hầu thì chẳng sao cả.

- Tiêu Dao Hầu có thủ đoạn tài thật, thế tử, ta có thể...

- Vương gia kêu thẳng tên của ngô là được.

Tô Kính thấy Võ Uy Quận Vương quá khách sáo, nghĩ thân phận của đối phương cao hơn mình nhiều, mình cần gì ra vẻ ta đây xưng hô qua lại nổi da gà.

- Tốt, Tô Kính, nhưng ngươi không thể gọi tên ta tránh cho bị người nghe thấy chạy lên triều đình buộc tội phụ thân ngươi, nói hấn không biết dạy nhi tử. Tên của bản vương là Khương Văn, tên chữ Cận Mặc. Tô Kính có thể gọi ta là huynh, kêu tên chữ.

Tô Kính bị sét đánh, Khương Văn? Trông đẹp trai hơn Khương Văn trên Trái Đất, hai người cùng có khí khái nam nhân. Tên chữ Cận Mặc, hoàng đế lão gia không biết câu gần mực thì đen?

Võ Uy Quận Vương đã nói đến vậy nhưng Tô Kính không thuận theo, chỉ bảo:

- Kêu một tiếng vương gia, cũng không xa lạ.

- Cũng được, tùy ngươi. Tô Mộ cũng theo đi, đừng cách ta quá xa. Mấy huynh đệ đến chơi đều chưa thành gia, coi chừng cướp mất Tô Mộ thì Hầu gia sẽ trở mặt với ta, ha ha.

Tô Kính luôn cảm thấy cười ha ha rất ngốc, nhưng Võ Uy Quận Vương cười thật đơn thuần, vui vẻ, tự nhiên. Tô Kính chưa nói gì Võ Uy Quận Vương đã tiến lên kéo Tô Kính, nắm tay nhau đi lên cầu thang.

Tô Kính không hiểu tại sao Võ Uy Quận Vương nhiệt tình vậy, nhưng tóm lại không phải chuyện xấu. Tô Kính không biết tính cách của Võ Uy Quận Vương là thế, vừa mặt thì thân thiết với ngươi, gai mắt thì lời của phụ thân còn không thèm nghe chứ nói gì nhà ngươi?

Võ Uy Quận Vương biết Tô Kính đến để gặp muội muội mình, sau khi nhìn hấn, gã phát hiện khí chất khó nhận biết từ người hấn.

Trầm ổn, lão luyện, cơ trí. Thiếu niên tài tử như vậy hoàn toàn khác với trong tin đồn. Nhớ Tô Kính nhỏ xíu gặp bị kịch, có người muốn giết hấn, không giết được hấn đã rải tin đồn bậy.

Nhi tử này của Tiêu Dao Hầu không tệ, nếu muội muội thành hôn với hấn thì gã yên tâm.

Đây là thói quen vào trước là chủ, nhưng trực giác của Võ Uy Quận Vương rất chính xác, nếu Tô Kính và Vô Ưu công chúa vừa mất nhau thì hấn sẽ không phụ công chúa này. Hôn nhân chính trị chưa chắc toàn kết cục xấu.

Vì sở thích ham mê của Tô Kính là nghiên cứu hệ thống khoa học của thế giới này: Đường thành tiên. Miễn Vô Ưu công chúa tính tình rộng rãi chút thì không có xung đột gì với hấn.

Đọc đường đi lên bảy tầng lầu, Tô Kính được Vô Uy Quận Vương đưa lên sân thượng, trước mắt rộng mở.

Trên sân thượng bốn phía là lan can đồ rực, sắp các ghế ngăn gần lan can, phía trước là bàn dài sát đất. Sân thượng khá rộng, cỡ trăm trượng, chắc có mở không gian đặc biệt. Tô Kính ngước nhìn lên, trời trong xanh nhưng ánh nắng không chói mắt.

Đã có nhiều thiếu niên nam nữ ngồi trên ghế, ăn mặc kiêu hoàng gia, cảnh giới cao thấp khác nhau, cấp thấp nhất vẫn cao hơn Tô Kính chút. Thanh niên cao cấp nhất đã thành tựu Kim Đan.

Tô Kính đã được thấy nội tình của hoàng gia, những hoàng tử hoàng tôn rất trẻ, người lớn tuổi nhất chưa đến năm mươi tuổi, rất sớm đã Trúc Cơ, nhìn khuôn mặt chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Tô Kính nhìn hướng nữ nhân mặc đạo y màu thủy ngân. Mặt phải đạo y màu thủy ngân thêu cánh hoa nở rộ nhiều tầng tựa như mảng lớn tranh thủy mặc trắng đen.

Nữ nhân nghiêng mặt nhìn hồ nước phía xa, nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu nhìn, cười chào Tô Mộ sau đó nhìn Tô Kính chăm chú.

Luyện khí sĩ cảnh giới Trúc Cơ nữ duy nhất, là Vô Ưu công chúa?

Tô Kính nhìn mặt Vô Ưu công chúa, tim đau nhói vì nàng rất giống bạn gái đã chết thời trẻ của hắn.

Tô Kính buộc mình dời đi tầm mắt không nhìn công chúa nữa, tránh cho lộ biểu tình kích động. Nhưng Vô Ưu công chúa vẫn thấy tia buồn bã trong mắt Tô Kính.

Vô Ưu công chúa thăm lấy làm lạ, vì sao trong mắt tiểu tử này tang thương vậy?

Vô Ưu công chúa nhìn sơ bề ngoài Tô Kính, tạm vừa lòng, vì trong mắt hắn không có tà khí. Vóc dáng hắn hoàn mỹ, mỗi tội không đủ cao, cỡ bằng nàng. Nhưng đôi mắt Tô Kính trong trẻo, giống nam nhân trung niên nhìn thấu tình đời ảm lạnh.

Vô Ưu công chúa không biết Tô Kính xuyên đến, cho rằng hắn thời trẻ cực khổ, khí hải đan điền bị phế nên mới biểu hiện như vậy.

Vô Ưu công chúa ngoắc:

- Tô Mộ, qua đây ngồi đi!

Tô Mộ cố chấp lắc đầu:

- Không, ta ngồi với tam ca!

Tô Kính cười kéo tay áo Tô Mộ đẩy tới chỗ ngồi của Vô Ưu công chúa.

Vô Uy Quận Vương nói:

- Tô Mộ đi ngồi với Vô Ưu, ca của nàng ngồi cùng ta.

Vô Uy Quận Vương xếp Tô Kính ngồi cạnh Vô Ưu công chúa, gã ngồi kế bên. Vô Uy Quận Vương vỗ tay, thiếu niên nam nữ đang tám chuyện chợt ngừng. Vô Uy Quận Vương Khương Văn giới thiệu huynh muội Tô Kính cho mọi người biết.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Xung đột nhỏ (1)

Đám hoàng tử hoàng tôn khá khách sáo, chỉ có hai người thái độ hơi hờ hững, không phải nhắm vào Tô Kính, bọn họ vốn không hợp với quần thể, chỉ ngồi một mình sau cái bàn dài từ từ nhấm nháp trà. Hai người nhẹ gật đầu với Tô Kính rồi dời mắt sang chỗ khác.

Đời này bọn họ sẽ không tham gia vào đấu tranh chính trị giành quyền giặt lợi, không hứng thú làm quen đại thần trong triều. Họ vui đầu vào tu luyện nên hình thành tính cách như vậy.

Đương kim thánh thượng còn khá trẻ, Kim Đan cửu trọng dễ dàng sống thêm hai, ba ngàn năm, chỉ cần không phi thăng thì không hoàng tử nào có hy vọng làm hoàng đế.

Chỗ ngồi kế bên có thiếu nữ mặc đạo y màu tím hỏi Tô Kính:

- Thế tử, sinh nhật Văn ca không biết thế tử mang thứ thú vị gì đến, cho mọi người mở rộng tầm mắt được không?

Thiếu nữ đạo y tím nói chuyện ngây thơ nhưng Vô Ưu công chúa thẳm cau mày. Đang trong yến hội hoàng tộc, trực tiếp hỏi về quà cáp rất thô tục.

Tô Kính cười khỏ nói:

- Đột ngột nhận được thiệp mời nên không có thời gian chuẩn bị, nghe nói bệ hạ am hiểu âm luật, chắc hẳn vương gia cũng giỏi đạo này, nên ta làm ra một thứ.

Tô Kính lấy một cây tiêu dài ra đặt ở trước mặt Vô Uy Quận Vương.

Vô Uy Quận Vương cười liếc qua, không để ý. Tiêu dài màu xanh nhạt lấm tấm sắc vàng như cánh hoa rơi, hồn nhiên thiên thành. Ánh mắt Vô Uy Quận Vương rất sắc bén, lỗ trên tiêu dài cực kỳ hoàn mỹ, có thể truyền tải âm luật vô cùng chính xác.

Khi Tô Kính đặt tiêu lên bài khá mạnh tay, nghe tiếng động là một ống tiêu tre. Phẩm loại tre này rất đặc biệt, Vô Uy Quận Vương chưa từng nghe qua.

Mọi người nhìn Vô Uy Quận Vương chăm chăm, lặng ngắt như tờ.

Thiếu nữ cao giọng nói:

- Ha, quà của thế tử nghèo nàn thật.

Không khí trở nên căng thẳng, các cặp mắt tập trung vào Tô Kính, chờ xem nhi tử của Tiêu Dao Hầu có phản ứng gì.

Bởi vì bọn họ biết nếu Tiêu Dao Hầu ở đây, nghe câu này sẽ tát bay mặt tiêu, mặc kệ người là hoàng thân quốc thích hay trưởng lão Đạo Cung.

Thiếu nữ nói năng gay gắt. Tô Kính liếc qua Vô Ưu công chúa, nhìn thấy mặt nàng tức giận.

Tô Kính ra vẻ bất ngờ hỏi thiếu nữ:

- Sao... nàng nói vậy?

Thiếu nữ che miệng cười khê, tiếp tục nói:

- Tuy hoàng gia chúng ta cái gì đều có, không ham quà của thế tử nhưng cây trúc này là bảo bối đào từ Bạch Mã Tự đúng không? Ngay cả ta cũng không vừa mắt nữa là.

Vô Uy Quận Vương tò mò nhìn Tô Kính, chờ xem hắn phản kích thế nào.

Vô Ưu công chúa lạnh lùng nói:

- Thập Lục quận chúa, đủ rồi.

Nói sao thì Tô Kính được Vô Ưu công chúa mời mới đến đây, Thập Lục quận chúa có chút mâu thuẫn với nàng, trước kia nàng chỉ xem đối phương như con nít ai biết hôm nay nói ra lời vô lễ như vậy.

Tô Kính cười nói:

- Con người ta đúng là hơi nghèo nhưng cây trúc này vốn định tặng cho người khác, nếu không phải được vương gia mời thì ta không nỡ tặng đâu.

Mới rồi Thập Lục quận chúa nói quá ác, Tô Kính đáp trả câu này làm nàng không thể tiếp tục cười nhạo.

Thập Lục quận chúa đành cầu cứu:

- Văn ca nói xem...

Vô Uy Quận Vương bỗng cầm lấy tiêu ngọc, tay rút chân khí vào, mặt lộ biểu tình kinh ngạc.

Đây không phải trụ tiêu mà là tiêu ngọc, không biết Tô Kính dùng cách gì luyện chế, Vô Uy Quận Vương không dùng thần thức phân biệt. Vô Uy Quận Vương là hoàng tử duy nhất có thể tu luyện thành công Chu Tước Chi Động của phụ thân, nhìn thấu bản chất sự việc đã là bản năng.

Trong cây tiêu ngọc không có phù văn nào, tức là...

Vô Uy Quận Vương liếc qua Tô Kính, cười nói:

- Thập Lục muội, thứ này không nghèo nàn chút nào, có thể nói trong bảo khố hoàng gia khó tìm được cùng loại. Tô Kính, ta xin đa tạ. Vô Ưu, lần trước muội muốn một phối thai đạo khí nhưng ta không cho, lần này ta chuyển giao cho muội.

Võ Uy Quận Vương nói rồi ném tiêu ngọc rơi vào tay Vô Ưu công chúa.

Vô Ưu công chúa ngần ngại, vừa rồi Tô Kính nói rất rõ ràng, hẳn vốn định tặng cho nàng làm quà gặp mặt, nhưng vì hạ thọ, không tiện lấy thứ quá nghèo nàn góp đủ số nên mới tặng lại Võ Uy Quận Vương.

Không ngờ thứ này là phôi thai đạo khí.

Vô Ưu công chúa rất được phụ hoàng yêu thương, muốn phôi thai đạo khí cũng được nhưng quy định của hoàng tộc giống Tiêu Dao Hầu, từ tôn hậu đại muốn tài liệu tu hành thì phải trả giá.

Hơn nữa người không dựa dẫm gia tộc lấy được thành tựu sẽ được xem trọng hơn. Vô Ưu công chúa có chút kiêu hãnh, nàng không muốn trực tiếp đòi đạo khí mà xin mấy ca ca cho phôi thai rồi từ từ luyện chế. Dù sao Vô Ưu công chúa chưa thành tựu Kim Đan, có chậm mấy năm cũng không sao.

Nhưng trong tay Võ Uy Quận Vương tạm thời không có phôi thai đạo khí thích hợp để đưa, hôm nay bỗng nhiên được tiêu ngọc này như Tô Kính đặc biệt làm ra cho Vô Ưu công chúa.

Thế từ Tiêu Dao Hầu thật thú vị, đổi lại người khác tốn công sức làm ra món quà thế này tuyệt đối không chuyển giao cho Võ Uy Quận Vương, đưa thẳng vào tay Vô Ưu công chúa sẽ tăng hảo cảm lớn hơn.

Làm Vô Ưu công chúa động lòng không phải điều này mà vì thái độ của Tô Kính đối với Thập Lục quận chúa, đó là lơ đãng.

Tô Kính ngại được mùi ghen ghét, hiển nhiên Thập Lục quận chúa rất ghen tỵ Vô Ưu công chúa, nàng không dám trút lên Vô Ưu công chúa vì bề hạ không cho phép. Thập Lục quận chúa có thể trực tiếp khiêu khích Tô Kính, ai kêu hắn không có tước vị gì, hẳn chỉ là nhi tử của Tiêu Dao Hầu chứ không phải Tiêu Dao Hầu.

Vô Ưu công chúa rất xuất sắc, đến mức tỷ muội đều ghen tỵ nàng. Tô Kính không muốn bị kéo vào sự ghen tỵ này, dứt khoát dùng sự thật tát mặt.

Không ai thèm nhìn Thập Lục quận chúa cái nào, sợ nàng xấu hổ không leo xuống được. Vấn đề là dù không ai nhìn vẫn khiến Thập Lục quận chúa thấy toàn thân nóng ran, oán khí bốc lên cao, nàng sắp bùng lên.

Võ Uy Quận Vương vỗ tay mỉm cười nói:

- Được rồi, hôm nay là ngày tốt, mọi người vui vẻ nói chuyện một lúc Tiêu Dao Hầu là trọng thần của quốc gia, các người nhớ phải tôn trọng Tô Kính chút. Hôm nay chúng ta được ngồi tại đây là tự dựa vào mình sao? Tất cả chỉ vì phụ thân!

Tô Kính ngậy người. Võ Uy Quận Vương Khương Văn rất đại khí, nói ra lời như thế thẳng thắn đến bất ngờ, hơn nữa gã không hề giả bộ, rất là bằng phẳng.

Hèn gì được hoàng đế xem trọng, tin tưởng, thống lĩnh lực lượng quan trọng như Long Kỳ quân đoàn. Tô Kính từ người Võ Uy Quận Vương cảm giác được ánh mắt của đương kim bề hạ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Xung đột nhỏ (2)

Thập Lục quận chúa nuốt xuống lời sắp thốt ra, nàng không dám nổi khùng với Võ Uy Quận Vương. Lúc Võ Uy Quận Vương được phong văn trực tiếp quản lý Long Kỳ quân đoàn, từng có hoàng tử đến tìm phụ thân ồn ào, nhưng những kẻ lao nhao đều bị phụ thân nhốt lại, diện bích tu hành.

Võ Uy Quận Vương không quan tâm Thập Lục quận chúa có cảm giác gì, nàng không nên trút cảm xúc ghen ghét của mình trong nhà gã.

Võ Uy Quận Vương cười tủm tỉm trò chuyện với Tô Kính:

- Tô Kính, sắp đến lễ thành niên rồi, có ý định gì không?

Tô Kính trầm ngâm nói:

- Ta không vội vào Vũ Lâm quân, chờ thêm hai năm nữa. Thân thể vừa khỏe, muốn Trúc Cơ nhưng không được. Sau khi Trúc Cơ sẽ có một thời gian tập trung vào quân đội, bây giờ tranh thủ đọc sách nhiều.

Võ Uy Quận Vương lấy làm lạ hỏi:

- Đọc sách?

- Đúng rồi, muốn đọc Đạo Tạng, đọc xong mục phù lục đã, còn lại xem lướt là được. Đang định đọc kỹ Bát Tiên Chi Kiều.

Võ Uy Quận Vương nhắc nhở Tô Kính:

- Hà? Tô Kính định chuẩn bị cho Kim Đan đúng không? Có phải hơi bị sớm?

- Hết cách rồi, nếu như bệ hạ tây chinh thì ta nhất định sẽ đi, đọc sách sớm chút ở trong quân lữ có thời gian rảnh xác minh lại.

- Ha ha ha! Vậy cũng không cần đọc Bát Tiên Chi Kiều, trong Bát Tiên Chi Kiều có nhiều luật lệnh học thuyết phần lớn là ngụy tạo, chỉ vì hậu nhân giúp những tác giả dìm xác mình. Thứ thật sự đáng tin chưa được năm mươi phần trăm, nếu người muốn đọc sách liên quan đến luyện khí thì ta sẽ cho mượn một quyển. Nhưng chỉ được mượn, người không thể cho ai khác xem.

Tô Kính luôn miệng cảm ơn, cái này không liên quan gì thân phận của đối phương, như khi mình nghiên cứu học vẫn có người tặng cho bút ký tư nhân có giá trị rất lớn với mình. Võ Uy Quận Vương có ý muốn quen thân, Tô Kính mơ hồ đoán được tại sao.

Đó là vì Vô Ưu công chúa không biểu thị phản cảm với hắn, nếu Tô Kính đồng ý nhận Võ Uy Quận Vương trợ giúp tức là đồng ý cuộc hôn nhân này, sau này trở về đương kim bệ hạ sẽ phái người ban hôn. Nếu lúc đó Tô Kính phản đối Võ Uy Quận Vương sẽ đến cửa chém người, có lẽ gã không dám giết thật nhưng sẽ đánh cho người liệt giường.

Thấy Võ Uy Quận Vương tỏ vẻ ân cần, hoàng tử hoàng tôn không ồn ào nữa, bọn họ nói cười như lúc trước. Họ thi triển thuật đạo hạn chế tiếng động trong khu vực nhỏ, không đến mức làm người ta không nghe được nhưng sẽ không làm ồn người bên cạnh. Tô Kính cảm thấy thú vị, thức ăn trên bàn chỉ có rượu trái cây nhạt và hoa quả.

Không có thức ăn, chỉ có chút điểm tâm tinh xảo.

Trừ cái này ra còn có nước trái cây. Nước ép, trà tiên, rượu nồng, thức uống gì đều có. Tiệc rượu ở đây rất đơn giản, Tô Kính không có kinh nghiệm gì nên lấy rượu nhạt cho mình, trò chuyện với Võ Uy Quận Vương.

Tô Kính chủ yếu hỏi vài chuyện trong quân đội, hắn có binh thư, có các loại điển tịch chú giải tỉ mỉ nhưng Võ Uy Quận Vương lăn lộn trong quân ra, có thể chỉ huy chiến dịch lớn hơn mười vạn người. Tô Kính khiêm tốn thỉnh giáo đến quên ngắt lại Vô Ưu công chúa.

Vô Ưu công chúa thấy Tô Kính không đến bắt chuyện thì rất khó chịu.

Vô Ưu công chúa dựa vào lan can, không quay đầu ngắm phong cảnh mà hỏi nhỏ Tô Mộ:

- Tô Mộ, tam ca của người chắc không phải có bất mãn gì với ta đi?

- Không thể nào! Nếu tam ca bất mãn với người thì đã không chủ động trò chuyện với vương gia. Ca ca hỏi nhiều thứ đều là cơ mật trong quân, nếu không phải là tam ca hỏi, đổi lại người khác toàn là lỗi roi đầu.

Tô Mộ còn để bụng chuyện Thập Lục quận chúa mỉa mai Tô Kính:

- Phải rồi, Thập Lục quận chúa làm vậy là sao?

Vô Ưu công chúa thân nhiên nói:

- Có lẽ cảm thấy phụ hoàng đối xử quá tốt với ta.

Tô Mộ dựa vào lan can liếc xéo qua Thập Lục quận chúa:

- Liên quan gì đến người? Bệ hạ tốt với ai thì nàng ta sẽ ghen tỵ hết sao?

Vừa lúc Thập Lục quận chúa nhìn lại, ánh mắt giao nhau với Tô Mộ.

Thập Lục quận chúa vốn hơi tức giận, Tô Kính cũng đành thôi, dù gì là thế tử Tiêu Dao Hầu, nàng có tức giận cũng không làm gì hắn được. Nhưng nhà người chỉ là con thứ...

Suy nghĩ này nhanh chóng vụt tắt trong Thập Lục quận chúa, đôi mắt Tô Mộ bắn ra tia sáng như đêm khuya buông xuống. Nào Thập Lục quận chúa đau nhói, đã bị thương.

Thập Lục quận chúa bị vết thương này không thể trách Tô Mộ, đó là do nàng điều động thần thức muốn đè ép Tô Mộ. Vấn đề là Tô Mộ mặc đạo y không sợ cảnh giới gì, nàng là luyện khí sĩ Trúc Cơ, đã bước qua một ngưỡng cửa sát nên tất nhiên phản kích lại, khiến Thập Lục quận chúa chịu khổ.

Đôi mắt Tô Mộ nhanh chóng trở về bình thường, không thèm nhìn Thập Lục quận chúa bị thương, vẫn thì thầm với Vô Ưu công chúa, ăn trái cây. Trái cây trong vương phủ không tệ, ăn một miếng tương đương với luyện khí sĩ Dẫn Khí Nhập Thể kỳ dùng Bồi Nguyên đan, nó không giúp nhiều cho việc tu hành của Tô Mộ nhưng cũng không có chỗ hỏng. Ít nhất miệng nàng thơm ngát, tâm tình vui vẻ.

Vô Ưu công chúa khuyên nhủ Tô Mộ:

- Thật ra ngươi không cần đắc tội Thập Lục quận chúa.

Vô Ưu công chúa có thấy chuyện vừa rồi, một luyện khí sĩ cảnh giới Tiên Thiên kỳ đi khiêu khích luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ là không sáng suốt, gây chuyện đến chỗ hoàng đế cuối cùng Thập Lục quận chúa sẽ gặp xui.

Trừ phi Thập Lục quận chúa đầu một chọi một hạ gục Tô Mộ thì hoàng đế mới bao che, không cho Tiêu Dao Hầu trả thù. Nếu Thập Lục quận chúa bị người ăn hiếp, hoặc khi dễ người ta không thành công ngược lại ăn hành thì hoàng đế lười nghe nàng khóc lóc kể lể.

Nhưng Thập Lục quận chúa dù sao là hoàng tộc, sau lưng có chút thế lực. Tô Mộ chỉ là con thứ, thân phận không tôn quý bằng Tô Kính, không cần phải đắc tội một quận chúa.

- Chỉ cần bệ hạ không giúp nàng ta thì đời này đừng hòng đuổi kịp ta.

Tô Mộ tự tin nói:

- Nếu ta sợ loại người như vậy thì nói gì đến Kim Đan, đại đạo nữa.

Đang nói chuyện một thiếu niên mặc áo dài màu lục đến gần, cười tủm tỉm chấp tay hỏi Vô Ưu công chúa:

- Ta có thể ngồi chỗ này không?

Vô Ưu công chúa cười nói:

- Ban ghế.

Tô Mộ cau mày đứng dậy định đi.

Thiếu niên cười nói:

- Tô gia tỷ tỷ, đừng lạnh lùng xa cách thế, ta chỉ đến đây truyền lời.

Tô Mộ chưa nói gì Vô Ưu công chúa đã sầm mặt xuống, cao giọng nói:

- Tô Mộ là tỷ muội của ta, có ai nhìn trộm muốn cầu hôn thì tự mình đến, nếu ngươi muốn nói chuyện này thì cút đi.

Người xung quanh ngạc nhiên, không ai ngờ Vô Ưu công chúa bỗng nổi giận.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Mâu thuẫn lớn (1)

Thiếu niên thấy mặt sầm, nhưng không ai dám phản nản Vô Ưu công chúa. Nữ nhi được phụ hoàng yêu thương nhất, miễn Vô Ưu công chúa không muốn phá hoại Đông Tần đế quốc thì nàng làm gì phụ hoàng cũng mặc kệ.

Một hoàng tử khuôn mặt như nữ ngồi bàn đối diện đứng dậy:

- Buồn cười, một con thứ...

Chưa nói hết câu ngón tay Vô Ưu công chúa chỉ một cái, một luồng lửa bay ra bắn tung giữa không trung thành lưới lửa lớn chụp xuống.

Hoàng tử giật nảy mình lấy một lồng chụp kim loại to ra, ầm vang bao mình vào trong. Vô Ưu công chúa bắn ra lửa đập trúng lồng chụp kim loại tự dập tắt.

Như biết trước đối phương sẽ làm vậy, ngón tay Vô Ưu công chúa kẹp một phù bóp nát, một phù văn màu vàng to ấn trên lồng kim loại phong ấn của đối phương.

Tạm thời không thể thu lại lồng kim loại, hoàng tử bị nhốt ở bên trong không thể phát ra tiếng cầu cứu.

Vô Ưu công chúa nói với lồng kim loại, giọng nói xuyên thấu vào thành tiếng sấm oanh kích:

- Con thứ? Người đang nói các huynh đệ đang ngồi đây sao?

Hoàng tử kia bị chấn xui. Cường giả Kim Đan lớn tuổi nhất đứng dậy khỏi chỗ ngồi, định nói gì nhưng nhìn đôi mắt Vô Ưu công chúa lạnh băng như tuyết.

Cường giả Kim Đan đổi cách nói khác, cố kéo đồng tình:

- Công chúa làm vậy với huynh đệ nhà mình là không đúng.

Lòng Vô Ưu công chúa dâng lên chán ghét:

- Ô, Huyện Chủ đại nhân đang dạy ta sao?

Hoàng tử này là người muốn cầu hôn Tô Mộ, gã đã có thê tử, bản thân là cường giả Kim Đan không thể sinh dục nữa, muốn nạp Tô Mộ làm thiếp thất đơn thuần là ham muốn mỹ sắc.

Vô Uy Quận Vương hắng giọng quát:

- Gia Lăng Huyện Chủ, làm gì vậy? Hôm nay là ngày tốt của ta!

Hoàng tử hai lần bị người gọi là Huyện Chủ, trong lòng không chỉ tức giận còn thâm lấy làm lạ. Vì một con nhóc xuất thân con của thiếp thất mà Quận Vương và công chúa làm khó gã là sao?

Tô Kính nghiêng đầu, từ xa hỏi Vô Ưu công chúa

- Có chuyện gì?

Vô Ưu công chúa tức giận thuận miệng nói:

- Lão già này nhìn trũng muội muội của người, bản thân đã có chính thất.

Tô Kính biến sắc mặt, chợt cười phá lên.

Gia Lăng Huyện Chủ tròn to mắt quát:

- Người cười cái gì?

Gia Lăng Huyện Chủ mặc dù là Huyện Chủ nhưng cũng là cường giả Kim Đan, gã có tôn nghiêm của mình.

Tô Kính cười sặc sụa chỉ vào Gia Lăng Huyện Chủ:

- Ta cười cái gì? Ha ha ha ha! Người thật là... Thật là... Không biết xấu hổ!

Tô Kính vừa dứt lời, sau đầu Gia Lăng Huyện Chủ bắn ra kiếm quang bay lên cao trăm trượng.

Tô Kính kinh ngạc nói:

- Cường giả Kim Đan?

Gia Lăng Huyện Chủ dựng đứng đôi chân mày làm bộ dạng muốn đánh nhau:

- Đúng vậy!

Vô Uy Quận Vương thấy việc đã như vậy thì mắt lạnh bàng quan, chờ xem gan góc của Tô Kính thế nào.

Tô Kính nói xong cười như điên:

- Ta nói nho nhã chút, Huyện Chủ đại nhân nếu đi Hầu phủ cầu hôn phụ thân của ta nếu không đánh người đến tiêu tiểu ra quần thì coi như hôm nay người đã ra sạch rồi!

Tô Mộ chậm rãi dựa vào lan can, khóe môi cong lên.

Lòng Gia Lăng Huyện Chủ rực cháy lửa giận, gã không nhịn được nữa, kiếm quang trên đỉnh đầu bay xuống chĩa vào sọ não Tô Kính.

Tô Kính lạnh băng nhìn kiếm quang, không tránh né. Vô Uy Quận Vương thờ dài vỗ tay, trên sân thượng chợt vang tiếng nổ đìc tai, một tiếng sấm từ đầu bắn tới như chui ra từ giữa hư không đánh rớt phi kiếm của Gia Lăng Huyện Chủ xuống đất.

Vô Uy Quận Vương hơi khó chịu nói:

- Tô Kính, cần gì như vậy?

Tô Kính thân nhiên nói:

- Tô Mộ là muối muối của ta, chẳng lẽ muối muối của ta có thể mặc cho người vũ nhục?

Võ Uy Quận Vương không còn lời nào để nói, Vô Ưu công chúa đang nhìn gã chăm chăm.

Gia Lăng Huyện Chủ bị đánh rớt phi kiếm cũng tỉnh táo lại, hận Tô Kính thấu xương. Tô Kính nói năng bồ bã trước mặt mọi người, nhục nhã gã, nhưng Gia Lăng Huyện Chủ không thể lấy lại mặt mũi.

Gia Lăng Huyện Chủ không ngốc, một kiếm vừa rồi nếu Tô Kính ngăn cản thì gã chỉ làm hồng trang bị trên người hấn, cho hấn trần truồng lăn ra khỏi vương phủ. Nhưng Tô Kính không nhúc nhích chút nào, Võ Uy Quận Vương sợ Tô Kính xảy ra chuyện trong địa bàn của mình nên giải vây giúp hấn.

Nếu Gia Lăng Huyện Chủ thật sự ghét Tô Kính thì Tiêu Dao Hầu tuyệt đối không tha cho gã. Gia Lăng Huyện Chủ tương tượng thủ đoạn của Tiêu Dao Hầu thì thâm rừng mình, thân phận hoàng tử có thể cho gã giữ được mạng sống dưới tay Tiêu Dao Hầu không?

Tô Kính nhìn thẳng Gia Lăng Huyện Chủ:

- Bệ hạ thương công chúa như thế nào thì phụ thân đối xử với ngũ muội của ta như vậy. Gia Lăng Huyện Chủ, nếu ngươi có gan thì tới đây chơi với huynh muội chúng ta!

Võ Uy Quận Vương cau mày, có gì đó kỳ kỳ.

Tuy Gia Lăng Huyện Chủ háo sắc nhưng không đến mức cầu hôn tại đây, Tiêu Dao Hầu dễ chọc sao? Cường giả Kim Đan lục trọng, sau lưng có hai gia tộc lớn chống lưng, dù là hoàng tử cũng đừng đi chọc vào tổ ong vò vẽ này.

Tô Kính chửi tiếp:

- Nói ngươi vô sỉ vì ngay từ đầu ngươi dùng thân phận đè ép huynh muội ta, không đè ép được thì muốn dùng cảnh giới Kim Đan bức ép chúng ta uốn gối. Gia Lăng Huyện Chủ, ngươi còn muốn mặt mũi không?

Vô Ưu công chúa đứng dậy kéo Tô Mộ đi:

- Thôi thôi ngươi đừng nói nữa, ta không muốn uống bữa rượu hôm nay nữa. Tô Mộ, theo ta về.

Võ Uy Quận Vương hung tợn lườm Gia Lăng Huyện Chủ, thuận tay kéo Tô Kính.

Tô Mộ bị Vô Ưu công chúa kéo đi thì vội lấy cái hòm nhỏ ra ném cho Võ Uy Quận Vương:

- Đây là quà, hơi nghèo chút, ài, không nên thế này...

- Được rồi, ngươi đi đi.

Võ Uy Quận Vương vỗ vai Tô Kính:

- Ta phái người đưa ngươi về.

- Đa tạ vương gia.

Tô Kính chấp tay bốn phía, đi theo Tô Mộ, Vô Ưu công chúa xuống lầu. Đám hoàng tử hai mặt nhìn nhau, huynh muội Tô gia dữ dần thật.

Võ Uy Quận Vương đứng yên tại chỗ nhìn quanh, các huynh đệ tỷ muội biểu tình khác nhau, trong lòng gã có nhiều lời ghen lại. Xem ra gã cũng giống Vô Ưu bị người ta ghen ghét, không thì hôm nay đã chẳng xảy ra những việc này.

Thoạt trông là nhắm vào Tiêu Dao Hầu nhưng thật ra là khiến Võ Uy Quận Vương mất mặt.

Nếu Tô Kính không đối đáp như vậy, nếu hấn nhin nhục thì Võ Uy Quận Vương không còn mặt mũi nào, rất có thể khiến Vô Ưu mất hứng thú với Tô Kính. Dù kết cục gì, hôm nay Hầu phủ và gã cùng mất mặt. Kết quả Tô Kính làm mọi người hóa đá, nói tục với hoàng tử, ngay mặt khiêu khích cường giả Kim Đan.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Mâu thuẫn lớn (2)

Đây là tìm đường chết sao? Từ đầu tới đuôi Tô Kính không chớp mắt cái nào.

Vô Uy Quận Vương bỗng nhiên cảm thấy trong hoàng thất bất giác có khe nứt. Người được mời đến dự tiệc đều có quan hệ rất tốt với gã nhưng vẫn xảy ra chuyện này.

Đổi lại người khác sẽ không nhạy cảm như thế, nhưng Vô Uy Quận Vương tu luyện Chu Tước Chi Động, nhìn ra biến đổi nhỏ dưới da mặt mỗi người. Thập Lục quận chúa chỉ đơn thuần ghen tỵ Vô Ưu công chúa, nàng không tham gia vào chuyện này.

Vô Uy Quận Vương không biết nên giải quyết chuyện này thế nào, không khí lạnh tanh.

Với tính cách Vô Uy Quận Vương vốn nên nổi sùng, nhưng nhớ đến lời Tô Kính nói, gã thờ dài nặng nề:

- Hôm nay không có hứng, các người giải tán đi. Phải rồi, chưa đưa quà thì mau đưa đây!

Vô Uy Quận Vương nói câu đó khiến sân thượng lại có tiếng cười. Vô Uy Quận Vương rộng rãi nhưng gã mà giận lên thì cả đám sợ chết khiếp. Chỉ có Gia Lăng Huyện Chủ bị mất mặt nên đi trước, Vô Uy Quận Vương không tiễn, thật ra Vô Uy Quận Vương không tiễn ai hết. Vô Uy Quận Vương nhìn huynh đệ tỷ muội, diệt từ diệt nữ từng người bước xuống sân thượng, khi chỉ còn lại một mình gã nhìn về phương xa.

Chỗ cao lạnh lẽo sao? Người như phụ thân sẽ có cảm giác gì?

Trên thế giới này chỉ có một cường giả Kim Đan cử trọng, có cần lo lắng vấn đề giữa thân tộc không? Phụ thân sắp viễn chinh, giai đoạn đầu không cần Long Kỳ quân đoàn lên sân. Bốn quân đoàn là cột chống trời, Định Hải Thần Châm, không thể bị loạn.

Dấu hiệu hôm nay là gì? Có người thăm dò gã sao?

Tô Kính cũng xui, bỗng dưng bị kéo vào kịch bản, mục tiêu thật sự là gã! Tiêu Dao Hầu thống soái ba quân, khi tây chinh là chủ lực tuyệt đối, thống soái tối cao. Nếu Tiêu Dao Hầu sinh ra mâu thuẫn với Long Kỳ quân đoàn thì phụ thân sẽ thay thế gã, đối người có thể phối hợp với Tiêu Dao Hầu.

Nghe thì vớ vẩn nhưng trong hoàng tộc rất nhiều người có thể đánh nhau, trong triều đã ít ai sánh vai với Tiêu Dao Hầu được. Vô Uy Quận Vương bị thay thế, còn là hoàng tử, Quận Vương, sẽ không ảnh hưởng toàn cục. Nếu Tiêu Dao Hầu bị cất chức đừng nói Tô gia, Nguyên gia, ngay cả chín gia tộc lớn cũng cảm giác bất an.

Vì quyền lực có đáng không? Vô Uy Quận Vương ngửa đầu hỏi trời. Trên trời nổ tiếng sấm như cười nhạo gã ngốc. Tại sao không đáng? Quyền lực là độc dược khiến người không thể cai nghiện.

Tô Kính đi xuống lầu.

Vô Ưu công chúa xoay người nói với hắn:

- Tô Kính, ta về cung đây, mang theo Tô Mộ, ngươi không thể đi cùng. Văn ca sẽ phái người đưa ngươi về nhà, trên đường cẩn thận.

Tô Kính sẽ không từ chối, người hoàng tộc không dám giết hắn nhưng dám đánh hắn. Hiện giờ Tô Kính chỉ cỡ trình độ Tiên Thiên kỳ, một số hoàng tử, hoàng tôn cảnh giới ngang ngửa hắn, rất có thể đánh hắn một trận trút giận. Gia Lăng Huyện Chủ chắc có một đám người như vậy.

Tô Mộ cúi đầu thăm thò dài:

- Đã hại tam ca...

Dù biết Tô Kính rất xem trọng nàng, nhưng việc hôm nay sẽ ảnh hưởng phát triển về sau của hai người, đặc biệt Tô Kính nói chuyện quá khó nghe, Gia Lăng Huyện Chủ tuyệt đối không chịu bỏ qua.

Tô Kính chỉ nói một nửa:

- Không phải ngũ muội hại ta, chuyện này chẳng qua đúng dịp, vương gia... Ài, thôi không nói nữa.

Đã có người đánh xe ngựa chạy tới, bốn thân vệ vương phủ đưa Tô Kính lên xe.

Nghe Tô Kính nói thế Vô Ưu công chúa nhón miệng cười.

- Được rồi Tô Mộ, tam ca của ngươi xem như nhân tài, ít ra giỏi hơn nhiều người ta đã thấy. Nhưng thực lực hơi yếu...

- Ngươi muốn hắn có thực lực mạnh làm gì?

- Thì ta sợ hắn thấy mặt xấu hổ thôi.

Vô Ưu công chúa càng nói càng vui vẻ:

- Mau đi đi, ta muốn quay về tìm phụ thân, ngươi đi cùng ta đi!

Tô Mộ kinh ngạc hỏi:

- Vô Ưu, sao vậy? Dù tam ca của ta tốt mấy cũng không cần sót ruột vậy đi?

- Ngươi nói gì buồn cười, dù thế tử có là long phượng trong cũi người cũng chỉ là người, không phải tiên, có gì phải gấp gáp. Ngươi không hiểu...

Vô Ưu công chúa tạm dừng một lúc rồi nói tiếp:

- Trong Khương gia biết bao người phản đối phụ thân của ta nhưng bị phụ thân dùng thực lực tuyệt đối đàn áp. Sự việc lần này không nhằm vào huynh muội các ngươi, theo ta thấy có người không chết tâm, muốn xuống tay từ nhì nữ phụ thân yêu thích.

Người khác nghe được bí ẩn hoàng gia sẽ kinh sợ nhưng Tô Mộ không có cảm giác gì.

Tô Mộ hỏi:

- Vậy ngươi có gấp rắc rối không?

- Có chút, gần đây ta sẽ không ra cung, ngươi đi theo ta về, ta cho ngươi một vài thứ. Ta biết ngươi và Tô Kính muốn lập tư quân, mấy thứ này ngươi đừng nói cho Tô Kính biết là ta đưa, khi cần thì lấy ra.

Tô Mộ rất bất ngờ, cái này tương đương với giúp đỡ Tô Kính.

Vô Ưu công chúa thân nhiên nói:

- Đừng nhìn ta như vậy, phụ thân không thể chiều ta cả đời, người hoàng gia đều nên chừa một đường lui.

Bên Tô Kính, lúc hần rời khỏi Quận Vương phủ sau lưng trừ hai mươi thân binh còn có một đội vệ sĩ vương phủ. Những vệ sĩ này có lẽ chưa lên chiến trường nhưng sát khí rất nặng, cũng đã trải qua thử thách sống chết.

Khi đi hai người khi về một người, Tô Kính ngồi trong xe ngựa rộng lớn, tâm tình rất cuộc bình tĩnh lại. Dáng vẻ của Vô Ưu công chúa rất giống người yêu thuở thiếu thời của hần. Nếu không vì vậy hần đã chẳng chọn cách đó đánh trả cường giả Kim Đan kia. Trong đầu Tô Kính như nghe thấy lời nàng nói: Tô Kính, phải làm người đặc biệt nhé.

Trái tim Tô Kính đã không đau nhưng nỗi buồn khó xua tan, may mắn trong mắt Vô Ưu công chúa không có nhiều mong đợi như nàng. Tô Kính biết mình đã qua thử thách của Vô Ưu công chúa, chờ hoàng đế cầu hôn với Tiêu Dao Hầu thì hôn sự của hần và Vô Ưu công chúa được quyết định.

Hy vọng hần và Vô Ưu công chúa có thể bồi dưỡng ra tình cảm thật sự, hần không muốn vật thay thế mà là cuộc sống mới. Vô Ưu công chúa cần không phải hôn nhân chính trị mà là nam nhân đáng để nàng tin, nam nhân này phải đủ mạnh có thể cùng nàng đến trời già đất nua.

Tô Kính cười, nụ cười khờ ngốc, hần bỗng cảm thấy cuộc sống có ý nghĩa. Không phải Vô Ưu công chúa cho hần ý nghĩa đó mà Tô Kính chợt hiểu chỉ để cuộc sống có giá trị là không đủ.

Tô Kính đã nghĩ thông cách làm một người khác biệt, nổi bật hơn tất cả.

Có lẽ hần thật sự có thể bắt đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Vừa gặp đã thương

Gút mắc sâu nhất trong lòng Tô Kính chậm rãi gỡ bỏ, ngăn cách với thế giới này bị tan rã hơn một nửa, có lẽ không lâu sau thiên đạo sẽ không bài xích hần, tốc độ thật kinh người.

Tô Kính không phải người đầu tiên xuyên qua, nhưng chín mươi chín phần trăm người xuyên qua từ lúc xuyên việt đến chết không thể hòa hợp với thế giới mình ở. Đa số người vì lý do này mà chết.

Tô Kính không chết chỉ vì hần may mắn, lúc giáng lâm có Lục Đạo Thần Giám bảo vệ linh hồn, không thì hần chẳng sống nổi ba ngày, đã chết trong dư ba kiếp lỗi.

Hộ vệ Quận Vương phủ tăng tốc độ, ngựa xông lên đường trước nhất mở đường cho Tô Kính. Vương gia đã dặn phải đưa thể tử về sớm, không được trễ một phút.

Bên bắc thành vốn rất an toàn, nhưng trong hoàng tộc bỗng có dấu hiệu bùng nổ mâu thuẫn nên Vô Uy Quận Vương cần phải cẩn thận chút. Thân phận của Tô Kính rất miễn cưỡng, nếu hắn chết trên đường về nhà, dù Tiêu Dao Hầu lý trí biết không liên quan gì Vô Uy Quận Vương thì gã vẫn phải gánh trách nhiệm, việc tây chinh do đó bị ảnh hưởng.

Đọc đường bình an, khi xe ngựa của Tô Kính đến cửa hông Hầu phủ thì nhẹ giọng ra lệnh quân sự nghênh tiếp hãy thưởng cho hai mươi thân vệ vương phủ. Tô Kính về thẳng viện lạc của mình.

Trong phòng, dưới đất sau chiếc giường sát cửa sổ, Tô Kính thấy một quả trứng. Trứng màu đỏ nhạt, bên trong trống trơn không có gì, vỏ trứng có phù văn mờ, tổng cộng sáu phù văn.

Phù lục thần văn dán trên vỏ trứng biến mất, vỏ trứng bị hoán đổi thành vật chất khác. Trong vật chất này ẩn chứa lực lượng sao nhưng không thể mượn dùng lực lượng sao cùng cộng minh.

Tô Kính dùng cách tinh luyện chiến giáp thần binh làm ra một vỏ trứng không có ý nghĩa gì, nhưng lòng hắn tràn đầy vui vẻ. Vì trong khí hải đan điền xuất hiện một vỏ trứng là ngoài ý muốn, nếu hắn chủ động chế tạo loại vỏ trứng phong ấn thì sao?

Nếu tám nha hoàn đều hấp thu vỏ trứng thể này vào khí hải đan điền, phong ấn chân khí có được khi tu luyện bí pháp Bình gia vào trong đó thì cơ bản không bị người phát hiện.

Nhưng vỏ trứng hiện có dùng tài liệu bình thường, chỉ dán sáu phù lục thần văn, hiệu quả sau cùng không thể nào luyện hóa vào người. Tô Kính chợt nhớ thuốc nổ trong thể giới này cực kỳ không ổn định, không có giá trị chiến tranh nhưng nếu nhét vào vỏ trứng thì khác.

Tuy nhiên chế tạo thuốc nổ trong thể giới này không dễ, phải tiếp tục nghiên cứu giảm thấp giá cả xuống, có thể sử dụng quy mô lớn, kinh tế ở mức vừa phải. Hơn nữa thứ này chỉ có chút ý nghĩa khi công thành, đối phó luyện khí sĩ đơn độc không nổ chết được ai.

Ít nhất Tô Kính rất khó bị quả bom thể này nổ chết, nếu hắn chuẩn bị từ trước thì khó bị thương.

Thể giới này có thể nghiên cứu ra bom, đại pháo nhưng súng ống thì không đơn giản. Hơn nữa cho dù nghiên cứu ra cũng không đáng mở rộng. Thiên đạo pháp tắc của thể giới này khác Trái Đất, nghiên cứu ra thuốc nổ nhẹ nhàng cỡ nào khi nổ sẽ có tổn thương rất mãnh liệt với súng ống.

Thuốc nổ trong thể giới này có thể khai phá ra vũ khí dùng một lần, là thứ như lựu đạn, trừ phi đối phương không có tu sĩ, nếu không điều tra và phá giải cạm bẫy dễ như chơi.

Hơn nữa phế phù không dễ, Tô Kính muốn chế tạo vỏ trứng có thể phong ấn vật chất không ổn định ít nhất tiêu hao sáu tám phế phù, giá thành khá cao. Nếu muốn trứng nổ này phát huy nhiều loại công hiệu của vũ khí nóng thì phải lập đi lập lại cải tiến xếp hàng phù văn trên vỏ trứng, lượng tính toán lớn làm luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ như Tô Kính nhức đầu.

Xem ra chờ Trúc Cơ mới có thể khai phá nhiều thứ hơn. Linh hồn không đủ cường đại thì năng lực tính toán không theo kịp, không suy nghĩ được thì không cách nào chấp hành. Giống như người biết rõ nguyên lý đạn hạt nhân nhưng không có siêu vi tính phụ trợ thì không thể mô phỏng vụ nổ.

Tô Kính tùy tay lấy tờ giấy ra vẽ phác thảo, thiết kế vũ khí lấy trứng nổ làm trung tâm. Các loại phù văn cơ bản lướt qua trong đầu Tô Kính, hắn sàn lọc từng cái, múa bút như bay.

Bất giác sắc trời đã tối, giữa chừng chỉ có Tô Linh phái người đến nói tiến triển vụ án Tô Tuyết. Hoàng đế nghe nói nữ nhi của Tiêu Dao Hầu mất tích đã ra lệnh hết sức điều tra.

Bên Tô Linh đột kích thăm vấn ra kết quả khiến Tô Kính hơi thất vọng. Hà Phụng Sóc hoàn toàn mất tích, như thể trên đời chưa từng tồn tại người đó. Tô Tuyết, người Hà gia không có một bóng dáng ở Ngọc Kinh thành. Nếu hoàng đế không chặn lại thì tin đồn liên quan Tô Tuyết đã bay đầy.

Bạch Lộ đến bốn, năm lần, mỗi lần chỉ đưa thư đến cửa lớn, không vào Hầu phủ được. Đừng nói Bạch Lộ chỉ là tử tước nho nhỏ, Gia Lăng Huyện Chủ có đến cũng sẽ bị không khách sáo ngăn ngoài cửa. Lúc đó Tô Kính mắng Gia Lăng Huyện Chủ, gã không dám phản bác lại, không phải gã sợ hắn mà sợ Tiêu Dao Hầu.

Tô Kính chợt nhớ việc lần này có lẽ không phải ngoài ý muốn mà lên kế hoạch đã lâu, không thì với lực lượng điệp báo trong Ngọc Kinh thành tuyệt đối không thể nào không điều tra ra manh mối gì của Hà gia.

Tiêu Dao Hầu là cánh tay đắc lực của đương kim bệ hạ, trong hoàng gia có sóng ngầm. Không ai đánh lại hoàng đế nên tạo phản không có ý nghĩa, ưu tiên hàng đầu là suy yếu thể lực của hoàng đế.

Không lẽ ngầm hại Tiêu Dao Hầu sắp chuyển ra ngoài sáng?

Vậy không được, Tô Kính đang dựa lưng cây to bóng mát, nếu Tiêu Dao Hầu ngã thì hắn thành bèo dạt, còn hy vọng gì thành trụ Kim Đan?

Hắn phải tăng tốc lên, trừ mượn lực lượng bên Tiêu Dao Hầu còn phải giải quyết hôn sự với Vô Ưu công chúa, khiến Tô Mộ nhanh chóng đi Dục châu

chiều mộ binh sĩ, thu phục Tâm Ý tông. Bản thân Tô Kính cần tạo ra một hệ thống tình báo, điều quan trọng nhất của hệ thống tình báo này là kết cấu tổ chức, nhân viên thì tìm từ từ.

Sau cùng đặt hệ thống ở quốc gia Tà Thần, sau khi đánh hạ quốc gia Tà Thần thì mọi người bắt đầu từ con số không, nếu hấn chôn hạt giống trước một bước, dù sau này Đông Tần để quốc có ra sao hấn có thể ở bên kia bén rễ nảy mầm.

Đây là kế hoạch lâu xa, còn gần thì..

Tô Kính nhớ đến một việc, nếu hấn đính hôn với Vô Ưu công chúa xem như một nửa thành viên hoàng thất, kho sách hoàng gia sẽ mở ra với hấn, có thể tra đọc nhiều điển tịch tuyệt mật.

Nếu có thể sao chép điển tịch kho sách hoàng gia một lần là Tô Kính có thể vốn liếng dựng nước rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Nhà mới (1)

Tô Kính bỗng thấy xấu hổ, vì học tập hấn định lợi dụng cuộc hôn nhân này. Không được, còn chưa định bát tự, tất cả chỉ mới là ý tưởng, có gì ngoài ý muốn rất có thể khiến hoàng đế đổi ý. Chỉ cần hoàng đế không đến cầu hôn thì khả năng Tiêu Dao Hầu tự đi cầu hôn là bằng không.

Tô Kính siết chặt trứng trong tay, cắn răng. Vô Ưu công chúa ơi là Vô Ưu công chúa, nếu ta nói tất cả đều vì khoa học thì nàng có tin không?

Đến thế giới này lần đầu tiên Tô Kính rồi rầm như vậy, vì hấn chỉ nhìn một lần đã thích Vô Ưu công chúa, nhưng bây giờ muốn lợi dụng thân phận của nàng để trộm đọc tư liệu trong kho sách hoàng gia.

Không lẽ trộm sách không xem như trộm sao?

Trong Lăng Uyển Thụ Hải. Tiêu Dao Hầu nằm yên trên ghế, không khí trên đỉnh đầu gã bốc hơi dòng khí nóng bỏng, thật ra đó là dấu hiệu không gian vận vẹo.

Trong không gian vận vẹo xẹt qua ảo giác phức tạp nhanh như tia chớp, lòe loẹt nhiều sắc màu. Biểu tình trên mặt Tiêu Dao Hầu không khác khổ như bình thường, có vẻ rất nhẹ nhàng. Đối diện Tiêu Dao Hầu là Cúc Nguyệt Sơn, Cổ Quân Sơn, Lâm Hoành Sơn.

Ba người cũng thả lỏng nhiều. Tiêu Dao Hầu mới độ qua một tiểu kiếp số, hơi nắm chắc khống chế lực lượng của mình, dù chỉ cách một cái bàn ba người không cảm giác lạnh lẽo thấu xương như lúc trước nữa.

- Tam hoa tự đỉnh chỉ kiếp bị ta ngược dòng đánh bại, nhưng như vậy là ta không thể ra ngoài gặp người, ai trông thấy ta đều sẽ phát hiện vấn đề. Gần đây ta sẽ xin bệ hạ cho nghỉ, khoảng ba tháng để ổn định trạng thái hiện tại. Lễ thành niên của Kính nhi đừng mời người ngoài.

Cúc Nguyệt Sơn lên tiếng:

- Vâng thưa lão gia!

Vốn lễ trưởng thành của Tô Kính sẽ có cỡ mấy ngàn người đến, giờ Tiêu Dao Hầu nói một câu khiến Hầu phủ mất mặt lớn, mỗi vị khách kèm một phần quà, món quà nặng.

- Quân Sơn, việc trong phủ từ nay người đừng lo, giao hết cho Nguyệt Sơn. Ta muốn người đi Tịnh châu một chuyến, chiêu mộ lính mới.

Nhị Quân Gia thắc mắc hỏi:

- Chiêu mộ cho ai thừa lão gia?

- Cho Tô Kiến. Bên Kính nhi đã bàn với Tô Mộ rồi, tuy họ không có nhiều tiền nhưng có ta thăm hỗ trợ, có thể gom đủ một đại doanh. Ta muốn người chiêu mộ ít nhất tám ngàn người cho Tô Kiến, người tự mình huấn luyện, tại chỗ dựng phiên hiệu, bên Xu Cơ viện sẽ phê vãn cho người. Nếu như thuận lợi thì mộ binh hạn mức cao nhất có thể tăng gấp đôi.

- Khi nào ta lên đường thừa lão gia?

- Giao tiếp với Nguyệt Sơn xong người lên đường đi.

- Tuân lệnh!

- Hoành Sơn, người thích hợp việc huấn luyện mộ binh nhất, nhưng vì mệnh lệnh của ta mà người đắc tội Thanh Dương Đạo Cung, ta không yên tâm một mình người ra ngoài.

- Hầu gia, việc của ta là rắc rối nhất đúng không?

- Đúng, bề hạ phải người đến nói muốn ban hôn Vô Ưu công chúa cho Kính nhi, ta chỉ có thể đồng ý việc này. Ta nghe nói trong phủ Võ Uy Quận Vương xảy ra chút chuyện, với ta thì Kính nhi cưới Vô Ưu công chúa không phải chuyện tốt, có người sẽ phát điên.

Lâm Hoành Sơn nhướn mày hỏi:

- Hầu gia muốn ta bảo vệ thế tử?

- Đúng, trừ phi Tô Kính từ nay không lộ mặt, không thì trước khi thành hôn sẽ có người không ngừng khiêu khích hắn. Bọn họ không dám giết người nhưng dám xuống tay độc ác tổn thương người. Người phản kích cũng đừng nương tay.

Lâm Hoành Sơn nhíu mày hỏi:

- Không thể giết người?

Tiêu Dao Hầu đáp:

- Trong Ngọc Kinh thành là vậy, ở ngoài thành thì tùy người thích.

- Nếu như mục tiêu là hoàng tộc thì sao?

- Hoàng tộc không có chiếu thư không được rời khỏi kinh.

Lâm Hoành Sơn gật đầu nói:

- Ta hiểu rồi.

Lâm Hoành Sơn yêu cầu:

- Hầu gia, ta không đủ người.

- Ta sẽ điều người trong biên quan bắc vực lại đây, người muốn ai cũng được, dù có là chủ tướng, luyện khí sĩ Kim Đan ở đó.

Tiêu Dao Hầu an ủi Lâm Hoành Sơn:

- Người không cần theo sát Kính nhi, âm thầm trông chừng là được. Sau khi Kính nhi đại hôn ta còn có chuyện cho người làm, không cần luôn làm bảo vệ.

Lâm Hoành Sơn trả lời:

- Hầu gia, thế tử cũng là học sinh của ta, chăm sóc thế tử là hiển nhiên.

Lâm Hoành Sơn thật sự không ngại làm cái gì, có thể an tâm làm công tác bảo tiêu thì càng thích hơn.

Muốn kết thành Bạch Hổ nguyên thai, trừ tu hành Bình gia còn cần xác minh với cường giả. Nếu người quá nhiều Tô Kính đủ mạnh thì cũng là cái lợi cho Lâm Hoành Sơn.

- Ủm, xong việc này rồi người hãy về quân. Hai năm nay người có thể truyền dạy gì được cho Tô Kính thì cứ dạy. Đợi khi người trở lại chắc có một số quân đoàn đến Lục Long Tuyết Sơn rồi, quân đội biên quan sẽ không hành động ngay, nhóm đi đầu tiên cơ bản đều là tư quân.

- Ta hiểu thưa Hầu gia, ta sẽ triệu hoán người đáng tin lại đây, sống ở Hầu phủ hai năm rồi trở về dựng lại quân đoàn bắc vực.

- Người hiểu được thì tốt, ta sẽ mở rộng quân đoàn biên quan bắc vực đánh tan trọng biên. Bên đó cần ít nhất ba thượng tướng quân chỉ huy, đến lúc người sẽ là một trong số đó, hai người khác thì người có thể đề cử một người với ta. Um, bề hạ sẽ sắp xếp một người, người phải ở chung thật tốt.

Lâm Hoành Sơn cười cười. Ưu điểm của Tiêu Dao Hầu là đây, sẽ không nói lấp lửng, cho người cái gì là vạch thẳng ra.

Thượng tướng quân là chức vị đứng sau đại tướng quân. Theo lý thuyết chức vị như thế Đại Tư Mã không thể trực tiếp ban cho, Tiêu Dao Hầu có tự tin này còn một hơi cho hai vị trí, tức là quan hệ giữa gã và hoàng đế gần gũi hơn đa số người tướng tượng.

Tiêu Dao Hầu xoa trán đuổi nhóm Lâm Hoành Sơn đi:

- Được rồi, các người đi làm việc đi.

Tiêu Dao Hầu dựa vào ghế, hoàn toàn thả lỏng thân thể. Vô số cánh hoa như mưa chớt biến mất trên đỉnh đầu Tiêu Dao Hầu, như thể đỉnh đầu gã có tầng không gian cất giữ, thể giới khác đồ mưa hoa bay qua thế giới này.

Tô Tuyết thật sự mất tích, mất tích đến ly kỳ lạ lùng. Chuyện này kinh động hoàng thượng, phải không biết bao nhiêu cường giả Kim Đan điều tra, tìm tòi. Nhưng ban đầu Tô Tuyết để lại chút manh mối cũng dần mờ hồ, không thể lần theo tìm kiếm.

Từ khi nào Hầu phủ tăng thêm nhiều người và yêu quái. Hầu phủ vốn đông người nhưng phủ đệ quá lớn nên có vẻ trống trải, nhưng người từ Lôi sơn, Dực châu, Tịnh châu đến hơi nhiều, cho những nơi khác trong Hầu phủ trừ vườn hoa tăng thêm sức sống.

Tô Kính càng lúc càng lo lắng việc Tô Tuyết, vì chuyện này rất không bình thường, nhưng hắn bất lực. Bên Bạch Lộ tìm hiểu tin tức đầu mối duy nhất là: Có người từng nói với Bạch Lộ đã nhìn thấy gì, chưa kịp nói đã chết đột ngột.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Nhà mới (2)

Từ xác chết không điều tra được thứ gì, chỉ biết người chết già nua, không điều tra chết thế nào.

Trong Ngọc Kinh thành có một thế lực đã sinh trưởng cực kỳ cường đại. Chuyện này không chỉ làm Tô Kính lo lắng, bên hoàng đế mới là người lo nhất.

Bên Tô Mộ có tin tốt, Vô Ưu công chúa đề nghị bỏ vốn giúp đỡ nàng và Tô Kính thành lập tư quân, đây là vốn đầu tư lớn. Vô Ưu công chúa không như thế tử, nàng là công chúa duy nhất của đế quốc, tước vị rất cao, lấy bổng lộc cũng nhiều. Cộng thêm bộ hạ thường ban thưởng, tài sản của cải dày.

Một tin tốt khác là lễ thành niên, vốn là việc rất vất vả rồi ren nhưng Tiêu Dao Hầu ra lệnh không tiếp đãi khách lạ, chỉ có Tô gia, Nguyên gia, cộng thêm hoàng đế sẽ phái đại biểu đến chúc mừng.

Việc vốn nên bận rộn mấy ngày giờ cơ bản giải quyết trong vòng một ngày, tính cách của Tô Kính không thích lãng phí thời gian vào loại chuyện này. Nên bây giờ Tô Kính trừ tu luyện ra mỗi ngày cầm cúi thiết kế bản vẽ, một thì tìm Tô Mộ bàn về vấn đề kiến thiết tư quân, một số suy nghĩ đối với thiết kế vũ khí.

Tô Kính rất thích cuộc sống như vậy, hắn hy vọng sẽ kéo dài chút. Nhưng một người ngâm thơ đến mấy cũng phải trưởng thành.

Tô Kính nhớ một bài thơ mình từng viết: Khi hoa chóng nở sẽ có một thiếu niên chết đi. Năm này sang năm khác...

Khi ấy không hiểu cái gì là bi thương nên hắn mới viết câu thơ này, mỗi thiếu niên chết đi đổi lấy niết bàn trọng sinh, niết bàn trọng sinh, sẽ có thanh niên chính chắn thay thế thiếu niên.

Những giấc mộng lãng mạn gần như xa hoa rồi sẽ chấm dứt.

Người Tô gia từ Dực châu đến thật ra là đang trùng kiến Hầu phủ. Hầu phủ chiếm diện tích lớn, ít vật kiến trúc, không gian có thể cải tạo nhiều không đêm xuê.

Nguyên Hầu phủ có hình dạng bất quy tắc, sau khi cải tạo sau cửa chính có Nghênh Tiên điện, Hồ Liệt đường, Chu Tước đài. Trong đó Nghênh Tiên điện chuẩn bị cho hoàng đế bệ hạ, nếu hoàng đế đến Hầu phủ sẽ từ cửa chính vào thẳng Nghênh Tiên điện. Đây kiến trúc đằng sau Nghênh Tiên điện dành cho hoàng đế ngủ. Hầu phủ vốn không có nơi chuyên môn thế này, nhưng hoàng đế đã ban hôn, Tiêu Dao Hầu đồng ý rồi thì chắc chắn có nghĩ thức long trọng, nên tăng thêm những kiến trúc này.

Hồ Liệt đường là để khi xuất binh cho các tướng lĩnh tụ tập bên cạnh Tiêu Dao Hầu dùng, mặt sau điện có giáo trường, không lớn nhưng đủ chứa mấy ngàn binh sĩ.

Chu Tước đài là kiến trúc hoàng đế mới ban thưởng cho Đạo Môn, có thể đăng cao hành pháp, có quyền lực mượn dùng đại trận nguyên Ngọc Kinh thành. Dựa vào Chu Tước đài nếu có cường giả Kim Đan nào đến gây sự, Tiêu Dao Hầu chỉ cần phát động trận pháp là có thể dẫn động đại trận Ngọc Kinh thành đánh kẻ đó thành phần.

Hầu phủ và hoàng cung giống nhau, mặt hướng nam lưng hướng bắc. Quy định Đạo Môn không giống Nho môn, nhưng phải là người có thân phận mới có thể biến nhà cửa thành như vậy, nếu không có địa vị thì kiến trúc phải đối hướng, ít nhất lệch góc độ chút.

Thuộc hạ của Tiêu Dao Hầu là nội lại, thần tử, khách khanh trong Hầu phủ đều tập trung ở phía tây. Nội quyền Hầu phủ ở phía đông, mạn bắc là vườn hoa.

Hầu phủ sau khi trùng kiến đình đài lầu các mới nối liền một mảnh quay quanh Lăng Uyển Thư Hải mười ba tầng lầu cao vươn dài ra khắp nơi. Nhiều lầu cao thì xây thêm nhiều cầu treo, chiều dài khủng khiếp, giống đường cao tốc có thể cho xe ngựa chạy.

Quan trọng nhất là trong Hàu phủ di dời, Tô Kính cũng phải chuyển nhà. Lâm Hoành Sơn không thích hợp ở lại nữa, gã không phải nô bộc, không thể giống Đại Quân Gia, Nhị Quân Gia.

Tô Kính dời đến phía bắc gần hồ nhỏ Tô Mộ cư ngụ, nơi này có một linh lung thạch cao hơn ba mươi trượng, dựa vào linh lung thạch Tiêu Dao Hàu xây một viện lạc cho Tô Kính, trong ngoài chỉ có ba tiến nhưng to hơn chỗ cũ.

Nơi ở mới có tên mới: Ván Tâm cư.

Bên trái Ván Tâm Cư là rừng tre kỳ dị, phẩm loại nhiều, có hàng trăm cây tre rậm rạp sinh trưởng. Bên kia rừng tre là đước viên rộng lớn, đước liệu quan trọng trong Hàu phủ đều trồng tại đây.

Trong mấy trăm hang trên linh lung thạch chảy ra nước suối tụ thành sông chảy vào đước viên. Con sông này tuy không rộng nhưng cũng lớn đến có thể du thuyền.

Sông xuyên qua đước viên rồi đi qua chỗ nước cạn đá lồi chồm là chỗ ở của phu nhân Tiêu Dao Hàu.

Tô Kính đứng trên linh lung thạch nhìn bốn phía, trong lòng sinh ra buồn bã. Nơi tốt như vậy mà hắn không thể ở lâu. Nếu Tô Kính cưới Vô Ưu công chúa thì hoàng đế sẽ ban cho phủ đệ khác.

Tô Kính là thế tử nhưng nếu thành phò mã càng khó kế thừa tước vị Tiêu Dao Hàu hơn.

Từ nữ thân quyến của Tiêu Dao Hàu chỉ có một người là không chuyển nhà, Tô Mộ. Nàng không dọn đi đước, Tiêu Dao Hàu đặc biệt sai luyện khí sĩ đến từ Dục châu lo việc thiết kế phải giữ lại hồ nước này.

Tô Kính thu lại tầm mắt nhìn hướng đảo của Tô Mộ, chuyển sang rừng tre.

Trên gốc cây tre cao lớn, tọa kỵ của hắn đang nằm ngủ say giữa chạc cây. Tốc độ sinh trưởng của Ngã Thiết siêu mau, ăn thịt tử điện điều tính ra cũng ngàn vạn cân rồi.

Nếu không được hoàng đế săn sóc đánh tiếng thì Tô Kính không nuôi nổi con này, mặt mũi Nhị Quân Gia cũng không thể lấy không từ hoàng thất.

Tô Kính vui mừng là Ngã Thiết chỉ sinh trưởng đến mức to gấp hai gấu mèo Trái Đất rồi ngừng phát dục, nếu sức ăn của nó cứ tăng hoài thì hắn rầu rưng tóc.

May mắn Ngã Thiết phát dục đến hiện giờ thì hết kén ăn, trong rừng tre chuyên trồng cây tre cho nó, chấp nhận ăn luôn.

Biết đợi khi Ngã Thiết trưởng thành thì hắn còn phải rầu nữa. Khi đó hắn có thể tìm được sừng rồng không? Độc giao còn có chút cơ may chứ sừng rồng...

Đồng hải có rồng, cách đất liền hơn mười vạn dặm, số lượng thưa thớt, huyết mạch không thuần. Huyết mạch không thuần không có nghĩa là sức chiến đấu thấp. Nhiều thiếu niên đi săn rồng, trên chín mươi phần trăm chết vào sóng gió, chỉ còn mười phần trăm có tư cách cho rồng ăn một bữa no nê.

May mà Ngã Thiết da dày thịt béo, dù không trưởng thành cười lên nó không tính là ngược đãi yêu quái. Lễ trưởng thành đã làm hắn phiền chết, có lẽ Ngã Thiết không thích trưởng thành?

Tô Kính suy nghĩ lung tung. Có một người đi trên con đường nhỏ ngã rẽ kéo dài từ vườn hoa mạn bắc.

Tô Kính biết đó là thân quyến bên chỗ mẫu thân Nguyên Lăng Hồng, thiếu niên khách khanh tên Sở Dật Phi. Sở Dật Phi và Nguyên gia quan hệ họ hàng dù hơi xa, nhưng người sinh ra trong Nguyên gia đều đáng tin. Nguyên Lăng Hồng kêu Sở Dật Phi từ nhà mẹ đẻ đến, bây giờ làm việc dưới tay Tiêu Dao Hàu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Tay không bắt sói

Vì tu luyện Lục Dương Chân Giải không thể gần sắc, nam sắc hay nữ sắc đều không thể, nên Sở Dật Phi dựa vào chút quan hệ huyết thống mỏng manh được một chỗ ở gần nội trạch, có thể ra vào trong, xem như diệt tử của Nguyên Lăng Hồng tuy không phải họ Nguyên.

Linh lung thạch vốn có công hiệu lệch hình ảnh, người ngoài viện nhìn chỗ ở của Tô Kính thật ra cách trên năm trượng cự ly thật, phát ra thuật đạo chưa chắc đánh trúng.

Sở Dật Phi còn trẻ đã là đỉnh Tiên Thiên, tư chất rất tốt. Sở Dật Phi được luyện Lục Dương Chân Giải trong Nguyên gia thì đãi ngộ đã gần như đệ tử hạch tâm, ít ra trong lịch sử người tu luyện Lục Dương Chân Giải có hàng đồng người thành tựu Kim Đan.

Sở Dật Phi giỏi toán học, tinh tượng học, vì huyết thống nên dù già được trọng dụng trong Nguyên gia cũng khó vào trung tâm. Nguyên Lăng Hồng giới thiệu Sở Dật Phi đến làm việc cho Tiêu Dao Hầu, dưới tay gã có nhiều người tài năng dị sĩ, nhét một họ hàng vào không có gì ghê gớm.

Sở Dật Phi làm việc dưới tay Tiêu Dao Hầu đã hơn một năm, ban đầu hỗ trợ quân nhu, làm một năm thăng lên phụ tá. Có thể thấy sức chiến đấu cá nhân của Sở Dật Phi không tốt nhưng đầu óc rất giỏi.

Hầu phủ mới sửa chữa cải tạo lại, vị trí Văn Tâm cư của Tô Kính hơi hẻo lánh, Sở Dật Phi đặc biệt đến tìm hắn. Tô Kính thăm tính toán ước chừng hôm nay là ngày nghỉ của Sở Dật Phi.

Quan viên hay khách khanh Đông Tần để quốc đều có ngày nghỉ cố định, danh mục rất nhiều. Nếu công tác trong ngày nghỉ sẽ được thưởng lương gấp ba, Tô Kính không biết nên nói cái gì. Lúc trước Tô Kính cũng rất có tinh thần hiếu dăng, không biết ngấm mình trong phòng thí nghiệm, bàn công tác bao nhiêu ngày đêm.

Tô Kính nhẹ nhàng một bước đi xuống linh lung thạch. Luyện khí sĩ cảnh giới Tiên Thiên cộng thêm sau khi thần binh luyện cốt thân thể cường đại khiến Tô Kính nhảy từ chỗ cao bảy mươi thước khá dễ dàng. Đạo này Tô Kính hay làm chuyện như vậy để nhắc nhở mình đã không phải phạm nhân.

Ít nhất hắn phải trừ bỏ nhiều tư duy trên Trái Đất.

Tô Kính nói:

- Từ Đằng, khách nhân đến.

Tô Kính đi ra ngoài, ngồi trong phòng khách chờ Sở Dật Phi. Từ Đằng nghe vậy kêu Bạch Anh đi mở cửa, nằng lo chuẩn bị nước trà.

Dọn đến Văn Tâm cư, nước dùng nâng phẩm chất cao lên nhiều. Ban đầu vì tiện lợi đều là lấy nước giếng ở mạn bắc, giờ có thêm linh lung thạch nước chảy ra từ mấy lỗ thùng có thể dùng để điều hòa đan dược.

Bạch Anh đưa Sở Dật Phi vào trong, thời tiết lạnh cóng, gã mặc áo khoác da trắng, không mặc đạo y, hai tay giấu trong ống tay áo, bộ dáng như người bình thường, chỉ có trường kiếm treo bên hông biểu thị thân phận.

Khuôn mặt thanh tú vì tông quân tăng thêm nét kiên cường.

Tô Kính ngồi trên ghế rộng lớn, dựa hẳn ra lưng ghế:

- Tiểu Sở chạy tới chỗ ta làm chi?

Tô Kính tự mình tạo ra cái ghế này, đao thương không chém được, nhưng trong hai, ba năm sẽ tự động rã ra. Tô Kính và Sở Dật Phi từng nói chuyện, không quen thân nhưng xem như họ hàng, khách sáo mấy câu lãng phí một chút thời gian cũng không có gì.

Sở Dật Phi đang uống trà, hơi không thích ứng Tô Kính dùng giọng điệu thẳng thắn, nếu ở trong quân đội còn dễ nói nhưng hai người dù sao không quen thân.

- Thế tử...

Tô Kính nhìn Sở Dật Phi, mỉm cười. Sở Dật Phi là người theo Tiêu Dao Hầu từ Nam Cương trở về, xem nghe đồn việc xấu của Tô Kính, gã vốn khinh thường hắn, từng gặp mặt hai lần và kết luận hắn là gỏi thêu hoa. Nhưng hôm nay Sở Dật Phi không còn chắc chắn.

Sự ung dung của Tô Kính chỉ có trên người một ít cường giả Sở Dật Phi từng thấy, đặc biệt là cường giả có trí tuệ.

- Là vậy, tiểu đệ muốn xin thế tử một việc, xin hãy nhận lời cho!

Tô Kính hỏi ngược lại:

- Ha ha ha, tiểu Sở tính kêu ta tạo phản sao?

Sở Dật Phi hóa đá, Tô Kính nói chuyện không khách sáo chút nào.

Người thường nghe gã chân thành nhờ vả lẽ tự nhiên sẽ bảo cứ nói đi, hoặc mơ hồ nói ta sẽ cố gắng hết sức. Tô Kính không dùng giọng điệu từ chối mà hỏi ngược lại là Sở Dật Phi có ráp tâm gì?

Tô Kính hỏi xong mới từ chối:

- Trên đời này có quá nhiều việc ta không làm được, nên ta không đồng ý tiểu Sở việc gì được.

Sở Dật Phi không cam lòng dẹp cờ rút lui như vậy, cứng da đầu nói:

- Ta nghe nói mấy hôm trước thế tử cũng đi dự ngày sinh của Võ Uy Quận Vương.

Tô Kính nói một hồi rồi cười:

- Ủm, với vài người giao tiếp không quá thoải mái, nếu ta không có phụ thân tốt chắc không về được.

Sở Dật Phi không biết nên tiếp lời thế này, cắn răng nói tiếp:

- Vì chuyện của Tô Mộ muội muội mà thế tử xung đột với luyện khí sĩ Kim Đan, tiểu đệ vô cùng khâm phục.

Tô Kính nhìn Sở Dật Phi, hỏi ngược lại:

- Ý tiểu Sở nói là mình không làm được?

Sở Dật Phi men theo nịnh một câu:

- Đương nhiên, ta làm sao có lá gan đó.

Tô Kính vẫn chỉ cười cười:

- Ủm, vậy tiểu Sở tìm ta có chuyện gì?

Đầu óc Sở Dật Phi rối loạn, gã bực không thêm tìm từ ngữ hoa hòe, nói thẳng điều mình muốn nhờ:

- Ta... ta thấy thế tử và Tô Mộ muội muội rất thân nhau nên muốn xin thế tử giúp tiểu đệ nhắc việc hôn nhân này. Nếu thế tử tự mình nói chắc Tô Mộ muội muội sẽ đồng ý nghe.

Tô Kính cười cười:

- Ha ha ha!

Sở Dật Phi kinh ngạc hỏi:

- Thế tử, chuyện này không khó khăn với thế tử, có thành công hay không...

- Tiểu Sở ơi là tiểu Sở, sao Tô Mộ có thể gả cho người được?

Sở Dật Phi biến sắc mặt tức giận nói:

- Ta cũng là người của Nguyên gia Dực châu, chẳng lẽ thân phận không xứng với Tô Mộ muội muội?

- Thân phận của người có ý nghĩa gì? Nếu Tô Mộ gả cho người, bỗng có một ngày có luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan muốn cướp đi làm thiếp chắc người sẽ dâng hai tay đúng không?

Sở Dật Phi nhướng cao chân mày:

- Người...!

Sở Dật Phi chợt nhận ra đây là đề tài vừa rồi gã gọi lên, gã không dám vì Tô Mộ mà đắc tội một luyện khí sĩ Kim Đan kỳ.

Tô Kính cười đứng dậy đỡ vai Sở Dật Phi:

- Tiểu Sở, nếu thật sự xảy ra chuyện đó thì người không thể trông chờ ta bên vực được. Người muốn ta cầu hôn giùm thì cũng được.

Sở Dật Phi rất tức giận nhưng nghe Tô Kính đổi giọng thì mừng thầm, gã hỏi:

- Thế tử muốn quà mai mối gì? Ta đi kiếm cho thế tử.

- Thật không?

- Thật, quyết không nuốt lời!

- Tiểu Sở, ta muốn cái đầu của Gia Lăng Huyện Chủ. Nếu người tự mình ra tay, trong vòng mười ngày ta sẽ khuyển Tô Mộ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 176: Chung cực dây dưa (1)

Sở Dật Phi tức run người:

- Thế tử đang trêu chọc ta sao?
- Trêu chọc ngươi? Tiểu Sở, ngươi làm ta quá thất vọng. Đôi lúc người quá thông minh sẽ thiếu can đảm. Ta không kêu tiểu Sở giết người giữa đường, ta muốn ngươi tự đi làm.
- Ha ha ha ha ha ha! Ai không biết nói khoác?
- Vậy ngươi thử ngăn cản hôn sự của ta và công chúa xem ta có làm thịt ngươi không.

Tô Kính cười tủm tỉm nói:

- Ngươi là người Nguyên gia Tịnh châu, cũng xem như có thân phận, địa vị.

Sở Dật Phi biến sắc mặt nói:

- Ta tới cửa cầu thế tử, sao thế tử có thể dùng lời như vậy nhục nhã ta?
- Ngươi tới cửa cầu ta?

Tô Kính làm vẻ mặt kinh ngạc xoay người nhìn Từ Đăng, hỏi:

- Đồ Sở thiếu gia tặng đâu? Ngươi to gan quá, dám lên giường?

Từ Đăng mỉm cười nói:

- Thiếu gia, Sở công tử đến tay không.

Mặt Sở Dật Phi tím lịm, đứng dậy bỏ đi.

Từ Đăng ở phía sau cười nói:

- Sở công tử, không tiễn!

Vai Sở Dật Phi run run bước nhanh hơn.

Tô Kính nói:

- Chuyện này ngươi đừng đi làm phiền mẫu thân của ta, ta cảm thấy ngươi nên lo tiền đồ của mình quan trọng hơn. Nếu phụ thân nghe nói chuyện này e rằng về sau ngươi sẽ...

Sở Dật Phi tức điên, dưới chân dùng thuật đạo súc địa chớp mắt đã ra cửa cái. Sở Dật Phi đi rồi Tô Kính cau mày. Tô Mộ sắp đến tuổi xuất giá rồi sao?

Đáng tiếc Sở Dật Phi không thành thật, trong người có sát khí, không phải kẻ đáng nương tựa. Nếu như cầu hôn đều là loại người này thì hẳn không nỡ để Tô Mộ gả đi, Tiêu Dao Hạo càng sẽ không đồng ý hôn sự này, dù Nguyên Lăng Hồng chính miệng nói cũng không thể.

Những người này chỉ thấy Tô Mộ không được xem trọng như Tô Kính, nhưng họ không biết Tiêu Dao Hạo có tình cảm thế nào với nàng.

Chỉ mong Sở Dật Phi trẻ tuổi ngông nghênh chứ không phải bị ai sai khiến. Tô Kính sợ nhất là Sở Dật Phi đi chỗ Nguyên Lăng Hồng làm nũng, đâm chọc.

Hy vọng mau bắt đầu tây chinh, nếu Tô Mộ có công danh thì nàng không cần nghe theo ý kiến của phụ mẫu, lúc đó nàng mới thật sự có tự do.

Mãi đến lúc này Từ Đăng mới nói với Tô Kính:

- Thiếu gia, không cần đối với Sở công tử như thế đi?

Bây giờ Từ Đăng đã thói quen răm rắp nghe theo Tô Kính khi ở trước mặt người ngoài, có gì muốn khuyên can phải chờ khi không có ai mới dám nói.

Mắt Tô Kính hiểm khi lộ ra sát khí:

- Hừ! Nếu hán không phải diệt tử của mẫu thân thì ta đã giết cho rồi.

Chẳng những Tử Đằng khó hiểu, đám nha hoàn cũng giật mình kêu lên:

- Thiếu gia?

Tô Kính lạnh lùng nói:

- Sở Dật Phi tu luyện Lục Dương Chân giải không thể gần sắc, hán cầu hôn vì cái gì? Vì ích lợi. Với thân phận của Tô Mộ cho hán bậc thang leo lên trên, nếu Sở Dật Phi thành nữ tỳ của phụ thân thì chỗ đứng trong phụ tá khác hẳn ngay.

Tử Đằng nói một nửa rồi bỏ dở:

- Nhưng mà...

Người tu tạo có cách song tu, không phải thái bỏ mà là nam nữ luyện khí sĩ cùng nhau tu hành, Sở Dật Phi hoàn toàn chỉ muốn lợi dụng Tô Mộ.

Hoàng Sương nhíu mày hỏi Tô Kính:

- Nếu hán đi nói với phụ nhân thì làm sao giờ?

Tô Mộ không phải ruột thịt của Nguyên Lăng Hồng, ở trong mắt nàng tất nhiên không thân bằng đệ đệ. Nếu Nguyên Lăng Hồng nhắc chuyện này với Tiêu Dao Hầu thì có lẽ thật sự có hy vọng.

Tô Kính nói:

- Thì ta sẽ phế tu vi của hán, nhi tử ta đây thân hơn đệ đệ tử đúng không?

Tô Kính kêu Ứng Dương, Khuyển Thập Lang đến.

Tô Kính nói với Khuyển Thập Lang:

- Đi theo Sở Dật Phi, nếu hán đến chỗ Tô Mộ thì bám giữ hán. Ứng Dương, người ở trên trời trông chừng, nếu Sở Dật Phi tìm mẫu thân của ta lập tức báo cho ta.

Ứng Dương, Khuyển Thập Lang lĩnh mệnh rồi đi:

- Tuân lệnh thiếu gia!

Tô Kính không lo, sức chiến đấu của Sở Dật Phi chỉ là rác rưởi trong mắt hán.

Tô Mộ đang tĩnh tọa thổ nạp trên hòn đảo của mình chợt nghe có người kêu. Tô Mộ đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Sở Dật Phi. Tô Mộ cau mày, nàng và Sở Dật Phi không quen biết nhiều, gần đến đây làm gì?

Tô Mộ quyết định phớt lờ Sở Dật Phi, không ngờ gã kêu vài tiếng thấy không ai đáp lại thì bước lên cầu dài. Trận pháp trên cầu dài khởi động, một con rồng nước từ dưới cầu bay lên cuốn lấy Sở Dật Phi kéo xuống nước.

Sở Dật Phi la làng:

- Cứu mạng, cứu mạng!

Tô Mộ cười lạnh, cứu mạng? Sở Dật Phi dù gì là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, con rồng nước đó chỉ là trận pháp cảnh cáo, trên người gã có thể bài Hầu phủ, nếu muốn rút ra ngoài rất dễ dàng. Có ý rơi xuống nước để nàng đi cứu? Loại người này cho chết chìm luôn.

Sở Dật Phi ở trong nước lúc chìm lúc nổi, thỉnh thoảng la vài tiếng. Tô Mộ bực mình, người này dù sao là đệ đệ tử của Nguyên Lăng Hồng, ồn ào bên bờ hồ làm xa gần đều biết, sau này gã dây dưa nữa thì rắc rối.

Nghĩ đến đây Tô Mộ kêu Sư Nghiêm đến:

- Sở Dật Phi dây dưa, ta linh cảm không tốt. Người đi cứu Sở Dật Phi, nếu hán dây dưa với người hãy phế tu vi của hán.

- Tiểu thư?

Tô Mộ bổ sung một câu:

- Đừng phế hoàn toàn, khiến hán ba, năm năm không thể tu hành là được.

Mặt Sư Nghiêm dữ tợn, nàng đương nhiên nghe theo mệnh lệnh của tiểu thư, nhưng làm vậy là hoàn toàn đắc tội phu nhân, sau này không có chỗ đứng trong phủ.

Sư Nghiêm không hỏi gì nữa, hóa thành luồng sáng vàng phá tan sương trắng lướt qua mặt nước hút Sở Dật Phi vào tay. Sư Nghiêm xách Sở Dật Phi như con gà, đến bờ hồ vẫn xách gã lơ lửng, nàng cúi đầu nhìn mặt gã.

Gương mặt này không có kinh sợ, tiểu thư nói đúng, người này không có ý tốt.

Thấy Sư Nghiêm không chịu buông tay mà cứ xách mình ướt sũng nước, Sở Dật Phi biến sắc mặt quát:

- Thả ta ra!

Sư Nghiêm càng nắm chặt hơn, tay giơ cao kéo mặt Sở Dật Phi lại gần nhìn kỹ, lỗ mũi to mấp máy ngửi mùi trên người gã.

Sư Nghiêm đầy khinh thường nói:

- Hồi quá, ngươi ăn nhiều đan dược mà còn chưa đến Trúc Cơ.

Sở Dật Phi nhú mày, đang định chửi thì người Sư Nghiêm phát ra yêu khí như có như không tỏa định thức hải của gã, đưa vào một lư ý niệm.

- Ngươi dám phát ra tiếng nào là ta diệt ngươi.

Người Sở Dật Phi tê dại, cảm giác sợ hãi khó tả lan tràn toàn thân, gã suýt sợ liệt người. Sư Nghiêm vốn là đại yêu mạnh mẽ, trước khi theo Tô Mộ thì đã tùy tùng mẫu thân nàng. Tuổi của Sư Nghiêm không thể tìm tòi, trước khi đến Hầu phủ thì nàng là yêu quái hoang dã.

Nghĩa là Sư Nghiêm đã giết vô số luyện khí sĩ, không thì nàng chẳng sống tới hôm nay. Yêu quái hoang dã là kinh nghiệm, tài liệu trang bị đối với luyện khí sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 177: Chung cực dây dưa (2)

Sư Nghiêm nảy lòng độc ác đang định tạo tai họa ngầm gì trong người Sở Dật Phi.

Khuyển Thập Lang từ xa chạy lại, hét to:

- Sở thiếu gia ở đây sao? Thiếu gia nhà ta mời Sở thiếu gia qua!

Sư Nghiêm không biết Sở Dật Phi đã bị Tô Kính dẫn mất một trận, nghe Khuyển Thập Lang kêu thì nhẹ nhàng buông tay. Sở Dật Phi hai chân chằm đất.

Sở Dật Phi vận chuyển hơi thở, mới rồi bị Sư Nghiêm hù chết khiếp, chân khí lao nhanh, người gã bốc hơi nước, luồng cuồng hong khô quần áo.

Khuyển Thập Lang thấy thế thăm xem thường. Đồ bị ướt có sao, vận chuyển chân khí kiểu đó đối với Sở Dật Phi tương đương trực tiếp tiêu hao mười phần trăm sức chiến đấu. Sĩ diện khổ thân, người này không có tài đánh nhau.

Sở Dật Phi không ngốc, trông thấy Khuyển Thập Lang liền biết Tô Kính phái tới.

Sở Dật Phi thăm giận trong lòng, lạnh lùng hỏi:

- Thiếu gia nhà ngươi là ai?

Khuyển Thập Lang không khách sáo với Sở Dật Phi, chế nhạo gã:

- Sở thiếu gia thật là dễ quên, mới rồi ở chỗ thiếu gia nhà ta còn xin hỗ trợ, thiếu điều muốn quỳ xuống. Sao rồi? Bơi lội bị cảm lạnh nhũn nhão sao?

Sở Dật Phi không ngờ một tiểu yêu mà dám nói chuyện kiểu đó với gã, nhưng Sư Nghiêm đang đứng bên cạnh làm gã không nổi sùng được.

- Sở thiếu gia, thiếu gia kêu qua kìa, Sở thiếu gia đi nhanh giùm, thiếu gia bận lắm.

Sở Dật Phi nghiến răng nói:

- Ta cũng rất bận.

- Bận bơi à?

- Mắc mớ gì tới người!

- Vậy ta đi nói với lão gia. Sở thiếu gia ở trong Hầu phủ hồng hách không thèm nhìn ai thì thôi, ngay cả thế tử cũng không để vào mắt. A, Sở thiếu gia là diệt tử của phu nhân, thế tử chỉ là nhi tử của phu nhân, diệt tử thì thân với nhi tử đúng không?

Khuyển Thập Lang không theo quy định khuôn phép, không biết sĩ diện là gì, mở miệng toàn đâm thâu tim người.

Sở Dật Phi tức giận mặt trắng bệch chỉ vào Khuyển Thập Lang nhưng không nói ra lời. Sở Dật Phi có thông minh nhanh nhạy đến đâu có Sư Nghiêm ở bên cạnh trấn áp, không lộn xộn được, muốn so thân phận thì gã không bằng Tô Kính.

Sở Dật Phi cố nén tức giận hỏi Khuyển Thập Lang:

- Thế tử tìm ta có chuyện gì?

Khuyển Thập Lang chối ngay:

- Ta chỉ là người chạy việc, nào biết thiếu gia tìm Sở thiếu gia vì chuyện gì?

Sở Dật Phi bắt được một câu lập tức quát nạt Khuyển Thập Lang:

- Thì ra là nô tài vậy mà dám nói chuyện kiểu đó với ta!?

Khuyển Thập Lang dùng ánh mắt vô cùng ngạc nhiên nhìn Sở Dật Phi:

- Sở thiếu gia xin nhớ cho, ta không phải nô tài của thiếu gia mà là con chó của thiếu gia. Thiếu gia kêu ta ăn phân ta liền ăn, thiếu gia kêu ta tìm Sở thiếu gia thì ta đến tìm.

Khuyển Thập Lang nói rất chân thành nhưng Sở Dật Phi tức điên, Khuyển Thập Lang so sánh gã với ăn phân, còn gì nhục nhã hơn không?

Sở Dật Phi đánh mất lý trí, tức giận quát:

- Nói cho thế tử biết bây giờ ta không rảnh, phải đến chỗ phu nhân!

Khuyển Thập Lang tiến lên kéo tay áo Sở Dật Phi quyết không buông tay:

- Sở thiếu gia phải rảnh!

Sở Dật Phi run bần bật:

- Buồn cười!

Khuyển Thập Lang mạnh hơn Sở Dật Phi làm gã không thể vùng thoát được.

Khuyển Thập Lang cười rất tiện:

- Chất liệu đồ của Sở thiếu gia tốt thật, chắc chắn, làn da cũng trơn mềm.

Sư Nghiêm nhìn bộ dạng của Khuyển Thập Lang, lắc đầu. Yêu tộc đã hết hy vọng rồi sao? Huyết mạch của Khuyển Thập Lang trông hơi lạ nhưng bộ dạng này thật là...

Sư Nghiêm vừa nói vừa bước lên cầu dài:

- Các người từ từ trò chuyện, ta về đây.

Sư Nghiêm tùy tay bày ra một kết giới thuật đạo, tạm thời ai muốn phá kết giới sẽ gây còi báo động lớn.

Đây là một loại thái độ, chỗ của Tô Mộ không hoan nghênh ai đến.

Khuyển Thập Lang cười nói với bóng lưng Sư Nghiêm:

- Đi mau đi mau, đừng ảnh hưởng ta và Sở thiếu gia bồi dưỡng tình cảm.

Sở Dật Phi suýt học máu, cái gì gọi là bồi dưỡng tình cảm? Gã mà thích một con yêu quái sao? Còn là giống đực!

- Nếu người không buông ra là ta la lên!

Khuyển Thập Lang nói rất khó nghe:

- Sở thiếu gia cứ la đi, có la rách họng cũng không người đến giúp, càng la thì ta càng hưng phấn!

Sao Sở Dật Phi có thể la lên, nếu có người đến nói rõ đầu đuôi ngọn nguồn thì gã khó tung tin đồn về sau. Nhưng Khuyển Thập Lang dấn sát người gã, ánh mắt mập mờ, miệng hôn hên làm Sở Dật Phi hơi sợ.

Lỡ tên này là loại yêu quái thái độ thì làm sao giờ? Yêu quái thích nhất kiểu như gã toàn thân là chân khí thuần dương.

Sở Dật Phi tưởng tượng cảnh thể thảm bị con yêu quái làm nát cục, gã vùng vẫy càng kịch liệt hơn.

Lúc này Sở Dật Phi đành lời Nguyên Lăng Hồng ra:

- Người muốn ta đi báo với phu nhân sao?

Về mặt Khuyển Thập Lang chân thành kinh ngạc nói:

- Báo với phu nhân? Sở thiếu gia, chúng ta mới vừa bắt đầu chưa tiến xa đến mức đó.

Sở Dật Phi cắn răng uy hiếp:

- Người còn không buông ra là ta cho người không chết từ tế được!

Khuyển Thập Lang nghe răng âm trầm thì thầm bên tai Sở Dật Phi:

- Người có tin là người chết trước không?

Khuyển Thập Lang là tên khốn ăn mềm không ăn cứng, thực lực của Sở Dật Phi không mạnh bằng thì chỉ có thể chịu thiệt. Nếu Sở Dật Phi đánh lại Khuyển Thập Lang thì Khuyển Thập Lang đã chạy trốn chết rồi. Trừ phi Tô Kính đứng sau lưng Khuyển Thập Lang thì gã mới có gan khiêu chiến người mạnh hơn mình.

Tô Mộ đứng bên cửa sổ buồn cười nhìn tình hình bên hồ. Trên bầu trời có bóng màu vàng xẹt nhanh qua, Tô Mộ giật mình đang định đánh rơi thì có một cục giấy rớt xuống. Tờ giấy không có lực lượng gì nhưng rơi rất chính xác, cục giấy chưa đến hai gram bay chính xác vào cửa sổ của Tô Mộ.

Cục giấy không có thuật đạo, không có mối uy hiếp gì, trận pháp phòng ngự không khởi động.

Tô Mộ vươn tay hứng cục giấy, là Ung Dương viết chữ thuyết minh tại sao Sở Dật Phi tìm đến, bên Tô Kính giải quyết thế nào.

Tô Mộ xem xong giật nảy mình. Nàng và Nguyên Lăng Hồng có quan hệ không quá tốt đẹp, nếu Sở Dật Phi đi tìm phu nhân cầu hôn thì nàng xui rồi.

Tô Mộ đứng ngồi không yên.

Tô Mộ nghĩ sao cũng cảm thấy chuyện này cực kỳ tệ cho mình nhưng không biết nên giải quyết thế nào. Bình thường không ai dám làm gì Tô Mộ vì nàng là nữ nhi của Tiêu Dao Hầu. Nhưng nếu phu nhân Tiêu Dao Hầu đòi mai mối nàng để nâng cao địa vị của Sở Dật Phi thì nàng lấy gì từ chối?

Bây giờ Tô Mộ mới hiểu lệnh đênh không chỗ nương dựa là sao. Nếu còn mẫu thân thì sẽ không cúi đầu trước Nguyên Lăng Hồng, có lẽ là Nguyên Lăng Hồng hại chết mẫu thân.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Con cá ngoài ý muốn

Tô Mộ càng nghĩ càng tức giận, nàng hối hận vì không kêu Sur Nghiêm giết Sở Dật Phi. Nhìn Sở Dật Phi bị Khuyển Thập Lang dây dưa, tay Tô Mộ lặng lẽ duỗi ra sau lưng. Cái bàn sau lưng Tô Mộ đặt một ngọc ẩn màu đỏ vàng, bên trong có hoa văn lõi điện bẩm sinh, là thứ then chốt điều khiển tất cả trận pháp trên hòn đảo.

Cầm thứ này ra ngoài chỉ là món pháp khí hơi tốt, nhưng ở đây thì là quyền lực chứa tể tất cả.

Nếu phát ra công kích khủng bố của nguyên hòn đảo thì Sở Dật Phi chết chắc, còn nàng sẽ bị trừng phạt thế nào? Tô Mộ nản lòng nghĩ, có lẽ từ nay bị giam cầm?

Trên đời luôn có loại người bé nhỏ không đáng kể nhưng bướng bỉnh cố chấp, loại người này sẽ hại chết rất nhiều người, ví dụ như Sở Dật Phi.

Tô Mộ nghiêng răng ken két, mu bàn tay nổi gân xanh. Tô Mộ chộp ngọc ẩn trong tay sắp công kích, nhưng nàng chợt thấy cảnh tượng rất đáng ngạc nhiên. Khuyển Thập Lang thè lưỡi liếm mặt Sở Dật Phi.

Da mặt Sở Dật Phi co giật, cổ họng phun ra chất lỏng.

Khuyển Thập Lang né sang bên cười toe nhìn Sở Dật Phi. Gã gật đầu lia bị Khuyển Thập Lang kéo tay áo đi Vãn Tâm cư của Tô Kính.

Trong khoảnh khắc Sở Dật Phi đã biến mất khỏi tầm nhìn, Tô Mộ đưa tay đến trước ngực, mu bàn tay nổi từng mảnh vảy giáp đỏ dựng đứng khép mở rồi nhạt dần.

Tô Mộ suýt kích phát yêu thân.

Tô Mộ thích yêu quái nhiều hơn nhân loại, nhưng nàng không muốn biến thành yêu quái chút nào. Hình dạng nhân loại mới là đẹp nhất. Tô Mộ xoay người nhìn mình trong gương, mặt không chút máu trông rất tiêu tụy.

- Sư Nghiêm, hãy đi xem chừng khi nào Tô Kính đến.

Tô Mộ cảm thấy mình không còn cột trụ, nếu vùng lên chống cự thì kết cục đáng lo, Tô Kính đã bị cuốn vào vậy chẳng bằng cùng nhau nghĩ cách xử Sở Dật Phi.

Ca ca, nhưng không biết người có thể che chở được như ta mong muốn không?

Có nhiều việc ảnh hưởng sâu xa bắt đầu từ chuyện nhỏ, nhưng dù người có trực giác cũng không thể ngăn cản việc đó xảy ra. Tô Kính cảm giác Sở Dật Phi sẽ gây ra việc lớn, dù hắn có giết gã cũng không ngăn được chuyện đó xảy ra, rất có thể khiến sự việc càng nghiêm trọng hơn.

Tô Kính tin tưởng Nguyên Thùy Vũ là ngoài ý muốn, việc Sở Dật Phi cũng vậy, nhưng hắn cảm giác có bàn tay vô hình đang khây dây đàn.

Tô Tuyết mất tích đến bây giờ còn chưa tìm được, đối phương không lợi dụng chuyện này làm hành động gì nhằm vào Tiêu Dao Hầu.

Sau đó trong Tô gia không ngừng xảy ra chuyện, rồi sẽ có ngày có một sợi dây xấu chuỗi tất cả lại. Khi Khuyển Thập Lang lôi Sở Dật Phi người hỏi chưa trở về, Tô Kính tạm buông lòng chán ghét gã, cho gã dùng thuật đạo thanh lý bản thủ trên người. Sau đó Sở Dật Phi được đưa vào phòng khách, ngồi trên ghế đối diện với Tô Kính.

Hai người cách cái bàn, ghế của Tô Kính cao hơn, tựa như thăm vắn.

Tô Kính mở miệng hỏi:

- Sở Dật Phi, ta không hiểu nhiều về ngươi, ta chỉ biết ngươi cần cù theo phụ thân của ta, dựa vào cẩn thận và năng lực tính toán xuất sắc đi đến vị trí khách khanh chỉ mất mười bốn tháng, đúng không?

Sở Dật Phi không hiểu tại sao Tô Kính hỏi vậy, gã chỉ biết gật đầu.

- Tính cách của ngươi không bao giờ mạo hiểm, hôm nay đột nhiên đến tìm ta muốn ta mai mối cho ngươi, làm ta cảm thấy không quá bình thường. Là ai gợi ý cho ngươi?

- Không ai gợi ý hết, tự ta...

- Đủ rồi.

Tô Kính lạnh lùng ngắt lời:

- Hôm nay ta nói những lời này với ngươi đã dùng thuật đạo ghi chép lại, nếu ngươi nói xạo nửa câu thì đừng mơ rời khỏi chỗ ta!

- Ngươi dựa vào cái gì!

- Chỉ bằng vào ta có giết ngươi thì mẫu thân của ta sẽ không làm gì!

Mắt Tô Kính ngưng tụ hai màu đen xám bắt đầu quan sát Sở Dật Phi, dù không thể nhìn xuyên thấu như cường giả Kim Đan nhưng ít nhất biết hắn đặt ra câu hỏi, Sở Dật Phi có nói dối không.

- Tô Kính, ngươi muốn làm cái gì?

Sở Dật Phi căng thẳng hét to:

- Rất nhiều người trông thấy ta bị người của ngươi mang về!

Tô Kính bật cười, nói:

- Nếu ta muốn giết ngươi thì sẽ e ngại bị người khác biết sao? Người của Nguyên gia làm gì được ta?

Sở Dật Phi câm nín, gã bỗng hiểu ra chênh lệch thân phận giữa mình và Tô Kính.

Sở Dật Phi cắn răng hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì chuyện này không bình thường. Với tính cách của ngươi sẽ không nghĩ ra ý này, chắc chắn ngươi bị ai đó ảnh hưởng nên hôm nay mới đến nói với ta.

Không nghe Sở Dật Phi lên tiếng, Tô Kính lạnh nhạt nói:

- Ta vốn không để bụng, đuổi ngươi đi là xong, không ngờ ngươi trực tiếp tìm Tô Mộ. Ngươi có biết là nếu còn dây dưa tiếp thì Tô Mộ sẽ giết ngươi?

Sở Dật Phi sững sờ, gã không tin lời Tô Kính.

- So với để Tô Mộ giết ngươi chẳng bằng ta ra tay, ngươi hiểu đạo lý trong đó không?

Nhìn Tô Kính nói chuyện nghiêm túc, lòng Sở Dật Phi lạnh lẽo. Chẳng phải chỉ cầu hôn sao? Cần gì nào là chết nào là sống?

Tô Kính mỉm cười nói:

- Ta nghĩ thế này, làm mẫu thân tức giận chẳng bằng khiến mẫu thân buồn một lúc, hoàn toàn quên mất ngươi đi. Nếu tức giận sẽ ảnh hưởng tu hành.

Sở Dật Phi nhìn thấy bóng dáng Tiêu Dao Hầu từ nụ cười của Tô Kính.

Hai phụ tử đều là kẻ tâm ngoan thủ lạt!

- Ngươi biết đấy, khi ta còn nhỏ bị người trọng thương, đến bây giờ vẫn chưa tìm được kẻ thù này. Trong lần phục kích đó phụ thân bị tổn thất nặng nề, mười mấy năm mới tu dưỡng lại được. Nên ta ngẫu nhiên điên lên nghi thần nghi quỷ cũng bình thường, mẫu thân sẽ thông cảm. Giờ thì ta hỏi ngươi, là ai xúi ngươi đến? Nếu ngươi vẫn nói đó là ý của ngươi thì ta ra tay thật.

Sở Dật Phi sợ rồi, gã vốn cho rằng với thân phận của Tô Kính sẽ không làm gì gã, nhưng bây giờ hẳn ngời phía đối diện, bình tĩnh ung dung nói tại sao muốn giết gã. Bản năng luyện khí sĩ khiến Sở Dật Phi cảm nhận mùi chết chóc.

Tô Kính giết sẽ phải chịu hậu quả gì?

Cầm tức?

Cái chết của gã như trò cười.

Sở Dật Phi cẩn thận nhớ lại:

- Ta... ta không nhớ ra.

Sở Dật Phi phát hiện không biết khi nào thì có ý muốn tìm Tô Kính hỗ trợ xin cưới Tô Mộ, lẽ ra gã không nên có ý tưởng này, nhưng thật sự xảy ra.

Hình như có một điểm nào đó trong cuộc đời gã đã bị người đào mất, ý tưởng sinh ra từ khoảnh khắc đó.

Sở Dật Phi biến sắc mặt, gã bị tính kẻ!

Tô Kính cũng không tin nổi, thôi miên chiều sâu đã thành công, Sở Dật Phi muốn nói dối cũng không được. Bị mất trí nhớ bình thường vô dụng với thuật thôi miên của Tô Kính, não người sẽ lưu trữ mọi tin tức chẳng qua ngươi không biết nó cất ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Thích khách (1)

Tô Kính không phải học giả sinh vật nhưng hẳn thuộc bộ môn đặc biệt, có quen vài người. Tô Kính nghe nói vài gián điệp lợi dụng đặc tính này của bộ

não cưỡng ép ghi nhớ tư liệu kẻ địch rồi chọn quên đi, khi nào về nước thì dùng thuật thôi miên lấy ra.

Tô Kính nói:

- Sở Dật Phi, chuyện này rắc rối lớn, ngươi chờ ở đây, ta kêu lão sư lại bảo vệ chúng ta rồi đi gặp phụ thân nói rõ ràng.

Bây giờ người duy nhất Tô Kính tin là Lâm Hoành Sơn, hẳn không tin vào Đại Quân Gia, Nhị Quân Gia.

Sở Dật Phi chậm rãi gật đầu, nếu như chuyện này là giả bị lợi dụng, đưa đến chỗ Tiêu Dao Hưu có lẽ sẽ có cách tìm ra sự thật. Chuyện này hơi mạo hiểm với giả, Sở Dật Phi không tin có người đánh lén mình trong Hầu phủ nhưng giả buộc phải nghe theo ý kiến của Tô Kính.

Từ Đẳng đã dẫn người đi tìm Lâm Hoành Sơn, Tô Kính dùng ngọc phù truyền âm liên lạc với Tiêu Dao Hưu.

Trong Lăng Uyển Thụ Hải. Tiêu Dao Hưu nhìn ngoài cửa ỏ, nghe Tô Kính bình tĩnh thuật lại từ ngọc phù, lòng thầm khó hiểu. Hiện giờ Tiêu Dao Hưu không thích hợp thi triển bất cứ năng lực nào, Tô Kính không rõ nhưng chắc chắn kẻ thù biết, vừa đúng lúc này Sở Dật Phi xảy ra chuyện, quá trùng hợp.

Tiêu Dao Hưu cảm thấy Tô Kính phân tích rất chính xác, sự việc liên quan Tô Mộ, giả thừa dịp ngọc phù truyền âm chưa kết thúc dặn Tô Kính mang Sở Dật Phi đến Lăng Uyển Thụ Hải.

Tiêu Dao Hưu phái hai đại yêu Nha Đầu, Vũ Y đi hỗ trợ. Có người dám thò tay vào trong Hầu phủ thì rất có thể bên trong phủ có nội quý. Người này không cần quá mạnh, chỉ cần có kỹ xảo ám sát tốt chút là có thể diệt khẩu Sở Dật Phi.

Vì thực lực của Sở Dật Phi không được tốt, Tiêu Dao Hưu dùng giả vì tài giỏi tính sổ, biết bói toán, trù tính chung tiền lương.

Một phút sau Lâm Hoành Sơn đã đến Ván Tâm cư của Tô Kính, bên cạnh mang theo hai tiểu yêu mặc giáp sắt, lưng đeo dao bén, trông không khác gì thân binh ở Hầu phủ.

Tô Kính từ cửa sổ nhìn lên trời. Bích Nhãn Thần Nha đã xuất hiện, đặc biệt thấp người quanh quần bên trên Ván Tâm cư. Bích Nhãn Thần Nha không bị linh lung thạch ảnh hưởng, đôi mắt xanh lục xuyên thấu mọi huyền thuật trên đời.

Vũ Y mặc váy dài màu đen chờ ở cửa, Tô Kính nhìn nha hoàn bên cạnh mình, sự việc lần này các nàng không giúp được gì.

Tô Kính ra lệnh:

- Các người chờ ở đây, ta tự đi một chuyến.

Tô Kính ra hiệu Khuyển Thập Lang, Ứng Dương đi theo mình gặp Tiêu Dao Hưu.

Tô Kính chỉ dùng thuật thôi miên thăm dò, hoàn toàn không ngờ bắt được cá lớn. Sở Dật Phi cung cấp tin tức gần bằng cá lớn, chỉ cần tìm ra kẻ dụ dỗ giả từ sâu trong linh hồn là thắng.

Lâm Hoành Sơn nhìn Sở Dật Phi, vỗ vai giả hỏi:

- Ngươi là quân nhân, mặc trọng giáp được không?

Trong Hầu phủ có khi nào xuất hiện người ám sát Sở Dật Phi không?

Tô Kính cảm thấy sẽ không, nhưng nếu Sở Dật Phi chết thì người bên cạnh Tiêu Dao Hưu sẽ cảm thấy bất an. Chuyện này xác suất nhỏ cỡ nào cũng không cho phép nó xuất hiện.

Lâm Hoành Sơn trùm ba lớp áo giáp lên Sở Dật Phi rồi đặt trên lưng con gấu đen thô to. Gấu đen cũng là yêu vật, trình độ Tiên Thiên kỳ, nó không thể biến hình người nhưng rất mạnh, da dày thịt béo. Đẳng trước treo phù giáp, nó mà chạy nhanh thì bức tường cũng bị đụng thủng.

Vũ Y đi đằng trước, Lâm Hoành Sơn ở đằng sau, Tô Kính triệu hoán Ngã Thiết thú cười lên đi song song với Sở Dật Phi. Sở Dật Phi mặc áo giáp không muốn nhúc nhích đầu, nản lòng muốn chết.

Giả vốn có cơ hội vào vòng hạch tâm phụ tá Tiêu Dao Hưu, giờ xem ra có thể sống sót được không là cả một vấn đề. Là tên khốn kiếp nào trộm mất ký ức của giả, làm giả rớt xuống hố to này?

Trên bầu trời, Bích Nhãn Thần Nha thấy bên dưới có con ưng nhỏ cánh màu vàng bay lượn, nhận ra là Ứng Dương thuộc hạ của Tô Kính. Bích Nhãn Thần Nha giảm chậm tốc độ lui về sau, với tốc độ của mình nàng có thể trong thời gian ngắn nhất lo cho bất cứ ai trong đoàn người.

Ra khỏi Ván Tâm cư đi hướng nam là đảo nhỏ Tô Mộ, hướng đông là chỗ ở của Nguyên Lăng Hồng phu nhân Tiêu Dao Hưu. Đoàn người quẹo cua đi hướng tây.

Hướng tây đi lên đất gập ghềnh, trong Hầu phủ đường cho xe chạy đều cùng một độ cao, không có sườn dốc, dù đằng trước là ngọn núi cũng phải chẻ ra lát đường.

Nếu có người muốn ám sát Sở Dật Phi thì môi trường này khá tốt, nhưng kẻ đó phải ôm quyết tâm sẽ chết. Thuật đạo công kích từ xa không thể giết Sở Dật Phi được nhiều tầng bảo vệ, công kích dồn dập gần người thì không thể trốn khỏi mấy cường giả cảnh giới Kim Đan truy sát.

Công kích gần người mà thành công thì thích khách phải cỡ cảnh giới Kim Đan. Một Kim Đan sẽ mạo hiểm mạng sống sao?

Vũ Y hoặc Lâm Hoành Sơn chặn được đợt công kích đầu tiên thì sau này sẽ xúc phát đại trận Hắc phủ. Khi đại trận phát động, dù là cường giả Kim Đan lục trọng cũng chết bởi vòng vây của nhóm Lâm Hoành Sơn.

Vì đại trận Hắc phủ có quyền lực sử dụng trận pháp hoàng tộc nguyên Ngọc Kinh thành.

Mỗi địa mạch, thân cây, kiến trúc đặc biệt trong Ngọc Kinh thành đều là một phần của trận pháp. Đương kim đệ hạ tiêu phí mấy chục năm gieo trồng rừng rậm chiến tranh vòng quanh Ngọc Kinh thành, vô số thụ yêu bị hàng phục tham gia vào trận pháp khổng lồ này, khai chi tán diệt.

Những thụ yêu được hoàng đế sắc phong tẩy đi yêu khí, giấu kiếp số thiên đạo trở thành một đám sinh linh trung thành nhất bảo vệ Ngọc Kinh thành.

Tất cả khiến Ngọc Kinh thành không gì phá nổi.

Con đường này quanh co khúc khuỷu, còn phải xuyên qua rừng cây âm u. Cổ thụ chọc trời che lấp tia nắng, chỉ có rải rác yêu thú phát ra ánh sáng chiếu rọi con đường bùn lầy dưới bóng cây.

Tô Kính nhìn hai bên, hỏi Sở Dật Phi:

- Ngươi hy vọng có người ám sát mình hay không?

- Ta hy vọng là có, ít ra chứng minh ta trong sạch.

Tô Kính cười nói:

- Đã đến lúc này ngươi nên suy nghĩ cách sống tiếp đi, trong sạch có ích gì? Nếu phụ thân cảm thấy ngươi không ổn còn giữ ngươi ở Hắc phủ chế tạo mâu thuẫn sao?

Sở Dật Phi nghiêng răng nói:

- Dù chết ta cũng muốn chết rõ ràng!

Sở Dật Phi không phải kẻ hiền lành ngu dốt, ra từ Nguyên gia Tịnh châu có mấy người kém cỏi? Đúng là Sở Dật Phi sợ chết nhưng đến mức này thì sợ chết chỉ là thứ yếu, nếu Tiêu Dao Hắc không tin có người đứng phía sau thì gã sẽ sống không bằng chết.

Chú!

Một tiếng còi ngắn, yêu thú trong rừng cây trở nên táo bạo xao động. Vũ Y ngửa đầu hú to, yêu thú bị tiếng còi kích động lộn xộn lập tức mềm nhũn nằm dưới đất không dám nhúc nhích chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Thích khách (2)

Vũ Y cười nhạt, những tiểu yêu này ít có Trúc Cơ, muốn dựa vào chúng nó chế tạo hỗn loạn là xem đại yêu như nàng vô hình sao?

Tô Kính thấy Vũ Y định đuổi theo tiếng còi lập tức ra lệnh:

- Đừng đuổi theo, kẻ đó không rời khỏi Hắc phủ được!

Vũ Y chậm bước, ngoài đầu nhìn Tô Kính, biểu tình của hắn không khác lạ nhưng không còn cười.

Quả nhiên đã thò tay vào trong Hắc phủ, thúc đẩy yêu thú bạo động rồi thừa dịp ám sát Sở Dật Phi, kế hoạch này không quá tốt nhưng trong lúc gấp gáp đã làm không sai. Hơn nữa Vũ Y đi truy sát người thổi còi thì rất có thể đối phương còn thủ đoạn về sau.

Người thổi còi không thể nào không để lại manh mối gì, nếu đuổi theo rất có thể là một cái xác, chiến đấu sau lưng cũng chấm dứt, không thể bảo vệ Sở Dật Phi được.

Tô Kính rất bình tĩnh, có phong cách đại tướng. Tô Kính là người thường hay nghiên cứu hiện đại và chiến tranh, muốn thiết kế vũ khí chiến tranh thì phải hiểu chiến tranh, hẳn rằng chiến tranh không thua gì người thế giới.

Người thổi còi biến mất, người núp trong rừng cây không công kích. Hai cường giả một trước một sau bảo vệ Sở Dật Phi, trên bầu trời còn có một con Bích Nhân Thân Nha, nếu không thể điều bót một cường giả đi thì bọn họ không nắm chắc chút nào.

Đoàn người Tô Kính có kinh không hiểm xuyên qua rừng cây, lúc này đã cách chỗ ở của phu nhân Tiêu Dao Hầu rất xa, ra lệnh thẳng hướng đông nam đến Lăng Uyển Thụ Hải.

Không có địa điểm thích hợp phúc kích, càng đi dần có nhiều kiến trúc hơn. Thân bình thanh lý đường sạch sẽ, không chỗ nào có thể giấu người.

Nhóm Tô Kính bảo vệ Sở Dật Phi đến Lăng Uyển Thụ Hải, xung quanh đã có mấy trăm thân binh, hơn ba mươi luyện khí sĩ Hầu phủ đi ra đón Sở Dật Phi vào.

Tô Kính cùng vào theo, hẳn muốn xem Tiêu Dao Hầu xử lý Sở Dật Phi thế nào.

Đoàn người lên cầu thang, Tô Kính phát hiện đường đi khác hẳn với trước. Vẫn là bậc thang đó, sau khi đi lên lại như vào không gian khác.

Có tổng cộng ngàn bậc thang, xoay quanh mấy lần, đến đỉnh là một căn phòng lớn, xung quanh khám pha lê trong suốt. Đứng thấy lạ, ở thế giới này pha lê mắc nhưng rẻ hơn cửa sổ giấy cao cấp.

Đại sảnh hình bát giác, đi lên không thấy lối ra ở đâu. Một mình Tiêu Dao Hầu đứng bên tường pha lê chăm chú nhìn ra ngoài. Ngoài tường biển mây cuộn trào, dải sáng vàng đầy trời.

Trời sáng rồi? Tô Kính rất ngạc nhiên, hẳn có nghiên cứu môi trường tự nhiên của thế giới này, theo Ứng Dương nói thì bay lên trời cao vạn trượng không khí vẫn không loãng bớt, ít nhất phải trên hai mươi lăm vạn trượng mới thấy cửu thiên cương khí bắn xuống ánh sáng. Không khí trong thế giới này rất dày, hiện tại độ cao cỡ bao nhiêu? Ít ra cũng trên vạn trượng. Lầu cao mười ba tầng không thể nào lên được độ cao này, lúc này đi lên Tô Kính không thấy có dao động không gian chuyển đổi.

Nhóm Lâm Hoàn Sơn cho Sở Dật Phi leo xuống gấu đen, đi đến trước mặt Tiêu Dao Hầu, mọi người đứng cách xa. Sở Dật Phi dù gì là đệ tử của Nguyên Lăng Hồng, không nên làm gã quá khó xem, dù Tiêu Dao Hầu rất có thể sẽ giết gã.

Tiêu Dao Hầu đưa lưng hướng Sở Dật Phi chỉ ngoài bức tường hồi:

- Người biết đây là nơi nào không?

Sở Dật Phi lắc đầu, gã thật sự không biết. Dù làm phụ tá cho Tiêu Dao Hầu nhưng Sở Dật Phi chưa từng đến nơi này.

- Chỗ này là phi chu thứ chín của Đông Tần đế quốc. Làm Đại Tư Mã, hoàng đế bệ hạ cho phép ta sử dụng vì mục đích tư nhân. Chúng ta đang ở trên chín tầng trời, mặc kệ kẻ uy hiếp người là ai đều sẽ không đến đây được.

Sở Dật Phi nghe Tiêu Dao Hầu nói câu này mới hoàn toàn yên lòng, gã rất sợ chết, nếu Tiêu Dao Hầu muốn giết gã thì đã không đưa gã đến đây.

- Đế quốc bây giờ có nhiều người muốn chết nên đến tìm ta gây sự. Ta thì tu hành đến phút then chốt, vừa phải lo giải quyết bao nhiêu công việc, tổ chức tây chinh. Nhiều lúc ta sẽ dùng cách thô bạo nhất giải quyết loại rắc rối này, nhưng chuyện hôm nay thì khác, người là đệ tử của Lăng Hồng, ta không thể giết người như vậy.

Sở Dật Phi bắt lấy cơ hội dẻo miệng kéo gần quan hệ:

- Cô phụ muốn ta làm gì? Miễn không cắt mở đầu ra kiểm tra là được.

- Năm xưa khi ta chưa thành tựu Kim Đan, ở Loạn Ly uyên được một hộp gương, đó là ma khí người Pháp gia để lại, có thể tìm ra khiếm khuyết từ trong linh hồn. Dù bị người tổn thương căn nguyên, mất trí nhớ cũng có thể dùng hộp gương này tạm thời bổ sung. Ta chỉ cần biết ai muốn lợi dụng người, nhưng về sau người không thể theo bên cạnh ta, ta đưa người đi biên quan bắc vực, đứng ở trong Ngọc Kinh thành tránh cho chết rồi còn không biết mình chết thế nào.

Sở Dật Phi biến sắc mặt, làn da nửa hồng hào đổi màu xanh lè, đột nhiên ngón tay gã bắn ra năm móng gấp khúc từ sau lưng ôm eo Tiêu Dao Hầu. Móng tay sắc bén xuyên qua trường bào đâm sâu vào Tiêu Dao Hầu.

Đám người Tô Kính giật nảy mình, vì thực lực của Sở Dật Phi không quá tốt, Tiêu Dao Hầu rất mạnh nên bọn họ mới cho gã đến gần Tiêu Dao Hầu. Mới rồi Sở Dật Phi nhào lên mọi người đều không dự đoán được.

Có thể giấu nhiều Kim Đan, qua mắt Tô Kính phát ra một kích tất sát, Sở Dật Phi cũng là Kim Đan?

Bàn tay Tiêu Dao Hầu cong ra sau đánh Sở Dật Phi xụi lơ, gã bỗng khom người học bài máu, máu có màu xanh đầy mùi tanh hôi.

Tiêu Dao Hầu hờ hững nhìn Sở Dật Phi, hỏi:

- Là ai? Mượn xác hoàn hồn sao?

- Ha ha ha ha ha ha!

Sở Dật Phi cười như điên, nói:

- Tiêu Dao Hầu, ngươi có từng nghĩ đến ngày này không? Để ta đến gần ngươi, đưa độc thiên nhân ngũ suy vào?

- Khụ.

Tiêu Dao Hầu che miệng, máu len qua kẽ tay, máu màu xanh lục.

Tiêu Dao Hầu cố nuốt ngược máu trong khoang miệng, lau tay vào vạt áo:

- Rốt cuộc ngươi là ai?

- Ngươi hãy chết trong mơ hồ đi, dù sao người chết trong tay ngươi nhiều không đếm hết, báo thù cho ai đều không quan trọng. Tóm lại sau trăm ngày ngươi sẽ hóa thành tro bụi, cho dù ngươi đã thành tựu chân tiên cũng khó thoát chết, ha ha ha ha ha ha!!

Tiêu Dao Hầu cau mày như cố nén đau đớn:

- Ta có chết ngươi cũng không đi được, đang trên chín tầng trời, dù ngươi là hồn thể cũng không quay về được.

Làn da Sở Dật Phi cứng dần, nét mặt càng quái dị:

- Tiêu Dao Hầu, chết một mình ta có là gì? Hoàng đế thích kiếm công lớn muốn tây chinh, không biết bao nhiêu luyện khí sĩ phải chết, bao nhiêu binh sĩ vô tội ra đi. Ngăn cản hai quân thần các ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Nhân Tiên (1)

Phập!

Một tia sáng đen bắn ra từ tay Lâm Hoành Sơn, là một cây đinh sắt ghim chân Sở Dật Phi, cố định xương đùi của gã trên sàn nhà.

Không biết cây đinh sắt có lực lượng gì mà lời nói của Sở Dật Phi chuyển thành ngôn ngữ phức tạp kỳ lạ, những người có mặt không nghe hiểu.

Tiêu Dao Hầu sừng sốt, là tiếng quốc gia Tà Thần, còn là tiếng của quý tộc. Tiêu Dao Hầu định tây chinh nên nghiên cứu nhiều tài liệu, quốc gia Tà Thần có nhiều nước nhỏ nhưng ngôn ngữ giữa các quý tộc đại khái giống nhau.

Ngôn ngữ trong bình dân thì khó giao lưu.

Nghe đồn ngôn ngữ của quý tộc đến từ thần linh nên mới gần giống nhau.

Tiêu Dao Hầu cứ tưởng Sở Dật Phi bị người dùng cách mượn xác hoàn hồn khống chế thân thể, mình chết rồi còn không biết, xuyên qua giữa âm dương tìm kiếm cơ hội.

Tiêu Dao Hầu muốn kiểm tra linh hồn mới bị Sở Dật Phi bùng nổ chống cự, có lẽ là dư nghiệt Âm Dương gia làm. Nhưng Lâm Hoành Sơn đánh một phát khiến kẻ khống chế thân thể tiên sinh bị vạch mặt, là Tà Thần phương tây phái tới.

Chuyện này càng lớn, người Tà Thần phương tây phái đến công kích Tiêu Dao Hầu, dùng kịch độc thiên nhân ngũ suy. Đó là độc dược của Đạo Môn, đã bị hoàng thất cấm, nếu ai dám dùng sẽ là họa diệt tộc.

Thứ này có lẽ khó ám toán cường giả nhưng mỗi gia tộc, mỗi Đạo Cung đều có thiên tài chưa lớn lên, nếu sử dụng thiên nhân ngũ suy chỉ độc vào những mầm non này thì không ai cứu mạng họ được.

Tô Kính thấy rất lạ, mọi người đều không tiến lên, mặc kệ Tiêu Dao Hầu bị thương trò chuyện với Sở Dật Phi nguy hiểm kia.

Đôi mắt Tô Kính quét qua vết thương của Tiêu Dao Hầu mới thấy có gì kỳ. Trong người Tiêu Dao Hầu không có thanh minh chân khí mà Tô Kính quen thuộc, Tiêu Dao Hầu cường đại này chỉ là một khô lồi, chân thân thì không biết ở đâu.

Lâm Hoành Sơn không quan tâm sự chết sống của Tiêu Dao Hầu, hai đại yêu liên kết tinh thần với Tiêu Dao Hầu, biết gã không bị thương. Nếu Tiêu Dao Hầu trúng độc thiên nhân ngũ suy thì hai đại yêu sẽ bị liên lụy trước tiên.

Tiêu Dao Hầu khẽ kêu:

- Người đâu?

Hai mươi binh sĩ lập tức đi đến, tay nâng vải trắng, trên vải trắng có quan tài thủy tinh.

Hai mươi binh sĩ mặt không biểu tình nâng Sở Dật Phi lên nhét vào quan tài thủy tinh, Tô Kính phát hiện kích cỡ quan tài chỉ bằng một phần ba Sở Dật Phi, gã bị nhét vào căng đầy.

Sở Dật Phi huyền thiên tiếng phượng tây bị chặn lại, quan tài đầy nắp rồi không còn tiếng động nào lọt ra ngoài được. Tiêu Dao Hầu đứng bên tường nhanh chóng già đi, cơ bắp héo rút trước mặt mọi người rồi hóa thành bụi bặm, chỉ để lại khung xương trắng tinh đứng đó.

Khôỉ lồi của Tiêu Dao Hầu có lực lượng cảnh giới Kim Đan, chỉ cỡ Kim Đan nhất trọng nhưng vô cùng quý giá, không biết bồi dưỡng bao nhiêu năm, bỏ ra bao nhiêu tài liệu mới tạo nên khôỉ lồi sống động như vậy. Tô Kính không thi triển năng lực đặc biệt nên không nhìn ra thật giả.

Tô Kính tính sơ, khôỉ lồi cảnh giới Kim Đan nhất trọng chỉ kiên trì chưa đến ba phút đã bị chất độc thiên nhân ngũ suy hủy. Mặc dù do khôỉ lồi thiếu thủ đoạn tự lành nhưng cường giả Kim Đan thật sự cũng không gắng gượng qua một ngày được.

Trong đại sảnh chỉ có Lâm Hoành Sơn nghe hiểu Sở Dật Phi nói gì.

Sở Dật Phi kinh kêu: Tam hoa tụ đỉnh, hoàng khăn lực sĩ, Nhân Tiên...

Tiêu Dao Hầu tu hành Nhân Tiên?

Nghe nói thời kỳ thượng cổ luyện khí sĩ không phi thăng cũng có thể thành tiên, về sau thiên đạo pháp tắc càng lúc càng nghiêm khắc, sau Kim Đan cửu trọng phải phi thăng. Tiêu Dao Hầu chắc là Kim Đan lục trọng thật sự sao có thể tu thành Nhân Tiên, tam hoa tụ đỉnh?

Nhưng khôỉ lồi của Tiêu Dao Hầu trông rất giống thủ đoạn tam hoa tụ đỉnh mới chế tạo ra được, không thì gã đã chẳng tùy ý hy sinh khôỉ lồi.

Nhân Tiên chế tạo loại khôỉ lồi này chỉ có hai, ba năm tuổi thọ, sau khi chết có thể tái tạo ra cái mới ngay. Một Nhân Tiên không được tạo ra hơn mười khôỉ lồi thế này, mỗi khôỉ lồi đều có cảnh giới Kim Đan.

Hai mươi binh sĩ mặt không biểu tình là khôỉ lồi cấp thấp hơn chút, tên là hoàng khăn lực sĩ, chế tạo càng dễ nữa, cảnh giới cỡ đỉnh Trúc Cơ. Chúng nó không e ngại cái chết và đau đớn, sức sát thương không thua gì khôỉ lồi Kim Đan.

Lâm Hoành Sơn hiểu biết Đạo Môn đã xem như sâu nhưng gã chưa từng nghe nói người tu luyện Thanh Minh Chân Giải có thể thành tựu Nhân Tiên khi là Kim Đan lục trọng.

Nếu Tiêu Dao Hầu đã là Nhân Tiên, dù Lâm Hoành Sơn ngưng kết ra Bạch Hổ nguyên thai chưa chắc đánh lại gã. Vì Bạch Hổ nguyên thai vẫn là thủ đoạn nhân gian không phải thần linh.

Tiếng rầm rắc khe vang, tường pha lê đằng sau khung xương mở ra cánh cửa, Tiêu Dao Hầu bước chậm từ tầng mây bên ngoài vào. Tiêu Dao Hầu luôn quan sát mọi việc trong đại sảnh, nếu khoảng cách quá xa thì khôỉ lồi mới chế tạo không ứng biến tốt.

Phân thân Nhân Tiên thực lực từ từ tăng trưởng, truyền thuyết không thể tin, Tiêu Dao Hầu chế tạo phân thân nếu có đủ thời gian thì có thể tu hành đến Kim Đan lục trọng. Hoàng khăn lực sĩ có thể đột phá cảnh giới Kim Đan tiếp tục tu hành lên trên.

Đây là thủ đoạn của tiên gia, ban mạng sống cho khôỉ lồi.

Tiêu Dao Hầu quét mắt mọi người trong đại sảnh, gã chủ yếu quan sát Lâm Hoành Sơn và Tô Kính.

Lâm Hoành Sơn bình tĩnh, nhưng Tô Kính thì sao? Tiêu Dao Hầu nhìn Tô Kính, thấy đôi mắt hấn xoay tròn kỳ lạ.

Tiêu Dao Hầu ngoác tay:

- Kính nhĩ qua đây.

Tô Kính thấy cảnh tượng kỳ lạ trên đỉnh đầu Tiêu Dao Hầu, giống như có không gian trên đầu gã, mưa hoa không ngừng rơi.

Tô Kính bước đến trước mặt Tiêu Dao Hầu, gã giơ tay vuốt xương phân thân của mình. Các phù văn trên xương phân thân tan rã, trong phút chốc từ đầu đến chân hóa thành bụi bặm.

Lúc này Tô Kính mới nhận ra hấn không hề sợ hãi đến gần Tiêu Dao Hầu.

Tiêu Dao Hầu hỏi:

- Người xem hiểu không?

Tiêu Dao Hạo hút phù vân từ trong xương phân thân ra nhưng không giấu Tô Kính, những người khác thì không thấy được.

Tô Kính trầm giọng nói:

- Xem không hiểu chút nào, chỉ nhớ một phần.

- Đôi mắt của người thật thú vị, có Ngũ Quỷ Sinh Nhãn Lôi?

Tô Kính trả lời:

- Đúng, còn có một loại chân khí, nhi tử tu luyện không đủ.

- Là gặp họa được phúc, làm người nên biết thỏa mãn, lần trước Kính nhi không bị gì đã là rất may mắn.

Tô Kính không cung kính nghe dạy bảo mà nói ra suy nghĩ của mình:

- Nếu con người thỏa mãn đã không tu tiên.

Nếu con người chịu thỏa mãn thì thượng cổ làm gì có nhiều thần tiên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Nhân Tiên (2)

Tiêu Dao Hạo cười, lúc còn trẻ gã từng nghĩ vậy, nhưng con người từ khi sinh ra đã định trước cách cục, muốn thay đổi cách cục thì mỗi một biến đổi nhỏ đều là hành động nghịch thiên.

Người thích hợp tu luyện thì kiếp số nhẹ, người không thích hợp tu luyện lần đầu tiên gặp kiếp số rất có thể sẽ chết.

- Sau lễ thành niên người và Tô Mộ cùng đi Dục châu một chuyến, ta xếp người bảo vệ người. Điều người muốn làm ta sẽ giúp đỡ, nhưng không thể sử dụng đồ của gia tộc, ta có cất chứa riêng một ít, người có thể đi xem.

Lần này Tô Kính cúi đầu xem như cảm ơn Tiêu Dao Hạo.

- Đi kêu Tô Linh đến, Hoàng Sơn, người đi với Tô Linh đưa gian tế Tà Thần phái tới đến hoàng cung, sẽ có người tiếp ứng các người. Người đi chỉ vì phòng ngừa bất trắc.

Lâm Hoành Sơn lên tiếng:

- Rõ!

Lâm Hoành Sơn thầm lấy làm lạ tại sao Tiêu Dao Hạo không giữ Sở Dật Phi lại tự thăm vấn, không lẽ lực lượng Nhân Tiên đã có thể nhìn thấu bí mật trong linh hồn Sở Dật Phi sao?

- Tô Kính, chuyện lễ thành niên hơi rắc rối. Bộ hạ phái người cầu hôn, việc của người và Vô Ưu công chúa đã định. Bên Khương thị đang sắp xếp diễn lễ đính hôn, nên lễ thành niên của người sẽ có hoàng tộc đến, người các gia tộc lớn cũng sẽ có mặt. Đây là lần đầu tiên chín gia tộc lớn liên nhân với hoàng tộc.

- Cái này có gì rắc rối?

- Sẽ có người khiêu chiến với người.

- Rảnh thật.

- Không rảnh, đây là vì để thanh danh của người truyền bá ra, chờ khi người và Tô Mộ đi trung bình đưa ra điều kiện thấp chút thì sẽ có người đồng ý theo người.

- Người tám gia tộc đều đến khiêu chiến với nhi sao?
- Là chín gia tộc, Tô gia cũng sẽ đưa người ra.
- Lý gia Định châu có khi nào phái người đặc biệt mạnh làm nhi mất mặt không?
- Rất có thể, hoàng đế cũng không có cách ngăn cản.
- Nhi chỉ còn hơn hai tháng?
- Cho nên từ hôm nay trở đi ngươi hãy theo ta, ta sẽ truyền dạy chiến pháp liên quan Thanh Minh Chân Giải, giúp ngươi luyện chế chút đồ. Ngươi có thể vào xem kho phòng của ta.

Tô Kính không vui mừng chút nào ngược lại thậm chí thắc mắc, có nhiều lời hán không thể hỏi. Tô Kính có nhiều bí mật, làm sao hán có ý nghĩ dòm ngó suy nghĩ thật của Tiêu Dao Hạo.

Tiêu Dao Hạo chợt hỏi:

- Tô Kính, ta nghe nói ngươi đang thiết kế bản vẽ chiến hạm bay mới?
- Chỉ phác thảo chút ít.
- Vậy ngươi nhìn kỹ trên thuyền này đi, ta đến chỗ mẫu thân của ngươi, thế nào cũng phải nói rõ việc Sở Dật Phi. Ngươi xem đủ rồi thì để binh sĩ ở đây đưa xuống dưới.

Tiêu Dao Hạo sắp xếp xong mang theo nhóm Lâm Hoành Sơn rời khỏi chiến hạm bay.

Tô Kính được đến cơ hội này đương nhiên sẽ không bỏ qua. Tiêu Dao Hạo vừa đi thì có một đội binh sĩ đến, người dẫn đầu có đẳng cấp thiên tướng, gõ chấp tay với Tô Kính rồi làm động tác mời, không nói chuyện. Tô Kính đi theo đến một góc đại sảnh, thấy có cửa dưới chân.

Xuống tầng hai, nơi này phòng rậm rạp như tổ ong. Phòng lớn là nhà kho, không biết chứa trang bị vũ khí gì. Tô Kính xuống tầng ba được dẫn đến căn phòng hình bát giác, giữa phòng có một bình đài kim loại màu thanh đồng, vòng tròn với đường kính sáu trượng.

Mười mấy luyện khí sĩ ngồi chính giữa.

Thiên tướng nói xong ra khỏi phòng:

- Thế tử, bình đài này là thứ quan trọng không chế đầu não, thế tử cứ thoải mái nghiên cứu, khi nào muốn đi thì kêu ta một tiếng là được.

Mười mấy luyện khí sĩ ở trong phòng không nói chuyện, nhắm mắt dưỡng thần. Bọn họ là người canh giữ ở đây, khi không có chiến tranh cần khởi động chiến hạm thì bọn họ không cần làm gì hết.

Lực lượng chậm rãi chuyển lên đôi mắt, Tô Kính quan sát bình đài điều khiển. Bình đài làm bằng tài liệu gỗ lớn, hoa văn màu vàng xanh mờ nhạt, không nhìn ra dấu vết nhân công điêu khắc, như được mọc tự nhiên. Trong mắt Tô Kính thì bên dưới lớp ngoài bình đài là phù văn cấm chế sắp hàng có thứ tự, có bình thường, có đẳng cấp địa sát, có đẳng cấp thiên cương.

Tô Kính lặng lẽ dùng Lục Đạo Thần Giám sao chép hết mấy thứ này, mặc kệ có xem hiểu không.

Tiêu Dao Hạo dùng việc công vào chuyện riêng, nhưng người khác không phản nản gì được. Nhi tử của gã muốn tham gia chiến hạm bay, luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ nhỏ nhỏ lẽ ra không xem hiểu được.

Tô Kính còn chưa đến Trúc Cơ chỉ là chim non trong mắt người khác, cho hán ở trên chiến hạm hai, ba năm cũng không nhìn ra bí mật gì.

Tô Kính biết cơ hội khó được, đế quốc vốn chỉ có tám chiếc chiến hạm bay vì đế quốc chỉ có tám khối tiên ngọc để khởi động chiến hạm bay. Ngọc thạch bình thường không thể giữ cho chiến hạm vận chuyển thời gian dài, càng không thể tự động phục hồi năng lượng bị hao tổn.

Chiến hạm thứ chín ngoài lẽ này không dùng tiên thạch điều khiển nhưng vẫn lơ lửng trên trời thời gian dài, hiển nhiên trong Đạo Binh Ti đế quốc có người nghiên cứu có bước đột phá, phát minh ra phù lục mới.

Đây mới là tri thức quý giá nhất, Tô Kính từng học Hoàng Đình Kinh đủ để phân tích những phù lục mới tổ hợp thế nào. Tô Kính muốn tự chế tạo hạm bay không cần sức chiến đấu mạnh mẽ, miễn mau là tốt rồi.

Trong khí hải đan điền, long xà chân khí bị vô trùng kỳ lạ bao bọc không thể sử dụng trực tiếp như trước, chỉ có thể qua vô trùng phát ra một chút để không chế thành minh chân khí, âm phù chân khí.

Ban đầu Tô Kính nghĩ hiện tượng này nửa tốt nửa xấu, bây giờ mới hiểu chuyện này lợi nhiều hơn hại. Vì sau khi long xà chân khí bị hạn chế Tô Kính mơ hồ cảm nhận được chút ý cảnh khi cổ xà thôn thiên bản cứ trong Long Xà Đồ Lục.

Khi không công kích cổ xà thôn thiên như ngủ say, lực lượng toàn thân ẩn giấu không thể nắm bắt.

Long xà chân khí của Tô Kính bị khống chế tình cờ hợp đạo, dù hắn muốn cưỡng ép vận dụng long xà chân khí cũng không làm được. Nên Tô Kính chỉ đành tu hành theo cách này, không vì lý do bên ngoài mà đi lên lối rẽ.

Đây chính là khí vận đã bắt đầu đến với người xuyên việt Tô Kính, sẽ không hờ chút sinh ra kiếp số.

Tô Kính vòng quanh bình đài hơn mười vòng, hắn đi rất chậm, rốt cuộc sao chép hết phù lục dưới bình đài vào Lục Đạo Thần Giám. Luyện khí sĩ ngồi giữa bình đài tuy thấy lạ nhưng đều phớt lờ Tô Kính.

Tô Kính vui vẻ nhìn lâu chút, tin tưởng không để sót gì nữa hắn kêu người đến dẫn đường xuống tầng bốn. Bên dưới có các căn phòng lớn, mỗi phòng là không gian riêng, tuy không mở rộng ra nhưng từng không gian đều hoàn toàn tách lia, dù một cái bị hủy diệt cũng không lan đến cái khác.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Nhà kho

Giống như khoang thuyền trên thuyền đi biển, chỉ khác là những không gian tự do mỗi cái đều mang thuật đạo có tính công kích. Bên trong bài bố trận pháp phức tạp, nhiều phù lục cấm chế bị luyện chế thành từng đại trận liên kết với nhau, tùy thời phát ra công kích cần thiết.

Tô Kính chợt nhận ra đế quốc không cần chế tạo nhiều chiến hạm bay, một chiến hạm thế này bằng trăm vạn hùng binh. Người khống chế ở trên chiến hạm chưa đến năm ngàn người.

Tô Kính không hứng thú nghiên cứu những trận pháp có tính công kích, hắn xem sơ, cái nào thích thì sao chép lại, không thích thì bỏ qua. Tô Kính đến tầng năm, ở đây hắn thấy cảnh tượng khác.

Trong tầm năm dặm rạp trang bị máy móc cố định các khối lõi bên trong bức tường kim loại dựng đứng trong thân hạm. Sau lưng các khối lõi là những khúc kim loại nhô ra treo trên khe rãnh, tùy thời đưa vào các quân đạo.

Tô Kính nhìn mà tim đập chân run, loại này là lính nhảy dù nhanh!

Trong hệ thống pháo hạm bay phản trọng lực của hắn cũng có thiết kế giống vậy, nhưng trên đầu phóng là lính dù trang bị hạng nặng, còn nơi này toàn là khối lõi.

Lý niệm chiến đấu trong thế giới này không hề lạc hậu, nếu chiến hạm bay này mà đi Trái Đất thì không ai ngăn nổi.

Tô Kính hiểu rõ một luyện khí sĩ Dẫn Khí Nhập Thể khó bị súng ống giết, cỡ Tiên Thiên kỳ như hắn thì nhân loại bình thường không cách nào tóa định được. Đây không phải đánh trả, chẳng qua bản thân tự nhiên phát ra hơi thở không thể từ xa nắm bắt được.

Muốn giết một luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ thì cách tốt nhất là dùng chiến thuật vũ khí hạt nhân, hoặc bom mẹ con loại hỗn hợp cùng với đơn vị bọc thép vây công.

Tô Kính không tưởng tượng nổi nếu hắn Trúc Cơ thì trên Trái Đất có cách gì giết được mình.

Càng làm Tô Kính không ngờ là chiến hạm bay còn tầng sáu bên dưới. Tầng thứ sáu toàn là trang bị máy móc, bên dưới có mấy ngàn lỗ bệ phóng.

Tô Kính không kiềm được hỏi binh sĩ thứ này làm gì.

Binh sĩ thành thật trả lời:

- Cái này sử dụng khi công thành hoặc đánh quân đội đối phương tập kết cao độ. Chiến hạm bay có thể lên đến độ cao trên mười vạn trọng rồi bắn xuống tên đá thô to dày đặc. Những tên đá uy lực bình thường nhưng từ độ cao như thế rơi xuống có sức chiến đấu siêu khủng.

Tô Kính cảm nín, trên Trái Đất cũng có loại vũ khí này nhưng thường là kim loại nặng từ trên trời bắn xuống, thế giới này cũng nắm giữ nguyên lý đó.

- Ta có thể lấy tên đá kia nghiên cứu một chút không?

Quan quân nói:

- Có thể, lúc chúng ta huấn luyện có bị hao hụt, nhưng không thể đưa nhiều.

Quan quân sai binh sĩ lấy một cái rương đến giao cho Tô Kính:

- Rương tên đá này gồm hai trăm bốn mươi cái, chất liệu đá đại khái giá năm lượng bạc, phần thủ công gần một trăm lượng bạc. Đương nhiên những cái này đã qua tay luyện khí sĩ thì không thể tính bằng tiền, dù có tiền cũng không thể mua nhiều luyện khí sĩ như vậy.

- Đa tạ, ta muốn trở về, ai có thể đưa ta xuống?

Tô Kính cất đi rương tên đá, không ở trên thuyền nữa. Nên biết đều đã biết, chiến hạm bay nguyên lý tác chiến rất giống hạng mục chiến hạm vũ trụ Tô Kính từng tham gia.

Có lẽ thế giới này cũng có người xuyên việt như hắn?

Tô Kính xuống chiến hạm, lối ra không phải Lăng Uyển Thư Hải mà là phòng họp của Tiêu Dao Hạo. Hạo gia như gã có nhiều công việc làm trong nhà, không cần đặc biệt ra ngoài công tác.

Thời Nho môn rất ít nha môn, thời Đạo Môn càng ít nha môn hơn nữa. Ví dụ Bình Mã Ti chia làm bốn nội thành, lấy Bình Mã Ti bắc thành làm ví dụ, tổng cộng gần hai vạn binh sĩ phụ trách tuần tra, gần hai vạn người chỉ cần mỗi tháng ngày thứ trong tuần đầu, giữa, cuối báo danh, lấy thẻ bài trong Bình Mã Ti bắc thành là được.

Đúng giờ làm việc toàn ở trên đường, khổ phòng và lúc phát tiền là tập trung về, nên nha môn rất nhỏ. Tiêu Dao Hạo đang chờ Tô Kính, nhưng hắn nhận ra ngay đó là phân thân của gã.

Phân thân không có ý thức riêng, Tiêu Dao Hạo tách ra ý niệm khống chế nó, Tô Kính không cảm thấy kỳ cục.

Tiêu Dao Hạo nói:

- Kính nhi, theo ta đi khổ phòng tùy người chọn thứ thích hợp mang đi. Gần đây rất có thể ta sẽ bế quan, không tham gia lễ thành niên của người.

- A?

Tiêu Dao Hạo mỉm cười nói:

- Trạng thái của ta không thể giấu mọi người, ta tính sai, ít nhất ba tháng nữa ta mới phục hồi bình thường lại.

Tô Kính biết Tiêu Dao Hạo nói khác lạ là hình ảnh không gian dị độ trên đỉnh đầu gã. Có thể che giấu luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan bình thường, nhưng nhiều người hoàng tộc đến, trong số người chín gia tộc lớn có lẽ sẽ có người nhìn ra dị tượng này.

Tô Kính không biết mưa hoa đầy trời có ý nghĩa gì, hắn chỉ biết rằng Kim Đan lục trọng bình thường tuyệt đối không có dị tượng như vậy. Tiêu Dao Hạo không muốn để hoàng gia biết bí mật của mình.

Tiêu Dao Hạo không thể đến lễ trưởng thành của Tô Kính, có cỡ mấy chục người muốn khiêu chiến với hắn, thật rắc rối.

Nếu có Không Tước Mâu trong tay Tô Kính không quá lo lắng, người khiêu chiến cơ bản chỉ cỡ tuyệt đỉnh Thiên Tiên, sức chiến đấu mạnh nhất ước chừng là Trúc Cơ sơ kỳ.

Tô Kính yên lặng đi theo Tiêu Dao Hạo đi qua đại đường, từ cửa sau ra khỏi viện tử đến trước một tấm bia đá. Tiêu Dao Hạo bước vào bia đá, Tô Kính không chút do dự theo vào.

Bia đá không phải ảo giác, nó là một phần của trận pháp nhưng không phải truyền tống không gian, là không gian bị vận vẹo lấp đặt một cánh cửa. Nhà kho của Tiêu Dao Hạo luôn ở trong Hạo phủ chứ không phải cách xa ngàn vạn dặm.

Vào khổ phòng của Tiêu Dao Hạo, Tô Kính nhìn xung quanh, toàn là vách đá dày nặng. Đôi mắt Tô Kính đặc biệt nhưng không thể xuyên thấu qua, cảm giác độ dày tường đá trên mười trượng. Đây là nhà kho tạc từ tảng đá thiên nhiên, nếu bày trận pháp ở bên trong thì từ phía ngoài không điều tra được.

Những cái kệ từ dưới đất dựng thẳng nóc nhà có đầy khắp nhà kho diện tích không lớn. Kết cấu cái giá như bức tường, là tảng đá bị thuật đạo luyện hóa, mỗi ngăn có cửa pha lê đóng kín, những món vật phẩm lơ lửng bên trong. Tô Kính nhìn vào và phát hiện chỉ là ảo giác.

Tiêu Dao Hạo giải thích rằng:

- Người muốn cái gì có thể lấy vật phẩm gốc từ bên trong.

Tô Kính gật đầu, tìm thứ mình muốn trong nhà kho. Hắn cần gì đây? Đương nhiên là vũ khí, trang bị nâng cao sức chiến đấu.

Ánh mắt đầu tiên Tô Kính nhìn nữa cái đầu rồng ghê người. Là rồng thật sự không phải máu lai tạp giao! Đầu rồng nhô ra dường như bị chém đứt từ vị trí mắt rồng xuống, sừng rồng trên đỉnh đầu, nghịch lân ở cằm đều hoàn chỉnh, chỉ có miệng rồng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Khách của lão gia (Thượng) (1)

Tiêu Dao Hầu thấy Tô Kính nhìn đầu rồng thì giới thiệu:

- Kính nhi, đầu rồng này tinh túy trong sừng rồng đã bị dùng hết, long đan cũng không có.

Tô Kính vốn định lấy cặp sừng rồng cho Ngãो Thiết ăn thử xem có thể nâng cao lực lượng của nó không, nghe Tiêu Dao Hầu giới thiệu xong hấn dèp qua một bên. Răng bị dùng hết, chỉ còn hai mươi bốn miếng nghịch lân, người tạm thời không dùng được. Nếu bệ hạ truyền dạy cho người cách luyện chế binh khí như thương mâu khi đó người hãy trở về lấy nghịch lân này.

Ngắm từng món đồ, Tô Kính phát hiện đồ trong nhà kho có một điểm chung là rất hiếm hoi. Ví dụ đầu rồng ở thời đại này hầu như không thấy.

Trong nhà kho Tô Kính còn thấy nhiều thực vật, tài liệu yêu thú đã tuyệt chủng trong sách. Mấy thứ này tuy quý giá nhưng không giúp ích gì cho việc tạm thời tăng cao thực lực.

Tô Kính đi qua từng hàng kệ, rốt cuộc đến chỗ có các loại trang bị đã thành hình, nhưng phần lớn đều bị hư hao.

Tiêu Dao Hầu lên tiếng:

- Nếu Kính nhi muốn trang bị cứ tự do chọn, cái nào bị hư ta sẽ sai người tu sửa hoàn chỉnh trong vòng hai tháng.

Tô Kính lo tập trung tìm cơ duyên thuộc về mình, như không nghe thấy lời của Tiêu Dao Hầu. Gã nhìn bóng lưng Tô Kính, đứa trẻ này không giống như gã nghĩ, thứ trong nhà kho đa số rất quan trọng với Tô Kính, ít nhất cực kỳ quan trọng cho hắn về sau thành lập tư quân, khai phủ dựng nước.

Nhưng Tô Kính chỉ suy nghĩ trước mắt, chuẩn bị tốt cho việc khiêu chiến trong lễ trưởng thành.

Vấn đề bây giờ của Tô Kính là lực phòng ngự yếu, chiến giáp thần binh còn chưa hoàn thành, Không Tước Mâu bị tiêu hao rồi, mâu sắt tinh thần còn đang trưởng thành. Năng lực Hoàng Đình Thân Ngọc thì một cái là phòng ngự mai rùa thần, một cái là công kích thủy lôi, toàn đề đối phó luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ.

Đáng tin nhất là ba thức đầu trong Long Xà Đồ Lục.

Xà Vắn, Băng Sơn, Đoạn Ngọc. Nhưng long xà chân khí bây giờ khó điều động, uy lực ba thức này bị yếu đi, phạm vi công kích nhỏ lại, đơn thuần là năng lực gần thân. Tốc độ khác lạ hiện giờ của hắn chưa đủ mạnh, người ta dùng thuật đạo ném từ xa thì hắn sẽ rất chịu thiệt.

Nhưng Tô Kính chưa luyện thuật phi kiếm, dùng phù lục chiến đấu thì lực lượng thần thức bị tiêu hao quá nhanh, xa luân chiến một hồi là coi như phế.

Dọc đường đi Tô Kính chỉ vừa mất một thanh kiếm gãy. Kiếm gãy vốn dài hơn bốn thước bây giờ chỉ còn lưỡi kiếm chưa được một thước, chỗ gãy có một góc nhọn chĩa xéo trông như dao ngắn quái dị.

Kiếm gãy không có vành kiếm dùng quyền thuật, vốn nó là thanh kiếm khí cho đạo sĩ dùng, có thể vận dụng chân khí cách không giết người. Tuy kiếm đã gãy nhưng Tô Kính cảm giác sắc bén gần bằng Không Tước Mâu mà hắn luyện hóa.

Sau khi Tô Kính vào Vũ Lâm quân, đã đính hôn với Vô Ưu công chúa rồi thì thân phận khác hẳn, được phát trang bị đều là pháp khí tuyệt phẩm, chỉ tính binh khí đã được sáu món. Nhưng Tô Kính phòng chừng pháp khí tuyệt phẩm cũng không bằng một góc kiếm gãy này.

Tiêu Dao Hầu kinh ngạc nói:

- Kính nhi muốn tàn binh này để luyện chế Trảm Tiên phi đao sao? Kính nhi mới bắt đầu tu luyện Thanh Minh Chân Giải, e rằng không có năng lực đó.

- Kiếm gãy này rất đặc biệt, đúng là nhi muốn dùng để luyện chế Trảm Tiên phi đao.

Tô Kính không thể nói: Ta có cách sao tẩy luyện có thể khiến nó biến hình, lại có Âm Phù Kinh luyện chế nhanh thành Đao Luân Tàn Nhẫn.

- Đúng là đặc biệt, năm đó Chân Tiên Đạo Môn đã dùng kiếm khí này, bị Vô Thánh của Binh gia dùng lực lượng Bạch Hồ Luân chặt đứt, thứ bên trong mất hết chỉ còn lại tài liệu sắc bén không gì sánh bằng.

Tô Kính nói:

- Ta muốn tài liệu này!

Tô Kính thầm nghĩ Đao Luân Tàn Nhẫn kia quan trọng nhất là tài liệu luyện chế có cao cấp không. Đoàn kiếm này là kiếm khí của Chân Tiên thì tài liệu không kém đi đâu. Hơn nữa mặt cắt bám vào lực lượng Bạch Hồ Luân, không biết qua bao nhiêu năm vẫn không tan biến hoàn toàn, là một nhân tố cực

tốt để Tô Kính luyện chế Đạo Luân Tàn Nhẫn.

Trảm Tiên phi đao tuy rằng hung mãnh nhưng Tô Kính không điều khiển tốt, số lần phát ra công kích cũng có hạn. Cảnh giới thấp đành chịu vậy, dựa vào uống thuốc không giải quyết được vấn đề.

Tiêu Dao Hầu không nói gì nữa. Tô Kính đi tiếp đến gần một chiếc nhẫn màu trắng đen.

Tô Kính chỉ vào chiếc nhẫn trong ngăn pha lê, Tiêu Dao Hầu cười lấy nhẫn ra đặt vào tay hắn.

- Thứ này là vực ngoại thiên ma mạng đến, nhưng là trang bị đạo gia thuần chính. Chắc là vực ngoại thiên ma đánh chết đạo nhân nào đó lấy được. Lực lượng quy tắc trong nó không giống thiên đạo ở thế giới chúng ta, Kính nhi chỉ có thể dùng một phần nhỏ năng lực trong đó.

- Nhi cảm thấy mình sẽ rất thích nó.

Trên chiếc nhẫn có mười sáu phù văn kỳ lạ, đen trắng giao thác với nhau, Tô Kính thăm giật mình. Thế giới này không có đồ án bát quái như vậy.

Tô Kính chỉ lấy hai món đồ làm Tiêu Dao Hầu hơi không vừa lòng, gãi chỉ vào ngăn pha lê trên một cái giá sát tường:

- Kính nhi lấy luôn cái này đi.

Khí đen xám chuyển động trong mắt Tô Kính, tay Tiêu Dao Hầu cầm một cái hồ lô. Hồ lô chỉ to cỡ ngón cái, một màu đỏ, bên trên chỉ có một phù lục cấm chế thiên cương.

- Đây là Bích Nhẫn Thần Nha hái lúc ở đông hải, khi đó ta chưa Kim Đan luyện chế một Tử Viêm pháo, có thể bù đắp khiếm khuyết Thanh Minh Chân Giải ban đầu lực công kích yếu.

Tô Kính nhận lấy hồ lô, cười khổ nói:

- Thứ này mới được luyện chế lại, uy lực lớn hơn nhiều nhưng nhi vận dụng nó một lần sẽ mệt chết. Hơn nữa nhi chưa học thuật đạo Trúc Cơ kỳ, không biết thuật đạo giống như Thanh Minh Chi Vũ, không thể hạ thấp tốc độ của đối phương, rất khó tọa định mục tiêu.

Tiêu Dao Hầu cười nói:

- Tọa định mục tiêu? Cách nói này rất thú vị, Tử Viêm pháo bắn ra ngoài, trăm trọng đều nằm trong phạm vi công kích. Nếu đối phương không muốn chết vừa thấy hồ lô trong tay ngươi lóe sáng sẽ nhận thua. Lấy về nghiên cứu từ từ đi, thứ này có thể tự động phục hồi lực lượng, một ngày ít nhất dùng được ba, năm lần, không không chế tốt có thể dùng hai lần.

Tô Kính nghe liền biết luyện chế Tử Viêm pháo thêm rất nhiều loại thủ đoạn. Có thể tùy thời ngưng phát ra thuật đạo? Đây là việc khó khăn rất lớn, chỉ một điểm này giá trị của hồ lô đã tương đương với đạo khí trung phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Khách của lão gia (Thượng) (2)

Uy lực của Tử Viêm pháo khó bán chết Kim Đan, đối phó Trúc Cơ kỳ còn được, vậy tính ra đẳng cấp của Tử Viêm pháo cỡ đạo khí tạp phẩm. Nhưng Tử Viêm pháo rất thích hợp cho Tô Kính đối diện khiêu chiến, người khiêu chiến hắn không có luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan. Nếu có người cảnh giới Kim Đan khiêu chiến thì không chỉ đắc tội còn có hoàng đế.

Tô Kính lấy ba món đồ, trong lòng rất cuộc hơi tự tin. Chưa luyện chế thành công chiến giáp thần binh vậy thì làm bộ áo giáp đồng phục để quốc dùng đỡ. Đạo Luân Tàn Nhẫn xem như công kích từ xa, Tử Viêm pháo chấn nhiếp kẻ địch. Ước chừng không hơn ba người có thể liều mạng chiến một trận với hắn.

Tô Kính ra khỏi nhà kho đi theo sau lưng phụ thân, chợt hỏi:

- Phụ thân, việc của Tô Tuyết cuối cùng giải quyết thế nào?

Phân thân Tiêu Dao Hầu dừng bước lại, suy tư giây lát, nói:

- Nếu bây giờ ta tìm cách thì có thể kiếm được Tô Tuyết, nhưng nằng chết chắc. Mặc dù Tô Tuyết chết càng tốt cho Tô gia hơn, nhưng ta là phụ thân của nàng, không thể như vậy.

Tô Kính hiểu ý Tiêu Dao Hầu, lòng thâm cảm thương.

Phân thân Tiêu Dao Hầu đi tiếp, dường như cảm nhận được cảm xúc của Tô Kính, nói:

- Thế hệ của ta đã có hơn hai trăm người Tô gia đầu vào đế quốc, chỉ có ta và ca ca Tô Việt cuối cùng thành công, phần lớn... đều chết.

Lòng Tô Kính lạnh lẽo. Tiêu Dao Hầu nói thật, đối diện kẻ địch thì phải có hy sinh. Tiêu Dao Hầu không muốn hy sinh Tô Tuyết thì phải yên lặng chờ đợi, có lẽ sẽ có manh mối hoặc không, chờ Tô Tuyết tự mình đi ra chế tạo cục diện xấu cho Tô gia.

Bây giờ thủ đoạn có thể dùng là tìm Tô Tuyết, đối phương mà giết người diệt khẩu sẽ đứt manh mối.

Phân thân Tiêu Dao Hầu đổi đề tài:

- Đừng suy nghĩ chuyện Tô Tuyết, ta đã sai người thu mua một đám sừng tê, sẽ trợ giúp rất lớn cho Ngã Thiết thú của ngươi. Chờ lúc tây bình nếu ngươi đến quốc gia Tà Thần có thể tìm một loại thiên mã, đầu mọc sừng, hiệu lực không bằng thần long nhưng không cách biệt quá lớn.

Phụ tử một trước một sau đi qua phòng khách riêng đến mặt trước. Đã có người dắt Ngã Thiết thú đến, Tô Kính nhảy lên lưng nó rồi đi.

Tiêu Dao Hầu cho Tô Kính cảm giác rất phức tạp, thực lực của gã quá cao, hẳn không muốn ở lại lâu sợ lộ ra dấu vết. Nếu không phải bao nhiêu năm qua Tiêu Dao Hầu không ở Nam Cương có lẽ sớm nhận ra Tô Kính có vấn đề.

Tô Kính không trở về chỗ ở của mình, hẳn đến chỗ Tô Mộ trước, để Ngã Thiết lại, điều tra mâu thuẫn ngầm trong linh tuyến. Tô Kính cảm giác tốc độ trưởng thành của mâu thuẫn khá tốt, có lẽ đến lễ trưởng thành thì phẩm chất sẽ tăng vọt đột đầu.

Bản thân Tô Mộ rất bận, tu hành đến thời kỳ then chốt nên nàng không trò chuyện với hắn. Tô Kính nhìn mâu thuẫn một cái rồi về Văn Tâm cư.

Đến nhà, Tô Kính lấy giấy ra ngay. Tốc độ giải toán của não hắn mau hơn lúc ở Trái Đất gấp vạn lần thì Tô Kính vẫn thói quen viết trên giấy. Tô Kính vẽ ra các loại số liệu Đạo Luân Tàn Nhẫn lên giấy, cần thần văn Bình gia gì, còn có thuộc tính kiếm gãy.

Phác thảo sơ đồ xong Tô Kính tìm Lâm Hoành Sơn, giao bản phác thảo cho gã. Lâm Hoành Sơn xem sơ, chỉ sửa một chỗ thần văn. Cấu trúc của Tô Kính rất kỳ lạ, giảm thấp điều kiện của Đạo Luân Tàn Nhẫn nhiều. Lâm Hoành Sơn cảm giác chất liệu của Đạo Luân Tàn Nhẫn không có vấn đề gì, đặc biệt bên trên còn sót lại chút lực lượng Bạch Hồ Luân tựa như trời giúp Tô Kính.

Về Văn Tâm cư rồi Tô Kính cảm giác mình rất bận rộn, trong phòng yên tĩnh để luyện khí có tám vỏ trứng bầy sắc đặt trên bàn, xếp hàng ngang hấp thu lực lượng sao. Phế phù chất đồng như núi, các loại mảnh giáp chưa luyện chế xong. Tô Kính nhét đầy phòng yên tĩnh để luyện khí.

Tô Kính bận rộn bất giác qua hai tháng, chớp mắt đến cuối năm. Lễ trưởng thành của hắn sắp đến. Trong phủ náo nhiệt hơn vì sắp ăn Tết. Có nhiều khách từ Tô gia Dực châu, Nguyên gia Tịnh châu đến, người muốn gặp Tô Kính đều bị Tiêu Dao Hầu từ chối.

Tô Kính cần thời gian tăng nhanh tốc độ tu hành, quen thuộc trang bị để đối diện khiêu chiến trên lễ trưởng thành.

Có một ngày tuyết sáng sớm mới ngừng rơi, một vị khách đến trước cửa. Bạch Anh đang tía mai lạnh trên đầu tường thấy nữ nhân từ xa đi trong tuyết đến gần, nàng mặc áo choàng màu trắng, đeo bao tay đen phát tay với Bạch Anh.

Bạch Anh cao giọng hỏi:

- Ai đó?

Đại trận Hầu phủ đã khởi động, có thể đến Văn Tâm cư mà không người hầu đi theo thì phải là người Tô gia rất được tin cậy.

- Ta đến từ Dực châu, muốn gặp thế tử, ta tên Tô Tiên.

Bạch Anh hươ tay nhảy xuống đầu tường:

- À, vậy ngài vào đi, để ta mở cửa.

Bạch Anh không biết Tô Tiên là ai, nàng đoán Tô Tiên mạnh hơn mọi người trong viện từ này, mạnh đến mức sẽ dẫn đến trận pháp dao động tự đóng kín cửa. Vị trí Văn Tâm cư mà có người như vậy đến gần, nếu không được Tiêu Dao Hầu cho phép đã sớm kích động mấy trăm cảnh báo. Sau lưng nữ nhân là một chuỗi dấu chân dài, nàng không thi triển thuật đạo gì.

Tô Kính mới xuống giường, nghe tiếng la của Bạch Anh, hắn kêu nhóm Lam Mân chọn bộ đồ cho mình thay. Tô Kính mặc giày vào đi ra sân, cửa cổng phía ngoài cùng đã mở ra, Tô Tiên đi vào.

Tô Kính biết Tô Tiên là ai, khi chuẩn bị quay về Dực châu một chuyến là hắn bắt đầu đọc bút ký ghi nhớ mỗi một nhân vật quan trọng hoặc không quan trọng của Tô gia.

Dực châu rất lớn, Tô gia không ở chung một chỗ. Tô Tiên là nhân vật thống lĩnh hơn một trăm cứ điểm Tô gia bắc Dực châu, phụ trách chiêu mộ đệ tử, tuyển chọn nhân tài, làm vài việc trong bóng tối như giết ai đó đối đầu với Tô gia.

Tô Kính ngạc nhiên là tư liệu ghi Tô Tiên là cảnh giới đỉnh Trúc Cơ, nữ nhân đến gần thì là cường giả Kim Đan. Cảnh giới của Tô Tiên ổn định, hiển nhiên đạt đến tiêu chuẩn Kim Đan nhất trọng hoặc hơn.

Luyện khí sĩ mới vào cảnh giới Kim Đan trên người hoặc là ánh sáng rực rỡ chói mắt, hoặc có bảy, tám dị tượng đi cùng. Tô Tiên là một nữ nhân không có gì đặc biệt, tóc búi qua loa sau gáy, khuôn mặt bị không khí lạnh đông đỏ trông hơi đáng yêu, đôi mắt không có ánh sáng lấp lóe như luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ.

Rõ ràng Tô Tiên rất đẹp nhưng Tô Kính nhìn tới nhìn lui khuôn cảm thấy nàng rất bình thường, tức là nàng không làm gì đã có thể ảnh hưởng phán đoán của đối thủ về mình.

Tô Kính mở miệng hỏi:

- Rõng Dực châu? Đệ nhất nhân Tô môn?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Khách của lão gia (Hạ)

Tô Tiên vỗ tay cười nói:

- Thế từ nên nói là đệ nhất nhân đời thứ mấy của Tô môn. Ngại quá, trong thế hệ của ta thì ta là người thứ nhất thành tựu Kim Đan, nói là đệ nhất cũng không quá đáng. Mau kêu tiếng tỷ tỷ nghe coi, thế từ đi Dực châu ta hứa bảo vệ cho.

Tô Kính ngẫm nghĩ, Tô Tiên chưa đến ba mươi tuổi đã thành tựu Kim Đan đúng là đệ nhất nhân thế hệ này, có lẽ trong lịch sử Tô gia không được vài thiên tài như vậy.

Dưới tình huống bình thường thiên tài ý chỉ người chỉ tu đạo trong trăm năm đã thành tựu Kim Đan, Tô Tiên hơn xa thiên tài bình thường.

Tô Kính không tiếp lời, mỉm cười nói:

- Vào trong nói chuyện, bên ngoài gió lạnh.

Tô Tiên ngạc nhiên nhìn Tô Kính. Trong thế hệ này của Tô gia số người muốn nhìn nàng không đến ba, năm ngàn cũng cỡ bảy, tám trăm. Tuy Tô Kính có thân phận thế tử nhưng đặt ở Dực châu chỉ là thành viên trung tâm của gia tộc. Đạo này Tô Kính còn phải đi Dực châu chiêu mộ trợ thủ, vậy mà không tỏ ra nhiệt tình với nàng.

Trong phòng khách nhỏ có cái bàn đặt gần cửa sổ, ghế dài rộng lớn đặt đối diện nhau. Lục Hà đi lên cởi áo da cừu giúp Tô Tiên, đưa khăn cho nàng lau mặt. Hoàng Surong đã bày dụng cụ trà, Thanh Liên dùng lò nhỏ nấu nước.

Tô Kính và Tô Tiên ngồi đối diện nhau, ngoài cửa sổ lấp lánh ánh sáng tuyết, trời âm u. Hoàng Surong bỏ than trắng vào lò đồng, chậm rãi nấu nước.

Tô Kính mở miệng hỏi:

- Ta nên xưng hô thế nào?

Tô Tiên cười tủm tỉm hỏi lại:

- Chúng ta là đời bao nhiêu của Tô gia?

- Tính theo quy định hiện tại của chúng ta là đời thứ năm, tính từ xưa có lẽ là ngàn đời, không thể tính được.

- Ừm, trong đệ tử Tô gia đời thứ năm cường giả làm vua, ta là đại tỷ.

Tô Kính không giả vờ:

- Vậy thì gọi tỷ tỷ.

Đã nói cường giả làm vua, cho Tô Kính một trăm năm cũng không thể mạnh bằng Tô Tiên.

Tô Tiên nhìn Tô Kính, tiểu tử này tuổi nhỏ chưa đến mười sáu mà sao ánh mắt thâm trầm như vậy?

- Vậy ta gọi ngươi là gì?

Tô Kính bất đắc dĩ nói:

- Tùy ý tỷ tỷ.

- Vậy được rồi, ta lười xưng hô người là thế tử gì đó, gọi thẳng là Tiểu Kính Tử đi. Tiểu Kính Tử, nghe nói người và Tô Mộ muốn đi Dục châu chiêu mộ trợ thủ. Tiểu Kính Tử nói cho tỷ tỷ nghe người muốn chiêu mộ người thế nào?

Tô Kính ngẫm nghĩ, xác định lại quy hoạch lúc trước:

- Ta muốn một đám đệ tử có thể bồi dưỡng thành thân binh, gia cảnh không quá túng thiếu, thực lực thì yêu cầu kém nhất là Dẫn Khí Nhập Thể.

Tô Tiên nhú mày hỏi:

- Tại sao không muốn nhà nghèo?

- Ta muốn huấn luyện tinh nhuệ chứ không phải tốt thì, không cần loại người quá cấp tiến. Ta muốn đặt nền móng vững chắc, dễ trao đổi.

- Tiểu Kính Tử nói thú vị ghê, Tiểu Kính Tử muốn bao nhiêu?

- Không hơn năm trăm người, Tô Mộ đại khái chiêu mộ từ một vạn đến một vạn sáu ngàn người. Trong năm trăm người này chọn lựa kỹ nữa, hiện đang thiếu người, không chỉ muốn thân binh còn muốn tinh nhuệ trong quân. Đối xử những người này như trung tâm, nếu cảm giác không tệ thì ta sẽ cho làm thân binh một lúc.

- Không yêu cầu về huyết thống?

Tô Kính trả lời:

- Có, phải là thế gia vọng tộc trong Dục châu, ta trung bình chứ không phải tìm phụ tá.

Tô Tiên nói:

- Vậy thì tỷ tỷ có thể giải quyết cho, nếu Tiểu Kính Tử đến Dục châu cứ trực tiếp tìm tỷ tỷ.

Tô Tiên lấy một khối ngọc bội ra đặt lên bàn.

Tô Kính vươn tay định lấy, Tô Tiên dè tay hấn lại cười nói:

- Tiểu Kính Tử, không thể lấy không.

- Tỷ nói sẽ giúp ta.

- Nhưng Tiểu Kính Tử cũng phải giúp đỡ tỷ tỷ.

Lúc Tô Tiên nói câu đó tỏ ra hơi trẻ con, nhưng lực lượng Kim Đan cường đại khiến người xem cảm thấy ngại thẹn con nít chứ không ngớ ngẩn.

- Ta có thể giúp gì cho tỷ tỷ?

Tô Kính kinh ngạc hỏi:

- Tài nguyên ta có thể điều động không bằng một phần của tỷ.

- Ha ha, người quá đề cao chính mình, tỷ tỷ có thể điều động tài nguyên gấp trăm lần Tiểu Kính Tử, thấy phục tỷ tỷ chưa?

- Đã rất phục, nếu tỷ thích thì ta sẽ khâm phục thêm lần nữa.

Tô Kính không hề tức giận trước thái độ của Tô Tiên, ngược lại cảm thấy thân thiết, kiểu nói chuyện rất giống người Trái Đất.

Tô Tiên hỏi:

- Ngỗng Thiết thú của người đi tiêu thế nào?

- Há?

Tô Kính chợt nhớ ra nuôi Ngỗng Thiết lâu rồi mà không thấy nó đi cầu, vì thế hấn trả lời sự thật.

Tô Tiên nói:

- Tỷ sẽ cho Tiểu Kính Từ một phần danh sách, chuẩn bị hết nhiều thực vật cho Tiểu Kính Từ, còn lại Tiểu Kính Từ hỗ trợ kiếm thêm từ diện điều gì đó, dù sao tỷ tỷ không nhờ hỗ trợ thì Tiểu Kính Từ cũng sẽ đi lĩnh đúng không? Sắp tới đây Ngã Thiết của ngươi sẽ bắt đầu bài tiết, Tiểu Kính Từ, đó là kho báu!

- Ý tỷ tỷ nói Ngã Thiết có thể đi tiêu ra kim loại?

Tô Kính cho rằng đó chỉ là từ hình dung, truyền thuyết của thế giới này có nhiều cái rất khoa trương.

- Đúng vậy! Đặc biệt là lần đầu tiên thứ Ngã Thiết bài tiết ra có một số tài liệu luyện khí tốt kèm thuộc tính đặc biệt. Tiểu Kính Từ chú ý chút, trong mấy tháng này tỷ tỷ muốn hết thứ Ngã Thiết bài tiết ra.

- Mấy thứ này có thể làm cái gì?

- Không phải kim loại nhưng có thuộc tính luyện hóa tốt hơn kim loại. Nếu không phải kỳ thú như Ngã Thiết quá hiếm thì giá thành khá rẻ, bây giờ nguyên Thần Châu có lẽ chỉ mình con Ngã Thiết của Tiểu Kính Từ là có huyết thống thuần khiết. Nếu Tiểu Kính Từ chịu cho tỷ tỷ phần sáu tháng thì tỷ tỷ phụ trách trang bị năm trăm người cho tư quân mới lập, chịu không?

Thấy Tô Kính do dự, Tô Tiên bổ sung thêm:

- Yên tâm, về năm trăm người của ngươi thì tỷ tỷ sẽ dùng tài liệu từ Ngã Thiết chế tạo võ trang, sẽ không rút bớt chất lượng.

- Được rồi, nhưng tỷ tỷ đến đây chắc không chỉ vì chuyện này?

Tô Kính thấy Tô Tiên thả tay ra, hần thuận thế chộp lấy ngọc bội bỏ vào vòng tay.

- Đương nhiên không phải vì chuyện nhỏ này. Tiểu Kính Từ không cần hỏi tỷ tỷ cũng nói hết cho nghe. Trong lễ thành niên sẽ có người Tô gia khiêu chiến với Tiểu Kính Từ, cũng là cảnh giới Tiên Thiên kỳ, ngang ngửa Tiểu Kính Từ. Nếu trang bị của Tiểu Kính Từ tốt chút thì phần thắng sẽ lớn hơn, tỷ tỷ đã ra lệnh đệ tử Tô gia sẽ không làm Tiểu Kính Từ mất mặt xấu hổ. Nhưng Tiểu Kính Từ phải thắng thật đẹp mới được.

Tô Tiên thấy Tô Kính khó hiểu, giải thích rằng:

- Về hôn sự của Tiểu Kính Từ và Vô Ưu công chúa trong gia tộc ý kiến không thống nhất, nhưng phụ thân của ngươi đã thuyết phục phe phản đối nên tỷ tỷ có thể cường ép mệnh lệnh các đệ tử này...

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Không trả giá thì không có thu hoạch (1)

- ...Một điều nữa, tỷ tỷ muốn xếp hai người trong tộc vào quân đội của Tiểu Kính Từ, tỷ tỷ sẽ đưa danh sách cho, có tư liệu tỉ mỉ để Thôn Thực thành chọn người. Bọn họ không phải giám thị Tiểu Kính Từ, là phụ thân của tỷ tỷ yêu cầu, chờ khi bệ hạ chính thức tây chinh tỷ tỷ sẽ kêu họ quay về làm việc bên cạnh tỷ tỷ. Tiểu Kính Từ hãy dạy dỗ họ thật tốt.

- Cái này dễ, nhưng trên chiến trường đao thương không có mắt.

- Bọn họ hiểu, sẽ chấp hành trăm phần trăm mệnh lệnh của Tiểu Kính Từ.

- Còn việc gì nữa không?

- Phụ thân của ngươi nói ngươi đang nghiên cứu chế tạo nhiều vũ khí dùng cho quân đội, nếu nghiên cứu thành công phải cống hiến bản vẽ cho gia tộc. Đương nhiên gia tộc sẽ dùng mấy thứ này võ trang cho quân đội của mình chứ không bán ra, Tiểu Kính Từ không thể từ chối việc này.

- Có thể hiểu, nhưng ta được lợi gì?

- Ích lợi của Tiểu Kính Từ là khi tây chinh gia tộc sẽ chuyên môn cắt cử mười cường giả cảnh giới Kim Đan cho. Nhưng bọn họ không theo quân, khi nào quốc gia Tà Thần xuất hiện kẻ địch mạnh đánh lên quân đội của Tiểu Kính Từ thì bọn họ mới ra mặt. Nếu như mười người này không đánh lại địch thủ sẽ ưu tiên cứu người chỉ huy quân đội trước, bao gồm Tiểu Kính Từ, Tô Mộ, phụ tá trung tâm.

- Còn nữa không?

Tô Kính nghe những điều kiện này nhưng không khỏa mãn, dù đây là quy tắc của thế giới này nhưng hần thói quen giữ quyền tài sản tri thức như trên Trái Đất.

Tô Tiên nhú mày nói:

- Đưa cho Tiểu Kính Từ là cường giả từ Kim Đan tam trọng trở lên, không phải tùy tiện phái mấy người qua loa cho có, bọn họ thậm chí không nghe mệnh lệnh của tỷ tỷ.
- Ta không nói cái đó, ta biết bên bản gia chúng ta có công xưởng luyện khí mạnh. Ta thiết kế bản vẽ không có vấn đề, nhưng rất khó có trang bị đã tạo xong.
- Cái đó tỷ tỷ tự quyết định được. Tiểu Kính Từ đưa ra tài liệu, muốn luyện chế cái gì gia tộc sẽ miễn phí cung cấp người làm. Nhưng bên gia tộc sẽ nửa phần, Tiểu Kính Từ là nhi tử của Tô Dương mới có đãi ngộ này.

Tô Tiên đang nhắc nhở Tô Kính đừng tham quá.

- Vậy nếu ta muốn mua tài liệu thì sao?
- Trong gia tộc có chín mức độ ưu tiên, phụ thân của ngươi là cấp một, ta là cấp hai, Tiểu Kính Từ là cấp bốn. Miễn số lượng không quá lớn thì mua tài liệu trong gia tộc đại khái giá tám phần so với bên ngoài.

Tô Kính lặng im một lúc rồi nói:

- Tỷ không hiểu, nếu có vài thứ ta thật sự thiết kế thành công sẽ sinh ra ảnh hưởng sâu xa cho chiến tranh trong thế giới này, toàn gia tộc sẽ được lợi theo.

Tô Tiên cười phá lên:

- Có vẻ Tô Dương chưa giải thích khái niệm cống hiến gia tộc cho Tiểu Kính Từ. Những bản vẽ được cống hiến ra đổi lại gia tộc cắt cử cường giả Kim Đan bảo vệ cho Tiểu Kính Từ, nhưng đây chỉ là hiện tượng mặt ngoài. Nếu vì những bản vẽ này gia tộc được ích lợi lớn, Tiểu Kính Từ rất nhanh sẽ được vào tầng lớp trung tâm.

Tô Kính khó hiểu hỏi:

- Tầng lớp trung tâm?

Tô Kính không nghiên cứu mấy điều lệ quy tắc phức tạp của gia tộc lớn nên chẳng biết gì.

Tô Tiên thấy Tô Kính hoang mang đành kiên nhẫn giải thích:

- Tiểu Kính Từ cũng biết Đông Tàn đế quốc là Khương thị tộc xây dựng, lúc trước có quy mô giống Tô gia chúng ta nhưng bây giờ đã có thực lực trấn áp chín gia tộc lớn, mười hai Đạo Cung. Vì vậy khi Tiểu Kính Từ trở thành hạch tâm Tô gia thì dù có đắc tội với hoàng đế bệ hạ, chỉ cần quay về Dục châu thì hoàng đế sẽ không xuống tay với ngươi.

Tô Kính hỏi vấn đề then chốt:

- Nếu hoàng đế cứ nhất quyết không bỏ thì sao?
- Nếu nguyên nhân không phải bởi vì ngươi tạo phản hoặc ám sát hoàng đế thì Tô gia sẽ dùng mọi cách bảo vệ ngươi, mãi đến khi nào tất cả lực lượng của chúng ta mất hết sạch thì thôi.

Tô Kính không ngờ là kết quả này.

Tô Tiên tiếp tục bảo:

- Phụ thân của ngươi đã mất rất nhiều thứ, cống hiến nhiều cho gia tộc nên bây giờ là hạch tâm thật sự. Ngươi muốn có được địa vị chỉ dựa vào quan hệ huyết thống thì không được, phải tự mình giành lấy. Tiểu Kính Từ biết bình thường tỷ tỷ làm cái gì không?

Tô Kính lắc đầu, những tư liệu ghi chép chắc chắn sai lệch với sự thật, hành động của thành viên trung tâm mỗi gia tộc đều là bí mật.

Tô Tiên nói:

- Phụ thân của tỷ tỷ là trưởng lão trẻ tuổi nhất trong gia tộc, tỷ có hơn sáu mươi huynh đệ tỷ muội. Trong khi tu hành chết yếu mười mấy người, lúc tỷ tỷ mười mấy tuổi bắt đầu chấp hành nhiệm vụ gia tộc, sau khi Trúc Cơ thì phụ trách công việc hơn ba thành thị, chủ yếu tuyển chọn nhân tài ở các nơi thu về cho gia tộc. Đến khi tỷ tỷ Trúc Cơ trung kỳ thì thêm một nhiệm vụ là tham gia vào chiến đấu. Dục châu bị Tô gia khống chế nhưng thế lực khác vẫn quanh năm phái người ăn núp vào, cố gắng góp nhặt tư liệu, đôi khi bạo lực phá hoại.

Tô Kính gật gù thông hiểu.

Tô Tiên tạm dừng rồi nói:

- Tỷ có một ca ca thực lực mạnh hơn tỷ, trong một nhiệm vụ gặp cường giả cảnh giới Kim Đan. Người này luôn ần núp, vô tình bị lộ, nguyên đội chúng ta không có một Kim Đan, chỉ dựa vào trang bị phù lục mặc trên người vậy công kẻ không biết được thế lực nào phải đến. Ca ca là người thứ nhất chết trận.

Tô Kính im lặng, hẳn có thể tưởng tượng mấy chục luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ vây công một cường giả Kim Đan thì tình hình thảm liệt cỡ nào. Những người này biết rõ mình không đánh lại nhưng vẫn lên, muốn giữ chân kẻ địch, chỉ cần bám giữ một lúc thì Kim Đan Tô gia sẽ xuất hiện chuyển biến chiến cuộc.

- Trận chiến ấy kết quả là đối phương bị bắt sống, người ần núp nguyên Dực châu có hơn năm trăm kẻ bị Tô gia giết, có sáu Kim Đan, hơn trăm luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ. Một ca ca, ba đệ đệ, hai muội muội của tỷ đều chết trong trận chiến đó. Tư chất của họ cho dù không thể trường sinh, tương lai thành tựu Kim Đan nhất trọng không khó.

Tô Kính lên tiếng:

- Không nên như vậy.

- Tại sao?

- Các người đều là tinh nhuệ, nhân tài, nếu như không liều mạng với cường giả Kim Đan thì các người đều sẽ đem đến tương lai, cống hiến cho gia tộc, chết như vậy không đáng.

- Tiểu Kính Từ không hiểu. Dực châu là địa bàn của Tô gia chúng ta, tất cả đệ tử Tô gia không cho phép thế lực bên ngoài nhúng chàm. Tiểu Kính Từ biết không? Đông Tần đế quốc có mười ba châu lớn, chín gia tộc lớn chiếm chín châu, nhiều còn hơn mười hai Đạo Cung chiếm cứ. Khương thị hoàng tộc chỉ chiếm hai châu lớn nhất, mười hai Đạo Cung phân chia thế lực trong kẻ hở các gia tộc chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Không trả giá thì không có thu hoạch (2)

Tô Kính thật không ngờ mười hai Đạo Cung chẳng hề mạnh mẽ như hắn tưởng tượng.

- Không Tước Đạo Cung quen thân với phụ thân của ngươi vì thế lực của họ gần Dực châu ổn định chút. Tô gia chúng ta từng gây từng phút khước trương ra ngoài, Không Tước Đạo Cung không muốn ngay mặt đối kháng thì phải làm quen với nhân vật quan trọng trong gia tộc chúng ta. Đây là đạo sinh tồn của Tô gia chúng ta, phải chủ động tấn công.

Tô Kính xin lỗi:

- Ta hiểu rồi, xin lỗi.

Tô Kính biết coi thường hy sinh của một người là vũ nhục lớn.

- Tiểu Kính Từ hiểu thì tốt, nói nhiều vậy vì tỷ tỷ muốn nói rằng Tiểu Kính Từ đừng tưởng đáng hiển ra bản vẽ là bị thiệt thòi, Tiểu Kính Từ sẽ nhận được nhiều báo đáp lại. Nếu không thì chúng ta quanh năm ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ sao có thể thăng cấp Kim Đan mau vậy được, đó là do gia tộc hết sức giúp đỡ.

Tô Kính giải thích rằng:

- Dù tỷ tỷ không nói những chuyện này ta cũng sẽ đưa bản vẽ ra.

Tô Tiên dựa vào lưng ghé cười phá lên:

- Nhưng Tiểu Kính Từ sẽ có oán, ảnh hưởng tu hành. Tỷ tỷ ta đây sao có thể nhẫn tâm khiến Tiểu Kính Từ đi lên con đường lạc lối?

Tô Kính biết mình bị Tô Tiên thuyết phục, năng không phải loại người giỏi thuyết phục người khác nhưng rất hợp khẩu vị của hắn.

Tô Tiên nói:

- Ta đến đây không phải để nói chuyện này, cho ngươi.

Một vòng tay nhỏ hiện ra trong tay Tô Tiên, màu hoàng kim khắc con phượng hoàng.

- Đây là cái gì?

- Là pháp khí tỷ tỷ dùng trước khi thành Kim Đan, giờ đã là Kim Đan, gia tộc có phân phối đạo khí khác, cho Tiểu Kính Từ mượn dùng cái này, chờ qua lễ thành niên thì trả lại tỷ. Tô gia rất thú vị, tuy không đồng ý Tiểu Kính Từ và hoàng thất kết thân nhưng không chịu để người gia tộc khác nhục nhã.

Tô Tiên lật vòng tay chỉ vào một câu minh văn bên trong vòng tay:

- Tiểu Kính Từ nhớ đừng luyện hóa thứ này, ta còn cần dùng. Nếu Tiểu Kính Từ luyện hóa thì phẩm chất của nó sẽ giảm xuống, hãy nhớ đoạn minh văn này, tỷ tỷ sẽ chỉ cho cách tạm thời khống chế.

- Nếu pháp khí không quá đặc biệt thì lúc khống chế sẽ rất vất vả.

- Ha, nếu gia tộc quyết định giúp người thì dĩ nhiên tìm ra thứ thích hợp nhất cho người trong nhiều pháp khí. Nếu không phải thời gian gấp gáp, Tô gia tìm ba, năm năm có thể chế tạo trọn bộ pháp khí riêng cho Tiểu Kính Từ.

Nói đến đây Tô Tiên liếc nha hoàn hầu hạ xung quanh. Hoàng Strong bước lên châm trà cho hai người, dọn lò nhỏ đi. nhóm Từ Đẳng lặng lẽ ra khỏi phòng.

Tô Tiên nói:

- Cái này là Vô Định Kim Hoàn, pháp khí nổi tiếng của Tô gia. Năm xưa phụ thân của tỷ tìm tài liệu khá đặc biệt chuyên môn luyện chế cho tỷ.

Tô Tiên không phải nam nhân, nàng không tu hành Thanh Minh Chân Giải mà là hai môn đạo pháp quan trọng của Tô gia, cộng thêm hơn mười loại đạo pháp bổ sung đều có thể dễ khống chế Vô Định Kim Hoàn. Vô Định Kim Hoàn là pháp khí Tô gia tự nghiên cứu ra, chuyên phối hợp các loại đạo quyết của Tô gia.

Quy cách tiêu chuẩn của Vô Định Kim Hoàn chỉ cỡ chiếc nhẫn, cái này to bằng vòng tay, trang sức phượng hoàng nên Tô Kính không nhận ra ngay.

Người Tô gia sử dụng Vô Định Kim Hoàn thường là để phụ trợ, điều khiển Vô Định Kim Hoàn đến đi tự nhiên, không có quỷ tích đoán trước. Vô Định Kim Hoàn phát ra thuật đạo uy lực lớn, quan trọng nhất là chủ yếu khống chế, sở trường phá hoại mục tiêu thi triển thuật đạo.

Vô Định Kim Hoàn dù chỉ là pháp khí không phải đạo khí nhưng luyện hóa còn khó hơn đạo khí. Trong đệ tử Tô gia người sở hữu Vô Định Kim Hoàn đều là người nổi bật. Như Tô Tiên nhờ vào phụ thân của mình luyện chế ra Vô Định Kim Hoàn thì có thể giữ làm vật kỷ niệm, không phải nộp trả cho gia tộc.

- Ta không cho người của Tiểu Kính Từ ở đây vì không mong Vô Định Kim Hoàn bị đồn ra ngoài. Đợi lúc nhận khiêu chiến trên lễ trưởng thành nhớ đừng lấy ra sớm, khi nào Tiểu Kính Từ cảm thấy hết chịu nổi rồi mới dùng thứ này xoay chuyển chiến cuộc.

- Tại sao?

- Lý gia Định châu phái người khiêu chiến với người là một luyện khí sĩ đỉnh Tiên Thiên, Tiểu Kính Từ phải chờ khi hấn ra sân mới dùng Vô Định Kim Hoàn, phối hợp Trảm Tiên phi đao có thể một hơi giết chết. Không thì dù Tiểu Kính Từ thắng cùng lắm chỉ làm hấn trầy da.

Tô Kính kinh ngạc hỏi:

- Ta có thể giết người?

Loại khiêu chiến này đều có chừng mực.

Tô Tiên cười ranh mãnh nói:

- Con người cũng có lúc trượt tay, kẻ địch quá mạnh, người khống chế không được sức mạnh công kích là bình thường.

- Vậy người Lý gia Định châu cũng có thể lỡ tay giết ta?

- Rất có thể nhưng khả năng không quá lớn. Nếu người đó giết Tiểu Kính Từ sẽ bị hoàng đế xử chết, người Lý gia sẽ không nỡ hy sinh một thiên tài. Nếu Tiểu Kính Từ chết thì Lý gia phải tới cửa xin lỗi, bồi thường nhiều cho Tô gia.

- Vậy nếu ta giết hấn?

- Tô gia chúng ta cũng phải xin lỗi nhưng không cần bồi thường, liên quan đến người và Vô Ưu công chúa đính hôn thì miễn xin lỗi, ai kêu bọn họ tới cửa khiêu chiến.

Tô Kính yên lòng, hấn có thể thoải mái làm việc. Tô Kính có tự tin giết chết được luyện khí sĩ đỉnh Tiên Thiên kỳ, nếu cảm Khổng Tước Mâu thì càng nắm chắc hơn.

Tô Tiên nói một câu nghe như vô tình nhưng làm Tô Kính hơi căng thẳng:

- A thấy rất lạ, tại sao mẫu thân của Tiểu Kính Từ không tặng cho một món đạo y làm trang bị phòng ngự? Chắc hẳn nàng có đồ tốt thích hợp cho người, có lẽ vì nàng không thích người cười công chúa. Nếu Tiểu Kính Từ thua chưa chắc là chuyện xấu, hoàng đế sẽ không nhắc đến việc cầu hôn nữa,

mẫu thân của người sẽ rất vui.

Đúng rồi, Nguyên Lăng Hồng là mẫu thân của hấn, toàn Tô gia đều điều động tìm cách khiến Tô Kính thắng, Tiêu Dao Hầu không thuyết phục phu nhân của mình sao?

Tô Tiên uống một hớp trà, khi nàng cúi đầu thì tóc mai rũ xuống tăng nét dịu dàng.

- A, nước ở chỗ người ngon đấy, bên Dục châu chỉ có ba, năm mươi chỗ sản xuất ra nước phẩm chất thế này. Tiểu Kính Tử nhớ tặng cho ta hai thùng, đạo này đang cần bồi dưỡng ngũ uẩn Kim Đan.

Tô Kính nghe nói Tô Tiên luyện chế ngũ uẩn Kim Đan thì kinh ngạc hỏi:

- Sao tỷ tỷ luyện chế loại đạo khí này?

Mặt Tô Tiên lộ rõ dấu chấm hỏi:

- A ha, Tiểu Kính Tử muốn nói ngũ uẩn Kim Đan hại người lợi mình hay muốn nói thiếu đạo đức?

Tô Kính tự thấy xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Tổ Linh (Thượng) (1)

- Tỷ là nữ tử, tu luyện Thanh Minh Chân Giải không thành tựu gì lớn, phụ thân chọn Tử Thanh Nhất Khí quyết cho tỷ. Nó vốn là loại thấp kém trong đạo pháp Tô gia, nhưng khi tỷ tu luyện đến Tiên Thiên kỳ thì phụ thân tìm được cổ tàn quyền, phục hồi thuật đạo này thành Tử Thanh Long Mâu Bảo Lục, tương xứng với Thanh Minh Chân Giải. Phụ thân cũng bởi vì cống hiến ra môn đạo pháp này do đó đưa tỷ vào hạch tâm gia tộc. Tử Thanh Long Mâu Bảo Lục cần luyện chế hai viên long nhãn làm đạo khí tùy thân, không phải mất công thật mà chỉ là thuật đạo mô phỏng ra. Tỷ chọn hai viên ngũ uẩn Kim Đan để chuyển hóa vì tăng mạnh căn cơ của mình.

Tô Kính mới hiểu ra. Ngũ uẩn Kim Đan có sức sát thương siêu mạnh hơn xa Trảm Tiên phi đao, nhưng nó là loại đạo khí phải trả giá cực đắt. Tô Tiên luyện chế ngũ uẩn Kim Đan vì chuẩn bị cho Tử Thanh Long Mâu.

- Tử Thanh Long Mâu ngang ngửa thiên nhãn của Phật môn, kiểu công kích không phải loại ngũ uẩn Kim Đan, Tiểu Kính Tử cứ yên tâm.

- Biết, ta không trù loại nước này, nếu tỷ tỷ muốn dùng thì ta kêu Lam Mân giúp tỷ. Tỷ muốn hai thùng chắc phải chờ ba ngày, nước chảy từ linh lung thạch chỉ nhỏ giọt, khó hứng.

Tô Tiên ngẩng đầu lên cười càng tươi:

- Tiểu Kính Tử kêu ta một tiếng tỷ tỷ thì ta không nhỏ mọn vậy. Tiểu Kính Tử, chờ lúc người đi Dục châu hãy đến gặp phụ thân của ta, phụ thân tên Tô Thuần.

Tô Kính cảm thấy ấm áp, sau khi đến thế giới này lần đầu tiên hấn cảm nhận ấm áp gia tộc cho mình, và cả lực lượng.

Tiền Tô Tiên đi, Tô Kính về phòng yên tĩnh dành cho việc tu luyện. Vô trứng trên bàn đã hoàn thành quá trình hoá đổi vật chất, vật chất vốn có trong vô trứng đã sớm biến mất, tài liệu trong vô trứng là chút hình thức quy tắc, Tô Kính dùng tài liệu đặc biệt dẫn phát lực lượng sao luyện ra vật chất thay thế.

Quá trình luyện hóa rất nhanh, lực lượng sao không chỗ không ở, dù ban ngày cũng cảm nhận rõ ràng được.

Nếu như không phải tu luyện lực lượng sao có rắc rối là dẫn đến sao nhập vào người thì luyện khí sĩ trên Thần Châu đại lục sớm khai phá đạo pháp kiểu này.

Tám vô trứng là Tô Kính chuẩn bị cho tám nha hoàn, không thể so sánh với cái trong người hấn có công hiệu nâng cao hiệu suất tu hành, nhưng ít ra các vô trứng này che giấu thân phận tám nha hoàn.

Nha Đầu từng đến Vãn Tâm cư, muốn cho Tô Kính thêm vài tiểu yêu hầu hạ nhưng bị hấn từ chối. Tô Kính nói hấn muốn vào Vũ Lâm quân tu hành, không cần ai hầu hạ. Thật ra vì Tô Kính hơi mệt, không biết để một đồng người theo bên cạnh từng giây từng phút căng thẳng giữ bí mật thì hấn giấu được bao lâu.

Qua vài ngày là lúc Đạo Môn tế tổ, sau đó là lễ trưởng thành của Tô Kính, cuối cùng là ngày nguyên đán. Sau khi Tô Kính trưởng thành mừng một phải vào cung yết kiến hoàng đế, một chuỗi việc cần đối phó khéo léo.

Vào cung điện thánh còn kèm theo chuyện gia phong phẩm tước. Dưới lục phẩm không thể tập, bình thường tượng trưng cho tông cửu phẩm, dưới tam phẩm là tông bát phẩm. Tô Kính là thế tử của Nhất Đẳng Hầu, thông thường là tông thất phẩm, nhưng có việc ban hôn nên ước chừng đưa hán ấn tín chính thất phẩm.

Chờ chính thức ban hôn sẽ là chính lục phẩm, ban thưởng dinh thự. Thành hôn với Vô Ưu công chúa, gia phong phò mã thì tùy theo phẩm cấp của nàng cao nhất là hán nhảy lên vị trí tông tứ phẩm.

Tứ phẩm là quan viên lớn trong triều, chỉ dựa vào thân phận phò mã không thể kiểm được. Nhưng chỉ cần vượt qua ngũ phẩm, Tô Kính không dựa vào phụ thân mà là hoàng đế, không ai có thể lướt qua hoàng đế tự thêm hình phạt vào hán. Dù Tô Kính chỉ có tước ảo vẫn lĩnh bổng bổng lộc, các loại đan dược như thường, khi tu luyện không cần chỉ lĩnh từ trong nhà.

Tông ngũ phẩm lĩnh đồ vật số lượng rất khả quan.

Nhưng làm phò mã phải tạo dựng một ban quan liêu giải quyết công việc tước vị, hoàng đế sẽ không chỉ trả phần này, Tô Kính phải bỏ tiền túi ra.

Tô gia Dục châu đã đồng ý liên nhân thì sẽ giúp đỡ đôi chút. Người thường muốn cưới công chúa? Người không nuôi nổi. Điều ti muốn trở mình không dễ vậy, một phủ đệ phò mã nhỏ cỡ nào cũng có mấy chục người hầu hạ, quy mô thế này đã là làm công chúa mất mặt.

Cộng thêm nội lại của phò mã, một tháng chi tiêu đủ làm CEO trên Trái Đất nợ ngập đầu bán nhà bán đất.

Tô Kính tự mình đi Dục châu chiêu mộ người cũng bao gồm phần này, người nào trong gia tộc lớn làm quan đều sẽ không mời đại phụ tá, cơ bản phụ tá đến từ quê nhà, đây cũng là cơ hội tốt để đệ tử nghèo trong gia tộc lớn trở nên nổi bật.

Trên bàn dài, Đào Luân Tàn Nhẫn đã hoàn toàn định hình, vẻ ngoài của thứ này khá giống Trảm Tiên phi đao, thân đao hình trăng khuyết có răng cưa gọn sóng trong suốt, sóng dao là một phù lục dài. Nhìn tổng thể Đào Luân Tàn Nhẫn như trắng non, màu xanh nhạt lóe tia trắng của trăng, chỉ có phù lục trên sóng dao là màu xanh đẹp.

Tô Kính dùng ngón tay nhắc Đào Luân Tàn Nhẫn lên, há miệng nuốt vào không gian Hoàng Đình Thần Ngọc.

Tuy Hoàng Đình Thần Ngọc bị hủy một phần nhưng vì nó luyện hóa thành yết hầu nên có diệu dụng mới, khi Tô Kính bỏ đồ vào Hoàng Đình Thần Ngọc có thể như yêu tộc từ trong thân thể trực tiếp bắt đầu luyện chế thành thứ mình muốn.

Thông thường chỉ có cường giả Kim Đan khi luyện chế đạo khí bản mệnh mới có loại năng lực này, Tô Kính đã gặp họa được phúc.

Nuốt Đào Luân Tàn Nhẫn vào rồi Tô Kính dùng âm phủ chân khí luyện hóa nó, có thứ này rút cuộc giải quyết khuyết điểm năng lực tấn công cự ly xa bị yếu. Sức sát thương của Đào Luân Tàn Nhẫn cao hơn phi kiếm của Kiếm Tiên.

Nhưng Tô Kính biết đồ vật quá yếu, thứ lấy ra dùng được chỉ có thuật thủy lôi, giáp thần quy, ba thức Long Xà, Đào Luân Tàn Nhẫn, cộng thêm Vô Định Kim Hoàn mà Tô Tiên đã cho mượn.

Thủ đoạn quá ít, tuy rằng ba thức Long Xà thiên biến vạn hóa, Đào Luân Tàn Nhẫn nhanh như tia chớp nhưng chờ khi thực lực của Tô Kính đủ trình độ mới được. Với cảnh giới Tiên Thiên kỳ hán không thể phát huy đầy đủ hai loại năng lực này.

Tô Tiên nói cho Tô Kính biết tốt nhất dùng Vô Định Kim Hoàn làm thịt người Lý gia, vậy trước đó hán nên dùng cách gì kiềm chế đối thủ? Nghĩ trước nghĩ sau Tô Kính kêu Lam Mân lại, sai đi khổ phòng lĩnh vài phù giấy mình cần.

Tạm thời đành dựa vào phù lục chỉ dùng một lần để đối phó, may mắn trước kia Tô Kính không tiêu hao phù giấy gì. Loại phù giấy cho luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ sử dụng rất rẻ, mấy năm qua Tô Kính tích lũy quyền sử dụng cỡ hơn sáu ngàn tấm.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Tổ Linh (Thượng) (2)

Với trình độ chế tạo phù lục của Tô Kính cộng đôi mắt đặc biệt, xác suất thành công chắc chắn trên năm mươi phần trăm.

Không lâu sau phù giấy được đưa đến, Tô Kính bắt đầu tìm cái thích hợp khi chiến đấu.

Vì quyết đấu một chọi một nên không cần suy xét phù lục quá phức tạp, rất nhanh Tô Kính chọn một loại thuật đạo: Ngũ Lôi Định Thân chú.

Ngũ Lôi Định Thân chú là bí truyền của Tô môn, nếu là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ một lần chỉ phát ra một tấm ngọc phù là có thể phát huy ra uy lực trăm phần trăm.

Luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ phải luyện chế năm khối ngọc phù cùng phát ra mới đến hiệu quả mong muốn.

Tô Kính chỉ là Tiên Thiên kỳ, dùng phù giấy loại một lần thì cần cùng lúc phát ra hai mươi lăm phù giấy tổ hợp thành Ngũ Lôi Định Thân chú. Thường thì tứ đệ Tiên Thiên kỳ Tô gia chế tạo Ngũ Lôi Định Thân chú không dùng cho chiến đấu với kẻ thù mà để mình quen thuộc thuật đạo này.

Một luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ cùng lúc dẫn động hai mươi lăm tờ phù giấy là cực kỳ khó khăn, trả giá lực lượng thần thức và uy lực thuật đạo không ngang nhau.

Tô Kính thì khác, đôi mắt hắn có thể xuyên qua biến đổi khí cơ trên phù giấy, lúc phát ra tiêu hao rất nhỏ. Tô Kính có thể thu phù lục của Ngũ Lôi Định Thân chú vào Lục Đạo Thần Giám, vậy là sẽ tiết kiệm chút lực lượng thần thức. Hơn nữa mỗi lần dẫn phát sẽ không thất bại, cũng có thể đạt đến trình độ không chế linh động của luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ.

Gặp đối thủ Tiên Thiên kỳ thì uy lực Ngũ Lôi Định Thân chú lớn hay nhỏ chẳng sao, miễn đối thủ không thể bỏ qua thuật đạo này là được. Sát chiêu thật sự Tô Kính cần dựa vào ba thức Long Xà cộng thêm Đạo Luân Tàn Nhấn.

Tô Kính biết thuật thủy lôi khó đánh chết kẻ địch.

Thủ đoạn quá ít, chiến thuật đơn nhất. Tô Kính biết đối diện ít nhất hơn hai mươi người xa luân chiến thì bấy nhiêu chuẩn bị không đủ. May mà qua hai ngày có thể lấy mâu ngắn ra dùng, thuận tiện luyện chế phù giáp, dùng ba trăm sáu mươi tám phếp phù làm tài liệu xài đỡ, lực phòng ngự thêm vào một bộ phi diên giáp chắc ổn rồi.

Sát chiêu cuối cùng là Tử Viêm pháo. Tô Kính không biết Tô Kính còn có thứ này nên mới dặn hắn cẩn thận người Lý gia.

Bận rộn một hồi thì đến ngày Đạo Môn tế tổ. Người Tô gia tập trung ở từ đường, chỉ thiếu Tô Tuyết, không ai dám nhắc đến nàng, có điều tế tổ hơi lạnh lẽo.

Qua lần này Tô Kính được biết trong Hầu phủ ở bao nhiêu người.

Thuộc hạ của phụ thân Tiêu Dao Hầu, Tiêu Dao Tam Sơn đều có mặt, hai đại yêu cũng ở. Huyết mạch Tô gia đi theo Tiêu Dao Hầu, trừ huynh đệ Tô Linh còn có tùy tùng, phụ tá, nội lại, thân binh, phủ tướng chiêu mộ từ bản gia Dục châu, khoảng hơn ba trăm người. Những người này kém nhất có cảnh giới Tiên Thiên kỳ, hơn tám mươi người Trúc Cơ kỳ, có sáu Kim Đan mà Tô Kính chưa gặp mặt.

Bên Nguyên Lăng Hồng có hai trăm người chiêu mộ từ Nguyên gia, bốn Kim Đan mà Tô Kính thấy lạ mặt, bọn họ mặc đạo y màu xanh không nói một tiếng nào trong nghi thức bái tế, im lặng đi theo phụ phụ Tiêu Dao Hầu.

Hơn năm trăm người này hoặc họ Tô hoặc họ Nguyên, cực kỳ trung thành.

Nghi thức tế tổ kéo dài hai canh giờ, Tô Kính đến trước bài vị cung phụng trong từ đường, từng đợt linh khí như có như không tựa như có hàng trăm con mắt nhìn từ tôn hậu bối đang ở bên dưới bái tế.

Tô Kính động ý niệm, những bài vị này đã có linh!

Nói thẳng ra những bài vị nhận lương hòa của luyện khí sĩ sẽ ngưng kết ra thần linh. Trong Đạo Môn, những thần linh này gọi là Tổ Linh, có ý thức của mình, biết bảo vệ hậu đại, sẽ không mất kiểm soát phá hoại lung tung. Một gia tộc bồi dưỡng Tổ Linh càng nhiều thì càng đáng sợ.

Bên Tiêu Dao Hầu chỉ là một chi nhánh nhỏ của Tô gia đã có sáu trăm Tổ Linh che chở, hèn gì tốc độ tu hành của Tiêu Dao Hầu khủng khiếp vậy.

Trong quá trình bái tế Tô Kính cảm nhận bài vị phát ra lực lượng không thể nhận biết thấm thấu vào người hắn, dung hợp vào khí hải đan điền. Tô Kính nhận được khá nhiều, đám người Tô Linh chỉ hấp thu bằng một phần ba của hắn.

Những người khác càng ít hơn, đa số lực lượng bị phụ phụ Tiêu Dao Hầu hấp thu hết.

Chờ mọi người đứng dậy, Tô Kính cảm giác dưới đôi chân rung nhẹ, tưởng là ảo giác. Càng nhiều lực lượng trong từ đường tụ tập dưới chân Tô Kính phát tán lên trên, tiến vào thân thể từng người.

Trong khí hải đan điền của Tô Kính, vô trùng xoay tròn nhanh hơn, long xà chân khí ở bên trong phát ra càng mau. Tô Kính chợt nhận ra đã lâu chưa sử dụng hết tất cả long xà chân khí, long xà chân khí đã khuếch trương gấp trên chục lần, tương đương thành quả lần đầu tiên hắn tu luyện ra, phẩm chất thì cao hơn rất nhiều.

Thần văn phong ấn trên vô trùng bị cưỡng ép phá tan, vô trùng có trăm vết rạn. Lực lượng từ dưới đất lao vào khí hải đan điền của Tô Kính, bị long xà chân khí kéo lấy, bao vây lại.

Tô Kính choáng, lần này hắn hấp thu lực lượng đã vượt qua những cường giả Kim Đan kỳ!

Tô Kính không phân biệt được Tổ Linh truyền đến lực lượng là cái gì nhưng chắc chắn không phải chân khí, không là tiên cương hoặc thần lực.

Lực lượng này bị long xà chân khí lôi kéo càng lúc càng nhiều vào trong khí hải đan điền của Tô Kính. Long xà chân khí thành sợi tơ dài, một sợi tơ dài

từ long xà chân khí hình thành có thể quán lấy lực lượng kỳ dị hơn nó gấp trăm lần, cố gắng giữ chặt.

Tô Kính chợt cảm nhận bài vị cung phụng trên từ đường có một cái mờ đi, một phù văn trên vỏ trứng trong khí hải đan điền bỗng rực sáng. Tựa như vỏ trứng bị ánh hấp thu lực lượng Tổ Linh, nhưng Tô Kính không phát hiện quá trình hấp thu này là sao.

Tô Kính thâm kinh sợ, hần làm chết một Tổ Linh? Đây không phải việc tốt với Tiêu Dao Hầu. Tô Kính liếc trộm bóng lưng Tiêu Dao Hầu, gã không có phản ứng gì.

Ngay sau đó lại một bài vị mất ánh sáng, trong khí hải đan điền của Tô Kính, lại một phù văn sáng lên trên vỏ trứng.

Tổ Linh thứ hai bị tiêu diệt, Tiêu Dao Hầu xoay người lại. Hơn năm trăm người đứng sau lưng Đạo Môn chia làm mấy tầng trong từ đường, cách nhau chưa đến một thước. Theo sát sau lưng Tiêu Dao Hầu đương nhiên là tử nữ của gã, còn có tử đệ mà gã tin tưởng nhất.

Từng tầng xếp xuống ai vào từ đường đều được ích lợi to lớn.

Lần này cho ích lợi rất nhiều, vì trước kia Tiêu Dao Hầu không ở trong phủ, nghi thức tế tổ làm bên Tô Việt Bình An Hầu. Người bên Tiêu Dao Hầu có đi cũng không nhận được nhiều trong từ đường bên Bình An Hầu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Tổ Linh (Hạ)

Tiêu Dao Hầu gần như ban phát hết ích lợi tích lũy hơn mười năm, ai nấy có mặt trong từ đường đều vô cùng thỏa mãn. Chỉ một mình Tô Kính phập phồng lo sợ, chuyện gì đây? Tổ Linh trong từ đường vốn phát chút thưởng cho mọi người, hần dọn luôn kho vàng, nếu bị phát hiện thì Tiêu Dao Hầu có tha cho hần không?

Ánh mắt Tiêu Dao Hầu chỉ lướt qua mặt Tô Kính chứ không dừng lại, vì là phân thân nên không nhìn thấu thứ ẩn giấu trong mắt hần.

Tô Kính tim đập chân run, long xà chân khí đang vận chuyển nên mặt hần không biểu tình, như một con cò xà bàn cứ, hơi thở biến mất hết.

Đang lúc Tô Kính lo âu thì chợt thấy bài vị có một cái bị mất ánh sáng nhưng hần không hấp thu. Ở tầng cuối cùng phía xa, Tô Tiên đến từ Dục châu chợt rung mình, mắt nhìn lên trên.

Tiêu Dao Hầu cũng nhìn hướng Tô Tiên, thâm thờ dài. Đúng là được khí vận xem trọng, vì sao chọn Tô Tiên được Tổ Linh vào người?

Tô Thuần phụ thân của Tô Tiên và Tiêu Dao Hầu có quan hệ khá tốt, nữ nhi được ích lợi thì thôi, gã không so đo. Tô Thuần và Tiêu Dao Hầu giống nhau, trước khi thăng cấp Kim Đan thì liều mạng ức chế cảnh giới, sau khi thăng cấp một đường tăng vùn vụt, chỉ mười mấy năm ngắn ngủi đã lao đến Kim Đan ngũ trọng, thành nhân vật khá quan trọng trong hạch tâm Tô gia.

Nữ nhi càng mạnh, chỉ tiếc kết thành Kim Đan quá sớm, không hy vọng sinh dục hậu đại.

Nghĩ vậy Tiêu Dao Hầu mở miệng nói:

- Các vị, Tô Dương ta vào kinh đã mười hai năm mà không dẫn mọi người tiến vào từ đường tế tổ, có thẹn với các vị đi theo.

Bên dưới lặng ngắt như tờ, vỏ trứng trong khí hải đan điền của Tô Kính lại có một phù văn rực sáng.

- Hôm nay mọi người ở đây, chắc đã hấp thu đủ nhiều nguyên lực tổ tiên rồi. Loại lực lượng này có nhiều nhân quả trong đó, mọi người đừng quá ham muốn tăng tiến, hãy hấp thu tiêu hóa từ từ để tu luyện không đi vào lối rẽ. Nếu ai may mắn có thể dẫn động Tổ Linh vào người thì đừng vội hấp thu lực lượng Tổ Linh, trong mười mấy năm tương lai Tô gia sẽ dôn vào nghiệp lớn tây chinh. Ở trong quân lữ tu hành không dễ, giữ lại Tổ Linh có thể giúp người vượt qua một số cửa ải khó khăn phải chết.

Người bên dưới lộ vẻ mặt vui mừng. Nguyên lực tổ tiên hỗn tạp không tinh thuần nhưng chỉ với người ngoài, tự người Tô gia hấp thu thì nhân quả rất nhỏ. Nếu Tổ Linh vào người bằng mười năm khổ tu. Bài vị đặt bên trên nhiều hơn đám người đứng phía dưới, sẽ có người may mắn được một, hai Tổ Linh.

Trong óc Tô Kính không có những khái niệm này, hần cẩn thận tìm kiếm ký ức của thế tử cũ, thế mới hiểu vấn đề Tổ Linh vào người.

Chín gia tộc lớn có vô số từ đường cung phụng tổ tiên, nguyên lực người trong gia tộc sẽ tập trung ở từ đường hình thành Tổ Linh. Những Tổ Linh không có ý thức, chỉ đơn thuần bảo vệ gia tộc, dù Tổ Linh thành hình tối đa chỉ chiến đấu trong từ đường.

Công dụng lớn nhất của Tổ Linh là hấp thu vào người nhân vật quan trọng trong gia tộc, tăng nhanh thực lực.

Mỗi gia tộc đều có bí pháp hấp thu Tỏ Linh, trong Thanh Minh Chân Giải có nội dung chuyên môn hấp thu Tỏ Linh. Năng lượng Tỏ Linh cực kỳ tinh khiết, tốt hơn nguyên lực tổ tiên gấp trăm lần.

Không phải người Tô gia thì không thể nào hấp thu lực lượng Tỏ Linh Tô gia.

Ví dụ đám người Lâm Hoành Sơn tuy có thể hấp thu nguyên lực tổ tiên nhưng Tỏ Linh tuyệt đối sẽ không xem trọng bọn họ. Cho dù là Cúc Nguyệt Sơn, Cổ Quân Sơn đi theo Tiêu Dao Hầu mấy chục năm cũng không được.

Tỏ Linh ẩn chứa lực lượng khổng lồ, luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ hấp thu một cái là đã no, hút nhiều hơn thì thân thể không chịu nổi. Tiên Thiên kỳ càng không thể được Tỏ Linh xem trọng.

Tô Kính hiện là Tiên Thiên kỳ, chưa đến cảnh giới đỉnh nhưng hắn đã hút ba, không, là Tỏ Linh thứ bốn vào người, bị vô trùng hấp thu thấp sáng một phù văn.

Phù văn trên vô trùng vốn để phong ấn Ngã Thiết thú, Tô Kính không xem hiểu từng phù văn có ý gì. Giờ trước sau có bốn phù văn được thấp sáng, Tô Kính mơ hồ hiểu ý nghĩa những phù văn này. Nhưng ý nghĩa quá mơ hồ, cần phân tích riêng từng phù văn do bao nhiêu phù văn cơ bản tổ hợp, qua đó suy đoán ý nghĩa thật sự của phù văn cấm chế.

Thần thức của Tô Kính nhìn quét bên trong, thấy vô trùng nứt trong khí hải đan điền sau khi phù văn cấm chế được Tỏ Linh thì cắn nuốt dung hợp nhau. Biến hóa toàn là tự động, Tô Kính không khống chế được.

Tiêu Dao Hầu ở đằng trước tiếp tục bảo:

- Mười ba châu đế quốc mỗi châu có ít nhất hơn năm thế lực đang chiêu mộ binh sĩ, đã tập kết khoảng bốn trăm vạn quân đội. Chỉ cần hoàng đế bệ hạ ra lệnh một tiếng là những người này sẽ vượt qua Lục Long Tuyết Sơn thẳng đến quốc gia Tà Thần. Tuy nhiên tình báo quốc gia Tà Thần luôn không chính xác lắm.

Tô Kính không kiềm được mở miệng hỏi:

- Đế quốc phái nhiều mật thám đi điều tra thì tại sao không có tình báo chính xác?

- Tin tức chính xác vượt qua Lục Long Tuyết Sơn còn khoảng ba vạn dặm đường đi, tối đa không dài hơn năm vạn dặm. Ra khỏi Lục Long Tuyết Sơn ngàn dặm rất khó dùng thuật đạo hoặc đạo khí nào đo lường khoảng cách, chỉ có thể đoán từ sao trên trời. Dưới đất môi trường sống cực kỳ khắc nghiệt, Nam Cương sống tiếp đều là một số bộ lạc hung tàn dã man còn hơn Hoang nhân. Bởi vì không quen thuộc mọi thứ nơi đó nên mật thám ban đầu đa số mất mát tại đây.

- Vậy bây giờ đế quốc đã tìm ra con đường chạy thẳng đến quốc gia Tà Thần chưa?

- Đương nhiên không có, quân đội đi trước phải dọn dẹp tất cả bộ lạc ở đây, cưỡng ép mở ra một con đường. Chúng ta chỉ có bản đồ, trên bản đồ đánh dấu núi non sông nước, nhưng không ai biết rõ bộ lạc rải rác ở đâu, chỉ biết những bộ lạc gồm có chiến sĩ và vũ sư, cách tác chiến đại khái.

Tô Kính hỏi dồn:

- Tại sao không xuất động chiến hạm bay?

Trong từ đường này người có thể lên tiếng hỏi chỉ có Tô Kính và Nguyên Lăng Hồng.

Tiêu Dao Hầu ngẫm nghĩ, nói:

- Không ai biết diện tích cụ thể của quốc gia Tà Thần, nhiều năm qua mật thám mang về tình báo khó xác minh với nhau. Có người nói tất cả quốc gia Tà Thần cộng lại không lớn bằng Đông Tần đế quốc, nhưng có mật thám nói quốc gia Tà Thần lớn hơn Đông Tần đế quốc gấp mấy lần, nhưng nhân khẩu không nhiều bằng Đông Tần. Chúng ta đã phái cường giả cảnh giới Kim Đan đi tìm hiểu, nhưng Kim Đan đi rồi không về nữa.

Tô Kính hơi hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Thanh Minh Chân Giải Ngũ Lô (Thượng) (1)

Tiêu Dao Hầu nói tiếp:

- Muốn dựa vào mặt thám tìm hiểu tất cả không biết phải chờ đến năm nào tháng nào. Tín đồ Tà Thần có thể xuyên qua khu vực mây vạn dặm đến Hoang nguyên bắc vực truyền giáo, cứ thế mãi thì Tà Thần sẽ một mình thu tóm hết. Chiến hạm bay không phải vạn năng, cũng không thể dễ dàng rời khỏi đế quốc.

Lòng mọi người nặng trĩu, vốn họ cảm thấy Đông Tần đế quốc đi tiêu diệt quốc gia Tà Thần là ăn chắc, đến đó như lĩnh quân công.

Khi Tô Kính hỏi chuyện thì vô trùng trong khí hải đan điền đã hoàn toàn tái tạo xong, hóa thành tám mảnh vụn, trên mỗi mảnh có một phù văn phức tạp. Tám mảnh vẫn giữ hình trứng bao bọc long xà chân khí, long xà chân khí ở bên trong điên cuồng hấp thu lực lượng Tổ Linh lớn mạnh bản thân.

Đến lúc này thì Tô Kính lộn chết không sợ nước sôi nóng, dù sao Tiêu Dao Hầu nói mỗi người đều có cơ hội hấp thu Tổ Linh, hẳn mới có hút tiếp tám Tổ Linh chứ không hút hết các bài vị.

- Mọi người có thời gian một canh giờ.

Tiêu Dao Hầu không nói về việc quốc gia Tà Thần nữa, có vài thứ đến bây giờ còn là tuyệt mật, nói nhiều sẽ lộ miệng. Người trong từ đường đáng tin đến mấy cũng khó tránh khỏi có người buột miệng.

Tô Mộ liếc qua Tô Kính, thấy hắn bỗng nhiên nhắm mắt lại hình như đang chiêm nghiệm cái gì, nàng không lên tiến, lòng thầm tội nghiệp hắn. Đã có hai Tổ Linh vào người Tô Mộ, nàng là nửa người nửa yêu, thân thể mạnh mẽ, trong Trúc Cơ kỳ nàng hoàn toàn có thể chứa hai Tổ Linh, từ từ tiêu hóa hấp thu.

Tổ Linh bình hòa nhưng hai cái đã là cực hạn của Tô Mộ, nàng không thể trợ giúp gì cho Tô Kính.

Trong từ đường lại trở về im lặng, mọi người cố gắng hấp thu nguyên lực tổ tiên. Một canh giờ không ngắn nhưng Hầu phủ dù có linh tri thì bình thường phải xếp hàng chờ, nguyên lực tổ tiên mở rộng cung ứng. Chỉ có Tô Kính bình tâm cảm nhận long xà chân khí biến đổi.

Tô Kính vốn cho rằng là vô trùng lột long xà chân khí, giờ hắn mới hiểu là long xà chân khí hấp thu vô trùng bảo vệ bản thân, không để hao tổn vô ích. Bây giờ hấp thu nguyên lực tổ tiên đủ rồi long xà chân khí chủ động cải tạo phù văn cấm chế trên vô trùng.

Tám phù văn cấm chế không đủ, lại bắt đầu hấp thu Tổ Linh từ từ biến đổi cùng với lực lượng long xà chân khí. Lần lượt Tổ Linh bị luyện vào phù văn, phù văn từ trạng thái đẹp biến thành hình lập thể Tô Kính chưa từng thấy. Mỗi phù văn có thể từ góc độ khác nhau hình thành lực lượng cấm chế khác biệt.

Tô Kính đã hấp thu bốn mươi tám Tổ Linh, phù văn trên vô trùng lúc này mới chịu ngừng. Long xà chân khí bắt đầu tập trung vào việc chuyển hóa nguyên lực tổ tiên.

Trong nguyên từ đường không ai so bằng số lượng Tô Kính hấp thu Tổ Linh, hắn hút nguyên lực tổ tiên cũng nhiều cỡ Cổ Quân Sơn.

Dưới từ đường, Tô Tiên bỗng lui lại mãi đến ngoài cửa mới ngừng. Tổ Linh thứ hai vào người, lòng Tô Tiên chấn động, đây không phải cực hạn của nàng nhưng hấp thu tiếp thì rất tham lam. Tô Tiên chỉ đến đây làm việc, vì cùng là thành viên trung tâm Tô gia mới có tư cách đến từ đường này tế tổ. Nhưng Tô Tiên không thuộc mạch Tiêu Dao Hầu Tô Dương, liên tục hấp thu hai Tổ Linh khiến nàng thấy bối rối, nếu nàng không rời đi thì không lâu sau Tổ Linh thứ ba sẽ chọn nàng.

Nếu Tô Tiên không biết chừng mực tiến lùi là bất kính với Tiêu Dao Hầu.

Tiêu Dao Hầu từ xa nhìn Tô Tiên lùi ra ngoài, mỉm cười. Đứa nhỏ này ngoan, Tổ Linh tích lũy rất nhiều trong từ đường nhưng đó là chuẩn bị cho người mạch của Tiêu Dao Hầu, Tô Tiên là khách, có thu hoạch đã là niềm vui bất ngờ. Thiếu thì nhận, để tràn là không hay.

Thế giới này cũng là một phần của thiên đạo.

Lại qua nửa canh giờ, Tổ Linh thứ bốn mươi chín vào trong người Tô Kính, bị long xà chân khí quán lấy rồi hợp nhất với vô trùng xung quanh ầm vang khít chặt.

Nếu không có phù văn trên vô trùng hấp thu lực lượng Tổ Linh thì cơ thể Tô Kính chỉ hút một Tổ Linh là đến cực hạn. Luyện khí sĩ cảnh giới như Tô Kính nếu không có năng lực thân bình luyện cốt chống đỡ, một Tổ Linh đủ làm hắn nổ banh xác.

Tổ Linh đợt này nhập vào mạnh hơn bốn mươi tám cái trước, có một chút ý thức căn nguyên rồi. Long xà chân khí sợ Tô Kính không chịu nổi nên phong ấn Tổ Linh này lại từ từ mài mòn.

Làm vậy khiến Tô Kính hấp thu nguyên lực tổ tiên không thể nhanh chóng vào trong vô trùng. Tô Kính không tham lam, mặc cho nguyên lực tổ tiên bao bọc ngoài vô trùng quán quýt với thanh minh chân khí, âm phù chân khí.

Hai loại chân khí này hoàn toàn khác nhau, như cối xay vòng quanh vô trùng mài nguyên lực tổ tiên thành huyết thanh bao bọc vô trùng.

Nguyên lực tổ tiên bị hóa lỏng, khí hải đan điền của Tô Kính bị nguyên lực tổ tiên làm trương phình.

Tô Kính thần thức nội thị thấy khí hải đan điền của mình khuếch trương gấp trăm lần, có chút khả năng Trúc Cơ. Có lẽ không cần mười năm, cứ tiếp tục thế này thì trong vòng hai năm Tô Kính có hy vọng Trúc Cơ.

Tuy Trúc Cơ chủ yếu rèn luyện tâm tính nhưng nếu không tích lũy đủ chân khí thì không phá tan cửa ải này được. Bất kì luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ nào đều có tính cách rõ ràng, độc nhất vô nhị. Trúc Cơ là căn bản thành đạo, cái gọi là Trúc Cơ biết mà không thấy.

Tô Kính nhớ câu nói này tâm tình càng thêm bình tĩnh.

Luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ đã biết thiên đạo nhưng không thể nghênh hợp, dẫn phát, khống chế, sáng tạo giống luyện khí sĩ Kim Đan kỳ.

Trúc Cơ đặt một nền móng tương lai cho luyện khí sĩ, nếu đột phá thì không thể sửa đổi.

Ngoài từ đường, mấy đệ tử Tô gia vây quanh Tô Tiên, là người nàng mang đến từ Dục châu. Bọn họ không có đủ thân phận vào từ đường Tiêu Dao Hầu xây dựng, chỉ có thể chờ bên ngoài. Từ đường phát tán nguyên lực tổ tiên đối với họ là cửa rơi mây mẫn.

Khi Tiêu Dao Hầu mở ra năng lực này của từ đường, ban đầu luôn có một phần nguyên lực phát tán ra. Những người không có tư cách vào thì đứng ngoài cũng được chút ích lợi.

Tô Tiên bị bao vây, một thiếu niên mặc áo gấm đẹp đẽ quan tâm hỏi:

- Sao đại tỷ ra mau vậy? Tiêu Dao Hầu đuổi tỷ?

- Nhảm, nếu Tiêu Dao Hầu đuổi ta ra thì cần gì ban đầu để ta vào? Tiểu tử các ngươi đừng suy nghĩ lung tung, phụ thân của ta và Tiêu Dao Hầu là huynh đệ. Ta lấy quá nhiều ích lợi nên phải tự mình ra.

Đám đệ tử Tô gia vẻ mặt hâm mộ, bọn họ bởi vì chấp hành nhiệm vụ mà rời xa Dục châu, không thể tham gia tế tổ lần này, phải chờ năm sau ngày này mới tham gia đợt tế tổ ở Dục châu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Thanh Minh Chân Giải Ngũ Lô (Thượng) (2)

Tô Tiên nói:

- Sau khi việc hôm nay kết thúc là lễ thành niên của thế tử, đám nhóc các ngươi chưa nghĩ ra ai khiêu chiến sao?

Thiếu niên áo gấm bĩu môi:

- Tiêu Dao Hầu đối xử tốt với chúng ta, không nên ăn hiếp nhi tử của hắn đúng không?

Tô Tiên bật cười:

- Khi dễ?

Thấy nụ cười của Tô Tiên, thiếu niên áo gấm thâm hoảng.

- Tiểu tử các ngươi không Trúc Cơ, không đến đỉnh Tiên Thiên. Ta đã cho hắn mượn Vô Định Kim Hoàn, cộng thêm Trảm Tiên phi đao tự hắn luyện chế, ngươi muốn khi dễ hắn? Chưa có thực lực đó đâu.

Người xung quanh hút ngậm khí lạnh, luyện khí sĩ đó luyện chế được Trảm Tiên phi đao khi ở Tiên Thiên kỳ? Đại tỷ còn cho mượn Vô Định Kim Hoàn, phối hợp với nhau thì luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không chịu nổi.

Nên biết cuộc khiêu chiến chắc chắn ở trên lôi đài đặc biệt, không gian có hạn, có thể phát huy hết uy lực Vô Định Kim Hoàn. Trảm Tiên phi đao đến đi như điện, nếu bị Vô Định Kim Hoàn ảnh hưởng thì thật chết người.

Một thiếu niên áo vải lo lắng hỏi:

- Đại tỷ, Vô Định Kim Hoàn tạm không nói, hắn có thể vận dụng Trảm Tiên phi đao mấy lần?

Bọn họ không quan tâm có thể đánh bại Tô Kính không, nhưng nếu hắn bị đệ tử gia tộc khác đánh bại thì nguyên Tô gia mất mặt.

- Lần này tế tổ thế tử hấp thu nguyên lực tổ tiên nhiều hơn ta. Hắn tu luyện Thanh Minh Chân Giải, rất có tính dẻo, được ích lợi sẽ rất lớn. Đến ngày lễ thành niên ta phỏng chừng hắn sẽ đến trạng thái đỉnh Tiên Thiên.

Một thiếu niên khác hỏi:

- Đỉnh Tiên Thiên cũng không vận dụng được vài lần Trảm Tiên phi đao!

- Người nghĩ nhi tử của Tiêu Dao Hầu chỉ có hai loại thủ đoạn này sao? Ta đã thấy vũ khí của hắn ở chỗ Tô Mộ, là một cây mâu ngắn, dùng thất thái tinh thần kim luyện chế hạch tâm phù văn, hiện tại sắp sinh ra khí linh. Nếu như trong tay hắn còn có pháp khí tấn công cự ly xa khác, luân phiên sử dụng, phối hợp phù lục thì không quá sợ xa luân chiến.

Những thiếu niên từ lo lắng chuyển sang hâm mộ.

- Ài, nhi tử của Tiêu Dao Hầu đúng là may mắn.

Tô Tiên nghiêm túc hỏi:

- May mắn? Các người nên biết vì Tiêu Dao Hầu mà lúc thế tử còn nhỏ khí hải đan điền bị thương nặng, có thể tu hành lại đã là kỳ tích. Ta nghĩ không ai muốn loại may mắn này.

Tô Tiên nói chuyện rất nặng, các thiếu niên nhìn nhau, đúng là không ai muốn gặp chuyện như vậy.

Tô Tiên chỉ vào thiếu niên áo xám:

- Các người còn chưa quyết định vậy để ta chọn, Tô Hà, người đi khiêu chiến thế tử.

Thiếu niên áo xám Tô Hà cẩn thận hỏi:

- Vậy ta đánh thế nào hả đại tỷ?

- Không được tiêu hao chân khí của hắn, còn lại tùy.

Tô Hà nhú mày nói:

- Vậy là so đấu kỹ xảo, nếu thế ta có thể sử dụng Ngũ Hành Kỳ không?

- Tùy người, nhưng nếu Ngũ Hành Kỳ bị hư hao gì thì người chịu trách nhiệm bồi thường.

Tô Hà muốn trào phúng:

- Hư hao?

Nhưng Tô Hà chợt nhớ Tô Kính luyện chế Trảm Tiên phi đao có thể đâm qua điểm yếu Ngũ Hành Kỳ, một đao chém là trận cờ coi như phế.

Tô Hà nhắm mắt kỳ kèo:

- Đại tỷ, hắn có Vô Định Kim Hoàn cộng thêm Trảm Tiên phi đao, đó là gian lận, ta... ta...

- Đánh không lại có thể nhận thua.

Tô Hà kháng nghị:

- Rất mất mặt đó đại tỷ!

Tô Tiên phớt lờ Tô Hà khổ qua mướp đắng:

- Người nói nữa là muốn bị ta đánh mông phải không?

Tô gia phái người khiêu chiến Tô Kính chỉ cần đánh hoa mỹ là được, Tô Hà muốn nổi bật thì chắc chắn sẽ bị mặt xám mày tro, phối hợp Tô Kính một chút cơ bản sẽ không có rắc rối.

Tô Tiên ở bên ngoài răn dạy thuộc hạ mình mang đến, trong từ đường, đỉnh đầu Tô Kính đã xuất hiện dị tượng, từng tầng mây mù chưa thành hình bao phủ nửa người trên, lời quang liên tục lấp lóe nhưng không có tiếng động.

Đây không phải kiếp số mà do Thanh Minh Chân Giải đột phá, tuy cảnh giới vẫn là Tiên Thiên kỳ, thậm chí không đến trạng thái cao nhất nhưng khí hải đan điền của Tô Kính mấy phen khuếch trương, hiện tại tu luyện ra dị tượng là Thanh Minh Chân Giải tự kèm theo.

Dị tượng ngũ lôi hộ thể khiến mọi người trong từ đường giật mình. Bởi vì mọi người đều biết lúc thế tử còn nhỏ khí hải đan điền bị hỏng, gần đây mới bắt đầu phục hồi, có thể tu hành. Dị tượng ngũ lôi hộ thể chứng minh thế tử tu luyện thanh minh chân khí cực kỳ tinh khiết, chính tông, tích góp số lượng khổng lồ.

Chỉ chờ thời cơ thích hợp là Tô Kính có thể đến tiêu chuẩn đỉnh Tiên Thiên.

Hệ đệ tử Tô gia nào sinh ra dị tượng này thì không ai không Trúc Cơ, và quá trình cực kỳ thuận lợi, thành tựu sau này sẽ rất cao.

Tô Kính có khổ tự hấn biết, vốn đã thiếu chân khí không thể luyện chế Ngũ Lôi Định Thân chú cao cấp, trong từ đường đột nhiên có nhiều nguyên lực tổ tiên vào người. Lực lượng thần thức của Tô Kính siêu không lồ thừa dịp này luyện chế hai mươi lăm mảnh ngọc phù đã chuẩn bị sẵn trong Hoàng Đình Thần Ngọc.

Tài liệu tạo hai mươi lăm mảnh ngọc phù rất bình thường, qua lực lượng sao rèn luyện thêm vào chút vật chất đặc biệt hoàn toàn thay đổi phẩm chất. Tô Kính vốn định đợi mình Trúc Cơ mới dung hợp thành năm miếng ngọc phù, Kim Đan rồi hợp nhất năm miếng là có thể luyện chế ra Ngũ Lôi Định Thân chú đẳng cấp đạo khí.

Đây là cách làm của đệ tử bình thường Tô gia, vì tài liệu quá tốt không đến lượt đệ tử bình thường sử dụng. Có thể tạo ra pháp khí thượng phẩm thuộc về mình khi còn là Trúc Cơ kỳ đã rất khá.

Nhưng hai mươi lăm mảnh ngọc phù của Tô Kính là tự hấn thiết kế cải tạo chất liệu luyện thành Ngũ Lôi Định Thân chú. Với nguyên lực tổ tiên cường đại thúc đẩy, hai mươi lăm mảnh ngọc phù bắt đầu dung hợp, sắp biến thành năm miếng Ngũ Lôi Định Thân chú đẳng cấp pháp khí.

Cảnh giới hiện tại của Tô Kính không thể khống chế được, chân khí của hắn còn xa mới đến trình độ luyện chế pháp khí. Nhưng long xà chân khí ảnh hưởng khiến nguyên lực tổ tiên liên miên không dứt, tốc độ hấp thu của Tô Kính đã đến trình độ luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan.

Trong Hoàng Đình Thần Ngọc, hai mươi lăm miếng ngọc phù vang tiếng nổ đì đùng tai cường ép gần vào nhau. Tô Kính phải dùng nhiều chân khí luyện hóa, nhưng tốc độ nguyên lực tổ tiên chuyển hóa chân khí không đủ.

Trong phút chốc Tô Kính cảm giác nội tạng bị thiêu cháy, cả người như rơi vào túi lửa. Đau đớn này là chân thật, nhưng Tô Kính sau khi thần binh luyện cốt cơ thể mạnh mẽ đến không thể xui.

Tô Kính rất bức mình, người ta tu hành lúc dẫn động chân khí cảm giác nhẹ nhàng như tiên, sao đến lượt hắn thường hay đau đớn lên núi đao xuống biển lửa?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Thanh Minh Chân Giải? Ngũ lôi (Hạ) (1)

Nguyên lực tổ tiên trong người Tô Kính nhanh chóng chuyển hóa thành thanh minh chân khí và âm phù chân khí. Vì tốc độ chuyển hóa quá nhanh nên hình thành thứ như lửa kiếp nhưng không là kiếp số.

Dị tượng ngũ lôi hộ thể không là từ hình dung, trong sương mù bao phủ Tô Kính mỗi một tia chớp lóe qua đều có ngũ lôi vào người. Tô Kính bị nhiệt độ cao chuyển hóa chân khí hình thành phá hoại tổ chức thân thể, sau đó lạnh lại trong tia chớp.

Dị tượng ngũ lôi hộ thể tuy không phải thường xuyên có nhưng người tu luyện Thanh Minh Chân Giải không kém, trong mười lần tu hành sẽ có năm, sáu lần sản sinh ra. Một khi có hiện tượng ngũ lôi hộ thể thì người tu luyện Thanh Minh Chân Giải thoải mái vận chuyển chân khí không e dè, được ngũ lôi phụ trợ sẽ không có gì ngoài ý muốn.

Tô Kính đang trong tình huống ngũ lôi hộ thể làm chuyện cực kỳ nguy hiểm, nhưng nguy hiểm đã bị triệt tiêu chỉ còn lại đau đớn.

Ngũ lôi hộ thể chưa bao giờ cho người dễ chịu, nó làm thân thể của người phục hồi đến trạng thái huyền diệu, như thể từng tế bào vừa sinh ra, niết bàn trong yên diệt.

Tô Kính ngửa đầu phát ra tiếng rống đì đùng tai, giống yêu thuật mẫu thân Ngã Thiết thú để lại khi vỡ trứng vỡ.

Tiêu Dao Hầu biến sắc mặt, nhóm Cúc Nguyệt Sơn cùng ra tay. Mọi người phát ra kết giới thuật đạo ngăn cách thanh âm bao phủ Tô Kính. Vũ Y cát tiếng hạc thể lương triệt tiêu tiếng rống của Tô Kính, hơn trăm người trong từ đường bị tiếng rống của hắn chấn quý gối xuống đất.

Tô Kính bản năng phát ra tiếng rống, mỗi tác xương trong người hắn chịu đựng nhiệt lượng lớn sinh ra khi nguyên lực tổ tiên chuyển hóa, gần như hòa tan. Lôi quang ngoài người hắn nhanh chóng phát ra lực lượng ngũ lôi tu sửa tất cả vị trí có dấu hiệu bị thương.

Phương xa trên đảo nhỏ của Tô Mộ, trong linh tuyến. Máu sắt luôn được bồi dưỡng nghe tiếng rống của Tô Kính thì phát ra thanh âm như rống ngâm, phá mở mặt nước bắn ra.

Mâu ngăn cách không bay đến, nhanh như tia chớp chui vào từ đường, nhập vào người Tô Kính.

Tô Kính cảm giác dễ chịu hơn chút, trong mâu sắt có thất thái tinh thần kim hình thành thần văn màu tối đi, như dung hợp chặt chẽ với cây sắt đen. Mâu sắt này không có khí linh, mới thức tỉnh đã được triệu hoán đến. Tô Kính mơ hồ chạm tới một chút pháp tắc của thần thông Bình gia.

Nhiệt lượng khổng lồ bị mâu sắt hấp thu, thất thái tinh thần kim cuối cùng vốn khó dung hợp đã bị nhiệt độ kỳ dị hòa tan, Tô Kính dùng thần thức thấy những thần văn hòa tan như thủy ngân chảy trong mâu sắt. Mâu sắt phóng lớn gấp vô số lần, những thần văn hòa tan đi qua trong vật chất, cải tạo kết cấu của mâu sắt.

Tô Kính động ý niệm, khúc đuôi xương sống của hắn phát ra ngũ sắc thần quang tiến vào mâu sắt, thần văn chảy xuôi dựa theo kết cấu Không Tước Mâu cải tạo mâu sắt. Mâu sắt hóa thành một khúc nhỏ xíu bỗng đọng vào khúc xương sống.

Tô Kính đau chảy nước mũi, nhưng cơn đau chỉ thoáng qua, ngũ sắc thần quang lấp lánh chợt tắt, mâu sắt biến thành một khúc xương của hắn.

Nhưng khúc xương này vốn không nên tồn tại, nếu như bây giờ hắn sờ đuôi xương sống của mình sẽ phát hiện chỗ đó nhỏ lên một khúc, tuy chỉ cỡ nửa centimet.

Ta đang mọc đuôi sao?

Tô Kính vốn không cách nào kiểm soát biến đổi này, cùng biến hóa còn có mỗi khúc xương của hắn. Trên xương lấp lánh các yêu văn. Tô Kính cảm giác mình đã biến thành một con cở xà thôn thiên nhưng còn giữ hình dạng nhân loại.

Thân thể biến đổi, Tô Kính nắm rõ bắt đầu đi để nó thuận theo tự nhiên. Xét cho cùng bây giờ hắn còn là người, không phải yêu, cải tạo này không triệt để. Nếu long xà chân khí muốn có thể trực tiếp cải tạo cơ thể Tô Kính thành con rắn chứ không chỉ động vào khúc xương.

Tô Kính muốn can thiệp cũng bất lực, hắn dồn hết sức chú ý năm miếng ngọc phù trong Hoàng Đình Thần Ngọc, vì năm miếng ngọc phù có xu thế hợp nhất. Nếu năm miếng ngọc phù hợp nhất thì dù không phải đạo khí cũng cỡ hàng pháp khí tuyệt phẩm.

Tô Kính muốn giữ cho ngọc phù không sinh ra hậu quả khủng bố gì thì phải vận dụng càng nhiều chân khí để luyện hóa.

Nhị Quân Gia nghi hoặc hỏi:

- Hình như thiếu gia có gì không ổn?

Dị tượng ngũ lôi hệ thể kéo dài quá lâu, hơn nữa Tô Kính hấp thu nguyên lực tổ tiên hơi nhiều chút.

Một luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ nuốt nhiều nguyên lực tổ tiên như thế cũng là việc khá nguy hiểm.

Tiêu Dao Hạo lắc đầu nói:

- Không sao, thân thể Kính nhi mới rèn luyện lại, có ngũ lôi hệ thể sẽ không nguy hiểm mạng sống. Các người cũng nghe tiếng gầm vừa rồi, thần thức của Kính nhi cực kỳ cường đại, có thể khống chế được cục diện.

Tiêu Dao Hạo đã nói vậy thì Nhị Quân Gia không tiện nói gì nữa.

Tô Mộ ở một bên vẫn rất lo, lên tiếng:

- Tam ca sẽ không bị nguy hiểm phải không?

Tiêu Dao Hạo liếc qua Tô Mộ:

- Chắc chắn có nguy hiểm nhưng ta ở đây thì không cần lo.

Tô Mộ cắn môi không hỏi nữa, nàng không tin tưởng Tiêu Dao Hạo nhưng bản thân nàng làm được gì?

Từ đường tạo dựng hơn mười năm, lần đầu tiên mở ra, nguyên lực tổ tiên nhiều không đếm xuể, số lượng linh bài nhiều còn hơn người đứng trong từ đường. Tô Kính không cần lo không đủ nguyên lực tổ tiên.

Năm miếng ngọc phù ghép lại với nhau, vết rạn rõ nét, nguyên lực tổ tiên không ngừng ủa vào bị hai luồng chân khí mài thành huyết thanh, hóa thành lực lượng của chính Tô Kính để luyện hóa Ngũ Lôi Định Thân chú.

Dị tượng ngũ lôi hệ thể ngoài người cứ kéo dài không ngừng, tu sửa và cải tạo cơ thể Tô Kính.

Trên Lục Đạo Thần Giám, ba thức đầu Long Xà Đồ Lục sinh ra biến đổi vi diệu. Ban đầu Tô Kính không xem hiểu phù văn hiện giờ đã hiện rõ ràng tựa như thứ hắn học từ nhỏ. Long xà chân khí vận chuyển càng nhẹ nhàng hơn, trong vỏ trứng hấp thu nguyên lực tổ tiên và Tổ Linh bị cưỡng ép đặt vào.

Tô Kính nhớ Tây Tàn đế quốc Nho môn từng nói Đạo Môn bất kính thần linh, bất kính tổ tiên, nên diệt!

Nho môn nói không sai, Đạo Môn tế tổ sau cùng sẽ đưa ngược về mình, không để Tổ Linh thành thần.

Một canh giờ rất nhanh trôi qua, người trong từ đường đều rút ra ngoài chỉ còn lại Tô Kính và Tiêu Dao Hầu. Tiêu Dao Hầu nhìn dị tượng bao phủ người Tô Kính, biểu tình hoảng hốt. Tuy rằng chỉ là phân thân nhưng phân thân cảnh giới Kim Đan do bản thể Tiêu Dao Hầu khống chế, biểu tình của gã trông hơi kỳ dị.

Tiêu Dao Hầu thần thờ giãy lắt rồi thờ dài đi ra từ đường, nói với Cúc Nguyệt Sơn:

- Không biết khi nào Kính nhi mới ra, ta phỏng chừng lần này hẳn sẽ đến cảnh giới đỉnh Tiên Thiên. Đóng từ đường lại đi, không cho phép bất cứ người nào tiến vào, người phải người... bảo vệ chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Thanh Minh Chân Giải? Ngũ lôi (Hạ) (2)

Đại Quân Gia lên tiếng:

- Tuân lệnh lão gia!

Đại Quân Gia kêu thân binh và đệ tử Tô gia có trách nhiệm bảo vệ từ đường lại.

Tô Kính ở trong từ đường bốn ngày, sáng sớm ngày thứ năm hẳn mới đi ra. Tô Kính không phát ra ngoài hơi thở gì, Nha Đầu canh giữ từ đường, rất ngạc nhiên khi thấy bộ dạng của hắn.

- Thiếu gia sắp Trúc Cơ?

- Ủm! Đỉnh Tiên Thiên, phỏng chừng hai năm ta chắc chắn Trúc Cơ.

Nha Đầu nhìn mặt Tô Kính chăm chăm như muốn thấy cái gì:

- Nhưng đã nhiều ngày như vậy thiếu gia nên Trúc Cơ rồi mới đúng.

Tô Kính cười khò, lật tay lại, mấy món đồ nằm trong tay hắn. Một hồ lô đỏ rực cỡ ngón cái, một loan đao nửa vàng trắng, một chiếc nhẫn hai màu trắng đen. Tô Kính rung mình, trên người khoác một phù giáp, tay cầm cây mâu ngắn đen thui.

Sau đó Tô Kính mở to miệng nhả ra một quả ngọc phù, nó lơ lửng trước mặt. Trên ngọc phù lấp lóe lôi quang, có màu xanh nhạt, trong mấy vết rạn trên ngọc phù lấp lóe ánh sáng đỏ rực.

Nha Đầu nhẹ gật đầu, nói:

- Thì ra thế tử đã luyện hóa được nhiều đồ vậy, hèn gì qua bốn ngày mới chỉ là đỉnh Tiên Thiên. Thế tử không thấy tiếc sao?

Tô Kính khẽ thờ dài:

- Hơi tiếc, à mà phụ thân có nói gì không?

Tô Kính nói tiếc là vì nếu hắn tiếp tục ở bên trong thì phỏng chừng ba thức phần giữa Long Xà Đồ Lục sẽ hiện ra. Nhưng linh hồn của hắn quá mệt mỏi, lực lượng thần thức tiêu hao hết. Long xà chân khí cường ép chấm dứt hành vi hấp thu nguyên lực tổ tiên của Tô Kính, làm hắn bị gián đoạn tu hành.

Luyện chế mấy thứ trên đỉnh đầu Tô Kính vốn có thể làm lúc rảnh, từ từ làm, kết quả làm một hơi trong từ đường ngược lại lãng phí cơ hội thật tốt.

Đương nhiên trong đó có cái lợi là cây mâu sắt đã lột xác, hóa thành một khúc đuôi xương sống, triệu hoán ra đã có thể tỏa ngũ sắc thần quang. Mức độ sắc bén không bằng Không Trục Mâu nhưng uy lực phá giải đạo thuật phòng ngự thì giống nhau.

Nha Đầu lắc đầu, nói:

- Hầu gia cho thế tử đi về nghỉ ngơi chút, giữa trưa đi Lăng Uyển Thư Hải là được. Giờ ta đưa thế tử về.

Tô Kính vừa định nói không cần Nha Đầu đã thờ tay bắt lấy hắn ném lên trời. Tô Kính cảm giác như cười mây lướt gió, bên tai nghe tiếng rít không khí ma sát.

Bùm một tiếng Tô Kính ngã dập mặt trước Ván Tâm cư của mình.

Tô Kính nằm trên mặt đất, cười khò. Nha Đầu thấy hắn lãng phí nhiều nguyên lực tổ tiên nên thuận tay cho hắn bài học. Nhưng đây không phải kết quả

Tô Kính có thể quyết định, long xà chân khí đó rất mạnh mẽ, hắn không thể kiểm soát nó được.

Bạch Anh chạy đến, gặp Tô Kính ngã trong đống tuyết thì hét lên lao tới:

- Thiếu gia sao bay về vậy?

Tô Kính xoay người ngồi dậy:

- Nói nhảm, ta không phải bay trở về mà bị ném về!

Tô Kính ngoái đầu nhìn, giữa Vân Tâm cư và từ đường ước chừng cách hai dặm, Nha Đầu ném một cái, hắn không thể chống cự cũng không nhìn ra đó là thủ đoạn gì.

Đây là chênh lệch giữa hắn và Kim Đan, cũng là Nha Đầu cho cảnh cáo Tô Kính. Trong bốn ngày này Tô Kính có tiến bộ nhiều lắm cũng không đánh lại đối thủ luyện khí sĩ Kim Đan kỳ.

Nha Đầu xem như có ý tốt đi, nhiều luyện khí sĩ trong thời gian ngắn đột nhiên tiến bộ vượt bậc sẽ có ảo giác sức mạnh đã có thể khiêu chiến cường giả thật sự.

- Thiếu gia, thiếu gia!

Khuyển Thập Lang chạy ra la lên:

- Ai ném thiếu gia về? Để ta trút giận cho thiếu gia!

Ứng Dương cũng đi theo ra, từ xa thấy Tô Kính đứng dậy từ mặt đất, trong lòng bực mình. Hình như cánh giới của Tô Kính lên cao chút, lúc này mới vài ngày đã là đỉnh Tiên Thiên?

Dám đối xử kiêu đồ với Tô Kính thì chắc là Kim Đan bên cạnh Tiêu Dao Hầu, luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường không có bản lĩnh này. Ứng Dương biết rõ thủ đoạn của Tô Kính, đột nhiên bùng nổ thì luyện khí sĩ Trúc Cơ sơ kỳ sẽ phải chịu thiệt.

Ứng Dương ngao khí, Tô Kính bị người ném vào làm gã cảm giác mát mặt lắm, nên quên đi đánh Khuyển Thập Lang.

Khuyển Thập Lang chợt nhận ra mình nói hơi đồng dục, đầu đơn gã không đánh lại Tô Kính, người có thể ném hắn vào đây thì gã làm sao trả thù.

Khuyển Thập Lang như quên lời vừa nói, về mặt nịnh nọt bảo:

- Khục... Thiếu gia ăn cơm chưa để ta đi nấu.

Giờ Ứng Dương mới phản ứng lại tức giận quát:

- Bỏ khi nó ai dám ăn đồ nhà ngươi làm?

Khuyển Thập Lang ấp úng:

- Đã... đã nói ta sửa rồi.

Ứng Dương như rồng mây gần hỏi:

- Ngươi sửa cái gì?

Khuyển Thập Lang không nhịn được lửa giận rống to:

- Lão tử đã sửa ăn phân! Sao, ngươi không phục?

- Ta phục, ta phục!

Ứng Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ta phục ngươi ngươi có thật lớn, ngươi có thể đừng làm người khác mất khẩu vị được không?

Tô Kính nhấc chân tiến vào Vân Tâm cư:

- Đừng cãi nữa, vào trong nói chuyện.

Ứng Dương cùng Khuyển Thập Lang nhìn nhau, yên lặng đi theo Tô Kính tiến vào sân nhỏ, tiện tay đóng cửa lớn lại.

Tô Kính kêu hết người mình lại, hắn ngồi sau bàn học nhìn nha hoàn, tiểu yêu đứng trước mặt, lòng thầm cảm khái. Hắn bây giờ có chút bộ dáng của

Tiêu Dao Hầu.

Tô Kính nói câu đầu tiên khiến mọi người hớn hờ hăng hái:

- Trước khi ta vào Vũ Lâm quân chắc chắn đã Trúc Cơ.

Tạm không nói nhóm Tử Đằng, mình bài bản mệnh của Ứng Dương và Khuyển Thập Lang bị Tô Kính luyện hóa, thực lực của hắn ảnh hưởng đến thực lực bọn họ. Nếu như Tô Kính Trúc Cơ, dù là chỉ là cảnh giới Trúc Cơ sơ kỳ thì Ứng Dương, Khuyển Thập Lang có thể tăng lên tới đỉnh Trúc Cơ.

- Ta phải thắng khiêu chiến trong lễ thành niên của mình, việc hoàng đế ban hôn đã là ván đóng thuyền.

Tử Đằng không kiềm được hỏi:

- Còn chúng ta thì sao thừa thiếu gia?

Tử Đằng được phu nhân phái cho Tô Kính, bây giờ hắn cưới công chúa duy nhất của đế quốc, nữ nhi khác của hoàng đế cao nhất chỉ được quận chúa.

- Các ngươi sẽ theo ta, bên công chúa có người hầu hạ, tới lúc đó phải chỉnh hợp lại.

Tô Kính không dám vỗ ngực bảo cho Tử Đằng tiếp tục làm đại nha hoàn, thống lĩnh những người hầu này. Bởi vì không biết Vô Ưu công chúa có đại nha hoàn đi theo không, nếu có thì Tử Đằng phải lui xuống thứ hai.

Nghe thì buồn cười, làm người người hầu còn muốn tranh giành đẳng cấp. Nhưng Tô Kính biết rõ những điều này cực kỳ quan trọng với nhóm Tử Đằng.

Tô Kính bổ sung thêm:

- Nhưng sau này ta có thể cho các ngươi tiếp tục hầu hạ, nếu dùng người khác thì ta lo.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Chung Ngọc Đan

Ứng Dương hỏi một câu:

- Thiếu gia, hình như vấn đề này còn sớm quá?

- Không sớm, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra ta sẽ lập gia đình trước khi vào Vũ Lâm quân. Không thể để cho công chúa chờ ta công thành danh toại. Sau lễ thành nhân ta sẽ về Dục Châu một chuyến, hai người đi theo ta, Hoàng Sương, Thanh Liên cũng đi theo. Ta và Tô Mộ cùng nhau, cần người hầu hạ.

- Vâng thưa thiếu gia!

Tuy phải đi hầu Tô Mộ nhưng được theo Tô Kính đến Dục châu làm hai nha hoàn rất vui. Hầu phủ to mấy vẫn là lồng giam, bình thường nha hoàn như các nàng không có cơ hội ra khỏi phủ.

Ngoài cửa vang lên giọng Tô Mộ:

- Tam ca có nhà không?

Bạch Anh ra ngoài mở cửa cho Tô Mộ. Nàng vẫn mặc đạo y bất mắt, khi vào thư phòng của Tô Kính Lục Hà nhanh chóng kéo ghế cho Tô Mộ ngồi.

Tô Mộ ngồi xuống nhìn đám người bên dưới, cười nói:

- Tam ca đang làm gì vậy? Hình như ta đến không khéo.

- Đầu có, nói chút chuyện sang năm cho họ, đi với ngũ muội đến Dục châu chắc sẽ thêm một người.

- Thêm ai?

- Ha, thêm Tô Tiên, hẳn độc bản xứ bắc Dục Châu.

Tô Mộ khó hiểu hỏi:

- Tô Tiên có đi gặp ta, nàng ấy có ý gì?

Tô Mộ không ngại thò đến mức không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, chẳng qua nàng không muốn tốn não vào việc này. Tô Mộ không hiểu tại sao nàng tập trung tu hành mới chỉ đến Trúc Cơ trung kỳ, Tô Tiên bốn ba bên ngoài nhưng đã là Kim Đan.

- Bản gia Dục châu không chế phụ thân không được nhiều, Tô Tiên đến để liên lạc cảm tình.

Tô Mộ căng thẳng hỏi lại:

- Liên lạc cảm tình?

Tô Kính giải thích đơn giản cho Tô Mộ nghe:

- Tức là lo lắng phụ thân rời khỏi bản gia quá lâu trở nên xa lạ, nên để người ngang hàng với chúng ta giao lưu trao đổi, tăng tiến hữu nghị. Đều là người một nhà, có chung ích lợi, làm việc với nhau nhiều thì sau này mới không gây ra mâu thuẫn gì.

Tô Mộ chợt nhận ra mình hiểu lầm:

- Tô Tiên có nói việc của chúng ta không?

- Đã bàn với ta rồi, chờ chúng ta đi Dục Châu, nàng dẫn đường, muốn chiêu mộ người nào đều không thành vấn đề. Chúng ta sẽ có năm trăm đệ tử Tô gia đáng tin đi theo, số còn lại trả giá nhỏ chút, có thể qua tay nàng.

Tô Mộ hỏi:

- Phải qua tay Tô Tiên mới được?

- Nếu ta từ chối ý tốt của Tô Tiên thì được gì? Tô Mộ, chúng ta không thể một mình sống trên thế giới này, Tô Tiên đến thả ra ý tốt thì chúng ta hãy hòa theo, dù sao ta không trả giá gì nhiều.

Tô Mộ căng thẳng hỏi:

- Tam ca trả giá cái gì?

- Bản vẽ, ta thiết kế vài thứ, dựa vào sức hai chúng ta khó chế tạo ra được, ít nhất lúc chúng ta cần không thể dùng chúng. Ta sẽ cung cấp bản vẽ cho bản gia Dục Châu, rồi bản gia luyện chế vật thực cho chúng ta.

Phản ứng đầu tiên của Tô Mộ là bản gia có bắt ép Tô Kính không:

- Có chịu thiệt không?

- Rất khó nói, nếu như tương lai chúng ta không có thành tựu gì thì đó là chịu thiệt.

- À, vậy tức là được lợi.

Trong lòng Tô Mộ không trung thành gì với bản gia Dục châu, nàng không thân thiết với Tiêu Dao Hầu Tô Dương nên chỉ lo nghĩ ích lợi. Tô Kính thì không để bụng, nói thật là nếu Tô Tiên không giới giải quyết điều kiện, cá nhân nàng thứ vị thì hẳn cũng phản cảm cách làm này.

Dù sao bản gia bây giờ lấy ra thứ giao dịch là vật Tô Kính cần dùng.

Tô Kính sợ Tô Mộ bất mãn nên nói rõ điều kiện Tô Tiên đưa ra:

- Đợi khi chúng ta thành lập quân, khai chiến với quốc gia Tà Thần bản gia sẽ phái mười Kim Đan âm thầm bảo hộ các tướng lĩnh của mình.

Tô Mộ gật đầu nói:

- Biên chế để quốc chúng ta là quân đoàn một vạn năm ngàn người ít nhất có hơn hai Kim Đan tọa trấn. Những Kim Đan này sẽ không tham gia chiến đấu, chỉ giám thị hướng đi của cường giả phe địch. Bản gia phái mười người bằng chúng ta phát triển quy mô mười vạn người, đại khái đủ.

Tô Mộ thoải mái vì Tô gia đưa thành ý đầy đủ, mười Kim Đan không cần dùng tiền đường. Hai người bản gia chiêu mộ hơn một vạn người, sẽ phải hao tổn tài chính chế tạo thành tinh binh.

Nuôi hơn một vạn binh sĩ là khái niệm gì? Không tính quân lương, phải liên tục cung cấp áo giáp, vũ khí, tọa kỵ, lương thực của từng người.

Tinh binh để quốc nếu như không phải luyện khí sĩ thì thu vàng làm quân lương. Binh lính bình thường thu nén bạc, lính đánh thuê thu tiền đồng hoặc là ngân phiếu.

Mấy cái này là phát lương theo tháng. Ban đầu Tô Kính có thể trả theo giá lính đánh thuê, một tháng năm trăm đồng tiền bằng nửa lượng bạc. Chờ khi thành lập phiên hiệu được đế quốc công nhận thì phải đưa bạc, một tháng là hai lượng. Một vạn sáu ngàn người, chỉ tính số tiền này mỗi tháng chỉ tiêu ba vạn sáu ngàn lượng.

Người không cho giá tiền đó dù người ta làm đào binh cũng xử tội theo quân pháp đế quốc, có bị bắt cùng lắm bồi thường tiền.

Nếu như thuê mướn Kim Đan thì giá tiền là gì?

Điều kiện thuê Kim Đan là cho họ tu luyện linh tri, dùng tiền mua không được. Người không có linh tri thì không Kim Đan nào chịu làm thuê. Hoặc người có đồ vật tương tự cũng được, ví dụ như nguyên lực tổ tiên, Tổ Linh. Nhưng trong chín gia tộc lớn đây là thứ tuyệt đối không cho người ngoài dùng, trong chín gia tộc lớn không thiếu cường giả cảnh giới Kim Đan.

Tô môn cho Tô Kính thứ có tiền mà không mua được nên Tô Mộ mới nói là có lời. Không có Cường giả Kim Đan tọa trấn dù quân đội mạnh mấy cũng có thể bị kẻ địch tìm đúng cơ hội tiêu diệt. Một đám luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ bị mấy cường giả Kim Đan kỳ công kích sẽ nhanh chóng tan rã. Trừ phi đối phương ngốc chỉ phái một người tới, mới có thể bị ư thế số người bên người hạ gục.

- Cho nên không cần lo lắng, vậy... Tô Mộ đến đây có chuyện gì?

Tô Mộ đơn thuần quan tâm:

- Đến xem tam ca thể nào, hôm đó thiết mâu của tam ca bay đi từ đường, ta chưa hỏi tam ca tu hành có gặp rắc rối gì không?

Tô Kính kiên nhẫn trả lời:

- Còn yếu, luyện chế thành pháp khí bản mệnh, có thể tùy thời triệu hoán ra, tăng sức sát thương lên nhiều nhưng tiếc là chưa có khí linh.

Tô Mộ nói:

- Vậy... về chuyện khiêu chiến ta lo tam ca bị người xa luân chiến, có một lọ Chung Ngọc Đan đây. Nếu tam ca không chịu được nữa thì ăn một viên, ăn không hết phải trả cho ta.

Tô Mộ lấy một bình ngọc màu xanh đậm ra đặt trong lòng bàn tay Tô Kính.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Bích Huyết Đan Thanh (1)

Tô Kính không biết nên nói cái gì. Hắn đoán được tâm lòng Tô Mộ, đừng nghe nàng nói bunn xin ăn không hết phải trả lại, nhưng Chung Ngọc Đan đúng là rất hiếm thấy, rất có hiệu quả. Nguyên thể giới luyện khí sĩ loại đan dược không có đan độc ít đến tội, chỉ ba loại có hiệu quả kinh người, Chung Ngọc Đan là một loại trong đó.

Chết người là ai đều có thể ăn loại đan dược này, không có tác dụng phụ, tốt nhất là cường giả Kim Đan ăn, chiến đấu có thể nhanh chóng phục hồi lực lượng tiêu hao hết, thậm chí hơi tăng cảnh giới.

Kích cỡ bình ngọc này có thể đựng hai mươi bốn viên Chung Ngọc Đan, giá trị liên thành.

Tô Kính kinh ngạc hỏi:

- Tại sao ngũ muội có thứ này?

Khóe mắt Tô Mộ đỏ hoe cúi đầu nói:

- Là phụ thân đưa, phụ thân nói vốn định cho mẫu thân của ta nhưng đã muộn.

Đã muộn.

Nghe hai chữ này làm lòng Tô Kính đau nhói.

Tô Kính cầm tay Tô Mộ nhét lại bình ngọc:

- Cầm về đi.

Thấy Tô Mộ nhú mày, Tô Kính cười nói:

- Muội chờ xem tam ca làm sao xử đám người kia, muốn khiến ta mất mặt? Ít ra luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ không đủ trình độ!

Ngữ điệu Tô Kính bình thản nhưng toát ra vẻ kiêu ngạo.

Chân mày Tô Mộ giãn ra, nhẹ gật đầu, nói:

- Vậy ta chờ xem trò hay của tam ca, nếu bị thua đừng trách ta không nhận ca ca.

Tô Mộ đến để đưa đan dược, nàng chưa rời đi lại có khách đến cửa. Là phu nhân Nguyên Lăng Hồng phái nha hoàn đến.

Nha hoàn mặc áo ngắn màu đỏ, mặt lạnh băng. Tô Kính đổi phòng tiếp khách.

Nha hoàn nhìn Tô Kính vẫn giữ bộ dạng lạnh băng, chỉ đặt một cái gấm túi lên bàn:

- Phu nhân đưa cho thể tử, bên trong có cách dùng.

Tô Kính nhìn bộ dáng của nàng thì thầm khó chịu, nhưng vẫn khách sáo nói:

- Uống miếng trà rồi đi.

Tô Kính nói vậy, Từ Đăng liền đi lấy dụng cụ trà.

Nha hoàn kia lại nói:

- Không khát, xin phép.

Ngoài cửa truyền đến giọng sang sảng của Khuyển Thập Lang:

- Lên mặt cái quái gì, cũng chỉ là nô tài như ta thôi!

Nha hoàn tức giận quát, Khuyển Thập Lang chợt trúng chỗ đau trong lòng nàng:

- Lăn ra đây!

Tô Kính nét mặt sa sầm nói:

- Ngươi cút ra ngoài! Nơi này là chỗ nào, ngươi có tư cách gì ra lệnh?

Nha hoàn kinh ngạc chỉ vào Tô Kính, lắp bắp nói một chữ ngươi.

Tô Kính bỗng nhiên thò tay chụp lấy ngón tay nha hoàn. Nha hoàn tu vi Trúc Cơ kỳ nhưng hai người đứng rất gần, thủ đoạn Bình gia của Tô Kính mau hơn.

Tô Kính lập tức gồng sức, rắc một tiếng ngón tay của nha hoàn gãy. Đối với luyện khí sĩ đây chỉ là vết thương nhỏ, nha hoàn đau đến hét lên, nước mắt nước mũi đều chảy ra.

Nếu như không phải có thể làm cho đối thủ mất đi năng lực phản kích thì Tô Kính đã không tấn công một luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ.

Tô Kính thuận thế gờ chân gạt ngã nha hoàn, một chân khác đạp mạnh xuống giẫm lên bụng nha hoàn. Đó là khí hải đan điền của luyện khí sĩ, Tô Kính chỉ cần thả ra thanh minh chân khí, dù cảnh giới của hai người kém xa nhưng nha hoàn đang đau đớn, hơi thở hỗn loạn chắc chắn sẽ bị Tô Kính một cước phé bỏ.

Tô Kính cúi đầu, trong hai mắt đầy sát khí:

- Ta nghe nói nô lớn khi chủ. Ngươi tự cao là thân tín bên người mẫu thân nên dám bắt kính với ta? Rất xin lỗi, ta không biết tên của ngươi, ta chỉ biết là nếu ngươi dám có chút ý ngỗ nghịch ta là ngươi chết không có chỗ chôn. Ta nói chuyện này với ngươi, sau khi trở về nói sao với mẫu thân thì nói.

Khuôn mặt nha hoàn vô cùng kinh hoàng, nàng không ngờ Tô Kính có phản ứng lớn vậy. Lúc Tô Kính còn nhỏ tính tình của hắn rất tốt.

Nàng cắn răng nói:

- Ta họ Nguyên!

Tô Kính không chút do dự đẩy chân khí ra ngoài một chút, miệng nha hoàn trào máu. Tô Kính không phé nàng, chỉ cho chút bài học trong một, hai tháng không vận dụng chân khí được.

- Người họ Nguyễn thì ta nên quý xuống dập đầu một cái với người sao? Ta không biết sao mình đắc tội người khiến người mặt lạnh với ta. Ta chỉ biết một điều, ta là chủ nhân, người là nô bộc. Mẫu thân ban ơn với người không phải cho người vô lễ với ta!

Mặt nha hoàn ngẩn lẹ, không dám hống hách với Tô Kính nữa.

Nha hoàn thở hổn hển nói:

- Ta chỉ vì... thế tử hại chết chất nhi của chủ mẫu.

Tô Kính sửng sốt:

- Sở Dật Phi?

Sở Dật Phi bị người mượn xác hoàn hồn, không phải Tô Kính hại chết. Chủ tử khác lúc này sẽ lười giải thích, nhưng lòng Tô Kính máy động.

Tô Kính rất nghiêm túc hỏi nha hoàn:

- Ai nói với người là ta hại chết Sở thiếu gia?

Nha hoàn kia ngây ra một lúc, muốn trào phúng hai câu nhưng chân đạp trên bụng nàng nặng như núi. Bảo Tô Kính không đủ ác thì nàng không tin, mới lên đã bẻ gãy ngón tay của nàng, tiếp theo một cú chân khí trùng kích bị thương căn bản của nàng. Giờ nha hoàn dám mỉa mai một tiếng phỏng chừng sẽ mất tu vi ngay.

- Ta... ta không nhớ rõ là ai nói.

Về mặt nha hoàn từ hoang mang đến hoàn toàn biến sắc mặt. Nàng là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, sao có thể quên chuyện như vậy?

Tô Kính biểu tình cực kỳ khó xem, hần lấy Từ Viêm pháo ra ném vào nha hoàn dưới chân:

- Mau, đi gọi sự phụ đến!

Bệnh trạng của nha hoàn giống Sở Dật Phi như đúc, đều quên một đoạn trí nhớ. Tô Kính rất sợ nàng cũng là mượn xác hoàn hồn, nếu nàng có độc được thiên nhân ngũ suy gì đó, Tô Kính không phải Tiêu Dao Hầu, không có phản thân ngăn tai kiếp cho mình.

Khuyển Thập Lang mở cửa đi vào, tay cầm cây búa nhỏ đè đầu nha hoàn, quát:

- Thiếu gia lui ra!

Khuyển Thập Lang sợ nha hoàn khủng lên bị thương người. Tô Kính từng nói cho hai tiểu yêu biết chuyện Sở Dật Phi, lúc này Khuyển Thập Lang không sợ sệt, giả trung thành và tận tâm nhào lên, không chịu để Tô Kính ở chỗ nguy hiểm nhất.

Tô Kính do dự một chút, hần rút chân lùi về. Khuyển Thập Lang đang biểu đạt lòng trung thành, hần cho giả cơ hội này. Đôi khi người không để cho thuộc hạ có cơ hội biểu hiện chẳng khác gì đánh mất tiền đồ của thuộc hạ. Khuyển Thập Lang không thể mãi là tiểu yêu chỉ nịnh nọt mà sống, sẽ có ngày giả đảm đương một phía, giống như Nha Đầu hoặc là Vũ Y.

Khuyển Thập Lang đang sợ hết hồn, lớn tiếng kêu gọi:

- Ứng Dương, Ứng Dương!

Ứng Dương lao vào, tay cầm binh khí kỳ lạ màu vàng, trông như vuốt ưng nhưng cán rất dài. Ứng Dương hươ móng vuốt vàng kiềm chặt cổ nha hoàn, Khuyển Thập Lang xoay người giờ chuy nhỏ đè bụng nha hoàn.

Ứng Dương, Khuyển Thập Lang có nghe Tô Kính kể về độc thiên nhân ngũ suy, lòng rất sợ hãi. Cảnh giới như bọn họ nếu trúng chất độc đó chỉ vài giây là chết, linh hồn cũng không thoát khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Bích Huyết Đan Thanh (2)

Khuyển Thập Lang trách móc Ứng Dương:

- Sao giờ người mới đến? Bà nội nó muốn ta chết phải không?

Ứng Dương sắc mặt âm trầm không nói, gã vốn không ngờ Tô Kính đột nhiên ra tay. Trong việc này Tô Kính chợt nảy ý làm vậy, hẳn cảm thấy kỳ kỳ, nha hoàn của mẫu thân có thể nào cũng không nên có thái độ như thế với hắn. Cộng thêm nha hoàn nói năng lỗ mãng nên Tô Kính quyết định dạy cho bài học.

Nếu Tô Kính không dạy nha hoàn bài học thì không phù hợp thân phận thế tử và tính cách cũ.

Ai ngờ nha hoàn kia giống Sở Dật Phi cùng là không nhớ rõ một việc, bất ngờ bắt được cá lớn.

Tô Kính cảm giác rắc rối hơi lớn. Sở Dật Phi chỉ là phụ tá nha hoàn này chắc là người Nguyên Lăng Hồng rất tin tưởng. Người gần bên cạnh người bị không chế thì dù người là Kim Đan cử trọng có ích gì?

Rất nhanh Lâm Hoành Sơn đến Vãn Tâm cư, còn có một đội tiểu yêu, khôi lỗi cùng đến. Hai luyện khí sĩ Tô Kính chỉ gặp trong từ đường một lần tiến lên lấy bộ xích đen ra trói nha hoàn lại. Tất cả hơi thở luyện khí sĩ trên người nha hoàn mất hết, không khác gì phạm nhân.

Tô Kính không cùng đi gặp Tiêu Dao Hầu, hắn nói nhỏ với Lâm Hoành Sơn:

- Sư phụ, nếu có kết quả gì...

- Ta sẽ phái người thông báo cho người. Phái rồi, hôm nay coi như xong, ngày mai đi chỗ ta. Sắp đến lễ thành niên của người rồi, ta tập trung huấn luyện thực chiến cho, ta sẽ kêu Hầu gia phái mấy người đầu luyện cùng người.

Tô Kính nhỏ giọng nói:

- Vâng thưa sư phụ.

Tô Kính đưa mắt nhìn nhóm Lâm Hoành Sơn cẩn thận áp giải nha hoàn đi. Nha hoàn này mặc dù chỉ là Trúc Cơ nhưng lẽ linh hồn ẩn bên trong vùng lên không chế thân thể nặng thì gay go. Phân thân cảnh giới Kim Đan của Tiêu Dao Hầu còn bị giết, ít nhất Ứng Dương, Khuyển Thập Lang không bằng một móng út.

Tô Kính rất khó không chế nha hoàn này, hắn cũng không muốn đứng ra.

Người đã đi lên, Tô Kính cảm túi gắm trên bàn lên. Đây là Nguyên Lăng Hồng cho hắn, túi gắm là một pháp bảo, cường giả cảnh giới Kim Đan chỉ cần mười mấy giây là luyện chế thành công.

Tô Kính dễ dàng mở túi gắm ra, một vật vuông vức rơi xuống mặt bàn phát ra tiếng trầm đục.

Thứ đó dày gần hai ngón tay, một mặt lõm, hình như là nghiền mực, xung quanh điêu khắc hoa văn hồ nước liễu rủ, có chữ nhỏ. Tô Kính nhìn kỹ thì ra là một bài thơ.

Đỏ xanh không ngăn cơn sóng dữ

Hồn trong máu đào cười nhìn

Không báo oán ân thân đã chết

Sâu trong hoàng tuyền khóc non sông

Chỗ ký tên đã mất chữ ký, thay thế là cái ấn nhỏ vuông, hoa văn là một phù lục Đạo Môn.

Báu vật của Nho môn bị sửa thành pháp khí.

Tô Kính giữ túi gắm, một tờ giấy rơi ra, có chữ của Nguyên Lăng Hồng.

[Tô Kính, nhi của ta. Thứ này là Bích Huyết Đan Thanh, thánh khí của Nho môn. Khi tranh phong với người trấn áp tinh thần không sợ tai họa. U Minh Đạo Cung giới về bất quý, mang theo nó thì không lo.]

Tô Kính thờ dài, không ai biết hắn có Lục Đạo Thần Giám, những trò vật mê hoặc tinh thần vô dụng với hắn. Ít nhất không là Kim Đan thì không thể dùng cách này đối phó với hắn.

Bích Huyết Đan Thanh này chắc là Nguyên Lăng Hồng đặc biệt chọn vì điểm yếu của Tô Kính, nhưng đã có Lục Đạo Thần Giám rồi, Bích Huyết Đan Thanh chỉ xem như có còn hơn không.

Trang giấy viết cách luyện hóa và cách dùng khác, có thể dùng như cục vàng Đạo Môn ném người, uy lực không tầm thường, nhưng đó là kiểu dùng của Trúc Cơ kỳ.

Bách gia bị diệt, không biết bao nhiêu vật của Thánh Nhân, Á Thánh bị Đạo Môn thu gom luyện hóa thành vật chuyên dụng của Đạo Môn. Bích Huyết Đan Thanh ở trong Nho môn ít ra dành cho Hiền Giả dùng.

Với Tô Kính thì Bích Huyết Đan Thanh có một điểm hơi bị gâp gâ là: Nguyên Lăng Hồng tặng mà hân không dùng được, không thể tặng cho người. Đạo Môn cũng chú trọng đạo hiếu, trên thế giới này không có thần tiên bất hiếu.

Tô Kính cùng đường dựa theo tờ giấy viết luyện hóa Bích Huyết Đan Thanh ném vào vòng tay chứ không thu vào Hoàng Đình Thần Ngọc. Tô Kính không luyện hóa Bích Huyết Đan Thanh hoàn toàn, đặt trên người ngăn cản một chút công kích nhằm vào linh hồn là được. Lục Đạo Thần Giám có nhiều diệu dụng, Tô Kính sợ có biến đổi gì hân không biết sẽ làm bị thương người hân không muốn tổn thương.

Lúc Tiêu Dao Hầu thu đồ đệ U Minh Đạo Cung tặng món quà lớn Xích Dương Chân Hòa bày tỏ ý tốt, Tô Kính ghi nhớ hết, không cần làm Tiêu Dao Hầu bức mình.

Bất giác bên ngoài lại có tuyết rơi, Tô Kính về phòng yên tĩnh tu luyện của mình. Đối diện hậu viện, bên ngoài khung cửa sổ lớn là linh lung thạch chảy nước bốc hơi đồ xuống, trong tuyết trắng bay bay có vẻ mơ hồ.

Tô Kính từng sờ ngói đối diện cửa sổ, ban ngày trôi qua như thế. Tô Kính phát hiện mặc cho mình cố gắng cỡ nào cũng không thương phu phụ Tiêu Dao Hầu được.

Có lẽ hân không nên thử như vậy.

Tô Kính ngồi ngay ngắn một ngày cũng có thu hoạch. Ít nhất hân biết rõ tại sao mình ưa thích Ứng Dương, Khuyển Thập Lang, vì hai tiểu yêu này rất ôn ào.

Hân thật ra là kẻ cô đơn.

Mấy ngày nay Tô Kính dứt khoát đóng cửa từ chối tiếp khách, trong khoảng thời gian này Hầu phủ có nhiều khách đến. Nhiều người muốn gặp Tô Kính một lần nhưng bị hân từ chối hết, hân hết sức tập trung sắp xếp lại tài nguyên của mình.

Thứ đổi từ Bạch Mã Tự đa số không có ý nghĩa đối với luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng mang ý nghĩa lớn với Tô Kính thành lập tư quân. Ví dụ một số thiên thạch bán đi không đổi được đan dược nhưng có thể đổi lấy hoàng kim với số lượng lớn. Nếu như Tô Kính không thành lập tư quân thì hoàng kim chẳng có nghĩa lý gì, bây giờ thì càng nhiều càng tốt.

Các loại đá quý, châu báu luyện khí sĩ không dùng được nhưng là thứ nhà giàu bình thường săn lùng.

Sửa sang đồ luyện khí sĩ không dùng được thì phái Khuyển Thập Lang đi đổi thành kim ngân, một số tài liệu có thể chế tạo binh khí thì giao cho Đại Quân Gia Cúc Nguyệt Sơn đổi thành binh khí áo giáp.

Không nhiều tài liệu cho Tô Kính dùng vào mình, hân phân loại bỏ trong vòng tay, khi nào có cơ hội thì dùng để ban thưởng.

Sắp đến ngày làm lễ trưởng thành, Tô Kính đã điều chỉnh thân thể đến mức độ tốt nhất. Tô Kính không phân tích có những địch thủ nào, mặc kệ quen lạ gì hân đều đối xử như nhau, Thanh Dương Đạo Cung trở mặt với Tiêu Dao Hầu nhưng lúc này không dám xuống tay ác với Tô Kính, chỉ có người Lý gia Định châu là dám làm. Hân phải giết thiên tài của Lý gia Định châu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Quy định

Điều tức một đêm, lúc trời hừng sáng đám nha hoàn thức dậy. Các nàng không được tham gia lễ trưởng thành, họ nấu bữa sáng cho Tô Kính, không là cháo với dưa mà hầm nguyên con vịt, một ký thịt bò Tây Tạng đặc sản Lục Long Tuyết Sơn, một bình rượu mát luyện chế từ nước suối linh lung thạch, một đĩa hạt sen xào nước đường.

Sáu viên tinh khí đan trải dưới nôi hấp chưng một chén com màu mỡ, cuối cùng là một đĩa cao gan rồng trộn hoàng tinh phấn ngàn năm.

Ăn bữa sáng này vào, Tô Kính không tích cốc cũng sẽ không đói bụng trong mười ngày, nửa tháng, hân không sợ chiến đấu liên tục một ngày.

Ăn com xong, Tô Kính đi dạo trong viện tứ hai vòng, người hơi nóng lên, hân bị đám nha hoàn kéo về phòng ngồi vào thùng gỗ, tắm bằng nước suối mới nấu. Nước suối trong linh lung thạch trực tiếp ngâm mình không bằng linh tuyến chỗ Tô Mộ, nhưng cũng có tác dụng không nhỏ, Tô Kính ăn đồ trải qua hơi nóng nước suối kích phát ra chậm rãi hòa tan, sẽ không tích lũy trong dạ dày.

Đồ ăn tan rã hết, cả đám giúp Tô Kính thay quần áo. Từ Đẳng sửa sang lại người hân, chải đầu cho hân. Thuật đạo có thể giải quyết vấn đề về tóc nhưng Từ Đẳng không chịu.

Từ Đẳng vừa chải đầu vừa nói với Tô Kính:

- Thiếu gia, sau ngày hôm nay thiếu gia đã trưởng thành, tỷ muội chúng ta đều dựa vào thiếu gia sống qua ngày.

Tô Kính nhíu mày hỏi:

- Từ Đẳng sao lại nói vậy?

- Sau này thiếu gia giàu sang rồi chúng ta cũng đi theo hưởng phúc, nếu thiếu gia xuống dốc thì chúng ta có phải đi ra đường bán đồ ăn cũng phải nuôi sống thiếu gia. Nếu thiếu gia tạo phản chúng ta theo thiếu gia cùng chờ bị chặt đầu. Chúng ta hy vọng thiếu gia luôn thắng mãi, vĩnh viễn đừng thua ai khác.

Tô Kính không nói, đám nha hoàn đã biết thân phận của hắn, lần đầu tiên nàng nói ra lời trong đáy lòng.

Từ Đẳng thấy Tô Kính không lên tiếng, nàng cười nói:

- Thiếu gia, không phải ta muốn sau này thiếu gia làm chuyện gì đều nghĩ đến chúng ta. Ý ta muốn nói những người như chúng ta về sau chỉ có thể đi theo thiếu gia, sống hay chết đều không sao, ít ra hiện tại ta không sợ chết.

- Có người khác chịu chết rồi.

Tô Kính mỉm cười nói:

- Về sau đúng là có rất nhiều chuyện cho các ngươi làm, nhưng phải đến cảnh giới Trúc Cơ kỳ mới có thể giúp đỡ ta một tay.

Lục Hà cầm một gương nhỏ đứng trước mặt Tô Kính để hắn soi kiểu tóc, lên tiếng:

- Thật không thiếu gia?

Mười sáu tuổi đã trưởng thành, có thể đội quan. Sau khi trưởng thành thân phận của Tô Kính thay đổi vì diệ, trong triều đình, hoàng đế sẽ cho hắn một tước ảo hơi thấp nhưng có quyền lên tiếng.

Sự sống chết của nhiều người chỉ trong một suy nghĩ của Tô Kính.

Tô Kính nhìn mình trong gương, hắn vào thế giới này không lâu nhưng bề ngoài thay đổi nhiều. Chân mày rậm hơn, góc cạnh khuôn mặt càng rõ ràng. Dù không biến ra hai loại năng lực đặc biệt thì đôi mắt tỏa thần thái loáng thoáng có chút bóng dáng của Tiêu Dao Hạo.

Dù cải tạo thân thể này thế nào cũng không thể xóa bỏ ảnh hưởng của Tiêu Dao Hạo.

Bộ dạng này tăng khí chất anh vũ hơn Tiêu Dao Hạo, mặt gầy hơi yếu mềm, tuấn tú hơn Tô Kính nhưng không lộ rõ mũi nhọn như hắn.

- Các ngươi yên tâm ở nhà đợi, Ứng Dương và Khuyển Thập Lang chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Khuyển Thập Lang ở ngoài cửa lên tiếng:

- Chuẩn bị xong rồi thiếu gia!

Khuyển Thập Lang và Ứng Dương tinh thần sáng lạn. Đêm qua đám nha hoàn cho hai tiểu yêu bữa ăn đặc biệt. Ứng Dương, Khuyển Thập Lang phớt lờ lệnh cấm trở về hình dáng thật, nhai ngồm ngoàm đồng tinh hoa máu thịt. Hai người chỉ đi kèm theo chứ không lên sân khấu, nhưng phải phòng ngừa có người khiêu khích.

Tô Kính mặc áo khoác xong đi ra sân, thấy Ngã Thiết nằm sấp dưới đất. Tô Kính vỗ đầu Ngã Thiết, nó đã lớn hơn gấu trúc trưởng thành một vòng. Không đặt yên ngựa lên người Ngã Thiết, Tô Kính nhảy lên lưng nó, lông dày xẹp xuống một mảnh, dù hắn không hiểu thuật cưỡi cũng có thể ngồi vững vàng.

Ngoài cửa đã có Nhị Quân Gia Cố Quân Sơn đang chờ, gã mang theo mười mấy tùy tùng dẫn Tô Kính đi Hội Chân lâu tổ chức nghi thức lễ trưởng thành. Lần đầu Tô Kính nghe nói nơi này. Hội Chân lâu là một dãy kiến trúc bốn phía vòng lại, chỉ có sáu tầng, mỗi tầng cao trên năm mươi trượng.

Hai tầng dưới có cửa kính đóng kín, chỉ thấy bên ngoài một mảnh ao nước, ao đã kết băng, trong băng là phù lục lấp lánh sáng. Tô Kính sắp nhận khiêu chiến ngay trên mặt băng này.

Dưới ao nước vốn có trận pháp hiện tại dùng để mở rộng không gian, toàn bộ lõi đài chỉ khoảng trăm trượng.

Ba tầng dưới Hội Chân lâu ngồi đầy người Tô gia. Nghi thức lễ trưởng thành của Tô Kính không tổ chức ở đây mà ở nơi riêng biệt đằng sau Hội Chân lâu, Huyền Vũ đài.

Dưới Huyền Vũ đài, phu phụ Tiêu Dao Hạo mặc đồ long trọng ngồi trên cao, có người hầu tiến lên hướng dẫn Tô Kính lễ bái đơn giản. Tô Kính dâng lên đôi vòng ngọc đã chuẩn bị sẵn, phu phụ Tiêu Dao Hạo trả lại cho hắn một khối ngọc bội. Ngọc bội chia ra hai mảnh ghép lại thành một, kiểu dáng phong cách cổ xưa thay thế ngọc giác lúc trước Tô Kính đeo.

Có ngọc bội phân biệt thân phận này là Tô Kính trở thành người có thể ra lệnh trong phủ. Nếu phu phụ Tiêu Dao Hầu rời đi, Tô Kính có thể chỉ huy bất cứ ai.

Tiêu Dao Hầu còn tặng cho Tô Kính một quyển phù lục kinh, chú giải bằng chữ khoa đầu của Đạo Môn. Tiêu Dao Hầu Tô Dương tổng kết kinh nghiệm tu đạo ở trong quyển sách bút ký này, nó rất quý giá, có ý nghĩa truyền thừa.

Tiêu Dao Hầu nói với Tô Kính quỳ bên dưới:

- Kính nhi, sau này vào Vũ Lâm quân rồi sẽ tây chinh, ta không cách nào ngày đêm chỉ điểm gần bên ngươi, hãy tự lo thân biết chưa?

Tô Kính trả lời:

- Đã hiểu!

Nhưng trong lòng Tô Kính mờ mịt, hắn khi không có được thứ này xem như nhân quả.

Tiêu Dao Hầu nói:

- Đi Hội Chân lâu đi, ở đây chỉ cần có người trong nhà chứng kiến là tốt rồi.

Nhóm Tô Linh cùng Tô Kính đi Hội Chân lâu.

Lễ trưởng thành đơn giản nhưng sau đó còn nhiều công việc cần hoàn thành. Vốn Tô Kính phải nhận các nhà khiêu chiến, hôm sau hắn sẽ gặp tất cả người trong phủ bao gồm thần tử Tiêu Dao Hầu mang về từ Nam Cương.

Dù là tương lai Tô Kính tự mình khai phủ thì những người này vẫn xem như một nửa thần tử của hắn.

Chờ gặp hết người trong phủ mới xem như nhận gia quy Tô môn. Gia quy không bắt cho người trung hiếu nhân nghĩa, nó là một bí mật giữ kín tuyệt đối, không phải mỗi người đều được đọc gia quy của chín gia tộc lớn. Sau khi đọc gia quy mới có cơ hội vào trung tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Dùng dao mổ trâu cắt tiết gà (1)

Sau đó hoàng đế gia phong, ban hôn đều là thuận tiện, cái nào cũng có nghi thức rườm rà hơn hôm nay gấp trăm lần.

Tô Kính đi theo phu phụ Tiêu Dao Hầu đến Hội Chân lâu, nơi này đã bày tiệc lớn. Kiểu lễ trưởng thành của thiếu niên mời khách ăn cơm giống với nho môn.

Dưới ba tầng là người trong nhà, Tô Kính không cần mời chào, từ tầng bốn trở lên hắn phải đi từng bàn chào khách. Tô Kính không tưởng tượng nếu Tiêu Dao Hầu không ngăn cản thì sẽ có bao nhiêu người đến trong phủ chúc mừng.

Trên tầng sáu Tô Kính gặp người quen, là Vô Uy Quận Vương.

Đông Tàn đế quốc không có thân vương, Vô Uy Quận Vương là người có tước vị cao nhất trong số hoàng tử. Hôm nay Vô Ưu công chúa không đến, mọi người đều biết hoàng đế đã ban hôn, chỉ chờ tổ chức nghi thức là Vô Ưu công chúa và Tô Kính đính hôn.

Đạo Môn không có quy định trước khi thành thân không được gặp mặt, nhưng Vô Ưu công chúa biết giữ kẽ, không đi nhìn Tô Kính nhận khiêu chiến.

Tô Kính thăm do dự, Vô Uy Quận Vương đã đến, trước mặt Vô Uy Quận Vương thì hắn làm sao giết người của Lý gia?

Tô Kính đang thăm suy nghĩ thì trên lôi đài đóng băng, Đại Quân Gia Cúc Nguyệt Sơn đã bắt đầu nói chuyện. Cúc Nguyệt Sơn là cường giả Kim Đan, không ai biết tu vi của gã mấy trọng, chỉ biết gã đi theo Tiêu Dao Hầu giết vô số người trong Nam Cương. Nên dù Cúc Nguyệt Sơn chỉ là một quân gia thì tập thể đều im lặng nghe gã nói chuyện.

Cúc Nguyệt Sơn đứng lơ lửng trên lôi đài, từng chữ rõ ràng vang bên tai khách khứa:

- Các vị, hôm nay là lễ thành nhân của thế tử nhà ta, vốn là việc rất nhỏ nhưng được mười hai Đạo Cung, chín đại thế gia xem trọng, đến dự và chỉ giáo cho thế tử nhà ta. Sau đây là quy định khiêu chiến, mỗi nhà đưa ra một luyện khí sĩ cảnh giới Tiên Thiên kỳ đầu đơn với thế tử nhà ta, rồi khỏi lôi đài xem như thua.

Võ Uy Quận Vương mở miệng hỏi thăm:

- Thế từ định nhận xa luân chiến?

Cúc Nguyệt Sơn nói:

- Đúng vậy, cho nên mỗi lần khiêu chiến thế tử nhà ta sẽ ăn đan dược một lần. Nếu không ăn đan dược thì khiêu chiến chấm dứt thế tử có thể nghỉ ngơi nửa canh giờ.

Trên tầng năm, bên cạnh tây trái một nam nhân mặc khôi giáp màu đen cười như điên:

- Ăn đan dược, ha ha ha ha ha ha! Quy định của Tô gia khiến người không biết nói sao!

Tô Kính chỉ nhìn thoáng qua phù văn trên bộ giáp liền biết là người của Lý gia Định châu.

Nam nhân mặc giáp đen ngồi vẫn cao hơn người bình thường đứng một chút, vóc dáng vạm vỡ còn hơn Lâm Hoành Sơn.

Nam nhân mở miệng mỉa mai thật là không chút phong độ, nhưng mọi người biết gã, là nhân vật khá nổi tiếng của Lý gia Định châu, đệ đệ gia chủ hiện thời của Lý gia, Lý Quang, tên chữ Diệu Nhiên.

Lý gia Định châu có thực lực hùng hậu, Lý Quang là Kim Đan tam trọng, sát tính rất mạnh. Nghe nói Lý Quang có đạo khí tuyệt phẩm, người Kim Đan tứ trọng cũng không đánh lại gã.

Không ai muốn vì một câu nói mà gây thù hằn với Lý gia Định châu. Lý Quang mở miệng mỉa mai, dù là người của Không Tước Đạo Cung đến, không có mệnh lệnh của cung chủ thì không nói một câu nào.

Cúc Nguyệt Sơn chỉ cười khẽ, gã chỉ vào Lý Quang nói:

- Nếu Lý chân nhân cảm thấy quy định của Tô gia không tốt thì đi Dực châu phản đối đi. Hôm nay quy định của nơi này không ai có thể thay đổi. Hơn nữa hoàng đế bệ hạ đã đồng ý, nếu Lý chân nhân ngại Dực Châu quá xa thì hoàng cung ngay gần đây, mời, mời, mời!

Cúc Nguyệt Sơn liên tục nói ba chữ mời, chữ sau âm cao hơn chữ trước như sấm mùa xuân nổ vang. Giọng Cúc Nguyệt Sơn vang rõ mười dặm, người ngoài Hầu phủ cũng nghe thấy.

Lý Quang không lộ vẻ tức giận, nếu gã phản ứng mạnh thì mọi người sẽ cho rằng gã làm khó một người hầu, mất phẩm giá con người.

Vì vậy Lý Quang cười nói:

- Vậy thì theo như quy định của các người đi, ai kêu thế tử của các người quá yếu. Trong chín đại gia tộc nhân vật có thể một mình đâm ngang một phía có nhi tử ruột nào mà chừng tuổi này vẫn chưa Trúc Cơ.

Lý Quang nói câu này quá ác nhưng chính xác. Tiêu Dao Hầu là Kim Đan lục trọng, địa vị cao, tài nguyên cái gì cần có đều có, nhưng nhi tử của gã lúc lễ trưởng thành vẫn ở cảnh giới Tiên Thiên kỳ.

Nhìn Tô Mộ, Tô Linh, Tô Kiến xem, ba người đã là Trúc Cơ, chỉ có Tô Kính vẫn lòng vòng ở Tiên Thiên kỳ.

Cúc Nguyệt Sơn là cáo già, nghe vậy cười to bảo:

- Lý chân nhân vui thật, thì ra là xem thường thiếu gia nhà ta. Vậy mà Lý chân nhân từ xa vạn dặm đến đây chúc mừng, là muốn nịnh bợ lão gia nhà ta sao?

Lý Quang thầm bực mình, Cúc Nguyệt Sơn nham hiểm còn hơn gã. Đúng thế, Tô Kính là phế vật, nhưng Lý Quang từ Định châu đến vì một phế vật? Đương nhiên không, gã đến vì Tiêu Dao Hầu.

- Ta nghe nói Lý gia Định châu mỗi người như rồng. Lý chân nhân hôm nay biểu hiện thật là...

Cúc Nguyệt Sơn nói một nửa chợt ngừng, chuyển sang nói với các vị khách:

- Hôm nay ở Hội Chân lâu, dựa theo quy định, thiếu gia nhà ta tiếp nhận khiêu chiến, ai chỉ giáo trước?

Cúc Nguyệt Sơn không nói khách sáo lòng vòng nữa, vào thẳng chủ đề chính chặn họng Lý Quang.

Lý Quang còn muốn nói điều gì nhưng bên Không Tước Đạo Cung, một luyện khí sĩ mặc đạo bào đỏ rực, bề ngoài già nua mở miệng nói:

- Vậy để Không Tước Đạo Cung chúng ta đến trước.

Giờ mà Lý Quang còn lải nhải nữa là trực tiếp đối nghịch với Không Tước Đạo Cung. Đạo sĩ già của Không Tước Đạo Cung tựa như đã tập luyện trước với Cúc Nguyệt Sơn, rất nhanh tiếp lời gã rồi kêu một đạo sĩ nhỏ bên cạnh mình nhảy xuống lôi đài.

Đạo sĩ nhỏ vẻ ngoài răng trắng môi hồng, mắt trong suốt, đạo y màu xanh nhạt, góc áo có Khổng Tước Minh Vương chú. Đây là đệ tử hạch tâm của Đạo Cung, đỉnh Tiên Thiên, tuổi rất nhỏ, phỏng chừng chưa đến mười bốn tuổi.

Tô Kính lững thững bước ra từ lầu một đi lên lôi đài, chấp tay với đạo sĩ nhỏ:

- Ta là Tô Kính, xin chỉ giáo nhiều cho.

Vào lôi đài rồi đạo sĩ nhỏ rất bất ngờ, vì nhìn từ bên ngoài lôi đài rất nhỏ, sư phụ của gã cũng không nhìn ra manh mối gì. Nhưng vào trong mới phát hiện lôi đài rộng lớn hơn ngàn trượng, chỗ biên giới bị đạo pháp ngăn ra không gian khác nhau, vào dễ nhưng ra thì khó.

Cúc Nguyệt Sơn đứng giữa hai người, cười nói:

- Nếu không đánh lại, chỉ cần nói nhận thua là được rồi đi.

Nói xong lời này Cúc Nguyệt Sơn quay người ra lôi đài, kết giới không hề có tác

dụng với gã.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Dùng dao mổ trâu cắt tiết gà (2)

Đạo sĩ nhỏ nhìn thoáng qua Tô Kính, lúc này mới đáp lời:

- Thế tử, tiểu đạo tên La Nghịch, qua ba, năm tháng nữa sẽ Trúc Cơ. Sư phụ nói tiểu đạo phải đánh hết sức nếu không sẽ có hại cho việc tu hành. Ta am hiểu ngũ sắc thần quang chú, có thể khống chế một Khổng Tước Linh, trên người mặc đạo y là nguyên bộ pháp khí, đai lưng ngọc quần eo là đạo khí khiếm khuyết, mũi trên đầu ta có thể định thần hồn, ta...

Tô Kính chấp tay, nói:

- Đa tạ, mời.

La Nghịch mà nói nữa không biết hai người trò chuyện tới bao giờ. Xem bộ dáng La Nghịch nếu Tô Kính không chặn họng chắc gã sẽ kể từ nhỏ tu hành thế nào.

La Nghịch bị Tô Kính ngắt lời nhưng không bực, hắn đã mơ hồ dường thành khí độ, Tiêu Dao Hầu ảnh hưởng hắn rất lớn. Mỗi lần Tô Kính gặp Tiêu Dao Hầu thì gã đều không thể nào áp chế khí thế trên người, làm hắn vô cùng khó chịu.

La Nghịch không chịu đánh trước, ra về người thành thật:

- Mời thế tử trước, ta từ bên ngoài đến là khách.

Tô Kính cười nói:

- Vậy ta không khách sáo.

Dứt lời Tô Kính đâm vào mũi La Nghịch, cú đâm tung ra làm người trong lầu xung quanh im phăng phắc. Chỉ một đâm đã lộ rõ cảnh giới võ đạo của Tô Kính.

Một cú đâm không có gì đặc biệt, mỗi người đều cảm giác như đánh vào mũi mình, ngay cả Luyện khí sĩ Kim Đan kỳ đều có ảo giác trong tích tắc. Nếu cú đâm đánh vào cảnh giới dưới Tiên Thiên thì đối thủ sẽ bị nổ nát đầu, căn bản không cách nào tránh né.

Luyện khí sĩ đều tu luyện thể thuật tức là võ đạo, nhưng làm gì có luyện khí sĩ nào đánh nhau thật sự dùng võ đạo giải quyết? Võ đạo của luyện khí sĩ chỉ áp dụng với người bình thường, tiết kiệm chân khí cho mình.

Cú đâm của Tô Kính đã đột phá giới hạn giữa luyện khí sĩ và võ giả. Đạo sĩ nhỏ La Nghịch ánh mắt cực kỳ nghiêm túc, há mồm phun ra một mảnh ngũ sắc thần quang che trước nắm đấm của Tô Kính.

Ngũ sắc thần quang, chuyên môn làm rối loạn hơi thở người, đánh bị thương người trong vô hình. Người bình thường nào dám dùng tay đỡ, nắm tay Tô Kính bỗng xòe ra, toàn bộ tay phải hóa thành đầu rắn mổ đằng trước, ngũ sắc thần quang chưa hoàn toàn gần ra đã bị ngón tay của hắn đâm rách.

Đây thuần túy là mâu thuẫn, Tô Kính dung hòa thức Xà Vĩn vào trong nhẹ nhàng phá ngũ sắc thần quang của La Nghịch. Nếu đối phương là Trúc Cơ kỳ thì Tô Kính không dám làm vậy, La Nghịch chỉ là Tiên Thiên kỳ, trong người hắn cũng ẩn chứa đạo ngũ sắc thần quang nên không sợ.

La Nghịch lại lần nữa biến sắc mặt, thân thể đã hóa thành một mảnh lông chim theo Tô Kính điểm một cái bay ra sau. La Nghịch xòe năm ngón tay bắn ra kiếm khí nhỏ xíu bày lưới kiếm trước mặt.

Nếu Tô Kính dừng lại sẽ là lúc La Nghịch phản kích, nếu hắn không ngừng thì Không Tước Linh sẽ cho hắn biết mùi.

Bùm!

Mặt bằng giữa La Nghịch và Tô Kính có sáu thủy lôi nổ vang, Không Tước Linh hình thành lưới kiếm bị hỗn loạn. Tô Kính đã bài bố thủy lôi dưới đất trước, dùng yếu phá mạnh.

Trong lôi quang Tô Kính đã lao đến trước mặt La Nghịch, giang hai tay ôm. La Nghịch cứng người, luyện khí sĩ cũng chơi đầu vật?

La Nghịch không ra ngoài cửa đi trải đời, bình thường chỉ cùng các sư huynh diễn luyện thuật đạo, đâu ai như Tô Kính y như võ phu.

La Nghịch xem Tô Kính tiện tay phá ngũ sắc thần quang thì không dám để hắn ôm mình, sợ ôm một cái sẽ gãy xương.

La Nghịch không đoán nhầm, cái ôm của Tô Kính là Băng Sơn biến hóa ra. Nếu bị Tô Kính ôm thì luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ cũng phải học máu. Biến hóa sau Băng Sơn chuyên môn bài trừ phòng ngự. Bị Tô Kính ôm như bị cổ xà thôn thiên quán, chỉ có thể dùng lực phá xáo, phải có thực lực cao hơn Tô Kính rất nhiều lần mới có cơ hội thoát thân.

La Nghịch đánh uất nghẹn, gả thu về Không Tước Linh, người bám vào Không Tước Linh hóa thành kiếm quang muốn bỏ chạy.

Cái ôm của Tô Kính chắc chắn bị hụt, La Nghịch nghĩ kỹ rồi, chờ hắn công kích hụt thì gã sẽ dùng một luồng Tiên Thiên giết ngược về. La Nghịch bất chấp làm vậy có tổn thương đối phương không, người này quá mạnh mẽ, gã không dốc hết sức liều mạng sẽ thua khó xem.

Tô Kính chợt ngừng thể ôm xoay người đá vào Không Tước Linh. La Nghịch không có sức đánh trả đã bị Tô Kính đá theo kiếm bay ra ngoài.

Võ Uy Quận Vương la hay, khen rằng:

- Hầu gia, nhi tử của người ra chiêu giỏi thật, có thể tôi luyện thể thuật đến trình độ này trong vạn người không có một.

Tiêu Dao Hầu bình tĩnh nói:

- Năm đó khí hải đan điền của Kính nhi bị hư, đành phải tu luyện thể thuật, đây cũng vì bất đắc dĩ.

Đạo sĩ già của Không Tước Đạo Cung mỉm cười. Đồ đệ của lão bị thua đơn giản vậy sao? Dù gì là đứa nhóc không trải qua chém giết sống chết, mới đi lên đã bị đối phương khống chế tình hình, chờ người ta chuẩn bị xong hết mới đánh trả thì đã muộn.

La Nghịch dựng đứng lông mày cổ nén giữa ngực và bụng đau đớn, tay trái chộp bên hông, một đai ngọc nằm trong tay gã. La Nghịch định đánh trả nhưng tay Tô Kính bỗng cầm cái hồ lô nhỏ chĩa vào gã.

Tô Kính nói:

- Đa tạ, hiện giờ tốc độ của ngươi không bằng ta, thứ trong tay ta là Tử Viêm pháo, ngươi mà đánh là ta bắn.

La Nghịch thật vất vả tích góp chút khí thể lập tức tan biến, gã ngồi bệch xuống đất cười khổ nói:

- Thế từ tại sao dùng võ đạo chiến đấu vậy?

- Vì tiết kiệm sức, ngươi là người thứ nhất, đằng sau còn có hai mươi người.

La Nghịch suy nghĩ một chút, nghiêm mặt nói:

- Thế từ, ta muốn xin thế từ nói cho biết tại sao ta thua?

La Nghịch mới hỏi xong Cúc Nguyệt Sơn đã mở trận pháp ra chặn thanh âm lại.

Tô Kính mỉm cười nói:

- Bởi vì từ vừa mới bắt đầu ngươi đã không xem ta là kẻ địch. Ngươi muốn bằng vào cảnh giới của ngươi để ức chế ta, cú đâm của ta phá hỏng khí thể của ngươi, ngươi nghĩ đến phòng ngự, lùi bước chứ không đánh trả. Tiếp sau đó là các bước ta đã bài bố sẵn. Lưới kiếm của ngươi chỉ ngăn cản ta tiến lên, thủy lôi của ta vừa phá hoại lưới kiếm của ngươi vừa yểm hộ thân hình của ta. Ta luôn nghĩ cách làm sao tấn công.

Lúc này khóe môi La Nghịch chảy ra giọt máu:

- Cú đâm của thế tử rất lợi hại, sau này có rảnh mời đi Không Tước Đạo Cung chơi. Những sư huynh của ta sợ bị thương ta nên không chịu đánh hết sức.

Một thức Đoạn Ngọc của Tô Kính biến thành đá bằng chân vẫn rất cương mãnh.

Tô Kính cất hồ lô, hứa rằng:

- Ta nhất định sẽ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Tình hình đấu võ mồm (1)

La Nghịch giơ tay lên ra hiệu mình muốn đi. Cúc Nguyệt Sơn gỡ bỏ trận pháp, đạo sĩ nhỏ hóa thành kiếm quang trở về bên cạnh đạo sĩ già.

Đạo sĩ già cóc mạnh đầu La Nghịch, quát:

- Giờ đã biết chưa? Cho người đi rèn luyện trải đời không chịu, dùng thuật đạo lường cuống tay chân làm sư phụ ta đây mất mặt.

La Nghịch cúi đầu lẩm bẩm phản bác:

- Sư phụ, sát sinh là không tốt.

Tô Kính đứng trên lôi đài thoáng nhớ lại chiến đấu vừa rồi, cảm thấy không có gì đáng giá để chiêm nghiệm. Đối phương không có kinh nghiệm chém giết sống chết, Không Tước Đạo Cung phái ra người như thế vốn không định thắng.

Tô Kính đã giơ tay lên, Cúc Nguyệt Sơn vội bỏ trận pháp ngăn cách thanh âm.

Tô Kính nói:

- Không cần nghỉ ngơi, kế tiếp.

Đám thanh niên đang hăng hái bị Tô Kính nói một câu kích thích ngọn lửa.

Đang trào phúng? Đang coi thường mọi người?

Không cần nghỉ ngơi?

Tuy La Nghịch không có kinh nghiệm thực chiến nhưng mọi người đều thấy gã há mồm phun ra ngũ sắc thần quang cực kỳ cô đọng. Bọn giả thiết mình muốn phá ngũ sắc thần quang phải mất ba mươi phần trăm pháp lực.

Thiếu niên áo gấm bên cạnh Tô Tiên đập bàn đứng dậy la lên:

- Đại tỷ, ta đi giảm khí điểm của hắn!

- Nói nhảm, ngồi xuống cho ta. Đừng cho là ta không biết người có ý đồ gì, muốn lên kéo dài thời gian cho Tô Kính nghỉ ngơi đúng không? Tô gia chúng ta không cần thủ đoạn như vậy. Tô Kính nói hắn có thể tiếp tục thì người thành thật ngồi yên cho ta!

Thiếu niên áo gấm là Tô Hà, cũng là người Tô gia sắp xếp khiêu chiến với Tô Kính.

Tô Hà nhìn Tô Tiên, nói:

- Đại tỷ, ta đã biểu diễn rất sâu mà sao tỷ biết ta muốn lên giả vờ đánh?

Tô Tiên lạnh lùng nói:

- Ta còn biết người nhìn lên Thập Tứ tằm.

Tô Hà che mặt ngồi xuống, nằm sải lai trên mặt bàn không dám đứng lên nữa. Các thiếu niên ngồi quanh im thin thít. Đại tỷ thật sự là không gì không biết, có phải họ làm gì đều bị đại tỷ ghi nhớ trong lòng không?

Chỗ ngồi Thanh Dương Đạo Cung có một luyện khí sĩ thiếu niên nhảy vào lôi đài:

- Ta đến đây!

Tô Kính nhận ra dấu hiệu trên đạo y của thiếu niên, chấp tay chào.

Luyện khí sĩ thiếu niên nói:

- Thanh Dương Cung, Chiến Vô Địch!

Thanh Dương Cung và Tô gia có mâu thuẫn không nhỏ, tình nghi có một Kim Đan chết trong tay Tô gia. Tính cả Sứ Đạo Nhân Sa Tĩnh Nhân thì gần đây Thanh Dương Đạo Cung đã mất hai Kim Đan, mặc dù chỉ là Kim Đan nhị trọng nhưng càng khiến Thanh Dương cung thù Tiêu Dao Hầu hơn.

Chiến Vô Địch còn có chút khí độ, không có vừa lên liền tấn công ngay. Báo tên xong Chiến Vô Địch chậm rãi lùi ra sau, một đạo sen đỏ rất to hiện ra trên đầu gối.

Tô Kính nhìn Chiến Vô Địch, thản nhiên nói:

- Ta còn tưởng rằng người Thanh Dương cung sẽ ra trễ chút.

Về mặt Chiến Vô Địch đầy ngạo nghễ cười to bảo:

- Có thấy Huyết Liên Kiếm của ta không? Đây là ta đi Bắc Hoang giết ba mươi sáu đệ tử Phật môn luyện chế ra, ta không như La Nghị!

- Vậy thì tốc chiến tốc thắng đi.

Tô Kính dứt lời, hai mươi lăm phù giấy rực sáng xung quanh Chiến Vô Địch hình thành một vòng vây.

Chiến Vô Địch cười càng dữ dội hơn, khinh thường nói:

- Ngũ Lô Định Thân chú? Ngươi cho rằng ngươi là Tiêu Dao Hầu? Huyết Liên Kiếm của ta...

Bùm!

Tay Tô Kính bắn ra hỏa quang chớp mắt bao trùm trăm trượng, bao phủ luôn hắn.

Từ Viêm pháo phóng ra, Huyết Liên Kiếm bị thổi bay từ lối bay từ lối đài đập trúng mái nhà Hội Chân lâu. Chiến Vô Địch chỉ kịp kích phát trận pháp phòng ngự trên đạo y đã bị Tô Kính lao lên từ trong lửa đánh trúng mũi xiu.

A?

Tiêu Dao Hầu có chút kinh ngạc, Tô Kính dùng Từ Viêm pháo sớm vậy?

Tuy nói một ngày có thể dùng Từ Viêm pháo ba lần nhưng sử dụng đợt tiếp theo phải chờ ba, bốn canh giờ. Số lần kích phát Từ Viêm pháo bị cảnh giới của Tô Kính ảnh hưởng không thể sử dụng liên tục.

Tô Kính rất muốn thuận tay làm thịt Chiến Vô Địch, nhưng bây giờ xuống tay giết thì người Lý gia Định châu sẽ cảnh giác. Tô Kính đã vận dụng Từ Viêm pháo, đòn sát thủ bí mật này không còn hiệu quả với người Lý gia Định châu.

Nhưng chắc chắn người Lý gia Định châu sẽ không ra khiêu chiến sớm vậy.

Nghĩ tới đây Tô Kính xách Chiến Vô Địch ngất xỉu ném ra lối đài, giờ tay lên:

- Kế tiếp.

Tô Mộ xem mê mẩn. Bảo nàng đi đánh đối thủ của Tô Kính thì nàng cũng có thể hạ gục dễ dàng, nhưng nàng là luyện khí sĩ Trúc Cơ trung kỳ, dùng mạnh yếu không có gì hay.

Chiến Vô Địch cuồng quá mức, đi lên không tấn công ngay, Tô Kính đương nhiên sẽ không cho gã cơ hội thi triển đòn sát thủ.

Cảnh giới Tiên Thiên kỳ là ai tấn công trước kẻ đó chiếm lợi. Tô Kính thậm chí không lãng phí thời gian nhiều vào người Thanh Dương cung, bắn Từ Viêm pháo một phát giải quyết xong.

Lý Quang ngồi tại chỗ lạnh lùng cười:

- Tô gia giàu thật, cho tiểu tử này sử dụng pháp khí tuyệt phẩm, cái này hợp quy định không?

Nguyên Lăng Hồng luôn im lặng lúc này mở miệng nói:

- Nếu Lý chân nhân dám nhận hai mươi một luyện khí sĩ Kim Đan kỳ của Tô gia ta khiêu chiến thì Lý chân nhân sử dụng tiên khí ta cũng sẽ không cảm thấy không công bằng.

Lý Quang á khẩu, nếu móa Nguyên Lăng Hồng thì mất hình tượng quá.

Nguyên Lăng Hồng tiếp tục bảo:

- Nhi tử của ta không nghỉ ngơi, một luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ vận dụng pháp khí tuyệt phẩm có hậu quả gì mọi người nên biết rõ.

Lý Quang nhìn Tô Kính đứng trên đài, hẳn không lựa chọn nghỉ ngơi, thậm chí không uống đan dược bổ sung chân khí. Lý Quang không còn lời nào để nói.

Lý Quang vốn định để người phe mình đi lên khiêu chiến, thừa dịp đối phương tiêu hao nhiều chân khí thì xuống tay hủy đạo hạnh của Tô Kính. Nhưng Nguyên Lăng Hồng mới nói như thế, Lý Quang không có mặt mũi làm như vậy.

Chẳng sao, Lý Quang mang người đến mạnh hơn xa luyện khí sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, một người sinh ra vì giết chóc. Chờ thêm chút nữa cũng không sao, để người của gã xem Tô Kính còn thủ đoạn gì chưa sử dụng không.

Người Chu Tước Đạo Cung đứng dậy, một thiếu nữ mặc đạo y Chu Tước nhảy xuống lôi đài, ngăn bước chân đám người muốn đi lên dạy Tô Kính bài học.

Nghe nói Chu Tước Đạo Cung có quan hệ sâu với hoàng thất. Dấu hiệu của hoàng thất Đông Tần đế quốc là Chu Tước, áo Chu Tước Đạo Cung cũng là Chu Tước. Chu Tước Đạo Cung ra mặt rất có thể là ý của hoàng đế.

Thiếu nữ chấp tay với Tô Kính:

- Chu Tước Đạo Cung, Mạc Sơn Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 203: Tình hình đấu võ mồm (2)

Tô Kính nhẹ gật đầu, nhẹ nhàng thả ra một thủy lôi, viên lôi to cỡ hạt đậu xanh bay hướng dưới bụng Mạc Sơn Nguyệt. Nàng phát tay áo, thủy lôi của Tô Kính bị đạo y Chu Tước nhẹ nhàng quét biến mất.

Tô Kính gật gù, đây mới là cường địch. Tuy mượn nhờ uy lực đạo y nhưng thuật thủy lôi của Tô Kính bản liên quan, không may bị Mạc Sơn Nguyệt chặn ngang. Mạc Sơn Nguyệt nhạy cảm với chiến đấu trình độ rất cao.

Nhưng đây vẫn là một luyện khí sĩ thuần túy. Tay Tô Kính cầm cây mâu sắt đen ngòm đâm mạnh hướng thân hình nhỏ xinh của Mạc Sơn Nguyệt.

Môi Mạc Sơn Nguyệt mấp máy, một luồng sáng đỏ như tia chớp bắn vào đầu mâu sắt. Tô Kính cảm giác như bị búa tạ đập vào tay, có một phi kiếm dài cỡ bàn tay thoáng hiện trong ánh sáng đỏ.

Kiểm thuật của đối phương rất sắc bén, thuật đánh gần thân gần như vô địch trong Tiên Thiên kỳ của Tô Kính lần đầu bị phá. Chưa phát triển thức Xà Vĩ đã bị Chu Tước phi kiếm cắt ngang.

Khuyển Thập Lang đứng sau lưng Tô Mộ sốt ruột hỏi:

- Ngũ tiểu thư, thiếu gia có được không?

Tô Mộ dựa vào lưng ghế, mắt nhìn chăm chú lôi đài. Tam ca định làm gì? Muốn một trận chiến nổi tiếng sao? Tô Mộ có linh cảm kỳ diệu Tô Kính không chọn nghỉ ngơi, hẳn sẽ cứ chiến đấu tiếp.

Nhưng hẳn có thể làm được không? Cảnh giới Tiên Thiên kỳ phục hồi chân khí chậm hơn Trúc Cơ kỳ nhiều, nếu là Tô Mộ thì liên tục giết hai mươi một luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ không khó khăn chút nào.

Đối phương toàn là đệ tử tinh anh của Đạo Cung hoặc gia tộc, đều mang theo pháp khí.

Tô Mộ rất thích sự liêu lĩnh của Tô Kính nhưng song song đó nàng vô cùng lo lắng. Hiện tại Khuyển Thập Lang hỏi nàng, Tô Mộ cũng không biết trả lời như thế nào. Tô Mộ nhớ Tô Kính từ chối nhận Chủng Ngọc Đan của mình, nàng thấy hơi tự tin chút.

Tô Mộ nói:

- Người không xem hiểu thiếu gia nhà mình sao?

Khuyển Thập Lang lắc đầu, nói:

- Thiếu gia nhà ta là thiên tài tuyệt thế, ta chỉ là tiểu yêu, có thể xem hiểu một phần vạn đã là trời có mặt. Được đi theo thiếu gia nhà ta là ta... ừ!

Ứng Dương đứng đằng sau bóp mạnh cổ Khuyển Thập Lang kéo ra sau lưng mình, cúi đầu nói với Tô Mộ:

- Ngũ tiểu thư, Khuyển Thập Lang hay có tật như vậy.

Tô Mộ cười cười không để bụng hành động của Khuyển Thập Lang:

- Ta nghĩ ta sẽ từ từ thói quen.

- Đúng, đúng! Ngũ tiểu thư về sau thống lĩnh thiên quân vạn mã, chúng ta cũng sẽ theo ngũ tiểu thư. Đến lúc đó Khuyển Thập Lang muôn lần chết không chối từ, thề luôn!

Ứng Dương bắt đầu đi đập Khuyển Thập Lang, cúi đầu nhìn Khuyển Thập Lang bị mình giẫm dưới chân:

- Muôn lần chết không chối từ? Hiện tại thời tiết đang rất lạnh, nấu người bồi bỏ được không?

Xung quanh có đệ tử gia tộc khác, Khuyển Thập Lang không dám vùng vẫy sợ bị người nhìn, chỉ có thể nhỏ giọng cãi lại:

- Nấu ta thì chỉ có thể chết một lần, nói gì đến muôn lần chết?

Ứng Dương bị Khuyển Thập Lang chọc tức điên:

- Còn nói nữa? Bà nội nó dám trả treo với ta!?

Hàng này nịnh nọt khi bên cạnh Tô Kính thì thôi, sao vắng mặt hắn mà đánh chết cái nết mãi không chữa?

Gã đường đường là thần ung mà đi chung với con chó này, thật khiến người muốn khóc.

Trong thời gian ngắn Ứng Dương và Khuyển Thập Lang giỡn với nhau thì trên lôi đài đã thay đổi bất ngờ. Tô Mộ trông thấy tay Tô Kính bắn ra luồng sáng vàng vòng quanh trên đầu Mạc Sơn Nguyệt. Bỗng chốc Mạc Sơn Nguyệt không điều khiển Chu Tước phi kiếm được nữa, cây mâu sắt đen của Tô Kính đâm tới gần.

Biến hóa này nhanh đến nỗi Tô Mộ là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không thấy rõ. Mâu sắt của Tô Kính vững vàng kiếm chặt Mạc Sơn Nguyệt, không đâm vào sâu hơn.

Tô Kính dịu dàng hỏi:

- Mạc đạo hữu có chịu nhận thua không?

Một luyện khí sĩ bên cạnh Lý Quang hét lên:

- Tổ cha nó, ăn gian!

Người Lý gia Định châu hết chịu nổi. Lý gia phái người đến khác với trước kia, thuộc kiểu thô lỗ, hiển nhiên Lý gia không muốn để Tô Kính bình an vượt qua hôm nay. Bắt đầu là Lý Quang mở miệng mỉa mai bị Cúc Nguyệt Sơn đánh trả, giờ kẻ la lối chỉ là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, gã nhìn ra Tô Kính thả ra pháp khí tuyệt phẩm.

Một luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ kỳ điều khiển pháp khí bình thường là đã rất vất vả, sao có thể dùng pháp khí tuyệt phẩm? Sử dụng rồi thì luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ cũng thành thầy khô.

Người Nguyên gia đến phần lớn là nữ, dẫn đầu là một nam nhân khuôn mặt nho nhã. Nam nhân này là luyện khí sĩ khá nổi tiếng hiện giờ trong Nguyên gia, Kim Đan tam trọng. Nam nhân họ Nguyên, tên Trọng, tên chữ Thuần Y.

Nguyên Trọng là đường huynh của Nguyên Lăng Hồng nên tất nhiên sẽ nói giúp Tô Kính. Nhưng bên đối phương là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ la lối, Nguyên Trọng liếc mắt ra hiệu, một nữ nhân áo trắng bên Nguyên gia lên tiếng.

Thiếu nữ nói chuyện cay nghiệt lại lớn giọng:

- Người của Lý gia thật đúng là thua không nổi. Chờ người của bọn hắn thất bại không chừng cả đám sẽ kéo lên lôi đài đánh hội đồng.

Giọng luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ có thể truyền ra xa hơn mười dặm, thiếu nữ Nguyên gia không lớn tiếng nhưng chắc chắn mỗi người trong lầu đều nghe thấy.

Một thiếu nữ khác tiếp lời:

- Đúng lắm, hãy nhìn kia, Kim Đan kỳ kia làm như muốn đánh người.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Chúng ta không đánh lại, hay là né đi?

Nữ nhân Nguyên gia mồm năm miệng mười thảo luận, không cho người của Lý gia cơ hội nói chuyện.

- Chắc không đâu, có Võ Uy Quận Vương ở đây, người của Lý gia dù sao cũng phải nể mặt chút đi.

- Bọn họ thật sự nể mặt Quận Vương sao? Người nhìn bọn họ lớn tiếng trước mặt Quận Vương kia, còn nói tục nữa, thật là sỉ nhục của luyện khí sĩ.

Người của Lý gia tức điên. Lý Quang đành phải đứng dậy từ bên cạnh lầu đến trước mặt Võ Uy Quận Vương chấp tay thi lễ.

Võ Uy Quận Vương thân nhiên nói:

- Lý Quang, ngươi đến gặp cô có chuyện gì?

Võ Uy Quận Vương ngày thường hiền hòa, không tự xưng bản vương gì. Giờ Võ Uy Quận Vương xưng cô với Lý Quang hiển nhiên tâm tình không quá tốt. Chữ cô ở thế giới này không phải xưng hô riêng của hoàng đế, thời đại Tây Tần đế quốc vương gia cũng có thể tự xưng cô gia.

Lý Quang cũng không sợ Võ Uy Quận Vương này:

- Tô gia chế tạo kết giới có vấn đề, người khác không cách nào truyền lực lượng xuyên qua kết giới, nhưng người của Tô gia thì làm được. Nếu không Tô Kính không thể nào sử dụng pháp khí tuyệt phẩm.

Võ Uy Quận Vương âm ừ rồi im:

- À.

Lý Quang không chịu bỏ qua vẫn hỏi:

- Vương gia?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Pháp thuật của U Minh (1)

Võ Uy Quận Vương không kiên nhẫn nói:

- Nếu người Chu Tước Đạo Cung có thể vận dụng Chu Tước phi kiếm thì người của Tô gia sử dụng Vô Định Kim Hoàn không có gì khác lạ. Người cũng là cường giả Kim Đan mà không biết chuyện này sao?

- Nhưng Tô Kính vốn là phế vật, không thể nào có năng lực này được!

Võ Uy Quận Vương nhíu mày hỏi:

- Ý ngươi là phụ hoàng hứa mười mươi cho một phế vật?

Lý Quang biết ngay mình nói sai. Chống đối Võ Uy Quận Vương không có gì, nếu chất vấn hoàng đế là tiêu đời. Sao gã quên mất Võ Uy Quận Vương và Vô Ưu công chúa rất thân nhau, tìm Võ Uy Quận Vương nói đạo lý đúng là ngu.

Lý Quang trở mặt cực nhanh, làm bộ hiểu ra:

- Vương gia, Lý Quang biết sai, nhưng việc này thật là khó tin tưởng nên xin vương gia quyết định.

Rốt cuộc Võ Uy Quận Vương cho Lý Quang nụ cười:

- Đây là lẽ thường, Lý chân nhân trở về chỗ ngồi đi, nơi này có luyện khí sĩ hoàng gia trông chừng, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Võ Uy Quận Vương đã cho Lý Quang bậc thang, gã như không biết gì bình tĩnh về lại chỗ của mình.

Tô Tiên lên tiếng:

- Cái tên đáng ghét này thật đáng sợ.

Tô Hà ngược đầu lên nói:

- Kẻ không có cốt khí thì không đáng sợ.

Thiếu niên áo vải cúi đầu nói:

- Ta chỉ sợ người khác nói lý với ta.

Tô Tiên khẽ thở dài:

- Ài, các ngươi luôn chưa trưởng thành.

Tô Tiên mang đám đệ tử Tô gia này đều rất tốt, có tinh thần phấn chấn, có cốt khí, có chí khí. Đây là ưu điểm của bọn họ cũng là khuyết điểm, phải làm sao vừa để ưu điểm không mất và cũng không còn là khuyết điểm, đây chính là công việc của Tô Tiên.

Tô Mộ nhìn hành vi của người Lý gia, bình luận về Lý Quang là:

- Người này đáng giận, nên giết.

Khuyển Thập Lang nhắc nhở:

- Ngũ tiểu thư, chúng ta gộp chung lại cũng không đánh thắng tên này.

Tô Mộ nhìn Lý Quang ở phía xa:

- Chẳng qua là Kim Đan tam trọng, ta sớm muộn gì sẽ làm thịt hắn.

Tô Mộ không sinh ra cảm ứng nguy hiểm, vì đây là thiên phú huyết mạch yêu tộc của nàng, không phải Tiên Nhân sẽ không cảm nhận được địch ý.

Khuyển Thập Lang chảy nước miếng, gãi vội giờ tay hứng hắt ngược vào miệng. May mắn Tô Mộ không thấy được không thì sẽ lột da gã.

- Nếu có ngày đó ngũ tiểu thư nhớ kêu tiểu nhân. Đi theo làm tùy tùng chôn người giúp tiểu thư cũng tốt!

Tô Mộ cười nói:

- Ăn Kim Đan của hắn thì ngươi sẽ nổ cái bùm, người Lý gia Định châu tu luyện công pháp rất mãnh liệt, kết thành Kim Đan không dễ hấp thu.

Khuyển Thập Lang bị nhìn thấu tim đen, chỉ cười gượng, không thấy nhục.

Tô Linh, Tô Kiến đều hết hồn, bọn họ hiểu rõ lòng người hơn Tô Mộ. Thoạt trông Lý Quang không là người tốt nhưng ở trong mắt Tô Linh, Tô Kiến thì đó là kẻ tâm ngoan thủ lạt, tùy thời trở mặt, một nhân vật khủng bố.

Lâm Hoành Sơn nhìn thoáng qua Tiêu Dao Hầu. Tiêu Dao Hầu ra vẻ dừng dừng, Lý gia có điên mấy cũng sẽ không ở ngoài sáng xuống tay với nhi tử của gã. Bệ hạ thích hai nhà thù nhau nhưng nếu sống mãi quy mô lớn thì bệ hạ sẽ không vui.

Còn về Lý Quang, Tiêu Dao Hầu có thể tiện tay nghiền chết, Lý Quang ngang ngửa Cổ Quân Sơn. Nếu Cổ Quân Sơn sử dụng đồ Tiêu Dao Hầu đưa cho thì có chín mươi phần trăm nắm chắc giết chết Lý Quang.

Không cần tức giận vì một kẻ tùy thời sẽ chết.

Địa vị khác nhau nhìn đồ vật cũng khác. Tô Tiên nhìn Lý Quang thì như gặp đại địch. Tiêu Dao Hầu chỉ xem Lý Quang là tên hề. Lý gia có nhiều chó điên, ra một, hai kẻ âm hiểm cũng không lạ. Nếu thấy kẻ địch nào cũng lo sợ họ phát triển, muốn bóp chết từ trong trứng nước thì cả đời ngươi không cần làm việc khác.

Trên lời đài, Tô Kính đã thu về mâu thuẫn. Mạc Sơn Nguyệt đang thỉnh giáo hắn về cuộc chiến vừa rồi. Mạc Sơn Nguyệt rất kiêu ngạo, nàng biết rõ Tô Kính không phải bằng vào lực lượng ngoài lời đài đánh bại mình. Tô Kính không chế Vô Định Kim Hoàn rất nhẹ nhàng.

Vô Định Kim Hoàn phẩm cấp không cao hơn Chu Tước trên phi kiếm, nhưng Tô Kính vận dụng thật khéo, quấy nhiễu Chu Tước phi kiếm chỉ trong một tích tắc mâu sắt đã đóng đinh nàng.

Chu Tước đạo y có lực phòng ngự cường đại nhưng khi Mạc Sơn Nguyệt thấy trên mũi mâu sắt lấp lóe ngũ sắc thần quang lập tức từ bỏ chống cự. Ngũ sắc thần quang giới nhất là bài trừ thuật đạo phòng ngự, Chu Tước đạo y của nàng không chống cự nổi.

Về đạo pháp Tô Kính không thể chỉ điểm gì cho Mạc Sơn Nguyệt, nhưng kỹ xảo chiến đấu thì hẳn cao hơn nàng nhiều. Thứ Lâm Hoành Sơn truyền dạy cho Tô Kính là đích truyền của Bình gia, tinh hoa bao nhiêu Võ Thánh để lại.

Tô Kính biết rõ những người này khiêu chiến hẳn vì mệnh lệnh cấp trên, cũng là tập tục, trao đổi nhiều xem như khi không thêm một bằng hữu. Chuyện này lúc hẳn chưa đủ mạnh thì không có cách nào, nếu đủ mạnh thì lợi nhiều hơn hại.

Mạc Sơn Nguyệt rời khỏi lối đài.

Tô Kính giờ tay lên chỉ hướng vị trí Lý gia:

- Tiếp tục.

Lý Quang bị Tô Kính khiêu khích, lần này gã không nhịn được nữa. Nhưng Lý Quang không biết Tô Kính còn có vũ khí bí mật gì chưa dùng không, để người của mình đi chưa chắc giết được hẳn.

Cho nên Lý Quang quay đầu đi chỗ khác, nhìn.

Lần này Tô Kính kiên cố, Đạo Cung hay thế gia khác nhìn hẳn không còn thấy khó chịu. Bọn họ biết từ đầu tới đuôi Tô Kính chỉ nhắm vào người của Lý gia.

- Ta đến!

Bên U Minh Đạo Cung một đạo nhân nhỏ áo xanh đứng dậy chấp tay với sư phụ, bảy người xuống lối đài.

Tô Kính chấp tay.

Đạo sĩ nhỏ đáp lễ:

- U Minh Đạo Cung, Cốt Ngọc.

Tô Kính không thấy đạo sĩ nhỏ này khí lạnh âm trầm nhưng không có tà khí, mặt mày có phong độ ngay thẳng, nếu là lúc trước ít nhất cũng cỡ Hiền Giả Nho môn.

Mấy thiếu niên đánh nhau với Tô Kính, ngay cả Chiến Vô Định đều có khiếm khuyết trong tính cách, Tiên Thiên kỳ bị Tử Viêm pháo bắn trúng mà không chết đã là thiên tài trong thiên tài.

Tô gia không nổi tiếng bằng luyện khí nhưng nổi tiếng về pháp khí, đạo khí, uy lực cường đại khiến người hãi. Vì các loại đạo pháp của Tô gia có sức chiến đấu không quá xuất sắc, nếu không có biến dị đặc biệt thì chỉ xếp hạng trung bình trong các gia tộc lớn. Nhưng đạo pháp phối hợp trang bị của Tô gia sẽ xảy ra biến đổi trời long đất lở.

Phạm vi công kích của Tử Viêm pháo là trăm trượng, nó là vũ khí trên chiến trường, số lần bắn mỗi ngày có hạn. Khi Tử Viêm pháo công kích một người duy nhất thì uy lực không giảm xuống chút nào, không thể tránh né được.

Tô Kính đáp lễ lại, hẳn bày ra Ngũ Lôi Định Thân chú.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 205: Pháp thuật của U Minh (2)

Cốt Ngọc mỉm cười. Các bài bố và tốc độ bày ra phù lục của thế tử Tiêu Dao Hầu thật sự là trước đây chưa từng gặp. Ngũ Lôi Định Thân chú là phù lục khá nổi tiếng của Tô gia, dù kém xa thực lực thì phù lục này có thể quấy nhiễu kẻ địch chút gì đó. Nếu thực lực không cách biệt quá lớn sự quấy nhiễu là trí mạng.

Nếu không ở trên lối đài người có thể miễn cưỡng đột phá phạm vi Ngũ Lôi Định Thân chú, trên lối đài hoặc chiến trường thì Ngũ Lôi Định Thân chú là thứ không thể phá giải, toàn dựa vào luyện khí sĩ thực lực cường đại xua đi.

Cốt Ngọc không có cách trừ bỏ Ngũ Lôi Định Thân chú nhưng gã có pháp khí cường đại.

Một lá cờ máu thật dài xuất hiện trên lối đài, sương mù sấm dầy đặc bao trùm nguyên lối đài.

Pháp khí tuyệt phẩm!

Đạo nhân nhỏ này thì triển ra pháp khí tuyệt phẩm! Mọi người rất bất ngờ. Không gian trong lò đài to ngàn trượng, pháp khí bình thường không thể hoàn toàn bao trùm nhưng pháp khí tuyệt phẩm hoặc đạo khí mới có năng lực này.

Tô Kính mất dấu đạo nhân nhỏ Cốt Ngọc, hai luồng khí đen xám xoay tròn trong đôi mắt hắn. Khoảnh khắc mất Tô Kính biến đổi, Cốt Ngọc đã triệu hoán ra ba cương thi thành hình tam giác bảo vệ gã.

Tay Cốt Ngọc lấy một pháp khí nữa.

Tô Kính gật gù, Cốt Ngọc hành động rất điềm tĩnh, nếu hắn không có đôi mắt này thì thua chắc. Cốt Ngọc thậm chí không di chuyển, Ngũ Lôi Định Thân chú bị ba cương thi ngăn lại. Không biết ba Cốt Ngọc là dị chủng gì mà không e ngại lôi quang điện khí.

Nếu Cốt Ngọc không không chế chặt chẽ thì ba cương thi đã nhào lên cắn người.

Trong cò máu phát ra từng tiếng gào âm trầm, đây là pháp khí tuyệt phẩm đã có linh. Dù Tô Kính thả ra Vô Định Kim Hoàn cũng không thể ngăn cản là cò máu hoạt động. Cò máu không cần Cốt Ngọc điều khiển nó.

Nếu không có lão sư như Lâm Hoành Sơn chỉ điểm chặt chẽ thì lúc này Tô Kính không biết làm sao phá cục. Bị tấn công, lấy ra hết thủ đoạn, bị Lý Quang nhìn sẽ chỉ điểm cho người khiêu chiến của Lý gia.

Cò máu dài không che mắt luyện khí sĩ Kim Đan tam trọng được.

Tô Kính lao nhanh lên, mặc kệ pháp khí vòng tròn kỳ lạ trong tay Cốt Ngọc. Tô Kính đã cầm Bích Huyết Đan Thanh, pháp khí luyện chế từ thánh vật của Nho môn, tốc độ xoay rất chậm lơ lửng trên đỉnh đầu Tô Kính theo hắn đến trước mặt Cốt Ngọc.

Cốt Ngọc chưa thể sử dụng pháp khí, gã không biết Tô Kính sẽ lao đến ở vị trí nào, gã niệm một chú ngôn là cương thi ngay trước mặt sẽ lao vào hắn. Móng tay cương thi lóe tia sáng lạnh màu lam, rõ ràng có kịch độc.

Bích Huyết Đan Thanh đập xuống đầu, Tô Kính cảm mâu sắt đen đâm vào ngực cương thi. Mâu sắt có thể dễ dàng chặt đứt thép cứng nhưng chỉ đâm sâu nửa thước vào ngực cương thi.

Tô Kính lấy ra Vô Định Kim Hoàn, vòng tròn trong tay Cốt Ngọc run nhẹ sắp phát ra thuật đạo nhưng bị phá hỏng. Vô Định Kim Hoàn vụt qua đỉnh đầu Cốt Ngọc rơi xuống cương thi khác.

Cương thi bị Tô Kính dùng mâu sắt đóng đinh, bị Bích Huyết Đan Thanh đập trúng đầu bốc lên khói xanh. Cương thi ngã cái rầm xuống đất như tượng đá to bị đẩy ngã, tảng băng dưới đất thủng cái hố.

Cốt Ngọc giặt nãy mình, Cương Thi Tam Tài trận của gã bị phá dễ vậy sao?

Rõ ràng pháp khí của đối phương nhằm vào đạo pháp mạch của gã, hèn gì đối phương không quan tâm tiếng rít gào từ cò dài màu máu.

Sắc!

Cốt Ngọc biết không thể ẩn núp được nữa, gã há mồm, chẳng phải không tiếng động dùng thuật đạo mà quát sắc lệnh, hai cương thi một trái một phải nhào lên.

Người Tô Kính và mâu sắc trong khoảnh khắc hợp nhất hóa thành luồng sáng đen cứng rắn chui qua kẽ hở hai cương thi tấn công.

Liệt!

Cốt Ngọc cảm vòng tròn lại thốt một sắc lệnh. Lốp băng trước mặt Tô Kính chọt nứt ra vực sâu thăm không thấy đáy.

Trước mặt là vực sâu nhưng Tô Kính vẫn xông lên.

Cốt Ngọc cau mày quát:

- Hoàng Tuyền!

Trong vực sâu bốc lên khí trọc, vạn khe nổi tiếng sấm.

Đám đệ tử Tô gia vây quanh Tô Tiên không có Kim Đan thứ hai, bọn họ không thấy rõ biến đổi bên trong.

Tô Hà căng thẳng hỏi Tô Tiên:

- Bên trong tình hình thế nào hà đại tỷ?

- Khó nói. Cốt Ngọc rất mạnh, có thể vận dụng U Minh Bách Ngục Đồ. Tô Kính cứ phá từng chiêu thức dù không kiệt sức cũng dễ đối phương bài bố trận đồ xong, vậy thì thua chắc.

Đệ tử Tô gia không nhìn được nữa:

- Mợ nó cái này mới là ăn gian!

Vì U Minh Bách Ngục Đồ là đạo khí thật sự, Cốt Ngọc chưa Trúc Cơ lấy sức đầu vận dụng?

- Có thể phân giải phát ra U Minh Bách Ngục Đồ đã chứng minh năng lực.

Tô Tiên thân nhiên nói:

- Nếu là ta vừa bắt đầu liền nhìn thấu tính toán của hắn, trực tiếp đập bẹp đầu.

Đệ tử Tô gia cảm miệng. Luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ điều khiển đạo khí cũng được, nhưng đạo khí có thể phát ra mười phần trăm uy lực gốc đã là rất ảo.

Hoàng Đình Thần Ngọc cũng là đạo khí nhưng Tô Kính phát ra thủy lôi không bằng một phần ngàn uy lực phiên bản gốc, vẫn chỉ ở mức tiêu chuẩn Tiên Thiên kỳ. Cốt Ngọc phát ra U Minh Bách Ngục Đồ nếu bài bố xong e rằng lên đến trên hai mươi phần trăm uy lực đạo khí này.

Có uy lực hai mươi phần trăm hơn xa Tử Viêm pháo công kích, cộng thêm phạm vi công kích của toàn bản đồ. Tử Viêm pháo công kích, phạm vi là trăm trượng, U Minh Bách Ngục Đồ phủ lên phạm vi chắc chắn rộng hơn ngàn trượng.

Theo phép tính Trái Đất thì phạm vi công kích của đạo khí này gần sáu bình phương công lý.

Một thành thị nhỏ đúng chuẩn của Đông Tần để quốc cỡ bốn bình phương công lý, một tấm bản đồ bao trọn hết, Tô Kính không có chỗ trốn.

Tô Kính hơi khom eo rồi duỗi ra, người lướt qua vực sâu, hắn không nhảy lên mà như một cây cầu co duỗi thoáng một phát đã vọt qua.

Cốt Ngọc không bắt ngờ, gã đã chuẩn bị tâm lý đối phương rất mạnh.

Cốt Ngọc thốt ra hai chữ:

- Minh Thổ!

Tô Kính lướt qua vực sâu, bốn phương tám hướng tối sầm, dưới chân là đất nứt nẻ,

trong khe hở có một đám u hồn bò ra ngoài bao vây Tô Kính.

Tô Kính cười lạnh nói:

- Ngươi cũng không phải Chân Tiên, sao có thể ngôn ra pháp hiện, phá đây!

Trong khi nói chuyện Tô Kính đập mạnh Bích Huyết Đan Thanh xuống đất, lấy hắn là trung tâm cảnh giới Minh Thổ vỡ ra từng mảng. Vô Định Kim Hoàn lại xuất hiện. Cốt Ngọc kinh kêu một tiếng, lật tay dùng hình tròn đỡ đòn. Vô Định Kim Hoàn biến mất, Tô Kính đã lao đến sau lưng Cốt Ngọc, mâu ngắn dí vào eo gã.

Cốt Ngọc không quay người, gã đưa lưng về phía Tô Kính hỏi:

- Sao ngươi nhìn ra được?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Đánh cò?

Tô Kính nghĩ thăm cảnh giới của ngươi còn quá thấp, ngay từ đầu không thể thúc đẩy uy lực đạo khí, đôi mắt của ta rất dễ khám phá ảo giác. Nếu đây chỉ là ảo giác thì chiến đấu kết thúc sớm rồi.

Nhưng Tô Kính không nói vậy, hắn nghiêm túc nói:

- Bích Huyết Đan Thanh của ta có thể phá hết thấy ảo thuật, khi ta đi qua Hoàng Tuyền thì cảnh tượng xung quanh không hề vận vận, tức là ngươi không chế một đạo khí.

Cốt Ngọc tò mò hỏi:

- Vậy người còn dám dùng pháp khí phá đạo khí của ta?

Đối phương nhìn ra gã có đạo khí, người có chút thông minh bình thường sẽ không có can đảm lớn vậy.

Tô Kính mỉm cười trả lời:

- Cách khác mất thời gian.

Đáp án này làm nhiều người ức chế. Tô Kính là đồ phá cửa, bởi vì hắn công kích như vậy rất có thể hủy diệt pháp khí trong tay mình. Cốt Ngọc không đủ cảnh giới, Tô Kính có thể dùng pháp khí phá đạo khí, cái này phải mạo hiểm pháp khí bị hỏng hoàn toàn, mục đích chỉ là tiết kiệm một chút thời gian?

Một món pháp khí là vật cần thiết cho luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ trong các gia tộc lớn, Đạo Cung. Nhưng không có nghĩa là pháp khí có đầy đất, những thế lực này thà rằng giấu pháp khí trong kho đến mục nát cũng không đem ra bán.

Những tán tu đánh đổ máu đầu chưa chắc cướp được một pháp khí.

Cốt Ngọc chấp tay:

- Tô huynh, Cốt Ngọc bội phục, ta thua.

Sau khi Cốt Ngọc nhận thua liền nhảy ra khỏi đài, gã không dám ném thử ngũ sắc thần quang trên mâu sắt của Tô Kính.

Tô Kính trở lại chỉ tay vào Lý Quang, quát lớn:

- Kế tiếp!

Tiêu Dao Hầu mỉm cười nói với Võ Uy Quận Vương:

- Nhi tử của ta tính cách không được tốt lắm.

Võ Uy Quận Vương thấy nét mặt Tiêu Dao Hầu đắc ý, gã không hiểu vì sao.

Võ Uy Quận Vương hỏi:

- Làm vậy sẽ đắc tội nhiều người?

- Có thể đắc tội thì lần này đắc tội hết một lần, còn lại sẽ không đắc tội. Một lần phân rõ hết cũng tốt.

Võ Uy Quận Vương trầm ngâm phịch, Tiêu Dao Hầu thật tự tin, không sợ điều Tô Kính làm chuốc rắc rối cho gã.

Người chín gia tộc dường như đã có ấn ý, nguyên một đám làm rùa đen rút đầu. Muốn so tài thật sự với Tô Kính là người của gia tộc lớn, mười hai Đạo Cung, ngay cả Thanh Dương Đạo Cung đều chưa từng muốn đánh mặt Tô Kính.

Hoàng đế thích thấy Đạo Cung và gia tộc mâu thuẫn với nhau, gia tộc và gia tộc xích mích vì gút mắc ích lợi.

Thanh Dương Đạo Cung, Chu Tước Đạo Cung, U Minh Đạo Cung, Xích Tiêu Đạo Cung, Kỳ Lân Đạo Cung, Vân Mộng Đạo Cung, Bồng Lai Đạo Cung, Thần Mộc Đạo Cung, Khổng Tước Đạo Cung, Hồng Liên Đạo Cung, từng người đi lên khiêu chiến với Tô Kính, hắn không nghỉ ngơi một lần nào, mười chiến mười thắng.

Giờ chỉ còn Tăng Kiếm Đạo Cung, Chúc Long Đạo Cung không ra tay, và chín gia tộc lớn.

Tô gia và Nguyên gia sẽ không làm khó Tô Kính, chỉ có chín kẻ địch.

Tô Kính cứ chỉ vào Lý Quang gọi kế tiếp, người Lý gia Định châu không nhịn nhục được muốn rục rịch. Lý Quang cắn răng ngăn chặn người bên cạnh, tiếp tục nhẫn nại. Bởi vì nhiều trận mà Tô Kính dùng thủ đoạn tới lui chỉ có vài chiêu.

Ngũ Lô Định Thân chú, Vô Định Kim Hoàn, thủy lôi, Bích Huyết Đan Thanh, mâu sắt, ngẫu nhiên thả một mai rùa to ra, hình như là kỹ năng gì kèm theo đạo khí, lực phòng ngự cỡ pháp khí.

Cứ câu giờ thế này không tốt cho Lý gia. Trong tay Tô Kính có Tử Viêm pháo, không biết khi nào sẽ sử dụng lần thứ hai.

Lý Quang quyết định chờ người Tăng Kiếm Đạo Cung đánh một trận với Tô Kính thì sẽ phái người của Lý gia đi lên.

Người Tăng Kiếm Đạo Cung lộ mũi nhọn, tuyệt đối sẽ không nương tay. Kiếm tu có sức sát thương lớn, chắc chắn buộc Tô Kính lấy ra thủ đoạn cuối cùng.

Một thanh niên áo trắng đại biểu của Chúc Long Đạo Cung đứng lên nói:

- Thế tử ở cảnh giới Tiên Thiên kỳ đã là số một, số hai, Chúc Long Đạo Cung nhận thua.

Lý Quang cau mày, không lẽ Chúc Long Đạo Cung lên móc nối với Tô gia?

Người Tàng Kiếm Đạo Cung rút cuộc ra mặt:

- Vậy thì ta đến.

Một luồng kiếm quang hầu như không bị trận pháp ảnh hưởng rơi thẳng xuống trước mặt Tô Kính.

Tô Kính ngẩng đầu nhìn thoáng qua, người tới là một thanh niên vạm vỡ cao hơn hẳn hai cái đầu, hơi thở âm trầm, không phải Tiên Thiên kỳ mà là luyện khí sĩ đỉnh Trúc Cơ.

Tô Kính cười nói:

- Ta không đánh lại ngươi.

Thanh niên lạnh lùng nói:

- Ta biết, nhưng ta không so thuật đạo với thế tử. Ta nghe nói thế tử giỏi cờ vây, chúng ta đánh một ván cờ tại đây. Vô Ưu công chúa cũng giỏi đạo này, nếu thế tử chỉ là một kẻ tầm thường thì không xứng với công chúa!

Tô Kính nghe vậy buồn cười, người này hùng hổ không ngờ là tranh thủ thời gian nghỉ ngơi cho hắn.

Tô Kính không biết rằng Tàng Kiếm Đạo Cung cho tới bây giờ đều khinh thường xa luân chiến. Tô Kính thể hiện thực lực Tàng Kiếm Đạo Cung tự nhận không tìm ra đệ tử Tiên Thiên kỳ nào đối kháng lại hắn nổi.

Trận chiến này là Tàng Kiếm Đạo Cung bàn bạc rồi phái thanh niên lên cho Tô Kính nghỉ ngơi một chút, ít nhất phải hơn một canh giờ mới chấm dứt trận chiến. Nếu thanh niên muốn thì kéo dài mười mấy canh giờ cũng bình thường. Hơn nữa thanh niên và Vô Ưu công chúa xem như người quen, gã nói như vậy không ai phản bác được.

Tỷ thí lần này vốn có phần vì Vô Ưu công chúa, không thì chẳng đến mức tất cả Đạo Cung, gia tộc đều đến tham gia.

Tô Kính chấp tay xem như gửi lời cảm ơn:

- Vị đạo huynh này xưng hô thế nào?

- Ta họ Từ, tên Thiên Nguyên.

Tàng Kiếm Đạo Cung Từ Thiên Nguyên dứt lời thò tay ra sau gáy, trong tay đã có ba thước thanh phong. Từ Thiên Nguyên vùng trường kiếm, Tô Kính cảm thấy kiếm khí tung hoành, tiếng rít không ngừng bên tai. Trên mặt băng bỗng có bàn cờ lớn, bao trùm nguyên lối đi.

Từ Thiên Nguyên nói:

- Ta cùng Vô Ưu công chúa đánh cờ, nàng có thể thắng ta khoảng mười quân. Nếu thế tử thua ta tức là thua xa Vô Ưu công chúa. Thế tử hãy cố hết sức, ta sẽ không nương tay.

- Phải ngồi xuống chơi?

Tô Kính biết kỳ đạo ở thế giới này phát triển mạnh, có chơi bàn cũng có kiểu chiến đấu ngay, Đông Tàn đế quốc có nhiều thành phố quy tắc kỳ đạo khác nhau.

Từ Thiên Nguyên nói:

- Tuy ý, thế tử đi trước đặt sáu quân đi.

Từ Thiên Nguyên giờ trường kiếm điểm không khí, vị trí Thiên Nguyên trên bàn cờ có một quân cờ đen.

Đây là Từ Thiên Nguyên kích phát chân khí đặt dấu ấn lên mặt băng.

Lý Quang thấy Tô Kính đánh cờ trên lối đi thì hận ngứa răng. Người Tàng Kiếm Đạo Cung cao ngạo không đúng lúc! Tô rõ là gai mắt mọi người xa luân chiến, nhưng đây là quy định có từ trước, không phải nhắm vào một mình Tô Kính.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Việc buôn bán (1)

Tiêu Dao Hầu cười lớn, phía dưới có người đi lên thay rượu, đồ nhắm mới cho từng bàn.

Trận cờ này ít nhất qua một canh giờ, Tô Kính khinh thường câu giờ, người Tàng Kiếm Đạo Cung cũng không cần, hai người đánh cờ bình thường tất nhiên chấm dứt trong hai canh giờ.

Chỉ cần một canh giờ là trạng thái thân thể của Tô Kính sẽ phục hồi đến đỉnh cao.

Trong Hội Chân lâu, đệ tử Đạo Cung và chín gia tộc lớn nào quen biết thì đôi bàn tùm đầu tám chuyện. Tô Mộ ngồi chung với Tô Kiến, Tô Linh, gần Tiêu Dao Hầu nên không ai đến quấy rối. Bên Tô Tiên đã có người đến gần.

Một luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ mặc áo gấm lông điều, ăn mặc kiểu công tử đến trước mặt Tô Tiên, da mặt dày uống một ly rượu tự động ngồi xuống.

Tô Tiên liếc xéo người đó, không khách sáo nói:

- Này Chu lão nhị, lại định xin ta chuyện gì? Cầu hôn thì miễn đi, người yêu cầu rất cao, cô nương Tô gia chúng ta không xứng với người.

Người được gọi là Chu lão nhị là người Chu gia Hành châu. Vị trí Hành châu hơi hướng đông, cách Dực châu một châu lớn. Nhưng Chu gia buôn bán rộng khắp, có cứ điểm ở Dực châu. Chu lão nhị là nhân vật quan trọng của Chu gia trong Dực châu.

Người như Tô Tiên đã thành tựu Kim Đan còn ở bên ngoài chạy vật là trường hợp hiếm trong gia tộc lớn. Người chạy bên ngoài thường là Trúc Cơ kỳ mang theo đệ tử Tiên Thiên kỳ.

Khi thành Kim Đan không ai muốn làm việc bên ngoài, đều sợ ảnh hưởng tu hành, hỏng đường trường sinh. Chịu làm bên ngoài cơ bản có việc yêu cầu gia tộc, yêu cầu này khó thực hiện, đành chấp hành nhiệm vụ bí mật sau khi trở về sẽ nhận được thù lao phong phú.

Chu lão nhị họ Chu, tên Bất Nhị. Bản thân gã không phải là dòng chính Chu gia, chẳng qua có thiên phú rất tốt, được thu vào trong tộc thành làm hạch tâm. Trên địa bàn Dực châu buôn bán phải được Tô gia cho phép. Chu Bất Nhị rất lanh lợi, chịu buông dáng người, thường ở lại Dực châu nên có quan hệ tốt với nhiều người Tô gia.

Giữa Chu gia và Tô gia không xung đột ích lợi. Chu gia làm ăn tránh phần lớn thứ Tô gia cần, hai nhà thân còn hơn Tô gia và Nguyên gia. Tô gia và Nguyên gia chỉ kháng khi Tiêu Dao Hầu cùng Nguyên Lăng Hồng liên nhân.

Chu Bất Nhị về mặt uất ức nói với Tô Tiên:

- Đại tỷ, đòi ta chỉ theo đuổi trường sinh, ta đã sớm quên tư tình nhi nữ. Năm xưa tuổi trẻ vô tri, may nhờ có đại tỷ điểm tỉnh ta. Về sau ta đời này sẽ không yêu nữa!

Tô Tiên mắng:

- Vô liêm sỉ, người cách Kim Đan còn sớm, nếu tuyệt hậu thì Chu gia sẽ tìm ta tính sổ!

Chu Bất Nhị nghiêm nghị chính trực đáp trả:

- Đại tỷ đã nói vậy thì ta cảm thấy có thể tìm một người cùng sống qua cuộc đời này.

Tô Tiên xì cười:

- Nói đi, tìm ta có chuyện gì?

Chu Bất Nhị cẩn thận hỏi:

- Đại tỷ, ta nghe nói thế tử Tiêu Dao Hầu muốn thành lập tư quân?

Tô Tiên đáp:

- Đúng, nhưng binh khí thì có Nguyên gia Tịnh châu, không đến lượt người. Tô gia chúng ta không nhiều hàng tồn, Tô Kính trực tiếp mua của Tô gia sẽ rẻ hơn nhiều.

Chu Bất Nhị không chịu bỏ cuộc:

- Đại tỷ, ta cũng không muốn tranh việc làm ăn khác, nhưng thế tử Tiêu Dao Hầu thành lập tư quân chắc phải mua phù tiễn, vật này là hàng tiêu hao, có nhà nào bán phù tiễn rẻ hơn chúng ta? Lượng cung ứng cũng sung túc.

Tô Tiên cười nói:

- Chu lão nhị, nếu về phù tiền nếu đó là việc buôn bán của ngươi, ta sẽ tìm Tô Kính mua giúp một chút. Nhưng ngươi phụ trách buôn bán bên Dục châu, không đến lượt ngươi làm chủ, lúc mua cùng lắm giảm giá mười phần trăm, ta trực tiếp tìm Chu lão đại cho rồi.

- Đại tỷ không biết. Chu lão đại bởi vì mấy hôm trước tự ý bán ngọc đáy biển đã bị nhốt, đang bế quan trùng kích cảnh giới Kim Đan. Ít hôm nữa ta sẽ được triệu hồi về Hành châu, khâu quân giới vừa lúc do ta phụ trách tên và nổ pháo.

- Ô? Chu lão nhị, chúc mừng ngươi, đây là công việc béo bở.

Chu Bất Nhị cười khổ nói:

- Mỡ màng gì, vị trí này không dễ ngồi. Quyền hạn của ta có thể cho các ngươi giảm bốn mươi phần trăm, nếu đại tỷ đồng ý thì ta bắt đầu trừ hàng, hiện tại trực tiếp mua sẽ giảm giá thêm năm phần trăm.

- Chuyện này dễ thương lượng, nhưng ta hỏi ngươi, ta nghe nói Chu gia được một đảo lớn, xung quanh có thủy yêu sống theo bầy?

Chu Bất Nhị giật mình kêu lên:

- Đại tỷ biết cả tin tình báo này? Ai nói cho tỷ? Chờ ta đi làm thịt hần!

- Ngươi không muốn ta biết?

Chu Bất Nhị buồn bực nói:

- Không, không phải. Tình báo này ta vốn định bán đi, không biết tôn tử nào nhanh mồm vậy!

Loại chuyện này không giấu được, nếu Chu Bất Nhị nói ra sớm với ai cũng tính là một nhân tình, vì không lâu sau Chu gia sẽ thông báo Tô gia, để Tô gia phái người chia một chén canh, đương nhiên cũng sẽ ra sức lớn.

- Ha, phù tiền hù người. Ngươi đẹp đi, đảo biển này lớn, như thế nào có thủy yêu, trên bãi biển chắc chắn có xương lâu năm đúng không?

- Đúng rồi đại tỷ, nếu tỷ phái người đi thanh lý hải yêu ta sẽ tự quyết định miễn phí tặng cho mười vạn mũi tên phù tiền.

- Một trăm vạn, không cần tính luyện, ta chỉ muốn mũi tên luyện sơ, phải là xương yêu.

- Đại tỷ! Cần nhiều mũi tên vậy làm gì? Tên xương yêu có thể bắn chết luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, chất lượng tốt chút thì Trúc Cơ kỳ cũng không chịu nổi. Chỉ đại tiền sư mới dùng nó được, trong một quân đoàn gom góp một trăm đại tiền sư cũng khó khăn.

- Nói nhảm, huynh đệ của ta nếu tổ kiến quân đoàn tất nhiên là đẳng cấp tinh nhuệ.

Chu Bất Nhị nhảy bèn nghe hiểu chữ 'huynh đệ của ta':

- Cái này sẽ tốn nhiều tiền đây.

Có vẻ Tô Tiên rất xem trọng Tô Kính, Chu Bất Nhị cũng nâng cao địa vị của hần lên một bậc. Chỉ biết đánh nhau không ích gì, người này phải có đầu óc mới tổ kiến một đội quân mạnh được.

Cái gì gọi là tinh nhuệ? Ít nhất có thể đạt tới một nửa sức chiến đấu bốn đại quân đoàn. Nghĩa là mỗi người trong quân đoàn đều biết cầm cung, trên một nửa người có năng lực bắn chính xác khoảng cách hơn trăm trượng, bắn tới hai trăm trượng trở lên. Từng binh sĩ đều có áo giáp thuật đạo, trung bình một sĩ binh có hơn một con ngựa chiến, một trăm binh sĩ kèm một chiến xa.

Không góp vào những cơ sở này ngươi dám mặt dày gọi là tinh nhuệ sao?

- Đối với Tiêu Dao Hầu thì tiền không là vấn đề. Ngươi đừng vội chế tạo một trăm vạn mũi tên, ta muốn tốt nhất. Việc tây chinh đã quyết định, mục tiêu huynh đệ của ta chắc chắn là quốc gia Tà Thần. Tà Thần trong nhân gian có Mục Thủ, dưới tay có nhiều Tà Thuật Sư, cung tên binh thường gây ra sức sát thương rất thấp.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208: Việc buôn bán (2)

- Tô gia không khởi binh sao?

Chu Bất Nhị không phải thật sự muốn tìm người đánh chết thủy yêu, trăm vạn mũi tên xem như cho Tô Tiên một nhân tình. Bởi vì không có thời gian hạn chế, thành phẩm cũng rất thấp.

Nhưng đây là cho không, không phải buôn bán.

Tô Tiên nói:

- Dục châu không đông người, rất có thể sẽ liên hợp với Nguyên gia Tịnh châu cùng khởi binh. Ban đầu sẽ không bỏ vốn nhiều, cỡ ba, năm vạn người. Chờ khi bệ hạ phát động tổng tiến công, ít nhất phải có bốn đội gồm hơn hai mươi vạn lính.

- Tô gia hay liên quân?

- Đương nhiên là Tô gia, trên đất Tịnh châu có thể tổ chức trên trăm vạn người, nhưng Tịnh châu cũng là nơi sản xuất vũ khí, sẽ không mua từ tay Chu gia.

Chu Bất Nhị thăm kích động, nếu giao dịch được việc buôn bán lớn như vậy thì gã sẽ tích lũy công huân lớn trong Chu gia, đủ để sử dụng linh tri đến khi thắng cấp Kim Đan.

Dù nói là thăng cấp Kim Đan khó khăn nhưng viễn chinh quốc gia Tà Thần là cơ hội rất tốt. Mỗi lần có cuộc chiến diệt quốc sẽ nương theo nhiều khí vận giáng lâm, không biết bao nhiêu anh hùng có thể thuận theo thiên đạo kiếm được lợi.

Lần trước Đông Tàn tiêu diệt Tây Tàn có nhiều người thừa dịp phi thăng. Lúc này đây dù gã không thể nào phi thăng cũng có hy vọng Kim Đan.

Tô Tiên dứt khoát từ chối Chu Bất Nhị:

- Đại tỷ, còn có một việc...

- Cầu thân thì miễn bàn, Tô gia chúng ta sẽ không bắt buộc nữ nhân lập gia đình.

- Xin đại tỷ nghe ta nói đã!

Chu Bất Nhị nóng nảy nói:

- Lần này ta vừa mất người Chu gia Dương châu. Ta nghĩ Chu gia Dương châu có chút hoạt động trong Dục châu, chắc đại tỷ có thể lôi kéo quan hệ.

Tô Tiên nổi hứng thú hỏi:

- Hừm? Người quen nàng kia không?

Lần trước tiểu tử này thích bảo bối của Tô gia, một đệ tử hạch tâm đã là luyện khí sĩ đỉnh Trúc Cơ: Tô Thuần.

Tô Thuần lập chí không lấy chồng, chỉ cầu trường sinh. Người Tô gia không bắt buộc nàng đổi ý.

- Đã từng quen biết, nàng có ấn tượng khá tốt với ta nhưng không có nhiều cơ hội tiếp xúc.

Tô Tiên nói:

- Ta nói này Chu lão nhị, điều kiện của ngươi không kém, tại sao không tìm người vừa ý ở Hành châu?

Chu Bất Nhị nhăn mặt:

- Đại tỷ cũng biết xuất thân của ta thấp hèn, bây giờ không ai nói ra nhưng ở trong gia tộc không có họ hàng gần giúp đỡ, nội tình rất cạn.

Tô Tiên trêu chọc Chu Bất Nhị một câu rồi thôi:

- Ha ha, kiểu như ngươi gọi là nam nhi tốt chí ở bốn phương.

- Đại tỷ, người ta thích là một đệ tử hạch tâm của Chu gia, mới Tiên Thiên kỳ, xuất thân gần giống ta, đều không có căn cơ. Nàng tên Chu Nhượng Thủy.

- A? Là Nhượng Thủy sao? Ta sẽ hỏi giúp ngươi, bản gia của nàng không có thân thích gì, chỉ có một thúc thúc, ta có thể nói chuyện được. Nếu nàng ta muốn, thúc thúc nói một tiếng chắc Chu gia sẽ nể mặt.

Chu Bất Nhị rít rít cảm ơn. Tô Tiên không đòi lợi gì, đây đơn thuần là quen bằng hữu với nhau.

Trong bữa tiệc chuyện như vậy xảy ra ở khắp nơi. Chín gia tộc lớn có quan hệ đối địch nhau nhưng liên kết khá chặt chẽ. Ví dụ Tô gia và Chu gia quan hệ vô cùng tốt, cùng Chu gia đối xử bình thường nhưng không có ý đối địch. Chu gia và Lý gia Định châu có quan hệ không tệ, nhưng Chu gia sẽ không

vì Lý gia mà chống đối Tô gia.

Việc này bình thường, Dương châu ở giữa Định châu và Dục châu. Nếu Chu gia và Lý gia thành minh hữu thân thiết chặt chẽ thì Tô gia sẽ bất an, sẽ liên lạc thế lực phương nam vây công Chu gia trước. Chu gia phải tỏ thái độ như vậy mới không gây xao động.

Các gia tộc ám sát, ngoài mặt đấu tranh, tới lui hơn chín mươi phần trăm tập trung tranh đấu dưới Kim Đan. Mỗi lần có cường giả Kim Đan chết là sẽ có một đoạn thời kỳ bình tĩnh, sẽ không mở rộng vấn đề.

Đạo Cung cũng vậy, Thanh Dương Đạo Cung mất hai Kim Đan, một người thì đành ngậm bồ hòn vì bị Tiêu Dao Hầu bắt điểm yếu. Một người khác không tìm thấy chứng cứ do Tô gia làm, Thanh Dương Đạo Cung đành nhịn. Tiêu Dao Hầu không tiếp tục nhắm vào Thanh Dương cung, xem như trước kia chưa từng bị Thanh Dương cung khiêu khích.

Vì đã có một gia tộc nhỏ bị cuốn vào, có thể tiếp tục tồn tại được không còn là một vấn đề. Kinh gia bị bắt tổ chức quân đội, trở thành quân tốt thí của Tô gia, dù sống cũng sẽ bị ăn hết hòa nhập vào Tô gia. Bản gia Kinh gia mất mác nặng nề, Thanh Dương cung ngậm bồ hòn.

Khi Chu Bất Nhị đã bàn xong đơn đặt hàng thì bên Tô Kinh cũng đánh cờ xong.

Không phân ra thắng thua nhưng phải chấm dứt. Tô Kinh xảo diệu làm ra một cục diện tam kiếp tuần hoàn. Nếu hai bên không chịu nhận thua, theo quy tắc sẽ đánh hoài đánh mãi. Tầng Kiếm Đạo Cung Từ Thiên Nguyên biết kỷ lực của Tô Kinh cao hơn mình, đây là hấn vát và tạo ra ván cờ thế này.

Tam kiếp tuần hoàn đấu cờ mấy chục vạn lần chưa chắc xảy ra một lần, Từ Thiên Nguyên cũng là cao thủ sao có thể không nhìn thấu. Thời gian vừa đúng đi qua hai canh giờ, Từ Thiên Nguyên chấp tay nhận thua xuống đài.

Tô Kinh dứt khoát chỉ vào Lý Quang:

- Lại đến đi, ta đã nghỉ ngơi xong rồi.

Lý Quang rũ mí mắt xuống làm bộ như không nghe thấy lời Tô Kinh. Lúc này Mộ gia Quỳnh châu phái một người ra giải vây. Tô Kinh đã thắng liên tiếp nhiều trận, dù bây giờ hấn có thua cũng không mất danh tiếng.

Nên tiếp theo người chín gia tộc lớn có đánh hết sức cũng sẽ không đắc tội Tô gia. Trừ phi bọn họ giết Tô Kinh, chuyện này chỉ có Lý gia Định châu mới làm được.

Chu gia Dương châu phái một thiếu niên vẻ mặt ngoài bệnh hoạn lên sân khấu. Thiếu niên sắc mặt xám trắng, mặc áo gai nhảy vào sân, ho xé ruột xé gan một lúc sau mới ngẩng đầu lên.

Thiếu niên nói với Tô Kinh:

- Dương châu Chu Niệm.

Khách khứa trong Hội Chân lâu dưới tu vi Trúc Cơ đều ồn ào bàn tán.

- Đây là Chu Niệm?

Chu Niệm chưa từng tham gia hoạt động công khai nào, nhưng tuổi trẻ đã gầy dựng danh tiếng lừng lẫy. Chu Niệm không dùng trang bị gì giết luyện khí sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, chiến tích này rất hiếm thấy, thật khó tin.

Trước khi Tô Kinh lên sân khấu Tiêu Dao Hầu chỉ cho hấn tư liệu mười hai Đạo Cung, chín gia tộc lớn, gồm những thế lực này có công pháp chủ yếu là gi, chiến kỹ gi, nhưng không nói cho hấn biết có nhân vật gì.

Vì trong các thế lực này có quá nhiều hạt giống Tiên Thiên kỳ, Tô Kinh không cần phải phân tích từng người, có thời gian đó chẳng bằng tập trung tu hành nâng cao bản thân mới là lẽ phải.

Chu Niệm chấp tay hướng Tô Kinh, từ cổ tay trái từ từ kéo ra một thanh trường kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Tốc chiến (1)

Trường kiếm loang lổ cũ kỹ, chỉ có một đường mũi nhọn lóe tia sáng lạnh màu xanh. Vẻ mặt Chu Niệm hơi đau buồn, không biết trong lòng nghĩ gì. Nhưng Chu Niệm huơ trường kiếm rất nhanh, không thấy gã làm động tác gì đã đâm tới gần trước mặt Tô Kinh một thước.

Kết!

Trường kiếm đâm mạnh vào một mảnh mai rùa, là kỹ năng biến dị của Thần Quy Khải. Bình thường Tô Kính thả ra một mai rùa to, nát rồi sẽ tụ lại, lần này hần phát ra mai rùa là lực lượng mai rùa chồng chất vào nhau ngưng tụ thuật đạo ra lực phòng ngự mạnh áo giáp gấp mấy trăm lần.

Chu Niệm đã thấy Tô Kính thả ra Thần Quy Khải mấy lần, giả cho rằng đường kiếm của mình sẽ phá được phòng thủ, không ngờ bị chặn lại tạo thành một thoáng trì trệ.

Khi Chu Niệm không tấn công thì chậm chạp, khi hành động thì mau đến nỗi làm tim Tô Kính đập nhanh. Vừa rồi chỉ dựa vào thân pháp e rằng không trốn thoát đường kiếm này, chỉ có thuật đạo là có thể phát ra trong tích tắc.

Tô Kính cảm mâu ngắn đâm hướng cổ họng Chu Niệm. Chân Chu Niệm tỏa sáng tạt ngang. Mâu ngắn đâm vào không khí, theo sau mâu ngắn quán cánh tay gẫy.

Kết kết kết kết kết!

Mâu ngắn như con rắn siết mạnh, xương cánh tay Chu Niệm gãy từng khúc, chỉ một chiêu đã bị Tô Kính trọng thương.

Lần đầu tiên Tô Kính dùng mâu ngắn thi triển ba thức Long Xà, biến hóa và ý cảnh hơn xa kỹ xảo trong quyền thuật.

Chu Niệm không thể ngờ Tô Kính phản kích nhanh như vậy, ác đến thế. Cường khí chấn động trong cánh tay Chu Niệm đều bị mâu ngắn nghiền nát, chỉ dựa vào sức mạnh cánh tay làm sao có thể đối kháng thuật đạo.

Mâu ngắn bắn ra ngũ sắc thần quang, phòng ngự của Chu Niệm không chịu nổi một kích. Chu Niệm mặc áo gai chỉ là một món pháp bảo, thuộc tính cứng cỏi và sạch sẽ. Đối với Chu Niệm tu hành không nhờ vào vật ngoài thân, chỉ bằng vào sức mạnh bản thân. Đấu với kẻ yếu khác thì không sao, đụng phải Tô Kính thì bị kích.

Nhưng Chu Niệm hung hãn làm Tô Kính bất ngờ, gẫy vụn eo một cước đá bay Vô Định Kim Hoàn lạng lẽ đến gần.

Tô Kính không rõ, một người cánh tay vỡ vụn làm sao còn tìm ra vị trí Vô Định Kim Hoàn công kích được. Thứ này gọi là Vô Định Kim Hoàn vì ngay cả người không chế nó cũng chỉ nắm giữ đại khái phương hướng, mỗi lần công kích sẽ có sai lệch. Tác dụng lớn nhất của Vô Định Kim Hoàn là quấy nhiễu tất cả thuật đạo của kẻ địch.

Muốn từ chỗ Tô Kính tìm ra vị trí Vô Định Kim Hoàn công kích là mơ giữa ban ngày, cường giả Kim Đan cũng không thể làm được.

Nhưng Chu Niệm đã làm được, gọn gàng nhanh nhẹn. Lòng Tô Kính sinh ra nỗi bất an, mâu ngắn trong tay hắn đã hết sức, hắn lại tiến lên trước muốn diệt Chu Niệm.

Cánh tay bị gãy của Chu Niệm thả lỏng, trường kiếm loang lổ xoay một vòng trên không trung cắt ngang qua cổ Tô Kính. Đợt này mau hơn công kích ban đầu của Chu Niệm gấp mấy lần.

Trong Hội Chân lâu vang tiếng kinh kêu, trông như Tô Kính tự vận dụng thuật đạo đụng vào phi kiếm của Chu Niệm.

Mặt Tiêu Dao Hầu lộ nét khó tin. Sao Chu Niệm làm được? Một luyện khí sĩ tuy tâm chí kiên định nhưng cánh tay đã bị hủy, vận chuyển chân khí sẽ bị ảnh hưởng, sao còn có thể chém ra nhát kiếm kinh người như vậy?

Tốc độ đường kiếm đã vượt xa kiếm tu Trúc Cơ kỳ bình thường.

Tô Kính hé môi thốt ra một chữ:

- Định!

Cảnh tượng làm mọi người đứt dây thần kinh xuất hiện. Chu Niệm và phi kiếm bị một chữ của Tô Kính đóng đinh tại chỗ, như thời gian ngưng lại.

Không, thời gian của Tô Kính vẫn vận chuyển bình thường, mâu sắt đâm mạnh vào mũi Chu Niệm, xuyên thủng qua, sọ nổ nát. Ngực áo Tô Kính dính đầy chất lỏng màu đỏ và trắng.

Giết Chu Niệm xong Tô Kính quỳ xuống đất, Ngũ Lôi Định Thân chú vận chuyển trong Hoàng Đình Thần Ngọc tỏa ánh sáng rực rỡ. Đợt công kích này hao tổn hơn chín mươi phần trăm chân khí trong người Tô Kính, chỉ có long xà chân khí còn nguyên dưới lớp vỏ trứng bao bọc, kinh mạch thân thể thì đã trống rỗng.

Cúc Nguyệt Sơn hành động, gẫy đến gần Tô Kính chỉ tay một cái. Trường kiếm của Chu Niệm lơ lửng trên trời đột nhiên đâm xuống thẳng vào Tô Kính.

Ngón tay Cúc Nguyệt Sơn vừa lúc đâm vào mũi kiếm.

Cổ kiếm loang lổ vỡ ra từng tắc từ mũi kiếm lan ra sau. Trong trường kiếm phát ra tiếng gào rú thê lương. Tay Cúc Nguyệt Sơn biến ra cái bóng lớn chộp không khí như bắt lấy linh hồn trong suốt, linh hồn không có năng lực vùng thoát khỏi tay gẫy.

Người đến từ Chu gia Dương châu cùng đứng bật dậy:

- Đứng!

Cúc Nguyệt Sơn cười khẩy nói:

- Đứng? Người này tu luyện tà thuật của Âm Dương gia gửi hồn vào kiếm, nếu ta không ra tay thì thể tử nhà ta đã bị tà thuật hại!

Tiêu Dao Hâu nhàn nhạt kêu một tiếng:

- Nguyệt Sơn.

Cúc Nguyệt Sơn ngậy người sau đó nhẹ nhàng buông tay, linh hồn bay khỏi lõi đài được người Chu gia Dương châu hút vào hồ lô, cẩn thận cất đi.

Tiêu Dao Hâu nói với người của Chu gia:

- Ta tin Chu gia sẽ cho ta một lời giải thích.

Luyện khí sĩ dẫn đầu Chu gia người ướt mồ hôi. Bọn họ không biết Chu Niệm tu luyện pháp thuật của Âm Dương gia. Đạo pháp của Âm Dương gia và Đạo gia rất giống nhau, lại bị sửa chữa đôi chút nên người ngoài không nhìn ra được.

Chỉ tu luyện vật của Âm Dương gia không bị tội chết, đế quốc cấm nhưng nếu bị bắt sẽ chỉ răn dạy một phen, phá tu vi Âm Dương gia, thậm chí sẽ không bị đuổi ra môn phái.

Chu Niệm tu luyện pháp thuật gửi linh hồn kỳ lạ này toàn nhờ kỳ ngộ. Nếu thay hình đổi dạng pháp thuật kia bổ sung vào hệ thống pháp thuật Đạo Môn sẽ là công lớn, nếu lúc trước Chu Niệm cống hiến ra rất có thể được hoàng thất phong tước. Tiếc rằng Chu Niệm tu hành một mình, hôm nay còn muốn sử dụng nó giết nhi tử của Tiêu Dao Hâu.

- Chu gia ta sẽ ghi chép kỹ càng vào sách về việc Chu Niệm tu hành tà thuật thế nào rồi báo cáo bộ hạ, Hâu gia sẽ có bản sao.

Người Chu gia khá thông minh, Tiêu Dao Hâu thả bọn họ đi chắc vì muốn thuật gửi linh hồn của Âm Dương gia.

Thứ này kịch liệt còn hơn kiếm tu nuôi kiếm thuật, thật sự hồn khí hợp nhất, linh hồn của bản thân là khí linh. Làm vậy tuy rất nguy hiểm ưng mạng đến chỗ tốt siêu lớn. Chu Niệm có thể đánh chết luyện khí sĩ Trúc Cơ hậu kỳ toàn dựa vào pháp thuật này.

Tô Kính trở mắt nhìn một kiếm kia đâm hướng mình, nếu như không có Cúc Nguyệt Sơn ra tay thì không tưởng tượng nổi hậu quả. Tô Kính dùng một phát Ngũ Lôi Định Thân chủ tiêu hao hết sạch lực lượng, long xà chân khí điên cuồng vận chuyển trong khí hải đan điền nhưng không chịu ra khỏi vỏ trứng, chỉ giúp Tô Kính phục hồi hai loại chân khí trong người.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Tốc chiến (2)

Tốc độ phục hồi có mau hơn nữa cũng không kịp để Tô Kính căn lại nhát kiếm kia. Linh hồn Tô Kính giấu trong Lục Đạo Thần Giám bảo vệ sẽ không bị hủy diệt, nhưng nếu thân thể này tiêu từng thì mọi bí mật sẽ lộ ra hết.

Tất nhiên còn một khả năng đó là long xà chân khí có thể tránh cát hung. Nếu như long xà chân khí liều lĩnh lao vào ngăn cản trường kiếm thì khi đó tình thế thật sự nguy cấp. Lôi đài này dù gì là Tô gia sắp đặt, tùy thời có thể trợ giúp Tô Kính.

Tô Kính chậm rãi đứng dậy hần chớp không khí, mâu sắt bay vào tay. Chân khí của Tô Kính phục hồi chưa đủ một phần trăm nhưng mâu có linh tính, không cần chân khí thúc đẩy cũng vận dụng được, chẳng qua hần không thể phát ra ba thức Long Xà.

Không thì Tô Kính chẳng còn chân khí không cách nào giết Chu Niệm.

Tô Tiên cảm thán rằng:

- Tiểu Kính Từ thật tàn nhẫn.

Tô Tiên không ngờ người đầu tiên Tô Kính giết không phải người của Lý gia Định châu mà là người Chu gia.

Chu Bất Nhị còn chưa đi, ở bên cạnh nhẩn mặt nói:

- Đại tỷ, tiểu tử này làm thịt người của Chu gia, giờ mà đại tỷ đi làm mai chắc việc hôn nhân không có cơ may rồi.

Tô Tiên nhìn xem thấu, việc Chu Bất Nhị lo lắng sẽ không xảy ra:

- Đã thả linh hồn Chu Niệm trở về, nếu Chu gia còn nhớ mãi không quên thì chúng ta sẽ tìm cách khiến bộ hạ điều tra một phen Chu Niệm làm sao học được tà thuật Âm Dương gia.

Chu gia chết một hạt giống Tiên Thiên kỳ nhưng hạt giống này lên luyện đồ của Âm Dương gia mà giấu bọn họ không chịu công hiến ra, đã chết rồi thì thôi.

Cúc Nguyệt Sơn không đi ngay mà hỏi Tô Kính còn đấu tiếp được không:

- Có thể chiến tiếp không?

Tô Kính trầm ngâm một lát, lắc đầu nói:

- Không được, hiện tại không nắm chắc đầu với người Lý gia.

Đã biết bản lĩnh của Chu Niệm rồi thì Tô Kính không dám mạo hiểm. Đối thủ hoàn toàn có năng lực đồng quy vu tận với hắn. Người dưới lời đài thờ phào, thành tích Tô Kính liên tục khiêu chiến đã kết thúc, tuy với cách thâm thiết.

Chu Niệm chết, bên Lý Quang cũng yên lặng.

Lý Quang nói với nam nhân thấp bé bên cạnh mình:

- Được rồi, chờ lát nữa Tô Kính liên tục khiêu chiến ngươi hãy xuống sân.

- Cừu thúc, Tô Kính có vũ khí bí mật gì?

Nam nhân thấp lùn bề ngoài hai mươi bảy, tám tuổi, thoạt trông không giống đệ tử hạch tâm. Đệ tử hạch tâm khi hai mươi mấy tuổi đều Trúc Cơ hoặc là đỉnh Tiên Thiên, nam nhân thấp lùn chỉ là Tiên Thiên hậu kỳ, đã gần ba mươi tuổi.

Chân mày nam nhân ngắn nhỏ, mắt hình tam giác ngược, mặt mũi rất xấu xí, tóc mái thiếu một khúc, trên đầu búi cái búi tóc ghim cây trâm đồng.

- Mâu ngăn kia toàn dùng chiêu thuật đạo, không phải võ kỹ, không biết tại sao những người trước bị thua. Hơn nữa có thể cách không điều khiển mâu ngăn đó, trong tay hắn có Vô Định Kim Hoàn, một nghiền mực đẳng cấp pháp khí, mỗi lần xuất hiện sẽ bày ra Ngũ Lôi Định Thân chú. Hắn có thuật đạo phòng ngự có thể chặn lại một kích trí mạng của luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, có thuật thủy lôi thường thấy của Tô gia, tần suất phát ra hơi kinh người.

Lý Quang tạm dừng rồi nói tiếp:

- Hắn còn có một môn thuật đạo có thể đông lại kỹ năng của ngươi, thoạt trông là Ngũ Lôi Định Thân chú đẳng cấp cao. Trong chớp mắt đủ để thiết mâu của hắn giết ngươi. Ngươi hãy suy nghĩ cách đối phó thì sẽ thắng, hắn chỉ có sức đánh một kích.

Tô Kính đi xuống nghỉ ngơi, lặng lẽ lấy Ngũ Lôi Định Thân chú ra khỏi Hoàng Đình Thần Ngọc. Sau khi sử dụng Ngũ Lôi Định Thân chú hại hắn không thể thả ra Đạo Luân Tàn Nhẫn.

Chu Niệm chết khiến khiêu chiến tiếp theo hòa bình nhiều, trừ người Lý gia ra không ai thật sự muốn giết Tô Kính. Tô gia có thể tùy thời vào lời đài cứu Tô Kính làm đám người này càng không dám liều mạng.

Việc khiến Lý Quang buồn bực đã xảy ra, cuộc khiêu chiến này như thể vì trợ giúp Tô Kính tăng lên kinh nghiệm chiến đấu, từng trận đấu có kinh không hiểm.

Tô Kính chú ý cẩn thận, không vận dụng Ngũ Lôi Định Thân chú kỳ lạ kia nữa, cũng không sử dụng Đạo Luân Tàn Nhẫn. Tô Kính chỉ dùng chiến pháp Lâm Hoàn Sơn truyền dạy đánh bại một đám đối thủ.

Mỗi lần thắng Tô Kính được lợi nhiều, mười hai Đạo Cung và chín gia tộc lớn có hệ thống thuật đạo xấp xỉ nhưng cách sử dụng thì khác biệt một trời một vực. Cuộc khiêu chiến này kết thúc Tô Kính phong chừng mình sắp Trúc Cơ.

Vốn là kế hoạch hai năm Trúc Cơ, hiện tại xem ra chỉ cần nửa năm là hoàn thành tâm nguyện.

Sau khi Trúc Cơ mới là con đường dài đằng đằng, nên Tô Kính không kiêu ngạo, cũng không nhụt chí, hắn chỉ chăm chú đánh từng trận.

Chỗ này chỉ còn người Tô gia, Lý gia không khiêu chiến.

Lý Quang lên tiếng:

- Lý Hận, ngươi có thể lên sân khấu rồi.

- Vâng!

Luyện khí sĩ thấp lùn bước lên lồi đài, đứng cách Tô Kính ba trượng.

- Tô Kính, ta đến giết ngươi.

Nói xong người gã phát ra sát khí mắt thường trông thấy, sát khí khuếch tán từ cơ thể gã ngưng kết thành dị tượng màu hồng, một con bộ ngựa khổng lồ.

Tô Kính cảm giác thân thể của mình hơi tê, không biết trúng ám toán gì, tốc độ nhúc nhích tay chân chậm lại. Cảnh này tuyệt đối không bình thường, nhưng người bên ngoài không nhìn ra có gì không ổn, dù là Tiêu Dao Hầu, Nguyên Lăng Hồng cũng vậy.

Thực lực của Nguyên Lăng Hồng không bằng Tiêu Dao Hầu, bản thể của gã không có mặt ở đây. Vô Uy Quận Vương đến, có mấy luyện khí sĩ hoàng gia Kim Đan kỳ đi theo, Tiêu Dao Hầu lo bí mật của mình bị lộ nên dùng phân thân.

Thực lực phân thân chỉ là Kim Đan sơ kỳ, Tiêu Dao Hầu không chế phân thân miễn cưỡng có chút bóng dáng cường giả Kim Đan lục trọng, nhưng nếu đánh nhau sẽ lộ đuôi ngay.

Luyện khí sĩ Lý gia Lý Hận biến lồi đài thành sát tràng. Tô Kính là con mồi của gã. Lý Hận đúng là chỉ có đỉnh Tiên Thiên, từng có một thời gian ngắn gã chạm đến cảnh giới Kim Đan nhưng vì bị thương, thực lực ngã xuống Tiên Thiên kỳ.

Gia chủ Lý gia hứa miễn Lý Hận giết Tô Kính sẽ phục hồi cảnh giới cho gã.

Đắc tội Tiêu Dao Hầu có đáng gì, sau khi giết Tô Kính thì Lý gia sẽ phái người dẫn gã đi. Tiêu Dao Hầu không dám công khai giết người trút giận trong đền đô, hơn nữa gã thắng quang minh chính đại trên lồi đài.

Cảnh giới của luyện khí sĩ có thể thật lùi nhưng kinh nghiệm thì không, Lý Hận có thủ pháp tinh diệu, vừa ra sân đã trấn áp tốc độ của Tô Kính. Một vầng sáng huyền diệu lấp lóe trên đỉnh đầu Lý Hận.

Muốn giết thì phải làm kẻ đó thần hồn đều diệt!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Sát tràng

Lý Hận bắt đầu niệm chú ngữ, tốc độ của Tô Kính ở trong sát tràng này càng ngày càng chậm, tuyệt đối không cách nào phản kích. Vô Định Kim Hoàn gì đó sẽ không ảnh hưởng động tác của gã được.

Sát tràng này là hình thức ban đầu của lĩnh vực Kim Đan, Lý Hận diễn luyện cực kỳ quen tay, giờ dùng cảnh giới Tiên Thiên kỳ kích phát ra càng đánh lừa mắt người. Thoạt trông sát tràng này không liên quan gì đến lực lượng lĩnh vực, kém rất lớn, Tô Kính rơi vào trong đó thì không nghĩ vậy.

Tô Kính chỉ hơi do dự lập tức phát hiện không đơn giản là tay chân trì trệ, thật sự chậm ít nhất gấp ba lần.

Tô Kính nhìn ánh sáng vàng trên đầu Lý Hận, đột nhiên làm một động tác khiến mọi người bất ngờ. Tô Kính khoanh chân ngồi xuống, đặt mâu ngắn đen ngang đầu gối.

Tô Kính ngồi xuống cả người như con rắn khoanh dưới đất tùy thời phát ra một kích mãnh liệt. Tô Kính lấy Bích Huyết Đan Thanh ra treo trên đỉnh đầu, nghiền mực vuông rỗ xuống ánh sáng đỏ xanh đan xen triệt tiêu một phần lực lượng sát tràng.

Đây là đặc điểm của thánh vật Nho môn, người Đạo Môn lúc luyện chế nghiền mực đã không xóa đi năng lực này.

Người Đạo Môn khá thông thoáng, trong miệng nói Nho môn hoặc loạn thiên hạ nhưng luôn cố gắng giữ nguyên công dụng thánh khí Nho môn. Đương nhiên họ sẽ nói đồ vật đã bị thuật đạo thanh lý, tuyệt đối không có tà khí.

Kiểu thông thoáng này gọi là tận dụng hết tất cả có thể, lừa người bình thường còn được nhưng sẽ không lừa cả mình vào.

Tô Kính không ngờ Bích Huyết Đan Thanh còn có hiệu quả này, phần cơ thể chết lạng dần phục hồi bình thường. Tô Kính vốn bị đánh lên mới để đối phương kiểm soát tình hình, nếu hấn đoán trước tình huống này thì ít nhất có thể kiên trì nửa canh giờ.

Trong nửa canh giờ này nếu Tô Kính có thể giết chết đối thủ thì lĩnh vực sát tràng sẽ hủy diệt.

Thân thể phục hồi bình thường, tốc độ của Tô Kính không mau hơn, chỉ miễn cưỡng tìm về chút ưu thế. Ít nhất đối thủ không biết Tô Kính có thể vận chuyển khí cơ gần như bình thường.

Tô Kính dùng ý cảnh cổ xà thôn thiên thổ nạp khiến toàn thân nhũn ra, khó phân biệt trạng thái hiện tại của mình. Tô Kính lấy Vô Định Kim Hoàn ra, dùng nó giết luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ khá dễ. nhưng muốn giết Lý Hận thì tuyệt đối không được.

Trận chiến này khiến Tô Kính hiểu không chỉ Vô Định Kim Hoàn, rất nhiều pháp khí kỳ diệu dùng vào cường giả sẽ bị suy yếu hiệu quả. Những đối thủ Tô Kính đụng phải có vài người không quan tâm Vô Định Kim Hoàn ảnh hưởng, khi chống lại loại người này tác dụng lớn nhất của nó là kiềm chế.

Lúc Tô Tiên đưa pháp khí cho Tô Kính đã nói rõ điểm ấy, tuyệt đối dùng ý vào nó giết người, tác dụng duy nhất của Vô Định Kim Hoàn là phá hoại tiết tấu công kích của kẻ địch. Đương nhiên nếu như kẻ địch quá yếu thì miễn bàn cái khác.

Đạo Luân Tàn Nhẫn xoay tròn trong Hoàng Đình Thần Ngọc biến thành cổ họng, tùy thời có thể phun ra. Tô Kính cảm giác mình rơi vào ao thủy ngân, không khí xung quanh càng lúc càng nặng, hít thở cảm nhận độc tố mạnh đang ăn mòn thân thể.

May mắn thuộc tính giải độc của Hoàng Đình Thần Ngọc còn sót lại hơn một nửa, Tô Kính thần binh luyện cốt, tái tạo thịt đã có sức chống cự độc tính khá mạnh. Không thì chưa đánh nhau Tô Kính đã bị độc tố kỳ lạ giết.

Không chết cũng không chịu nổi, Tô Kính vận chuyển chân khí đến mức độ bình thường là nhờ long xà chân khí biến thái, bình thường không nhìn ra tác dụng quý giá của thứ này, hiện tại mới phát hiện cách một lớp vỏ trứng long xà chân khí chỉ huy thành minh chân khí, âm phù chân khí dễ như chơi.

Dù áp lực bên ngoài lớp gấp mười mấy lần, long xà chân khí lôi kéo, chân khí của Tô Kính không đến mức trì trệ.

Tô Kính lẳng lặng nhìn Lý Hận, đôi mắt hần đôi màu thấy rõ bí mật ánh sáng trên đỉnh đầu Lý Hận.

Đó là hai lưỡi dao dính vào nhau trông như răng cưa không ngừng sát, chấn động, tất cả thanh âm bị hút vào.

Đạo Luân Tàn Nhẫn tuy hung mãnh nhưng vì dễ khống chế không có lực công kích mạnh bằng hai lưỡi dao này. Tô Kính nhìn liền biết, nếu cơ thể hần bị hai lưỡi dao chém trúng sẽ bị cắt thành nhiều mảnh thịt.

Dị tượng bộ ngựa trên đỉnh đầu Lý Hận đang hấp thu hơi thở, lực lượng phát ra từ hai lưỡi dao ma sát, dần ngưng thực hơn.

Tô Kính càng xem càng thấy kỳ kỳ, vì hai lưỡi dao mãi không chịu tấn công, hơi thở cũng không tăng mạnh bao nhiêu, chỉ không ngừng vận chuyển lực lượng cho bộ ngựa ảo.

Bộ ngựa màu hồng ở vị trí đôi chân đao hơi mơ hồ, không thấy rõ được.

Màu hai lưỡi dao càng lúc càng sâu chuyển hóa thành màu đỏ, Tô Kính thăm rùng mình. Tô Kính chợt liên tưởng nếu lấp hai lưỡi dao vào chân trước bộ ngựa thì con bộ ngựa đỏ sẽ là yêu thú cường đại.

Nếu là một kích chém qua không khí thì Tô Kính có thể sử dụng thiết mâu đỡ được, nhưng đối phó một yêu thú cường đại chắc chắn hần sẽ chết.

Bộ ngựa ảo màu hồng mới đầu chỉ có hơi thở Tiên Thiên kỳ, chốc lát sau đã đột phá đến Trúc Cơ kỳ. Tô Kính muốn đứng dậy công kích Lý Hận nhưng bị hạn chế tốc độ, hần sẽ lộ ra sơ hở.

Chiến thuật trong Long Xà Đồ Lục không e ngại so đấu sức chịu đựng. Tô Kính khoanh chân ngồi xuống, chân khí trong người tăng lên nhiều, khí thế càng lâu dài càng đầy đủ.

Nhưng chân khí tăng lên vẫn không thể đến Trúc Cơ kỳ, Tô Kính càng không thể đột phá cảnh giới Kim Đan, đó là tăng bản chất chân khí chứ không liên quan đến tổng số lượng.

Khi bộ ngựa hồng có đôi lưỡi dao đó thì sẽ ghép thành đại yêu Kim Đan kỳ.

Nếu như có thể phá vỡ lĩnh vực sát tràng Tô Kính có thể đánh phá thuật đạo kỳ lạ của đối phương, dù lực lượng bộ ngựa tăng lên thì tốc độ vẫn hơi chậm. Vấn đề là Tô Kính không đủ cảnh giới, dù nhìn thấu lĩnh vực sát tràng có nhiều điểm yếu trong việc điều động nhưng hần không có đủ lực lượng phá hoại.

Tô Kính không nhúc nhích thì đôi lưỡi dao sẽ không chém trúng hần, nếu hần nhích nhẹ muốn phá hoại lĩnh vực sát tràng thì khó đỡ nổi lưỡi dao công kích.

Lý Hận đã mất cảnh giới Kim Đan nhưng gã dùng cách đặc biệt giữ sức chiến đấu ở mức đỉnh Trúc Cơ kỳ. Đối với Tô Kính thì đây là độ cao không thể vượt qua.

Nếu như là Lâm Hoành Sơn vào lúc này sẽ làm sao?

Trong đầu Tô Kính nổi lên ý nghĩ này, hần tin nếu Lâm Hoành Sơn ở thì dù cảnh giới giống hần vẫn có thể hạ gục Lý Hận.

Tô Kính thăm hỏi hần, nếu hần không sớm sử dụng Tử Viêm pháo bây giờ bắn một phá ít nhất có thể phá vỡ hai lưỡi dao của đối phương.

Cảm xúc này chỉ thoáng hiện trong tích tắc, Tô Kính há mồm phun ra Đạo Luân Tàn Nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 212: Triệu hoán Ngã Thiết (1)

Một vầng trăng sáng đục mạnh vào giữa hai lưỡi dao mạ sắt, phát ra tiếng mạ sắt khiến người nhức răng.

Trên Dao Luân Tàn Nhẫn của Tô Kính cũng đầy răng cưa cường ép xuyên qua giữa hai lưỡi dao, mỗi như tiến lên mỗi tác là phát ra tiếng răng rắc.

Biến đổi trong sân tràng kiếm bên ngoài chú ý. Tô Mộ run rẩy đứng lên, thực lực của nàng không cao nhưng ánh mắt tốt, chợt phát hiện Tô Kính đánh một kích hết sức nhưng chỉ khiến huyền quang trên đầu đối phương rung lên, Trảm Tiên phi đao của hắn bị đánh bật về.

Tô Tiên cũng cho rằng đó là Trảm Tiên phi đao của Tô Kính. Uy lực Trảm Tiên phi đao không thể phá vỡ huyền quang hộ thể của đối phương?

Không thể nào!

Lúc này người Tô gia thi nhau phát ra các loại kỹ năng quan sát chiến đấu trên lôi đài. Biểu tình Cúc Nguyệt Sơn căng thẳng, gã không chế trận pháp lôi đài, trực giác thôi thúc gã cứu Tô Kính ra, nhận thua ngay.

Cúc Nguyệt Sơn nhìn thoáng qua Tiêu Dao Hạo. Tiêu Dao Hạo đang nghiêng đầu nói chuyện với Võ Uy Quận Vương, Nguyên Lăng Hồng thì hồ hững không chú ý lôi đài.

Cúc Nguyệt Sơn trầm lắng làm lạ, vì đối với luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan không có trở ngại tầm mắt, phụ phụ Tiêu Dao Hạo thật sự không thêm quan tâm tình hình trên lôi đài.

Phụ phụ Tiêu Dao Hạo không hề biết Tô Kính sắp đối mặt nguy hiểm sao?

Cúc Nguyệt Sơn do dự, nếu đây là thử thách thì chắc chắn không phải nhằm vào gã, không cần thử thách gã làm gì. Vậy tức là Tiêu Dao Hạo đang thử thách Tô Kính.

Nhưng tại sao dùng cách nguy hiểm lớn vậy?

Tô Kính ném một đao bay ra không đánh tan hai lưỡi dao được, hắn thầm ngạc nhiên. Lực phá hoại của Dao Luân Tàn Nhẫn toàn nằm trong thanh đao, cảnh giới của Tô Kính thế nào không quan trọng.

Dao Luân Tàn Nhẫn bay về, mặt trên không bị sứt mẻ gì chứng minh hai lưỡi dao của đối phương không phải đạo khí. Dao Luân Tàn Nhẫn của Tô Kính luyện chế từ thần thông Bình gia, vận dụng chút chân khí thì hầu như không bị mẻ, dựa vào thần văn trong bình khí, thần thức cảm ứng để không chế biến đổi công kích, xem như một loại công kích cự ly xa khá mạnh trong Bình gia.

Dao Luân Tàn Nhẫn công kích chỉ khiến tần suất chấn động của hai lưỡi dao giảm thấp nhiều. Tô Kính nhìn ra được hai thanh lưỡi dao đang phục hồi, chỉ vài phút là tần suất lại như cũ.

Đổi lại người khác sẽ dùng Dao Luân Tàn Nhẫn công kích bản thể Lý Hạo. Tô Kính vừa mới trải qua chém giết sống chết với Chu Niệm, hắn biết rõ dù mình giết Lý gia cũng sẽ bị đôi lưỡi dao phân thân.

Tô Kính hiểu rõ tốc độ biến đổi trong đó, nếu trực tiếp công kích lưỡi dao thì chúng nó sẽ không lướt qua Dao Luân Tàn Nhẫn công kích hắn. Lý Hạo là mối như, công kích gã tốc độ không mau bằng lưỡi dao của gã, chỉ cần giết đối phương trước là mọi việc xong hết.

Tô Kính không tu luyện Đại Thế Yên Diệt Chuyết của Lâm Hoành Sơn nhưng biết thế cục hiện giờ không tốt cho mình. Nếu Lâm Hoành Sơn ở đây, một nhát búa là xoay chuyển Càn Khôn.

Lý Hạo dùng nguy lĩnh vực sát tràng không chế đại thế nguyên lôi đài, khi Tô Kính hiểu được thì thế cục đã khó giải quyết.

Tô Kính chỉ cần há miệng nhận thua là có thể rời khỏi lôi đài, nhưng nhìn Vô Định Kim Hoàn bay lượn sau lưng Lý Hạo khiến hắn vững lòng.

Răng rắc! Răng rắc!

Dao Luân Tàn Nhẫn lại xuất kích tách lìa hai lưỡi dao ra. Dao Luân Tàn Nhẫn kiệt sức bay về, đợt công kích này cho Tô Kính hai, ba phút thở dốc.

Tô Kính biết kiểu công kích câu giờ này chỉ khiến tình hình xấu thêm, nếu hắn không có cách giải quyết tốt thì sớm muộn gì hai thanh lưỡi dao sẽ biến thành màu đỏ tổ hợp với bộ ngực ảo không lồ hình thành yêu thú cảnh giới Kim Đan.

Đó là giờ chết của Tô Kính.

Tô Kính lần thứ ba công kích hai lưỡi dao, bỗng động ý niệm. Đối đối phương có thể triệu hoán yêu thú tác chiến thì tại sao mình không thể? Ngãो Thiết thú ở ngay dưới Hội Chân lâu, đang ăn bữa tiệc lớn.

Nghĩ tới đây Tô Kính nhẹ lòng hẳn ra. Trên lôi đài không cấm sử dụng yêu thú chiến đấu, bộ ngựa hồng khổng lồ của đối phương xem như ăn gian.

Mục đích của Tô Kính là giết người khiêu chiến của Lý gia, vậy thì...

Khỏe môi Tô Kính cong lên lạnh lùng, miệng phát ra tiếng rít trầm thấp. Tô Kính phát ra thanh âm toàn bằng thanh minh chân khí, long xà chân khí vẫn vận chuyển không chệ âm phù chân khí nhẹ nhàng điều khiển Đao Luân Tàn Nhẫn liên tục phá hoại hai lưỡi dao.

Ngãो Thiết thú ở dưới lâu nghe được Tô Kính triệu hoán đột nhiên người đứng lên, các nữ tu liú rú vây quanh nó sợ hãi vội thụt lùi. Ngãो Thiết thú phát ra tiếng gầm giữ nhào tới trước vọt vào lôi đài.

Lý Quang thấy cảnh đó liền bắn ra ánh sáng vàng vào Ngãो Thiết thú, nhưng bị Cúc Nguyệt Sơn đã đề phòng trước thả ra lôi quang đánh bật về.

- Cúc Nguyệt Sơn, ngươi làm vậy là sao?

Lý Quang tức giận quát:

- Đây là khiêu chiến công bằng, kêu giúp đỡ làm gì?

Cúc Nguyệt Sơn mỉm cười nói:

- Người Lý gia các ngươi có thể sử dụng yêu thú nhưng không cho người Tô gia chúng ta dùng sao?

Lý Quang cứng họng, nếu gã phủ nhận Lý Hận dùng yêu thú trợ chiến, lỡ Tô Kính bị giết, Tiêu Dao Hầu hoàn toàn có lý do giết Lý Hận trút giận.

Thừa dịp giằng co Ngãो Thiết thú đã xông vào lôi đài. Tô Kính nhảy lên lưng Ngãो Thiết thú, cảm mâu ngắn lao vào Lý Hận.

Ưu điểm tọa kỵ yêu thú bày rõ vào lúc này. Tô Kính ngồi trên lưng Ngãो Thiết thú hoàn toàn có thể giữ nguyên ý cảnh cổ xà thôn thiên, tùy thời dùng mâu ngắn phát ra công kích trí mạng. Ngãो Thiết thú di chuyển nhưng Tô Kính thì không lộ ra sơ hở. Đao Luân Tàn Nhẫn công kích liên tục mà không sợ tiêu hao.

Tô Kính đã khẳng định Đao Luân Tàn Nhẫn sẽ không bị hư hao khi va chạm với vũ khí của đối phương, vậy thì cứng đầu cứng, hao chân khí không bằng đối phương một phần mười.

Ngãो Thiết thú gầm rống chạy nhanh dưới đất, người nghiêng sang bên, nó không công kích theo đường thẳng mà vẽ đường vòng cung từ bên cạnh trùng kích Lý Hận. Vô Định Kim Hoàn ở sau lưng Lý Hận lúc này xảy ra biến đổi.

Vòng vàng chợt tách thành hai, bốn, tám, mười sáu...

Cứ theo tốc độ này thì chưa đến mười giây nguyên lôi đài tràn ngập Vô Định Kim Hoàn, không có chỗ đứng.

Mặt Lý Hận trắng bệch, hơi thở hỗn loạn. Gã chẳng ngờ đối phương có yêu thú mạnh vậy, trong tiếng rống của Ngãो Thiết thú làm Lý Hận không cách nào tập trung tinh thần để bộ ngựa hình thần hợp nhất.

Lý Hận không bao giờ ngờ lĩnh vực sát tràng của bị một con yêu thú hủy.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 213: Triệu hoán Ngãो Thiết (2)

Ngãो Thiết công Tô Kính lao vào Lý Hận, khoảng cách vốn chỉ có mấy trượng khi chạy nhanh thì xa tận vài dặm. Trước kia Tô Kính không công kích vì đã hiểu năng lực của đối phương.

Ngãो Thiết thú đang tăng tốc chạy nhanh, về ngoài góc ghéch đáng yêu, mắt quảng thăm phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, bầy rập sát tràng dưới đất bị nó đạp bằng. Ngãो Thiết thú chỉ muốn lao đến trước mặt Lý Hận ăn sống gã.

Nhân loại này muốn giết chủ nhân, bằng hữu, phụ thân của nó!

Lý gia rất vô sỉ, phái một luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ giữ lại chút năng lực Kim Đan, xung quanh Lý Hận là Chi Xích Thiên Nhai.

Rốt cuộc Tiêu Dao Hầu chịu nhìn giữa sân, gã biết Tô Kính tùy thời có thể nhận thua xuống đài, hẳn mở miệng là Cúc Nguyệt Sơn sẽ mang hắn ra ngay.

Nhưng Tô Kính vẫn xông thẳng vào Lý Hận, điều này khiến Tiêu Dao Hầu rất bất ngờ.

Lý Quang nheo mắt lại. Lý Hận vốn là kẻ chắc chắn bị hy sinh, sau khi gã giết Tô Kính nếu Tiêu Dao Hầu kiên quyết cắn chết không nhả thì Lý Hận sẽ bị đưa cho Tiêu Dao Hầu xử.

Nhưng nếu Lý Hận không thành công thì sao? Lý Quang chưa từng nghĩ đến vấn đề này, bây giờ câu hỏi đó đặt ở trước mặt gã. Lý Quang hơi hoảng hốt, gã thề thốt trong gia tộc chắc chắn giết nhĩ tử của Tiêu Dao Hầu, bây giờ thì sao? Lý Quang bỗng không tự tin.

Lý Hận biết không thể chờ nữa, hai lưỡi dao trong huỳnh quang trên đỉnh đầu gã đã có màu đỏ tím. Lý Hận hít vào thở ra, hai lưỡi dao chợt bay lên cao dung hợp vào bộ ngựa ảo màu hồng.

Bộ ngựa ảo hấp thu hai thanh lưỡi dao, liền trở nên ngưng thực, mắt kép rậm rạp trên đầu nó lóe tia sáng lạnh. Hai thanh đao đỏ tím chém không khí phát ra tiếng rít.

Lý Hận dùng tay một ngón tay chỉ vào Tô Kính lao nhanh đến, giọng nói kèm theo lực lượng dấu ấn thần niệm cộng minh:

- Đi, giết hắn đi!

Bộ ngựa chực chờ ăn người, nghe mệnh lệnh của Lý Hận lập tức lắc người giữa không trung lao xuống chỗ Tô Kính.

Bộ ngựa hiện tại chỉ có lực lượng Trúc Cơ kỳ nhưng thân thể yêu thú mạnh mẽ, đánh gần thân với nó nguy hiểm còn hơn đấu với luyện khí sĩ Kim Đan kỳ.

Vì cảnh giới của Tô Kính không cao nên không thể ức chế lực lượng của bộ ngựa.

Ngãो Thiết không quan tâm con bộ ngựa, nó phát ra tiếng gầm trầm thấp chợt cất lên cao vút. Bộ ngựa bay tới bỗng tứ chi cứng ngắc một tích tắc trong tiếng gầm của Ngãो Thiết thú. Tô Kính ngồi trên lưng Ngãो Thiết bỗng đâm ra mâu sát.

Lý Hận không còn sức chú ý tình hình, Đao Luân Tàn Nhẫn đã đến trước mặt gã. Đao Luân Tàn Nhẫn như cắt vỡ không gian, qua lại như tia chớp.

Lý Hận dù sao không phải cảnh giới Kim Đan, năng lực Chi Xích Thiên Nhai rất yếu, đối mặt lực lượng thần văn rậm rạp trên thân đao gã chỉ kịp phát ra một ấn sát ngăn cản công kích.

Ấn sát đó là pháp khí, nó va chạm với Đao Luân Tàn Nhẫn vỡ ra một cái khe.

Lý Hận hoảng hồn há mồm phun ra một luồng khói xanh khép lại khe hở, quát to:

- Tật!

Bùm!

Một Vô Định Kim Hoàn phá vỡ phòng ngự của Chi Xích Thiên Nhai đập vào lưng Lý Hận, gã thậm nghĩ nguy rồi. Thứ khác đánh trúng Lý Hận còn tìm cách phá được chứ Vô Định Kim Hoàn thì...

Lý Hận hóa thành luồng khói xanh, chỉ để lại mấy giọt máu tươi tại chỗ. Ấn sát trên trời lại bị Đao Luân Tàn Nhẫn đánh trúng vỡ ra cái khe.

Cái thứ hai, ba, bốn!

Một đồng Vô Định Kim Hoàn lấp lánh bay đến xoay quanh vị trí ban đầu Lý Hận đứng. Nếu Lý Hận không chạy nhanh, bị đánh liên tục thì dù Vô Định Kim Hoàn không mạnh về công kích cũng sẽ đập gã nát như, không sống nổi.

Tô Hà kinh thán:

- Đại tỷ, Tô Kính thật lợi hại, có thể sử dụng công kích của Vô Định Kim Hoàn như thế.

Tô Tiên mỉm cười, đoan trang ngồi tại chỗ. Tô Tiên sẽ không nói nàng để lại thần niệm trong Vô Định Kim Hoàn vào phút then chốt có thể tự động kích phát giết kẻ địch.

Dựa vào chút lực lượng của Tô Kính muốn kích phát uy lực của Vô Định Kim Hoàn thì thật buồn cười.

Với Lý gia Định châu thì Tô Tiên không thêm quan tâm cái gì gọi là công bình. Nàng có nhiều người thân chết trong đấu tranh với Lý gia. Đó là kiếp số của người tu đạo nhưng không có nghĩa là Tô Tiên không hận Lý gia.

Nàng hận, nhưng không tục tăng như phạm nhân.

Đao Luân Tàn Nhẫn rẽ hướng trên không trung, nó không tìm được vị trí của Lý Hận thế là tự động bay về phía Tô Kính. Sau khi phát động công kích Vô Định Kim Hoàn không tách rời nữa, hơn năm trăm miếng Vô Định Kim Hoàn tự bay lượn. Trong phạm vi Vô Định Kim Hoàn bao trùm bất cứ tồn tại gì đều sẽ bị đánh liên tục đến khi nào tan nát thì thôi.

Bộ ngựa đỏ giờ đao lên cao chém xuống, hai chân đao giao nhau, chính giữa lấp lóe ánh sáng đỏ. Tô Kính cảm giác nguy hiểm chết chóc, đao kia chém xuống thì hắn không tránh được.

Tô Kính từ lưng Ngã Thiết đang đà lao tới hắn hơi rón người tới trước vọt ra như con rắn đuổi người, mâu ngắn chính xác đâm trúng một điểm ánh sáng đỏ ngay giữa hai chân đao. Mũi mâu ngắn bùng nổ ngũ sắc thần quang tựa như mặt trời, nửa lồi dài bị ngũ sắc thần quang bao phủ.

Tô Kính cảm giác mình đụng vào một ngọn núi lớn, còn là ngòi máy bay đụng vào núi.

Đôi chân đao của bộ ngựa hồng va chạm vào mâu sắt của Tô Kính, hắn bay ra khỏi lưng Ngã Thiết.

Lý Hận than hồng rồi, trong tình huống bình thường hai chân đao chém xuống đối phương không thể mượn sức đàn hồi chịu hết công kích, sẽ bị cắt thành bốn mảnh.

Lý Hận buộc phải hiện hình, trên người bắn ra mấy chục tấm phù lục màu đỏ cứng rắn lao ra khỏi vòng vây Vô Định Kim Hoàn xông hướng Tô Kính.

Bộ ngựa hồng bị Tô Kính một mâu trúng ngay giữa chân đao, ngũ sắc thần quang lóe lên, thân sâu to lớn cứng ngắt. Ngã Thiết thú không bị ảnh hưởng vừa lao nhanh tới trước nó nhảy vọt lên há mồm máu cắn chân đao của bộ ngựa hồng.

Mọi người trong Hội Chân lâu nghe tiếng rầm rắc giòn vang.

Hai chân trước của bộ ngựa hồng bị Ngã Thiết thú cứng rắn cắn đứt. Miệng rộng Ngã Thiết thú nhai ngồm ngoàm, hai chân đao cứng ngang bằng Đao Luân Tàn Nhẫn bị hàm răng Ngã Thiết thú nhai nát.

Bộ ngựa hồng đau muốn chết, nhưng sức sống yêu thú loài sâu quá mạnh, nó đập cánh sà xuống dưới, bám trên lưng Ngã Thiết thú.

Ngã Thiết thú thuận thế lăn dưới đất hất bộ ngựa hồng xuống.

Lúc này mọi người thấy rõ bộ ngựa hồng to hơn Ngã Thiết thú một khúc. Ngã Thiết thú vút bộ ngựa xuống rồi lao nhanh hướng Tô Kính. Lúc này Tô Kính còn bay giữa không trung, bị bộ ngựa đụng vào làm xương toàn thân hắn rã rời.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 214: Cứng cỏi (1)

Vô trùng trong khí hải đan điền chợt vỡ ra thành tám mảnh, long xà chân khí ở chính giữa phun trào ra nhanh chóng tuôn vào kinh mạch trống rỗng.

Lần này long xà chân khí hết sức bảo vệ Tô Kính, Lý Hận phá không đuổi theo đã đến trước mặt hắn. Cơ thể Tô Kính chợt ngừng giữa không trung rồi lao thẳng tới ôm Lý Hận vào ngực.

Lý Hận cảm giác như bị con trăn to quấn chặt, áp lực ngoài cơ thể lớn đến hải hùng, chân khí không kiểm được vận chuyển muốn vùng thoát khỏi vòng tay Tô Kính.

Cơ bắp toàn thân Tô Kính không ngừng co rút, Lý Hận không hất hắn ra được ngược lại thân thể hắn càng dán chặt vào gã hơn.

Lý Hận hít sâu muốn đánh trả lần nữa, thân thể Tô Kính như rắn rết vào trong, gã cảm giác tức ngực nín thở.

Hiện giờ Tô Kính chỉ có thể khống chế Đao Luân Tàn Nhẫn, bộ ngựa hồng siêu to đang đuổi theo hướng bên này. Đao Luân Tàn Nhẫn ở bên trong đốc sức liều mạng ngăn cản, bị bộ ngựa hồng không ngừng dùng cánh đánh bay.

Lý Hận thật sự sợ, rất muốn mở miệng nhận thua, thế nhưng Tô Kính không cho gã cơ hội đó. Thân thể Lý Hận bị Tô Kính ôm chặt, muốn hít thở cũng khó khăn. Lý Hận thở ra một hơi là cơ bắp Tô Kính sẽ siết vào trong, muốn ép hết không khí ra khỏi phổi gã.

Nếu là cảnh giới Kim Đan đương nhiên không sợ công kích như vậy, luyện khí sĩ Kim Đan kỳ toàn nhờ chân khí vận chuyển trong khí hải đan điền là có thể thay thế năng lực hô hấp.

Hiện giờ Tô Kính không có năng lực dùng long xà chân khí làm chậm lại vận chuyển chân khí của đối phương. Nếu như Tô Kính là Kim Đan thì có thể dùng long xà chân khí siết chết đối thủ, không cần dài dòng như vậy.

Hai bên đều là Tiên Thiên, tình hình càng thâm thiết hơn. Bọ ngựa hồng mất chân đao, tốc độ mau hơn Ngã Thiết thú trước tiên đến bên cạnh Tô Kính, Lý Hận. Hai người dính chặt vào nhau, bọ ngựa đập cánh, chân trước không còn đao chém mạnh xuống, biết bao nhiêu đòn công kích rơi vào người Tô Kính và Lý Hận. Miệng mũi hai người chảy máu.

Khi bọ ngựa hồng bị Ngã Thiết thú công kích trọng thương thì nó cuồng bạo.

Bọ ngựa hồng bất chấp Lý Hận có bị nó thuận tay giết chết không, hoặc nên nói là nó nhằm vào gã. Cơ thể Lý Hận bị thương nặng, Tô Kính thì từng thân bình luyện cốt, dù vậy hẳn bị thương nặng hơn chút. Có điều long xà chân khí chữa trị rất nhanh nên thoát trọng Tô Kính khá hơn Lý Hận chút.

Tô Kính đương nhiên sẽ không khoanh tay chịu chết, thứ duy nhất hẳn có thể chỉ huy là Đao Luân Tàn Nhẫn. Đao Luân Tàn Nhẫn từ phía sau bay tới chém mạnh vào cánh bọ ngựa hồng, đôi cánh hồng phản hơi mờ lập tức rách một khe hở nhỏ.

Phần cứng nhất trên người bọ ngựa là chân đao, nhưng đã bị Ngã Thiết thú ăn tươi, muốn chống cự Đao Luân Tàn Nhẫn công kích là điều không thể. Bọ ngựa nổi giận, nó vốn là đại yêu, bị Lý Hận dùng bí pháp giam cầm mặc cho gã điều khiển. Giờ Lý Hận đã mất quyền khống chế, nó vốn có thể tự do thoát đi.

Nhưng bọ ngựa hồng rút cánh giới, chân đao bị Ngã Thiết thú ăn mất, thân thông còn lại của nó có hạn, lại bị Đao Luân Tàn Nhẫn chém thương. Nó phải giết hai người này mới trốn thoát được.

Bùm!

Một vòng Vô Định Kim Hoàn đập mạnh vào đầu bọ ngựa, hỏa hoa tung tóe. Không phải Vô Định Kim Hoàn yếu mà vì Đao Luân Tàn Nhẫn của Tô Kính quá sắc bén, pháp khí tuyệt phẩm này không thể đập bẻ đầu bọ ngựa, chỉ làm nó choáng váng.

Đám người ở ngoài sân đứng dậy nhìn chăm chăm chiến đấu trên lôi đài. Phong cách của Tô Kính làm bọn họ kinh hoàng, vẻ mặt hẩn hỉn tình ôm Lý Hận mặt mày dữ tợn lẫn lộn dưới đất. Bọ ngựa trên bầu trời huơ chân trước chém từng đợt ào ạt xuống, mỗi đòn hoặc đánh trúng Tô Kính hoặc trúng Lý Hận, không cái nào chém hụt.

Bọ ngựa bị Vô Định Kim Hoàn và Đao Luân Tàn Nhẫn công kích, trên người thỉnh thoảng bắn ra hỏa hoa, đôi khi giảm sức không đúng chỗ sẽ bị Đao Luân Tàn Nhẫn cắt một vết thương trên vỏ ngoài, từ bên trong chảy ra yêu khí như thực chất.

Ngày càng nhiều Vô Định Kim Hoàn bay tới, lấy Tô Kính làm trung tâm chúng nó rậm rạp chẳng chịt lượn vòng trên không trung. Bọ ngựa không thể tránh thoát Vô Định Kim Hoàn công kích, mỗi lần bị nện trúng trừ khiến nó đau muốn chết, công kích xuống đất cũng thường xuyên bị lệch.

Lý Quang sắc mặt âm trầm, gã không ngờ đến kết quả này. Thủ đoạn mạnh mẽ của Lý Hận đều bị Tô Kính phá vỡ, nói chính xác hơn là bị Vô Định Kim Hoàn, Ngã Thiết thú phá hỏng.

Quy định khiêu chiến là không ai nhận thua thì cứ đánh mãi. Lý Hận bị Tô Kính siết chặt muốn nhận thua cũng không được. Tô Kính đang bận đấu với bọ ngựa, không rảnh tay giết Lý Hận.

Lúc này Tiêu Dao Hầu không trò chuyện với Vô Uy Quận Vương nữa, gã cau mày nhìn trận chiến.

Chắc Tô Tiên đã nói với Tô Kính phải giết đệ tử Lý gia, nhưng tại sao hẳn phải dốc sức liều mạng vậy. Nên biết trong chuyện này quá nhiều chuyện xấu, một sai lầm có thể phải trả giá đắt bằng mạng sống.

Có cần mạo hiểm vậy không? Tiêu Dao Hầu nghĩ mãi không rõ.

May mà lúc này Tô Kính tùy thời có thể nhận thua. Không may là Lý Hận bị bóp cổ, chỉ có thể chịu đựng công kích đầy trời. Vô Định Kim Hoàn không giống bọ ngựa, Vô Định Kim Hoàn chỉ công kích vào Lý Hận chứ không mấy may đụng vào Tô Kính.

Không lâu nữa Lý Hận sẽ bị đánh bẻ nội tạng, đạo y không thể chống cự quá lâu.

Tô Kính liếc bằng khóe mắt, Ngã Thiết thú đã đến gần, nó cúi người với tư thế chuẩn bị tùy thời lao vào phạm vi công kích của Vô Định Kim Hoàn.

Chết tiệt, Ngã Thiết thú không phải triệu hoán thú, nó chỉ là tọa kỵ của hắn. Giờ Vô Định Kim Hoàn tấn công không cần biết địch bạn, Ngã Thiết thú không dám đi vào.

Cái con nhát gan, người da dày thịt béo chịu đòn chút thì có sao? Lại đây giết Lý Hận rồi cùng ta làm thịt con bọ ngựa là chiến đấu kết thúc.

Tô Kính thử điều khiển mâu sắt, cây mâu này lưng tung dưới đất vài cái rồi im lìm. Cách quá xa, lúc mâu bay khỏi tay Tô Kính thì sắc thần quang đã tan rã, mâu sắt

không thể đột phá lĩnh vực sát tràng. Tô Kính đã chết tâm, lo tập trung thì triển lực lượng long xà chân khí ôm chặt Lý Hận.

Bọ ngựa hồng lần bảy lượt công kích mãi không giết được hai nhân loại dưới đất, Vô Định Kim Hoàn vẫn còn tiếp tục nện xuống khiến nó càng cuồng bạo hơn. Bọ ngựa đập cánh từ trên cao vọt xuống tới. Ngã Thiết thú thấy vậy mất bình tĩnh, cũng da đầu nhảy vào phạm vi công kích của Vô Định Kim Hoàn lao vào bọ ngựa.

Chương 215: Cứng cỏi (2)

Cùng lúc đó người Lý Hận co rút mạnh vào trong muốn vùng thoát Tô Kính siết chặt. Tô Kính không cố ôm chặt, Lý Hận gỡ bỏ lĩnh vực sát tràng trong lời đài, gã quyết định trốn chạy để khỏi chết quan trọng hơn.

Thân thể Lý Hận thu nhỏ lại thì không thể đánh trả lại Tô Kính, gã như con lươn trượt ra.

- Ta chịu th...!

Phập!

Lý Hận chưa nói chữ thua thì mâu sắt của Tô Kính đã xé gió bay tới. Vây mâu đã bị Tô Kính luyện hóa, không có khí linh nhưng miễn không bị lĩnh vực ảnh hưởng thì trong vòng hơn mười dặm gần Tô Kính là nó sẽ có cảm ứng. Mới rồi không triệu hoán mâu sắt được vì Tô Kính không có cách nào bài trừ lĩnh vực sát tràng.

Lý Hận vừa gỡ bỏ lĩnh vực sát tràng thì mâu sắt bay đến ngay, đâm vào gáy xuyên qua cổ họng gã.

Người bình thường sẽ chết ngay, nhưng cơ thể Lý Hận mạnh mẽ, từng có cảnh giới Kim Đan, xương cốt bị cắt đứt nhưng người chưa chết hẳn.

Tô Kính miễn cưỡng giơ ngón tay chỉ hướng Lý Hận, một thủy lôi to cỡ nắm tay nổ tung trên miệng vết thương của gã. Đầu Lý Hận bay lên cao bị bộ ngựa hồng há to mồm cắn chặt, nhai nát bấy.

Ngoài sân lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người không ngờ Tô Kính là thể tử của Nhất Đẳng Hầu, thân phận tôn quý như vậy mà lúc liều mạng thì thật khó chơi.

Tô Kính giết Lý Hận xong bộ ngựa hồng đã lao đến trước mắt. Tô Kính tinh táo thốt ra một chữ định, năm luồng lôi quang bùng sáng vờn quanh bộ ngựa hồng. Thân thể to lớn của bộ ngựa hồng khựng giữa chừng không trung, lôi quang vô đao co rút vào trong âm âm nổ vang.

Bộ ngựa hồng bị bí pháp Ngũ Lôi nổ nứt vỏ ngoài, té xuống đất nhưng chưa chết. Ngã Thiết thú lao đến chân trước vỗ mạnh xuống, rầm rầm một tiếng bẻ gãy cổ bộ ngựa. Ngã Thiết thú há mồm cắn đầu bộ ngựa nhai mạnh.

Mọi người trông thấy cảnh đó cảm giác cổ tê dại. Ngã Thiết thú há mồm ra tấp rất hung tàn, nhất là tiếng nhai của nó khiến người rợn tóc gáy.

Lúc này Cúc Nguyệt Sơn mới vào lời đài, phát ra ánh sáng vàng cường ép trấn áp hơn năm trăm Vô Định Kim Hoàn. Các Vô Định Kim Hoàn chui vào ánh sáng vàng, dung hợp lại, khi tất cả vòng vàng đều bị gom lại hết Cúc Nguyệt Sơn chộp vào tay ném trả cho Tô Kính.

Cúc Nguyệt Sơn cười hỏi:

- Thiếu gia đứng lên được không?

Hài tử của lão gia rốt cục trưởng thành. Lúc trước mọi người liều mạng bảo vệ hắn nhưng cuối cùng vẫn bị hồng khí hải đan đè. Cúc Nguyệt Sơn tưởng đầu đời này thiếu gia không có tiền đồ gì nữa, không ngờ, thật không ngờ!

Cúc Nguyệt Sơn hơi kích động. Tô Kính bình tĩnh đứng lên, thu mâu sắt vào người, nuốt Đào Luân Tàn Nhẫn vào Hoàng Đình Thần Ngọc.

Qua trận chiến này Tô Kính phát hiện nhiều khiếm khuyết của mình, nhưng đa số tại cách biệt cảnh giới. Sức chiến đấu của Ngã Thiết thú làm Tô Kính phải đánh bóng lại mắt. Con gấu trúc này vẻ ngoài dễ cưng, há mồm máu hầu như cắn nát bất cứ cái gì. Đào Luân Tàn Nhẫn không thể phá hỏng chân đao của bộ ngựa nhưng Ngã Thiết thú nhai ngon lành như ăn khoai tây chiên.

Tô Kính giơ tay chỉ hướng Lý gia Định châu. Lý Quang đã tỉnh táo lại, nặn ra nụ cười với Tô Kính.

Tô Kính lão đảo ngất xỉu.

Cúc Nguyệt Sơn không bắt ngờ khi Tô Kính xỉu, lúc gã đi lên hơi thở của hắn đã rất yếu. Cúc Nguyệt Sơn không biết rằng Tô Kính đã che giấu long xà chân khí, thanh minh chân khí và âm phù chân khí đều tiêu hao hết nên mới xỉu.

Tô Kính không xỉu mới là không bình thường, sẽ làm bao người nghi ngờ.

Lý Quang thấy Tô Kính xỉu quả nhiên nét mặt giãn ra. Người Tô gia dựa vào trang bị cứng rắn mới may mắn chiến thắng. Phòng chừng Tô Kính phải trả

giả khá đắt để giết Lý Hận, Lý Quang gần như không cảm nhận được lực lượng chân khí trên người hắn.

Cúc Nguyệt Sơn nghe Tô Kính nói ba chữ lúc té ngã:

- Ta không sao.

Sau đó Cúc Nguyệt Sơn thấy Ngã Thiết nhào vào xác bộ ngựa cổ găng ăn, mắt nhìn chăm chăm xác Lý Hận. Cúc Nguyệt Sơn không kêu thuộc hạ đưa Tô Kính đi, gã đứng bên cạnh hắn gửi lời cảm ơn đến các gia tộc lớn và Đạo Cung.

Lý Quang thầm tức giận vì bộ ngựa đó là yêu thú Lý gia nuôi, giờ bị yêu thú của Tô Kính nuốt, thật là mất mặt lớn. Lý Quang nhìn ra được Cúc Nguyệt Sơn cố ý để yêu thú kia ăn luôn xác Lý Hận.

Lý Quang đang định khùng lên cương quyết đòi lại xác Lý Hận, không biết Cổ Quân Sơn chạy đến từ bao giờ, mặt bự sạch sẽ cười tươi áp sát gã.

Cổ Quân Sơn nói:

- Hầu gia nhà ta nói với Lý chân nhân là xác Lý Hận đó hủy diệt thì tốt hơn. Nếu người muốn mang về thì Hầu gia chẳng những ngăn cản còn tố cáo với hoàng đế bệ hạ, nói Lý gia các người dùng luyện khí sĩ Kim Đan kỳ đến khiêu chiến, ý định mưu hại thế tử nhà ta.

Mặt Lý Quang không thay đổi biểu tình, lạnh lùng cười:

- Loại phế vật này còn muốn ta nhặt xác cho hắn hay sao? Các ngươi thích nghiền xương thành tro hắn ra cũng không liên quan gì ta!

Cổ Quân Sơn cười tủm tỉm nói:

- Chân nhân khí khái bất phàm, ta khâm phục. Nếu vậy thì ta xin phép về bên Hầu gia.

Lý Quang nhìn theo Cổ Quân Sơn lắc mông to đi khuất, trong lòng gã cực kỳ ức chế. Thì ra Tiêu Dao Hầu biết rõ tính toán của gã, cũng nhìn thấu bí mật trên người Lý Hận. Hèn gì Tô Kính có thể giết Lý Hận, chắc đã chuẩn bị kỹ mọi thứ trước.

Có lẽ trong Lý gia có thám tử của Tô gia ẩn núp, sau khi trở về gã phải bẩm báo với gia chủ thanh tra kỹ mới được.

Không trách Lý Quang nghĩ như vậy,, nên biết thực lực của Lý Hận đủ sức giết luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ. Nếu như Lý gia chịu tiêu hao chút tài nguyên cho Lý Hận thì có cơ may phục hồi Kim Đan.

Nhưng Lý Hận về ngoài xấu xí, không xuất thân từ dòng chính Lý gia, gã không có bối cảnh gì, vì vậy bị một số luyện khí sĩ Kim Đan kỳ khác xa lánh. Sau khi Lý Hận bị thương gia tộc không nhắc đến chuyện giúp gã phục hồi cảnh giới.

Lần đầu tiên Lý Quang cảm thấy Lý Hận không quá đáng ghét. Đúng vậy, Lý Hận nhà nghèo người xấu, thân cao năm thước, không đọc sách nhiều, đến từ nơi xa xôi trong Định châu, người này dựa vào sức mình từng bước một bò lên. Bản thân bị trọng thương nặng cũng vì ích lợi của gia tộc.

Bây giờ vứt bỏ Lý Hận trên lôi đài chờ yêu thú nuốt vào bụng là chuyện rất tàn nhẫn.

Lý Quang đứng dậy chấp tay hướng Tiêu Dao Hầu, dẫn người đi xuống Hội Chân lâu, gã không muốn nhìn thêm nữa.

Cúc Nguyệt Sơn thấy Lý Quang rời đi thì thầm thở phào nhẹ nhõm. Cúc Nguyệt Sơn vốn ghét người Lý gia nên cố ý giữ lại xác Lý Hận, thông thường loại khiêu chiến này sẽ không có thương vong, lỡ tay giết một, hai người cũng sẽ để người mang xác về đốt.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Trao đổi (Thượng)

Tô gia tỏ rõ không nể mặt Lý gia. Cúc Nguyệt Sơn ở trên đài không nghe thấy Cổ Quân Sơn nói gì với Lý Quang mà có thể đuổi gã đi được.

Tô Kính nằm dưới đất, thời gian trôi qua hắn dần phục hồi chân khí. Tô Kính xui hoàn toàn vì tự thôi miên mình, khiến thân thể hao tổn nhỏ chút. Trong thức hải, Tô Kính nhìn gương cổ thanh đồng sáu mặt, bên trên có hình ảnh từng trận chiến, chiếu đi chiếu lại nhiều lần.

Tô Kính lướt qua hai mươi trận chiến trước, tập trung xem phân đánh nhau với Lý Hận.

Trong Lục Đạo Thần Giám, Lý Hận khống chế linh vực sát tròng dần hiện ra chân dung thật. Trong người Lý Hận có một phù văn cấm chế thiên cương vô cùng phức tạp lấp lánh dẫn động không gian trên lôi đài biến đổi kỳ lạ theo.

Biến đổi đó khiến Tô Kính như ở trong thủy ngân, tay chân mềm nhũn.

Tô Kính hơi hồi hận, hần xiu làm chi, trong người Lý Hận chắc chắn giấu một món đồ khiến gã ở Tiên Thiên kỳ phát ra thứ như lực lượng linh vực. Tên khốn đó chắc chắn không phải luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ thật sự.

Tô Kính nhớ lại mà run, nếu hần không có pháp khí cường đại, thậm chí có đạo khí thì lần này hần chết chắc. Trong hoàn cảnh giống linh vực của đối phương, Tô Kính không biết có thể mở miệng nhận thua được không.

Tô Kính nghĩ tới nghĩ lui quyết định bỏ qua bí mật trong người Lý Hận. Tô Kính tự thôi miên mình, còn kiểu bắt buộc tính giờ, không thể tỉnh dậy theo ý thích. Chờ khi hần tỉnh lại có lẽ Ngao Thiết đã ăn no bụng.

Tô Kính không biết Tiêu Dao Hầu sẽ dùng thủ đoạn gì nhưng hần khẳng định nếu có thể tiếp tục đả kích Lý gia thì gã sẵn lòng làm. Bí mật trong cơ thể Lý Hận sẽ bị Ngao Thiết ăn tươi, vĩnh viễn biến mất.

Nhưng một đệ tử Tiên Thiên kỳ đáng sợ vậy sao? Chín gia tộc lớn, mười hai Đạo Cung quả nhiên là thế lực mạnh nhất thế giới này. Bây giờ Tô Kính đã rất rõ ràng thực lực của hần chống lại tán tu Trúc Cơ kỳ, miễn không phải là Trúc Cơ hậu kỳ thì có thể nghiền áp chém giết.

Nhưng đụng độ Tiên Thiên kỳ của các thế lực lớn thì thắng rất cực khổ, thậm chí hần suýt chết khi gặp người Chu gia, Lý gia.

Lý Quang rời đi khiến không khí trong Hội Chân lâu nhẹ nhàng hơn. Tô gia Dực châu và Chu gia Hành châu thân nhất rồi đến Nguyên gia của Tịnh châu. Bên ngoài Lục gia cùng Lý gia đối địch, quan hệ với Chu gia hơi xa cách chút nhưng còn qua lại với nhau. Những nhà khác thì ở chung thân thiết, không xảy ra chuyện lên xuống tay độc ác với nhau như Lý gia.

Không ai muốn gây thù hằn khắp nơi, có một, hai kẻ địch để bệ hạ thoải mái là được rồi.

Khi Tô Kính tỉnh lại phát hiện người Chu gia chưa đi, lúc trước khiêu chiến với hần đã qua hơn nửa ngày, lời đãi đỡ bỏ, tiệc rượu mới chính thức bắt đầu.

Đến đây chúc mừng vẫn có mang theo quà, lần này không giống lúc Tiêu Dao Hầu thu đồ đệ, lễ trưởng thành của Tô Kính nhận món quà khá nặng từ Lý gia. Thanh Dương Đạo Cung cũng không đưa hoàng kim như lần trước.

Những món quà đều cho Tô Kính, quý tộc trong Ngọc Kinh thành bị Tiêu Dao Hầu từ chối ngoài cửa nhưng không nhà ai dám bỏ qua lễ trưởng thành quan trọng của Tô Kính.

Nên lúc Tô Kính tỉnh dậy được mang về Hội Chân lâu, ngồi cạnh Tiêu Dao Hầu. Nhị Quân Gia Cố Quân Sơn đã chế tạo xong ngọc giản, bên trong là danh sách quà cho hần.

Tô Kính dùng thần thức quét một lần, thờ phào nhẹ nhõm. Có đồ vật trên danh sách thì không còn áp lực thành lập tư quân nữa.

Ví dụ Phạm Sùng Hằng được gọi là phú thương số một Trung Châu đưa tặng mười vạn cân trầm tinh thiết, mười vạn cân ảnh xích đồng, cộng thêm hơn nửa cân lưu ly kim. Bỏ vốn khá lớn, đủ cho Tô Kính thành lập đại quân trăm vạn. Dù là trầm tinh thiết hay ảnh xích đồng lúc chế tạo áo giáp, binh khí nguyên bộ trang bị bỏ vào khoảng nửa lượng là đủ. Mười vạn cân là khái niệm gì? Đó là con số năm năm của biên quan bắc vực Nguyên gia.

Có Chân thị phú hào Quỳnh châu đưa hai xe hạt giống quý kiến sấu. Quý kiến sấu là cây cột hiếm thấy dùng để chế tạo cây tên của nỏ tiền, không cần gia công gì đã tốt hơn nhân công chế tạo gấp mấy lần.

Việc tây chinh còn cần lên kế hoạch mấy năm, trồng bây giờ rồi mỗi năm thu hoạch cây tre đủ cho Tô Kính chế tạo mấy chục vạn mũi tên. Cây tên không là đồ rẻ tiền, đế quốc sử dụng phù tiền yêu cầu rất cao với cây tên.

Phú hào quan lớn tặng đồ phần lớn là vật tư quân dụng hòng nịnh bợ Tiêu Dao Hầu. Các gia tộc lớn, Đạo Cung tặng đồ cho luyện khí sĩ dùng, số lượng ít nhưng rất quý giá.

Tiêu Dao Hầu nói với Tô Kính:

- Kính nhi không cần ngồi với ta, đi qua bên đối diện đi, để Nhị Tiên Sinh mở một bàn tiệc riêng cho ngươi. Nhớ thân thiết chút với đối thủ hôm nay của mình.

Tô Kính đứng dậy chào Tiêu Dao Hầu, được Cố Quân Sơn dẫn tới đầu khác trong Hội Chân lâu. Bàn dài cách mặt đất chỉ hai thước, bàn hình chữ nhật vòng quanh căn phòng. Trừ hai kẻ xui xẻo bị Tô Kính làm thịt ra những người khiêu chiến với hần đều ở đây.

Còn có hai ca ca của Tô Kính, đám đệ tử Tô gia. Tô Kính đến, mọi người đều vỗ tay.

Tô Kính có kinh nghiệm trải qua trường hợp lớn, lúc này hần không luống cuống, gật đầu chào rồi ngồi cạnh nhóm Tô Linh. Bên tay trái là Tô Linh, Tô Kiến, tay phải là Tô Mộ, nếu Tô Tuyết ở đây cũng có một ghế.

Nếu không vì Tô Kính thì Tô Mộ sẽ không tham gia hoạt động kiểu này.

Trừ đám luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ khiêu chiến Tô Kính ra còn có một số đệ tử Trúc Cơ kỳ. Trong nhóm người cảnh giới cao nhất là Tô Tiên, nàng là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ duy nhất có mặt chỗ này.

Tô Tiên tự cùng nhóm đệ tử Tô gia, không giành nổi bật với Tô Kính.

Người đầu tiên tìm đến là U Minh Đạo Cung Cốt Ngọc, gã và Tô Kính chiến đấu ban đầu không tề, thua cũng dứt khoát. Cốt Ngọc đến trước mặt Tô Kính, ngồi xuống đất nâng ly mời. Tô Kính cười cụng ly với gã.

Cốt Ngọc mở miệng nói:

- Thế tử...

- Ha ha, Cốt huynh khách sáo quá.

- Cái đó... Vần Tâm, ta có một vấn đề muốn hiểu rõ.

- Mời Cốt huynh nói.

- Cương Thi Tam Tài trận, Già Thiên Bích Cốt Phiên, U Minh Bách Ngục Đồ, ba thứ này từng khâu chặt chẽ gắn kết, điểm yếu của ta nằm ở đâu?

Cốt Ngọc bị Tô Kính đánh bại, điều duy nhất khiến gã thắc mắc là cảnh giới như hấn sao có thể phá hủy đòn sát thủ của gã được.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Trao đổi (Hạ) (1)

- Cương Thi Tam Tài trận rất dễ phá, khi nó bị phá thì huynh buộc phải bài bố U Minh Bách Ngục thật nhanh, xét cho cùng tại cảnh giới của huynh chưa đủ. Nếu huynh là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ, lập tức phát ra U Minh Bách Ngục Đồ, kẻ địch cảnh giới ngang nhau có mấy người đánh lại huynh? Có khi một chết.

Cốt Ngọc gật gù:

- Đúng rồi, ta không nên theo tiết tấu của huynh, nhưng phải làm sao bù đắp điểm yếu này?

Cốt Ngọc không đi về hỏi lão sư của mình mà xin Tô Kính chỉ dạy, đây là thói quen của đệ tử hạch tâm thuộc thế lực lớn. Đá núi có thể công ngọc, cái nhìn của người ngoài đôi khi càng gần với sự thật hơn.

- Huynh có thể kiếm một pháp khí giống Cửu U Động Hình Bảo Lục của Mang Sơn đạo phái. Sau đó tăng tốc độ bài bố U Minh Bách Ngục Đồ lên cao hơn gấp ba, bỏ Cương Thi Tam Tài trận đi, dùng Thập Tuyệt trận để khống chế tình hình.

Cốt Ngọc cười khỏ, thân phận của gã chưa đủ để kiếm nhiều đồ tốt vậy. Có U Minh Bách Ngục Đồ vì Đạo Cung chuyên môn bồi dưỡng Cốt Ngọc theo hướng này.

- Vần Tâm, nếu như ta đã có thứ đồ phối hợp thì huynh còn có thể phá vỡ công kích của ta không?

Tô Kính chỉ gật đầu, không nói.

Cốt Ngọc rất phiền muộn, Tô Kính cho đề nghị để gã mạnh lên rất thực dụng, nhưng hấn vẫn có thể phá giải.

- Tại sao?

- Bởi vì ngươi còn không phải Kim Đan.

Cốt Ngọc nhẹ lòng, đúng rồi, gã không phải là Kim Đan, không có lĩnh vực, hoàn toàn bằng vào lực lượng trang bị bộc phát ra sức chiến đấu mạnh mẽ, cái này có lỗ thủng siêu lớn. U Minh Đạo Cung bình thường cho gã phối hợp với sư huynh đệ khác để lấp vào sơ hở này, đấu đơn thì cảnh giới hiện giờ của Cốt Ngọc không thể bù đắp được.

Xét cho cùng vẫn là Tô Kính quá mạnh mẽ, đổi lại luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ khác đã sớm chết rồi.

- Vần Tâm, thân phận của ta còn chưa đủ để kiếm được thứ huynh nói. Nhưng sư phụ rất tốt với ta, ta cũng có dư dả. Ta nghe nói Cửu Cửu của huynh ở Mang Sơn Đạo phái đã thành tựu Kim Đan, có thể nói giúp một câu cho ta đổi hai món pháp khí được không?

Tô Kính cười to, nâng ly. Cốt Ngọc uống một chén rượu.

Tô Kính nói:

- Cái này không thể được, cữu cữu của ta nợ ta một nhân tình rất lớn, nếu ta nói giúp huynh chuyện này thì nhân tình cũng dùng hết.

Cốt Ngọc im lặng, cái này thật đúng là không dễ làm. Một luyện khí sĩ Kim Đan kỳ nợ nhân tình lớn, nếu chỉ vì giao dịch vài món trang bị dùng hết, còn là trang bị đẳng cấp pháp khí thì đúng là lỗ lớn.

- Sư phụ đối xử với huynh không tệ vậy đi cầu sư phụ huynh nói chuyện với cữu cữu của ta đi, vấn đề này không cần đi đường vòng quá lớn. Ta thấy hôm nay sư phụ của huynh cũng đến, cữu cữu của ta có đây, huynh mau đi đi, không chừng hôm nay sẽ có kết quả.

Cốt Ngọc nghe xong lại vui mừng, chủ yếu là Nguyên Thủy Vũ khó gặp, tình hình hôm nay sư phụ già đi nói chuyện có lẽ Nguyên Thủy Vũ sẽ nể mặt.

Người của Mang Sơn đạo phái không dễ tiếp xúc, Cốt Ngọc biết điều đó, nếu không có mối quan hệ bên Nguyên Lăng Hồng thì già đã không có ý nghĩ này.

Cốt Ngọc rời đi, Chu Tước Đạo Cung Mạc Sơn Nguyệt hóa thành kiếm quang đáp xuống trước mặt Tô Kính, xua những người khác đi.

Tô Kính phát hiện dù ở thế giới tu tiên thì nữ nhân xinh đẹp luôn có đặc quyền. Mạc Sơn Nguyệt lách vào, mấy người bị kiếm quang của nàng gạt ra chỉ cười cười không phật lòng.

Tô Kính không biết danh tiếng sư phụ của Mạc Sơn Nguyệt, đó là một lão bất tử khôn kiếp, rất độc ác. Ai đắc tội đồ đệ của lão thì lão sẽ nghĩ cách trả thù lại.

Có tin đồn Mạc Sơn Nguyệt là nữ nhi ngoài luồng của lão, nhưng xem tuổi đã thành tựu Kim Đan thì giả thuyết này không thể nào. Trừ phi lão có bản lĩnh của đương kim đệ nhất, sau khi Kim Đan vẫn có thể sinh con đường cái.

Mạc Sơn Nguyệt ngồi xuống đối diện Tô Kính, mắt càn rỡ nhìn hắn từ trên xuống dưới. Nhìn một hồi sắc mặt của Mạc Sơn Nguyệt dần trở nên bình thường.

- Thế tử, ta thua tâm phục khẩu phục.

Tô Kính mỉm cười, nói:

- Hết sức vinh hạnh.

- Ta không đến để khách sáo với thế tử. Nếu có rảnh đến Chu Tước Đạo Cung đấu luyện một thời gian ngắn với ta. Mưu thuật của thế tử không được rành rọt, kiếm thuật của ta cũng thế, luận bàn với nhau một phen sẽ tiến bộ rất nhanh.

- Có thời gian chắc chắn đi.

Mạc Sơn Nguyệt nhíu mày hỏi:

- Chẳng lẽ thân phận của ta không xứng quen bằng hữu với thế tử?

- À, đạo này bận quá nên không được rảnh tay.

Mạc Sơn Nguyệt không phật lòng, hỏi:

- Vậy ta đến tìm thế tử được không?

Tô Mộ ở một bên xem Mạc Sơn Nguyệt cứ bám dính Tô Kính, nàng thầm tức giận mở miệng hỏi:

- Như thế nào? Người không có sư huynh đệ cùng luyện sao?

Mạc Sơn Nguyệt không giận, nói với Tô Mộ:

- Có rất nhiều người đồng ý đấu luyện với ta nhưng bọn họ sợ sư phụ của ta, không dám nặng tay, có đấu cũng vô nghĩa.

Tô Mộ nghe Mạc Sơn Nguyệt nói như vậy thâm hiểu, nữ nhân tuy ngạo nhưng không có tâm kế. Tô Mộ loáng thoáng nghe tên tuổi lão sư của Mạc Sơn Nguyệt, lời Mạc Sơn Nguyệt nói chắc chắn không giả.

- Đấu luyện với tam ca của ta thì người tiến bộ cũng không rõ rệt, ta rất lầy lăm lẹ, người là người của Chu Tước Đạo Cung nhưng tại sao giống kiếm tu?

Mạc Sơn Nguyệt nói:

- Biết làm sao được, ta ưa thích sử dụng kiếm.

Mạc Sơn Nguyệt mặc đạo y đỏ rực ngồi yên tại chỗ vẫn rất nóng bỏng, tôn lên mặt mày mềm mại đáng yêu trở nên anh khí hơn.

Tô Mộ không khách sáo trực tiếp mời chào Mạc Sơn Nguyệt:

- Vậy tông quân đi, ta sắp lập tư quân, cần một ít luyện khí sĩ.

Mạc Sơn Nguyệt lắc đầu, nói:

- Không đi, nếu cưỡng ép đi lỡ ta xảy ra chuyện gì thì sư phụ không để yên cho người.

Tô Kính lên tiếng:

- Ta đi nói chuyện với sư phụ nàng.

Mạc Sơn Nguyệt lộ vẻ mặt hớn hờ:

- Thật không?

Giây sau Mạc Sơn Nguyệt buồn bã nói:

- Tuy người là thế tử Tiêu Dao Hầu nhưng sư phụ của ta chưa chắc sẽ cho người mặt mũi.

- Sơn Nguyệt, nếu muốn tham gia vào quân đội Tô gia thì cũng được, miễn người kéo dài ngày Trúc Cơ từ một năm trở lên. Ta chẳng những cho người đi còn truyền một bộ Chu Tước Kiếm chính thức.

Mạc Sơn Nguyệt nghe giọng sư phụ vang lên giữa mình và Tô Kính, giật mình kêu lên:

- A!

Mạc Sơn Nguyệt chưa bao giờ nghĩ có thể rời khỏi Đạo Cung lưu lạc ở bên ngoài, trong lòng nàng luôn tin sư phụ tuyệt đối không để nàng mạo hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Trao đổi (Hạ) (2)

- Tô Kính, ta để Sơn Nguyệt đi tông quân không vì nể mặt người, cũng không có đại biểu thái độ của Chu Tước Đạo Cung, người hiểu không?

Giọng nói già nua run run như ngọn lửa bập bùng cháy. Tô Kính gật nhẹ đầu, không nói.

- Rất tốt, có chút khí độ. Vậy hãy để Sơn Nguyệt thường đến chỗ của người đi, người cũng giúp đỡ nàng để ngày nàng Trúc Cơ cố gắng trẻ chút.

- Hả?

Sư phụ của Mạc Sơn Nguyệt hiếm khi nói chữ cảm ơn:

- Đa tạ.

Tô Kính nói:

- Vậy xin nghe tiền bối.

Giọng sư phụ Mạc Sơn Nguyệt rất nhỏ nhưng người ở trong lâu này toàn là luyện khí sĩ, nếu cố ý che giấu thì mỗi người đều nghe thấy.

Thanh Dương Đạo Cung Chiến Vô Địch không đi, gã vui sướng khi người gặp họa chạy tới nói với Tô Kính:

- Thế tử xui rồi.

Tô Kính không có gì bất mãn với Chiến Vô Địch:

- Sao nói vậy?

Người này đầu óc thẳng, không thông minh bằng La Nghịch.

Chiến Vô Địch khờ ngốc cuồng cười, dường như không sợ sự phụ của Mạc Sơn Nguyệt:

- Mạc Sơn Nguyệt rảnh rồi hay chạy tới chỗ thể tử bên Vô Ưu công chúa... ha ha ha ha ha ha!

Tô Kính lặng lẽ nhìn Chiến Vô Địch, chờ gã cười đủ mới hỏi:

- Sự phụ của ngươi là ai?

Tô gia và Thanh Dương Đạo Cung quan hệ rất tệ, hai bên không ngăn cản người nhà mình quen với đối phương nhưng cũng tùy người. Trong Thanh Dương Đạo Cung có sáu phe phái, chỉ một phe phái còn biết điều chút, hầu như không tham gia hành động với bên ngoài.

Tô Kính không định quen bằng hữu với Chiến Vô Địch, vì nếu có ngày hai bên đánh nhau, hẳn thì không cảm thấy nhưng loại người như gã sẽ thấy rất đau khổ.

Chiến Vô Địch trả lời:

- Sự phụ của ta? Đỗ Hoành.

Chiến Vô Địch hiểu Tô Kính có ý gì, bắt mắt nói:

- Ngươi quan tâm trường bối làm cái khi gì? Dù ta không phải người Thanh Dương Đạo Cung, làm quen với ngươi chẳng lẽ không thể tính kế ngươi sao? Làm người đừng suy nghĩ nhiều quá, cứ dứt khoát thẳng thẳng có phải tốt hơn không.

Tô Kính cảm thán rằng:

- Không ngờ ngươi đại trí giả ngu.

Chiến Vô Địch thộn mặt ra:

- Là sao?

Tô Kính háng giọng:

- Nghĩa là ngươi đại khái giống con cá, phân tích cẩn thận bắt đầu nói từ điển tịch Đạo Môn xưa, nào nào, ngươi ngồi xuống đây, chúng ta tham thảo học vấn.

Người xung quanh nghe đối thoại của Tô Kính và Chiến Vô Địch đều ôm bụng cười.

Chiến Vô Địch rất cuồng nhưng nhân duyên không kém, ai đều biết tiểu tử này dung lượng não rất nhỏ, tu luyện được đã là điều kỳ diệu, ai còn yêu cầu gã thông hiểu văn lý, tri thức uyên bác.

Quả nhiên Tô Kính vừa nói câu đó Chiến Vô Địch liền lắc đầu nguầy nguậy:

- Ta không hứng thú nói chuyện sách vở với ngươi. À, ta đến hỏi là tại sao ngươi dùng Tử Viêm pháo đối phó ta?

Tô Kính nghĩ thầm người này không ngốc hoàn toàn, biết hỏi then chốt vấn đề.

Tô Kính trầm ngâm nói:

- Vốn định chờ đối phó người Lý gia, dùng Ngũ Lôi Định Thân chú rồi bắn một pháo là xong hết mọi chuyện. Nhưng ngươi vận dụng Huyết Liên Kiếm, không nhanh chóng giải quyết ngươi thì ta không chờ tới lúc quyết đấu với người Lý gia được.

Chiến Vô Địch kinh ngạc hỏi:

- Huyết Liên Kiếm của ta lợi hại lắm sao?

Chiến Vô Địch vốn cảm giác Huyết Liên Kiếm của mình siêu lợi hại, nhưng nhìn trận chiến Lý Hận thì gã đâm ra tự ti. Chiến Vô Địch không cam lòng nên đến hỏi một chút, thật ra gã sợ Tô Kính nói: Tử Viêm pháo thật ra dùng để tiết kiệm thời gian mới bắn gã.

- Đương nhiên lợi hại, Huyết Liên Kiếm hư thật tương sinh, đến tuyệt đỉnh có thể chém quá khứ, hiện tại, tương lai, là khắc tinh của Phật môn. Năm xưa người Thanh Dương Đạo Cung dùng Huyết Liên Kiếm giết không biết bao nhiêu hòa thượng.

Chiến Vô Địch phì cười nói:

- Ngươi không cần tăng bốc ta, ta hỏi ngươi, nếu như ngươi không sử dụng Tử Viêm pháo thì kết cục ra sao?

Tô Kính trả lời:

- Ta sẽ bị thương, thương rất nặng, không thể không giết người, nếu không người chết là ta.

Chiến Vô Địch bực mình càu nhàu:

- Không thể nào! Sư phụ ta nói, nếu ta cảm giác nguy hiểm thì nhận thua ngay.

Chiến Vô Địch hiểu chiến nhất, quyết đấu với Tô Kính chưa kịp dùng cái gì đã bị pháo bắn xui nên rất là ức chế.

Tô Kính kiên nhẫn giải thích:

- Khi nào đều phải chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Chiến Vô Địch không hiểu:

- Trường hợp xấu nhất?

Tô Kính nói một câu làm nhiều người bất ngờ:

- Ta chưa từng nghĩ sẽ nhận thua, vì nếu nhận thua là không xứng với Vô Ưu công chúa.

Bọn họ không biết trước mắt Tô Kính hiện ra khuôn mặt của Vô Ưu công chúa, một khuôn mặt khắc cốt铭心.

Vô Ưu công chúa, nàng không phải vật thay thế, ta chỉ muốn bắt đầu lại!

Một thiếu nữ ngồi bên cạnh Vô Uy Quận Vương nghe lời Tô Kính nói, khoe môi cong lên. Dù gì còn là thiếu niên, nhưng vậy cũng tốt. Hôm nay Tô Kính mới vừa làm lễ trưởng thành, nếu hấn quá lời đời ranh ma thì không xứng với muội muội của nàng.

Tiệc rượu kéo dài một đêm khách khứa mới dần giải tán. Đám người thừa dịp tiệc rượu lên bàn bao nhiêu giao dịch buôn bán, nếu chỉ vì Tô Kính thì còn lâu đám người này mới lưu luyến quên về.

Tô Kính không ngờ Chiến Vô Địch thật sự khoái mình, hẹn hấn có rảnh cùng đi Thần Mộc Đạo Cung chơi đùa. Thần Mộc Đạo Cung đứng đầu mười hai Đạo Cung. Dù Thanh Dương Đạo Cung muốn đối phó Tô Kính cũng tuyệt đối không lợi dụng Thần Mộc Đạo Cung. Nếu không mười hai Đạo Cung mở rộng vết rách thì không chống lại hoàng tộc được.

Lúc trời sáng tuyết lác rác rơi, Tô Kính tiễn vị khách cuối cùng, sau đó đến trước mặt phu phụ Tiêu Dao Hầu chờ nghe dặn dò.

Nguyên Lăng Hồng chỉ đơn giản động viên vài câu, Tiêu Dao Hầu không nói gì, dặn hấn và Tô Mộ bàn bạc thời gian quay về Dục châu rồi đi Lăng Uyển Thư Hải sắp xếp cụ thể hơn.

Tô Mộ đã đi từ trước. Tô Kính xuống Hội Chân lâu, bên người chỉ còn lại có Ứng Dương cùng Khuyển Thập Lang. Tô Mộ mang Ngã Thiết đi về ngâm suối nước nóng rồi.

Tô Kính ra khỏi Hội Chân lâu, lúc sắp lên cửa xe ngựa thì có hai người từ sau thùng xe đi ra, một nam một nữ.

Nữ là Tô Tiên, nam thì hôm qua Tô Kính mới nghe giới thiệu, Chu Bất Nhị Chu gia Hành châu.

Tô Tiên cười tủm tỉm nhìn Tô Kính, hỏi:

- Tiểu Kính Tử, tỷ tỷ muốn đi đến chỗ người ngồi chơi, mang theo tên này được không?

Tô Kính từ chối thẳng:

- Không được, ta không quen với hấn.

Chu Bất Nhị nhăn mặt.

Tô Tiên nói:

- Ôi chao ôi, hôm nay Tiểu Kính Tử thật là bá khí uy vũ, có phải vì thắng nhiều qua nên không biết mình mấy cân mấy lượng không? Tiểu Kính Tử có biết Chu lão nhị là người phụ trách mua bán vũ khí của Chu gia Hành châu, Tiểu Kính Tử muốn thành lập tư quân, ta đang giúp người liên lạc đây.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Đột nhiên xuất hiện manh mối (1)

- Lời tỷ tỷ nói đương nhiên ta tin, nhưng Vãn Tâm cứ chỉ chiêu đãi bằng hữu. Người tên Chu...

Chu Bất Nhị vội tiếp lời:

- Bất Nhị, ta gọi là Bất Nhị!

Tô Kính nghiêm túc hỏi:

- Bất Nhị, nếu ta xem ngươi là bằng hữu, ngươi bán đồ cho ta có thể cho giá bằng hữu được không?

Tô Kính cao hơn Chu Bất Nhị chút nhưng vì tuổi còn nhỏ, đầu mày còn non, cái này là bẩm sinh nhưng không thể che mất trí tuệ của hắn.

Chu Bất Nhị bị Tô Kính hỏi sững sốt, gãi một lần nữa xem kỹ lại hắn, nụ cười trên mặt hắn hết sức chân thành.

Chu Bất Nhị nhú mày nói:

- Cái này không giống như đã bàn trước.

Tô Kính hỏi ngược lại làm Chu Bất Nhị á khẩu:

- Vậy ngươi cảm thấy nên như thế nào?

Đúng vậy, Chu Bất Nhị và Tô Tiên bàn bạc tốt, vấn đề là mấy điều kiện đó chưa nói cho Tô Kính nghe.

Tô Kính nói xong đi lên xe ngựa trước:

- Giảm giá năm mươi phần trăm thì lên xe, tới chỗ của ta từ từ trò chuyện.

Chu Bất Nhị nhìn bóng lưng Tô Kính, hít sâu đi theo.

Giảm giá năm mươi phần trăm thì Chu Bất Nhị không có nhiều lợi nhuận, tương đương với chạy chân cho Tô Kính. Nhưng không hiểu sao Chu Bất Nhị bị quý che mắt thật sự theo Tô Kính lên xe, thậm chí không trung cầu ý kiến của Tô Tiên.

Thấy Chu Bất Nhị lên xe cùng mình, Tô Kính nở nụ cười nói:

- Ta cảm thấy ngươi cho ta giá năm mươi phần trăm thì không có lợi nhuận gì, nhưng ta sẽ không để bằng hữu chịu thiệt. Đưa giá ít vậy vì ban đầu ta có thể phát triển nhanh, ta còn rất nhiều tài nguyên nên đầu nhận hàng chỗ ngươi rất ít. Tỷ tỷ tìm ngươi thì chắc ngươi có vài thứ mà ta khó kiếm tốt hơn bên Nguyên gia Tịnh châu.

Chu Bất Nhị gật đầu nói:

- Đúng rồi, Chu gia Hành châu chúng ta am hiểu chế tạo phù tiên, Nguyên gia cũng không tạo được nhiều mà tốt được vậy.

- Nếu viễn chinh quốc gia Tà Thần sẽ kiếm được rất nhiều chiến lợi phẩm, ta là tư quân không bắt buộc nộp lên trên, mấy thứ này ta sẽ qua tay bán cho ngươi. Đến lúc đó ngươi tự ra giá, miễn giá ổn thì ta sẽ cho ngươi kiếm lại mất mát từ nơi này.

Tô Kính nói mập mờ, thật ra là giảm giá cho Chu Bất Nhị.

Nếu mua quân giới từ chỗ Chu Bất Nhị mà giảm giá sẽ là tội lớn. Nếu chọn mua tài nguyên chỗ Chu Bất Nhị rẻ hơn nơi khác, có giảm bao nhiêu phần trăm chi phí trong đó cũng không sao.

Tô Kính nói một câu khiến Chu Bất Nhị yên lòng, vì chiến lợi phẩm của Tô Kính chắc chắn là hàng loạt. Nếu đưa người khác thì có thể bán với giá mắc chút nhưng không thể như Chu Bất Nhị thu mua quy mô lớn, hao công phí sức không đáng đối với luyện khí sĩ.

Tô Tiên cũng lên xe, nghe Tô Kính nói thế nàng chỉ cười cười, thăm nghĩ tài kiếm tiền của tiểu tử này lớn hơn ta, không trả giá cái gì đã làm Chu lão nhị mất máu lớn. Nàng mua đồ của Chu Bất Nhị được giảm giá hai mươi phần trăm đã là cao, Tô Kính chém xuống năm mươi phần trăm, còn khiến đối phương cam lòng tình nguyện.

Tô Kính cười thầm, hắn biết Chu Bất Nhị làm nghề gì, cũng biết gã mới nhận chức đang cần mở rộng nghiệp vụ. Đây là lúc tốt nhất để kỳ kèo giá, miễn Tô Kính cần số lượng đủ lớn là được.

Vừa đúng lúc quân đội của Tô Kính sẽ cần dùng nhiều vũ tiễn, trên hai mươi phần trăm cần phù tiên. Với suy nghĩ trên Trái Đất, Tô Kính sẽ chú trọng công kích từ xa, lĩnh binh thường dù tu luyện đến Tiên Thiên kỳ thì cự ly công kích không bằng một luyện khí sĩ, nhưng trên chiến trường mưa tên bắn dày đặc phối hợp hạm bay của Tô Kính sẽ kéo dài ra khoảng cách công kích rất xa.

Ba người quay về Văn Tâm cư, Tô Kính và hai người nói chuyện một lúc, trừ phù tiễn ra hẳn còn đặt mua nhiều đạn pháo.

Đạn pháo ở thế giới này là pháo đá, tuy thuật đạo hưng thịnh nhưng quân đội chiến đấu đa số có người bình thường tham gia. Luyện khí sĩ ở trong quân đội chỉ vì kiểm chế kẻ thi pháp của đối phương.

Luyện khí sĩ chân khí có hạn, dù là Trúc Cơ kỳ cũng không thể nào giết hết đội binh sĩ tổ hợp người bình thường của đối phương. Luyện khí sĩ Kim Đan kỳ khi xuất động không có bí mật gì, dù có luyện khí sĩ Kim Đan kỳ ra tay cũng không dốc hết sức ra, chắc chắn giữ lại phần lớn lực lượng tránh cho bị cường giả vây công chết.

Năm xưa chiến tranh giữa Đông Tàn đế quốc và Tây Tàn đế quốc chết nhiều Kim Đan, khiến các luyện khí sĩ hiểu rằng trên chiến trường bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Mất mất Kim Đan rất khó bổ sung, đó là tính bằng đơn vị trăm năm, rất ít người thành tựu Kim Đan trong vòng trăm năm.

Người bình thường không thể công kích phạm vi lớn như luyện khí sĩ, các trang bị viễn trình cho người thường dùng đã được nghiên cứu ra, pháo đá là một loại trong đó.

Chế tạo pháo đá rất tốn tiền, luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ của Đạo Môn liên hợp luyện chế. Pháo đá được chế tạo thành công có vẻ ngoài như cái nóc nhà lớn, lúc sử dụng sẽ có hàng trăm đạn đá giấu trong nòng pháo bắn ra.

Trong đạn đá rỗng, bên trong rót dầu, sau khi bắn trúng mục tiêu sẽ nổ, đốt cháy. Pháo đá không thể gây sức sát thương lớn trực tiếp cho binh sĩ mạnh, nhưng ném mấy vạn đạn pháo trong phạm vi sẽ tạo thành biển lửa.

Thế giới này không nghiên cứu đường khí nhưng biết con người bị nghẹt thở ra sao.

Chỉ có luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ mới lao qua biển lửa được, luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ thì tùy vào diện tích biển lửa lớn nhỏ. Vấn đề duy nhất là thế giới này không có dầu lửa, chất dầu phần lớn lấy từ thực vật, điều phối mỡ động vật cộng thêm chút thuốc nổ, giá thành khá cao.

Tô Kính đặt đạn pháo với số lượng cao trên trăm vạn, tự hẳn cung cấp bản vẽ đạn pháo, chọn tài liệu đạn pháo có yêu cầu đặc biệt nên giá thành đạn pháo vẫn không thấp đi.

Vì đơn đặt hàng ngoài ý muốn này khiến Chu Bất Nhị cảm thấy mình đã chọn đúng, với tốc độ tiêu tiền của Tô Kính rất nhanh nâng giá trị cống hiến trong gia tộc của gã lên cao. Gã không kiếm được tiền cũng không sao, quan trọng nhất là thăng cấp Kim Đan.

Thế giới này đạn dược là tiền lưu thông, Tô Kính chắc chắn không lấy ra nhiều đạn dược như vậy được, trong vật thay thế thì tiền bạc thế tục không hơn hai mươi phần trăm, cách giải quyết là dùng ngọc phù thay thế.

Loại ngọc phù dùng để giao dịch thật ra là cát đá quý có thể luyện chế ra kích cỡ tiêu chuẩn, dùng thuật đạo luyện chế một phen nhưng không thêm thuật đạo vào trong. Công việc cực khổ này trong các gia tộc lớn cho đệ tử cấp thấp chuyên môn làm kiếm sống, không có nhiều ngọc đẹp bẩm sinh, ngọc thạch để luyện chế thường có rất nhiều tỷ vết.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: Đột nhiên xuất hiện mạnh mẽ (2)

Luyện chế đến mức độ có thể chế phù tốn hao công sức khó tả hết.

Quyết định số lượng giao dịch, kiểu chi trả rồi Tô Kính giao bản vẽ cho Chu Bất Nhị. Có đưa bản vẽ này ra cũng không sợ gì, đạn pháo vào tay Tô Kính còn phải gia công thêm nữa.

Chu Bất Nhị vui vẻ rời đi, Tô Tiên thì ở lại. Tô Kính lấy các bản vẽ mình thiết kế ra, Tô Tiên dùng thuật đạo ghi lại hình ảnh của hai người, mỗi bên tự giữ một phần rồi nài mang bản vẽ đi. Chúng nó là Tô Kính cống hiến gia tộc, chờ Tô Tiên đưa cho gia tộc thì hẳn sẽ được các loại tiện lợi.

Tô Kính cần thông qua Tiêu Dao Hầu cũng có thể trực tiếp nhờ Tô gia giúp đỡ.

Tô Tiên hay Chu Bất Nhị đều khá vừa lòng, bọn họ không biết rằng Tô Kính chẳng hề xem trọng chuyện này. Với Tô Kính thì đây không phải việc hẳn nên tự tay làm, vì không có ai ở bên cạnh hỗ trợ nên hẳn mới đích thân đảm phán.

Trong lòng Tô Kính mong chờ tu hành, nghiên cứu, thậm chí với hôn nhân còn cao hơn mấy việc buôn bán này gấp vô số lần.

Bạch Lộ là người đáng giá bồi dưỡng, tiếc rằng gã không xuất thân từ Tô gia, không thể tham gia vào chuyện này. Tô Kính hơi mong chờ Dục châu chấp hành, đi Dục châu không biết có thể kiếm một đám người vừa ý về không.

Lam Mân nâng thau rửa mặt đến, hỏi ý Tô Kính:

- Thiếu gia cả đêm không nghỉ ngơi, có cần...

- Không cần, ta đi chỗ Tô Mộ.

Tô Kính đang nói thì Bạch Anh ở bên ngoài kêu lên:

- Thiếu gia, có người tìm!

- Ai vậy?

- Bên Đại Tiên Sinh, nói là có tin tức của tứ tiểu thư.

Tô Kính nói:

- Nàng bảo người ta chờ, ta đến ngay!

Tô Kính kêu Lam Mân mau đổ nước rửa mặt, thay quần áo. Tô Kính đánh mấy trận làm đạo y, áo giáp rách hết, hắn đang mặc áo bó sát trong chiến giáp, bên ngoài khoác áo gấm bình thường.

Tô Tuyết có tin tức làm Tô Kính rất bất ngờ. Đối phương trù tính đã lâu, dù bị lộ manh mối cũng nên dứt khoát chặt đứt mối đúng.

Theo gia đình Cúc Nguyệt Sơn phái đến Tô Kính lại lên xe ngựa, mang theo Ứng Dương, Khuyển Thập Lang đi gặp gã. Tô Linh cũng ở chỗ Cúc Nguyệt Sơn, gã đang ngồi nói chuyện với Cúc Nguyệt Sơn. Tô Kính đến, Cúc Nguyệt Sơn thân thiết chào, sai người đưa ngọc dịch trà thơm lên, từ tốn kể chuyện Tô Tuyết cho hắn nghe.

Thì ra đêm qua một mật thám Bình Mã Ti ở nam thành phát hiện một nữ nhân trên đường Trạng Nguyên, vẻ ngoài hơi giống Tô Tuyết. Người đó bỏ công việc, theo dõi nữ nhân đến cửa một thanh lâu leo lên xe ngựa.

Mật thám nhanh nhạy không bám theo mà vào một ngõ tối, dùng lục lạc truyền tin hình dung chiếc xe ngựa, hai tổ mật thám lập tức hành động âm thầm theo dõi xe ngựa. Xe ngựa đến một dinh thự tư nhân, nữ nhân xuống xe đi vào rồi không ra nữa.

Mật thám Bình Mã Ti nam thành không dám tự quyết định, gã báo lên, Tô Linh giữ tình báo lại. Tô Linh lập tức điều động người đốt lửa, thừa dịp cháy nhà tìm kiếm trong dinh thự. Có đình luyện khí sĩ đi theo hành động, kết quả trong dinh thự không có bóng dáng nữ nhân kia nữa.

Mấu chốt của vấn đề ở chỗ mật thám thấy nữ nhân đi vào, luôn canh giữ nhà này, khi điều tra không thấy bóng dáng nàng đâu. Mặc kệ nữ nhân có phải là Tô Tuyết không, ngôi nhà này chắc chắn có vấn đề.

Tô Kính nghe đến đây không kiềm được ngắt lời Đại Quân Gia, hắn hỏi:

- Nhưng tại sao kêu ta đến đây vì chuyện này? Phụ thân...

Cúc Nguyệt Sơn nói:

- Lão gia đang bế quan, xin phép nghỉ làm việc triều đình rồi. Thế tử đã trưởng thành, hôm qua nhận ngọc bội thế tử, nên gánh một phần trách nhiệm trong phủ này. Chuyện này phải là thế tử ra mặt giải quyết mới được.

Tô Kính hoảng hốt, hắn cảm giác mọi thứ không chân thật.

Hắn có quyền lực? Tuy quyền lực chỉ ở trong phủ chứ không trên triều đình, nhưng Tiêu Dao Hầu phủ là vòng tròn gồm mấy ngàn người. Tô Kính biết có loại quyền lực này, nhưng khi Cúc Nguyệt Sơn chính thức nói với hắn, xin hắn quyết định công việc mới có cảm nhận chân thật.

- Tức là ta tạm thời phụ trách chuyện Tô Tuyết?

Cúc Nguyệt Sơn cao giọng nhấn mạnh, ánh mắt khích lệ nhìn hắn:

- Đúng vậy thưa thiếu gia!

Tô Kính đã hiểu Cúc Nguyệt Sơn sẽ ủng hộ thế tử như hắn.

Tô Kính kiên nhẫn chờ Cúc Nguyệt Sơn kể tiếp:

- Vậy người hãy nói tiếp đi, ta muốn biết tất cả.

Mật thám mất tung tích nữ nhân đáng ngờ, buộc phải chia ra hai nơi, một nhóm đi báo cáo với Hầu phủ, nhóm kia được Tô Linh điều động chuyên thành lập đội điều tra, không nhận nhiệm vụ khác nữa.

Hầu phủ xuất động mấy cường giả Kim Đan kỳ rút cuộc phát hiện chút dấu vết. Trong căn nhà này có một vị trí từng bày ra truyền tống trận, nữ nhân

đáng ngờ chắc đi qua truyền tống trận đưa đến chỗ khác. Truyền tống trận đã bị xóa mất, qua hai ngày nữa chút dấu hiệu không gian hỗn loạn cũng không còn dấu vết.

Bây giờ có thể thông qua chút dấu vết này xác định vị trí truyền tống, ít nhất có thể khống chế ở phạm vi hai dặm.

Ngọc Kinh thành rất lớn nhưng phạm vi hai dặm này rất có thể chỉ có ba, năm nhà. Truyền tống trận chỉ hướng vị trí là thành bắc, có người trẻ tuổi đệ của hoàng tộc, của đại thần, còn có đạo quan dưới tay Đạo Cung.

Không cách nào điều tra được nữa, tình báo dừng tại đây. Mật thám Binh Mã Ti nam thành chia ra hơn hai trăm người tạm thời tụ tập ở Binh Mã Ti thành bắc phong tỏa địa điểm đáng ngờ, ai ra vào đều bị giám thị.

Ngọc Kinh thành trong lòng ngoài chặt, có khả năng tạo truyền tống trận trong thành nhưng muốn truyền tống ra ngoài thành thật là vô vấn. Người có thực lực như Tiêu Dao Hầu muốn bày một truyền tống trận ra khỏi thành cũng sẽ bị xé rách trong khe hở không gian.

Kiến thiết truyền tống trận tiêu hao lớn là một, vấn đề lớn nhất là tính ổn định. Trong hai điểm truyền tống có một điểm truyền tống bị trục trặc hoặc giữa điểm truyền tống bị bình chương không gian chặn lại sẽ dẫn đến truyền tống thất bại. Người được truyền tống chỉ có nước nát thịt, không có ngoại lệ.

Cho nên đế quốc sở hữu nhiều trận đồ truyền tống trận nhưng ít dùng cho việc truyền tống người sống, chỉ dùng để phòng ngừa. Tương lai tây chinh quốc gia Tà Thần không thể nào dùng bảy truyền tống trận, quốc lực đế quốc không chịu nổi tiêu hao. Truyền tống mấy vạn dặm hao tài nguyên cao hơn truyền tống đi gấp vô số lần.

Tô Kính nghe đến đây thì góp ý:

- Đại Tiên Sinh, đây là cái bẫy chờ chúng ta nhảy vào, kẻ địch chủ động công kích.

Cúc Nguyệt Sơn vội nhắc nhở Tô Kính:

- Thiếu gia, đây là việc lớn, không thể kết luận lung tung!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 221: Cạm bẫy kế hoạch mười năm

Bên cạnh chỉ có Tô Linh nên Cúc Nguyệt Sơn dám nói huych toẹt ra.

- Nữ nhân tình nghi là Tô Tuyết xuất hiện, trùng hợp bị người Binh Mã Ti nam thành trông thấy, việc này không lạ. Nhưng nữ nhân cuối cùng bị truyền tống trận dời đi vậy trước đó đi xe ngựa làm gì? Đối phương bỏ vốn lớn như thế sao phải để nàng đi dạo bên ngoài cho người thấy, truy tung theo làm chi nữa? Đại Tiên Sinh, đường Trạng Nguyên là chỗ nào? Dù Hầu phủ chúng ta có điều tra cũng chỉ có thể lạng lẽ, không thể gióng trống khua chiêng.

Cúc Nguyệt Sơn á khẩu, Tô Kính nói đúng, chuyện này có điểm đáng ngờ.

- Còn nữa, sau cùng truyền tống trận chỉ hướng vị trí là bắc thành, mấy nơi đó không tiện phái người điều tra đúng không? Dù người ta có thông cảm thì người cũng phải nói rõ ràng đầu đuôi sự việc, tin Tô Tuyết có thể bị giấu ở đường Trạng Nguyên nửa tháng sẽ nhanh sẽ bị truyền khắp Ngọc Kinh thành.

Cúc Nguyệt Sơn gật gù, thiếu gia suy nghĩ rất kín kẽ.

Bên Binh Mã Ti nam thành, mật thám phát hiện chuyện này sớm nhất nên bị diệt khẩu hay giải quyết thế nào?

Cúc Nguyệt Sơn trả lời là:

- Đưa đi Nam Cương, thăng hai cấp.

- Ừm! Không giết mới là tốt nhất, không thì đối phương sẽ tìm cách phản phui chuyện này. Nếu giết người diệt khẩu thì việc này đã thành bằng chứng. Tô Tuyết bây giờ không quá quan trọng với Tô gia nữa, cứ giải quyết từ từ. Tạm thời đừng điều tra, rút người ở Binh Mã Ti bắc thành, sắp xếp một số người không có viên chức trông chừng được rồi.

Tô Kính nói chuyện đã rất khách sáo, không nói toàn Tô gia, chỉ tính riêng Tiêu Dao Hầu phủ thì Tô Tuyết đã trở nên không còn quan trọng ngược lại vướng víu.

Nên biết Tô Tuyết xảy ra chuyện hoàn toàn là tự nàng làm ra. Có lẽ sẽ có người cảm thấy nhóm Tô Kính đối xử quá ác với nam nhân mà Tô Tuyết thích, không cho người ta chút cơ hội nào. Nhưng đã biết rõ là cái tròng mà người còn cho cơ hội, không bị ngu thì là gì?

Tô Kính đã gặp loại người như Tô Tuyết rồi. Hồi trên Trái Đất, trong bộ môn của hắn đặt an toàn lên hàng đầu, bao nhiêu gián điệp muốn chui vào, mỹ nam kế, mỹ nhân kế đã như mây bay với Tô Kính.

Làm nữ nhi của Tiêu Dao Hầu mà không rõ ý nghĩa thân phận bản thân, xem mình như người bình thường muốn theo đuổi tình yêu tự do, đây là bệnh, không cứu được.

Dù nguoi muốn cũng phải hỏi xem kẻ thù của Tiêu Dao Hầu có chịu không.

Tô Kính nói:

- Đại Tiên Sinh, kẻ địch luôn bày ra cạm bẫy này, không chừng đã bắt đầu từ lúc không giết được ta.

Cúc Nguyệt Sơn thật bất ngờ, gã biết những lời Tô Kính đã nói lúc này có nhiều cái chính xác nhưng không hiểu tại sao hắn nói cạm bẫy bày ra hơn mười năm trời.

- Kế hoạch luôn sẽ thay đổi theo thời gian trôi qua, nhưng ý tưởng chính sẽ không biến đổi. Ta nghĩ năm xưa có lẽ phụ thân được đến thứ gì quan trọng có thể nâng cao thực lực Tô gia, khiến phụ thân tiến bộ nhanh nên bị người theo dõi. Thứ này đến bây giờ còn trong tay phụ thân, kẻ địch sẽ không bỏ cuộc.

Không đợi Tô Kính nói xong Cúc Nguyệt Sơn đã phong tỏa cả căn phòng, gã dùng linh vực Kim Đan hoàn toàn ngăn cách thanh âm.

Cúc Nguyệt Sơn căng thẳng nói:

- Thiếu gia đừng bao giờ nhắc lại lời như thế, bị ai nghe được sẽ rắc rối. Kẻ địch có biết cũng không rêu rao ra.

Tiêu Dao Hầu có được thứ đó, gã thậm chí không muốn cho hoàng đế biết.

- Ha ha ha! Đại Tiên Sinh, ta không hiểu tại sao lúc trước những người đó muốn giết ta?

Cúc Nguyệt Sơn ngẫm nghĩ, nói:

- Ta cũng không rõ. Thứ đó của Hầu gia là dùng lực lượng linh hồn luyện hóa, dù dùng linh hồn của các nguoi cũng không cách nào thay thế thuộc tính linh hồn của Hầu gia. Nhưng ta phỏng chừng có liên quan đến huyết mạch, nếu huyết mạch của Hầu gia cắt đứt sẽ ảnh hưởng rất lớn với thứ đó.

- Không, bọn họ bắt đi Tô Tuyết không vì huyết mạch mà là muốn dụ phụ thân ra ngoài. Sớm muộn gì Tô Tuyết sẽ bị đưa ra Ngọc Kinh thành, nếu biết vị trí cụ thể phụ thân sẽ đích thân đi. Bây giờ cạm bẫy này là khúc nhạc dạo, chúng ta mặc kệ nó đi, bọn chúng sẽ còn cố ý lộ ra sơ hở. Bỏ cục càn nhiều càng dễ mất kiểm soát, nên Đại Tiên Sinh chỉ cần tiếp tục theo dõi là được, đừng hành động, chúng ta cứ chờ.

- Phải chờ đến khi nào hả thiếu gia?

- Đợi đến khi phụ thân không cần dùng phân thân gặp nguoi, có thể quang minh chính đại đi hoàng cung.

Cúc Nguyệt Sơn thấy Tô Kính đã quyết định thì không khuyên nữa, vì Tiêu Dao Hầu nói hắn được toàn quyền trong việc Tô Tuyết:

- Vậy thiếu gia còn gì sai bảo không?

- Bình Mã Ti nam thành có một nguoi tên Bạch Lộ, ta muốn cất nhắc, hãy cho hắn chút cơ hội.

- Việc nhỏ, thiếu gia muốn cất trình độ nào?

- Có thể làm phó thủ cho đại ca của ta là được, về sau thì chờ xem năng lực của hắn. Thời gian... hai năm được không?

- Vâng, ta tìm nguoi sắp xếp, hai năm đủ để hắn tích lũy công huân tương ứng.

Từ đầu tới đuôi Tô Linh ngồi bên cạnh yên lặng nghe. Khi Tô Kính chưa trưởng thành Tô Linh còn có thể lấy thân phận huynh trưởng nói mấy câu, giờ hắn đã lớn, gã phải phục tùng mệnh lệnh của hắn.

- Phụ thân sẽ bề quan bao lâu?

- Khó nói.

Cúc Nguyệt Sơn thưa:

- Chờ sau khi thiếu gia vào cung diện thánh sẽ có tước vị tương ứng, lúc ấy Lăng Uyển Thư Hải sẽ có một thư phòng cho thiếu gia, cũng có quyền lực đọc phần lớn sách. Thiếu gia cần lập một tổ chức thành viên, đương nhiên không cần phức tạp như lão gia. Nhiều lúc lão gia vắng mặt đều dựa vào phụ tá giải quyết công việc, thiếu gia tạm thời không tiếp xúc đến công việc chính, bắt đầu làm từ công việc trong phủ, tham gia vào việc quản lý.

- Diện thánh có gì cần chuẩn bị không?

- Sẽ có ý chỉ đưa xuống, trong khoảng mấy ngày này thôi. Thiếu gia được phong, tuy chỉ là tước ảo nhưng có bổng lộc, cũng không thấp, đã đến lúc nuôi một số người bên mình.

- Ủm, sau khi diện thánh ta sẽ tranh thủ thời gian đi Dục châu một chuyến.

Chờ khi hai người đi.

Trên đường Tô Linh trách Tô Kính:

- Tam đệ sao lỗ mãng quyết định việc Tô Tuyết như vậy?

Tô Kính cười nói:

- Đại ca, đây là ý của phụ thân chẳng qua nói qua miệng của ta, đại ca cho rằng phụ thân bề quan thì không có cách ra lệnh sao? Phụ thân không thể bỏ Tô Tuyết nên cần ta làm.

- Nếu vậy...

Tô Kính vỗ vai Tô Linh:

- Đại ca muốn điều tra việc này thì cứ nói, ta có thể không giúp đại ca sao?

Tô Linh ngần ngừ, do dự thật lâu sau mới nói:

- Sẽ không.

- Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Diện thánh (1)

- Chắc chắn ta sẽ bị kéo vào cạm bẫy, sau đó tam đệ sẽ phải bỏ nhiều công sức, người vào để giải cứu ta. Nếu tam đệ cũng bị kéo vào thì phụ thân buộc phải miễn cưỡng ra tay.

- Đúng rồi, kẻ địch là con nhện núp trong bóng tối, sau khi giăng lưới thì quần chúng ta trước, rồi từ từ kéo nhiều người vào hơn. Chuyện này cần đại ca bỏ công nhiều, khi gặp nguy hiểm thật sự ưu tiên bảo vệ an toàn của mình trước, đại ca cũng biết trong tay ta không có người nào dùng được.

Tô Linh hơi buồn, Tô Kính nói chuyện quá thực tế. Nhưng Tô Linh làm công tác tình báo nhiều năm, già hiểu đạo lý trong đó, biết Tô Kính làm vậy mới là lựa chọn chính xác.

Vì kẻ địch thật sự rất mạnh, ít nhất cùng đẳng cấp với Tiêu Dao Hạo không thì từ năm đó chờ đến tận bây giờ, đối phương luôn bài bố quanh người Tiêu Dao Hạo không lý nào không lộ sơ hở.

Tình huống bây giờ là Tô Linh không bắt được sơ hở nào. Tất cả sơ hở đều là đối phương cố ý lộ ra, tùy theo lựa chọn của gã mà bọn chúng có cách ứng đối khác nhau.

Phụ thân có bí mật gì khiến người ra tay nhắm vào nguyên gia đình thế này?

Tô Linh không nghĩ ra, gã không tin một câu nào Tô Kính phân tích. Chắc chắn Tô Kính không nói thật về Tiêu Dao Hạo, huynh đệ với nhau có cần vậy không?

Tô Kính nói mặc kệ Tô Tuyết nhưng vẫn có các tình báo được sao chép một bản đưa đi Văn Tâm cư cho hắn tra xét. Tô Kính đọc kỹ từng tin nhưng không nêu ý kiến gì, như thể mọi thứ trở về quỹ đạo. Lễ trưởng thành huyền ảo qua đi, Tô Kính vẫn tu hành trong Văn Tâm cư, ngẫu nhiên gặp Lâm Hoành Sơn, nhiều lúc chỉ có nha hoàn cùng hắn.

Bên Tô Mộ đã có nhiều tiểu yêu, bên Tô Kính thì không tăng thêm. Tiêu Dao Hạo muốn Tô Kính đi Dục châu chiêu mộ người, không tiện có nhiều yêu tộc bên cạnh.

Ngao Thiết thú ẩn bọ ngựa hồng và xác Lý Hận sau đó mỗi ngày ngâm trong linh tuyến của Tô Mộ không chịu ra, nó ngủ luôn bên trong. Nên mấy ngày nay Tô Mộ hầu như ở chỗ Tô Kính, chờ hắn sau khi vào cung diện thánh là hai người cùng về quê Dục châu.

Có nhiều người đến bái kiến Tô Kinh, sau lễ trưởng thành hắn có thực quyền thật sự trong Hầu phủ, hắn cần lần lượt gặp hết người trong phủ.

Sáng sớm hôm nay lúc tuyết mới ngừng rơi, nữ quan trong cung đến truyền chỉ, hoàng đế bệ hạ Đông Tàn đế quốc triệu kiến Tô Kinh.

Nhưng lần này triệu kiến không phải trong hoàng cung mà là Chu Tước cung ngoài thành. Chu Tước cung chiếm diện tích rộng lớn, là khu rừng hoàng gia. Ngoài ra cận vệ hoàng thất gồm quân đoàn hơn tám vạn người trú đóng tại đây.

Đó là Chu Tước quân đoàn chưa từng xuất hiện trước mặt người khác, nghe nói quân đoàn này đủ để trấn áp lực lượng của mười hai Đạo Cung trong Ngọc Kinh thành.

Chu Tước cung cách Ngọc Kinh thành hơi xa, nữ quan truyền chỉ mang theo xe bay to lớn, lớn hơn gấp đôi xe quy cách của mười hai Đạo Cung mà Tô Kinh biết. Sáu con yêu thú kéo bay, tất nhiên xe không thật sự bay trên trời, hai bên có bốn bánh xe lớn lơ lửng khỏi mặt đất ba thước, yêu thú chạy nhanh như gió.

Tô Kinh chú ý nhất là sáu con yêu thú, hắn không thấy chúng trong điển tịch nào. Trông như ngựa bay nhưng đỉnh đầu có cái sừng đen cực bén, dài trên ba thước. Toàn thân yêu thú khoác áo giáp chạm rỗng, phần chạm rỗng bắn ra ngọn lửa đỏ đen, kỳ lạ là lửa không có nhiệt độ.

Sáu con yêu thú chỉ có móng và miệng là bị áo giáp phủ lên. Cái móng ngựa thì không nói, trong miệng không lồ răng nanh như răng cưa sắc bén xếp nhiều hàng. Trên Trái Đất cũng có hàm răng tương tự, ví dụ cá mập cũng có hàm răng y như vậy.

Mắt Tô Kinh không nhìn thấu được gì, chỉ biết hai con yêu thú mỗi con đều có thể nhẹ nhàng nghiêng áp hắn.

Tô Kinh mang theo Ứng Dương, Khuyển Thập Lang, một người hai yêu cùng nữ quan lên xe bay ra khỏi thành. Xe bay chạy không xóc nảy.

Tô Kinh tò mò đánh giá nữ quan.

Nữ quan truyền chỉ bề ngoài khoảng hai mươi tuổi nhưng đã là đỉnh Trúc Cơ, mặc quan phục màu hồng nhạt, đầu đội mũ lưới, trán khảm một khối mỹ ngọc, eo cột dây lưng ngọc màu tím. Nữ quan ngồi đoan trang tại chỗ, vẻ mặt hờ hững.

Có hai nữ hầu bên cạnh nàng, mặc tường y màu trắng nhạt, không mặc váy.

Thấy Tô Kinh đánh giá mình, nữ quan cười với hắn.

Tô Kinh bắt chuyện liền:

- Đại nhân, sao ta chưa từng thấy yêu thú kéo xe thế này?

Nữ quan liếc qua hai tiểu yêu theo bên Tô Kinh.

Tô Kinh nói:

- Đây là yêu tộc, xin đại nhân cứ yên tâm.

- A, cũng không phải bí mật gì, đây là tọa kỵ của Chu Tước quân đoàn, dĩ chừng do bệ hạ tự mình bồi dưỡng. Nếu tọa kỵ này chết trận thì nhờ áo giáp lập tức chuyển hóa thành hồn thể. Phụ thân của thể tử biết chuyện này, nếu thể tử hỏi bệ hạ thì bệ hạ cũng sẽ nói cho nghe.

- Đại nhân, nếu phổ cập xe bay vào đội thì Lục Long Tuyết Sơn như đất bằng.

- Nếu thể tử có thể giảm giá thành xe bay này xuống một phần vạn hiện giờ thì ý tưởng này rất tốt.

- Ha, đại nhân đừng cười, ta tuổi trẻ vô tri luôn cảm thấy quân giới bây giờ còn nhiều chỗ để cải tiến. Nếu đế quốc không có chiến sự thì không sao, muốn viễn chinh quốc gia Tà Thần sẽ phải điều chỉnh lại hết trang bị hàng loạt của đế quốc.

Nữ quan cười cười. Tô Kinh biết đây không phải đề tài nữ quan nên tham thảo.

Tô Kinh đổi đề tài hỏi:

- Đại nhân có biết tại sao bệ hạ gặp ta ở Chu Tước cung không?

Nữ quan mở miệng nói:

- À, mỗi năm vào lúc này bệ hạ sẽ đi Chu Tước cung săn bắn, thân phận của thể tử khác biệt, hiện tại cũng có tư cách cùng bệ hạ. Chờ lúc tham gia vào Vũ Lâm quân thì thể tử cũng sẽ được phân phối làm việc trong Chu Tước cung chứ không ở Ngọc Kinh thành.

Nữ quan nói chuyện với Tô Kinh khá khách sáo nhưng hắn phân biệt được quan phục, dây lưng ngọc của nữ quan chứng tỏ nàng là nhị phẩm trong cung, địa vị cực cao. Tuổi còn trẻ đã là đỉnh Trúc Cơ, có hoàng đế giúp đỡ tất nhiên sẽ là người thành tựu Kim Đan.

Tô Kính không hiểu nhiều về hệ thống quan tước trong cung đình, không rõ cụ thể nữ quan làm gì. Hơn nữa sau khi tiếp chỉ nữ quan không tự giới thiệu về mình, Tô Kính thậm chí không biết tên của đối phương.

- Nên xưng hô đại nhân như thế nào?

Tô Kính biết rằng quanh co chỉ khiến đối phương coi thường. Tiêu Dao Hầu là Tiêu Dao Hầu, hần là hần, muốn khoe phụ thân tốt nhất đừng làm trong hoàng cung.

Nữ quan mỉm cười nói:

- Bần quan tên Hạ Vô Song, chỉ là một người truyền lời của bệ hạ.

Hạ Vô Song trả lời dứt khoát, trong một chốc Tô Kính không biết làm sao hỏi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 223: Diện thánh (2)

Tô Kính đành phải nói trở qua:

- Hạ đại nhân biết có ai đi theo bệ hạ săn bắn lần này không?

- A, thế tử muốn hỏi Vô Ưu công chúa có đi cùng đúng không?

Tô Kính gật đầu.

Hạ Vô Song trả lời:

- Vô Ưu công chúa có đi, còn có mấy hoàng nữ chưa được sắc phong.

Tô Kính phát hiện Hạ Vô Song đối đáp luôn ngắn gọn khiến người không cách nào nói tiếp được. Xe bay chìm trong im lặng lúng túng. Về mặt Hạ Vô Song tự nhiên ngồi đối diện Tô Kính, hần nhìn biểu tình của nàng, không biết trong lòng nàng nghĩ gì.

Hơn nửa canh giờ sau xe ngựa ngừng lại, bên ngoài có người mở cửa xe. Tô Kính giương mắt nhìn ra ngoài, họ đã đến dưới ngọn núi đâm thẳng lên chân trời, Chu Tước cung đồ sộ đứng thẳng.

Một cổng chào cao trăm trượng dựng trước cung điện, điện đường kéo dài lên trên mới tới cửa cung điện. Cửa lớn khoa trương, màu thanh đồng, đường như bằng kim loại. Cửa có kiến trúc như thành lâu ba tầng, cách xa một dặm cũng thấy rõ trên tấm biển to viết ba chữ Chu Tước cung.

Đồ án Chu Tước màu đỏ trên cửa lớn thanh đồng như đang bay, hai bên đường có cột đá hoa điều bằng ngọc thạch.

Tường ngoài Chu Tước cung cao hơn Ngọc Kinh thành gấp mười lần, nửa khúc dưới là đá nguyên vẹn, không có sông hồ thành, đầu tường không có công cụ phòng ngự gì. Chỉ riêng độ cao này đủ ngăn cản đa số người xâm nhập.

Tô Kính nhìn quanh phát hiện Chu Tước cung tuy rằng hùng vĩ tráng lệ nhưng diện tích nhỏ hơn hần tường tượng nhiều, không biết bên trong làm sao săn bắn. Bức tường thành một mặt Chu Tước cung dài mười dặm, theo thế núi vuron lên, tường thành to lớn không che được kiến trúc bên trong.

Tô Kính có cảm giác kỳ diệu rằng Chu Tước cung này chuyển từ thế giới khác, cưỡng ép khảm vào mép rìa ngọn núi này. Chu Tước cung còn chưa được xây xong, số lượng phù văn ẩn chứa trong tường thành quá ít, thậm chí không bằng một số thành phố cổ trung của đế quốc.

Xe ngựa ngừng trước cổng chào, có cung nhân nghênh tiếp đôi ngựa tuần cho Tô Kính và hai tiểu yêu của hần. Tô Kính đến dưới tường thành, dọc theo hướng đông tường thành hai dặm mới có một cửa hông. Cửa hông cũng siêu to, cửa chưa được mở ra. Hai bên cửa hông có cửa nhỏ kích cỡ bình thường, đi từ đây vào Tô Kính cảm giác như chui qua đường hầm xe lửa.

Hai bên đường nhỏ hẹp kín mít điêu khắc bức tranh tình nỹ. Ngựa của Hạ Vô Song chạy rất nhanh, Tô Kính không thể xem từng bức. Theo Hạ Vô Song vào tường thành, đến một cung điện, nàng đổi áo khoác cho Tô Kính, đeo ngọc bội hình chữ nhật để phân biệt thân phận rồi đổi xe nhỏ.

Một đường trắc trở đại khái hơn một canh giờ sau Tô Kính mới đến bên ngoài một cung điện đồ sộ.

Hạ Vô Song đi vào thông bẩm, không bao lâu sau trở ra cười nói với Tô Kính:

- Bệ hạ mời thế tử vào, tùy tùng thì đi điện kế bên nghỉ ngơi đi.

Tô Kính phát tay:

- Biết.

Ứng Dương và Khuyển Thập Lang đi theo nữ hầu trong cung. Tô Kính cùng Hạ Vô Song vào cửa lớn cung điện màu đỏ, sau khi đi vào là đại điện, trong đại điện không có một ai, rất là rộng rãi, chắc đây là nơi hoàng đế triệu kiến đại thần.

Nơi này thuộc hành cung, nếu hoàng đế không quay về Ngọc Kinh thành có thể giải quyết công việc tại đây.

Đi từ hành lang kế bên, cuối đường có viện lớn vuông vức trồng bách thụ có vỏ cây màu hoàng kim, nhánh cây đung đưa, cao mấy chục trượng. Xa xa dưới cây bách lớn có một cái bàn vuông, hai nam nhân ngồi hai bên.

Hai nam nhân mặc thường phục nhưng nhận ra ngay ai mới là đương kim hoàng đế Khương Diễm.

Hoàng đế cúi đầu xem bàn cờ, nam nhân ngồi nghiêm chỉnh đối diện gã. Nam nhân này dáng vẻ đường đường, mặc trường bào màu đỏ sậm, đầu đội điểm kim quan, tay phe phẩy cây quạt.

Tuyệt mới ngừng roi mà ngời quạt cái khi gì? Xem phong cách này là biết không thể nào là hoàng đế.

Hoàng đế Khương Diễm có khuôn mặt anh tuấn, bề ngoài ba mươi tuổi, đôi chân mày vừa đen vừa rậm tôn lên da mặt trắng trẻo.

Hoàng đế nhìn ván cờ, hơi nghiêng người, tay kẹp quân cờ gỗ nhẹ vào lòng bàn tay kia.

Hoàng đế không quay đầu lại nói với Tô Kính:

- Tô Kính, ngời qua đây xem.

Tô Kính đến gần:

- Vâng thưa bệ hạ!

Tô Kính đứng cạnh bàn cúi đầu nhìn ván cờ, nhìn một cái làm hấn suất hồn lìa khỏi xác. Hai quân cờ trắng và đen trên bàn cờ như mấy trăm vạn quân đội đang chém giết, dây dưa với nhau, huyết quang tràn ngập.

Trong linh hồn Tô Kính trước tiên là nghe tiếng kèn nặng nề du dương, sau đó thanh âm rối loạn, tiếng bánh xe của chiến xa lăn ầm ầm, tiếng trống trận sôi sục máu nóng, tiếng kim loại binh khí va chạm, tiếng gươm gờ của yêu thú xông lên, tiếng hét thảm khi binh sĩ chết trận, tiếng lửa cháy bập bùng khi đốt lan ra đồng cỏ.

Những thanh âm này khiến linh hồn Tô Kính chấn động hầu như từ vị trí nê hoàn cung lao ra khỏi đầu hấn, nếu không có Lục Đạo Thần Giám thì chuyển này hấn không chết cũng tàn phế.

Tô Kính cố nén cơn đau quay đầu, xương cổ kêu răng rắc, rốt cuộc thành công dời tầm mắt sang hướng khác.

- Ô?

Hoàng đế khẽ phát ra tiếng kinh thán:

- Tô Kính xem hiểu?

Tô Kính thở hắt hắt, cười khổ nói:

- Thưa bệ hạ, không xem hiểu, nếu nhìn lại lần nữa ta sẽ chết.

Hoàng đế ra lệnh:

- Vậy cũng gọi rồi, ngời còn chưa Trúc Cơ. Người đầu, thưởng một viên Đại Diễn đan cho hấn!

Chốc lát sau có nữ quan nâng hộp đến. Tô Kính cảm ơn ban thưởng, mở hộp ra thấy một viên đan đỏ thẫm linh lung chín sắc quay tròn trong hộp.

Một tờ phù giấy lót ở đáy hộp viết đầy phù chú, thuyết minh làm sao mang Đại Diễn đan.

Đại Diễn đan không dùng để ăn mà để ổn định tinh thần, dành cho việc tu luyện.

Tô Kính định nói mình không có năng lực luyện hóa Đại Diễn đan bỗng viên Đại Diễn đan nhảy vọt lên chui vào thân thể hấn, Đại Diễn đan như vào chỗ không người lao đi thức hải của hấn.

Tô Kính sợ đống hồn la hoảng kêu bệ hạ.

Hoàng đế cười, Đại Diễn đan chậm lại, phù văn cấm chế trong đan hoàn chậm rãi tản ra. Trong linh hồn Tô Kính vang lên âm tiết phức tạp.

Mỗi một thanh âm vang lên là trong Lục Đạo Thần Giám sẽ xuất hiện một phù văn tương ứng, càng lúc càng nhiều phù văn bị Lục Đạo Thần Giám sao chép lại, tổ hợp thành thiên cương cấm chế mới.

Chỉ một chớp mắt mà như qua ngàn năm, sau cùng Đại Diễn đan chui vào thức hải của Tô Kính. Dường như Lục Đạo Thần Giám sợ nên không ngăn cản.

Hoàng đế không để lại thủ đoạn gì trong Đại Diễn đan, gã không cần làm điều đó với luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ như Tô Kính. Đại Diễn đan lơ lửng trong thức hải của Tô Kính tỏa ánh sáng đỏ lập lòe, nơi ánh sáng đỏ bao phủ thần thức của Tô Kính cực kỳ ổn định.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224: Hoàng đế hay nhạc phụ?

Nếu hoàn toàn kích phát ánh sáng đỏ này bao trùm nguyên thức hải thì dù linh hồn của Tô Kính không được Lục Đạo Thần Giám bảo vệ cũng khó bị thuật đạo công kích.

Hoàng đế một phút nổi hứng tặng cho Tô Kính đan được tương đương với đạo khí, làm hắn dờ khóc dờ cười.

Lục Đạo Thần Giám bản năng che giấu lực lượng trước hoàng đế, không thể bảo vệ linh hồn Tô Kính. Có Đại Diễn đan giúp Tô Kính tránh nhiều rắc rối về sau, không sợ công kích linh hồn có thể đổ cho Đại Diễn đan.

Chờ Tô Kính luyện hóa Đại Diễn đan xong hoàng đế lên tiếng:

- Tô Kính, Đại Diễn đan này là thứ ta mới nghiên cứu ra, tuy là luyện chế đan được nhưng thành phẩm giống hệt đạo khí. Nếu cách luyện chế đơn giản hơn chút sẽ luyện chế ra các loại phẩm cấp, luyện khí sĩ cỡ Dẫn Khí Nhập Thể cũng có thể sử dụng.

Tô Kính không hiểu tại sao hoàng đế nói điều đó.

Hoàng đế cười tủm tỉm bảo:

- Ta định phổ cập đan dược này trong quân, Tô Kính, ta nghe nói ngươi muốn lập tư quân, chắc hẳn cần mua một đồng đúng không?

Tô Kính dờ khóc dờ cười. Bề ngoài hoàng đế hiền hòa nhưng sao vừa thấy mặt đã muốn bàn việc làm ăn? Trông hắn giống thương nhân lắm sao?

- Bệ hạ, ta không trang bị thứ này nổi.

Tô Kính không dám đồng ý, ban đầu hắn định chiêu mộ hơn một vạn người, nếu toàn trang bị Đại Diễn đan thì hết tiền làm chuyện khác.

- Tô Kính, ta sắp viễn chinh quốc gia Tà Thần, có nhiều tà thuật trong quốc gia Tà Thần có năng lực nhắm vào công kích linh hồn. Nếu không có Đại Diễn đan thì quân đội ngàn người rất có thể bị một tín đồ Tà Thần tương đương với Trúc Cơ sơ kỳ hạ gục.

Tô Kính kinh ngạc kêu lên:

- Không thể nào!

Một luyện khí sĩ Trúc Cơ sơ kỳ muốn công kích quân đội ngàn người là điều không thể xảy ra. Vì quân đội đến quy mô ngàn người ít nhất có gần trăm chiến sĩ Tiên Thiên kỳ, dù không có luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ tọa trấn thì một tà thuật không thể giải quyết được.

Muốn công kích nhiều linh hồn cùng lúc là sức mạnh chỉ cảnh giới Kim Đan mới có.

- Tô Kính, ngươi không biết, tà thuật của quốc gia Tà Thần phần lớn là mượn lực lượng từ Tà Thần, người sử dụng tà thuật phải trả giá cực đắt mới thi triển được.

Thấy Tô Kính mờ mịt, hoàng đế cười nói:

- Hải tử này, chờ ngươi và Vô Ưu thành thân thì đã là người nhà, Đại Diễn đan cho ngươi trang bị quân đội của mình giá rất rẻ. Nếu là Đại Diễn đan đẳng cấp pháp bảo thì một lô có thể ra bảy, tám trăm viên. Đẳng cấp pháp khí thì một lô từ năm mươi viên trở lên, đẳng cấp đạo khí của ngươi thì một lô chỉ có hai viên.

Tô Kính phấn khởi tinh thần. Đan được quý giá vì xác suất thất bại rất lớn, nghe ý hoàng đế thì Đại Diễn đan ít khi thất bại, có nhiều xuất phẩm. Nếu vậy thì rẻ hơn luyện khí sĩ dùng trang bị cùng đẳng cấp.

Trang bị được phổ cập vì cơ bản không có khả năng luyện chế thất bại, chứ không phải tài liệu rẻ hơn đan được.

Hoàng đế hào hứng nói:

- Được rồi, không nói mấy cái này nữa, Thuần Phong, hôm nay không đánh cờ nữa, kêu nhóm Vô Ưu đến đây ăn chút gì trước đi rồi chúng ta đi săn bắn.

Nam nhân được gọi là Thuần Phong dường như không sợ hoàng đế, cười hỏi:

- Lần này đi đâu săn bắn?

- Ừm, Tô Kính đã đến đây thì cho hắn quen thuộc cách làm của Tà Thần cũng tốt, đi Thâm Uyên vị diện.

- Vâng, vậy ta sắp xếp người đi chuẩn bị?

Hoàng đế thuận miệng nói:

- Không cần, để Hỗn Độn quân đoàn sẵn sàng tiếp ứng ở nơi thường đi là được.

- Vậy sắc phong ban thưởng cho Tô Kính thì sao?

- Chúng ta không phải nho môn, làm gì có nhiều quy định vậy, tại đây được rồi. Tô Kính!

Tô Kính lên tiếng ngay:

- Có!

- Nghe phong!

Hoàng đế kêu tiếng nghe phong là nói với nữ quan bên người. Có nữ quan nâng sách ghi chép để trống ra, thứ này sẽ ghi vào hồ sơ để quốc nên không thể qua loa.

Tô Kính lập tức quỳ xuống:

- Tuân lệnh!

Đây là kiểu quỳ ngồi của Đạo Môn, mông chạm hai chân, không cần thẳng sống lưng.

- Thế tử Tiêu Dao Hầu Tô Kính nay đã thành niên, Nay phong tứ phẩm Văn Hương Bá, thêm Lang Kỳ thọ nguyên, Nội Đình Úy, ban ngọc ấn, nhận phù lục, lĩnh hai bộ giáp, trăm viên Đại Diễn đan (pháp khí hạ phẩm), một rương Chu Tước đan. Lĩnh một cuốn Thiết Quyền, ban quyền khai phủ, vạn lượng hoàng kim, mười vạn lượng bạc trắng. Phong thưởng ruộng đất ở phủ đệ bắc thành, sau hôn lễ bổ sung thêm..

Tô Kính nghe hoàng đế đọc một chuỗi dài ban thưởng, mặt sau không có gì, chủ yếu chờ hắn và Vô Ưu công chúa thành thân rồi mới dùng. Vì nuôi cả gia đình lớn cần có tiền bạc ruộng đất.

Sắc phong đoạn đầu không ngờ là chức vị bá tước chính tứ phẩm.

Lang Kỳ. Vũ Lâm quân ít nhất mang theo năm trăm quan quân binh sĩ. Cung Đình Úy là chức có thực quyền, nếu Tô Kính tòng quân rồi rút ra có thể trực tiếp trở thành cận vệ cung đình, tham gia vào Chu Tước quân đoàn bí ẩn.

Ban ngọc ấn phù lục, từ nay Tô Kính là viên chức thật sự, dám giết hắn ngoài sáng sẽ bị hoàng đế bệ hạ nỏ ra bã, liên lụy cửu tộc.

Một trăm viên Đại Diễn đan pháp khí hạ phẩm, cái này là cho luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ sử dụng. Trong thời gian ngắn Tô Kính không kiếm đâu ra một trăm Trúc Cơ kỳ được, đây là hoàng đế ủng hộ hắn. Đương nhiên sau này Tô Kính vẫn cần mua nhiều Đại Diễn đan đẳng cấp pháp khí.

Ban thưởng một rương Chu Tước đan, thứ này là tiền lưu thông, trong đế quốc cảnh ở góc nào đều có dùng, là vật hoàng gia ngự chế.

Lĩnh một cuốn Thiết Quyền, khai phủ, đó là Tô Kính có thể tổ chức một nha môn nhỏ, ban thưởng quan chức. Trong số lượng quan chức theo quy định Tô Kính không cần phát bổng lộc, có đế quốc phụ trách, khi nào vượt mức thì hắn mới phụ trách phát lương.

Giống như phụ tá nội lại bên cạnh Tiêu Dao Hầu có hai mươi phần trăm được đế quốc nuôi.

Hoàng đế ban thưởng xong những cái này rồi nói với Tô Kính:

- Tô Dương cầu tình với ta cho người mười tám tuổi mới vào Vũ Lâm quân, ta chấp nhận. Nhưng người vẫn nên treo chức ảo trong Vũ Lâm quân,

không cần làm việc, ta sẽ ban cho trang bị trong Vũ Lâm quân, người nên quen thuộc trước tiên.

- Đa tạ bệ hạ.

Lúc này Tô Kính cũng biết vì Vô Ưu công chúa nên hoàng đế rất tốt với hắn. Có nhiều thứ chỗ Tiêu Dao Hầu không thiếu nhưng mấy thứ như Chu Tước đan, Đại Diễn đan thì gần không cách nào cho Tô Kính nhiều như thế.

- Tô Kính, ta đã phái người xây phủ đệ cho ngươi, đợi sau khi đại hôn thì vào ở.

- Vâng thưa bệ hạ.

Hoàng đế chợt hỏi:

- Nghe nói ngươi giỏi dùng mâu ngắn?

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Chiến giáp đồ Linh (1)

- Đúng vậy!

- Lấy ra ta xem.

Tô Kính nghe lời lấy mâu sắt ra đặt vào tay hoàng đế, người xung quanh không lo hấn ám sát hoàng đế. Đừng nói là Tô Kính, cường giả Kim Đan như Cúc Nguyệt Sơn muốn ám sát hoàng đế cũng sẽ bị một bàn tay đập nát.

Hoàng đế cầm mâu sắt của Tô Kính vào tay, chỉ nhìn sơ liền cười bảo:

- Ý tưởng tốt nhưng khởi điểm hơi thấp, chất liệu quá bình thường. Thứ này đã có năng lực liên kết huyết mạch với ngươi, ta không thêm vào cái gì được.

Hoàng đế vừa nói ngón tay vừa vuốt nhẹ trên mâu sắt, bột phấn đen từ mũi mâu rơi xuống đất, là tạp chất trong mâu. Hơn nữa trong mâu sắt có thêm một loại hoa văn, thoạt trông như vậy nhưng hướng trái ngược với mũi mâu.

Hoàng đế trả mâu sắt lại cho Tô Kính:

- Ngươi hãy tiếp tục nuôi nấng, nếu như ngươi có thể thành tựu tiên vị thì thứ này có thể thăng cấp tiên khí theo, vũ khí không tồi.

Tô Kính không cảm giác hoàng đế sử dụng loại lực lượng gì, đôi mắt hắn nhìn hoàng đế giống dân chúng bình thường, chẳng lộ ra chút chân khí nào.

Tô Kính không thấy rõ cách hoàng đế luyện chế mâu sắt của hắn.

Hoàng đế mở miệng nói:

- Thiết mâu này còn chưa đặt tên, gọi là Nghịch Lân đi. Ròng có nghịch lân, ai chạm vào sẽ chết.

Tô Kính tạ ơn, thầm nghĩ cưới Vô Ưu công chúa không phải bớt phần đầu mười năm mà là một trăm năm! Không đúng, cho hắn năm trăm năm cũng không thể nào luyện chế Nghịch Lân Mâu thành Tiên Khí thôi.

Toàn bộ đế quốc có lẽ chỉ một mình hoàng đế mới có loại thủ đoạn này.

Tô Kính cất Nghịch Lân Mâu, trong đại điện màu đỏ đằng sau đã có mười mấy thiếu niên nam nữ đi ra. Bọn họ đến gần hoàng đế, cung kính thi lễ.

Tô Kính chỉ nhận được một mình Vô Ưu công chúa, những người khác mặc quần áo trang phục hoàng gia bình thường, chưa đến trình độ phong tước.

Hoàng tộc Đông Tần đế quốc không quá tôn quý, Tô Kính mới có chức bá tước tứ phẩm, gặp đám hoàng tôn này không cần chào hỏi. Tứ phẩm là một đường ranh giới.

Hoàng đế suy xét chu đáo, cho Vô Ưu công chúa và Tô Kính ở chung tốt đẹp.

Tô Kính trông thấy mười mấy hoàng tử hoàng tôn, trong lòng có cảm giác kỳ lạ. Những người này có khí chất quân nhân, là loại quân nhân trên Trái Đất. Tô Kính đã đi chỗ Vô Uy Quận Vương, quen nhiều tử đệ hoàng tộc đều rất xuất sắc, cho người gây sợ với hắn cũng vậy.

Nhưng sự xuất sắc này xen lẫn rất nhiều thứ, còn đám thiếu niên trước mặt đều cho người ta cảm giác đáng tin. Ôn hòa, kiên cường, nhẫn nại, trí tuệ, những đặc điểm này tập trung vào người.

Chẳng lẽ chỉ có hoàng tử hoàng tôn như vậy mới có tư cách vào Chu Tước cung sao?

Vậy tại sao hắn được gọi đến đây? Dù hắn cưới Vô Ưu công chúa cũng chỉ là phò mã. Phò mã trong Đông Tần địa vị không cao, muốn được hoàng đế nhìn bằng con mắt khác phải tự dựa vào năng lực của bản thân.

Tô Kính cũng không biết chuyện hắn làm trong lễ trưởng thành hơi ảnh hưởng hoàng đế, tuy đây không phải nguyên nhân chính hắn được kêu đến.

Tô Kính muốn thắng, không chịu nhận thua vì để cho Vô Ưu công chúa cảm thấy gả cho hắn là đáng giá. Tô Kính cho rằng đây là chuyện đương nhiên, nhưng với rất nhiều người thì khá ngầy thơ.

Có tổng cộng mười ba thiếu nam thiếu nữ, chín nam bốn nữ, Vô Ưu công chúa nhỏ nhất cũng được hoàng đế yêu thương nhất. Dường như những người khác không quan tâm loại chuyện này, thân phận hoàng tộc gì đó đối với họ chỉ là mây bay.

Được đi theo bên cạnh hoàng đế tu hành mới là quan trọng nhất, Kim Đan cửu trọng duy nhất trên cõi đời.

Hoàng đế dẫn theo hai người bên cạnh, người tên Lý Thuần Phong chưa theo cùng. Một nữ nhân có khuôn mặt hơi giống hoàng đế, một nữ nhân khác đôi mắt xanh. Tô Kính không cảm giác chút dao động chân khí từ hai nữ nhân này.

Hoàng đế nói chuyện phong thường cho Tô Kính trước, hoàng tử lớn tuổi nhất bước đến giới thiệu huynh đệ, từ tôn của mình cho hắn biết. Tô Kính lần lượt nhớ hết, sau đó có nữ quan đưa đến hai bộ giáp mà hoàng đế hứa ban.

Hai bộ giáp này phân phối theo tiêu chuẩn Lang Ky Vũ Lâm quân, áo giáp kèm tọa kỵ.

Sau đó nhóm Tô Kính được dân vào đại điện màu đỏ, không gian lập tức biến đổi, hơn một trăm binh sĩ đứng chờ ngay đằng trước. Trừ hai quan quân thủ lĩnh vóc dáng hơi cao ra các binh sĩ còn lại chiều cao bằng nhau.

Mỗi người chỉ có một con tọa kỵ, là loại yêu thú toàn thân phủ lên áo giáp mà Tô Kính từng thấy.

Tô Kính mặc giáp tại chỗ, có hai nữ quan đi lên hầu hạ. Hai nữ quan đỉnh Trúc Cơ, địa vị không thấp.

Khác với Lâm Hoành Sơn suy đoán, Tô Kính không nhận được long lân chiến giáp mà là giáp trang bị kiểu đồng phục đế quốc, kết cấu vảy giáp, sau lưng có năm lá cờ nhỏ.

Vảy chiến bộ giáp có kết cấu kim loại, bên trong làm bằng da yêu thú. Muốn mặc vảy chiến vào phải gỡ một phù lục trên vòng tròn kim loại đằng sau lưng mới được.

Tô Kính không cách nào luyện hóa chiến giáp này, phải nhờ hai nữ quan mở ra, mặc vào giùm.

Tô Kính ước chừng trọng lượng chiến giáp hơn hai trăm cân, ở Đông Tần đế quốc xem như trọng giáp, nhưng mặc vào người thì không cảm giác nặng nề gì.

Vô Ưu công chúa chủ động giới thiệu cho Tô Kính:

- Đây là trang bị duy nhất do hoàng thất tự mình chế tạo, chiến giáp đồ linh, pháp khí tuyệt phẩm. Tiên Thiên kỳ có thể sử dụng, có thêm một vài công dụng, đa số người còn chưa thể dùng. Nhưng người có thể coi bỏ một năng lực của nó ngay lúc này.

Tô Kính chưa tìm ra trụ cột trung tâm không chế chiến giáp này, nghe vậy hỏi:

- Làm cách nào?

- Đằng sau kính hộ tâm, phù văn cấm chế thứ hai, ai cũng có thể dùng.

Tô Kính nghe Vô Ưu công chúa nói thế liền đưa thanh minh chân khí vào, quả nhiên thấy sáu phù văn cấm chế trong hộ tâm kính. Phù văn cấm chế thứ hai có màu đỏ, còn lại là màu vàng.

Thần thức câu thông phù văn cấm chế thứ hai, Tô Kính chỉ trong khoảnh khắc liền hiểu cách dùng thứ này.

Năng lực thứ hai của đồ linh chiến giáp: Thánh Ân.

Trong phạm vi Thần Châu người sử dụng có thể mỗi ngày thông qua đồ linh áo giáp mượn thuật đạo của Ngọc Kinh thành một lần. Uy lực thuật đạo này mỗi khi cách Ngọc Kinh thành ba ngàn dặm sẽ giảm thấp mười phần trăm, hạn mức cao nhất của thuật đạo này là Kim Đan nhất chuyển, giới hạn thấp nhất là Trúc Cơ sơ kỳ.

Vô Ưu công chúa tự đeo mũ giáp cho mình, kéo xuống miêng che mắt cười nói:

- Tô Kinh, nơi chúng ta sắp đi là Thâm Uyên, không thể mượn thuật đạo từ Ngọc Kinh thành. Nhưng phụ thân của ta cũng sẽ đi theo. Người nghĩ kỹ chưa? Cần thuật đạo gì có thể tra duyệt trong phù văn cấm chế.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Chiến giáp đồ Linh (2)

Tô Kinh rất ngạc nhiên, đây chẳng phải là đặc điểm của vi tính sao?

Tô Kinh không có thời gian suy nghĩ, hoàng đế đã lên ngựa, sắp lên đường. Thần thức đưa vào phù văn cấm chế, Tô Kinh như ở trong một ngọc giản chứa tin tức, bên trong bày ra các loại thuật đạo Ngọc Kinh Thành có thể cung cấp. Một khi xác định thì không thể sửa lại, muốn đổi thuật đạo cần mang đồ linh chiến giáp về Ngọc Kinh thành, để luyện khí sĩ hoàng gia trợ giúp sửa đổi.

Nếu như không có hạn chế đó thì năng lực này rất nghịch thiên.

Thần thức của Tô Kinh nhanh chóng đảo qua, đã tìm được một thuật đạo mình rất cần ngay: Ảnh Đan Phù.

Môn thuật đạo này là bí truyền của hoàng thất, dùng phù lục mô phỏng một viên tiên đan, nháy mắt phục hồi tất cả trạng thái lên đỉnh cao. Môn thuật đạo này ly kỳ và cường đại, có thể giả tạo lực lượng tiên đan, thật là không thể tưởng tượng nổi. Dù chỉ được một phần trăm vạn thuộc tính của tiên đan cũng đủ cho Kim Đan nhất trọng tràn đầy thuộc tính.

Vũ khí mạnh nhất của Tô Kinh không phải Nghịch Lân Mâu mà là Ngũ Lôi Định Thân chú. Dù gặp người Kim Đan sơ kỳ, nếu Tô Kinh đánh bất ngờ sẽ bị phù lục đóng băng giấy lát, Trúc Cơ kỳ càng không thể chống cự. Nhưng với cảnh giới của Tô Kinh vận dụng Ngũ Lôi Định Thân chú sẽ tiêu hao thanh minh chân khí, âm phù chân khí hết sạch trong tích tắc, sau đó chỉ có thể chiến đấu dựa vào long xà chân khí.

Long xà chân khí bổ sung quá chậm, với Tô Kinh thì Ảnh Đan Phù giống Chủng Ngọc Đan mỗi ngày có thể sử dụng một lần.

Chủng Ngọc Đan là đan dược, Ảnh Đan Phù là phù chú, so sánh thì Ảnh Đan Phù cơ hồ có thể sử dụng vô số lần, Chủng Ngọc Đan dùng một viên là thiếu mất một.

Sau khi xác định, trong phù lục thứ nhất trong kính hộ tâm, nội dung thuật đạo khác hoàn toàn biến mất, phù lục màu đỏ biến thành sắc vàng, sau đó bộ đồ linh chiến giáp của Tô Kinh chỉ có thể mượn dùng Ảnh Đan Phù.

Phương xa hoàng đế liếc Tô Kinh, cười nói:

- Đúng là một người cẩn thận.

Lão nhân mắt xanh đứng cạnh hoàng đế nói:

- Đúng lắm, đa số người được thuật đạo mạnh đều chọn mẫu tấn công, môn thuật đạo kia tuy thần kỳ nhưng đối với hần bây giờ chỉ tương đương sức chiến đấu gấp đôi, nếu đổi thuật đạo công kích rất có thể giết một Tiểu Linh Chủ Thâm Uyên.

Nữ nhân khuôn mặt giống hoàng đế mở miệng nói:

- Cẩn thận chút ít mới tốt, rất nhiều người khi có lực lượng thì trở nên ngông cuồng.

Hoàng đế cười hỏi lại:

- Đây là lời người nên nói sao?

Nữ nhân hừ mũi:

- Hừ!

Nữ quan mặc áo giáp cho toạ kỵ của Tô Kinh xong, hần leo lên, bộ dáng hoang mang.

Vô Ưu công chúa nói:

- Người đi theo ta là được, chúng ta sẽ không theo kịp phụ thân.

Tô Kinh kinh ngạc hỏi:

- Chúng ta hành động một mình?

Những hoàng tử, hoàng tôn này cơ bản đều là Trúc Cơ kỳ, không ai là Kim Đan, đám người như vậy đi ra ngoài sẵn bản không gặp nguy hiểm sao?

Vô Ưu công chúa giải thích rằng:

- Những binh lính này đi theo chúng ta, gặp được nguy hiểm ít ra bọn họ sẽ ngăn cản đến khi phụ thân của ta đến.

Tô Kính gắt gù, kéo miếng che mắt trên mũi giáp xuống. Hoàng tử nhỏ tuổi nhất đã chớp cờ chiến treo bên người tọa kỵ vung lên biến thành Chu Tước chiến kỳ rộng một trượng.

- Đi!

Lỗi tai Tô Kính nghe hai chữ này lập tức giục tọa kỵ đuổi kịp Vô Ưu công chúa. Chớp mắt Tô Kính cảm giác giống như đang vãn giá vũ, tọa kỵ chạy rất vững vàng nhưng tốc độ quá mau, hắn chưa chuẩn bị tinh thần suýt té xuống ngựa.

Vô Ưu công chúa chạy đằng trước cười phá lên, nàng cười, hoàng tử hoàng tôn hòa theo cười Tô Kính.

Tô Kính hơi xấu hổ, giây sau bên người tiếng chân như sấm, hơn trăm binh sĩ xếp trận hình từ hai cánh và đằng sau vây quanh mười bốn người nhóm Tô Kính. Ba người hoàng đế đi đằng trước thì không thấy bóng dáng nữa.

Từ miếng che nhìn ra ngoài trong tầm mắt của hắn chỉ có cột sống của mình, đồ linh chiến giáp có nhiều chức năng, không cần Tô Kính luyện hóa vẫn có thể sử dụng. Tô Kính cảm giác rất thần kỳ.

Tọa kỵ dưới thân cho Tô Kính cảm giác như cưỡi Ngã Thiết thú, không cần chính mình quen thuộc vẫn chỉ huy vừa ý. Tô Kính tranh thủ thời gian điều chỉnh tinh thần, tăng tốc đuổi theo.

Vô Ưu công chúa mặc chiến giáp đồ rực đã biến mất trong sương mù màu xám, nếu không phải đồ linh có thể tự động cảm giác vị trí của chiến hữu thì Tô Kính đã bị lạc mất trong sương mù ập vào mặt.

Xâm nhập sương mù rồi tầm nhìn của Tô Kính trở lại, hắn chợt hiểu đây là lý do hắn không luyện hóa đồ linh chiến giáp. Nếu hoàn toàn luyện hóa đồ linh chiến giáp thì sương mù không thể ngăn cản tầm mắt. Trước mắt Tô Kính lại thấy sắc đỏ lấp lánh người đập nhanh của Vô Ưu công chúa.

Hơn trăm binh sĩ đi phía sau Tô Kính, không sợ bị rời khỏi đoàn.

Tô Kính cảm giác nhiệt độ xung quanh lên cao, thân thể không thấy khó chịu, đây đơn thuần là đồ linh chiến giáp cung cấp tin tức môi trường quanh mình. Chiến giáp này càng giống hạng mục robot hai người mà sở nghiên cứu của hắn bắt đầu lên kế hoạch.

Binh khí chiến tranh công năng đầy đủ, hạng mục rất là khoa học viễn tưởng bây giờ xuất hiện ngay trên người Tô Kính, làm tâm tình của hắn hơi kích động.

Rốt cuộc hắn vẫn hơi coi thường lực lượng của Đạo Môn, nếu có thể lên trời xuống đất thì sao không nghiên cứu chế tạo ra binh khí vượt trên Trái Đất được?

Vô Ưu công chúa cố ý thả chậm tọa kỵ để Tô Kính nhanh chóng đuổi kịp, hai người sóng vai đi về phía trước.

Tô Kính rất nhanh thích ứng chiến giáp, đã không cần hắn lo tập trung điều khiển tọa kỵ, hắn nhàn nhã tám chuyện với Vô Ưu công chúa:

- Công chúa, sao ta cảm thấy mấy huynh đệ của công chúa đều không ra vẻ ta đây?

- Có tám lòng son thì cần chi ra vẻ.

- Nhưng lúc ở Võ Uy Quận Vương không phải như vậy.

- Những người kia đã thành phế vật, ài, không nói đến họ.

Tô Kính cảm giác rất quái dị, Khương thị người có tài thì không có tước vị, không có tiền đồ thì cả đám đều đã có danh hiệu. A, không thể nói là đều vô dụng, Võ Uy Quận Vương rất tốt.

- Phụ thân nói nếu mình chết thì toàn bộ Đông Tần đế quốc sẽ mất, chúng ta muốn những hư danh kia làm gì?

- Ha ha ha!

Tô Kính miễn bình luận, hắn đổi đề tài hỏi:

- Chúng ta đi đâu vậy?

- Thâm Uyên, ta cũng không biết chỗ đó là đâu. Phải rồi, người chưa có tư cách xem điển tịch hoàng gia, để ta kể sơ cho nghe. Thế giới Thần Châu chúng ta là một hình tròn lớn, người hiểu không?

Tô Kính gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Công kích

Vô Ưu công chúa nói:

- Lúc trước người Mặc môn nói như vậy thế là xung đột với Nho môn, lý luận đó bị đè chìm xuống. Thật ra Thánh Nhân Nho môn cũng biết đất đai chúng ta sống là hình tròn. Nhưng vì kiềm chế bách gia nên Nho môn mở mắt nói xạo. Chuyện này không hẳn chắc chắn như vậy, nếu cho Nho môn thời gian cùng lắm mấy vạn năm là bọn họ có thể biến hình tròn thành vuông, vuông vức thì rất ghê.

Tô Kính không ngạc nhiên, hẳn đến từ Trái Đất, hơn nữa thế giới này có luyện khí sĩ cường đại, chắc sẽ có một số luyện khí sĩ muốn biết rõ đại lục của mình là thế nào.

Tinh cầu Thần Châu lớn mấy cũng sẽ bị luyện khí sĩ lần mò rõ ràng.

Những kiến thức này sẽ bị tìm tòi từ từ hiểu ra, hình thành khoa học của thế giới này.

Nhưng Nho môn có thể cải tạo tinh cầu vuông vức, phù hợp học thuyết trời tròn đất vuông của Nho môn, tin này làm Tô Kính rất giật mình. Nếu biến thành hình vuông thì làm sao xoay quanh mặt trời?

Thế giới này thật là không thiếu kẻ điên.

Khiến hành tinh xoay quanh mặt trời cần lực lượng lớn cỡ nào, tinh thần mạnh mẽ đến đâu? Nếu là nho sinh hoàn toàn không biết gì nghĩ vậy thì không sao, Thánh Nhân hầu như không có chuyện gì không biết cũng muốn làm vậy, Tô Kính trừ thấy đạo điên cuồng ra còn hơi kính ý.

- Phụ thân là Kim Đan cửu trọng, lực lượng thật sự đã vượt qua Kim Đan. Cho nên hiện tại chỉ có thể dựa vào Ngọc Kinh thành hoạt động, đi xa nhất không ra được Trung Châu, nếu không sẽ khiến toàn bộ thế giới bị tổn hại, kiếp số giáng xuống phòng chừng một nửa đại lục sẽ bị phá hủy. nên phụ thân kiến tạo Chu Tước cung, nơi đây có thể ra vào các vị diện.

Tô Kính nghi hoặc hỏi:

- Vị diện?

- Đó là... thế giới khác với Thần Châu. Phụ thân không phải dân bản xứ của các thế giới này, phụ thân có đến sẽ không ảnh hưởng cách cục các thế giới. Có thể sẽ xúc phạm một số quy tắc bọn họ nhưng có thể tu sửa, cánh cửa chúng ta đi vào là Xuân Liệp điện, chuyên kết nối với Thâm Uyên vị diện.

- Thâm Uyên vị diện có cái gì?

- Yêu thú, vô cùng vô tận yêu thú, hoàn cảnh bình thường khắc nghiệt còn hơn Lục Long Tuyết Sơn. Trong Thâm Uyên thuộc tính hỏa trong thuộc tính ngũ hành sẽ tăng cao, thuộc tính mộc và thủy bị ức chế.

- Vậy đây là thế giới không cân bằng?

- Không phải, thế giới này vẫn cân đối. Trừ phi thế giới của chúng ta và thế giới này xác nhập với nhau mới dẫn đến sụp đổ.

Vô Ưu công chúa có học thức rất uyên bác, Tô Kính nghe say sưa.

Vô Ưu công chúa cười thú chạy nhanh, tay chỉ phía xa:

- Người nhìn xem, đến rồi!

Sương mù đằng trước thưa dần, mười hai kỵ xếp thành hai hàng, tốc độ khá mau. Đằng trước nhất là bình nguyên màu đen, dưới đất không có chút thực vật, hơi nóng từ đất bùn bốc hơi lên. Phía cuối chân trời có đàn yêu thú xao động chạy rầm rập đến gần.

Tô Kính không thể luyện hóa đồ linh chiến giáp, dựa vào cặp mắt của mình cũng thấy được số lượng đàn yêu thú cỡ vài ngàn con.

Vô Ưu công chúa thả chậm tốc độ, bực mình nói:

- Đáng chết, là Viêm Thú!

- Như thế nào, rất lợi hại?

- Không phải, thứ này khó giết, trong cơ thể không có yêu đan, tuy bộ lông hoa lệ nhưng chỉ có thể bán cho phạm nhân đổi hoàng kim. Thứ duy nhất đáng giá là một khối xương trong miệng chúng, nhưng giết không cần thận rất dễ làm nó vỡ ra. Tiêu diệt những Viêm Thú này không đủ bù đắp phí tổn mất máu vũ khí, trừ phi người ở lại từ từ nhặt đồ vật trên xác chết.

Vô Ưu công chúa nói xong mở ra hộp đao hình chữ nhân bên hông tọa kỵ, trong hộp sắp một hàng hai mươi thanh cương đao hẹp dài. Tô Kính chú ý đến phù văn trên những cương đao hơi lạ.

Vô Ưu công chúa nhắc nhở Tô Kính:

- Ở vị diện khác nhau trừ trang bị không gian đẳng cấp đao khí ra đừng dùng bậy đẳng cấp thấp.

Tô Kính bắt chước Vô Ưu công chúa lấy ra một thanh trường đao từ hộp đao bên hông tọa kỵ của mình. Trường đao dài hơn một trượng, thân đao hẹp, sống đao dày nặng, lưỡi đao hình búa điền hình, năng lực phá giáp rất mạnh.

Một thanh trường đao trọng lượng hơn tám mươi cân.

Tô Kính có Nghịch Lân Mâu nhưng thấy Vô Ưu công chúa dùng đao, hẳn cũng muốn thử dùng vũ khí chuyên cung cấp cho cận vệ đế quốc. Trường đao này chỉ miễn cưỡng đến đẳng cấp pháp khí, Tô Kính không xem rõ thuộc tính bám trên đao, chỉ biết chất liệu không quá xuất sắc, ít nhất luyện chế pháp khí hơi miễn cưỡng.

Chỗ hỏng là trường đao dễ bị hư, cái lợi là có thể chế tạo hàng loạt, thành phẩm rẻ tiền.

Cái gọi là dễ bị hư chỉ tính vào trường hợp va chạm với pháp khí. Nếu va chạm vũ khí thì dù trường đao bị mẻ đôi chút vẫn có thể tiếp tục sử dụng. Khi lưỡi đao còn một khúc vẫn có thể chém đứt cổ kẻ địch.

Tô Kính hươ trường đao, cảm giác mình bị lực lượng trường đao kéo đi suýt không ngồi vững.

Viêm Thú ở phía xa lao lên mau hơn, Tô Kính nhanh chóng điều chỉnh trọng tâm, thói quen vũ khí hàng loạt của đế quốc. Nghịch Lân Mâu nuôi dưỡng trong người, nếu không gặp tình huống đặc biệt thì Tô Kính không định dùng nó.

Mười hai hoàng tộc dẫn đầu lại giảm tốc độ, đều lấy trường đao hẹp. Đoàn người từ hai hàng thẳng tắp đổi sang hình tam giác. Tô Kính, Vô Ưu công chúa theo lên xếp hàng cuối, hơn trăm binh sĩ theo sau lưng cũng giảm tốc độ che chở hai cánh.

Đám lính cầm vũ khí chỉ có hai loại, trường đao chế tạo hàng loạt, chùy nhỏ tám góc. Những chùy nhỏ to cỡ nắm tay, Tô Kính phòng chừng nặng còn hơn trường đao.

Mỗi người cực kỳ tinh táo, chỉ mình Tô Kính hơi kích động. Việc này khác với quyết đấu lần trước, giờ hẳn đối mặt mấy ngàn yêu thú. Vô Ưu công chúa nói Viêm Thú dễ giết là phỏng theo góc độ luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ.

Tô Kính mới có Tiên Thiên kỳ, tốt nhất đừng để mất mặt.

Hoàng tử dẫn đầu treo trường đao một bên, tay kia tháo trường cung xuống, rút vũ tiễn sau lưng ra lắp lên cung tên bắn lên trời.

Phù tiễn lặng lẽ bắn ra, bay xa hơn hai dặm mới chúi xuống đất.

Phập một tiếng phù tiễn xuyên thủng sọ một con Viêm Thú chạy rầm rập đến, ghim chặt nó xuống đất, bùn đất dưới chân nó hóa đá ngay.

Tiếp theo phù tiễn nổ tung trong cơ thể Viêm Thú, mang theo huyết quang tạo thành một phù chú hình tròn. Phù chú tròn bay lên trời chiếu sáng phạm vi vài dặm.

Mấy ngàn Viêm Thú bị ánh sáng phù chú chiếu biến điên cuồng, từ trạng thái lao nhanh đều nhịp biến thành liều mạng chạy.

Tô Kính thấy rõ hình dạng của Viêm Thú. Những Viêm Thú giống sói xám bình thường, đầu to giống sư tử đực, lông dài, một cái đuôi dài mảnh hơn xa chiều dài thân thể đứng đưa sau lưng lấp lóe ánh sáng lửa.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Khoái cảm của kỵ binh (1)

- Đó là vũ khí của Viêm Thú, bị đuôi của chúng quất trúng người sẽ gãy xương. Ngọn lửa kia nhiệt độ cao có thể cắt áo giáp, có độc chết ngay tại chỗ.

Tô Kính nghĩ thầm Vậy mà bảo là dễ đối phó?

Hoàng tử dẫn đầu, sau lưng là hoàng tử lớn tuổi nhất ném cờ chiến tới trước, âm vang ghim xuống đất. Viêm Thú chạy lên trước nhất cách đội Tô Kính chưa tới trăm thước.

Chỉ vài giây đồng hồ nữa là đám Viêm Thú sẽ nhào lên trước mặt.

Thùng thùng thùng!

Tiếng trống trận vang bên tai Tô Kính, hần sôi trào máu nóng. Có đồ linh chiến giáp làm Tô Kính cảm giác chân khí trong người tăng lên một chút, kiểm soát chân khí càng tỉ mỉ hơn. Tính ra Tô Kính không chế chân khí hiện giờ có thể cho sức chiến đấu của hần tăng cao gấp hai.

Không đúng, cái này là vì hần có được âm phù chân khí, hần điều khiển thanh minh chân khí không mạnh vậy. Chiến giáp này để cho luyện khí sĩ sử dụng, âm phù chân khí là bí pháp của Binh gia.

Tiếng trống trận nâng cao sức chiến đấu của Binh gia còn nhiều hơn Đạo Môn, Tô Kính nghĩ ngờ đây là trống trận của Binh gia bị Đạo Môn cải tạo rồi đưa ra.

Giọng hoàng tử thủ lĩnh vang lên trong mũ giáp:

- Chuẩn bị, công kích!

Vị trí phong thi chiến tranh đằng trước nhất bỗng tăng tốc, Tô Kính không kiềm được đi theo, chiến trận hình tam giác sắc bén lao vào đàn Viêm Thú.

Viêm Thú bị phù chú lớn kích thích, chỉ số thông minh vốn không cao càng giảm xuống bằng không. Tô Kính thấy hoàng tử đi đằng trước nhất vung đao, một con Viêm Thú há mồm cắn.

Hoàng tử nhẹ nhàng xoay tròn lưỡi đao, một kỹ xảo hoa mỹ nhỏ đã cắt Viêm Thú thành hai nửa. Miếng vết thương hình vòng cung cực phẳng, máu Viêm Thú phun ra bị tọa kỵ của hoàng tử thổi bay rớt xuống đất bốc cháy.

Sức chiến đấu của tọa kỵ này cao hơn luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ, một hơi thổi bay rồi tọa kỵ gầm rống, mười ba tọa kỵ đằng sau nó hú theo. Viêm Thú đông đúc trở nên rối loạn, có ít nhất trên trăm con Viêm Thú quay qua công kích đồng bạn bên cạnh.

Xu thế vậy công bị hóa giải.

Hiện giờ Tô Kính chỉ gặp Viêm Thú bên tay phải, trước mặt có năm đệ tử hoàng tộc vung đao xông lên. Tô Kính chém trường đao sang bên phải chặt đầu hai con Viêm Thú đến gần. Vài giọt máu bắn hướng Tô Kính, bị tiếng rống của tọa kỵ hút ra.

Máu nóng trong lòng Tô Kính lại bị đốt lên.

Hạ pháo phản trọng lực gì đó không thể sánh bằng cảm giác này. Hạ pháo phản trọng lực là dựa vào ưu thế khoa học kỹ thuật nghiền áp đối thủ, Tô Kính thì như người cổ đại lợi dụng xung lực của tọa kỵ cộng thêm cảm trường đao chém giết kẻ địch.

Nam nhân thật sự thì nên cười chiến, gì mà không có ngựa mới tốt nhất, toàn bậy bạ. Bộ binh có gì hay, xông lên từng chút một?

Chém một nhát đao khiến Tô Kính cảm giác rất kỳ diệu, hần không sử dụng lực lượng gì, toàn dựa vào kỹ xảo, ánh mắt, khống chế trường đao huơ lưỡi đao vào chỗ hiểm của Viêm Thú.

Đầu Viêm Thú như đậu hủ bị cắt đứt.

Nếu chỉ dựa vào Tô Kính thì cũng có thể làm được, nhưng hần phải ngừng lại, không thể tiếp tục xông lên. Tọa kỵ quá giỏi, tựa như quái thú máy móc không lồ mang theo Tô Kính tiếp tục xông lên trước.

Có một vạn quân đội như vậy thì đối phương là xe tăng cũng sẽ bị nghiền.

Tô Kính không ngờ, Vô Ưu công chúa phê bình kém cho trường đao hàng loạt nhưng hần chém một nhát, phát hiện trường đao có ít nhất hai thuộc tính ghê gớm bị kích phát trực tiếp.

Một là phá giáp, hai là xé rách.

Đầu của Viêm Thú không nói xương sọ, bên ngoài bao lớp da dày, ngoài da có lông lấp lóe ánh lửa rõ ràng là lực lượng hỏa hệ. Lực lượng phòng ngự này bị trường đao xé rách dễ dàng. Xương sọ không ngăn được thuộc tính phá giáp bị cắt đứt, Tô Kính cảm nhận hai loại lực lượng va chạm nhau. Lực lượng của Viêm Thú bị tan rã trước biến đổi kỳ diệu.

Chỉ tích tắc Tô Kính có kế hoạch, nếu một võ giả Tiên Thiên kỳ binh thường sử dụng trường đao này phải chém mấy vạn lần mới làm mẻ trường đao được, kẻ địch phải đến trình độ phòng ngự như Viêm Thú.

Chiến kỹ của Tô Kính không chế đao phong càng chính xác hơn, giảm thấp mức độ hư trường đao đến gần bằng không. Tiếc rằng trường đao không có năng lực tự lành, không thì Tô Kính có thể sử dụng nó cả đời.

Người càng mạnh sử dụng thanh đao này có hiệu quả càng tốt, nhưng nó chỉ là trang bị hàng loạt, sử dụng quy mô lớn cho cận vệ cung đình.

Nhưng cận vệ cung đình mới có mấy vạn người, phòng chừng vì giá thành làm ra thanh đao. Vô Ưu công chúa nói trường đao rề trong mắt nàng, Tô Kính cũng thấy Xung Nguyên đan rề nhưng tán tu tranh nhau bẻ đầu vì nó.

Tọa kỵ dưới thân không cần Tô Kính tốn sức chỉ huy, nó như chân của hân vừa lao nhanh đi vừa điều chỉnh góc độ trùng kích trong khoảng cách hai thước.

Tô Kính có rãnh quan sát bên trái. Vô Ưu công chúa cầm đao tay trái, chiến giáp đỏ tỏa sáng kéo dài đến trường đao. Đó không phải ảo giác, là lực lượng trên áo giáp của Vô Ưu công chúa dung hòa với trường đao.

Viêm Thú đến gần bên trái Vô Ưu công chúa tựa như tượng sáp bị đoàn lửa hòa tan.

- Đây là thê tử tương lai của ta sao? Thật là anh tu hiền ngang... rất bạo lực.

Tô Kính không ngờ bề ngoài Vô Ưu công chúa bình dị gần gũi, cố ý trang điểm như nữ nhân bình thường mà khi chiến đấu thì kích tình còn hơn hân.

Bên trái hân có ngọn lửa đang cháy!

Tô Kính động lòng thúc đẩy thanh minh chân khí rút vào trường đao, hân không cần làm vậy cũng có thể giết Viêm Thú dễ dàng, nhưng thấy bộ dạng Vô Ưu công chúa làm hân không kiềm được muốn thử xem mình có thể bùng nổ đến trình độ nào, có thể học tập mức nào.

Trường đao cảm giác thuộc tính chân khí của Tô Kính, đao kết lớp bằng sương, Viêm Thú đến gần trường đao rõ ràng giảm thấp tốc độ ít nhất hơn hai mươi phần trăm. Tô Kính biết thanh minh chân khí của mình không có năng lực đó, hoàn toàn là bị thuộc tính trường đao phóng lớn ra.

Một đoàn lửa, một dải băng, trong mười trọng hai bên Tô Kính, Vô Ưu công chúa đều là cấm khu chết chóc. Tọa kỵ đường cong trùng kích tốc độ quá nhanh, chọt lóe liên lướt qua vài trọng. Có kỵ binh như vậy chắc chắn có thể nghiền xe tăng.

Tô Kính thấy phía xa có con Viêm Thú há mồm phun một quả cầu lửa từ chỗ cao ập xuống. Một hoàng nữ từ xa vùng trường đao, quả cầu lửa nổ giữa không trung.

Tầm mắt của Tô Kính có thể nhìn sau lưng. Đằng sau Tô Kính và Vô Ưu công chúa là hơn một trăm binh sĩ bám theo từ xa. Mười bốn người Tô Kính trùng kích chỉ tách đàn Viêm Thú ra, nếu vào sâu bên trong sẽ bị bao vây.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: Khoái cảm của kỵ binh (2)

Hơn một trăm binh sĩ ở hai cánh phía sau từng đao chém Viêm Thú lướt qua trận hình, tốc độ mau hơn nhóm Tô Kính. Những chiến sĩ này có một số không phải luyện khí sĩ nhưng hiệu suất chém giết mạnh hơn nhóm Tô Kính nhiều.

Bọn họ là cỗ máy giết chóc, là người sinh ra để chiến đấu.

Tô Kính đang tính toán loại Kim Đan như Nhị Quân Gia Cổ Quân Sơn nếu rơi vào vòng vây hơn một trăm người này sẽ có kết cục thế nào.

Kết quả là Cổ Quân Sơn tốt nhất trốn thật xa, nếu bị bám giữ tới đa có thể giết chết hai mươi kẻ địch rồi sẽ bị diệt.

Lĩnh vực Kim Đan có lẽ không gây ra tác dụng lớn đối với các binh sĩ, hoặc nên nói lĩnh vực Kim Đan cấp bậc thấp hoàn toàn không tác dụng gì với binh sĩ, chỉ nâng cao năng lực chiến đấu bản thân Cổ Quân Sơn.

Bùm!

Một con Viêm Thú bị một binh sĩ giờ chùy nhỏ đập trúng nổ nát giữa không trung, bị lực lượng chùy nhỏ chấn động gây ra tổn thương. Viêm Thú bị đánh nát không có giọt máu nào bắn ra, máu chớp mắt thành tro.

Tô Kính thấy cảnh này bỗng cảm giác Vô Ưu công chúa chiến đấu có chút nghệ thuật, không bạo lực chút nào.

Nhát chùy này khiến Tô Kính hơi mất tập trung, có con Viêm Thú từ bên cạnh lao lên, hấn lấy lại tinh thần thuận tay phát ra thủy lôi, mặt sau ném hai mươi lăm tấm phù giấy.

Tô Kính muốn thử dùng thuật đạo giết đám Viêm Thú sẽ ra sao.

Thủy lôi tắt ngấm trên bộ lông Viêm Thú, có lôi quang chọt lóe nhưng Viêm Thú hoàn toàn phớt lờ. May mắn Ngũ Lôi Định Thân chú phát huy tác dụng Tô Kính lại cầm trường đao, khoảnh khắc Viêm Thú bị đông lại thì xẹt qua đao phong xé đôi Viêm Thú.

Cách này không tốt, kích phát hai thuật đạo tiêu hao lớn hơn vùng đao nhiều, dù rút thanh minh chân khí vào thân đao cũng vậy.

Tô Kính thấy Vô Ưu công chúa không chú ý bên này, hấn lạng lẹ đổi thanh minh chân khí trong trường đao thành âm phù chân khí. Lâm Hoành Sơn truyền dạy môn kỹ năng này cho Tô Kính thời kỳ đầu rất bạo liệt, đến giai đoạn sau chuyển thành hùng hậu nhu hòa.

Sương lạnh trên thân đao rút đi, thay thế là ánh sáng vàng rậm rạp như vì sao.

Khi nhát đao chém trúng Viêm Thú, Tô Kính cảm giác như cắt qua không khí, không có lực cản nào truyền về. Viêm Thú nhào lên bị trường đao chém nát bấy, hiệu quả giống cây búa của binh sĩ vừa rồi, con Viêm Thú không kịp bắn máu ra.

Mọi ơi, đây là thần đao!

Người nào dùng đều có thể kích phát ra đặc điểm riêng, phóng lớn ra. Hoàng tộc có vũ khí như vậy hèn gì đề đầu mười hai Đạo Cung được. Vì trường đao này chỉ là một góc nhỏ, là thứ được trang bị hàng loạt.

Số lượng Viêm Thú chưa đến bốn ngàn, hơn trăm người phe Tô Kính mỗi người có thể một kích giết Viêm Thú. Hèn gì Vô Ưu công chúa nói Viêm Thú không đáng lo, đánh tới bây giờ không con Viêm Thú nào gây ra chút tổn thương cho nhân loại phe Tô Kính.

Phù chú trên bầu trời còn đang tỏa sáng, Viêm Thú liều chết hy sinh công kích lung tung vì bị phù chú ảnh hưởng.

Tô Kính xung phong cuối đoàn người cảm giác áp lực giảm bớt, đa số Viêm Thú bị hơn một trăm binh sĩ sau lưng hấn nhận thâu.

Vô Ưu công chúa giảm chậm tiết tấu giết chóc, nói với Tô Kính:

- Giết những Viêm Thú này bên phụ thân sẽ không cho chúng ta đánh giá gì, nên để các binh sĩ làm. Nếu gặp thứ mạnh mà số lượng ít chúng ta mới ra tay. Tô Kính, hãy nhớ phải dốc hết sức ra chém giết, nếu người có thể giết chết một đại yêu sẽ được ban thưởng đan dược.

Không phải Vô Ưu công chúa đã yêu Tô Kính rồi, đây là cuộc hôn nhân chính trị, nhưng nàng hy vọng hắn sẽ là loại người nàng thích, không bị huynh đệ tỷ muội của nàng xem nhẹ.

Về điểm này thì Vô Ưu công chúa và Tô Kính tâm ý tương thông, dù là hôn nhân chính trị cũng cố gắng để hai người có được tình cảm sạch sẽ chút.

Vô Ưu công chúa nói câu này không cảm thấy có gì không ổn, vì nàng đã nghe lời Tô Kính nói trong lễ trưởng thành, càng biết rõ hắn không phải loại người hành động theo tình cảm. Kết luận là Tô Kính nghiêm túc hy vọng nàng sẽ thích hắn.

Còn cái gì khiến Vô Ưu công chúa động lòng hơn hy vọng như vậy? Trong thế giới này bất cứ đệ tử quý tộc nào cưới nàng đều sẽ không như vậy. Bọn họ hoặc là kính sợ hoặc chán nản hoặc lạnh lùng, có ai hy vọng yêu đương với nàng?

Không, bọn họ không dám, vì nàng là công chúa duy nhất của đế quốc, nữ nhi hoàng đế bệ hạ thích nhất.

Tô Kính muốn chiếm trái tim của nàng, vậy hãy cố gắng nhiều đi!

Khóe môi Vô Ưu công chúa cong lên trong mũ giáp, không ai thấy.

Tô Kính động ý niệm, hai loại chân khí cùng rót vào trường đao, có long xà chân khí âm thầm lôi kéo nên số lượng chân khí đưa vào ít nhất, vừa đủ kích phát thuộc tính trường đao.

Trong trường đao của Tô Kính tỏa ánh sáng khác lạ, thân đao kết lớp băng vàng, Viêm Thú đến gần phạm vi công kích lần nữa giảm tốc độ rồi bị hấn một nhát đao chém nát bấy.

Đây đúng là... khó phụ lòng mỹ nhân.

Đây đúng là... nam nữ phối hợp, làm việc không mệt.

Vô Ưu công chúa mỉm cười nói:

- Tô Kính, đừng bỏ sức nhiều quá, chút nữa có con mồi càng mạnh nữa.

Tô Kính nói:

- Ta muốn quen tay trước.

Tô Kính lại giờ trường đao lên, trong phạm vi hơn mười trượng ba con Viêm Thú đến gần bị cắt nát trong không khí.

Đám hoàng tử hoàng tôn bị dị tượng hấp dẫn, vì Tô Kính là người cảnh giới thấp nhất trong nhóm, hần chột bộc phát ra sức chiến đấu khiến mọi người trở mắt.

Tiểu tử này uống thuốc sao? Nếu có thuốc uống thì ta muốn xin hai viên về nghiên cứu.

Quả nhiên là nhi tử của Tiểu Dao Hầu, hồ phụ không khuyển tử.

Đợt săn bắn này thú vị, cứ nghĩ thêm cục nợ giờ xem ra có thể nhắm vào Tiểu Linh Chủ.

Nam nhân này không tệ, tiếc rằng thuộc về Vô Ưu muội muội, ài.

Bi kịch, lúc trước phụ thân nói phần thưởng kia xem ra dành cho hần rồi, mình quá tham lam.

Không tồi, có thủ đoạn như vậy mới miễn cưỡng xứng đôi Vô Ưu.

Các hoàng tử hoàng tôn có suy nghĩ khác với người gặp trong bữa tiệc Vô Uy Quận Vương. Bọn họ không ghen tỵ, họ có niềm kiêu hãnh, tự phụ, nho nhã lễ độ, bọn họ giống như Tô Kính muốn làm người độc nhất vô nhị trên thế giới này.

Đội Tô Kính cứng rắn xuyên qua đàn Viêm Thú, hần giết hai mươi ba con Viêm Thú, cơ bản quen thuộc hai loại chân khí biến đổi trong trường đao. Tô Kính đã khám phá một chút những bí mật trong trường đao.

Trong trường đao phù văn phức tạp liên kết thành mấy chục trận pháp, quý dị là mấy chục trận pháp chồng chất thành một phù văn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 230: Công chúa bắt chuyện (1)

Dùng trận pháp sắp hàng tổ hợp thành phù văn, Tô Kính không thể thử nghiệm vì quá khó. Tức là dù Tô Kính nhìn thấu toàn bộ bí mật trong trường đao cũng khó sao chép, chắc chắn hoàng gia có cách đặc biệt nào đó luyện chế ra loại vũ khí này, trình độ phức tạp dù là Tiểu Dao Hầu cũng không có đủ lực lượng thần thức để không chế hoàn thành.

Tô Kính âm thầm rút chân khí ra khỏi trường đao, đồng bạn trước mặt hần đều dừng tọa kỵ. Đàn Viêm Thú bị xuyên qua, còn lại mọi thứ sau lưng họ giao cho hơn một trăm binh sĩ.

Thần thức của Tô Kính quét tới quét lui kết cấu trong trường đao, phát hiện trận pháp tổ thành phù văn có dấu hiệu lỏng ra.

Thì ra là vậy, tuy cách luyện chế tinh diệu nhưng người sử dụng cảnh giới quá thấp sẽ sinh ra tổn hại cho phù văn. Nếu là cường giả cảnh giới Kim Đan thì có thể không chế tốt chân khí, dùng phù văn phóng lớn ra. Tô Kính thì hoàn toàn dựa vào lực lượng phù văn mới phát huy hiệu quả của trường đao ra được. Cứ thế mãi khi phù văn tan vỡ, giá trị của trường đao chỉ còn lại thân đao nặng nề và lưỡi đao sắc bén. Loại trường đao như vậy có trong tay châu binh địa phương đầy đường.

Nhưng điểm thần kỳ của phù văn là trận pháp tổ thành phù văn ít nhất biến hình hơn bốn mươi phần trăm mới mất tác dụng. Phù văn không có năng lực tự tu sửa nhưng sức chịu đựng rất cao.

Tô Kính nhảy bén nhận ra hần tiếp xúc một loại hệ thống phù văn trước kia chưa gặp qua.

Nhưng giờ không phải lúc nghiên cứu, Tô Kính cảm thấy dù mình là Trúc Cơ muốn nghiên cứu rõ hệ thống phù văn này sẽ mất hơn trăm năm, chờ sau khi thành hôn rồi hỏi Vô Ưu công chúa sẽ tiện hơn.

Tô Kính liếc qua Vô Ưu công chúa, mũ giáp che hơn nửa khuôn mặt nàng. Mũ giáp chỉ lộ ra hai lỗ mũi và cái miệng, không vì hít thở mà để lúc niệm chú ngữ không bị quấy nhiễu. Loại áo giáp này chuyên thiết kế cho luyện khí sĩ, người thường không mặc nổi.

Vô Ưu công chúa như biết ý đồ của Tô Kính, cảnh cáo hần:

- Ở rìa Thâm Uyên cũng đừng tùy tiện cỡi giáp, nơi này có rất nhiều sinh vật có thể tấn công chúng ta. Trong nhóm không có luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan, dễ bị sinh vật trong bóng ma giết ngay.

Nơi này chỉ là rìa Thâm Uyên? Tô Kính cảm giác nếu không mặc áo giáp thì nhiệt độ chỗ này hơn bốn mươi độ, người bình thường ở đây sớm nóng chết.

- Sẽ có rắc rối gì?

Tô Kính chưa dứt lời thì một con yêu thú chui lên từ dưới xác con Viêm Thú nằm dưới đất, nó lao vào một nữ nhân hoàng tộc mặc áo giáp vàng.

Trông yêu thú như giò bọ nhưng màu đen, bụng đầy chân ngắn, thân thể vạm vỡ có hoa văn màu đen trông như hệ thống phù văn khác hoàn toàn với Đạo Môn.

Con sâu dài chưa đến nửa thước, cong người rồi bật ra đã bung tới trước mặt nữ hoàng tộc.

Nữ hoàng tộc cúi đầu, mũ giáp nổi lên bóng thuẫn lơ lửng hất con sâu bay ra. Một thiếu niên giáp bạc bên cạnh nàng thuận tay một đao chém sâu thành hai khúc.

Sâu rơi xuống đất, hai khúc mình vạm vỡ định nhảy lên tấn công nữa. Tọa kỵ của hoàng nữ tiến lên hai móng đạp mạnh xuống, đạp nát bẩy hai khúc mình con sâu.

Bãi thịt bẹp dí dưới đất mấp máy vẫn muốn công kích.

Tô Kính bật thốt:

- Ghê tởm quá.

- Bị nó chui vào người mới gớm, đây là não trùng, chuyên ăn linh hồn. Nhưng thành tựu Kim Đan thì linh hồn chuyển hóa nguyên thần, thứ này không có uy hiếp gì, dù lỡ bị chui vào người rất nhanh nó sẽ chết.

Đám tử đệ hoàng tộc chắc không phải lần đầu tiên đến đây săn bắt, không e ngại não trùng, chỉ cẩn thận né qua xác những Viêm Thú không bị chém nát.

Não trùng ký sinh trong người Viêm Thú, sức sống dẻo dai, nhưng sau khi ký chủ chết trong vòng nửa canh giờ không tìm được ký chủ mới thì sẽ chết.

Trong xác não trùng có trứng tùng, nếu không hoàn toàn hủy diệt nó thì trứng tùng lấy xác chết làm chất dinh dưỡng ngủ đông dưới đất bèn chờ đợi ký chủ đến.

Chỉ có một hoàng tử mở ra túi da treo bên yên ngựa, lấy một cái bình kim loại ra ném giữa không trung. Bình lơ lửng chứa miệng xuống đất, đổ ra ánh sáng màu lục.

Ánh sáng lục chiếu tới đâu là não trùng ký sinh trong xác các Viêm Thú nhanh chóng chui ra lao nhanh hướng nhóm Tô Kính.

Hàng trăm con sâu đen xám vạm vỡ càn kinh tởm hơn.

Hoàng tử khề quát:

- Thu!

Hơn trăm con não trùng bị ánh sáng lục cường ép hút vào cái bình kim loại lơ lửng trên không trung.

Mấy hoàng tử đứng bên cạnh oán trách:

- Khương Phong, người thu thứ này làm gì, buồn nôn chết!

Vô Ưu công chúa giải thích với Tô Kính:

- Não trùng sau khi chết cực thối không chịu nổi, xác chúng dần hóa lỏng trong cái bình kia, bôi vào thứ gì thì trong vòng vài năm không phai. Luyện khí sĩ Kim Đan tam trọng trở lên mới có thể dùng thuật đạo xưa tan.

Tô Kính kinh ngạc nói:

- Đây là thứ tốt!

Tại sao các hoàng tử muốn tránh né thứ tốt như vậy?

- Thứ tốt?

- Lúc thâm vấn kẻ địch dùng nó sẽ có hiệu quả rất tốt. Hoặc khi chúng ta tấn công quốc gia Tà Thần, quân đội đi đầu có thể dùng thứ này làm tiêu ký đánh dấu chỗ nguy hiểm. Hay dùng rượu nồng điều hòa rót vào đạn pháo bắn vào thành phố của kẻ địch, vậy là không ai ở trong thành được.

Vô Ưu công chúa lườm Tô Kính:

- Vậy chúng ta làm sao tấn công vào? Người thường ngửi mùi này sẽ ói chết, luyện khí sĩ chúng ta bị mùi ảnh hưởng càng tiêu hao nhiều chân khí.

Tô Kính nghe thấy cũng đúng, thứ này mất mấy năm mới tự động tán mùi đi, nếu dùng thì phải đi theo luyện khí sĩ Kim Đan tam trọng trở lên, thật rắc rối.

- Nhưng có thể chuyên môn đánh dấu tuyến đường, chờ về sau ta nói với phụ thân để Đạo Bình Tỉ chuyên nghiên cứu xem có thể điều chế thứ này thành mùi người thường chịu được không.

Vô Ưu công chúa phù quyết ý tưởng của Tô Kính nhưng nàng nghĩ ra cách dùng nó, mùi mấy năm mới tan biến sẽ là biển báo quân sự tốt nhất.

Hoàng tử thu nào trùng thúc tọa kỵ đến trước mặt Tô Kính:

- Tô Kính, vừa rồi ta nghe ngươi nói cách sử dụng nào trùng cảm thấy rất thú vị, hay ngươi kêu phụ thân đưa ngươi vào Luyện Khí Tỉ của hoàng thất, chuyên môn thiết kế vũ khí đi?

Vô Ưu công chúa xen lời:

- Khương Phong, nói gì kỳ vậy, về vò trong hoàng cung có gì hay.

- Sao không hay? Không lẽ viễn chinh quốc gia Tà Thần thì hay hơn lắm sao? Đánh nhau với đám ăn mày ăn không đủ no, còn là một đám điên chi biết ý chí của Tà Thần.

Thần. Ai đi quốc gia Tà Thần chắc chắn hối hận.

Tô Kính tò mò hỏi:

- Hối hận cái gì?

Thế giới này hiểu biết về quốc gia Tà Thần quá phức tạp, hầu như không có sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Công chúa bắt chuyện (2)

- Ta nghe nói quốc gia Tà Thần dù nam hay nữ người đều đầy lông lá, rất hôi như hang ổ của hủ lang. Nếu muội phụ đi dính mùi gì trở về thì chẳng phải là Vô Ưu... .

Vô Ưu công chúa lấy một quả cầu kim loại ra khỏi túi da bên tay phải định ném ra ngoài:

- Ngươi đi chết đi!

Khương Phong xanh mặt hết lên:

- Đừng đừng!

Lúc Khương Phong thu những thi trùng cũng không thấy gã căng thẳng đến vậy.

Mũ giáp che mặt Vô Ưu công chúa, không ai biết nàng giận thật hay không:

- Khương Phong, đền lỗi đi.

Chỉ có Tô Kính biết Vô Ưu công chúa đang đùa.

Khương Phong không thấy biểu tình của Vô Ưu công chúa, gã cười khổ chộp bình kim loại trong tay đưa cho nàng:

- Nhiều xác sâu như thế e rằng đợt săn bắn này không có nhóm thứ hai.

- Vậy mới được.

Vô Ưu công chúa nhận bình kim loại, đắc ý nói:

- Vốn định để ngươi nói tiếng xin lỗi là được, không ngờ ngươi đưa ta luôn Trấn Yêu Bình.

Khương Phong la làng xin tha:

- A! Vô Ưu! Vô Ưu!

Vô Ưu công chúa qua tay ném Trần Yêu Bình cho Tô Kính, cười toe nói:

- Đừng xin ta, cái này ta tặng người.

Tô Kính cầm Trần Yêu Bình, trong phút chốc không biết nên trả lại Khương Phong hay chiếm luôn. Hắn nghĩ thứ này giá trị lớn mấy cũng không đáng để hắn như kẻ bần xin điểm hàng. Nhưng Vô Ưu công chúa tặng Trần Yêu Bình cho hắn, xem như là quà, nếu Tô Kính qua tay đưa trả Khương Phong thì thật ngốc.

Nghĩ đến đây Tô Kính chấp tay nói:

- Cái đó...

Khương Phong nói ngay:

- Tô Kính, ta là hoàng tử, ngươi là bá tước, gọi tên nhau được rồi.

- Khương Phong, ta không thể trả lại cái bình. Đây là Vô Ưu tặng cho ta, về sau ta trả lại ngươi một món pháp khí được không?

Khương Phong cười to bảo:

- Tô Kính, không lẽ ta thiếu pháp khí sao? Nhưng ngươi đã lên tiếng thì thôi, Trần Yêu Bình dù hiếm nhưng không phải không thể luyện chế cái nữa. Ngươi trả cho ta pháp khí không bằng chờ sau khi săn bắn đưa Phá Quân đao không bị hư hao cho ta.

Trên tọa kỵ của các hoàng tử, bao gồm Tô Kính đều treo một hộp đao, bên trong có hai mươi thanh trường đao. Tô Kính phỏng chừng nếu hắn không gặp con mồi quá khó chơi thì sẽ không bị mẻ một cây nào.

Tô Kính không chút do dự gật đầu nói:

- Cũng được, dù sao ta thói quen dùng mâu ngắn.

Khi Tô Kính nói câu đó lòng rất vui mừng, hắn đã nhìn ra thái độ của Vô Ưu công chúa. Hai người có thể thử quen thuộc nhau trước rồi giao lưu, bồi dưỡng cảm tình. Vô Ưu công chúa không có tâm lý kháng cự với Tô Kính, nhưng hắn cũng phải toát ra sức hấp dẫn mới được.

Chỉ có tâm ý tương thông thì không đủ, chuyện tình yêu cần ở chung dần sâu sắc hơn.

Êm đềm triền miên hay nắm tay nhau phiêu bạt, mỗi người một ý. Tô Kính đã mất đi một tình cảm, hắn tuyệt đối không có tình cảm như thời trẻ nữa. Vô Ưu công chúa cười, nhấm mỳ, cách nói năng đều giống người yêu thuở thiếu thời của hắn, nên Tô Kính tuyệt đối không muốn buông tay, có khó khăn mấy cũng muốn thử.

Nếu Vô Ưu công chúa hờ hững với hắn thì thôi, nhưng rõ ràng nàng không ngừng sáng tạo cơ hội cho Tô Kính. Xem ra Vô Ưu công chúa và đám hoàng tộc này có tình cảm rất tốt, nếu Tô Kính tham gia vào, quen thuộc nhau là được đưa vào vòng sinh hoạt của nàng.

Kiếp trước Tô Kính gần bốn mươi tuổi nên hiểu rõ ý nghĩa loại hành động này.

Vô Ưu công chúa thấy Tô Kính đồng ý thì thầm hỏi hắn, Phá Quân trường đao không đáng lọt vào mắt nàng nhưng nó có giá rất cao ở bên ngoài. Một cây đao thế này dư sức đổi một món pháp khí. Vô Ưu công chúa tưởng đầu Tô Kính nghe nàng hình dung cảm thấy trường đao không đáng tiền mới đồng ý.

Lần này giọng Vô Ưu công chúa lạnh thật:

- Khương Phong, ngươi đang tìm đường chết.

Khương Phong thấy nghệt thờ, gãi quay đầu nhìn hơn một trăm binh sĩ ở phương xa, lẩm bẩm:

- Đây, các ngươi nói xem trong những Viêm Thú này có một, hai con biến dị không?

- Khương Phong, ta đang nói chuyện với ngươi!

Quả cầu kim loại trong tay Vô Ưu công chúa từ khe hở bắn ra ánh sáng lạnh như đao luân của Tô Kính, lộ rõ mũi nhọn.

- Vô Ưu, đừng tức giận, ta chỉ hỏi thôi nhưng hắn đã đồng ý, lại đổi ý thì không tốt...

- Nếu ta đổi ý trả lại Trần Yêu Bình cho ngươi thì sao?

- Đương nhiên được!

Khương Phong rất thẳng dây thần kinh, lưỡi câu rõ vậy mà gã cũng lao lên đón.

Vô Ưu công chúa thúc giục:

- Chết tiệt, mau trở về, giữ trận hình! Lại có con mồi!

Tô Kính cũng thấy chân trời mơ hồ phương xa có hai con yêu thú từ từ bay đến. Thể hình của hai con yêu thú làm người giật mình, dù không khủng khiếp bằng Minh Ngự đông hải nhưng cũng dài cỡ trăm trượng.

Đôi cánh to rực cháy ngọn lửa tím, động tác bay thoát trông chậm rì nhưng Tô Kính tính toán nó đã gần đến vận tốc âm thanh.

Sinh vật không đến Kim Đan kỳ mà bay với tốc độ này thì gần như tìm chết, hai yêu thú trên trời là đại yêu Kim Đan kỳ, biết bay, thể hình to lớn thì tất nhiên yêu lực bằng bạc.

Lực lượng trong yêu tộc có liên quan rất lớn với thể hình.

Yêu tộc thể hình nhỏ chưa chắc yếu, nhưng yêu tộc to đùng thì khó đối phó nhất. Yêu thú trong đông hải hờ chút là hơn trăm trượng, dù không phải đại yêu thì một kích có thể đánh chìm tàu chiến bọc thép của đế quốc.

Tô Kính đối diện đại yêu to, lòng thâm suy nghĩ cách đối phó nhưng cảm giác bất lực:

- Đó là cái gì?

- Chiến Mì, thế giới này có sinh vật trí tuệ, Chiến Mì thường được dùng làm tọa kỵ. Sinh vật trí tuệ của thế giới này có xã hội, phe thống trị giống bên Châu Mực chúng ta, gọi là Đại Linh Chủ. Có thể quản lý khu vực lớn bằng một phủ là Tiểu Linh Chủ, muốn khống chế Chiến Mì thì phải là Tiểu Linh Chủ đẳng cấp... yêu ma.

- Yêu ma?

Vô Ưu công chúa đương nhiên nói:

- Không thuộc tộc của ta đều là yêu ma, cứ đặt tên từng loài thật vô nghĩa.

Tô Kính không tiện vỗ tay đồng ý. Áo giáp này có bao tay dán sát, mu bàn tay là vảy kim loại, lòng bàn tay và ngón tay được da yêu thú bao lại, không ảnh hưởng phát ra chân khí nhưng vỗ tay sẽ có tiếng trầm đục.

- Lời này là... Ai nói? Rất có lý.

Tô Kính khen đạo lý đơn giản vậy vì kiếp trước bị rót vào não giá trị phổ thế muốn nhảm tai. Tô Kính cảm thấy không phải tộc ta thì không chấp nhận mới là chân lý, ít nhất thứ hẳn biết đều nằm trong phạm trù này.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 232: Mục đích sẵn sẵn

- Phụ thân của ta nói. Phụ thân bảo trong quốc gia Tà Thần đa số là ma dân, có lời kéo về cũng không ý nghĩa gì, nên trận chiến này là cuộc chiến diệt nước, trừ tính ba mươi năm là còn ngắn. Phụ thân kế hoạch điều này đã trên trăm năm.

Tô Kính thâm giật mình, hình như đương kim bệ hạ muốn giết sạch con dân trong quốc gia Tà Thần, dù không làm tới mức đó cũng không định thu bọn họ vào thể chế Đông Tần đế quốc.

Nếu vậy dù diệt Tà Thần thì người thường trong quốc gia Tà Thần vẫn sống trong địa ngục, không có gì thay đổi.

Đông Tần đế quốc giàu có và đông đúc, không có đất hoang vốn đã là sức hấp dẫn trí mạng với dân chúng quốc gia Tà Thần, quốc sách kiểu đó chẳng khác nào ép đối phương chống cự đến cùng.

Hoàng tử dẫn đầu hỏi Tô Kính:

- Người có luyện tập trận mười người của đế quốc chưa?

Tô Kính lắc đầu nói:

- Ta chỉ luyện tập phá trận nhưng chưa tổ trận bao giờ.

Hoàng tử nói:

- Vậy không được, người mang theo Vô Ưu, còn có Khương Phong, Khương Sở lược trận, xem chúng ta giết hai con Chiến Mi đây!

Hoàng tử giục tọa kỵ, mười thiếu niên nam nữ đã tổ thành trận hình tam giác, một góc nghiêng hướng hai yêu ma bay tới.

Tô Kính cùng nhóm Vô Ưu công chúa lùi xuống, lòng thầm căng thẳng. Đây là hai con yêu ma đẳng cấp đại yêu, trận mười người toàn là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, lẽ ra sẽ bị đối phương nghiền áp.

Tô Kính đang suy nghĩ, hai con Chiến Mi trên trời đã ngừng đầu lên há mồm phun xuống dưới. Máy chục quả cầu lửa bắn ra từ miệng Chiến Mi, không trung rực rỡ như pháo hoa vạch đường cong bay đan chéo nhau.

Quả cầu lửa lòi kéo nhau, tốc độ bay không mau nhưng Tô Kính nhìn rõ hai con yêu ma khổng lồ gần trăm quả cầu lửa tùy thời tăng tốc gấp mười lần. Kiểu lòi kéo thế này hoàn toàn là tích góp lực lượng, đội mười người trước tiên né tránh thì chỉ vô nghĩa, chờ khi quả cầu lửa tăng tốc mới né sẽ có hiệu quả tốt nhất. Vấn đề là nếu quả cầu lửa mãi không tăng tốc thì khó né thoát trong vòng mười trượng.

Mười người ngồi trên tọa kỵ, giờ cao trường cung, lấp phù tiên bắn lên trời. Mười phù tiên công kích kiểu hình tam giác, thấy đằng trước cung mỗi người hiện ra một phù thuẫn.

Tám thuẫn này diện tích khá lớn, bao phủ nguyên người cưỡi ngựa, kéo dài thời gian khá lâu. Mười phù tiên xuyên phá quả cầu lửa, hình thành một hàng bay tiếp.

Khoảng mười lăm giây sau quả cầu lửa đã tan vỡ hết, phù thuẫn mới có dấu hiệu tan biến.

Hoàng tử dẫn đầu lớn tiếng quát:

- Lôi đến!

Trong mây dày đặc trên trời cao một tia chớp rạch phá bầu trời tối tăm. Hai con yêu ma một trái một phải bỗng tăng tốc né sang hai bên, nhưng tốc độ sét đánh làm sao có khả năng bay trốn thoát được. Nếu lòi pháp chậm chạp thì đã không xứng là thuật đạo mạnh nhất.

Trong tình huống bình thường lòi pháp là thuật đạo tính công kích đơn thuần, không có thuộc tính khống chế, dù là cường giả cảnh giới Kim Đan cũng chỉ có thể chọn dùng cách cứng rắn đỡ. Có năng lực tiên tri thì né tránh trước khi đối phương ra tay, biến tướng thoát khỏi lòi pháp tòa định. Chờ phát ra lòi pháp mới né thì đã là thủ đoạn Thiên Tiên.

Lòi pháp ẩn nường trong tầng mây là dùng cách mưu lợi, lòi quang đi dùng liên tục, mấy trăm bóng lòi giáng xuống lưng hai con Chiến Mi, đánh cho chúng rít gào.

Tô Kính trông thấy cảnh tượng làm hắn kinh ngạc, mười hoàng tử hoàng tôn giục tọa kỵ bay lên trời lao hướng hai con Chiến Mi. Mấy trăm bóng ma lòi chỉ làm hai Chiến Mi giảm tốc độ bay, khiến đối phương vận chuyển yêu khí trì trệ. Muốn dựa vào lòi pháp nhỏ yếu đánh chết đại yêu là điều không thể. Dù đại yêu từ bỏ phòng ngự thì những lòi này chưa chắc đánh chết được nó.

Bóng ma lòi chui vào làn da Chiến Mi nổ tung, sinh ra nguyên khí hỗn loạn nghiêm trọng. Hai con Chiến Mi trơ mắt nhìn mười con sâu nhỏ dưới đất thay trường cung thành trường đao, mỗi người tay trái cầm cây chùy sắt nhỏ.

Chùy sắt hình dạng hoa sen, tay cầm và đầu chùy có sợi xích kim loại, dài chưa được hai thước.

Tọa kỵ khoác giáp sắt vốn bay được, Tô Kính không ngạc nhiên, nhưng tốc độ của tọa kỵ quá kinh người. Trong khoảnh khắc hoàng tử dẫn đầu đã đến mặt bên một con Chiến Mi, trường đao lấp lóe hỏa hoa màu đỏ sậm rồi một đao chém xuống. Trên cánh to của Chiến Mi xuất hiện một vết thương dài ba trượng.

Với Chiến Mi thì vết thương này rất nhỏ, nhưng lửa từ miệng vết thương lan tràn đốt vết thương càng kéo càng rộng ra.

Tô Kính cảm đao ngồi ngay ngắn, kính che mắt của đồ linh chiến giáp cho hắn thị giác kỳ lạ, có thể thấy nguyên bầu trời. Dưới bầu trời âm u mây đen dày đặc, trên hai con yêu ma to lớn là mười thiếu niên hoàng thất đế quốc thúc giục tọa kỵ hươu đao chặt chém. Hơn trăm binh sĩ ở dưới đất sau lưng họ tiếp tục tàn sát những Viêm Thú, thờ ơ với chiến cuộc.

Phương trời xa hơn có hàng trăm đốm đen nhỏ bay nhanh đến, trong tai chỉ nghe tiếng yêu ma gầm rống. Người săn bắn Đồng Tàn đế quốc im lặng như Băng Sơn.

Tô Kính cảm giác loại im lặng này rất nặng nề, không kiềm được hỏi Vô Ưu công chúa:

- Những cái đó là gì?

Tô Kính chỉ đốm đen từ xa bay đến.

Vô Ưu công chúa cười nói:

- Là Thuring Thử ăn xác, yêu ma cấp thấp, ít khi công kích sinh vật sống trừ phi nguoi quá nhỏ bé hoặc một mình. Chúng ta có hơn một trăm người, chúng nó sẽ không công kích, là gan rất nhỏ.

- Kỳ lạ, thứ nhỏ yếu vậy cũng có thể sinh tồn ở đây?

Tô Kính đã nhận ra sinh vật trong Thâm Uyên vị diện khá đáng sợ, Viêm Thú hay nào trùng nếu bỏ vào Thần Châu sẽ gây phá hoại đáng sợ.

- Không yêu đan, thịt hôi rình, Thực Thi Ma không kiêng ăn mà cũng chê chúng nó nên tất nhiên sống sót được.

- Mục tiêu của chúng ta rốt cuộc là cái gì?

Tô Kính chỉ tham gia giữa đường, hẳn cảm thấy những người này chắc có mục tiêu sẵn sẵn cố định, không thì tốn thời gian chiến đấu với yêu ma khác nhau tại đây không có nhiều ý nghĩa.

- Tiểu Linh Chủ, từ bình nguyên này đi tới khoảng ngàn dặm sẽ thấy Hỏa Sơn thành bảo, nơi đó có nhiều sinh vật trí tuệ như địa huyết nhân, hắc thổ, song đầu lang ma linh tinh sống dưới sự thống trị của Tiểu Linh Chủ.

- Chúng ta chỉ có bấy nhiêu người mà giết được Tiểu Linh Chủ sao?

Tô Kính không biết cái gì là Tiểu Linh Chủ, nhưng nghe Vô Ưu công chúa miêu tả là biết Tiểu Linh Chủ tương đương đứng đầu một phủ, trong thế giới rộng lớn này thống ngự vạn dặm. Yêu ma dưới trướng Tiểu Linh Chủ chắc cỡ trăm vạn.

Hơn một trăm tinh nhuệ để quốc không thể công phá thành bảo của đối phương được.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Yêu đan (1)

Trường đao dần sát vấy giáp đồ rực, Vô Ưu công chúa đá nhẹ chân trước tọa kỵ. Tô Kính chỉ nhìn một chút khuôn mặt Vô Ưu công chúa, không biết nàng cười cái gì.

Tô Kính kêu lên:

- Công chúa?

Giọng Vô Ưu công chúa kỳ kỳ:

- Ha, sau này nguoi luôn kêu ta vậy sao?

- A, Vô Ưu, ý ta là nếu Tiểu Linh Chủ ở mãi trong thành bảo của mình thì chúng ta làm thế nào?

Tô Kính phỏng chừng sẵn sẵn chỉ trong ba, năm ngày, nếu quá lâu thì không hợp lý.

Vô Ưu công chúa hỏi ngược lại:

- Nếu như là nguoi thì sẽ làm sao?

Tô Kính trầm ngâm nói:

- Chặn đứng đường đi thành bảo, sẽ có quân đội đi ra, tiêu diệt quân đội tra xét thì chắc Tiểu Linh Chủ sẽ rời khỏi thành bảo.

- Ha.

Vô Ưu công chúa xì cười:

- Nguoi thật có lỗi với danh tiếng đã tạo ra.

Tô Kính hỏi:

- Là sao?

- Chặn đường đối với thành phố nhân loại là uy hiếp, người nhìn sinh vật Thâm Uyên có để ý tình hình giao thông không?

Tô Kính hơi xấu hổ, may mà chỉ có cái trán ửng đỏ đã bị mũ giáp che.

- Thế giới Thâm Uyên có điểm chung với thế giới nhân loại như cần gieo trồng một vài thứ, hoặc nuôi dưỡng súc vật. Nơi như vậy gọi là thôn trang, chúng ta đi tai họa thôn trang chắc chắn Tiểu Linh Chủ không ngồi yên, sẽ cho rằng Tiểu Linh Chủ khác đến tấn công. Chúng ta cứ chờ trong thôn trang là được.

Trong đầu Tô Kính nổi lên hình ảnh kỳ cục. Hơn một trăm kỵ binh đế quốc cuồng cười lao vào thôn trang, đuổi già yếu phụ nữ và trẻ em đến quảng trường đầu thôn. Một hoàng tử bỗng cười dâm tà kêu lên: Ôi, Hoa cô nương.

Sau khi các đại binh hiểu ý lời Hoa cô nương ra...

Khụ!

Tô Kính bị sặc:

- Làm vậy không được tốt lắm?

Vô Ưu công chúa hỏi lại:

- Sao không tốt?

- Chúng ta là chiến sĩ, tại sao phải nhằm vào thôn trang?

- Chúng ta không phải chiến sĩ, chúng ta là luyện khí sĩ. Kẻ địch không phải nhân loại mà là yêu ma, yêu ma trốn trốn thì vẫn là yêu ma.

Tô Kính cảm giác có gì kỳ nhưng không cách nào phản bác.

- Thật ra ta cũng không thích như vậy, nhưng thế giới này tốt nhất là từ từ tiêu diệt đi. Thế giới Thần Châu rất gần với thế giới này, nếu không diệt Thâm Uyên, để nó dần trưởng thành ảnh hưởng thiên đạo pháp tắc của thế giới Thần Châu sẽ là tai nạn cho chúng ta.

Tô Kính chợt hiểu gì, hỏi:

- Phải chăng tiêu diệt quốc gia Tà Thần thì thiên đạo pháp tắc của Thần Châu sẽ được nâng cao?

- Là phục hồi. Tà Thần của quốc gia Tà Thần là người từ ngoài đến, thừa dịp thế giới Thần Châu yếu ớt sau khi xâm nhập thì cầm quyền, nếu ở thời đại thượng cổ những Tà Thần đã bị đồ sạch.

Tô Kính chợt hỏi:

- Vô Ưu vì sao tu tiên?

Vô Ưu công chúa thân nhiên nói:

- Không vì sao, phụ thân của ta là hoàng đế tu tiên, nắm giữ tài nguyên tu tiên khổng lồ, chẳng lẽ để ta sau trăm năm chết già sao?

- Nhưng đạo tâm thì sao?

- Đạo tâm? Ta là công chúa đế quốc, ta thích cuộc sống của mình. Ta không theo đuổi đạo tâm gì đó, không thể vĩnh hằng cũng chẳng sao. Ta thích vừa mở mắt ra liền ngắm mặt trời mọc, người bên cạnh đều ở, không hơn.

- Đây thật là...

- Không có chí lớn đúng không?

Vô Ưu công chúa cười nói:

- Phụ thân đặt tên Vô Ưu cho ta vốn là để người không biết lo lắng xa sẽ buồn giận. Con người ta không thích suy nghĩ quá xa xôi, ài, khiến phụ thân thất vọng rồi.

Tô Kính không thấy khuôn mặt Vô Ưu công chúa, nhưng nhớ ánh mắt của nàng khi lần đầu gặp nhau.

Tô Kính nói:

- Nàng không nói thật.

Vô Ưu công chúa tò mò hỏi:

- Ủa? Sao ngươi biết?

Vô Ưu công chúa không nghĩ ra lời nói dối của nàng lưu truyền mười mấy năm ai đều tin nhưng tại sao Tô Kính không tin.

- Nàng không phải người như vậy.

- Thế ta là người ra sao?

- Từ từ rồi ta sẽ biết, nhưng nếu Vô Ưu muốn thì có thể nói cho ta ngay bây giờ.

Vô Ưu công chúa hỏi ngược lại:

- Tô Kính, ta nhớ một năm trước ngươi là công tử bột nổi tiếng trong Ngọc Kinh thành sao bỗng nhiên biến thành thế này? Tô Kính có thể cho ta biết lý do thật sự không?

Tô Kính cười khỏ nói:

- Không thể.

Tô Kính sắp cưới Vô Ưu công chúa, nhưng có lời hấn không dám nói ra.

Vô Ưu công chúa chỉ tay tới trước:

- Vậy mới đúng. Tô Kính, nhìn bên kia xem!

Tô Kính thấy bầu trời phía xa phe đệ tử hoàng gia chiếm ưu thế tuyệt đối, một con Chiến Mi từ trên trời rớt xuống, một con khác chạy trời chết.

Chiến Mi rớt xuống đất đã bị phân giải hai cánh to, dưới đất rực cháy lửa cao hơn mười trượng là phát ra từ Chiến Mi.

Tô Kính thấy ớn lạnh. Lôi pháp bóng ma kéo dài mạnh như vậy, bản chất lôi pháp này là thuật đạo hỗn hợp, chân khí trong người mục tiêu thành nhiên liệu đốt của lôi pháp, khiến lôi pháp không ngừng nổ tung dưới lớp da kẻ địch. Cơ thể kẻ địch mạnh đến mấy hễ muốn phòng ngự tương đương với bổ sung năng lượng chân khí vào trong lôi pháp bóng ma.

Thuật đạo này công kích phạm vi rộng nhưng muốn đến hiệu quả này cần bài bố phù văn dưới đất nữa. Tô Kính nhớ lúc mười đệ tử hoàng tộc bắn cung có phù thuận nổi lên, thì ra phù thuận dùng để dẫn lôi, kéo lôi pháp chính xác nhắm vào mục tiêu trên trời.

Việc này rất bình thường, thuật đạo của luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ công kích khoảng cách rất ngắn, khó bay đường dài. Nếu không có thủ đoạn tổ hợp như vậy thì không thể đối phó kẻ địch cảnh giới Kim Đan được.

Mười người đáp xuống đất vẫn giữ trận hình nghiêm chỉnh, không chỗ công kích được.

Giọng hoàng tử dẫn đầu phát ra từ mũ giáp:

- Có thể lại đây, thứ này chết rồi.

Nhóm Tô Kính đến gần Chiến Mi. Sừng dài trên đầu Chiến Mi đã gãy, trán lõm vào mười mấy chỗ, hiển nhiên bị chùy nhỏ đập lõm. Sau lưng có một vết đao dài, lửa tràn ra ngoài các vết thương, số ít miệng vết thương cơ bắp co giật, thân thể yếu ma mạnh mẽ không cam lòng chết sớm.

Một hoàng tử cầu nhào:

- Xui quá, con khác chạy rồi. Khương Hoàn, tại ngươi đánh quá dốc sức hù sợ con mồi, nếu trong người con Chiến Mi này không có yêu đan thì chúng ta muốn đền tiền!

Hoàng tử dẫn đầu tên Khương Hoàn bắt đầu nói:

- Ai biết thứ này bị kích thích nhưng không phát cuồng, đối diện đám chúng ta lựa

chọn trốn mất.

Khương Phong lên tiếng:

- Vô Ưu, hay là chúng ta đừng chia con mồi.

Tô Kính lấy làm lạ hỏi:

- Bốn chúng ta không làm gì cũng có thể chia phần?
- Tất nhiên rồi.

Khương Phong nói:

- Không có bốn chúng ta lược trận thì Chiến Mi rút xuống đất càng khó đối phó hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234: Yêu đàn (2)

- Thôi.

Khương Hoàn nói:

- Bốn các người có chia phần cũng không được bao nhiêu, nếu con Chiến Mi này có yêu đàn thì có thể kiếm một mỏ.

Tô Kính nhớ ra ban đầu giải quyết con Chiến Mi là mười người bắn một vòng phù tiên, giá thành phù tiên rất cao. Yêu ma Kim Đan kỳ không có yêu đàn thì thịt cũng là tài phú, nhưng bọn họ thấy mình bị lỗ, có vẻ những trang bị này khó phổ cập, chỉ tăng lớp tinh nhuệ trong quân đội mới có.

Khương Hoàn nhìn mọi người, hỏi:

- Ai mở ra?

Phía không xa, hơn một trăm binh sĩ đã giải quyết xong phần lớn Viêm Thú, phù văn kích thích Viêm Thú cũng tan biến. Số Viêm Thú còn sống lúc này biết sợ, liều mạng chạy trốn một hướng khác. Đám lính không truy kích nhưng có mấy chục binh sĩ giờ cung tên bắn ba mươi mấy con Viêm Thú mới chịu ngừng.

Đám binh sĩ không thèm Viêm Thú.

Một hoàng tử đề nghị:

- Để Vô Ưu làm đi, dạo này chúng ta không được may mắn.

Những người khác phụ họa:

- Được đấy, để Vô Ưu làm đi!

Vô Ưu công chúa giờ dao nhảy xuống tọa kỵ, nhảy lên đầu Chiến Mi. Thân thể Chiến Mi dài trăm trượng, cái đầu to cỡ hai mươi trượng như một ngọn núi nhỏ.

Vô Ưu công chúa nhìn quanh huynh đệ tỷ muội, mấy diệt tử:

- Vậy ta mở nhé!

Một hoàng nữ thúc giục:

- Mau xé, mau mau!

Nàng rất muốn biết yêu thú này có yêu đàn không. Thâm Uyên vị diện khác Thần Châu, nhiều yêu thú cánh giới Kim Đan không có yêu đàn, hoặc yêu đàn rất nhỏ không thể đánh đồng với yêu quái ở thế giới Thần Châu.

Hơn nữa yêu thú ở thế giới này khó thuần phục, những yêu ma có trí tuệ càng dễ phản bội. Giá trị duy nhất trong khu vực săn bắn này là cung cấp tài liệu kỳ lạ hiếm hoi không ngừng, còn có thể huấn luyện tử đệ hoàng gia.

Vô Ưu công chúa nghiêm túc dùng ngón trỏ tay trái vẽ một phù văn lên trường đao, niệm:

- Tổ tiên giúp ta, tuyệt đối đừng là cái xác rỗng!

Nói xong Vô Ưu công chúa đâm dao vào giữa hai mắt Chiến Mi. Trường đao tỏa ánh sáng đỏ chói lòa, Tô Kính ngửi được mùi khét nồng nặc, đây là mùi đốt khét xương.

Vô Ưu công chúa xoay tròn trường đao về hình tam giác dưới chân, chiến ủng đá nhẹ làm một miếng xương sọ Chiến Mi bay lên. Vô Ưu công chúa bỏ lại trường đao nhảy vào đầu Chiến Mi.

Mọi người nín thở chờ kết quả, giá trị mười cây phù tiền cao hơn Tô Kính phỏng chừng, bọn họ không muốn khi không bị lỗ.

Khoảng ba phút sau ánh sáng đỏ bắn lên cao, Vô Ưu công chúa nhảy ra khỏi sọ não Chiến Mi, hai tay khó khăn cầm một khối kết tinh lớn. Kết tinh có đường kính hơn một thước, sắp cao hơn cả người nàng.

Kết tinh màu xanh sậm có độ trong suốt cao, bên trong có các kết cấu phù văn kỳ lạ, dường như là quy tắc của thế giới này ngưng kết.

Tô Kính không ngờ yêu đan là như vậy, lỗ tai nghe mọi người hoan hô.

- Ha ha ha! Không ngờ là đại yêu Kim Đan nhị trọng trở lên. Ta đã thấy lạ sao giết khó qua, chân khí sắp cạn kiệt.

Một hoàng tử nhắc nhở:

- Đó là nhờ Vô Ưu may mắn, năm ngoái săn bắn chúng ta diệt con thần binh thú suýt chết hết nguyên đám, kết quả chỉ là cái xác rỗng.

Một hoàng nữ vỗ tay cười to:

- Đúng đúng, Vô Ưu là may mắn của chúng ta!

Vô Ưu công chúa kích động nói:

- Lòi rồi lòi rồi!

Vô Ưu công chúa từ trên đầu Chiến Mi nhảy xuống, đặt tinh thể to dưới đất cho mọi người vây xem.

Tô Kính tò mò hỏi:

- Kim Đan này có tác dụng gì?

Khương Hoàn không biết nên nói cái gì với Tô Kính:

- A...

Tô Kính phân bua:

- Ta thật sự không biết!

- Tô Kính, thứ này là yêu đan trong thế giới Thâm Uyên, khác với bên chúng ta, kết cấu càng giống tiên ngọc hơn nhưng đẳng cấp thấp rất nhiều.

Tô Kính kinh ngạc hỏi:

- Chẳng lẽ có thể làm hạc tâm của chiến hạm bay sao?

- Tám cái của đế quốc thì chắc chắn không được, nhưng chiến hạm trong tay phụ thân của ngươi vừa lúc dùng loại yêu đan này điều khiển.

Vô Ưu công chúa vỗ nhẹ tinh thể to lớn, hớn hờ nói:

- Tô Kính, dù lần này không giải quyết Tiểu Linh Chủ, chúng ta có yêu đan cũng có thể đổi nhiều tài nguyên. Cái này toàn nhờ vận may, bình thường yêu đan của loại Chiến Mi này chỉ có cỡ nắm tay, không đủ cho chiến hạm bay chiến đấu một canh giờ.

Khương Hoàn hòa theo:

- Đúng là ận may, ban đầu gặp Viêm Thú không có giá trị gì ta còn tưởng đợt săn bắn này xui. Tiểu Linh Chủ ở đây rất mạnh, lẽ ra không nên xuất hiện con môi đẳng cấp cỡ này, sớm nên bị Tiểu Linh Chủ thu phục mới đúng.

Một hoàng nữ hỏi:

- Vậy chúng ta còn đi không?

- Đương nhiên đi!

Vô Ưu công chúa nói:

- Nếu có thể sẵn giết một Tiểu Linh Chủ thì ít nhất phụ thân có thể đẩy cánh cửa khu vực sẵn bắn lên thêm ngàn dặm.

Tô Kính lấy làm lạ hỏi:

- Tại sao bệ hạ không ra tay?

- Phụ thân ra tay thì cánh cửa này sẽ bị hủy, lực lượng của phụ thân vẫn thuộc hàng đỉnh trong thế giới này. Vì vậy chúng ta thật sự chỉ sẵn bắn, nếu gặp nguy hiểm mạng sống phụ thân tùy thời sẽ đưa chúng ta về.

Giờ Tô Kính mới hiểu tại sao đám thiếu niên hoàng gia không căng thẳng chút nào, chiến đấu không cần lo lắng cái gì, đơn giản tôi luyện tài nghệ. Tuy huấn luyện như vậy không bằng thử thách trong lần ranh sống chết, nhưng với luyện khí sĩ mỗi lần kiếp số đã có thể tôi luyện tâm chí, không cần giống võ giả phải ra chiến trường mới được.

Tô Kính còn chú ý thấy sau khi giết con Chiến Mi xong lưỡi trường đao ít nhiều gì bị mẻ, không biết phù văn trong đao bị lỏng cỡ nào.

Giết đại yêu đương nhiên sẽ phải trả giá đắt.

- Khụ, các vị, ta cảm thấy chuyện này có gì kỳ kỳ.

Trong đầu Tô Kính suy nghĩ nhiều vấn đề cùng lúc, vừa rồi bọn họ đang hưng phấn nên hẳn không nói ra. Vô Ưu công chúa đã thu yêu đan Chiến Mi vào trang bị không gian của mình, cả đám tỉnh táo rồi Tô Kính mới mở miệng.

- Đương nhiên không thích hợp.

Khương Hoàn nói:

- Ta chưa từng nghe có Chiến Mi biết chạy trốn, có lẽ trên lãnh địa của Tiểu Linh Chủ xảy ra chuyện gì, đi liền biết.

Tô Kính lấy làm lạ hỏi:

- Không phải người điều tra sao?

- Không cần, những binh sĩ này trợ giúp chúng ta thanh lý con mồi giống Viêm Thú, loại không có giá trị vừa lãng phí thời gian. Chúng ta sẵn bắn thì phải tự mình hành động.

Tô Kính cau mày, đám người này không nói sai nhưng vẫn có vấn đề. Bọn họ sống dưới cánh chim của hoàng đế, không có cảm giác nguy hiểm gì trong thế giới này, phát hiện sự việc không bình thường thì tùy tiện đến tìm hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Sức mạnh của hoàng thất

Như thái độ của bảy sư tử, phát hiện đàn dê trước mặt có khác lạ cũng sẽ không sai con chó sẵn đi lên thăm dò trước.

Vô Ưu công chúa thấy bộ dạng của Tô Kính liền hiểu hẳn suy nghĩ gì, cười nói:

- Trước kia không phải như vậy, lần này Khương Lam không đến, nếu không đã để nàng đi điều tra rồi mới quyết định hành động. Chúng ta không giỏi điều tra, còn Tô Kính thì sao?

Tô Kính lắc đầu nói:

- Ta biết nhưng cánh giới quá thấp, vấn đề này không có cách nào giải quyết.

Một hoàng nữ lên tiếng:

- Ta có ý này!

Khương Hoàn là thủ lĩnh, gã ra hiệu hoàng nữ có thể phát biểu ý kiến:

- Nói xem.

- Lần này có thời gian là tám ngày, chúng ta hoàn toàn có thể vòng ra sau Thâm Hồng thành bảo để quan sát rồi quyết định.

Khương Hoàn trầm tư, Thâm Hồng cổ bảo được Tiểu Linh Chủ mục tiêu của cả nhóm xây dựng. Theo kế hoạch ban đầu cách Thâm Hồng cổ bảo năm mươi dặm có một nông trang, mọi người đánh cướp chỗ đó dụ Tiểu Linh Chủ tìm đến là đủ.

Bình thường Tiểu Linh Chủ sẽ phái một đội trăm người đến điều tra, tiêu diệt đội đó rồi Tiểu Linh Chủ sẽ không ngồi yên, chắc chắn tự mình hành động. Phía sau thôn trang toàn là bình nguyên, Tiểu Linh Chủ không giỏi về tốc độ, bay siêu chậm. Bọn họ dựa vào tọa kỵ chạy có thể thoát, xảy ra chuyện cũng không sợ.

Từ phương xa vòng ra sau Thâm Hồng cổ bảo, ở nơi đó trên cao nhìn xuống có nhiều thuật đạo có thể quan sát thần binh bên dưới. Các Linh Chủ thế giới Thâm Uyên cơ bản không biết bày trận pháp có tính chất huyền hoặc.

Nhưng đó là vùng núi, nếu bị chặn đường rất khó tránh đi. Phụ thân giao hơn một trăm cận vệ cho gã, tuy chỉ là quân dự bị nhưng mỗi người rất quý giá, nếu có mất mát coi như sản bản thất bại.

Tô Kính xen lời hỏi:

- Trừ Tiểu Linh Chủ ra không có mục tiêu nào khác thích hợp sao?

Khương Hoàn trả lời:

- Cự ly đều rất xa, đến khi chạy trốn thì bị hao tổn dù là yêu đan mới có được cũng không đủ bù lỗ.

Tô Kính cảm giác quái dị, những hoàng tử nói chuyện giọng điệu làm hắn nhớ đến vài thứ trên Trái Đất.

Tô Kính thận trọng dò hỏi:

- Giết Tiểu Linh Chủ là vì yêu đan sao?

- Đương nhiên không phải.

Vô Ưu công chúa nói:

- Yêu ma đẳng cấp Tiểu Linh Chủ nếu bị giết thì chắc chắn trước khi chết sẽ tán đi yêu đan. Mục tiêu của chúng ta là nhà kho của Tiểu Linh Chủ. Hơn nữa chết một Tiểu Linh Chủ thì trong phạm vi vạm dậm không có uy hiếp khác, xem như càn quét lớn. Phụ thân có thể ung dung đẩy cửa sản bản tới trước, tăng tốc xâm thực thể giới này.

Tô Kính không nhìn ra thế giới này có gì đáng giá, nhưng nếu bị xâm thực nâng cao đẳng cấp thế giới Thần Châu thì là thu hoạch lớn rồi. Thế giới Thần Châu sẽ có nhiều cường giả cảnh giới Kim Đan hơn, thậm chí còn đường phi thăng dễ dàng hơn chút.

Hành động này hình như có ý nghĩa lớn hơn tiêu diệt Tà Thần. Tà Thần không thể tự mình giáng lâm, khu vực khống chế nhân khẩu rải rác, nhiều quốc gia, khó thể phá hoại quy tắc thiên đạo của thế giới Thần Châu. Tô Kính cảm thấy việc tiêu diệt Tà Thần có thể chậm lại chút, lo tập trung hết lực lượng vào những vị diện này tốt hơn.

Nhưng nhớ lại lời Vô Ưu công chúa vừa nói, Tô Kính không rõ tại sao hoàng đế bệ hạ đặt mục tiêu này. Hoàng thất âm thầm xâm thực thể giới khác chắc chắn có đạo lý của nó.

Tô Kính vỗ đầu mình, hỏi:

- Có thể đuổi kịp con Chiến Mi đó không?

Khương Hoàn nghe Tô Kính hỏi chợt hiểu ra. Vừa lên đã đụng một đám Viêm Thú khiến đầu óc của Khương Hoàn chưa kịp bình tĩnh, rìa Thâm Uyên xảy ra khác lạ, rất có thể có nguy hiểm, nếu phụ thân cứu viện thì sẽ đưa mọi người về Thần Châu ngay, trong vòng một năm không thể vào vị diện này nữa.

Không trực tiếp tấn công Thâm Hồng cổ bảo được thì trước tiên đuổi theo con Chiến Mi đó! Chiến Mi đã trốn nhưng trong người mang vết thương lôi pháp bóng ma đánh ra, không giấu hơi thở được.

Nghĩ đến đây Khương Hoàn nói:

- Mọi người tạm bỏ qua việc Tiểu Linh Chủ, đuổi theo con Chiến Mi đi. Dù sao khu vực sinh hoạt của Chiến Mi không hơn hai ngàn dặm, nếu trong vòng hai ngày không đuổi theo kịp thì nghiên cứu việc Thâm Hồng cổ bảo sau.

- Chúng ta không có ý kiến.

Đám thiếu niên hoàng gia lấy Khương Hoàn làm trung tâm, không có xung đột về mặt chỉ huy. Nếu Tô Kính không đưa ra đề nghị thì bắt đầu từ giờ bọn họ đã đến gần Thâm Hồng cổ bảo.

Khương Hoàn dụ giọng trên ghẹo:

- Đi thôi nào, chúng ta đến săn thú chứ không phải nghiên cứu chiến tranh. Chỉ cần cẩn thận đừng để bị con mồi cắn trúng là tốt rồi.

Khương Hoàn giục tọa kỵ bay hướng Chiến Mi chạy trốn.

Tô Kính không ý kiến, hẳn đến đây chỉ để góp đủ số, hẳn lên tiếng vì lo lắng an toàn của Vô Ưu công chúa. Tuy hoàng đế là cường giả đỉnh cao trong thế giới này, không ai khác bằng, nhưng với người tu đạo việc gì cũng có thể xảy ra.

Nếu nguy hiểm nào đó là kiếp số thiên đạo thì hoàng đế bệ hạ cũng khó can thiệp vào.

Mọi người tăng tốc độ đi nhanh hơn, Tô Kính và Vô Ưu công chúa sống vai nhau ngày càng gần.

Tô Kính thấy Vô Ưu công chúa im lặng bèn hỏi:

- Vô Ưu đang nghĩ gì?

Vô Ưu công chúa trả lời:

- Xem lượng tiêu hao của mọi người, nếu chỉ còn hai phần dự trữ thì phải rút lui.

- Lượng tiêu hao?

- Ha, Tô Kính chưa Trúc Cơ nên không thể sử dụng toàn bộ công năng của đồ linh chiến giáp. Miếng che mắt này có chứa trạng thái trang bị toàn đội, đây là bí truyền của hoàng gia. Sau này Tô Kính có biết cũng không được nói cho Tô gia, sẽ hại Tô gia.

Tô Kính gật đầu, hẳn không rảnh trở về Tô gia nói linh tinh. Hoàng đế cho hẳn tham dự vào, đưa tặng đồ linh chiến giáp có lẽ là tin tưởng, nhưng phần nhiều là thăm dò. Nếu hoàng đế muốn giết Tô Kính thì toàn thế giới Thần Châu không ai ngăn cản được, Tiêu Dao Hầu cũng không thể.

- Mỗi người chúng ta có hai mươi thanh Phá Quân chiến đao, một Chấn Sơn chùy, hai bộ đồ linh chiến giáp, một con Yên Vân thú, một cây Xuyên Vân cung, một hộp đựng năm mươi phù tiên. Ha, Tô Kính không sử dụng phù tiên được nên phụ thân đưa cho ta. Túi da bên trong đồ linh chiến giáp có một bình xanh đựng Thần Nguyên đan, có bảy phần đồ ăn nguyên liệu long chi, nếu gặp nạn trong vị diện này thì đồ ăn đủ sống nửa năm.

Tô Kính hỏi:

- Đây là hoàng gia trang bị đúng không?

- Ừ, long chi sau khi ăn khỏi phải uống nước, chúng ta không quá đói bụng cũng không thể sử dụng. Thần Nguyên đan thì nếu ăn năm viên phải rút lui, không thì phụ thân sẽ ra tay. Phụ thân mà ra tay thì cánh cửa săn bắn của vị diện này đóng kín một năm là ngắn, người khác không thể đi vào, rất có thể hại mấy đội khác.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 236: Nguy hiểm ngoài ý muốn (1)

Tô Kính gật đầu. Vị diện này rộng lớn như vậy, hoàng đế bệ hạ muốn chinh phục tuyệt đối không chỉ phái tử tôn của mình đi vào săn bắn là giải quyết được. Với những thiếu niên nam nữ trước mắt vị diện này chỉ là săn săn bắn, với đội khác là chiến trường.

Nếu hoàng đế có nhiều cánh cửa săn bắn, đưa quân đội mấy chục vạn vào mỗi vị diện thì...

Tô Kính nghĩ đến một khả năng, lực lượng thật sự của hoàng đế Đông Tần để quốc đều nằm ở Chu Tước cung và các vị diện này.

Nếu mười hai Đạo Cung và chín gia tộc lớn tạo phản, quân đội trong các vị diện điều về Thần Châu thì sẽ dễ gây nghiêng nát bình định phản loạn.

Hắn còn rất ngây thơ, mười hai Đạo Cung và chín gia tộc lớn sao có thể bị bốn quân đoàn hoàng thất chấn nhiếp được. Quân đội nhiều nhất không đến trăm vạn người, một gia tộc có thể tùy tiện tập hợp số lượng nhiều như thế. Binh sĩ Tiên Thiên kỳ trước số lượng tuyệt đối thì không chịu nổi.

Quân đội chinh chiến trong những vị diện này có lẽ binh sĩ toàn là đẳng cấp cận vệ hoàng gia. Nhân loại hơi yếu chút cũng khó hít thở trong thế giới này chứ nói gì đến chinh phục.

Ý tưởng cưới Vô Ưu công chúa thoát khỏi bị Tô gia uy hiếp có vẻ không đáng tin, nước hoàng gia sâu hơn, nguy hiểm hơn.

Hắn chỉ muốn làm một nhà khoa học chứ không mong chinh phục thế giới, nhưng sao khó quá.

Tô Kính nghiêng đầu nhìn Vô Ưu công chúa, nàng cũng nghiêng đầu nhìn lại, cười với hắn. Dù nàng chỉ lộ ra một chút nét mặt thì Tô Kính cũng thấy rõ ràng.

Tô Kính thuận miệng tán gẫu:

- Vô Ưu, thế giới này thật sự không giống như khu vực săn bắn, ít nhất phải có rừng rậm mới giống.

Vô Ưu công chúa nói:

- Tốt lắm, nếu Tô Kính đồng ý cùng ta, chờ Tô Kính từ Dục châu trở về ta sẽ mang người đi vị diện Yêu Tinh. Yêu tinh trong đó ai nấy khuyhnh quốc khuyhnh thành, sợ là lúc đó Tô Kính không xuống tay được.

Tô Kính cười phá lên, thầm nghĩ có nàng ở bên cạnh thì chắc chắn ta nở xuống tay!

Nhóm Khương Hoàn cố ý để Vô Ưu công chúa và Tô Kính hành động một mình, những người khác đi đằng trước nhất. Nhưng vì đổi hướng, hơn một trăm binh sĩ đến gần theo đuổi mười bốn người Tô Kính chạy nhanh trên bình nguyên.

Tọa kỵ nhóm Tô Kính cười tên Yên Vân thú, trong lòng hắn cảm thấy con này không phải loại yêu thú trong sách mà là yêu vật vị diện khác bị hoàng thất bắt đi huấn luyện.

Có tổng cộng một trăm mười hai binh sĩ, một trăm người đổ thành mười đội gồm mười thành viên. Ngoài ra mười hai người sức chiến đấu càng cao, là người chỉ huy, Yên Vân thú của họ mang theo nhiều trang bị hơn, đi gần nhóm Khương Hoàn hơn.

Tô Kính làm thế tử trong Hầu phủ khi ra vào chỉ mang theo hai tiểu yêu, ở nhà được một đám nha hoàn hầu hạ, ít có cảm giác được tung hô vây quanh thế này. Tô Kính khá thích cảm giác đó, tuy rằng xông pha chiến đấu cũng rất kích thích nhưng khi không cần thiết thì hắn thiên hướng về vùi, tính công thức, làm nghiên cứu lý luận hơn.

Đáng tiếc trong thế giới này Tô Kính đã định trước không thể sống tiêu dao.

Tâm tình của Vô Ưu công chúa khá tốt, Tô Kính biểu hiện vượt mong đợi của nàng. Về tu luyện cảnh giới thì sau khi thành hôn có thể nhanh chóng tăng cao, hơn nữa Tô Kính bây giờ không kém, cảnh giới đỉnh Tiên Thiên kỳ, dù là săn giết Viêm Thú hay phối hợp tổng thể đều không nhìn ra có thiếu sót gì.

Xác Chiến Mi chỉ bị tách lia đơn giản, gỡ xuống mấy khúc xương quan trọng. Rút hết dây gân cộng thêm một cái gan. Tất cả bị bỏ lại, bao gồm da lông vứt trên bình nguyên.

Vô số thương thú ăn xác chết không xoay quanh sau lưng họ nữa, chúng nó từ trên trời sà xuống tranh giành xác Chiến Mi, tiếng rít thê lương truyền xa mấy chục dặm. Mặt đất tĩnh lặng có nhiều con sâu chui lên tham gia vào bữa tiệc này.

Thoạt trông thế giới Thâm Uyên hoang vu, nặng nề nhưng không thiếu sinh mệnh.

Một quan quân ở đằng sau hét to:

- Cẩn thận!

Tô Kính qua miếng che mắt thấy một cái bóng đỏ bay nhanh tới gần màng tang của mình.

Tô Kính chỉ kịp giơ tay, thanh minh chân khí ngưng kết ra một phù lục, tọa kỵ dưới thân hắn bỗng tăng tốc. Không khí bên phải Tô Kính giảm thấp độ ẩm gấp mấy chục lần, một cái bóng xanh lè bị phù lục ảnh hưởng giảm thấp tốc độ, Tô Kính cường ép vận dụng hai mươi lăm tờ phù giấy, bên phải hắn lấp lóe lờ quang.

Các thiếu niên hoàng tộc lập tức đổi trận hình thành hình dạng trắng lười lười, bọn họ nghiêng người, một nửa người rút đao, một nửa nhóm khác đã chuẩn bị xong thuật đạo.

Hai quan quân trong đội cường ép ra lệnh:

- Lui xuống!

Trong mũ giáp của Tô Kính vang tiếng ra lệnh của họ.

Kỳ lạ là Yên Vân thú không xoay người mà nhảy vọt ra sau, như châu châu lướt qua khoảng cách trên trăm trượng. Tô Kính thấy rõ lờ quang của mình ngăn chặn một yêu thú quái dị.

Yêu thú toàn thân đều tràn ngập yêu khí màu xanh, đầu bẹt nhọn, hẹp dài, miệng nằm ở vị trí gần cổ dưới cằm. Hai bên người có cánh ngắn giống vảy cá, bụng có sáu móng vuốt, móng không quá bén. Đuôi đẹp, rìa có răng cưa, khi bay lên tốc độ mau đáng sợ, cắt qua không khí chẳng phát ra chút tiếng động.

Dòng khí bị răng cưa cắt mà sát biến mất trên hoa văn đuôi vảy.

Quan quân thúc giục:

- Là Lạc Xà, xuống ngựa, kết trận!

Khương Hoàn dẫn đầu các hoàng tử nhảy xuống Yên Vân thú, đám lính xông lên từ bên hông con thú lấy các thuẫn nhỏ ra huơ một cái hóa thành thuẫn tháp lớn dày nửa thước cắm phập xuống đất, tạo thành tường vây đơn giản.

Hơn một trăm mặt thuẫn tháp không thể nào hoàn toàn bảo vệ hết cả nhóm, mỗi một khoảng cách tường vây có lỗ hổng lớn.

Tô Kính nhìn nhóm Khương Hoàn lấy các phù lục ra vận dụng.

Các binh sĩ hơn phân nửa không xuống ngựa, bọn họ kết trận đứng chặn khe hở tường vây.

Tô Kính không quá căng thẳng:

- Lạc Xà là cái gì?

Đối với Tô Kính thì chẳng qua là đến đây kiến thức một chút, hoàng đế tùy thời sẽ phái người đến cứu họ.

Vô Ưu công chúa không trả lời Tô Kính, trong tay của nàng cũng cầm sẵn một tấm ngọc phù. Vô Ưu công chúa phát ra thuật đạo, các cây cột đá to lớn nhô lên từ mặt đất, trên cột đá màu xám trắng có mình văn đồ thắm vân vẹo, sinh trưởng, trong phút chốc lấp đầy cột đá. Cột đá cao hơn mười trượng.

Vô Ưu công chúa lấy ra một viên đan dược nhanh chóng nuốt vào, lực lượng phát ra từ phù chú tiêu hao hết một nửa chân khí của nàng.

Từ khe hở trong tháp thuẫn nhìn ra ngoài Tô Kính thấy trong đất đen không biết bao

hiệu Lạc Xà đang chui ra, nhảy búng, bay vọt lên vây quanh nhóm Tô Kính.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Nguy hiểm ngoài ý muốn (2)

Những Lạc Xà này tốc độ cực nhanh, tuy không bằng Yên Vân thú nhưng trong tầm nhìn của Tô Kính đều là loài yêu thú này mấp máy. Cảm giác Lạc Xà phô thiên cái địa như thủy triều ập đến, không thể ngăn cản.

Khương Hoàn dặn Tô Kính một câu:

- Tô Kính, đừng dùng thuật đạo uy lực lớn, lưu giữ chân khí!

Khương Hoàn sắp xếp chiến thuật cho các huynh đệ, trong nhóm Tô Kính là người có chân khí ít nhất, hẳn chỉ là Tiên Thiên kỳ.

Tô Kính gật đầu đồng ý. Dù có long xà chân khí phụ trợ thì Tô Kính không chịu nổi khi phát ra thuật đạo uy lực cường đại.

Vô Ưu công chúa căng thẳng hỏi:

- Tô Kính còn bao nhiêu Ngũ Lôi Định Thân chú?

Tô Kính trả lời:

- Tàn hơn hai trăm bộ, không chế tạo quá nhiều.

Vô Ưu công chúa hỏi:

- Nơi nào sắp bị đột phá thì ngươi phát ra một bộ này, làm được không?

- Không có vấn đề, ta...

- Trước khi Ngũ Lôi Định Thân chú tiêu hao hết Tô Kính đừng làm gì khác. Lạc Xà chỉ là yêu thú Tiên Thiên kỳ, phụ thân không cảm nhận được nguy hiểm, chúng ta phải chống cự hơn một canh giờ mới được cứu viện.

Tô Kính nhìn đàn Lạc Xà vô cùng tận ở phía xa, trêu chọc hỏi:

- Nói vậy chúng ta nên mong trong Lạc Xà có đại yêu cảnh giới Kim Đan?

- Đúng vậy, đừng nói là Kim Đan kỳ, nếu có mấy trăm Lạc Xà Trúc Cơ kỳ thì phụ thân sẽ cảm giác được ngay.

- Sao không có cách nào trực tiếp liên lạc với bộ hạ?

- Thế giới khác nhau, quy tắc khác nhau, thuật đạo muốn làm được điều đó sẽ dẫn đến Linh Chủ cường đại của đối phương. Nếu cánh cửa sân bắn bị phát hiện thì sau khi chúng ta trở về rất khó lại đi vào thế giới này.

Tô Kính nhìn đàn Lạc Xà rậm rạp phía xa, lòng hơi sợ hãi:

- Một canh giờ hơi bị khó.

Vô Ưu công chúa vừa nói vừa phát ra bùa giấy:

- Không sao, cùng lắm bị tổn thất lớn hơn một chút.

Dưới đất bị hóa đá, vì lòng đất tùy thời có Lạc Xà chui ra.

Đám lính chọn vị trí thì chắc là nơi an toàn, nhưng Lạc Xà giỏi thuật bò dưới đất, nhảy vút lên như bay, có thể tạm ngừng giữa không trung trong thời gian ngắn. Nếu không có pháp thuật công kích cự ly xa thì dù đẳng cấp của Lạc Xà thấp mấy mọi người cũng gục.

Tô Kính kiên nhẫn nghe Vô Ưu công chúa cho hắn giải thích thuộc tính của Lạc Xà, càng nghe càng phiền lòng. Hàng này da dày thịt béo, sức sống rất mạnh, nhảm nhất là không có điểm yếu gì, nếu muốn giết chết hắn thì phải băm nát nó ra.

Vì não của Lạc Xà không ở trong sọ não mà giấu trong cột sống, mỗi khúc xương sống có một thứ như phân não. Yêu thú đẳng cấp cao không có kết cấu kiểu này, vì sẽ ảnh hưởng năng lực tu hành bẩm sinh. Lạc Xà là sinh vật cấp thấp, vừa sinh ra là Tiên Thiên kỳ, nếu may mắn sẽ đến Trúc Cơ kỳ. Nghe nói Lạc Xà Kim Đan kỳ sẽ biến thành yêu thú khác, thậm chí thăng cấp thành yêu ma.

Thuộc tính sinh vật của Lạc Xà giống châu chấu trên Trái Đất, nhưng thứ này hầu như không tồn tại ở khu vực có Linh Chủ, dù xuất hiện cũng sẽ bị Linh Chủ tiêu diệt. Hiện số lượng Lạc Xà quanh đây cỡ mấy trăm vạn con, hoặc nhiều hơn nữa, khả năng duy nhất là Tiểu Linh Chủ trong Thâm Hồng cổ bảo hoặc đã chết hoặc chìm trong giấc ngủ say.

Hoàng đế không thể ra tay săn giết mục tiêu trong thế giới này, Tiểu Linh Chủ gặp nạn rất có thể là sinh vật nơi đây làm ra. Nếu mọi người chạy hướng Thâm Hồng cổ bảo có lẽ sẽ gặp một tồn tại khủng bố hơn Tiểu Linh Chủ gấp trăm lần.

Vòng phòng ngự hình tròn đường kính trăm trượng được dựng lên, ban đầu vòng phòng ngự rất nhỏ, Tô Kính nhìn đám binh sĩ cảm thấy thấp có cột đá, tường đá trợ giúp đẩy ra ngoài rồi dùng thuật đạo bày ra tường đá càng rộng hơn.

Trong phạm vi trăm trượng thật ra còn nhiều cột đá, tường đá, vòng phòng ngự lớn như vậy là từng bước mở rộng ra ngoài.

Toàn quá trình chỉ trong mấy phút, nhóm Khương Hoàn đã tiêu hao mấy chục viên đan dược. Trong quá trình có hàng trăm con Lạc Xà vượt qua phòng ngự từ bên trên lao xuống.

Phụ trách hộ vệ là binh sĩ, họ giờ trường đao chém không khí nhanh chóng chém rơi Lạc Xà lao vào vòng. Lạc Xà vịn vẹo người dùng đuôi công kích mục tiêu gần. Những Yên Vân thú lao lên giờ bốn vó giẫm đạp Lạc Xà dưới đất thành thịt nát.

Đám Yên Vân thú đẳng cấp càng cao, lực công kích càng thêm hung hãn, hơn nữa căn bản không sợ đàn Lạc Xà số lượng khổng lồ.

Tô Kính vẫn không ra tay, bởi vì các hoàng tử cũng không hành động, để mặc cho đám Lạc Xà vượt qua vách tường phòng ngự, bọn họ chỉ lo gấp rút dựng công sự.

Bây xong vòng phòng ngự Vô Ưu công chúa mới lấy yêu đan của Chiến Mi khổng lồ ra, dùng trường đao cắt một khối nhỏ cỡ nắm tay giao cho Khương Hoàn.

Khương Hoàn cầm khối nhỏ yêu đan nhảy lên cây cột đá thô to nhất, đặt yêu đan trên đỉnh. Đỉnh cột đá bắn ra ánh sáng trắng bao phủ bốn phía, trong phút chốc ánh sáng bao trùm vòng phòng ngự.

Vô Ưu công chúa khó chịu nhỏ giọng nói:

- Thứ này có thể kéo dài một canh giờ. Tô Kính, nếu sau một canh giờ không giết lùi đám này mà phụ thân không đến cứu viện thì các binh sĩ sẽ phụ trách đoạn hậu, chúng ta từ đường cũ rút về. Khi đó ta không biết có thể bảo vệ an toàn cho Tô Kính được không.

Lần đầu tiên dẫn Tô Kính săn bắn đã ra chuyện như vậy, nếu Tô Kính đã Trúc Cơ thì Vô Ưu công chúa còn chắc chắn mọi người cùng nhau chạy thoát, nhưng hắn chỉ là Tiên Thiên kỳ.

Tô Kính gật đầu. Ánh sáng trắng bao trùm nguyên vòng phòng ngự, có binh sĩ rút hai mươi thuẫn ra khỏi tháp thuẫn, thả ra năm lỗ hồng. Nếu không có những lỗ hồng này thì đám Lạc Xà sớm muộn gì sẽ tìm ra điểm yếu vòng phòng ngự. Giờ có lỗ hồng, tất cả Lạc Xà chỉ lo tấn công vào năm vị trí, ngược lại càng an toàn.

Nhiều binh sĩ lao xuống Yên Vân thú, cõng gánh nặng trên người chúng chỉ để lại yên ngựa, bộ giáp. Binh sĩ leo xuống tọa kỵ lấy ra chút thịt khô cho Yên Vân thú ăn, để

chúng bổ sung thể lực.

Năm lỗ hồng mỗi nơi giữ một đội mười người cộng một quan quân phụ trách ngăn cản Lạc Xà tấn công. Khương Hoàn mang theo đám thiếu niên hoàng thất lấy vũ khí từ trang bị không gian ra.

Tô Kính động ý niệm hỏi Vô Ưu công chúa:

- Vũ khí bình thường có tổn thương lớn đến đám Lạc Xà này không?

Vô Ưu công chúa nói:

- Lạc Xà là cảnh giới Tiên Thiên kỳ, vừa sinh ra đã vậy, phòng ngự cỡ yêu thú Thần Châu. Nhưng năng lực chống cự thuật đạo rất kém, vũ khí bình thường tổn thương chúng nó được, nhưng sẽ rất vất vả khi giết Lạc Xà.

Tô Kính lấy một viên đạn pháo ra:

- Không, ý ta nói cái này.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 238: Chuyên gia vũ khí (Thượng) (1)

Đạn pháo bằng đá, bên trong trống rỗng chứa nhiên liệu bằng rượu thuần và độc dược.

Vô Ưu công chúa nghe Tô Kính giới thiệu tính chất của thứ này, khuyên:

- Bỏ đi, Lạc Xà bẩm sinh không sợ lửa, trừ phi là lửa thuật đạo ngưng kết ra có nhiệt độ cao hơn, còn loại lửa này với Lạc Xà tựa như tắm nước lạnh.

Tô Kính không nản lòng, hẳn mới chỉ thiết tưởng đạn pháo lửa, có rất nhiều cách nâng cao nhiệt độ lửa, ví dụ phân giải thuốc nổ, trừ bỏ chất liệu dễ cháy nổ là có thể nâng cao nhiệt độ đốt nhiên liệu.

Khương Phong tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc lần này không mang chiến xa đến, không thì có thuật đạo liên mỡ pháo bắn Băng Sương phù đạn là có thể giảm chậm tốc độ Lạc Xà, khá an toàn.

Khương Phong chỉ đoán mò, đến thế giới này chủ yếu là săn bắn, mục tiêu nguy hiểm duy nhất là Tiểu Linh Chủ, ai biết khu vực này xuất hiện Lạc Xà.

Giống như nông dân ở thế giới Thần Châu ít khi quan tâm châu chấu, vì châu chấu vừa xuất hiện đế quốc sẽ phái luyện khí sĩ đi tiêu diệt. Từ khi dụng nước đến nay đất đai của Đông Tàn đế quốc chưa từng có nạn châu chấu.

Cho nên lần này săn bắn không mang theo chiến xa, chiến xa là vũ khí ít nhất phải có biên chế năm trăm người mới được trang bị, săn bắn quy mô nhỏ mang theo chiến xa không có ích gì.

Tô Kính nói một câu hấp dẫn mọi người tụ lại:

- Nếu là chiến xa chở nó thì ta có một chiếc.

Một hoàng tử không biết hình dung như thế nào:

- Tiêu Dao Hầu thật là...khí phách.

Một chiếc chiến xa? Nó chiếm không gian lớn cỡ nào, để mở ra trang bị không gian lớn như thế cho Tô Kính chắc chắn là đặc chế hoặc đạo khí đặc biệt. Hoàng tử vốn định nói là giàu, nhưng người có tiền chưa chắc có thực lực khiến Tô Kính tùy thân mang theo chiến xa.

Tô Kính không biết rằng vòng tay của hắn là loại kỳ lạ trong đạo khí, tính an toàn rất kém nhưng không gian chứa vật thể thì khiến người trở mất.

Vô Ưu công chúa thúc giục Tô Kính:

- Mau lên đi!

Các huynh đệ của nàng mang theo hơn một trăm binh sĩ phòng ngự công kích của Lạc Xà suốt một canh giờ? Đó là kết quả về mặt lý luận, chỉ dùng thuật đạo mô phỏng luyện tập, Vô Ưu công chúa không chắc có thể phòng ngự một canh giờ nổi không. Điều này thành lập trên cơ sở không ai sai sót, bên Lạc Xà không xuất hiện yêu thú khác.

Đáng mừng là mặc dù Lạc Xà hung tàn nhưng trí lực quá thấp, tương đương với côn trùng. Lạc Xà chỉ dựa vào bản năng và hành vi quần thể để sinh tồn, nơi chúng đi qua sinh vật dưới Kim Đan không thể chống cự bị Lạc Xà ăn mất rồi sinh ra nhiều trứng nhét sâu xuống lòng đất, chờ lần sau bùng nổ.

Tô Kính lập tức lấy bốn bánh xe ra khỏi vòng tay, phớt lờ ánh mắt quái dị của mọi người, hắn lấy các linh kiện chiến xa ra chất đống chiếm khoảng trống mấy trượng.

Đôi tay Tô Kính nhanh chóng lắp ráp linh kiện chiến xa, mỗi khi hai linh kiện gắn vào nhau hắn sẽ phát ra một chút chân khí kích phát phù văn có trên linh kiện. Sau đó hai linh kiện khít chặt vào nhau như vốn chỉ là một thể.

Chưa đến ba phút Tô Kính đã lắp xong chiến xa. Đám người Vô Ưu công chúa hơi kính nể Tô Kính. Tách rời rồi lắp ráp chiến xa để quốc không khó, lúc thiết kế chiến xa đã có tính năng như vậy. Nhưng tách rời thì dễ như Tô Kính chẳng khác nào thiết kế lại chiến xa. Sau khi tổ hợp độ cứng của chiến xa càng mạnh, có thể chịu đựng vũ khí hạng nặng trùng kích.

Trận pháp thuật đạo trên chiến xa không thiếu cái nào, Tô Kính lấy ra một đồng linh kiện bắt đầu lắp ráp xa nổ kiểu hàng loạt. Bên dưới xa nổ có một hộp máy to, động lực bên trong là một yêu thú loài nhện phun tơ, bánh xe quán quanh, khi kéo đến giới hạn dài nhất thì qua truyền động lực treo trên các bánh răng, cung cấp động lực bắn cho ống nổ.

Tơ nhện kéo căng, động lực hoàn toàn giải phóng có thể bắn ra mấy ngàn mũi nổ tiễn. Hộp nổ của chiến xa để quốc mẫu tiêu chuẩn là hai trăm nổ tiễn, có thể bắn hết trong một phút rưỡi.

Mọi người nhìn Tô Kính lấy nhiều thứ ra, Khương Hoàn nói ngay:

- Ai có được tề thích hợp mau bơi lên nổ tiễn!

- Ta có!

- Ta có Khô Tâm độc, phải thấy máu mới được!

Khương Hoàn gần như rống to:

- Ai có thể làm mũi tên càng sắc bén?

Vì Khương Hoàn thấy lấy ra từng bó nổ tiễn, nổ xa không thể nào tiêu diệt hết Lạc Xà nhưng dư sức phong tỏa năm khe hở. Nổ tiễn của Tô Kính là mũi tên tinh cương, hầu như chỉ bắn một lần, phần mũi tên bén là cương thiết tốt nhất.

Vậy là đủ rồi, cộng thêm thuật đạo thuộc tính sắc bén cơ bản có thể bắn thủng lớp da dày của Lạc Xà.

Trên bầu trời vẫn có Lạc Xà không ngừng thử xuyên qua bình chướng hình thành từ ánh sáng trắng. Nhưng xuyên qua ánh sáng trắng rồi người Lạc Xà bốc khói trắng, trong phút chốc người cứng ngắc, bị Yên Vân thú dễ dàng đập nát. Sau khi chết mấy trăm con Lạc Xà thì không con nào thử đường trên không nữa.

Binh sĩ canh giữ năm lỗ hồng đằng trước tăng lớn áp lực.

Khương Phong lấy làm lạ hỏi:

- Tô Kính, sao ngươi tùy thân mang theo nhiều quân giới vậy?

Mang theo nổ xa còn dễ giải thích, mọi người nhìn là biết Tô Kính dùng nổ xa để nghiên cứu, xe có nhiều tật xấu. Nhưng cơ bản thiết kế đã hoàn thành. Đồng nổ tiễn là vật tư trong quân bình thường, không có dấu hiệu bị cải tạo.

Tô Kính trả lời:

- Vừa lúc gom một mớ, ta muốn cải tạo mũi tên, đã làm hỏng mấy ngàn cây.

Đúng là Tô Kính có nghiên cứu cải tạo mũi tên, hắn cảm thấy chuyện này rất thú vị.

Hình dạng tiêu chuẩn tên để quốc là tam giác, có ba mặt, mỗi mặt nếu đều thêm phù văn thì là phù tiễn. Tô Kính cảm thấy có rất nhiều chỗ có thể cải tiến, ví dụ mặt bên rộng, tăng thêm phù văn trong lỗ thủng có thể nâng cao tầm bắn của nổ tiễn gấp mấy lần, có thể không chế độ chính xác và quỹ tích bắn.

Đừng nói nonsense, thời đại trên Trái Đất đã có thể cải tạo viên đạn đơn bình, để viên đạn bay đường cong. Có vì tính đơn bình có thể tính đường đạn đạo, bắn chính xác nhất.

Khurong Phong lại cảm thán rằng:

- Người không đi Luyện Khí Ti của hoàng gia thật đáng tiếc.

Tò Kính phớt lờ Khurong Phong, vào Luyện Khí Ti của hoàng gia là không thể từ chức, có quá nhiều cơ mật ở bên trong. Bắt đầu có người bồi độc lên bó nonsense, tâm độc là môn kỹ thuật, phải tiết kiệm độc được vừa khiến chất độc kéo dài lâu chút, nhưng giờ không sao, quan trọng nhất là tránh cho thương vong.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239: Chuyên gia vũ khí (Thượng) (2)

Đã lấp xong nonsense, mọi người đẩy xe tới trước, trên xe đặt ba hộp nonsense, hai bên có cơ quan khổng lồ. Nonsense có thể bắn sáu trăm nonsense trong vòng năm phút, hiệu quả không thể bắn một đợt, trong khe rãnh theo thứ tự một giây bắn sáu cây nonsense.

Ánh sáng thuật đạo lập lòe chớp tắt, từng cây nonsense tầm độc, đại khái kéo dài độc tính hai, ba canh giờ. Chiến sĩ ở phía trước ngăn chặn Lạc Xà bắt đầu bị thương.

Chết chắc, tốc độ của Lạc Xà quá mau, đám chiến sĩ phối hợp với nhau chẳng qua là mười người chặn một lỗ hổng, nếu lỗ hổng quá ít thì Lạc Xà thả dùng thân thể trùng kích ánh sáng trắng chứ không đi con đường nhân loại thiết kế bên dưới.

P phía trước trận mười người, binh sĩ phụ trách vị trí phong thi không bị thương, cứ lo tập trung đốc sức là được. Binh sĩ yểm hộ hai bên phong thi mới chịu áp lực lớn nhất, hai Lạc Xà xông vào đường hầm chỉ có hai kiểu công kích, dùng đầu nhọn đâm hoặc cái miệng dưới đầu cắn xé. Thoạt trông yêu thú nhỏ yếu nhưng phối hợp với nhau thì siêu mạnh, số lượng vô cùng vô tận. Chỉ có cường giả cảnh giới Kim Đan là có thể dựa vào tốc độ cao hơn chúng nó để sống sót.

Số lượng nonsense như muối bỏ biển đối với Lạc Xà, giờ khó khăn cho mọi người là chỉ có một trăm binh sĩ, muốn chiến đấu cường độ cao thì phải có đủ người thay phiên. Nếu nơi này có năm trăm người thì Khurong Hoàn không lo chút nào.

Chiếc nonsense này trợ giúp bọn lính điều tiết nhịp phòng ngự.

Có năm binh sĩ chạy lại nhận nonsense, Tô Kính yên lòng lùi xuống. Nhóm Khurong Hoàn tụ lại với nhau, thỉnh thoảng dùng thuật đạo giúp đỡ binh sĩ đằng trước.

Đám lính thâm sợ, biết chết chắc nhưng không ai lùi lại. Trong thế giới này người có đầu hàng chỉ vô nghĩa, đối phương là yêu thú, yêu ma cần thực vật, sau khi đầu hàng chẳng qua người vào nồi muện chút.

Chiến xa được đặt vào chỗ, tình huống lập tức đổi khác. Lạc Xà mạnh mẽ trùng kích nhưng bị nonsense phản ích, cách một thời gian chúng nó sẽ tan tác. Mấy chục nonsense liên tục bắn ra, thoạt trông uy lực không lớn nhưng vì đường hầm không rộng, nonsense có gia cố thuộc tính sắc bén thường sẽ ghim xuyên qua mấy con Lạc Xà mới ngừng thể đi.

Lạc Xà bị thương trúng độc bắt đầu phát cuồng công kích đồng bạn bên cạnh.

Đám người Khurong Hoàn thở phào nhưng không thả lỏng. Lạc Xà quá đông, chúng nó công kích liều lĩnh vứt bỏ mạng sống, nếu cần trúng áo giáp binh sĩ sẽ tăng thêm mấy vết thương bên ngoài áo giáp. Đây là áo giáp tinh cương đã trải qua thuật đạo luyện chế, vị trí giống nhau bị công kích trên ba lần sẽ bị hỏng, giáp nhẹ bên trong không ngăn được răng của Lạc Xà.

Đây đã là áo giáp đồng phục tốt nhất của đế quốc, chỉ thua cái các hoàng tử mặc một chút.

Muốn dựa vào áo giáp dày nặng giết ra đường máu từ trong mấy trăm vạn Lạc Xà trốn về cửa sân bắn thì hơi không thực tế.

Tô Kính không rảnh rồi, hần không ngừng lấy ra đủ loại linh kiện từ vòng tay, lắp ráp chúng nó. Lực phòng ngự của Lạc Xà thấp hơn hần nghĩ, phiền phức duy nhất là không sợ lửa.

Trong thuật đạo uy lực mạnh nhất là lôi pháp nhưng tiêu hao rất lớn. Thứ hai là thuật đạo hỏa hệ, hiệu quả quá kém khi đối phó với Lạc Xà. Hình như thuật đạo kim hệ là thứ khắc chế Lạc Xà, con Lạc Xà không có vảy, chỉ có lớp da dày, thuật đạo thuộc tính sắc bén tổn thương nó rất lớn. Thuộc tính xước rách trên trường đao của đám lính phát huy cực kỳ hoàn mỹ.

Chỉ vài phút Tô Kinh đã lắp ráp xong vũ khí trong quân đế quốc: Lư Kim pháo.

Lư Kim pháo không phải vũ khí hạng nặng, nhưng đó là một loại trang bị thuật đạo do Đạo Binh Ti nghiên cứu chế tạo, có thể bắn đạn pháo xa hai dặm, nổ tung ở độ cao định sẵn, rải chông sắt.

Đây là vũ khí khai phá nhằm vào kẻ địch. Kỵ binh trên thế giới này rất mạnh mẽ, cách đối phó kỵ binh trên Trái Đất không dùng được. Khe rãnh sâu mấy thước? Kỵ binh nhảy một phát là qua, trừ phi người đào hào cực kỳ phức tạp, rộng hẹp không đồng đều mới giảm tốc độ kỵ binh được.

Chông sắt trên Trái Đất vô hiệu với yêu thú, chiến mã của thế giới này. Vì vậy chông sắt này là đặc chế, có mấy loại thuộc tính đặc biệt như sắc bén, đau đớn, xé rách.

Vì là hàng giá thành thấp nên thuộc tính bám vào chông sắt chỉ có hiệu quả mấy canh giờ, bình thường lưu trữ trong đạn pháo để giữ thuộc tính.

Bộ binh sợ nhất hai cánh gấp trùng kích, một khi phát hiện kỵ binh phe địch tới gần thì sẽ bắn Lư Kim pháo rải chông sắt, đây là chiến thuật trên bình nguyên.

Vì thế giới này có pháp thuật nên lực phòng ngự của khinh kỵ binh rất mạnh, thiết kế chông sắt chuyên nhằm vào tọa kỵ, hễ đạp lên thì móng của yêu thú cũng sẽ rách toạc, cực kỳ đau nhức, lăn lộn đầy đất.

Vết thương này yêu thú sẽ tự lành sau vài ngày, vấn đề là trên chiến trường không có người cho người thời gian vài ngày. Tuy chông sắt này mắc tiền, khác với nổ tiền, có thể nhặt chúng nó về dùng lại hay biến hình thành mấy cục chướng ngại.

Tô Kinh thay đổi chông sắt rất nhỏ, lợi dụng lực lượng động đất khiến chông sắt cách hơn mười giây sẽ nhảy một cái dưới đất khoảng cách ngắn. Làm vậy thì kỵ binh địch càng khó đề phòng hơn, kỵ binh kỹ thuật tốt mấy cũng sẽ bị trúng chiêu.

Nếu như không phải trọng kỵ, chân ngựa không có dụng cụ phòng ngừa thì chông sắt này sẽ ngẫu nhiên gây ra tổn thương.

Khi Vô Ưu công chúa thấy Tô Kinh lấy chông sắt ra thì ánh mắt nàng thay đổi. Hình như Tô Kinh rất có tài thiết kế vũ khí, đúng, cảnh giới của hắn thấp nhưng đầu óc rất tuyệt. Thay đổi vũ khí là điều cực kỳ khó khăn, Đạo Binh Ti đế quốc nghiên cứu chế tạo định hình nhiều trang bị trên trăm năm, mọi người không nghĩ ra làm sao thay đổi nữa.

Hết cách, đế quốc quá mạnh, xung quanh không còn kẻ địch, mấy thứ này chỉ để dự trữ. Đối phó người trên Hoang nguyên có đáng dùng những vũ khí này không? Trang bị chính quy của biên quân có thể giải quyết vấn đề.

Nhưng tây chinh thì khác, kẻ địch là tín đồ của Tà Thần, có rất nhiều tà thuật sư trợ trận. Nếu như vũ khí không đủ đẳng cấp cao sẽ mất tác dụng binh sĩ rất lớn.

Đối với Đông Tần đế quốc tổn tiền không thành vấn đề, mạng người mới là quan trọng nhất.

Từ khi đế quốc dựng nước nhân khẩu hơn tám ức bành trướng lên sáu mươi ức, mang đến ích lợi lớn vô cùng. Thiên tài tu đạo không ngừng nổi lên, hoàng gia, mười hai Đạo Cung, chín thế gia có thể kén chọn sản lộc đệ tử.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 240: Chuyên gia vũ khí (Hạ)

Nhân tài là quan trọng nhất, Đạo Binh Ti đế quốc thiết lập là vì vậy, luôn không ngừng đổi mới vũ khí. Thật ra trang bị quân đội bình thường vốn là vũ khí kiểu mẫu trước kia của bốn quân đoàn tinh nhuệ.

Thiên phú thiết kế vũ khí của Tô Kinh đã là đẳng cấp đại sư, có lẽ nên cho hắn vào Luyện Khí Ti của hoàng gia.

Vô Ưu công chúa hé môi nhưng không thốt nên lời. Khương Phong không chỉ một lần đề nghị Tô Kinh vào Luyện Khí Ti nhưng hắn đều từ chối, điều này nói lên cái gì?

Chứng minh Tô Kinh không muốn vào chỗ đó. Người trong Luyện Khí Ti nhận được tôn trọng nhưng không thể rời khỏi Ngọc Kinh thành, chỗ đó còn tính phối phận, tuổi nghề. Tô Kinh đi Luyện Khí Ti phải làm từ tầng dưới chót nhất, mòn mỏi đến ngày có thể ra lệnh ít nhất trên trăm năm.

Tô Kinh là người Vô Ưu công chúa sẽ gả cho, tương lai của nàng tuyệt đối không ở lì trong Ngọc Kinh thành làm công chúa mãi mãi. Có nhiều huynh đệ tỷ muội, trong số người phụ thân thích Vô Ưu công chúa là người duy nhất được phong vì nàng không chịu cô đơn.

Nếu Tô Kinh vào Luyện Khí Ti của hoàng gia thì Vô Ưu công chúa cũng sẽ bị cột lại trong Ngọc Kinh thành.

Nhưng không kéo hẳn vào là mất mác của hoàng thất!

Trong phút chốc Vô Ưu công chúa rất khó xử. Nếu nàng chịu hy sinh, xin Tô Kính vào Luyện Khí Ti thì chắc chắn hẳn sẽ đồng ý, nhưng nàng còn không muốn thì tại sao phải bắt ép hẳn?

Vô Ưu công chúa nhớ lời phụ thân nói với mình, cuối cùng đành xuống suy nghĩ này, lặng lẽ giúp Tô Kính lắp ráp Lưu Kim pháo.

Tô Kính hơi tò mò bởi vì Lưu Kim pháo kết cấu quá đơn giản, cự ly bắn rất ngắn, không cần quá mức chính xác, Vô Ưu công chúa không thể giúp được gì cho hẳn. Vô Ưu công chúa quen thuộc tính năng loại vũ khí này nhưng khi lắp ráp thì luống cuống tay chân. Có điều Vô Ưu công chúa chịu làm việc cùng hẳn nên Tô Kính không đuổi nàng đi.

Dù áo giáp đồ che toàn thân Vô Ưu công chúa nhưng mỗi đường cong, biểu tình của nàng hiện rõ trong lòng Tô Kính.

Tô Kính muốn cười, cái này gọi là khó nén ý dâm sao?

Dựa vào năng lực Lục Đạo Thần Giám khiến Tô Kính có thể từ Vô Ưu công chúa cả người mặc giáp đổi thành bộ dạng mặc váy dài, nếu người khác cũng có loại năng lực này thì làm sao được?

Hai người suy nghĩ lung tung, bất giác khoảng cách của Tô Kính và Vô Ưu công chúa kéo gần lại. Cùng nhau làm việc là cách tốt để tăng tình cảm, huống chi là nguy hiểm từng phút giây như bây giờ.

Ráp xong Lưu Kim pháo, Tô Kính chỉ có trên dưới một trăm đạn pháp, một đồng chông sắt nhưng không thuộc tính. Bộ đặt Lưu Kim pháo không phải nòng pháo mà là rương gỗ hình vuông, bên trong có màng da rương theo cơ giãn bắn đạn pháp ra ngoài. Làm vậy để người thường cũng có thể sử dụng Lưu Kim pháo, không nhất định phải là chân khí kích phát, càng không cần thuật đạo phụ trợ.

Trong hòm có bánh răng, dây treo, căng miếng da ra là được. Miếng da này rất quý giá, tách ra từ phần mềm dẻo nhất trong người yêu thú rồi dùng thuật đạo luyện chế.

Các viên Lưu Kim đạn pháo bắn ra, những đạn pháo nổ tung giữa không trung rải đầy chông sắt màu đen trong vòng mấy trăm trượng bên ngoài năm đường hầm.

Áp lực phòng thủ giảm bớt nhiều. Có nhiều Lạc Xà đập trúng chông sắt móng vuốt rách toạc, vết thương không nghiêm trọng, không nguy hiểm mạng sống nhưng được tê đau đớn làm chúng nó không thể có hành động công kích gì thêm nữa.

Lạc Xà lăn lộn đầy đất không cản trở đồng bạn, Lạc Xà nhảy vút lên như bầy, nhảy vọt một cái xa nhất cỡ mấy chục trượng. Thể hình Lạc Xà to cỡ chó đất, nếu không phải số lượng quá nhiều thì một mình Tô Kính có thể xử hàng trăm con.

Thế cục bớt căng thẳng, Khương Phong bu lại chen ngang giữa Vô Ưu công chúa, Tô Kính.

Khương Phong không sợ vì không thấy sắc mặt Tô Kính, hỏi:

- Tô Kính, ngươi còn vũ khí nào khác không?

- Có nhưng mà...

Khương Phong sốt ruột hỏi:

- Nhưng mà sao? Chỉ cần đám binh sĩ này không chết thì tiêu hao nhiều cỡ nào phụ thân cũng sẽ bổ sung lại cho ngươi!

Tô Kính không ngờ binh sĩ đi theo sẵn bắn được đài ngộ như thế. Nhưng cũng bình thường, Tô Kính không biết đám lính này có cảnh giới thế nào, sức chiến đấu thì một sĩ binh chắc chắn cỡ bằng một đỉnh Tiên Thiên, mười binh sĩ là trình độ mười luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ.

Đây là trang bị áo giáp mang đến hiệu quả, càng không nói đến đám Yên Vân thú đều có năng lực tự chủ chiến đấu.

Đổi lại là Tô Kính cũng sẽ không sử dụng binh sĩ như vậy làm tốt thí.

Tô Kính trả lời làm Khương Phong học máu:

- Vấn đề không phải là tiền, có nhiều vũ khí ta không có năng lực thêm vào thuật đạo, chỉ có bán về...

Đúng rồi, Tô Kính chỉ là luyện khí sĩ Tiên Thiên kỳ. Đạo Binh Ti nghiên cứu ra trang bị cơ bản phải là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ mới có thể luyện chế cái tạo, cảnh giới của Tô Kính quá thấp là chuyện bất đắc dĩ.

Hiện giờ cần nhất là vũ khí có sức sát thương quy mô lớn, khi luyện chế khá rắc rối, phải có mấy ngày mấy đêm mới xong. Nhưng giờ đang cần tranh thủ một canh giờ, không ngần ngại thì liều mạng rút lui.

Hai quan quân đứng trên một cây cột đá quan sát địch tình phía xa. Thế giới này có kính viễn vọng nhưng hiệu quả nhìn xa không bằng miếng che trên mũi giáp.

Đột nhiên một quan quân khom người rút một thứ ra khỏi giày che đằng trước miếng che mắt, cẩn thận xác nhận sau đó kinh kêu:

- Nguy rồi, có yêu ma xuất hiện!

Cái gọi là yêu ma giống nhân loại trên Thần Châu, là sinh mệnh có trí tuệ.

Yêu ma ở thế giới Thâm Uyên có hệ thống xã hội, xây dựng chế độ quân đội. Yêu ma cường đại giống Tiểu Lĩnh Chủ dưới trướng có mấy trăm vạn binh sĩ không lạ.

Khurong Hoàn nghe thế lập tức nhảy lên cây cột đá nhìn ra xa, các Lạc Xà ở phía xa chạy tán loạn không áp sát phe mình nữa. Hướng Lạc Xà chạy trốn bụi bay mù mịt, một quân đội từ từ đến gần.

Đằng trước quân đội là hai yêu ma cao hơn năm thước, toàn thân tỏa ánh sáng đỏ máu xua tan vô số Lạc Xà. Tuy Lạc Xà khó chơi nhưng chúng nó tuân theo quy tắc thế giới của mình, không dám vây công cường giả thế giới này. Hai yêu ma có cảnh giới Kim Đan, đòn công kích từ Lạc Xà chỉ như gãi ngứa.

Vô Ưu công chúa không nhảy lên, nằng đứng dưới cột đá hét to:

- Bao nhiêu Kim Đan?

- Chờ chút!

Khurong Hoàn kiên nhẫn quan sát quân đội yêu ma tổ hợp, số lượng gần ngàn!

Giọng Khurong Hoàn run run:

- Ít nhất sáu Kim Đan, phỏng chừng có một Kim Đan nhị trọng, là ma Tướng!&

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 241: Không ai cứu viện (1)

Khurong Hoàn không sợ Ma Tướng mà vì Kim Đan của thế giới này xuất hiện, quân đội đến nhưng tại sao phụ thân không cảm ứng được?

Nếu như bị hơn một ngàn quân đội bám lấy, sau đó kẻ địch càng mạnh nữa kéo đến mà phụ thân vẫn không cứu viện thì mọi người sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Lạc Xà điên cuồng chạy trốn, quân đội chậm rãi đến gần. Khurong Hoàn biết sợ hãi chỉ vô ích, đành dùng thuật đạo ghi lại hình ảnh, lợi dụng công năng chiến giáp phát hình cho mỗi người.

Sắc mặt hai quan quân rất khó xem nhưng bắt đầu ung dung bài bố, Tô Kính không thể nhìn thấu động tác của họ có ý gì.

Lúc này nhóm Vô Ưu công chúa không rảnh e ngại tiêu hao chân khí, bắt đầu dùng thuật đạo chữa trị cho binh sĩ bị thương để lấy lại sức chiến đấu ngay. Đám lính dùng tháp thuẫn chặn lại lỗ hổng, xoay người lên Yên Vân thú, treo các loại trang bị lên lại.

Nỗ xa thay hộp nỗ mới, hai Yên Vân thú bị kéo riêng lẻ ra kéo nỗ xa sau lưng.

Từng mệnh lệnh được tuyên bố, qua miếng che mắt trên mũ giáp Tô Kính thấy hai quan quân chỉ huy. Tô Kính nhìn mà giật mình, hai quan quân một người chỉ huy mỗi binh sĩ quy tắc sử dụng vũ khí, làm sao phát ra công kích nhằm vào chủng tộc kẻ địch. Một quan quân khác tuyên bố mệnh lệnh, nếu cần rút lui thì phải có người đoạn hậu, gã đang chỉ dẫn thứ tự đoạn hậu, ai đi làm chuyện này cơ bản chết chắc.

Tô Kính không thấy biểu tình của đám binh sĩ, chỉ nghe từng tiếng đáp lại phát ra từ mũ giáp.

- Rõ!

- Tuân lệnh!

Trong lòng Tô Kính có cảm giác không nói nên lời. Đám binh sĩ này giống quân nhân từng bảo vệ hắn, không oán không hối hận. Trong tiếng đáp không có chút miễn cưỡng, chỉ có thông dong, bi tráng.

Hai quan quân hơi sợ, bọn họ không sợ chết, thật ra người chết cuối cùng là họ. Nếu cần đoạn hậu thì hai người sẽ không chút do dự. Nhưng đám hoàng tử này được hoàng đế bệ hạ thích nhất, là quân cờ bồi dưỡng rất nhiều năm, kế hoạch nhiều năm.

Khương Hoàn lớn tuổi nhất đã tám mươi mấy nhưng vẫn ức chế cảnh giới ở Trúc Cơ kỳ, nếu thành tựu Kim Đan sẽ một bước lên trời ngay.

Tô Kính không kiềm được đặt câu hỏi:

- Vô Ưu, những yêu ma cũng không sợ lửa sao?

Xem ra hẳn phải lấy ra vũ khí mật nghiên cứu chế tạo ra nhóm đầu tiên, không thì đành nhìn đám binh sĩ đoạn hậu cho hấn rồi lần lượt chết.

Vô Ưu công chúa đang thay một số trang bị cộng thêm tính năng trên áo giáp, nghe Tô Kính hỏi bàn bảo:

- Ta cũng không rõ, nhưng yêu ma ở thế giới Thâm Uyên đa số thuộc tính hỏa. Dùng thuật đạo thuộc tính hỏa công kích chúng thì tự hiểu uy lực thế nào.

Tô Kính hít mũi hỏi:

- Vậy lúc yêu ma hít thở cũng giống nhân loại sao? Có sợ nghẹt thở không?

- Nhiều yêu ma có thể sinh tồn dựa vào độc khí, có một số ít một tháng không hít thở một lần. Nhưng nếu ngửi hơi đốt sạch không khí thì chúng sẽ hôn mê.

- Vậy tóm lại vẫn phải tự tay chém

Tô Kính phát hiện đám yêu ma sức sống dẻo dai, là một câu hỏi rất khó giải, về sau tây chinh có khi nào gặp kẻ địch như thế không?

Kẻ địch địch nhân, nếu cường địch là người thì dễ giải quyết, nhưng yêu ma không phải con người, không sợ lửa, không sợ thiếu dưỡng khí. Tô Kính biết thuật đạo thủy hệ có uy lực cao với yêu ma, nhưng trong thế giới này thuật đạo thủy hệ bị hạn chế. Thuật đạo kim hệ thì khó có sát thương quy mô lớn, đó là năng lực chỉ luyện khí sĩ cảnh giới Kim Đan mới có.

Vô Ưu công chúa hỏi:

- Tự tay chém? À, nhất chém cuối cùng có thể dùng cung tên, Tô Kính có tên bình thường không?

- Rất nhiều, khoảng ba, năm ngàn nhưng quy cách rất phức tạp.

Tô Kính chuẩn bị mũi tên không nhiều bằng nỗ tiễn. Vì Tô Kính đang nghiên cứu tạo hình mũi tên, thiết kế đuôi lông chim, không cải tạo gì về thuật đạo nên không cần nhiều tên để thực nghiệm.

Vô Ưu công chúa không giải thích nhiều:

- Lấy ra hết, mau!

Tô Kính nhanh chóng lấy từng bó tên ra khỏi vòng tay, chất liệu tên không bằng nỗ tiễn dùng cho nỗ xa nhưng vẫn là trang bị quân đội để quốc.

Vô Ưu công chúa lấy một cái ống đồng đầy phù văn, nàng chớp mười mũi tên xuyên qua ống đồng, tốc độ siêu mau. Ống đồng lấp lánh ánh sáng thuật đạo, mũi tên xuyên qua ống được gia cố thuộc tính phá giáp tạm thời.

Lập tức có binh sĩ lấy tên bỏ vào hộp tên.

Quân đội yêu ma ở phía xa ngừng lại ngoài hai dặm vòng phòng ngự Khương Hoàn bài bố. Yêu ma bản năng cảm giác nguy hiểm, bắt đầu tổ chức quân đội.

Khương Hoàn thấy cảnh đó thì thầm ức chế, quân đội yêu ma đi sâu thêm chút nữa thì gã có thể dùng phù tiễn thử công kích. Phù tiễn có thể bắn qua khoảng cách hai dặm nhưng chỉ đủ đối phó binh sĩ bình thường, yêu ma đẳng cấp như thế không đáng tiền một cây phù tiễn.

Yêu ma không giống yêu thú, nhiều yêu ma có yêu thuật phức tạp không thua gì thuật đạo của nhân loại. Hơn nữa những yêu ma có trang bị trong người, tề tựu vẫn hơn bộ da lông của Chiến Mi. Muốn dựa vào phù tiễn cự ly xa giải quyết đám yêu ma Kim Đan kỳ là ảo tưởng.

Sáu yêu ma Kim Đan kỳ, nếu cho Khương Hoàn một vạn sáu ngàn người thì có thể giết chúng nó, một trăm người? Chạy thoát nổi không?

Tô Kính lục tìm trong vòng tay. Tô Kính bắt đầu nghiên cứu chế tạo vũ khí kiểu đế quốc không lâu, hẳn chỉ tìm hiểu thuộc tính vũ khí nhưng cũng biết những vũ khí đó không có sức uy hiếp với yêu ma Kim Đan kỳ.

Hơn một ngàn yêu ma, nếu cố gắng giết yêu ma thấp kém không biết có ảnh hưởng đến cục diện chiến đấu không.

Đám người Tô Kính rơi vào cảnh khó hơn. Cách hơn mười vạn dặm, bên rìa một chỗ đất trũng, trong vực sâu đằng trước có lửa màu đỏ đen bốc khói đặc ngút trời, thổi tan mây đỏ, bụi bặm nóng rực cuồng cuộn.

Hoàng đế bệ hạ Đông Tần đế quốc mang mười lăm tùy tùng, cưỡi con khôi lồ máy móc kỳ lạ nhìn biến đổi kịch liệt trong vực sâu.

Nữ nhân khuôn mặt giống hoàng đế lên tiếng:

- Khurong Viêm, thế giới này không quá quan trọng, tại sao phải giữ hoàn chỉnh làm gì? Để mặc nó tan vỡ đi.

- Khurong Ninh không hiểu, đẳng cấp thế giới này không cao nhưng có thể liên tục cung cấp tọa kỵ cho chúng ta, cung cấp nhiên liệu trung tâm chiến hạm bay không ngừng nghỉ. Thế giới khác không tiện lợi như vậy, ta đi vào sẽ bị phát hiện ngay. Nếu thế giới này tan vỡ, mình phải dựng lại cửa sân bắn, tìm mảnh nhỏ đại lục thích hợp đi vào, đẳng cấp thế giới này sẽ lại giảm thấp, để quốc chúng ta thiếu một nhà kho.

Nam nhân tên Lý Thuần Phong hỏi:

- Chúng ta tích trữ còn chưa đủ nhiều sao? Nhiều năm rồi thế giới này cũng nên bị đào rỗng hết.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Không ai cứu viện (2)

- Còn xa lắm, các người có tin chắc vào chiến tranh với quốc gia Tà Thần không?

Mọi người lắc đầu.

Hoàng đế nói:

- Lực lượng của Tà Thần mạnh nhất sẽ không đến Kim Đan bát trọng, nhưng hoàng thất hay Đạo Cung, hoặc chín gia tộc lớn có nhân vật trên Kim Đan bát trọng đều khó rời khỏi khu vực tu luyện, không thì sẽ dẫn đến Thần Châu xao động. Vì vậy chúng ta không có nhiều ưu thế.

Một nam nhân mặt mày thanh tú oán trách:

- Tại người hết, đuổi đám hòa thượng đi làm ta không có tăng binh để dùng. Không thì ta dẫn dắt trăm vạn tăng binh đi quốc gia Tà Thần san bằng vòng ngoài trước cho người, khi đó dễ đánh hơn nhiều.

Nam nhân mặc áo tăng, đầu trơn, cổ treo chuỗi hạt Phật to, mỗi hạt như con mắt màu hổ phách, bên trong có một đường đồng tử màu đen trông thật âm trầm.

Một nam nhân mắt xanh biếc bữu môi giờ ngón giữa hướng hòa thượng nói chuyện:

- Thế giới này không nên có hòa thượng!

Nam nhân mắt xanh biếc bộ dạng tuấn tú nhưng biểu tình xấu xa, lưu manh. Hòa thượng không dám phản bác, sợ chọc giận nam nhân mắt xanh biếc.

Hoàng đế giải thích rằng:

- Sức chiến đấu của tăng binh mạnh mấy cũng không tốt cho đế quốc. Thần Châu mới là quan trọng nhất, e rằng chúng ta không có cơ hội lần sau, phải nghiêm túc ứng đối nó.

Mọi người gật gù đồng ý, trong đám người này không ai dùng tôn xưng với hoàng đế mặc dù giữ thái độ răm rắp nghe theo.

Tay hoàng đế cầm trường thương, thân thương có hoa văn nghịch lân:

- Bắt đầu đi!

Trường thương chỉ vào vực sâu.

Một giọng nói khàn đục phát ra từ vực sâu:

- Kẻ xâm nhập, các người vĩnh viễn đừng hòng chiếm được vị diện này!

Về mặt hoàng đế khinh thường nói:

- Chỉ bằng vào người?

Hoàng đế nhảy người vào vực sâu, mười bốn tùy tùng cũng nhảy theo, phớt lờ dung nham cuộn cuộn trong vực sâu.

Hoàng đế không thể ra tay nhưng có mặt gã khiến các tùy tùng bật ra sức chiến đấu lớn nhất. Hoàng đế nhảy xuống Thâm Uyên, sau lưng hiện ra ảo ảnh Chu Tước chiến kỳ to lớn. Tùy tùng phát ra ánh sáng đỏ chói lòa, dung nham dưới Thâm Uyên bị ánh sáng đỏ chiếu vào nhuộm màu đỏ thẫm như tùy thời hóa khí.

Trong dung nham có một thân hình cao mấy trăm trượng huơ búa to chặt chém bên dưới, mặt đất không ngừng nứt ra, càng nhiều dung nham tuôn ra.

Người đó cuồng cười:

- Ta sẽ không cho các ngươi chiếm vị diện này!

Người đó mặc chiến giáp màu đen có vẻ rất âm trầm, chói mắt trong dung nham. Búa to liên tục nhấp nháy phù văn kỳ dị, mỗi lần chém xuống lòng đất sẽ cắt đứt nham thạch, chấn động, đang uốn nhường động đất kinh khủng tùy thời bùng nổ.

Bóng dáng đoàn người hoàng đế càng lúc càng gần, thân hình to lớn ngược đầu lên, đôi mắt xanh biếc nhìn hoàng đế chằm chằm.

Người đó lạnh lùng nói:

- Ngươi đưa mười bốn nhóm người vào đều sắp chết mà ngươi còn ở đây gây rối ta?

Hoàng đế lạnh nhạt nói:

- Đó là kiếp số, ngươi không hiểu.

Nam nhân mắt xanh phát tay:

- Nói nhảm làm gì, mọi người làm thịt hắn đi! Tên ngu này to xác, tiếc rằng ta không có kho lạnh lớn như vậy, không thì lưu trữ có thể ăn mấy chục năm.

Một vật sáu mặt trong suốt bay tới gần đỉnh đầu người khổng lồ.

- Ta chết thì các ngươi đừng hòng có ai rời khỏi thế giới này được!

Cùng với tiếng rống giận là cây búa to vung lên. Nam nhân mắt xanh biếc phát ra vật sáu mặt trong suốt từ xa bị cây búa to trao ánh sáng bắn trúng bay lên trên. Nam nhân mắt xanh biếc rên đau, mũi chảy ra hai vệt máu đỏ. Gã hít mạnh hai dòng máu đặc rút lên.

- Ngươi chết rồi bọn họ sẽ an toàn, còn thế giới này...

Hoàng đế bình tĩnh nhìn tùy tùng của mình lao lên, nói:

- Ngươi không cách nào hủy diệt, ta đã xuyên thủng nó, chờ ngươi chết là sẽ hợp nhất với tiểu thế giới khác, bổ sung hư hao ngươi gây ra.

Yêu ma mắt xanh nghe hoàng đế nói thì tức điên, tay kia cầm sợi xích sắt rực lửa vung lên:

- Grào!

Một sao sáu cánh to lớn dâng lên ngăn lại các tùy tùng tấn công, búa lớn không công kích mặt đất nữa mà dần thu nhỏ, từ màu đen dần biến thành sắc hoàng kim. Lưỡi búa bắt đầu có phù văn màu tím chảy xuôi, lấp lóe ánh sáng lõi điện.

Trong vị diện Thâm Uyên này còn có mười ba đội săn bắn khác, quy mô toàn trên vạn người. Bọn họ ở vị trí khác nhau bắt giữ Tiểu Linh Chủ, Linh Chủ, Ma Vương.

Giống như nhóm Tô Kính, mọi người bị chống trả quyết liệt. Hoàng đế mang theo tùy tùng đi săn giết chủ Thâm Uyên, còn những đội kia là mục tiêu bị săn.

Đây là một phần kế hoạch của hoàng đế, nếu không tách rời lực lượng của chủ Thâm Uyên ra thì người đó sẽ triệu hoán tất cả yêu ma trên Tiểu Linh Chủ phá hoại căn nguyên thế giới này, đồng quy vu tận với hoàng đế.

Ngược lại khiến chủ Thâm Uyên giáng lệnh cho yêu ma công kích đội săn bắn, hoàng đế có thể mang người xông vào hang ổ của chủ Thâm Uyên.

Giờ để xem ai giành được chiến thắng trước. Đây giống như ván bài, nhưng sự thật chỉ có nhóm Tô Kính là thật sự gặp nguy hiểm. Chỗ bọn họ ở đột nhiên có thêm sáu yêu ma Kim Đan kỳ, những yêu ma này có lẽ từ mười vạn dặm xa kéo đến.

Nhóm Khương Hoàn không hay biết rằng dù bọn họ chờ mòn mỏi thêm một canh giờ cũng sẽ không được giúp đỡ. Đám hoàng tử trực giác khá nhạy bén, bắt đầu dùng thuật đạo bày ra phòng ngự. Các tấm ngưng thạch phù dán vào gò đất bị dùng thuật đạo kéo cao lên, nhanh chóng chuyển hóa thành tường đá.

Lần này chỉ một phút, hơn trăm người cố gắng xây dựng hai thành lũy nhỏ tại chỗ. Giữa hai thành lũy nhỏ có một con đường rộng năm trượng, sáu cánh cửa gồm các tầng tháp thuẫn giáp xen lẫn miếng gỗ, dùng phù lục cố định, tùy thời có thể đẩy ngã, lao ra.

Nhưng khi đám yêu ma đến gần thì lòng Khương Hoàn chùng xuống.

Đây là một đội bộ binh nhưng có hơn ba mươi sinh vật giống rồng đất làm tọa kỵ. Đám yêu ma cảnh giới Kim Đan này bay và chạy nhanh không mau bằng Yên Vân thú, nhưng đám sinh vật giống rồng đất có cánh ngắn không thể bay, hoảng tặc gọi

loại yêu thú này là Tê Phong thú. Chúng có huyết mạch ma long, thân hình to lớn, chạy nhanh bỏ xa Yên Vân thú.

Bọn họ sẵn sẵn trong thế giới này ý lại lớn nhất là kẻ địch cường đại đã bị quét sạch, yêu ma cảnh giới Kim Đan bình thường không chạy mau bằng Yên Vân thú. Nhưng bây giờ quân đội yêu ma đó đến cách một dặm, bộ binh đi đứng trước giờ tằm chắn lên, dường như biết cung tên của nhân loại có thể bắn khoảng cách xa như vậy.

Trong binh sĩ nhân loại mười người đứng trên tường thành thấp bé, giường trường cung bắn ra xa. Mười mũi tên phát ra tiếng rít sắc nhọn về một đường cong lớn trên không trung rồi cắm phập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Cùng nhau rơi xuống (1)

Động tác tên rơi rõ ràng tốc độ tăng nhanh gấp mấy lần, đây là điểm mạnh của việc dùng thuật đạo chế tạo vũ khí. Đừng thấy nó là bắn rơi tự do, nó có thể xuyên thủng trang bị phòng ngự bình thường, nếu dùng phù tiên thì uy lực càng lớn hơn.

Mười mũi tên qua thuật đạo cải tạo, Khương Hoàn rất mong chờ vào đợt công kích này. Lần này mang đến binh sĩ đều có trình độ bắn tên gần bằng đại sư cung tên, mười mũi tên vạch đường cong trên trời khó nắm bắt, nếu kẻ địch là Tiên Thiên kỳ chắc chắn sẽ bị diệt gọn, nếu là Trúc Cơ kỳ thì rất có thể bị phá phòng ngự mà chết.

Kết quả khiến người rất thất vọng. Mười mũi tên đụng mạnh vào hai mặt tấm thuẫn, vỏ ngoài thuẫn nổ tung. Vụ nổ khiến mũi tên đổi hướng công kích, khi dư uy mũi tên xuyên qua tấm thuẫn đã không một cây tên nào bắn trúng yêu ma đằng sau tấm thuẫn.

Tô Kính ở đầu tường nhìn thấy cảnh đó lòng giật mình, đây chẳng khác nào phản ứng bọc thép.

Loại tấm thuẫn này rất dễ bị hỏng, nhưng trừ phi là công kích mạnh đến không thể phá giải, công kích thuật đạo bình thường bắn trúng tấm thuẫn sẽ bị tiêu trừ phần lớn sức mạnh, làm lệch hướng công kích.

Công kích ngoài một dặm không khiến các binh sĩ này bị mất sức, nhưng chỉ có chưa đến năm ngàn cây tên, có bắn hết cũng chỉ bắn nát tấm chắn của đôi phương.

Vô Ưu công chúa nặng trĩu ưu tư nói:

- Kỹ thuật luyện khí của thế giới này rất thấp, với tình huống này rất có thể mình gặp đối thủ khó chơi. Những tấm thuẫn này chế tạo theo năng lực thiên phú của yêu ma.

Tô Kính nghe ra giọng điệu của Vô Ưu công chúa, giật mình kêu lên:

- Vô Ưu đang lo bệ hạ có đến cứu viện không?

- Nếu chịu bỏ lại trăm binh sĩ thì sẽ trốn về được, nhưng mà...

Mặt Vô Ưu công chúa bị mũ giáp che hơn một nửa, Tô Kính chỉ nhìn thấy nét mặt nàng thay đổi, hiển nhiên tâm tình đang rất tệ. Lúc này Vô Ưu công chúa nói kế hoạch tai họa thôn trang yêu ma thì thái độ nhẹ nhàng, sợ sắp hy sinh hơn một trăm binh sĩ làm nàng ray rứt không nổi.

- Vô Ưu, trong công kích cự ly xa của đám yêu ma thì năng lực kiêu khổng chế ra sao?

- Rất mạnh. Nhưng đồ linh chiến giáp của chúng ta không sợ yêu ma khổng chế. Yêu ma chủ yếu quấy nhiễu tinh thần của người, yêu ma cảnh giới Kim Đan cũng khó lay động đạo tâm luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ. Nhưng công kích cự ly xa của yêu ma có uy lực rất lớn, muốn phòng ngự đằng hoàng thì không chạy mau được.

Như nghiệm chứng lời của Vô Ưu công chúa, phương xa có một yêu ma cảnh giới Kim Đan giơ bàn tay to chỉ lên trời. Mây đen trên trời đổi thành màu đỏ rực, trong mây đỏ rực hàng trăm quả cầu lửa đập xuống thành lũy nhóm Khương Hoàn xây dựng.

Cách một dặm yêu ma cảnh giới Kim Đan có thể nhẹ nhàng khổng chế pháp thuật công kích, hơn nữa uy lực của pháp thuật này rất lớn. Nếu thành lũy bị quả cầu lửa đập trúng sẽ sụp một nửa.

Tô Kính không kiềm được ra tay:

- Đề ta!

Nhờ đôi mắt đặc biệt Tô Kính có thể nhìn thấu liên kết giữa những quả cầu lửa, đó là pháp thuật kiểu phục hợp. Nếu không đánh tan quả cầu lửa giữa không trung, cứng rắn đón đỡ quả cầu lửa thì dù có mấy Kim Đan trấn giữ trong thành lũy cũng sẽ mất xám mây tro. Điều may mắn duy nhất là pháp thuật này uy lực rất lớn nhưng tốc độ không quá nhanh.

Tô Kính lấy một cái ná ra, không phải loại ná cho con nít chơi mà giống cung tên bình thường, nhưng giữa dây cung có hai miếng da để bắn viên đạn.

Trong một giây Tô Kính liên tục bắn sáu viên đạn. Viên đạn màu vàng sậm do các tờ phù gấp lại, rất nhẹ. Sáu viên đạn không bắn cùng lúc nhưng cùng bay tới gần quả cầu lửa hình thành cái lưới lớn, bung một góc thành sáu Ngũ Lô Định Thân chú.

Sử dụng xong Ngũ Lô Định Thân chú làm mất Tô Kính tái xanh, hai Ngũ Lô Định Thân chú chỉ lấp ló loi quang rồi biến mất, phát động thất bại. Bốn Ngũ Lô Định Thân chú khác nổ tung kéo góc lưới quả cầu lửa bay đi hướng khác.

Sai một ly đi một ngàn dặm, tuy quả cầu lửa không dời đi ngàn dặm nhưng cũng không chụp xuống thành lũy của Khương Hoàn. Đám lính tập trung tinh thần nhìn Tô Kính dùng thuật đạo lấy yếu khắc mạnh, lòng thầm kính nể. Tô Kính nhờ vào lực lượng phù giấy lẻ ra cùng làm kiềm chế luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ là được, nhưng bây giờ hấn thành công khắc chế pháp thuật của yêu ma Kim Đan kỳ.

Tô Kính biến sắc mặt. Trong mây đỏ có càng nhiều quả cầu lửa đang ngưng kết, đợt công kích vừa rồi chỉ là mở màn. Lần này số lượng quả cầu lửa hơn năm trăm cái, dù Tô Kính nhanh chóng hồi lực lượng thần thức cũng không thể kéo dài chúng đi. Số lượng bắn ra Ngũ Lô Định Thân chú có hạn, Tô Kính kiểm soát lực lượng cũng có hạn.

Sáu Ngũ Lô Định Thân chú có hai cái thất bại, dù hấn có thể bắn nhiều phù giấy hơn cũng không thể ngăn lại công kích đợt này.

Yêu ma ở phía xa chỉ lên trời, cười như điên. Yêu ma sau lưng tên này bắt đầu đến gần thành lũy, có kiềm chế trên bầu trời thì đối phương chỉ có thể co đầu rút cổ trong thành, không có cơ hội đánh trả nữa. Dù quả cầu lửa không giết chết kẻ địch, chờ đám yêu ma xông vào thành lũy thì mọi việc chấm dứt.

Đám người Khương Hoàn không ngờ yêu ma mạnh như vậy, trí tuệ cũng cao, chỉ dùng pháp thuật quần công đã đẩy mọi người vào đường cùng. Thuật quả cầu lửa thoát trông lơ lửng, công kích chậm chạp nhưng chẳng lẽ bọn họ bỏ lại thành lũy chạy trốn ngay sao?

Đối phương công kích pháp thuật, không kiêng nể gì phát ra. Quả cầu lửa chậm nhưng không có nghĩa là pháp thuật của yêu ma khác sẽ chậm rì, không có thành lũy bảo vệ sẽ từ thương nặng nề trong chớp mắt.

Một quan quân leo lên Yên Vân thú, hơn năm mươi binh sĩ theo sau đi tới trước cửa đối mặt quân đội yêu ma, chuẩn bị xung phong.

- Các người đi, chúng ta đoạn hậu.

Đám binh sĩ không hãi, vì bọn họ chết chắc rồi, khi người đã biết kết quả thì thường không còn sợ kết cục nữa.

Khương Hoàn cũng lên Yên Vân thú:

- Đi!

Quan quân khác mang năm mươi binh sĩ còn lại trong phút chốc hợp thành trận hình rút lui, chuẩn bị rời khỏi thành lũy này. Quả cầu lửa trong mây đỏ mãi chưa bắn xuống, người trong thành lũy bị uy hiếp buộc phải từ bỏ trận địa tốt nhất.

Rầm!

Đất rung rinh, Tô Kính ngồi trên Yên Vân thú hơi nghiêng người té xuống, với hấn thì chuyện này thật khó tin. Giữa áo giáp và Yên Vân thú có mối liên kết thuật đạo, hễ Tô Kính còn tỉnh táo thì tuyệt đối không mất kiểm soát như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244: Cùng nhau rơi xuống (2)

Không chỉ Tô Kính mất kiểm soát, nhóm Vô Ưu công chúa, binh sĩ sau lưng họ cũng lần lượt té xuống Yên Vân thú. Mặt đất rung rinh như sóng trên biển.

Yêu ma ở phía xa lần lốc đè lên nhau.

Mặt đất bỗng nứt ra, khói đen bốc lên cao khó thấy xung quanh. Nếu không có miếng che mắt thì Tô Kính không thể xem rõ bất cứ thứ gì.

Tô Kính bị hất chân rớt xuống, hất thuận tay chộp cổ tay Vô Ưu công chúa kéo theo, hai người cùng rơi xuống lòng đất.

Trong lòng Tô Kính chỉ có một ý nghĩ: Nếu phải chết thì đời này không chia ly nữa. Nếu lần này chết rồi còn có thể trọng sinh, có lẽ hẳn có thể mang theo Vô Ưu công chúa cùng tái sinh.

Suy nghĩ của Tô Kính không phù hợp thân phận ngành khoa học tự nhiên của hắn, ý tưởng rất lãng mạn.

Hiện thực tàn nhẫn, hai người lăn xuống tạo ky, mặt đất nứt ra. Vô Ưu công chúa muốn nhờ vào sức mạnh áo giáp bay lên chẳng ngờ nguyên khí hỗn loạn khó kiểm giữ, đừng nói bay, muốn chủ động phát ra thuật đạo cũng cực kỳ khó khăn.

Bên dưới trống rỗng, không biết khe hở sẽ nói rộng đến mức nào. Với kinh nghiệm của Vô Ưu công chúa thì độ dày mặt đất thế giới này không đều, rất có thể bên dưới là dung nham hoặc trầm dậm đất bùn cát đá.

Khe nứt trên đất nhanh chóng nói rộng, chớp mắt đã rộng hơn một dặm. Tô Kính, Vô Ưu công chúa giảm bớt tốc độ rơi, bụi mù từ dưới đất bay lên giảm xóc cho hai người.

Tô Kính kêu gọi, cát bụi nóng rực bay vào miệng hắn:

- Vô Ưu ổn không?

Tô Kính dùng thanh minh chân khí phun ra đồ bắn ngấm trong miệng. Những cát bụi này có độc, làm người cổ họng đau đớn.

Vô Ưu công chúa gạt mạnh cổ tay, xoay người mặt đối mặt với Tô Kính. Nàng giơ tay đưa chân khí vào mũ giáp, miếng che mắt hạ xuống khép kín cả khuôn mặt Tô Kính.

Giọng Vô Ưu công chúa rất bình tĩnh như không biết sau khi đất nứt ra rất có thể sẽ rơi vào dung nham:

- Ta không sao, lát nữa thấy mặt đất thì Tô Kính hãy thả lỏng quyền kiểm soát thân thể, ta sẽ giúp ngươi đáp xuống đất, rất có thể sẽ bị thương đôi chút.

Tô Kính đang hơi cảm động, chợt nghe Vô Ưu công chúa nói tiếp:

- Nếu bên dưới là dung nham thì rất có thể chúng ta sẽ bị hút xuống dưới, nếu ta cảm thấy Tô Kính không chịu đựng được nữa thì ta sẽ giết ngươi. Luyện khí sĩ chết vì nghẹt thở đau khổ hơn phạm nhân gấp trăm lần.

- Không cần!

Tô Kính nhanh chóng từ chối ý tốt của Vô Ưu công chúa:

- Ta tu luyện một môn thuật đạo, chỉ cần thân thể không làm vận động kịch liệt thì thời gian nín thở dài mấy tháng.

- Vậy thì tốt, ta sẽ không bỏ Tô Kính lại, yên tâm.

Giọng Vô Ưu công chúa luôn bình tĩnh như trước:

- Cực hạn chịu đựng của ta là bốn mươi tám ngày, nếu lúc đó chúng ta chưa thoát khỏi thì Tô Kính hãy giết ta đi.

Tô Kính lắc đầu nói:

- Ta sẽ không làm vậy, chúng ta tuyệt đối có thể sống rồi đi.

Vô Ưu công chúa tò mò hỏi:

- Làm sao sống?

Tô Kính không trả lời. Nếu Vô Ưu công chúa đồng ý thì Tô Kính không có thả Lục Đạo Thần Giám ra cho linh hồn của nàng vào, từ nay hai người cùng dùng một thể xác. Nếu cơ thể này bị hủy thì Lục Đạo Thần Giám có thể tiếp tục bảo linh hồn hai người mãi đến khi tìm được mục tiêu đoạt xá. Quá trình này cực kỳ lâu dài, rất có thể là mấy vạn năm.

Không còn cơ thể tương đương với chết, nếu chỉ linh hồn tồn tại sẽ từ từ suy yếu, cuối cùng chết.

Vô Ưu công chúa nhẹ giọng nói:

- Vậy được rồi, Tô Kính, hy vọng ngươi có thể cứu ta.

Không phải vì lời hứa của Tô Kính, Vô Ưu công chúa chỉ biết rằng tên này sẽ chết cùng mình, với nàng thì đó đã là niềm vui ngoài ý muốn.

Không biết khe hở này sâu cỡ nào, Tô Kính chỉ có thể cảm giác mặt đất còn tiếp tục rạn nứt.

Tô Kính giữ chặt hai tay Vô Ưu công chúa không buông ra:

- Vô Ưu, vì sao nàng nói chuyện luôn bình tĩnh vậy?

Vô Ưu công chúa hỏi ngược lại:

- Tô Kính cũng thế thôi?

- Ta là vì không kích động.

Giọng Vô Ưu công chúa hơi nghịch ngợm nói:

- Ta thì không cảm thấy có chuyện gì đáng để kích động.

- Lát nữa đừng để ta té quá thảm.

- Không đâu, Tô Kính cứ yên tâm, mặc giáp này dù rơi vào dung nham trong ba, năm giây sẽ không bị đốt thủng. Nếu có đủ chân khí thì có thể bơi trong dung nham.

- Nếu bên dưới là nam châm lòng đất thì sao?

Vô Ưu công chúa hiền hòa thân dân, không ra vẻ hoàng tộc:

- Thì khỏi mất công tự sát, dù chúng ta mặc đạo khí tuyệt phẩm cũng sẽ bị áp lực biến thành hai chén canh thịt.

Tô Kính lắc đầu nói:

- Nhưng không thể nào, nếu nam châm lòng đất xuất hiện thì thế giới này cũng sắp tan vỡ.

- Không biết phụ thân thế nào nữa, ài, chúng ta gặp nguy hiểm vậy mà phụ thân không ra tay cứu người.

- Đây là kiếp số của chúng ta, có lẽ không liên quan gì ta. Ta mới chỉ là Tiên Thiên kỳ, kiếp số Trúc Cơ kỳ sẽ không mãnh liệt như vậy, hơn nữa ta chưa có dấu hiệu thăng cấp.

Vô Ưu công chúa trả lời:

- Cũng không phải ta, ta mới chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, cách Kim Đan còn rất xa.

Tô Kính hỏi:

- Các huynh đệ tỷ muội của nàng bao nhiêu người là đỉnh Trúc Cơ?

Vô Ưu công chúa trả lời:

- Tám người, không đúng, là chín người.

Tô Kính buột miệng chửi tục:

- Bà –nội –nó!

Tô Kính thăm nghĩ hoàng đế làm ra nhiều luyện khí sĩ đỉnh Trúc Cơ đến thế giới này vốn quy tắc Đạo Môn rất yếu, đây chẳng khác nào muốn ăn đòn.

Tại đây rất khó ức chế cảnh giới, lực lượng quy tắc ở thế giới này biến động một chút là rất có thể dẫn đến kiếp Kim Đan. Một, hai người còn dễ tính, đưa một lần chín người thử xem?

Bọn họ không gây ra nứt đất nhưng kiếp số không thể tính riêng lẻ, mặt đất nứt ra rất có thể là hoàng đế dẫn đến. Nhưng nếu không phải nhiều người chờ thăng cấp Kim Đan đều có mặt, Tô Kính tuyệt đối sẽ không rút xuống khe.

Lão già hoàng đế, đang chơi ta sao? Đào nhiều hố như thế, không tính đến hố nhĩ nữ của mình, kéo luôn nữ tể chết chùm là sao? Quả nhiên không nên ham muốn mỹ sắc, ai biết giáo dục hoàng gia là chơi vận động cực hạn vậy đâu?

Đám hoàng tử hoàng tôn không rõ nhưng Tô Kính biết, kiếp số càng kỳ lạ khó khăn thì càng đào tạo người. Chín hoàng tộc đỉnh Trúc Cơ không chết thì sau khi thành tựu Kim Đan sẽ tăng vùn vụt, hơn nữa cơ sở vững chắc.

Dùng một vị diện làm bối cảnh để phụ trợ kiếp số?

Bệ hạ, người ác thật. Nếu ta chết thật thì coi chừng ta đoạt xá nhi tử của người!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 245: Bắt đầu thế giới của hai người

Tô Kính suy nghĩ lung tung, sau đó cảm thấy làm vậy không đúng. Đoạt xá nhi tử của hoàng đế thì chẳng phải là hết hy vọng với Vô Ưu công chúa?

Vô Ưu công chúa cảm thấy ánh mắt Tô Kính kỳ kỳ, hỏi:

- Tô Kính đang nghĩ gì?

- Ta đang nghĩ phụ...quê nàng ở đâu?

Tô Kính vốn định hỏi phụ thân của nàng làm cái gì nhưng hần nuốt ngược lại câu này. Vừa rồi hần mất tập trung, quên nơi này không phải Trái Đất mà là vị diện Thâm Uyên.

- Thi ở Trung Châu, Khương thị tộc khởi nguồn từ Trung Châu. Năm xưa trong Trung Châu có nhiều hòa thượng, thư sinh, Khương gia chúng ta đã rất thịnh vượng.

Vô Ưu công chúa thầm nghĩ người này chắc không phải chưa từng đọc lịch sử? Phụ thân bảo người không đọc lịch sử thường kiến thức hạn hẹp.

Tô Kính cười gượng che giấu lúng túng:

- Bị thất thần chợt nghĩ đến chuyện này thôi.

Tô Kính hỏi:

- Roi bao lâu rồi?

- Tầm hai phút? Nhưng chắc không quá xa, Tô Kính không cảm giác bụi bay lên sao?

Tô Kính đề nghị:

- Hay chúng ta tăng tốc xuống dưới nhìn?

- Tại sao?

- Dù sao bây giờ chúng ta không bay lên được nhưng có thể sử dụng thuật đạo roi xuống, chỉ cần làm áo giáp nặng chút là xong. Sớm đáp xuống quen thuộc hoàn cảnh, ta cảm thấy có lẽ sẽ không gặp các huynh đệ của nàng, chỉ có thể tự dựa vào mình.

Vô Ưu công chúa cảm thấy Tô Kính nói có lý, vì trong dòng khí thổi lên trên xen lẫn nhiều tro bụi rất là hỗn loạn. Vô Ưu công chúa và những người khác chắc đã xa nhau trên mười dặm, càng xuống dưới dòng khí càng hỗn loạn, chờ đến đáy phòng chừng đã cách mấy trăm dặm.

Nơi này nguyên khí hỗn loạn, không phát ra được thuật đạo cự ly hơi xa chút, muốn liên lạc với nhau là cực kỳ khó khăn.

Vô Ưu công chúa nói:

- Ôm chặt sau lưng ta, nếu thả lỏng tay thì không biết Tô Kính sẽ bay đi đâu.

Vô Ưu công chúa xoay người, Tô Kính ôm nàng vào ngực. Đáng tiếc cách hai lớp giáp dày chỉ nghe tiếng kim loại ma sát va chạm.

Vô Ưu công chúa khép hai tay lại, dùng động tác tay lôi kéo phát ra thuật đạo. Ánh sáng trôi nổi trong áo giáp của hai người vụt tắt, tốc độ rơi tăng thêm.

Áo giáp này có loại thuật đạo bay, khởi động tự nhiên. Nếu không mặc đồ linh chiến giáp nặng hơn ba trăm cân vào người sẽ ảnh hưởng chiến đấu. Giờ thuật đạo cố định bị gỡ bỏ, trọng lượng hai người tăng thêm hơn sáu trăm cân thì khó bay từ từ, rớt cái vèo xuống. Dù về sau gió mạnh thổi lên cũng không thể thổi bay hai người.

Trong mắt Tô Kính có ảo ảnh đôi Chu Tước xoay tròn nhìn xuống bụi bay mù mịt. Đôi mắt Tô Kính cũng hóa thành một xám một đen không bị nguyên khí hỗn loạn ảnh hưởng, hần thấy rõ trăm trượng xa.

Vẫn là bụi bay mù mịt, Tô Kính ôm chặt Vô Ưu công chúa vào ngực, đồ linh chiến giáp không có tính chất co giãn.

Tựa như một khối kim loại lạnh lẽo, hai người cứ thế rơi xuống. Tô Kính nhớ lại một truyền thuyết, cảnh thiên sứ từ thiên đường rơi vào địa ngục.

Phi phi!

Đầu óc cái kiểu gì! Minh sắp tu luyện thành tiên, liên quan gì đến thiên sứ!

Rắc!

Suòn chiến giáp của Vô Ưu công chúa bắn ra hai lưỡi dao mỏng vưon ra sát cánh tay Tô Kính làm hấn hết hồn. Góc độ rơi của hai người thay đổi, áo giáp trên người Vô Ưu công chúa như máy bay chiến đấu mang theo Tô Kính lao xuống dưới.

Hai mảnh lưỡi dao dài cắt ra một vết lưra trong bụi bay, Tô Kính thể mới biết nếu không có áo giáp bảo vệ thì hấn đã sớm da tróc thịt bong, chỉ còn lại xương cốt là nguyên vẹn.

Tốc độ của hai người càng mau hơn, bây giờ Tô Kính không còn tâm tình tám chuyện nữa. Rơi ba mươi mấy dặm đã là dài nhưng khe hở lòng đất vẫn mở rộng, nếu cứ tiếp tục mở rộng thì vị diện này thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Nếu hoàng đế chết thì hấn cũng chết chắc, Tô Kính nhảy bén nhận ra then chốt. Tô Kính và Vô Ưu công chúa cố gắng sống sót thì sẽ có cơ hội rời đi, nhưng nếu hoàng đế chết đế quốc sẽ không phải bất cứ người nào vào thế giới này cứu viện. Đây là kiếp số của hoàng đế, cũng là của Đông Tần đế quốc.

Vô Ưu công chúa nhẹ giọng an ủi, dường như biết nỗi bất an trong lòng Tô Kính:

- Tô Kính đừng sợ, dù chúng ta chết cũng sẽ được trọng sinh.

Tô Kính lờ mờ hiểu được gì, chết rồi cũng có thể trọng sinh?

Thế giới này không có địa phủ hoàng tuyền thì làm sao trọng sinh? Bản thân Tô Kính xem như đoạt xá, đầu thai còn giữ trí nhớ mới gọi là trọng sinh.

Tô Kính không thời gian nghĩ nhiều, ánh sáng đỏ lấp lánh trước mắt hấn, mức độ bụi bặm giảm thấp, hấn đã có thể thấy ngoài một dặm. Cùng với ánh sáng đỏ là nhiệt độ cao nóng cháy.

Tô Kính thở phào, thấy dung nham bên dưới thì vô đất chỗ này chưa quá dày, ít ra mỏng hơn Đông Tần đế quốc nhiều. Khe nứt cỡ đó chưa đủ làm một thế giới tan vỡ.

Àm!

Dung nham không tuôn ra, khe hở quá rộng, áp lực dưới lòng đất đã giải phóng xong rồi. Nhưng hai bên đè ép khiến dung nham thành con sóng lớn dâng cao trăm trượng, phần đầu cuộn lại thành đầu sóng đỏ muốn nuốt Tô Kính, Vô Ưu công chúa.

Làm sao đây? Tô Kính không biết, hấn không lo cho mình, dù ở trong dung nham thì xương cốt của hấn không hòa tan. Nhưng chiến giáp của Vô Ưu công chúa có đáng tin không?

Vô Ưu công chúa đột nhiên rút hai về hai miếng dao bên áo giáp, đốm sáng trong áo giáp nhanh chóng tăng nhiều, tốc độ rơi của hai người giảm xuống. Người Vô Ưu công chúa phát ra ảo ảnh Chu tước to lớn bao luôn Tô Kính. Tô Kính thấy Chu Tước đập mạnh cánh chủ động lao vào trong dung nham

Tô Kính bản năng phát ra mai rùa thần, hấn gần như dùng hết một nửa chân khí để kích phát. Mai rùa thần bao trùm Tô Kính và Vô Ưu công chúa với nhau. Vô Ưu công chúa hồi hộp, đang định xua tan thuật đạo này thì một bóng đen âm trầm nhào lên muốn chui vào thân thể hai người, bị mai rùa thần cứng rắn chặn lại.

Vô Ưu công chúa hét lên:

- Linh thể!

Sâu trong dung nham, một sinh vật nửa trong suốt lao lên bỗng nuốt chửng Tô Kính và Vô Ưu công chúa. Sinh vật nửa trong suốt có kết cấu như sứa, ăn hai người xong từ người nó phát ra chất dịch dính màu lam muốn tiêu hóa Tô Kính, Vô Ưu công chúa.

Nhưng mai rùa thần là thuật đạo hình thành, không cách nào dùng loại thủ đoạn tiêu hóa. Chất dịch dính màu lam rất thần kỳ, đang hấp thu năng lượng của mai rùa thần.

Tô Kính biết đẳng cấp mai rùa thần quá thấp, ngăn cản giây lát đã là cực hạn. Nhưng tình huống lần này hơi đặc biệt, lực lượng mai rùa thần bị chất dịch hấp thu, ngược lại lực lượng chất dịch thẩm thấu vào mai rùa thần. Chớp mắt mai rùa thần nửa trong suốt biến thành màu lam, từ kết cấu năng lượng biến thành thực thể.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 246: Miệng quạ (1)

Tô Kính và Vô Ưu công chúa được mai rùa hoàn chỉnh khép lại tựa như trứng sâu trong hồ phách, yêu ma ăn mất Tô Kính và Vô Ưu công chúa mới đầu còn chủ động phát ra chất dịch màu lam, sau này bị mai rùa cưỡng ép hấp thu buộc nó cứ liên tục rót vào chất dịch vắt và tích lũy trong người.

Mai rùa càng lúc càng dày, hơi thở của yêu ma yếu dần, không lâu sau mất đi hơi thở sự sống. Tựa như vỏ rắn lột bao lấy mai rùa trôi nổi trong dung nham, trôi dọc theo hướng dung nham chảy.

Tô Kính la lên:

- Bị kịch!

Kỹ năng của mai rùa thần cứu mạng Tô Kính và Vô Ưu công chúa, nhưng không biết sao bị chất lỏng màu lam xâm thực, phù văn của mai rùa thần trong Hoàng Đình Thần Ngọc càng lúc càng tối cho đến khi biến mất. Từ nay Tô Kính không thể dùng Hoàng Đình Thần Ngọc thuần phát kỹ năng này nữa.

Nên biết mỗi khi Tô Kính Kim Đan thi kỹ năng này vẫn có hiệu quả, uy lực tùy theo thực lực của hắn mà tăng lên, là thuật đạo tính phòng ngự ưu tú. Bây giờ nó biến mất, có thể nói là Tô Kính bị tổn thất rất lớn. Kỹ năng mai rùa thần là cấm chế phù văn thiên cương chứ không phải thuật đạo bình thường.

Vô Ưu công chúa nhắc nhở:

- Tô Kính, có thể thả tay ra.

Mai rùa thần hình thành không gian rất nhỏ nhưng có đường kính hơn một trượng, rộng ba thước, Tô Kính cứ ôm chặt eo làm Vô Ưu công chúa thấy kỳ kỳ. Vô Ưu công chúa chưa thích Tô Kính đến mức có thể thân thiết khăng khít.

Tô Kính thả tay ra:

- Cũng đúng.

Tô Kính nhìn dung nham cuộn cuộn bên ngoài mai rùa thần màu lam, không hiểu sao tâm tình bỗng trở nên rất tốt.

Vì từng có người nói câu đó với hắn.

- Tô Kính, có thể thả tay ra.

Thiếu nữ đó cuối cùng trở thành người yêu của hắn.

Vô Ưu công chúa hỏi:

- Người cười cái gì?

Tô Kính sờ mặt, bao tay bị cắn bên ngoài mũ giáp. Kết cấu mũ giáp là không thấy rõ nửa phần trên khuôn mặt, sao Vô Ưu công chúa phát hiện hắn đang cười?

- Ngốc, ta là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, cao hơn Tô Kính rất nhiều, có thể cảm giác cơ bắp của người biến đổi.

Tô Kính rùng mình, bản năng nhìn dưới người mình, có vẻ không chào cờ, không có gì thay đổi. Vào phút sống chết này còn nghĩ chuyện nam nữ thì nó nên chết đi.

Lần trước đức lại thịt, nỗi buồn phiền nhỏ về ‘cậu em’ đã mất, thật đáng mừng. Không thì Vô Ưu công chúa gả cho hắn, phát hiện hắn là thái giám chắc băm đầu hắn.

Vô Ưu công chúa nhủ mảy mòi:

- Hình như Tô Kính đang nghĩ chuyện gì không tốt?

- Nàng lại biết nữa?

- Ta là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ, có thể cảm giác được cảm xúc của người thay đổi.

Tô Kính thầm nghĩ may mắn nàng không phải con giun trong bụng ta, không biết ta cụ thể nghĩ gì. Nam nữ với nhau điều quan trọng nhất là giữ hình

tượng.

Vô Ưu công chúa không để bụng nhiều đến cảm xúc của Tô Kính thay đổi, ở trong hoàn cảnh như vậy cảm xúc hơi dao động là bình thường.

- Mai rùa này khá rắn chắc.

Tô Kính sờ mai rùa, phát hiện đúng là rất chắc, móng tay xẹt qua không để lại vết hằn. Móng tay của Tô Kính mọc ra sau khi thần binh luyện cốt, cứng còn hơn móng vuốt của đa số yêu thú.

Có vẻ mai rùa hấp thu cảm chế phù văn thiên cương nên được vậy. Nhưng không thể thu mai rùa vào người, cũng không có biến hóa nào nữa, tồn thất vẫn còn. Thuộc tính tài liệu của mai rùa có tốt mấy Tô Kính không thể suốt ngày khiêng nó đi ra ngoài.

Nghĩ đến đây Tô Kính xanh mặt, khi chiến đấu thả ra mai rùa còn đỡ, nếu mặc mai rùa vào thì rất tệ.

Tô Kính hỏi:

- Vô Ưu cảm giác được gì không?

- Không.

- Nàng chẳng phải là luyện khí sĩ Trúc Cơ kỳ sao? Có thể...

- Thật đẹp!

Vô Ưu công chúa nhìn một tinh thể màu đỏ lẫn lộn nổi lên trong dung nham ngoài mai rùa, nàng hoàn toàn bỏ qua dòng chảy đỏ cuộn trào.

Tinh thể màu đỏ như sao băng ngược dòng va vào mai rùa phát ra tiếng nổ kịch liệt, hóa thành đốm sao màu vàng đỏ vỡ nát, tan biến như ngọn lửa.

Mai rùa không nhúc nhích, bị va chạm mãnh liệt đối với nó tựa như gãi ngứa. Tô Kính hơi yên lòng, hẳn cảm thấy tinh thể màu đỏ hơi quen mắt.

Vô Ưu công chúa nói:

- Đây là địa tâm tinh thạch, phỏng chừng là ngọc đỏ, có thể cắt kim loại. Mai rùa của ngươi rất cứng rắn không bị phá.

Tô Kính bực bội, cái gì gọi là mai rùa của ngươi?

Vô Ưu công chúa nói:

- Phun ra cả ngọc đỏ thì đất đai bị tổn hại khá nặng. Tô Kính, phụ thân của ta vào là vì để hoàn toàn khống chế thế giới này, nếu phụ thân thất bại thì chúng ta không đi được.

- Nhóm Khương Hoàn có biết chuyện này không?

- Bọn họ không biết, có hơn mười nhóm người cùng đi vào, đều sẽ ứng kiếp số.

Tô Kính choáng, hơn mười nhóm ứng kiếp số?

Vô Ưu công chúa giải thích rằng:

- Đại khái quy mô trên năm mươi vạn, là cận vệ hoàng gia Chu Tước cung.

Con số làm Tô Kính rung động.

Đúng rồi, hoàng đế dựa vào cận vệ như vậy uy hiếp thiên hạ.

Nhưng mấy chục vạn người ứng kiếp mang đến kiếp số rất khủng bố, hẳn thật xui xẻo.

- Phụ thân nói đời ngươi đã định trước kiếp như biển nên mang theo ngươi vào, hy vọng có thể tiêu trừ kiếp số về sau của ngươi. Nếu như lần này ngươi có thể sống tiếp thì mai sau ít rắc rối nhiều.

Tô Kính thều thào:

- Vậy à.

Tô Kính cảm nhận được ý tốt của hoàng đế, những ngày sau này hẳn sẽ có càng lúc càng nhiều rắc rối. Có lẽ lướt qua lần này Tô Kính thật sự dung hòa vào thế giới này.

Mai rùa nổi trong dung nham, nguyên khí hỗn loạn trong cái khe, thuật đạo không thể kéo dài, không thể nhìn ra xa. Muốn bay lên mấy chục dặm trở về

mặt đất hầu như là chuyện không thể nào.

Vô Ưu công chúa hỏi:

- Tô Kính, người có thể không chế phương hướng mai rùa không?
- Không thể, thuật đạo này vốn là cấm chế thiên cương giờ bị hủy, cố hòa thành mai rùa, ta không có chút năng lực không chế nó. Vô Ưu muốn từ mép cái khe leo lên sao?
- Đúng vậy! Chúng ta không bay lên được nhưng dùng tay chân leo thì không thành vấn đề!
- Vô Ưu ngây thơ quá, đã là kiếp số thì sao cho nàng như ý được? Không lâu sau sẽ xảy ra biến động, nàng chờ xem.

Vô Ưu công chúa không tin lời Tô Kính.

- Chúng ta ngoan ngoãn ở trong mai rùa đi, lỡ có thứ gì khủng bố xuất hiện dù bị nuốt cũng không thể tiêu hóa, ta...

Tô Kính mới nói đến đây thì thấy một vật khổng lồ ngược dòng dung nham phía xa lao đến.

Đây là miệng quạ sao?

Tô Kính cảm nín nhìn rằng con yêu thú.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 247: Miệng quạ (2)

Con yêu thú cái đầu to đến không thể hình dung, dài nhất là mấy cái răng dài cỡ cao ốc. Những cái răng nhỏ thì khùng như tên lửa lên mặt trăng, rậm rạp. Nếu bị hàm răng nghiền một phát thì cả ngọn núi cũng nát.

May mắn mai rùa của hắn đối với con yêu thú này nhỏ hơn hạt mè, hy vọng nó không để ý đến.

Tô Kính không dám nói gì nữa, hắn sợ mình xui ảnh hưởng đến hành vi con yêu thú.

Vô Ưu công chúa hỏi:

- Tô Kính, nếu bị ăn thì người có lời gì muốn nói không?

Ánh sáng chột tối sầm, một dòng nước xiết từ bên dưới vọt lên đẩy mai rùa rời xa dung nham. Yêu thú há mồm hút, mai rùa và vô số ngọc đỏ bị hút vào miệng nó.

Tô Kính cảm thán rằng:

- Vô Ưu nói thật chính xác.

Vô Ưu công chúa còn độc miệng hơn hắn, nói bị ăn liền thành hiện thực. Vừa rồi lực lượng tuôn ra là lòng đất phun ngọc đỏ hình thành dòng nước xiết, yêu thú muốn ăn ngọc đỏ, không liên quan gì mai rùa của Tô Kính.

Vô Ưu công chúa nhìn quanh:

- Xui thật. Tô Kính nói xem chúng ta nên tự sát hay chờ thêm chút?

Cổ họng con yêu thú đủ rộng, nhiều thứ to bị nghiền hết. Mai rùa không lớn, có thể thuận lợi vào dạ dày yêu thú.

- Tự sát làm gì, có chết ta cũng phải kéo tới cuối cùng.

Tô Kính cắn răng nói:

- Con người của ta nghiêm túc, muốn biết mình chết như thế nào.

Thật ra Tô Kính cũng sợ, vì như Vô Ưu công chúa nói, luyện khí sĩ chết đôi khi là quá trình rất dài lâu. Nếu bị chất dịch tiêu hóa của con quái vật hòa tan cũng đỡ, sợ nhất là một số yêu thú cho người giữ tỉnh táo rồi từ từ tiêu hóa khí quan không quan trọng của người, dùng thứ trong người yêu thú thay thế

công năng những khí quan này. Cuối cùng người chỉ còn cái đầu cung cấp lực lượng thần thức kích thích yêu thú hưng phấn.

Vô Ưu công chúa nhón miệng cười nói:

- Thật là đại trượng phu, um, vậy ta không chết, chờ xem yêu thú này làm sao tiêu hóa ta.

Vô Ưu công chúa thử thăm dò Tô Kính, phát hiện tuy hấn sợ nhưng đã quyết định rồi thì rất kiên quyết.

Tô Kính bĩu môi, hấn nhìn ra được thủ đoạn nhỏ của Vô Ưu công chúa, nói đến tâm kế thì nàng còn không bằng tiểu sư muội Lâm Tạ Hồng. Lâm Tạ Hồng nhỏ tuổi hơn nhưng từ khi hiểu chuyện luôn sống trong bóng tối, không thể lộ thân phận, làm việc cẩn trọng, nói dối trước mặt người mà không đỏ mặt, sau lưng đâm dao không nương tay.

Đó là sự chính chắn rèn luyện từ trong sống chết, không liên quan đến tuổi tác. Bất cứ loại sinh vật nào được cường hóa năm năm như thế thì đều có thành tích này.

Vô Ưu công chúa không có điều kiện đó. Phụ thân và nữ nhi đối địch với toàn Đạo Môn.

Còn Vô Ưu công chúa? Thiên chi kiều nữ, người mạnh nhất trên thế giới này là phụ thân của nàng. Nếu ai dám hại Vô Ưu công chúa thì hoàng đế Khương Diễm sẽ lấy danh nghĩa đế quốc diệt kẻ đó ra tro.

Có lẽ tâm trí của Vô Ưu công chúa mạnh nhưng không bỏ nhiều công sức vào bóng tối.

Trong lúc họ nói chuyện thì mai rùa đã trôi qua cổ họng yêu thú, tốc độ mau khiến người sợ hãi. Cổ họng yêu thú không ngừng co rút hình thành dòng khí mạnh đưa mai rùa vào bóng tối.

Đầu ngón tay Vô Ưu công chúa lóe ánh sáng trắng chiếu bên ngoài:

- Nơi này là dạ dày sao?

Tiếc rằng mai rùa màu lam ngăn cản, ánh sáng không bắn ra, bên ngoài vẫn đen ngòm. Những thứ vào không gian này hoặc tắt ánh sáng hoặc bị điện cuồng hút đi năng lượng.

Hai người thấy rõ mọi thứ gần mình, cùng đưa lực lượng thần thức vào mai rùa.

Vô Ưu công chúa khề rên, mai rùa không cho phép nàng dùng thần thức quét hình. Mặt Tô Kính tái nhợt, lực lượng trên mai rùa không bài xích hấn, nhưng thần thức của hấn vẫn như đụng vào vách sắt.

- Vô Ưu, may mắn chúng ta không lộ ra chút hơi thở nào mai rùa cũng cứng rắn.

Vô Ưu công chúa thở phào:

- Thế thì may, chắc yêu thú sẽ không phí sức tiêu hóa chúng ta.

Vô Ưu công chúa và Tô Kính chỉ cần chờ bị yêu thú bài tiết ra ngoài là tốt rồi.

Nhiều lúc bị thành đồng phân còn hạnh phúc hơn là làm mâm thịt.

Giờ không phải lúc bày tỏ cảm giác ưu việt, so đấu với con yêu thú mạnh đến mức có thể nuốt nguyên son mạch là chỉ số thông minh thấp.

- Vô Ưu có thể tạm thời...đừng đánh giá không?

Tô Kính vừa dứt lời ngoài mai rùa đã rực sáng. Hai người ở trong mai rùa bị chấn động mạnh, tiếp theo mai rùa lăn lông lốc. Tô Kính và Vô Ưu công chúa ôm chặt nhau.

Ánh sáng tối dần, mức độ tia sáng giảm xuống cỡ hoàng hôn rồi không có biến đổi gì mới. Từ mai rùa nhìn ra ngoài Tô Kính thấy một khối đất bằng phẳng, cảm giác như muốn khóc.

Yêu thú không đưa hai người vào ruột mà là từ bao tử dòi đến không gian yêu dị.

Trong người yêu thú miễn là huyết mạch đủ mạnh thì đều có không gian yêu dị như vậy, giống trang bị không gian của nhân loại. Khác biệt là không gian yêu dị không quá ổn định, nếu yêu thú chết thì không gian sẽ tan vỡ.

Trong không gian yêu dị có thể sống được, thời đại thượng cổ trong người yêu thú cường đại thậm chí có sinh linh tổ kiến quốc gia, không biết chính mình sống trong bụng yêu thú. Nhiều yêu thú mạnh lợi dụng lực lượng trong không gian yêu dị nâng cao tu vi của chúng nó.

Nhưng yêu thú này thì xem không gian yêu dị là bãi rác, Tô Kính và Vô Ưu công chúa không có giá trị tiêu hóa nên bị đưa đến đây, có lẽ qua ba, năm trăm năm mới được thanh lý ra ngoài.

Đương nhiên cũng không bài trừ khả năng tệ hơn là không gian yêu dị cũng có khí quan tiêu hóa, có thể khai quật tiềm lực của đồ bỏ.

Ở trong không gian yêu dị thì không thấy được bến bờ, để hình thành không gian yêu dị khác với trang bị không gian, không gian này như cái vòng nối với nhau mãi không đi đến cuối cùng. Nhưng không có nghĩa là không gian yêu dị siêu lớn, kích cỡ của nó liên quan đến huyết mạch hoặc thực lực của yêu thú. Huyết mạch kém mấy nếu thực lực lên đến cảnh giới Tiên Nhân thì không gian yêu dị lớn khủng khiếp. Thực lực thấp mấy nếu thiên phú là huyết mạch mở mang không gian thì không gian yêu dị sẽ không quá nhỏ.

Tô Kính và Vô Ưu công chúa vào trong người một yêu thú cường đại, kích cỡ không gian yêu dị phòng chừng lớn bằng vùng đất một phủ Thần Châu. Tức là cỡ mấy ngàn dặm, ít nhất không thấp hơn một ngàn dặm.

Vô Ưu công chúa muốn nói gì:

- Hình như chúng ta...

Tô Kính giờ tay ra hiệu muốn nói chuyện, Vô Ưu công chúa nghe lời ngậm miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 248: Không gian yêu dị (1)

- Hình như chúng ta bị nhốt ở đây, không gian yêu dị chắc có không khí, ta có mang đồ ăn. Về mặt lý luận miễn yêu thú không công kích chúng ta thì có thể vẫn luôn sống sót.

Vô Ưu công chúa thấy Tô Kính không nghĩ đến vấn đề then chốt, nàng ngắt lời hắn:

- Ta muốn nói là hình như chúng ta bị nhốt trong mai rùa.

- Ta biết...Ta!

Tô Kính vỗ mạnh mai rùa, bàn tay đau nhức.

Mợ nó, không ra được?

Tô Kính chưa từng nghĩ sẽ bị thuật đạo mình phát ra giam cầm. Mai rùa hấp thu chất dịch dính màu lam của yêu thú kỳ lạ rồi độ dày trên hai thước, nhưng đổi thành đơn vị Trái Đất thì cỡ nửa thước.

Tô Kính lập tức lấy Nghịch Lân Mâu ra đâm mạnh lên trên. Mũi mâu lấp lóe thần quang vô sắc. Tô Kính nhìn một chuỗi hỏa hoa làm người tuyệt vọng.

Nghịch Lân Mâu chẳng những không thể đâm thủng mai rùa, nó không thể làm mai rùa lõm vào.

Tô Kính rất muốn tâm sự với Vô Ưu công chúa để thân thiết hơn, nhưng bị nhốt trong mai rùa kín không kê hở thì lòng hơi tuyệt vọng.

Tô Kính luôn dùng cách hơi thở thai nhi chú ý hoạt động cẩn thận, đâm một nhát mâu rồi tối đa hai canh giờ hắn sẽ mệt thở. Muốn không chết thì đành giống cỏ xà thôn thiên khoanh người lại không nhúc nhích điều tức.

Thật đáng buồn, ngay cả nói chuyện cũng không được, khi nào tỉnh thì phải xem khi nào vỏ này bị mở ra.

Nếu vỏ không mở thì sao? Tô Kính có thể kiên trì mấy trăm năm mãi đến khi hết thọ.

Còn Vô Ưu công chúa? Nàng có thể sống hai, ba tháng không?

Nghĩ đến Vô Ưu công chúa nếu bị thuật đạo của chính hắn vây chết tại đây, lòng Tô Kính đau đớn. Mai rùa cứng lại kín không kê hở, không có cách nào giải quyết.

Tô Kính chậm rãi đẩy phần che mặt lên lộ ra khuôn mặt, hắn nhìn Vô Ưu công chúa.

Vô Ưu công chúa lấy làm lạ, nàng nhìn biểu tình của hắn phức tạp như đến lúc tận thế, không còn bất cứ hy vọng nào.

Vô Ưu công chúa cũng đẩy miếng che mặt lên, tò mò hỏi:

- Như thế nào? Sao không để chúng ta ra ngoài đi?

- Ra ngoài?

Nụ cười trên mặt Vô Ưu công chúa kỳ dị:

- Ta còn tưởng rằng ngươi nghĩ thông, thứ này không đánh thủng được nhưng ngươi chưa học thuật đạo thứ nguyên sao?

Tô Kính á khẩu:

- A...

Mai rùa nhốt Tô Kính và Vô Ưu công chúa ở bên trong, thể tích nhỏ xíu, Hoàng Đình Thần Ngọc có thể thu nó vào.

Nếu thứ này là đạo khí, dù là pháp khí thì Tô Kính cũng không thể làm được. Nhưng mai rùa chỉ là tài liệu có thuộc tính mạnh, bên trong rỗng. Dù Tô Kính và Vô Ưu công chúa bị nhốt ở trong, thu nó vào Hoàng Đình Thần Ngọc là gỡ bỏ khó khăn ngay.

- Chờ ta phục hồi chút đã.

Tô Kính không quá tự tin thành công trong một lần, thu lấy vật phẩm bao bọc mình thì tiêu hao khá lớn, trong đó dính dáng đến nguyên lý thuật đạo. Tô Kính hiểu biết nhưng chưa thực tiễn bao giờ. Vừa rồi hấn hao sức nhiều, nếu bị thất bại lỡ đan dược không ích gì, vậy phải chờ phục hồi lực lượng thần thức rồi mới thu lấy.

Vô Ưu công chúa có thử rồi nhưng mai rùa này là Tô Kính làm ra, hấn thu dễ hơn nàng gấp trăm lần. Huống chi Vô Ưu công chúa không có nhiều năm chắc, pháp khí không gian của nàng kích cỡ chỉ miễn cưỡng chứa mai rùa. Đây là cách thu nguy hiểm nhất, làm không tốt sẽ phá hoại không gian hại chết cả nàng và Tô Kính.

Tô Kính nằm trong mai rùa, dứt khoát dùng cách Long Xà Đồ Lục thổ nạp. Khoảng nửa canh giờ sau Tô Kính mở mắt ra, đôi mắt tràn đầy tinh thần.

Tô Kính há miệng phun một chữ thu ngay vị trí trung tâm mai rùa.

Cảnh giới Tiên Thiên có thể thâm niệm thuật đạo, nhưng phối hợp chú ngữ đơn giản sẽ ổn định hơn. Vào phút sống còn Tô Kính không dám coi thường.

Ánh sáng xung quanh bỗng tối sầm, Tô Kính và Vô Ưu công chúa như ở trong trời sao rực rỡ, trong trời sao vẫn hít thở như thường. Ngân hà phía xa màu sắc rực rỡ, huyền ảo vô cùng.

Vô Ưu công chúa bị hấp dẫn, trong mắt nàng thì trời sao này không chỉ đẹp còn ẩn chứa đại đạo pháp tắc vô cùng vô tận, như một nhà khoa học vật lý thấy chi tiết sắp hàng nguyên tử.

Thời gian chậm rãi trôi, hai người nín thở sợ bỏ qua cái gì.

Không biết qua bao lâu, Tô Kính chợt lên tiếng:

- Vô Ưu, xảy ra chuyện!

- Có chuyện gì?

- Ta không cảm nhận được lực lượng sao, đây không phải thể giới thật!

Tô Kính dứt lời trời sao biến mất, mặt đất màu vàng kéo dài tới trước không giới hạn. Hai người đã thoát khỏi mai rùa, còn trong không gian yêu dị.

Tuy chỉ là một câu nói phá giải ảo cảnh vẫn làm Vô Ưu công chúa giật mình. Cảnh tượng vừa rồi nếu không được Tô Kính nhắc nhở e rằng nàng sẽ chìm đắm trong đó cho đến chết.

Nếu như là ảo cảnh thì sao đàn sao sắp hàng thần kỳ vậy? Đại đạo quy tắc có thể hấp dẫn được nàng thì ít nhất cao cấp hơn Chu Tước Vũ Hóa Kinh mà nàng tu luyện.

Tô Kính không có kiến thức như Vô Ưu công chúa, hấn không được thấy nhiều, hấn bận kiểm tra không gian Hoàng Đình Thần Ngọc. Mai rùa màu lam lơ lửng trong không gian chiếm hơn nửa chỗ trống.

Tô Kính thành công trong một lần nhưng vừa rồi rất mạo hiểm. Vì lực lượng quy tắc tiêu hao rất nhiều nên Tô Kính mới phát hiện không gian kỳ lạ, nếu hấn không đọc qua lực lượng sao, còn dùng lực lượng sao luyện chế nhiều thứ thì cũng đã chìm đắm trong ảo cảnh. Ít nhất Tô Kính đoán hấn bị truyền tống tới một góc trời sao, lựa chọn tốt nhất là bắt chước cổ xà thôn thiên ngũ say. Nếu Tô Kính ngủ thì Vô Ưu công chúa không sống nổi, thật ra giây phút đó hai người còn ở trong mai rùa, biến đổi trong đó hoàn toàn là khống chế không gian bị không gian yêu dị ảnh hưởng.

Tức là ảo cảnh do không gian yêu dị diễn sinh ra.

Ảo cảnh giây phút này rất có thể biến thành vĩnh hằng. Vô Ưu công chúa nhớ lại, lần đầu tiên nàng thật sự sợ. Vào phút đó sự sống chết của nàng hoàn toàn nằm trong tay Tô Kính, Vô Ưu công chúa không thể tự quyết định.

Tô Kính hít sâu, nói:

- Hình như có thể hít thở trong này.

Tô Kính cảm giác nồng độ dưỡng khí chỗ này đậm hơn Đông Tần để quốc chút.

Vô Ưu công chúa nói:

- Không biết có vật sống khác không?

Tô Kính lấy một hộp đao ra khỏi trang bị không gian, đặt hộp đao dưới đất phát ra tiếng thùng nặng nề trầm đục.

Mở hộp đao ra, bên trong sắp hàng mười thanh trường đao.

Vô Ưu công chúa nói:

- Tốt nhất đừng dùng đoản mâu của người trong thế giới này.

Tô Kính không hỏi tại sao. Hoàng đế tự tay luyện chế mâu ngắn có thể sẽ dẫn đến thù hận. Tô Kính chọn một thanh trường đao trong hộp, đao dài bảy thước, cực mỏng, thân đao màu đỏ sậm, có mình văn màu hoàng kim mờ hồ thoáng hiện giữa thân đao.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 249: Không gian yêu dị (2)

Trong đao phong có kim loại sắc bén, lạnh lẽo thấu xương, rất thích hợp hai loại chân khí của Tô Kính.

Vô Ưu công chúa chọn lưỡi đao rộng hơi ngắn. Hai thanh đao này đều có thuộc tính vũ khí quân đội, chẳng qua đẳng cấp cao hơn, cứng rắn hơn. Đây xem như vật cất chứa của Vô Ưu công chúa. Giống Trái Đất, ở thế giới này có người thích cất chứa vũ khí, chưa chắc cần dùng, đơn giản là yêu thích cá nhân.

Vô Ưu công chúa nói:

- Tô Kính, lẽ ra trong không gian yêu dị sẽ không có sinh vật cường đại, bình thường đồ bỏ mới bị yêu thú ném vào đây trước. Nhưng cứ nuốt đan dược vào trước đi, nếu gặp rắc rối ta và người tản ra, hy vọng người có thể kiên trì.

Vô Ưu công chúa lấy một đồng đồ ra khỏi trang bị không gian đồ dưới đất.

Tô Kính cười cười, không từ chối, cũng lấy một đồng đan dược của mình ra đặt ở bên cạnh.

Vô Ưu công chúa cảm thấy thú vị, qua loa lục tìm dưới đất, miệng hỏi:

- Ta nghe nói Tô Kính vì ta mới giết Lý Hận?

- Không, ta là vì Vô Ưu đánh bại tất cả người khiêu chiến. Nếu như Lý Hận rất yếu thì chưa chắc ta giết hắn.

Vô Ưu công chúa không che mặt, lộ ra khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành hỏi:

- Hà? Vậy tức là Tô Kính chưa đến mức vì ta giết người?

- Hai chuyện khác nhau. Bọn họ khiêu chiến ta ít nhiều gì vì không phục, dựa vào cái gì tiểu tử này được hoàng đế ban hôn? Nên ta chứng minh cho bọn họ thấy tất cả đều sai. Lý Hận muốn giết ta thì không chỉ vì ân oán gia tộc, Lý Hận đang phá hoại hôn nhân này.

- Hôn nhân? Nếu chúng ta không ra được thì ta sẽ không gả cho người, phải đợi phụ thân phong người làm phò mã mới được.

- Vậy cũng tốt, trong này chúng ta có thể không vì lý do đặc biệt gì quen nhau, nàng không phải công chúa, ta không phải thế tử.

Vô Ưu công chúa nhìn Tô Kính:

- Rất quan trọng sao?

- Khá quan trọng, ít ra ban đầu ta chịu lấy nàng vì ta sớm muộn gì phải cưới một người, dù là ai, ta không thể chọn từ từ. Vô Ưu cũng vậy đúng không?

- Ta không giống, phụ thân sẽ không bức ta. Nhưng phụ thân nói tiểu tử nhà Tiêu Dao Hầu không tệ, nếu ngươi muốn gả đi thì ta sẽ nói một tiếng.

Tô Kính hơi ngạc nhiên, hẳn không ngờ mình được hoàng đế đánh giá không tệ

- Vậy Vô Ưu trả lời sao?

Vô Ưu công chúa cười nói:

- Sau này sẽ cho Tô Kính biết, giờ chúng ta tìm cách sống sót trước đi.

Đề tài hơi nặng nề.

Tô Kính không hiểu hỏi:

- Thì chờ phụ thân của Vô Ưu giải quyết xong vấn đề là chúng ta sẽ được ra cửa đúng không?

- Thì đúng, nhưng Tô Kính không hiểu sao? Tốc độ chảy thời gian trong không gian yếu dị chậm rất nhiều, hoàn cảnh này rất tệ cho luyện khí sĩ. Không nhiều nguyên khí thiên địa bổ sung, tâm tình sẽ càng lúc càng không tốt, có lẽ không đợi được bên phụ thân thành công chúng ta đã tẩu hỏa nhập ma chết rồi.

- Nói vậy là ta rốt cuộc có một cơ hội bảo vệ Vô Ưu rồi?

Tô Kính cười to bảo:

- Yên tâm, vấn đề nguyên khí thiên địa thì có mớ đan dược của ta giải quyết được, còn về tâm tình thì có lẽ Vô Ưu không biết, nhân loại có năng lực cải tạo hoàn cảnh.

Tô Kính không nói bậy, hẳn và Vô Ưu công chúa phân phối vũ khí, áo giáp, đan dược xong dùng phù giấy làm nhô lên bia đá để đánh dấu, khảm bảo thạch vào bia. Bia rộng, bên trong có đèn cây, đá quý bắn ra tia sáng hình thành tọa độ.

Tô Kính, Vô Ưu công chúa dọc theo bia đá dò xét khoảng cách trên năm mươi dặm, xác định không có sinh mệnh sống trong không gian này gây ra uy hiếp cho hai người. Tô Kính bắt đầu công trình cải tạo hoàn cảnh.

Nói là công trình vì trong vòng tay của Tô Kính có hai mươi khối lõi kim loại, vốn dùng cho việc huấn luyện trong quân nhưng bị hắn cải tạo thành khối lõi thật sự, mất sức chiến đấu. Tô Kính điều khiển khối lõi làm nhiều chuyện vặt vãi, nguy hiểm.

Tô Kính cải tạo chiến xa hay thuyền đều là công trình lớn, nên hắn chuẩn bị đám khối lõi dùng như người máy.

Vô Ưu công chúa mạnh hơn Tô Kính rất nhiều, nàng hào hứng đi theo hắn bắt đầu từ vẽ bản vẽ, bận rộn liền tay.

Tô Kính vẽ một vườn sinh thái treo. Trái Đất trong thời đại của Tô Kính khoa học kỹ thuật phát triển siêu nhanh, vườn sinh thái đã hoàn thành hoàn thiện. Tô Kính lấy ra một hạng mục hắn từng tham dự, hệ thống phòng ngự vũ khí lấy Sao Hỏa làm vườn sinh thái. Vì cần thống nhất năng nguyên điều phối, Tô Kính lấy toàn bộ bản vẽ giờ chỉ cần theo trí nhớ sao chép lại.

Hoàn cảnh sinh tồn trong không gian yếu dị khác xa với Sao Hỏa. Nơi này không có trời trăng sao nhưng có ánh sáng, nhiệt độ hơi nóng, còn thích hợp cho nhân loại sinh tồn. Không khí có thể hít thở, Tô Kính phòng chừng chỗ này có nhiều vi sinh vật, nếu như là người thường tiến vào đã chết sớm.

Tô Kính và Vô Ưu công chúa là luyện khí sĩ, đã không sợ bệnh độc vi khuẩn.

Đầu tiên Tô Kính đào cái hồ to thiết kế ao nước, bên dưới chứa nước, chính giữa đặt lưới kim loại, bỏ đất cát đá vào lưới, bên trên là hồ nước cạn.

Hồ nước này có ích gì? Tô Kính mang theo rất nhiều hạt giống.

Trái Đất có câu nói: Cờ bạc làm giàu, trồng trọt không giàu.

Thiết kế vườn sinh thái chỉ làm theo bản vẽ thì không ý nghĩa gì. Tô Kính vốn dùng đồng hạt giống này gieo trồng cây công nghiệp, ví dụ tên tre. Có thể dùng để luyện khí, chế tạo binh khí, hoặc bán lấy tiền.

Khi Tô Kính có ý tưởng tạo ra một chiến hạm bay hoàn toàn không bao giờ đáp xuống, trên thuyền có hệ thống sinh thái nhân công to lớn. Đối với thế giới Tiên Nhân thì thiết kế này đơn giản hơn lúc làm ở Trái Đất gấp ngàn vạn lần.

Trồng nhiều cây bên bờ hồ, xây nhà lầu nhỏ, gieo thực vật trên núi giả và dòng suối. Chỉ khoảng nửa ngày Tô Kính đã dựng giàn giáo xong.

Cái giàn cỡ một dặm, thăm thực vật tươi tốt, đỉnh dài lâu các xen kẽ trong đó. Quan trọng nhất là một số yêu thú cấp thấp xuất hiện, đều là vật nhỏ thụ phấn thực vật rồi gieo rắc hạt giống.

Vô Ưu công chúa rất vui vẻ, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện chơi vui vậy.

Chờ dựng xong lâm viên, không rảnh suy tính tiêu hao bao nhiêu vì Vô Ưu công chúa có một khối yêu đan to lớn, cắt một chút đủ cho những thực vật và trướng yêu thú này nở.

Lâm vậy có đáng hay không chẳng nằm trong phạm vi suy xét của Vô Ưu công chúa.

Dù sao ngoài yêu đan ra tiêu hao của mấy thứ này còn là Tô Kính bỏ ra, sẽ không ảnh hưởng sức chiến đấu của Vô Ưu công chúa. Dựng xong lâm viên Tô Kính khiến khô lồi kim loại làm bức tường.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Chơi trò gia đình (Thượng)

Vô Ưu công chúa lấy làm lạ hỏi:

- Trong này không có người khác, xây tường làm gì?
- Nàng cảm thấy trong Ngọc Kinh thành có ai dám xông vào hoàng cung không?

Vô Ưu công chúa cười lớn. Con người luôn là vậy, khi đã xây phòng ở lớn thì sẽ muốn làm tường vây quanh. Sinh hoạt trong hoàng cung không có nhiều việc vui thể này, Vô Ưu công chúa bắt đầu mong chờ cuộc hôn nhân phụ thân ban cho. Tô Kính có mạnh hay không chẳng sao cả, quan trọng là hắn thông minh, thú vị, có cảm giác trách nhiệm.

Nếu xem người nào mạnh thì gả cho người đó thì nàng gả cho phụ thân Tô Kính còn hơn.

Xây xong bờ tường, Vô Ưu công chúa nhìn lâm viên đào dạt sức sống bỗng thấy hơi chán.

Vô Ưu công chúa hỏi:

- Chúng ta ở đây không thấy buồn sao?

Tô Kính nói:

- Vậy thì kiến tạo thành thị đi.

Tô Kính nói rồi bắt đầu vẽ bản vẽ thành phố.

Vô Ưu công chúa cười phá lên. Tô Kính thật là hài, xây tòa thành trong không gian yêu dị? Được rồi, như vậy cũng kích thích, nàng sẽ điên cùng hắn.

Hai mươi khối lồi kim loại không đủ sức xây thành thị, nhưng Tô Kính mang theo rất nhiều thứ. Một chiếc chiến xa bị hắn cải tạo thành xe lu nặng mười vạn cân, cũng không lãng phí thời gian chế tạo đá lót làm gì, đè phẳng mặt đất thành đường rồi dùng thuật đạo hóa đá là xong.

Đây là thuật đạo tiết kiệm chân khí nhất, hiệu quả giữ được mấy năm. Sau khi hiệu quả hóa đá biến mất thì đất bùn vẫn cực cứng.

Tô Kính mở đường, xây tiệm ăn, chỗ xem kịch, nhà dân, anh môn.

Thành thị này khuếch trương mỗi ngày, không biết bao lâu sau mọi thứ thành thị nên có đều đã có, quy mô thành khuếch trương trên mười dặm.

Lúc này Tô Kính mới hiểu dùng thuật đạo xây thành có tốc độ khủng khiếp cỡ nào. Vô Ưu công chúa mới chỉ là Trúc Cơ kỳ, nếu là luyện khí sĩ Kim Đan kỳ thì sao? E rằng chỉ một tám bản vẽ, sức người xây xong chỉ trong vòng vài ngày.

Tòa thành này khác với thành trong Đông Tần đế quốc là tường thành thấp bé, cũng không có đại trận thuật đạo phòng ngự.

Tô Kính phát hiện đạo tâm của mình ổn định, không vì ở trong không gian quái dị này mà xảy ra biến đổi gì không biết. Nhưng xây xong thành Vô Ưu công chúa thấy hoang mang.

Vô Ưu công chúa lo lắng hỏi:

- Tô Kính, chắc ngươi sẽ không muốn xây thêm thành thị thứ hai đi?

Tô Kính thăm nghĩ tòa thành chết này chỉ một quân đội đủ san bằng rồi, ta tạo làm gì? Chỉ vì cho nàng chơi.

Nhưng ngoài miệng Tô Kính không nói vậy, ra vẻ tự tin đoán trước nói:

- Đương nhiên không phải, ta từng được cứu cứu cho một Bách Quỷ Dạ Hành Y, có cách khống chế trăm quỷ trong đó. Dù gì đang rảnh, hay là chúng ta chơi trò thôi diễn đi?

- Thôi diễn cái gì?

- Nàng khống chế trăm con khôi lỗi, ta cũng điều khiển trăm con khôi lỗi rồi tranh giành thành thị này.

- Chán lắm. Tô Kính, tư duy của ngươi hơn ta nhưng đánh nhau thì ngươi không bằng ta.

Lúc này Vô Ưu công chúa không mặc chiến giáp nữa, nàng đổi đạo y đồ rực. Vô Ưu công chúa lười biếng nằm trên xích đu ven hồ, Tô Kính ngồi trên ghế nằm bên cạnh nhìn nàng như thể cũng muốn ngủ.

Tô Kính thầm nghĩ không được, cứ thế này thì Vô Ưu công chúa không có tinh thần, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc tu hành của nàng.

- Hay là.....Chúng ta làm ăn được không?

Vô Ưu công chúa cổ nhướn mí mắt sắp sục:

- Làm ăn?

- Đúng rồi, nam thành có chợ, hay chúng ta...

Tô Kính thấy mí mắt Vô Ưu công chúa đã khép, không chút hứng thú với đề nghị của hắn.

- Vô Ưu, chúng ta ở đây sống qua ngày đi!

Vô Ưu công chúa nhắm mắt trả lời:

- Chẳng phải chúng ta đang sống ở đây sao?

Nếu không phải thân thể luyện khí sĩ thì Vô Ưu công chúa đã ngáy o o.

- Ý ta nói trong nhà này ta làm chủ nhân, Vô Ưu làm bà chủ, những con khôi lỗi là nha hoàn, vú già, gia binh, tùy tùng.

- Tô Kính, ngươi có biết phụ thân nói không làm sẽ không chết không?

- Ta làm gì sai?

- Chúng ta còn chưa thành hôn, thậm chí không đính hôn, ngươi quậy như vậy coi chừng bị phụ thân tát mông.

- Ta không nói muốn cùng Vô Ưu sinh hài tử, chỉ học cách sống cùng nhau trong này thôi. Ta thấy phụ thân và mẫu thân của mình không ở cùng nhau, chuyện này không tốt. Tương lai ta thành phò mã, nàng sẽ lo quản lý sự nghiệp, mỗi ngày kim ngân qua tay sẽ phân phối thế nào? Chọn người hầu ra sao? Giải quyết việc trong phủ làm sao? Vô Ưu biết không?

Mắt Vô Ưu công chúa còn nhắm nhưng mặt đã đỏ hồng:

- Đều có học.

Tô Kính xúi giục Vô Ưu công chúa:

- Học là dùng trí, giờ luyện tập trước thì sau này mới ứng dụng thoải mái được.

Đối tiểu cô nương thì xây dựng gia đình là trò chơi thú vị.

- Cái tên này!

Vô Ưu công chúa mở to mắt, trách mắng:

- Nếu bị các đại thần nghe được sẽ buộc tội ngươi chết!

- Cái gọi là nói không truyền qua sáu tai, nàng không nói, ta không nói thì ai biết?

- Vậy cũng không được, Tô Kính, ta gả cho ngươi tuy đã đồng ý với phụ thân rồi, nhưng ngươi...

- Ta còn chưa đủ tiêu chuẩn?

Vô Ưu công chúa đứng đưa xích đu:

- Ta không có tiêu chuẩn gì, miễn người không xấu là được. Nhưng nói sao thì ta phải có chút tình cảm với người mới được.

Vô Ưu công chúa nhìn chăm chú vào Tô Kính, muốn thấy cái gì từ đôi mắt hắn.

Tô Kính đã hiểu, Vô Ưu công chúa hơi thích hắn nhưng thiếu quá trình hắn theo đuổi làm nàng rất là tiếc nuối.

Nếu là nam nhân khác sẽ cảm thấy Vô Ưu công chúa rảnh rồi sinh nông nổi, nhưng Tô Kính muốn điều đó, hắn muốn bắt đầu lại, cùng nàng từ từ trải qua chuyện tình.

Tô Kính không sốt ruột nói:

- Vô Ưu muốn cái gì?

Nhiều năm trước Tô Kính cũng từng hỏi câu này, bây giờ hắn hỏi lại không phải thức tỉnh ký ức cũ mà vì hắn chỉ yêu có một lần, những lúc khác đều là lý luận suông.

Chân mày Vô Ưu công chúa thẳng khi nói câu này thì hơi cong, trở nên xinh đẹp hơn, không còn anh khí khiếp người:

- Ta muốn sao, muốn trăng!

Tô Kính nói:

- Được thôi, nàng chờ chút.

Tô Kính lấy một tờ phù giấy ra ném lên trời.

Phù giấy vèo một tiếng bay cao một dặm rồi giãn ra giữa không trung hóa thành vầng trăng sáng. Kỳ lạ là trăng lên cao, bầu trời xung quanh tối sầm như màn đêm buông xuống, không khí cao độ khiến người bức bối dường như cũng giảm thấp chút.

Vô Ưu công chúa bật thốt khen:

- Ô, Tô Kính, người chơi chiêu này đẹp đấy!

Tô Kính nản lòng. Vô Ưu công chúa lên tinh thần nhưng không theo cách Tô Kính tưởng tượng, nàng phát hiện ngay bí mật trong thuật đạo này.

Tô Kính yên lặng lấy cái nỏ ra, bắn các cục phù giấy lên trời. Những phù giấy giãn ra trên trời biến thành các dãy sao lấp lánh tựa như ngân hà.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Liên Bảo Giám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.